3 1761 08825331 5

Col. Col.
863
G10
1017

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/lexicongraecumil01apol

APOLLONII SOPHISTÆ
LEXICON HOMERICUM,
GRÆCE ET LATINE.

DUOBUS TOMIS:

TOMUS PRIMUS:

COL. COLL.
LIBRARY
N. YORK.

LGr
H766
.Za

Homer - Concordances & dictiona

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΛΕΞΙΚΟΝ.

APOLLONII SOPHISTÆ LEXICON GRÆCUM

ILIADIS ET ODYSSEÆ.

Primus e Codice Manuſcripto Sangermanenſi in lucem vindicavit, innumeris repurgavit mendis, allegata Homeri, & aliorum Poetarum, loca diſtinxit, indicavit, notis atque animadverſionibus perpetuis illuſtravit, & Verſionem Latinam adjecit, JOHANNES BAPTISTA CASPARUS D'ANSSE DE VILLOISON, Regiæ Inſcriptionum atque Humaniorum Litterarum Academiæ Pariſienſis Socius.

Cum Prolegomenis, Indicibus auctorum & vocum Homericarum, ac novem Tabulis æneis, in quibus omnes Codicis Manuſcripti litterarum formæ & compendia, atque amplum hujuſce ſcripturæ Specimen, repræſentantur.

Accedit, præter multa, huc uſque inedita, PHILEMONIS GRAMMATICI fragmenta, TERTII ILIADIS LIBRI PROSAICA METAPHRASIS GRÆCA, e duobus Codicibus Regiis ab eodem nunc primum eruta, cum notulis, & Variantibus Lectionibus Metaphraſiſque & tertii Iliadis Libri.

TOMUS PRIMUS.

COL. SOLL. LIBRARY NORTH.

LUTETIÆ PARISIORUM,
Sumptibus J. C. MOLINI, Bibliopolæ, apud quem proſtat, viâ dictâ *de la Harpe*, ſub Inſigni *Italiæ Litteratæ*.

M. DCC. LXXIII.
CUM PRIVILEGIO REGIS.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

PROLEGOMENA IN APOLLONIUM.

HABES hîc, lector erudite, noſtrâ qualicumque opellâ & curâ juvenili expolitum Apollonii, hactenus inediti, Lexicon Homericum. Quod quidem cum tandiu tenebris demerſum ſepultumque, ac paucis admodum doctiſſimis viris cognitum, huc uſque delituerit, quædam primo nobis dicenda ſunt de ipſomet Apollonio & ejus ætate, ac patre, & de autoribus obſcurioribus quos allegat, ac de iis qui hujus meminerunt; deinde vero, de unico Codice Manuſcripto ex quo deſcriptus fuit: poſtremo tandem nobis breviter agendum erit de ratione inſtituti quod in hoc publici juris faciendo ſecuti ſumus.

SECTIO PRIMA.

De Apollonio, ejuſque patre & ætate.

Cum plurimi ſcriptores ſub nomine Apollonii innotuerint, accuratâ de omnibus illis homonymis, quæ immenſa eſſet, diſquiſitione his ſuperſedebo de cauſis quibus Clar. Heſychii Editor, Johannes Alberti, ad id adductus fuit ut, quam prius mente agitaverat, eam deinde omitteret, de Heſychiis ὁμωνύμοις diſputationem: primum quidem, quod parum inde, aut nihil, lucis ad Lexicographum noſtrum redundaturum ſit; in primis vero, quod nobis in hâc parte otium fecerit, poſt Meurſium in *Syntagmate*

de Apollonîis, & in *Bibliothecâ Græcâ*, Voſſium, *De Hiſtoricis Græcis*, Jonſium, *De Scriptoribus Hiſtoriæ Philoſophicæ*, & poſt Hendreichium, in *Pandectis*, Celeberrimus J. A. Fabricius *Bibliothecæ Græcæ* Libro III, capite XX, vol. II. p. 527---533. Editionis quæ prodiit Hamburgi anno CIↃ IↃCCVII.

Quæ vero proprie pertinent ad noſtrum Apollonium, Homeri Lexicographum, eorum ſolus meminit Suidas, ſubleſtæ fidei auctor, & quadrata rotundis miſcere ſolitus; qui, in noſtri Scriptoris vitâ jejunus ac malignus, id unum refert, eum fuiſſe ARCHEBULI, ſeu ARCHEBII, filium, & ſcripſiſſe, ordine alphabetico, *de dictionibus Homericis*. Hæc enim ſunt ejus verba: Ἀπολλώνιος, Ἀρχεβούλου, ἢ Ἀρχεβίου, ἔγραψε περὶ λέξεων Ὁμηρικῶν κατὰ στοιχεῖον.

De vero Apollonii patris nomine.

Ac primo quidem vides difficultatem oriri de vero hujus patris nomine, qui a Suidâ, ſibi parum conſtante, dicitur ARCHEBULUS, vel ARCHEBIUS, voce Ἀπολλώνιος; at, vocibus Ἀξίων ac Μετὰ, ab eodem Suidâ vocatur ARCHIBIUS. Quod ultimum unice verum puto ac retineo; cum & ſic habeant conſonantes, Heſychius, in Epiſtolâ ad Eulogium nuncupatoriâ, ipſius Lexico præfixâ, Photius, in Lexico Manuſcripto ab Alberti laudato, cujuſque apographum, e Codice ab Eduardo Bernardo Bodlejanæ Bibliothecæ donato, Clar. Kuſteri manu deſcriptum, Regia ſervat Bibliotheca, ac poſtremo Etymologici Magni auctor, in Ἀιζηός, pag. 32, l. 11. in Ἄλεσον, pag. 61, l. 31. ac in Νήφω, pag. 605, l. 33. ubi ſemper dicitur Ἀπολλώνιος ὁ Ἀρχιβίου. Facile, ob affinitatem vitioſæ pronuntiationis, in Ἀρχεβίου potuit mutari verum ac germanum Ἀρχιβίου nomen, quod præterea legitur de quodam medico Græco apud Lucianum in *Somnio*, ſeu *Gallo*, p. 710. Edit. Bourdelotii.

Quin & Fabricius, L. 3. c. 26. *Bibliothecæ Græcæ*, memorat antidota cujuſdam ARCHIBII medici. Hic autem citatur Galeno in libro *Antidotorum*, & libro quinto *Pharmacorum* κατὰ γένη; ac, teſte Plinio, ad Antiochum regem ſcripſit. Vide Fabric. & L. 6. c. 9. Et hoc quidem nomen, ob omen fauſtum, videtur fuiſſe multis medicis commune; cum contra ἈΡΧΈΒΙΟΣ nuſquam fere occurrat. Unde ſolum ac unicum Suidæ locum, ubi legitur ἈΡΧΕΒΊΟΥ, ex duobus aliis ejuſdem ſcriptoris, & tribus Etymologici Magni, ex Photio atque Heſychio, denique ex uſu ac conſuetudine Græcorum, qui frequentius ARCHIBIUS quam ARCHEBIUS vocabantur, fidenter corrige; & ἈΡΧΙΒΊΟΥ ita reſtitue, ut ne de ARCHIBIO quidem cogites, ac multo minus de ARCHEBULO, quem ſibi habeat Suidas.

Quis & qualis fuerit Archibius, Apollonii pater?

Nunc vero quum compertum habeatur quo nomine dictus fuerit Apollonii pater, cognoſcendum eſt quis & qualis extiterit, quamque diſciplinam profeſſus. Certe in eodem Suidâ, qui ſolus, quod merito dolendum, nobis facem præfert, de quodam Archibio, cujus & meminit Fabric. L. 3. c. 19. legitur eum Grammaticum fuiſſe, & Callimachi Epigrammatum enarrationem ſcripſiſſe. Sic autem loquitur: Ἀρχίβιος, Ἀπολλωνίς, Γραμματικός. Τῶν Καλλιμάχου ἐπιγραμμάτων ἐξήγησιν. Hæc quidem verba ſimpliciter indicare videntur hunc Archibium *filium* Apollonii fuiſſe; ſed Fabric. p. 50. ſeptimi vol. & infra pag. 51. (ubi de Archibio agit,) ac poſtremo in *Indice*, merito dubitare videtur *pater* ne an *filius* noſtri Apollonii fuerit ille Archibius. Sic enim dicit L. 5. c. 7. p. 50. 7. vol. » Apollonius Alexandrinus, Archebuli, » ſive Archibii, *pater* an *filius*, Auguſto imperitante cla» rus. Et infra p. 51. ejuſdem vol. » Archibius, Apollonii

An ille Archibius, Callimachi Interpres, pater, an filius, Apollonii fuerit?

» *filius*, vel *pater*, qui ἐξήγησιν Epigrammatum Callimachi » scripsit; Suidas. Attamen idem Fabric. L. 2. c. 5. expresse dicit Lexicon Homericum ab Apollonio Archibii *filio* concinnatum fuisse; & postea L. 3. c. 21. nostrum Lexicographum Archebuli, sive Archibii, *filium* diserte vocat.

Fortasse ideo dices Ἀρχίβιος Ἀπολλωνίου hic *Archibium Apollonii patrem*, non vero *filium*, significare; quod Suidas scripsit sine præposito articulo, Ἀρχίβιος Ἀπολλωνίου; pro quo Græci communius dicunt, Ἀρχίβιος ὁ Ἀπολλωνίου; cum *filium* cujusdam indicare volunt. Sed passim idem Suidas sic loquitur; & habet, Ἀρχίβιος Πτολεμαίου, *id est*, Archibius Ptolemæi *filius*, Ἀρχιγένης Φιλίππου, *scilicet*, Archigenes Philippi *filius*, & Ἀπολλόδωρος, Ἀσκληπιάδου, Γραμματικός, ut hîc legitur sine præfixo articulo Ὁ, Ἀρχίβιος, Ἀπολλωνίου, Γραμματικός. Unde videri potest τὸ Ἀρχίβιος Ἀπολλωνίου idem significare posse ac si scripsisset, Ἀρχίβιος ὁ Ἀπολλωνίου, *id est*, Archibius Apollonii *filius*. Præterea non ex *filiis*, sed ex *patre*, cujus nomen cum articulo præpositivo construebatur in genitivo, frequentius designari solebant Græci; aut genitivo addebatur vocabulum ΠΑΤΗΡ, ut in his ejusdem Suidæ verbis: Ἀπολλώνιος, Ἀλεξανδρεύς, ὁ κληθεὶς Δύσκολος, ΠΑΤΗΡ Ἡρωδιανοῦ. Quanquam non sum nescius & vocabulum ΠΑΤΗΡ aliquando omitti ac subaudiri. [1]

---

[1] Hoc & sic observavit Jonsius de *Scriptor. Hist. Phil.* L. 1. c. 2. cujus verba, quamvis longiuscula, hîc non possum non apponere: » Πτολεμαῖος, ὁ » Ἀριστόνικου, inquit Athenæus XI, 9. » Dalechampius male reddidit: *Ptolemæus, Aristonici filius.* Atqui *pater* » Aristonici erat Ptolemæus ille, teste » Suidâ: Πτολεμαῖος, Ἀριστόνικου Γραμματικοῦ ΠΑΤΗΡ, *Ptolemæus, Aristonici Grammatici pater.* Eodem modo, Κλεινίας, ὁ Ἀλκιβιάδου, *Clinias, Alcibiadis*, scilicet *pater*, apud Herodot. L. » IX. explicante doctissimo Meursio Lect.

Quod ſi in tantâ rerum caligine & nobis conjecturam modeſte ac timide proponere licet, nonne fortaſſe ſuſpicandum eſt hunc Archibium, Callimachi Interpretem, & Suidæ memoratum, patrem quidem fuiſſe noſtri Lexicographi, ſed filium alterius Apollonii qui fuit noſtri avus; unde

---

» Attic. VI. 12. Neque aliam interpretationem admittunt hæc Athenæi » XI. 15 : ἐν τῷ περὶ ἀνδρείας, Μελησίαν, » τὸν Θουκυδίδου ϑ' ἀνῃρεθισευταμένου Περικλεῖ, » καὶ Λυσίμαχον, τὸν Ἀριστείδου ϑ' δικαίου, τῆς » τῶν πατέρων ἀρετῆς ἀναξίους εἶναι φάσκων, » ſic reddenda. *Plato, Dialogo de fortitudine, Meleſiam, Thucydidis Pericli » adverſantis & Lyſimachum Ariſtidis » Juſti patres, majorum virtute indignos » tradit.* Conter Platonem Menone & » Lach. Sic Ὀλυμπιὰς ἡ Ἀλεξάνδρου *Olympias Alexandri* ſcilicet *mater*, apud » Ælianum, *Hiſt. Var.* XIII, 30. » *Hectoris Andromache*, ſcilicet *uxor*, » apud Virgil. (falſum exemplum, cum » referatur ad *connubia ſerves*; quod miror Jonſium fugiſſe.) Rarum exemplum eſt, ὁ ϑ' Παμφίλου, *Pamphili* ſcilicet *amicus*, Euſebius Cæſareenſis. Sed, » (quod hîc maxime notandum) ſubintelligitur quandoque *diſcipulus*. Παρθένιος ὁ τοῦ Διονύσου occurrit apud Athenæum X, 5. 15, 8. Male utrobique Interpres: *Parthenius, Dionyſii filius*. Rectius: *Parthenius, Dionyſii diſcipulus*: cum Dionyſius Παρθενίῳ τῷ Γραμματικῷ διδάσκαλος expreſſe dicatur » Suidæ in Διονύσιος. Ita Περσαῖος ὁ τοῦ Ζήνωνος, apud Dionem Orat. 53. eſt *Perſæus » Zenonis diſcipulus*. Κρατήτειος, ὁ ϑ' Κράτητος, inquit Suidas Κρατ. idque » reddendum: *Crateteus*, id eſt, *Cratetis diſcipulus, vel ſectator*. Δέξιππος ὁ » Ἰαμβλίχου occurrit in Simplicio ad » *Cathegorias*. Latine: *Dexippus Iamblichi diſcipulus*. Ἀριστοτέλης, ὁ Πλάτωνος, inquit Plutarch. *de Muſicâ*, id » eſt, ſi Latine vertamus: *Ariſtoteles » Platonis diſcipulus*. Sed forte & vox » *præceptor* ſub genitivo latet. Πτολεμαῖος, » ὁ ϑ' Ἡφαιστίωνος, legitur apud Suidam » Ἐπαφρόδιτος & Πτολεμαῖος, Photium » Ecl. 189. (190.) Viris doctis dicitur *Ptolemæus, Hephæſtionis filius*, vel *Ptolemæus Hephæſtion*. Neutrum probe. » Ego malim: *Ptolemæus, Hephæſtionis » præceptor*, vel, *pater*. Prolemæus enim » ille Chennus ſub Nervâ & Trajano; » Hephæſtion ſub Antonino Pio floruit.... Forte & hanc habent ellipſin iſta: Ἀπολλώνιος, ὁ Ἀσκληπιάδου, » Ἀσκληπιάδης, ὁ Ἀρείου, Διονύσιος, ὁ » Τρύφωνος, Δίδυμος Ἡρακλείδου. Hactenus Clar. Jonſius, cujus verbis dubium non ſolvi, ſed augeri, poteſt; cum ex iis manifeſte colligi queat hæc verba, Ἀρχίβιος Ἀπολλωνίου, pariter ſignificare poſſe Archibium Apollonii noſtri fuiſſe *patrem*, aut *filium*, vel *præceptorem*, vel etiam *diſcipulum*. Sic, apud Latinos, Cicero Acad. Quæſtion. L. I. c. IV, 13: *quæ contra Philonis Antiochus ſcripſerit*. Subauditur, *diſcipulus*.

Archibius Suidæ dictus eſt Ἀρχίβιος Ἀπολλώνιος, quomodo noſter Apollonius apud eumdem vocatur Ἀπολλώνιος Ἀρχίβιος: Et hoc quidem eo verisimilius videtur quo Græci frequentius avorum quam patris nomine vocarentur. Miltiadis pater & filius, Cimo, Periclis pater & filius, Xanthippus, dicebantur.

De aliis Archibiis. Memoratur apud Suidam & alter Archibius, Ptolemæi filius, Leucadius, vel Alexandrinus, Grammaticus pariter, qui uſque ad Trajani Imperatoris tempus Romæ docuit, quemque an ex eâdem gente fuerit, conſtituere non poſſimus. De hoc vide Fabric. L. 5. c. 5. qui & L. 2. c. 5. alium etiam Archibium Alexandrinum inter eos recenſet in Homerum ſcriptores quorum opera interciderunt; eumque alium facere videtur & ab eo Grammatico Leucadio, ſeu Alexandrino, qui fuit Ptolemæi, & a noſtro, qui fuit Apollonii, filius. De alio Archibio vide Plutarch. in *Anton.* p. 955.

De Patriâ & profeſſione Apollonii. Quod ſpectat ad noſtri Apollonii patriam, eum ſuſpicor fuiſſe Alexandrinum; (quod nullâ auctoritate fretus liquido tamen affirmavit Fabric. L. 5. c. 7.) aut ſaltem Alexandriæ vixiſſe: & Scholam Didymi, qui tunc maximâ laude florebat, & omnes hujuſce ætatis informavit Grammaticos, frequentando exornaviſſe. Sophiſta autem fuit; ut liquet ex titulo quem noſter Codex Mſ. præfixum habet, ubi diſerte legitur, Ἀπολλωνίου ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

Apion Apollonii diſcipulus. Tempus, quo vixit, hinc definitur quod diſcipulum habuit, teſte Suidâ in Ἀπίων, celeberrimum Apionem.[1] Illum dico Didymi magni alumnum, Theonis Grammatici ſucceſſorem, quique ſub Tiberio & Claudio Romæ docuit, & adverſus quem Joſephus duos libros notiſſimos conſcripſit. Hujus

[1] Hunc, quod obiter notandum, Apollonius, qui recte ejus nomen ſciebat, ſemper cum Joſepho, & Athenæo L. 15. *Apionem* per unum ac ſimplex *pi* vocat;

autem de nomine, cognominibus, vitâ & ſcriptis, qui plura ſcire volent, ii, poſt Albertum, ad Heſychii Epiſtolam dedicatoriam, Havercampum, ad Joſephum, Suidam, Fabricium, in *Bibliothecâ Græcâ*, Voſſium, *De Hiſtoricis Græcis*, L. 2. c. 7. Meurſium in *Bibliothecâ Græcâ*, Jonſium, *De Scriptoribus Hiſtoriæ Philoſophicæ*, Moreryum, in *Addendis* ad illius Dictionarium, & Baylium in ſuo, Tillemontium, *Hiſtoire des Empereurs, Tom. I.* ac poſt eum Fleuryum, in Hiſtoriâ Eccleſiaſticâ, & poſtremo Cotelerium, *ad Patres Apoſtolicos, Tom. I.* alioſque bene multos, nuper confectam adibunt elegantiſſimam & doctiſſimam diſſertationem quam vir eruditiſſimus & vere πολυίστωρ, multiſque ſcriptis nobiliſſimus, Regiæ Pariſienſis Inſcriptionum atque Humaniorum Litterarum Academiæ Socius, Johannes *de Burigny*, ejuſdem Academiæ Commentationibus brevi inſerendam curabit.

Cæterum hîc diſſimulandum non eſt immortale Litterarum Græcarum decus, & omnis eruditionis portentum, Clar. Ruhnkenium, nunquam mihi ſine ſummâ veneratione nominandum, & cujus amicitiâ ac intimo commercio litterario publice ſuperbimus ac lætamur, in egregiâ ſuâ ad ſecundum Heſychii volumen præfatione, p. 5. Apionem Apollonii diſcipulum fuiſſe negare; quod, ut inquit, videat Apollonium Apionis auctoritate, pariter atque Ariſtarchi, Heliodori, & aliorum vetuſtiſſimorum Grammaticorum, Solvitur objectio.

---

cum contra idem Athenæus L. 7. (quem errorem ſolemnem eſſe Manuſcriptorum Codicum docet Tan. Faber *Epiſt.* L. 2. *Ep.* 19. p. 57.) Gellius *Noct. Attic.* L. 6. & Henricus Valeſius ad Euſeb. *Hiſtor. Eccleſ.* III. 38. p. 57. eum male *Appionem* per duplex *pi* nominent: & Alberti ad Hes. voce Θαλαμηπόλος, paſſim Ἀπωνίων, geminato Π, in Heſychii Lexico ejuſque titulo fuiſſe obſervet.

frequentiſſime uti in ſuo Lexico Homerico : unde ei diu ante Apollonium vixiſſe Apio videtur. Nam cum Apollonius, qui veteres fere unicos allegat, Apionem laudans, eum ſic in eodem honore ponat ac alios præſtantiſſimos & antiquos Criticos, id ipſum Clar. Ruhnkenio argumento eſt Apollonium ab Apionis ætate longius abfuiſſe, & ad eum, ut ad antiquum Scriptorem, provocare.

Sed hæc tanti viri objectio facile dilui ac ſolvi poterit, ſi probaverimus Apollonium vixiſſe tempore Dionyſii Thracis Alexandrini. Hic autem Romæ docuit Pompeii Magni ætate, ac diſcipulus fuit Ariſtarchi, & Tyrannionis prioris præceptor; &, teſte Suidâ, licet natus Alexandriæ, a patre Tero Thracis nomen habens, dictus quoque fuit Rhodius, ut nempe donatus Rhodiorum civitate, annotante Strabone in L. 14. ubi de hoc Grammatico videndus eſt, cum Etymologo Magno in Διόνυσος ὁ Θρᾷξ, Suidâ, Fabricio *Bibl. Græc.* Jonſio *de Script. Hiſt. Phil.* L. 1, 2. 3, 8. Meurſium in *Rhodo* & *Dionyſio, ſive de auctoribus iſtius nominis, eorumque ſcriptis libro ſingulari*, pag. 577. decim. vol. *Theſauri Græcarum Antiquitatum*, ac Voſſium *De Hiſt. Græc.* pag. 148. 174. & 175.

Apollon. ſub Auguſto vixit cum Dionyſio Thrace.

Liquido autem conſtat utroſque Grammaticos eâdem tempeſtate floruiſſe; cum Apollonii ſententia apud Etymol. Magnum p. 32. in Αἰζηός, confutetur a Dionyſio Thrace. [1]

[1] Dionyſius hìc allegatur ſub nomine appellativo antonomaſtico, quod eſt ὁ Τεχνικός; quemamodum eum ſic citari apud Euſtathium docet Fabric. L. 2. c. 3. p. 291. primi vol. & pag. 314. ac 327. ejuſdem vol. in Indice Auctorum ab Euſtathio allegatorum. Quod, puto, cognomen habuit ob ſuam celeberrimam Τέχνην γραμματικήν; cujus Commentatores, plus ſimplici vice, apud Euſtathium vocari τοὺς τῆς γραμματικῆς ἐξηγητὰς monet Fabric. L. 5. c. 7. qui ibidem inſigne & eximium illius excerptum ex apographo Holſteniano protulit.

Sic

Sic enim habet Etymologus Magnus: Ἀπολλώνιος ὁ Γ' Ἀρχιδίου τοῦ τοῦ ἰδίου τοῦτο εἶδεν αὐτὸ &c. πρὸς ὃν ἀντιλέγει ὁ ΤΕΧΝΙΚΟΣ, ὅτι &c. Jam vero cum Dionyſius Thrax, teſte Suidâ, Romæ docuerit Pompeii Magni tempore, ac laudaverit Apollonium; atque ipſemet Apollonius eumdem illum Dionyſium allegaverit in vocem Ἰόμωρος p. 438. noſtræ Edit. hinc certe neceſſario conſequitur eos coævos fuiſſe: hincque firmatur Fabricii ſententia, qui, L. 5. c. 7. dixit Apollon. Auguſto imperitante clarum extitiſſe. Et ſic Apollonius, qui ſub Auguſto floruit, diſcipulum habere potuit illum Apionem, quem Suidas docet fuiſſe alumnum Didymi Magni, ac ſub Tiberio & Claudio poſtea Romæ docuiſſe.

Apollonius Apionem, quamvis recentiſſimum & diſcipulum ſuum, laudare potuit, immo & debuit.

Qui autem Dionyſium Thracem, æqualem ſuum, immo & æmulum, & a quo confutatus fuit apud Etymol. ad partes tamen vocavit, quanto magis ſuum Apionem, quo diſcipulo ſuperbiebat, cujus eruditione, tanquam propriâ ac ſibi debitâ, gloriabatur, allegare potuit, immo & debuit? præſertim cum Apio, quamvis recentiſſimus, maximam tamen jam tum conſecutus eſſet famam; ut qui Africano apud Euſebium, L. 10. *de Præparatione evangelicâ*, vocatus fuerit περιεργόπαλος γραμματικῶν, Tatiano, in Oratione *ad gentes*, ἀνὴρ δοκιμώτατος, Gellio L. 5. c. 14. *litteris homo multis præditus, rerumque Græcarum plurimâ atque variâ ſcientiâ*, & L. 6. c. 8. *facili atque alacri facundiâ.* Et quod probat eum, dum viveret, in maximo honore fuiſſe, Seneca in Epiſt. 88. Libri primi, docet Apionem Grammaticum *ſub Caio Cæſare* (Tiberio) *totâ circumlatum eſſe Græciâ*, videlicet quaſi manibus geſtatum, & ut publicâ quâdam pompâ, quemadmodum ad hæc verba recte interpretatur Lipſius. Idem Seneca ibidem ſubjicit eum *in nomen Homeri ab omnibus civitatibus adoptatum;*

hoc est, explicante Fabricio L. 2. c. 5. *Bibl. Græc. ipsius Commentarios, & expositiones, aliorum scriptis in Homerum prælatos fuisse.* Quod certe maximum est; cum tot tantique viri, Aristarchi, Didymi, Zenodoti &c. &c. in Homero unice explicando, ante Apionem, desudavissent. Sin autem tantam adeptus est famam Apion, quem prius in Homerico Lexico citare potuit Apollonius, quam eum qui in Homeri nomen adoptatus alter Homerus vocabatur, quique, teste Plinio, palam prædicabat se evocasse umbras, ad percontandum Homerum quânam patriâ, quibusve parentibus genitus esset, non tamen ausus fuerat profiteri quid eum sibi respondisse diceret. Præterea, alterum Belgii, ac totius orbis litterati, decus, Clar. Valckenarius, in *Dissertatione de scholiis ad Homerum ineditis*, p. 148. hinc petendam rationem docet cur Apion præcipue toties advocetur a Grammaticis, qui (ut Apollon.) dictiones Homericas in Lexica congesserunt, quod Apion & Herodorus, sive, ut ait, Heliodorus, suis commentariis præcipue fuerint in singulis, quæ ab usu essent remotæ, dictionibus Homericis interpretandis occupati, & in adnotandis, e diversis Grammaticorum Editionibus, variis vocum lectionibus. Unde idem feliciſſimus Græcarum litterarum stator, dissertationis p. 149. addit Lexicorum Homericorum magnam sine dubio partem ex Apionis in Homerum Commentariis fuisse derivatam.

Certe si clarissimum illud lumen, doctissimus Ruhnkenius, cujus adoro vestigia, Apollonii Lexicon totum pervolvere potuisset, nunquam quæsivisset quomodo Apollonius Apionis, si recentior, immo ejus σύγχρονος ac discipulus sit, perinde ac vetustissimorum Grammaticorum, auctoritate uti possit; cum idem Apollonius æqualem suum Dionysium

Thracem laudet, alioſque bene multos ejuſdem ætatis, ut Archiam, cujus diſcipulus Epaphroditus Chæronenſis, teſte Suidâ, a Nerone uſque ad Nervam Romæ floruit, & Demetrium Ixionem, qui, ex eodem Suidâ, Auguſti Imperatoris tempore Pergami vixit.

Et in hoc quidem Apione citando, non vituperandum, aut mirandum, ſed potius laudandum eſt utiliſſimum Apollon. conſilium, qui has in principem Poetam celeberrimi Grammatici curas, quas, ut ait ὁ πάνυ Hemſterhuſius, apud Heſychium in Ἀδὶς, magni veteres fecerunt, nobis ex parte, & eâ quidem optimâ, conſervaverit. Præſtantiſſimum enim Apionis opus ſibi proprium fecit, meliora excerpendo, ſequiora rejiciendo, ac dubia accurate perpendendo; & magiſtri licentiâ uſus, ita diſcipuli ſui Lexicon in ſuum ſuccum ac ſanguinem convertit, & quaſi proprio jure vendicavit, ut eo prorſus amiſſo facile nunc carere poſſimus, atque novâ hâc Apollonii quaſi πολιγγενεσίᾳ ſublati Apionis deſiderium levemus. In quo quidem eo melius nobiſcum actum fuiſſe reputandum eſt, quod nullum ad nos, noſtramque ætatem, Apionis illius, tot ſcriptorum famâ inclyti, opus pervenerit. Quamvis, ut ait Plinius, in præfatione *Hiſtoriæ Naturalis*, immortalitate donari a ſe ſcripſiſſet, ad quos aliqua componebat; cum contra ipſe nunc unius ex ſuis operibus immortalitatem, ut & olim componendi facultatem ac doctrinam, Apollonio magiſtro diſcipulus, & in hujus Lexico unice ſuperſtes, acceptam referre debeat. Nam, quæ apud Fabricium, vol. 7. p. 50. leguntur extare in Codice Barocciano 119. Bibliothecæ Bodlejanæ, eæ ſunt, docente, p. 5. Præfat. ad ſecundum vol. Heſychii, Clar. Ruhnkenio, qui & illarum apographum ſibi comparaverat, gloſſæ

Apionis nihil, niſi in Apollon. ſupereſt.

Homericæ ſatis jejunæ, ad litterarum quidem ordinem digeſtæ, ſed Apionis nomen a recentiori manu Latinis litteris adſcriptum habent. Unde apparet nihil hodie Apionis ſupereſſe, niſi quod ab Apollonio noſtro relictum ſit; qui & plurimas nobis conſervavit ſententias & teſtimonia aliorum Scriptorum ac Grammaticorum, de quorum minus illuſtrium vitâ, ætate, patriâ & ſcriptis, ne tanquam cœlo delapſi videantur, paucis hîc nobis ita agendum eſt ut ſumma ſequentes faſtigia, & brevitati conſulentes, res maxime neceſſarias attingamus, ac in cæteris fontes adeundos indicemus & veluti digito commonſtremus; ne acta agere, aut omnino agenda omittere, videamur.

SECTIO SECUNDA.

De Auctoribus quos allegat Apollonius.

Herodorus. Apollonius, in Ἐπιδόταις μήλων p. 342. laudat *Herodotum*; ubi neceſſario, quemadmodum ibidem monuimus, lege *Herodorus*: qui Grammaticus Homerum illuſtraverat, quemque cum Apione frequenter conjungit Euſtathius. Sic enim habet ad Il. A. fol. 21: Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος, ὧν βιβλίον εἰς τὰ Ὁμήρου φέρεται. & paulo infra, ὡς ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου φέρεται. Et fol. 35. τὰ Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου εἰς τὸν Ὅμηρον ὑπομνήματα. Quam ſæpe autem Apionis & Herodori in Homerum commentaria conjunctim laudentur apud Euſtathium, videre licet p. 308. primi vol. *Bibl. Græc.* L. 2. c. 4. in Indice Auctorum ab Euſtathio ad Homerum allegatorum, quem ibidem inſeruit Fabric. De hujus autem Herodori ſcriptis vide Voſſium, *De Hiſtoricis Græcis*, p. 374. Editionis quæ prodiit Lugduni

Batavorum anno CIↃ IↃ CL. Fabricium in *Bibl. Græc.* & Jonſium qui, *de Script. Hiſtor. Phil.* L. 4. n. 22. p. 255. Edit. Jenæ, anno 1716. hæc ſubjicit: » Quod ſi Apion ille, » quicum ſæpe apud Euſtathium citatur, eſſet Apion ille » Alexandrinus Grammaticus, eique æqualis fuiſſet, jam » ætatem ejus certam haberemus, quam alias ignoramus. Jam vero cum certum ſit hunc *Apionem* eſſe *Apionem illum Alexandrinum Grammaticum*, ac Herodorum poſt hunc non vixiſſe, cum ab Apollonio, qui hujus Apionis tempore vixit, laudetur, liquido conſtat Herodorum, Apollonium & Apionem, coævos fuiſſe. Et ſic Herodori ætate definitâ atque aſſignatâ, cum Clar. Ruhnkenio, qui ſolos veteres a noſtro laudatos credebat, mirari deſinimus quomodo (cum Herodorum recentiſſimum & minus celebrem laudaverit) Apionem illuſtriſſimum allegare potuerit Apollon. Vide & Jonſium qui L. 2. c. 11, 4. Herodori ætatem incertam eſſe dixerat, ac de eodem loquitur L. 1. c. 2, 4. & L. 2. c. 2, 5. eumque Heracleotem fuiſſe, cum Voſſio, obſervat.

Herodori ætas aſſignatur.

Vide & in Epiſtolam Heſychii ad Eulogium nuncupatoriam, animadverſionem Clar. Grævii, (ſi tamen illius fuit, quod recte negare videtur ibidem Alberti) ubi pro ἩΛΙΟΔΩΡΟΝ, legendum cenſet ἩΡΟΔΩΡΟΝ, quocum primo quidem facit Fabric. Bibl. Græc. L. 2. c. 5. art. 13. & art. 55. ſed a quo, ut eſt nunquam ſibi conſtans, diſſentire videtur L. 4. c. 35. De hâc autem nominum ἡμιώνων confuſione conſulenda, ſi tanti eſt, noſtra in Φοίβ. adnotatio, p. 834.

Heliodorus pro *Herodoro.*

Porro notandum eſt in Indice Auctorum a Tzetze ad Lycophronem laudatorum, quem, ex Editione ſecundâ Johannis Potteri deſcriptum, Bibliothecæ Græcæ L. 3. c. 16. inſeruit Fabricius, laudari ἩΡΌΔΟΤΟΝ τὸν Πυλιὸν, ad verſus

Herodotus pro *Herodoro.*

662. 1332. 1414. 1424. & 1432. Tu certiora edoctus, in Indice & Tzetze, quemadmodum apud Apollon. p. 342. pro Ἡρόδοτος, lege Ἡρόδωρος, cujus mentio frequens apud Scholiaſten Apollonii Rhodii. Enim vero Herodorus, quamvis Heracleotes, vocatur Ponticus in ejuſdem Tzetzis Chil. 2. Hiſt. 36. & apud Plutarchum in Romulo. Scilicet quod commentarium reliquiſſet de Macronibus, gente Ponticâ, Scythinis, ſive Scythenis, finitimâ; cujus commentarii ſecundum librum citat Apollonii Rhodii Schol. in Librum I. Argonaut. Quemadmodum ab Athenæo dictus eſt *Heracleotes*; non tam forte quod in hâc urbe natus eſſet, quam quod ſcripſiſſet de Heracleâ urbe, & de Hercule a quo nomen accepit Heraclea: cujus operis decimum librum laudat Stephanus in Γλῆτις, decimum ſeptimum Athenæus L. 9, 18. & ex quo excerpta ſunt quæ de Hercule refert Scholiaſtes Pindari, ad Olymp. 5. cujuſque meminerunt Clemens, L. 1. Stromat. & Plutarchus qui in *Quæſtionibus Romanis* Herodorum adducit. Præter Herodorum, Nymphis quoque & Promathides, Heracleotæ, de Heracleâ ſcripſerant; quorum trium unum aliquem Scholiaſtes Ariſtophanis ad Aves fol. 583. ubi de Sabazio deo agit, ſic citat: Τὸν δὲ Βάβυν ἔστιν ὁ Θεὸς, ὁ Ἡρακλεώτης περὶ Ἡρακλείας ἐν τῷ ΙΒ φησὶ, annotante Jonſio L. 1. c. 2, 4. Mihi vero hîc potius noſter Herodorus quam Nymphis aut Promathides, laudatus videtur. At recte a Jonſio reprehenſum puto Voſſium, qui Heracleotam quemdam Hiſtoricum ab Herodoro, & duobus aliis ſupra nominatis, diverſum facit L. 4. p. 514.

Herodorus Heracleotes dicitur, ut Ponticus.

Ariſtarchus

Citatur ab Apollonio & ille Ariſtarchus, cujus nomen in proverbium abiit, quotieſcumque de Criticis loquimur. Is, teſte Suidâ, habitatione Alexandrinus, natione vero Samothrax,

& patre Ariſtarcho natus, vixit Olympiade 156. atque ut, præter Suidam, Euſebius in Chronicis docet, tempore Ptolemæi *Philometoris*, cujus & filium erudiit. Fertur ſcripſiſſe ultra octingentos libros, eoſque tantum Commentariorum. Diſcipulus fuit Ariſtophanis Grammatici, & cum Cratete, Grammatico Pergameno, Pergami ſæpiſſime contendit. Diſcipulos habuit circiter 40. qui & Ariſtarchei vocati fuerunt. In Cypro, aquâ intercute laborans, mortem inediâ ſibi conſcivit; cum annos 72. vixiſſet, filioſque reliquiſſet, Ariſtarchum & Ariſtagoram, qui ambo ſtupidi fuerunt: quorumque prior venditus fuit, quem tamen Athenienſes redemerunt. Varie, ut annotat Meurſius in *Bibl. Græc.* citatur Ariſtarchus apud varios ſcriptores, ſed ſine ullo operis titulo. Ejus *Commentarium* in *Lycurgum Æſchyli* laudat Scholiaſtes Theocriti *Idyll. X.* & Commentarium in Sophoclis Tragœdiam *Nioben* commemorat Harpocration.

De hoc vide Suidam, Meurſium in *Bibl. Græc.* Menagium *Antibaillet* c. 25. Jonſium *De Scriptor. Hiſt. Phil.* non ſemel, ac præter alios bene multos, Fabric. qui de hujus emendatione Poematum Homericorum dixit L. 2. c. 2. & hujus *Canonum Theſaurum* commemorat L. 5. c. 7. atque alibi paſſim de eo loquitur.

Cum Ariſtarcho Apollonius ad partes quoque vocat ejus æmulum Cratetem Malloten qui, ex Suidâ, Timocratis filius, ac Philoſophus Stoïcus, cognomento vocatus eſt Homericus & Criticus, ob ſtudium rei Grammaticæ & Poeticæ. Æqualis fuit & æmulus Ariſtarchi, tempore Ptolemæi *Philometoris*. Eum Suidas narrat compoſuiſſe (ante Ariſtarchum, ut e Strabone colligit Fabric.) διόρθωσιν Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας ἐν βιβλίοις Θ. Hujuſce Critici meminit Varro L. 8. *de Linguâ Latinâ*, & Crates Mallotes.

eum vocat nobilem Grammaticum qui, fretus Chryſippo, homine acutiſſimo, a quo relicti fuerant ſex libri περὶ τῆς ἀνωμαλίας, his libris contra analogiam atque Ariſtarchum eſt nixus. Unde ſic loquitur Gellius L. 2. c. 25: » duo autem Gram» matici Græci illuſtres, Ariſtarchus & Crates, ſummâ ope, » ille ἀναλογίαν, hic ἀνωμαλίαν defenſitavit. Hunc ſuſpicatur Meurſius eumdem eſſe quem inter rei ruſticæ ſcriptores ponunt Varro & Columella.

Cæterum, quod notandum eſt, nulli unquam plus debuit Roma, quam illi Grammatico, qui eam primus Critices lumine colluſtravit. Nam, ut ait Suetonius in libro de *Claris Grammaticis*, primus, quantum opinamur, ſtudium Grammaticæ in urbem intulit Crates Mallotes, Ariſtarchi æqualis; qui miſſus ad Senatum ab Attalo rege, inter ſecundum ac tertium bellum Punicum, ſub ipſam Ennii mortem, cum in regione Palatii, prolapſus in cloacæ foramen, crus fregiſſet, per omne legationis ſimul & valetudinis tempus plurimas ἀκροάσεις ſubinde fecit, aſſidueque diſſeruit, ac noſtris exemplo fuit ad imitandum. Strabo dicit eum præceptorem credi Panætii, ac L. 3. p. 157. teſtatur Cratetem ad ſcientiarum præcepta Poetam exegiſſe, & in hoc omnes ingenii nervos contendiſſe ut Homer. ſcientiarum peritum oſtenderet. Quo pertinent & quæ ex Cratete in Ἄμμωνι p. 142. affert Apollonius.

De hujus autem vitâ & ſcriptis vide Fabric. in *Bibl. Græc.* Jonſ. *de Script. Hiſt. Phil.* Voſſium *de Hiſtoric. Græc.* L. 3. Meurſium in *Bibl. Atticâ*, qui, annotante Clar. Kuſtero ad Suidam, cum ejus libros recenſeret, omiſit opus περὶ λιμένων, quod laudatur Euſtathio ad Odyſſeam. Ab hoc Cratete Mallote, cujus meminit Meurſius in *Bibl. Attic.* alium

Pergamenum

Pergamenum, quem, non expreſſo operis titulo, allegat Plinius L. 7. c. 2. male, ut opinor, diſtinguunt idem Meurſius in *Bibl. Græcâ*, & Voſſius *De Hiſtor. Græc.* L. 3. Cum & Crates, quamvis Mallotes, dictus fuerit & Grammaticus Pergamenus: quod, teſte Suetonio, ab Attalo Pergamorum rege miſſus fuerit, ac, docente Suidâ in Ἀρίσαρχος, cum Ariſtarcho Pergami ſæpe contenderit. Unde non alius cenſendus eſt ab eo Cratete Pergameno a quo Indos, qui centenos annos excedant *Gymnetas* appellari obſervat Plinius.

Cratetes Comici.

Apollon. in Ἀπριάτην, p. 186. allegat Cratetem Comicum. Sed cum duo, ejuſdem nominis, Suidæ, Meurſio in *Bibl. Attic.* ac Fabric. *Bibl. Græc.* L. 2. c. 22. memorati cognoſcantur Comici, eum credo fuiſſe ab Apollonio laudatum, qui Athenienſis, & Comœdiæ veteris Poeta, Cratinique æqualis, ac ejus primum hiſtrio, ſcripſit Comœdiam Ἥρωες dictam, cujus meminit Suidas in Ἀθάρα, & ex quâ excerpta puto hæc Cratetis verba, ἥρως ἀπριάτης, quæ apud Apollon. p. 186. leguntur.

Zenodotus.

Jam vero ab Ariſtarcho, Homeri emendatore, & ejus æmulo Cratete, neceſſario pergendum eſt ad Zenodotum, cujus Editio ac recenſio ut, temporis ratione, Ariſtarcheâ prior eſt, ſic & dignitate ac præſtantiâ, & denique veterum opinione, inferior; quemadmodum annotat Fabric. L. 2. c. 2.

Is, teſte Suidâ, Epheſius fuit, poeta Epicus & Grammaticus, diſcipulus Philetæ, ac magiſter Ariſtophanis Byſantini Grammatici; nec non &, ſub Ptolemæo Lagidâ, præfuit Alexandrinæ Bibliothecæ: primuſque, ex eodem Suidâ, Homerum emendavit; ſi tamen excipias, cum Kuſtero, Ariſtotelem, qui ſcripſerat Homeri διόρθωσιν, quæ & ἐκ τῆς πάρθηκος dicta eſt, cujuſque auctores fuerunt Alexander Magnus cum

Anaxarcho, teſte Strabone L. 13. Zenodotus autem multos Homericos verſus partim correxerat, partim pro ſpuriis rejecerat; unde hujus, ut & Ariſtarchi, nomen in proverbium abiit. Nam, apud Sueton. *De Claris Grammaticis*, Bibaculus in Catonem exclamat cap. 11:

En cor Zenodoti, en jecur Cratetis?

Interdum confutatur ab Euſtathio, a noſtro Apollonio, qui eum, quæ ignoraret, ea emendaſſe bis dicit, a Porphyrio *in Quæſtionibus Homericis*, & ab Ammonio in Οὐδεὶς. Hunc quoque allegari a Stephano in Δωδώνη, a Tatiano, aliiſque, docet Fabric. L. 2. c. 2. ubi & alterius Zenodoti Alexandrini junioris opera recenſet, & L. 4. c. 34. in quo dicit Zenodoti Λέξεις ἰδιωτικὰς memorari apud Galenum in Gloſſis Hippocrateis, vocibus πίζειν ac πέσσειν. Citatur apud Apollon. in Ἀχιλλεύς p. 34. & Φηγεύς p. 840. ac poſtremo in ζῶσαι p. 384. u bquod ſuo loco monere prætermiſeramus, pro Ζηνόδωρος, lege Ζηνόδοτος; quemadmodum & in Scholiis ad Lucianum T. 2. p. 4. Ζηνοδότου pro Ζηνοδώρου reſtituit Fabric. *Bibl. Græc.* L. 2. c. 5. Hìc quoque vide noſtram in Φοίβου annotationem, ac de Zenodoto conſule Jonſ. *De Script. Hiſt. Phil.* L. I. 18, 5. ac II. 10, 2. & Voſſium *De Hiſt. Græc.* p. 71. Nota autem nullum Zenodorum ſcriptorem, niſi Mathematicum, cognoſci; de quo vide Fabric. L. 3. c. 23.

Timogenes, ſeu Timigenes.

Apollonius in Ἄρτυιαν adducit τιμογενοῦς cujuſdam Timogenis, de quo nuſquam alibi mentio: huncque Apollonii locum, apud Heſ. in eamdem vocem Ἄρτυιαν, pag. 549. ad partes vocat Clar. Alberti, qui hoc Timogenis nomen & opus *bene notandum* indicavit, ex quo eadem verba hauſit Clar. Valckenar. in *Diſſertatione de Scholiis in Homerum ineditis*. Sed fortaſſe pro *Timogenes* legerem

Timagenes: ac illum, de quo Suidas loquitur, intelligerem regii argentarii filium, Alexandrinum Oratorem, vel, ut quidam aiunt, Ægyptium; qui, Ptolemæi Dionyſii tempore, ſub Pompeio Magno bello captus, Romam a Gabinio ductus eſt, & a Fauſto, Syllæ filio, redemptus, Romæ docuit eloquentiam, cum ſub ipſo Pompeio, tum poſt ipſum, ſub Cæſare, & poſtea Triumviris, ac ulterius fortaſſe, ut inquit Voſſius. Cum autem, ob dicendi licentiam, ſcholâ excidiſſet, in prædio, quod Tuſculanum vocabatur, vitam tranſegit, ac poſt cœnam vomere volens, ſed, cibo exitum non inveniente, ſuffocatus, obiit Dabani; hæc autem civitas erat Oſrhoenæ, in Meſopotomiâ præfecturæ, inter Euphratem & Chaboram fluvium.

Sed mox alterius Timagenis ſic meminit Suidas: » Timagenes Hiſtoricus totius maris *Periplum* libris 5 ſcripſit. Deinde addit: » Timagenes, ſive TIMOGENES, Mileſius, » Hiſtoricus & Orator. Scripſit de Heracleâ Ponticâ, & » claris ejus urbis viris, libris 5. Item epiſtolas.

Incertum autem utrum ad unumne ex illis Timagenibus, ſive Timogenibus, an ad alium plane diverſum referendæ ſint hæ Metaphraſes Homericæ, ab Apollonio laudatæ. Porro Timogenem Hiſtoricum, Suidæ memoratum, diſtinguit Voſſius *De Hiſtor. Græc.* a Timagene Rhetore Alexandrino, cujus mentio apud utrumque Senecam. Diſſentit tamen a Voſſio Clar. Bonamy, qui plura docebit de Timagenum ſcriptis & nominum confuſione, in peculiari de his diſputatione, quam reperies p. 36. & ſequent. 13. vol. Regiæ Inſcriptionum atque Humaniorum Litterarum Academiæ Commentationum; ubi adde notitiam hujuſce operis ab Apollonio laudati, ſcilicet Metaphraſeos Homericæ, quæ virum

Clar. non potuit non latere, cum Apollonii Lexicon non vidiſſet; niſi tamen hæc ſit alterius cujuſdam Timogenis, a Timogenibus cognitis plane diverſi. Alius autem & Timogenes memoratur apud Gruterum fol. MXCIX. Vide Fabric. & Jonſ.

Apollonius Charidis (seu Charis) filius.

Citat & noſter Apollonius alium Apollonium, quem bis *Charidis* filium vocat, quique allegatur in Scholiis ad Ariſtophanis *Veſpas*, verſ. 1190. ubi dicitur ὁ Χαριδῶν, pro Χαριῶν, quod legitur in Apollonio. Certe cognoſcitur quidam Chæris Grammaticus, quem allegat Scholiaſtes Ariſtophanis in *Ranas*, & inter Commentatores Pindari recenſet, ac non ſemel memorat hujuſce Poetæ Scholiaſtes ad Pyth. Od. 4. & ad *Nemeorum* Od. 1. Alius autem fuit, quem, referente Meurſio in *Bibliothecâ Græcâ*, inter poetas annumerat, Demetrium Phalereum ſecutus, Iſaacius Tzetzes in *Prolegomenis ad Lycophronem*. De Apollonio autem Chæridis filio nihil præterea ſcriptum reperire potui. Hujus, poſt Ariſtophanis Scholiaſten, meminit Fabric. L. 2. c. 21. & 3. c. 21.

Archias.

Laudat & Archiam Grammaticum Alexandrinum, de quo vide Fabric. L. 5. c. 7, 15. & Suidam, in Epaphroditum Chæronenſem, qui hujus Archiæ fuit alumnus & diſcipulus, Romæque floruit a Nerone ad Nervam uſque, ac de cujus ſcriptis Kuſterus ad Suidam videndus. Unde ſub Auguſto potuit vivere ille Archias, Apollonio æqualis, a quo inſtitutus & enutritus fuit Epaphroditus.

Antigenes.

Allegat & quemdam Antigenem, quem Grammaticum non cognovimus. Fuit quidam hoc nomine Hiſtoricus, a Plutarcho laudatus in Alexandr. p. 691. Sed de hoc dubitare videtur Fabric. L. 3. c. 7. an ille ſit cujus meminit idem Plutarchus pag. 703. quemque laudat Plinius. Duos Antigenes medicos

memorat Fabric. L. 6. c. 9. An legendum Ἀρχιγόνης, qui apud Euſtathium Grammaticus citatur?

Auctoritate utitur & Comani Grammatici, Homerum interpretati, qui & allegatur apud Apollonium Dyſcolum Alexandrinum, temporibus Hadriani & Antonini Pii Alexandriæ florentem, ac Herodiani patrem. Hic autem Comanum citavit p. 149. Editionis Wechelianæ libri περὶ συντάξεως τῆς τοῦ λόγου μερῶν, cujus operis meminit Suidas. Unde etiam ſi nullo alio argumento definita conſtaret Apollonii ætas, ſaltem hinc neceſſario colligi poſſet eum ante Hadrianum vixiſſe; cum ipſe alleget Comanum ab altero laudatum Apollonio, qui ſub Hadriano vixit. Comanus.

De Sidonio, quem & citat, nihil compertum habeo; niſi ſit Sidonius ille quem in Homerum ſcripſiſſe colligitur ex Etymologo p. 124. in Ἀπὸ ſic loquente: ὅθεν ὁ Σιδώνιος μέμφεται Ἀριστάρχῳ, μὴ ἐγκλιτικῶς ἀναγινώσκοντι τὸ, πρόσθεν ἔπειτα φεύγοντα; ubi vides eum in hoc loco adverſari Ariſtarcho. Idem laudatur ad Iliadem O. 229. in excerptis Scholiorum veterum, quæ ex Codice Aloyſii Alemanni protulerunt anno 1689. Cantabrigienſes Iliadis Editores. Quidam Philoxenus Sidonius apud Euſtathium ad partes vocatur p. 579. Edit. Romanæ. At p. 966. ac 1017. ſimpliciter vocatur Sidonius, quemadmodum & in Scholiis Pindari. Sidonius.

Sine nomine affert teſtimonia Lexicographorum. Nam & plures jam tunc temporis extitere, & ii præſertim qui voces Homericas ordine Alphabetico diſponerent. Lexicographi.

Apparet ex Athenæi Libro nono, p. 383. Edit. Cauſaubon. Philetam Grammaticum, Criticum, ac Ptolemæi Philadelphi præceptorem, de quo Suidas & Voſſius L. 3. Inſtitut. Poet. p. 52. ſcripſiſſe Gloſſas Homericas. Nam citat Athenæus Philetas.

verſus Comici *Stratonis* in *Phœnicide*, ubi inducitur homo conquerens de coquo, qui ipſum alloqueretur vocibus Homericis, ac diceret μίρμηκας, δαῖτυμων, ἀρυμετώπων, μῆλα, ὀλοχύτας, πηγος, μίσυλλε, δίπτυχα, ὀβελους &c. Quod cum non intelligeret herus, quamvis Græcus, ſed in Poetis, quaſi alienâ linguâ locutis, plane hoſpes & peregrinus, exclamat:

——— Ὥς τε με
Τῶν τῦ Φιλήτα λαμβάνοντα βιβλίων,
Σποπεῖν ἕκαστά τί δύναται τῦ ῥημάτων.

Ibi quidem pro *Strato*, nomen *Strattidis*, qui fuit Comœdiæ veteris Poeta, & pro Φοινικίδης merito Fabric. L. 2. c. 22. *Bibl. Græc.* legit Φοινῖσαι; quæ ejuſdem *Strattidis* fabula laudatur apud eumdem Athenæum L. 4. & 14. apud Pollucem L. 9. c. 7. & L. 10. c. 47. & Erotianum in Λεσηρίδης; cum contra in Suidâ male habeatur Φοῖνιξ. Philetam porro Gloſſarum Homericarum auctorem, quod ex hoc loco conjici poteſt, Clar. Fabricii accuratiſſimam diligentiam fugiſſe miramur; qui ne hujus quidem meminit L. 2. c. 5. ubi agit de *Commentariis in Homerum, variiſque ſcriptis eum ſpectantibus quæ interciderunt.*

Philoxenus. Quin & Philoxenus, Grammaticus Alexandrinus, Romæ clarus, qui, teſte Suidâ, ſcripſerat περὶ σημείων τῦ ἐν Ἰλιάδι, ſive, *de obelis & aliis notis Criticis quibus Grammatici in Iliade uſi ſunt*, &, docente Etymol. περὶ Ἰλιάδος ἀλφαβήτου, opus ediderat & περὶ τῦ παρ' Ὁμήρῳ γλωσσῶν, *de vocibus obſcuris & peregrinis apud Homerum.* Cujus operis epitomen, uno libro conſtantem, compoſuit Ælius Serenus, Athenienſis, eodem Suidâ referente in Σερῆνος. Legi & hodie nonnulla Philoxeni hujus in Gloſſariis editis ab Henrico Stephano,

Ælius Serenus.

Vulcanio & Labbæo, ac Philoxeni Commentaria in Odysseam laudari a Stephano Byz. in Δωδώνη, docet Fabric. L. 2. c. 5. quem tamen vide & L. 5. c. 40. Longinus, teste Suidâ, aliquid prodiderat περὶ τῆς παρ' Ὁμήρῳ πολλὰ σημαινουσῶν λέξεων. Longinus.

Basilides Grammaticus, (quem in *Bibl. Græc.* male confundit Meursius cum Basilide Hæretico, cujus Ἐξηγητικῶν librum 23. citat Clemens Alexandrin.) referente Fabric. L. 5. c. 7. scripserat περὶ λέξεως Ὁμηρικῆς. Cujus libri epitomen concinnavit Cratinus, teste Etymol. Magno in Ἀειζηλῶς, apud quem etiam Lexicon Iliadis, & Lexicon τῆς Α Ἰλιάδος, vocibus Λαὸς & Τάλαιον, citantur. Apionem quoque Lexicon Homericum composuisse, ex nuncupatoriâ Hesychii ad Eulogium Epistolâ certum apparet Clar. Ruhnkenio. Si autem, vigente adhuc & florente Linguâ Græcâ, tot tantique in Homerum Glossatores, Lexicographi atque Commentatores, extiterunt, quid nunc de illius auctoris difficultate existimandum est, quem hodie adeo facilem ac planum plerique censent, ut & ab hoc Linguæ Græcæ studium auspicentur; cum tamen, ut recte ait Casaubon. divinum illum Poetam non omnes intelligant? Basilides. Cratinus. Lexica Iliadis.

Utitur Apollonius & testimonio Apollodori Grammatici, qui, ex Suidâ, fuit Asclepiadis filius, unus ex Panætii Rhodii Diogenisque Babylonii, Philosophorum Stoicorum, & Aristarchi Grammatici, discipulis; primusque usus est versibus illis qui *Tragiiambi* vocantur, floruitque sub Evergete secundo. Hujus servantur Bibliotheces libri tres, cum olim multo plures fuissent. Scripserat & Chronica, quorum crebra apud Diogenem Laertium mentio, & quæ produxit ad annum ab Ilii excidio 1040. *hoc est,* Olympiad. 158, 4. Ea autem dicavit Attalo secundo, Pergami regi, qui Apollodorus.

obiit Olympiad. 160, 3. ante Christum natum 238. Apollodorus citatur ἐν τῇ καταλόγῳ a Stephano Byz. & Strabone L. 14. ac Schol. Apollonii Rhodii, in L. 3. Hoc opus in duodecim libros distributum cum laudibus allegat Eustath. ad Il. B. Primum librum citat Stephanus in Ἄργισσα, & in πλαταμών. Secundus ad partes vocatur a Strabone L. 7. & a Johanne Tzetze Chil. 7. Quintum laudat Athenæus L. 3. septimique meminit idem Stephanus. Et hunc, credo, *navium Catalogum* respicit Apollonius, Apollodorum cum citat. Cætera autem quæ de hujus Apollodori vitâ & scriptis a nobis dici potuissent, post Scipionem Tettium, Johannem Meursium, Gerhardum Johannem Vossium, & Johannem Jonsium, occupavit Fabric. L. 3. c. 26.

Alter Apollodorus. Porro notandum est fuisse & alterum, inter multos alios, Apollodorum Cumanum qui, teste Clement. Stromat. L. 1. primus Critici nomen introduxit, & Grammaticus appellatus est: πρῶτος δὲ Κριτικὴν εἰσηγήσατο τὄνομα, καὶ Γραμματικὸς προσηγορεύθη.

Heliodorus Heliodorus ab Apollonio quoque adducitur, ut a Suidâ, & ab Hes. in Epistolâ ad Eulogium nuncupatoriâ, ubi ejus nomen sollicitatur a Græv io, Ἡροδώρῳ pro Ἡλιοδώρῳ legendum censente; nisi potius amplectenda sit Clar. Alberti ad hunc locum coniectura. Varios Heliodoros recensent Meursius in *Bibliothecâ Atticâ*, & Fabric. in *Græcâ*, L. 5. c. 6. qui & L. 4. c. 35. docet fuisse complures Grammaticos Heliodoros. Noster vero, per temporis rationem, non alius forte *quibusdam* esse videatur quam qui ab Horatio L. 1. Satyr. 5. versu 3. vocatur *rhetor Heliodorus, Græcorum longe doctissimus*, ubi pro *longe*, alii legunt *linguæ*; quod, quidquid contra opponat Lambinus, retineri ac dici possit; cum Heliodorus, quamvis natione Græcus, ob hoc laudari potuisset

potuiſſet ab Horatio, quod Græcæ linguæ ſcientiam maximam haberet; quippe qui, eruditiſſimus Grammaticus & Homeri Interpres, ea Græcæ linguæ, veluti intimis penetralibus ac receſſibus abdita, cognoſceret, in quibus cæteri Græci plane hoſpites ac peregrini eſſent. Certe non poſſumus cum Fabricio ſuſpicari per noſtrum Heliodorum, & ab Heſ. laudatum, intelligendum eſſe Heliodorum Sophiſtam, qui Hadriano imperatori ab epiſtolis fuit, cum ſic ab Apollonio citari non potuiſſet. Quanto potiori jure hæ expoſitiones Homericæ referendæ ſunt ad Rhetorem, Græcorum longe (ſeu *linguæ*) doctiſſimum, qui tempore Horatii vixit, eoque familiariter uſus eſt!

Citat & Cleanthem, Phanii filium, ut Diogenes Laertius ac Suidas ſcribunt, ex Aſſo oriundum, quæ erat urbs Lyciæ, cujus meminit Strabo L. 13. & Stephanus *de Urbibus*. In hâc urbe admirabilem Cleanthis ſtatuam Senatûs Romani decreto Cleanthis honori dedicatam vidiſſe ſe teſtatur Simplicius, Capit. ultimo in Epictet. Enchirid. recte a Menag. ad Laert. emendatus. Cleanthes primo pugil fuerat; ut teſtantur Suidas, & Antiſthenes, in libro *de Succeſſionibus* (ἐν διαδοχαῖς) a Diogene Laertio laudatus. Athenas, ut aiunt quidam, quatuor cum drachmis profectus, cum ſe ad Zenonem contuliſſet, conſtantiſſime philoſophatus eſt, eademque decreta tenuit; ac Zenonis ſucceſſor fuit. Suidas tamen adfirmat eum primo Cratetis diſcipulum fuiſſe, ac deinde magiſtrum Chryſippi Philoſophi Solenſis & Antigoni regis. At Clemens Alexandrin. Στρωμ. L. 1. docet Zenonem ipſum, non vero Cleanthem, Cratetis diſcipulum fuiſſe, hujuſque Zenonis in locum ſucceſſiſſe Cleanthem noſtrum, a quo ſchola relicta fuit Chryſippo. Unde falſus eſt Valer. Maxim. qui contra, L. 8. c. 7. Cleanthes.

Cleanthem Chryſippi diſcipulum facit. Adeo laborioſus fuit ut alter Hercules vocaretur. Cum enim, teſtibus, Suidâ, Diogen. Laert. Valer. Maxim. L. 8. c. 7. & Senec. Epiſt. 44. non haberet unde vitam toleraret, noctu mercede conductus aquam ad hortos irrigandos hauriebat, interdiu vero litteris vacabat ac diſciplinis; unde etiam dictus eſt φρεάντλης. Sic vero mortuus eſt: cum ejus extima gingiva tumefacta putreſceret, jubentibus medicis, duos dies cibo abſtinuit; jamque ei ſic melius erat ut medici omnia quibus ille uti conſueverat, permitterent: quod ille non ſuſtinuit; ſed, cum ſe jam multum viæ proceſſiſſe diceret, reliquis quoque diebus ita conſumptis mortuus eſt: cum quidem, ut aiunt nonnulli, annos octoginta vixiſſet, Zenonemque annis novem & decem audiviſſet. De hujus operibus ac vitâ vide Diogenem Laertium L. 7. & ad eum Menag. Suidam, Fabric. vol. 2. p. 395. ac Voſſ. *De Hiſt. Græc.* p. 99. L. 1. ac Jonſ. *De Script. Hiſt. Phil.* & Meurſium in *Bibl. Græc.* A Cicerone Acad. Quæſt. L. 4. vocatur majorum gentium Stoicus. At vero a Plutarcho, in libro *De audiendis Poetis*, reprehenduntur Cleanthes, & ejus diſcipulus Chryſippus, ut pote Homeri quædam frigidius interpretantes. Cujus certe generis ſunt quæ e Cleanthe in Μῶλυ affert noſter Apollonius, quæque deſumpta puto ex ejus libro qui, teſte Diogen. Laertio, inſcribebatur περὶ ποιητῶν; ubi incerti ſunt Menag. ac Fabric. de Homerone agatur, qui κατ' ἐξοχὴν *Poeta* apud Græcos appellatur, ut apud Latinos Virgilius, an potius, *de officio Poetæ;* quod ſuadent hæc Clementis Alexandrini in Στρωματ. verba: ᾗ ἡ Κλεάνθης δὲ ὁ Στωϊκὸς φιλόσοφος ΠΟΙΗΤΙΚΗΝ ὧδε πῶς τι ὅμοια γεγράφει. Scripſerat quoque & librum πρὸς Ἀρίσταρχον. Et in alterutro ex duobus iſtis libris, vel in utroque, quædam Homeri loca interpretari

potuit; unde & in Scholiis minoribus ad Homer. laudatur.

Demetrius Ixion.

Laudat & Demetrium cognomento Ixionem, Grammaticum Atramyttenum, ſeu Adramyttenum, qui Auguſti Imperatoris tempore Pergami vixit, &, ſecundum quoſdam, referente Suidâ, Ixion ideo vocatus eſt quod deprehenſus fuiſſet in furto quo aureas bracteas ſimulachri Junonis Alexandrinæ ſurripere conabatur. Quod tuetur Heſ. Mileſius, dum dicit: Δημήτριός τις ἕτερος Ἰξίων ἐπικληθη διότι λεπίδας χρυσᾶς κλέψαι ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Ἥρας ἀγάλματος ἐφωράθη. Unde explicatur Diogenes Laertius qui, L. 5. eum dicit ſic vocatum fuiſſe, ἀφ' τὸ ἀδικῆσαί τι δοκεῖν περὶ τὴν Ἥραν, *id eſt*, ut vertit Latinus Interpres, *quod in Junonem neſcio quid admiſiſſe viſus eſt*, vel, ut in *Bibl. Græc.* interpretatur Meurſius, *quia injuriâ affeciſſe Junonem videbatur.* Alii, ut Suidas, dicunt eum hoc cognomen habuiſſe quod Euripidio Philotimo Ixionem fabulam abſtuliſſet; aut quod cum Ariſtarcho magiſtro contendiſſet, quemadmodum Ixion adverſus Deos qui ipſum beneficiis affecerant ſe ingratum præbere non dubitavit. Scripſerat de verbis in MI, de pronominibus, atque Commentarium in Homerum & Heſiodum. Ἐν τῶν Ἀτθικῶν λέξεων citatur a Scholiaſte Ariſtophanis ad *Aves*, &, abſque nomine operis, ad *Ranas*, & ab Athenæo, L. 9. c. 11. ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων ἁλώσεως, & L. 3. c. 1. ἐν πρώτῃ ἐτυμολογημάτων, ac L. 2. ἐν ἐτυμολογίᾳ, & ab Euſtathio quoque allegatur. De hoc Grammatico vide Suidam, & ad eum Kuſter. Fabricium & Meurſium *in Bibl. Græc.* ac Menag. in Diogenem Laert. qui Demetrios viginti memorabiles recenſet, nec tamen meminit Demetrii Pugilis & a noſtro Apollonio laudati, niſi forte hunc his verbis reſpexerit: Ὄγδοος, ὁ ἁλείψας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, σοφιστὴς, Τέχνας γεγραφὼς ῥητορικάς. Hujus Demetrii Pugilis liber

Demetrius Pugil.

περὶ Δημητρίου laudatur ab Etymologo in Μάλαψ, cum ſupra idem habeat p. 266 : Δημήτριος ὁ πύκλης. Τοιοῦτοι δέ εἰσι καὶ οἱ πύκλαι· ἢ ἐπειδὴ ἐν ταῖς ἀμφισβητήσεσιν ἐτύπτουν τὸς ἀμφισβητοῦντας. Quæ ultima verba, in quibus quædam corrupta, ſeu loco mota, ſuſpicor, Clar. Meurſii in *Bibl. Græcâ* diligentiam effugerunt ; cum in ſuâ Fabricius Demetrii Pugilis mentionem prorſus omiſerit.

Alii Scriptores laudati.

Hi ſunt Grammatici quos citat, quorumque multos quamvis Auguſti, ideoque ipſiuſmet Apollonii, tempore florentes, laudari tamen videas. Quod ſpectat ad ſcriptores & poetas quos allegat, quales ſunt Heſiodus, Alcman, Anacreon, Archilochus, Æſchylus, Euripides, Sophocles, Pindarus, Simonides, & Simonides alter (qui vulgo Amorginus, [1] ſed ſimpliciter Simonides vocatur apud Apollon. in Φιξός pag. 830.) Callimachus, Euphorion, Æſopus, Ariſtoteles &c. ii ſunt illuſtriores quam ut aliquid de iis eorumque vitâ hîc exponatur, quod in Grammaticis magis obſcuris præſtitimus. Sed nonne mirum eſt Apollonium, qui tot alios Criticos citat, nuſquam uti auctoritate celeberrimi illius Didymi, cujus Commentarium in Iliadem laudat Ammonius in Ληϊργεῖν & Χλαμὺς, cujuſque ἐξήγησιν Ὀδυσσείας adfert Etym. M. in Περισκέπτω &

[1] Hunc cave confundas cum priori. Nam ſic recte habet Fabric. *Bibl. Græc.* L. 2. c. 15. 1. vol. p. 595: » fuit & » alius Simonides Iambographus, Amor» ginus, qui & Elegiarum libros duos, » Suidâ teſte, ſcripſit, cujus meminere » Strabo, Clemens Alex. Athenæus & » alii. Confer Voſſium III. Inſtit. Poët. » p. 97. Allatium p. 206. Huic forte » Σύμμιχλα rectius tribueris, & Epigram» ma in Sophoclis mortem. Quin &, (ut in notâ ad eum locum monet idem Fabricius,) Tzetzes Chil. XII. v. 52. notat Simonidem fuiſſe inventorem litterarum H & Ω, dubitat vero utrum τὸν Ἀμόργε (Amorgi filium vocat etiam Chil. I. v. 619.) τὸν Σάμιον ἐκεῖνον, an Ceum. Sed Amorginum a patriâ, non a parente, appellandum eſſe Stephanus Byſ. & alii perſpicue teſtantur. Ex Athenæo autem liquet Simonidis Amorgii, vel Amorgini, eſſe verſum quem ſub ſimplici Simonidis nomine affert Apollon. in Φιξός.

Σκύρος. Unde certo apparet in Homerum scripsisse Didymum. Nam quæ sub hujus nomine circumferuntur Scholia, ea luce clarius est non esse Didymi, neque ex solis Didymi Commentariis, sed, (quæ est Fabric. L. 2. c. 3. sententia) ex Didymo multisque aliis παλαιοῖς & νεωτέροις, Aristarcho, Cratete, aliisque, ab incerto auctore, multis forte post Didymum seculis, collecta; cum in iisdem laudentur Scriptores Didymo juniores, Plutarchus, Quintus Calaber, Galenus, Pausanias, Jamblichus & alii, ac Didymus ipse nomine tenus allegetur ad Il. A. 400. Δ. 475. & X. 126. nec contra in illis Scholiis extent quæ ex Didymi in Homerum Ἐξηγήσει profert Ammonius. Pariter mirum est Apollonium ipsum nunquam ab Eustathio adductum fuisse, nisi ab eo designatus fuerit sub communi voce γλωσσογράφοι; cum tamen peculiari notâ distinguendus fuisset egregius Lexicographus. Forte Apollonius nunquam in Eustathii manus incidit, &, tempore quo scripsit ille Thessalonicensis Archiepiscopus, in aliquâ Bibliothecâ deliteſcebat. Vel, si eum cognovit Eustathius, satis ipsi fuit si ipsosmet adiret & indicaret fontes ex quibus omnia sua optima hausit noster.

SECTIO TERTIA.

De Scriptoribus qui Apollonii meminerunt.

Antiqui Scriptores.

Contra Apollonius noster allegatur, quamvis hoc a nemine huc usque observatum fuerit, in Scholiis minoribus Pseudodidymi, ad Od. T. 177. voce Τειχήεντες, ubi explicatio Apollonio tributa cum eâ mire consonat quæ in nostro Lexico legitur. Vide nostram annotationem ad vocem

Pseudodidymus.

Τριχάικες, p. 788. noſtræ Edit. Eundem Apollonium confutari
Schol. Apollon. Rhod. a Schol. Apollonii Rhodii, ad Argonauticorum L. I. verſum 1089. adnotavit Clar. Alberti; quem locum vide p. 230. noſtræ Edit. in Ἄφλαστον. Male Fabric. L. 3. c. 21. & alibi, putaverat hîc videri Apollonium intelligi Alexandrinum, Herodiani patrem, Grammaticum. Nam quæ ex Apollon. adfert Schol. Apollon. Rhodii, ea, obſervante Clar. Alberti, plane leguntur in noſtro Apollonio. Præterea ibidem apud Apollonii Rhodii Scholiaſten allegatur noſter Apollon. ἐν τοῖς Λέξεσι; & ex Suidâ in Ἀπολλώνιος diſcimus hujus opus fuiſſe inſcriptum περὶ λέξεων Ὁμηρικῶν κατὰ στοιχεῖον; ac Heſ. in Epiſtolâ ad Eulogium nuncupatoriâ, dicit eum ſecundum ordinem litterarum congeſſiſſe Homericas voces, κατὰ στοιχεῖον.... ΛΕΞΕΙΣ ΟΜΗΡΙΚΑΣ, prorſus ut in titulo, quem Codex Mſ. præfixum habet, legitur, Λεξικὸν κατὰ στοιχεῖον. [1]

Suidas. Apollonii verba in vocem Μετὰ allegat Suidas, [2] hujuſque

---

[1] ΛΕΞΕΙΣ interdum idem eſt quod ΛΕΞΙΚΟΝ, nec *vocabulum*, ſed *Lexicon* ſignificat. Unde Clar. Ruhnkenius p. 11. Præfat. ad 2. vol. Heſ. hæc Heſychii verba, ὁ μὲν (Διογενιανὸς) ἐδημίαν ΛΕΞΙΝ, ὥστε ἡμᾶς εἰδέναι, παρέλιπε, ita explicat, ut ſignificent nullum *Lexicon* a Diogeniano eſſe prætermiſſum; non vero nullum *vocabulum*: cum paulo poſt dicat idem Heſ. ſe *multas voces*, quæ in Diogeniano fruſtra quærerentur, adjeciſſe. Hinc addit Clar. Ruhnkenius: » fefellit viros eruditos vox λέξις, quæ hîc » non *vocabulum* ſignificat, ſed *Lexi*» *con*, ut ſæpe apud Grammaticos. Ita » paulo ante in Etym. Mſ. vidimus Δι» δύμου λέξιν κωμικήν. Et Harpocration in Ξηραλοιφῶν habet: ἐλέγετο χωρὶς λετρῶν ἀλείφεσθαι, ὡς Δίδυμος ἐν εἰκοστῇ ἐγδόῃ Τραγικῆς λέξεως.

[2] Hunc locum corruptiſſimum & a Kuſtero conclamatum hîc, occaſione datâ, totum deſcribam & emendabo. Sic habet Suidas: Μετά. ὁ τῷ Ἀρχιδίῳ Ἀπολλώνιος πίνῃ δηλῶν φησίν·

Ἐνθάδε, καὶ μὴ πᾶσιν. (Lege, ut monuimus p. 546. ὧν·

Ταῦτα ἢ καὶ μὴ πάσιν. — Il. Θ. 96.

Et ſic explicabis verba quæ, ut nihil ad rem facientia, delenda cenſebat Kuſter.)

Ἐπί·

Ἐς Τεμέσην μὴ χαλκόν. — Od. A. 184.

pariter meminit, ac de ejus vitâ atque Lexico aliquid prodit in voces Ἀπίων, Ἀρχίβιος Ἀπολλωνίῳ, & in Ἀπολλωνίῳ Ἀρχεβέλῳ, ἢ Ἀρχιβίῳ; quæ loca jam a nobis supra adducta sunt, & ad verbum descripta in Eudociæ Macrembolitissæ Ἰωνιᾷ Mſ. cujus Indicem a Bandurio confectum dedit Fabric. L. 5. c. 5. *Bibl. Græc.* Hesychium autem Apollonii nostri meminisse, in Epistolâ ad Eulogium, supra monuimus. Obiter notandum de hoc nostro falsum esse Indicem Scriptorum ab Hesychio laudatorum, quem, a Joanne Pricæo confectum, & a se auctum emendatumque, suo subjecit Hes. Clar. Alberti. Perperam enim monet Apollonium Archibii filium laudari in Ἐλειάτης & Ἔχελος; cum, quæ hîc indicat, ea non ad nostrum pertineant Apollonium, ac peculiariter quæ in Ἔχελος habentur, respiciant Apollon. Rhodii Argonaut. L. 4. v. 1093.

Eudocia.

Hesychius.

(Nota autem aliud ab Apollonio hujusce significationis afferri exemplum, scilicet,

— μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. Il. A. 423.)

Μετέπιθε νεὼς κυανοπρώροιο. Hæc Verba Kusterus dicit lituram mereri, quod sint ab hoc loco aliena. Tu lege cum Apollonio, ἐξ·

Ἡμῖν δ' ἂν μετόπισθε νεὼς κυανοπρώροιο. Od. A. 6.

Et sic innuit τὸ μετόπισθε, compositum ex Μετὰ, hîc idem significare quod ἐξ. Unde hæc verba nec *lituram merentur*, nec sunt ullo modo ab *hoc loco aliena*. Cætera plana sunt in Suidâ, usque ad Σὺν, Σὺν δ' ἂν ἐγὼ, quæ jam ex Apollonio desumpta non puto; qui, teste Suidâ, quinque tantum significationes τῷ μετὰ tribuerat, quarum quatuor refert, unam autem in Apollon. nostro occurrentem omisit Suidas, scilicet, συνήθως δὲ ἡμῖν·

Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.

Hæc autem, Σὺν δ' ἂν ἐγὼ μετὰ τοῖσι, desumpta sunt ex Od. I. 335:

— Αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτῳ μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.

Aut ex Il. Γ. 188:

Καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκαρ ἐὼν μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην,

Quod monere neglexerat Kusterus. At hæc, Σφῶϊν τ' ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμύμονα βασιλέα, corrupta sunt ex Od. Z. 115:

Σφῶϊν αὖ ἔπειτ' ῥῖψε μετ' ἀμφίπολον βασιλέα.

In hanc quoque vocem Μετὰ Apollonium Archibii filium laudat Photius, sæpe cum Suidâ consonans, in Lex. Mſ. Vide p. 326. *Indicis Auctorum qui a Photio laudantur*, quem *Glossario Græco in sacros novi fœderis libros* subjecit Clar. Jo. Alberti.

Dionysius Trax. Etymologus M.

Jam diximus noſtrum a Dionyſio Thrace allegari apud Etym. p. 32. voce Ἀιζηός, & ab ipſo Etymol. laudari p. 61. in Ἀλεισόν, & p. 605. in Νήφω. Hæc Etymol. loca videbis in noſtrâ Apollon. Edit. voce Ἄλεισον p. 112. & Ἀιζηοὶ p. 82.

Scriptores recentiores Mauſſacius Meurſius.

Recentiores autem qui hujus, ex Suidâ cogniti, meminerunt, ii fere ſunt: Mauſſacius in Diſſertatione Criticâ de Lexicis, Harpocrationi ſubjectâ, Johannes Meurſius qui, in *Bibl. Græc.* videndos monet Etymol. & Suidam, ac de noſtro præterea loquitur in Syntagmate de Apolloniis, quo Editionem Hiſtoriæ commentitiæ Apollonii Alexandrini ornavit, Lugduni Batavorum, anno 1620. in 4°. ad quod Syntagma lectorem remittit Voſſius *de Hiſtor. Græc.* L. 1. p. 149. ubi quoſdam Apollonios, ut & noſtrum, omittit, in hoc Syntagmate, quemadmodum monet, reperiendos. Hujus mentionem fecerunt & Jonſius *de Scriptor. Hiſtor. Phil.* L. 3. c. 9. p. 52. ſecundæ partis Edit. Jenæ, anno 1716. Fabricius, in *Bibl. Græc.* L. 2. c. 5. & L. 3. c. 21. ac L. 5. c. 7. & 40. Montfauconius, qui largum hujuſce Lexici ſpecimen protulit in *Bibliothecâ Coiſlinianâ*, p. 457. & ſeq. ac ſupra meminerat in præfatione, Kuſterus ad Suidam, in Ἀπολλάνιος, & ad Heſychium, in Ἀδινὰ, ubi Apollonii Mſ. Lexici, quod, ut ait p. 95. Edit. Alberti, præſente reverendiſſimo & doctiſſimo patre Montfauconio, primum inſpexerat, auctoritate utitur ad confirmandam unam ex ſuis in Heſ. emendationibus. Noſtrum ſæpe ad partes vocat Clar. Alberti qui, p. 37. Præfat. ad Heſ. larga ſpecimina a Montfauconio producta dudum ſibi *ſalivam moviſſe* profitetur, & hunc librum addit ſibi Mſ. vicem in edendo Heſychio præſtare poſſe ſe credidiſſe, cum Homericas voces, & hunc ipſum Apollonium, inter fontes ſuos Heſychius in Epiſtolâ ad Eulogium celebraverit. Quod quidem

Jonſius. Fabricius. Montfauconius. Kuſterus. Alberti.

quidem Lexicon tantopere ei arriſerat, ut Clar. Ruhnkenius in Præfat. ſecundi vol. ad Heſ. teſtetur eum hoc opus, a quo vehementer adjutus fuerat in Heſychio emendando, animadverſionibus illuſtratum edere paraviſſe. [1] Apollonium in ſuo Heſychio paſſim allegat, & interdum emendat; atque, ut ait Clar. Valckenarius, in Diſſertatione *De Scholiis ad Homerum ineditis*, plurimas ejus notas utiliſſimo inſtituto edidit. Confer Indicem autorum qui in notis ad Heſychium emendantur & illuſtrantur, ubi tamen plurima, ex Apollonio a Clar. Alberti excerpta, omiſſa ſunt; quæ hîc explere nec vacat, nec tanti eſt. Apollonium, ex Alberti cognitum, allegant noſtræ ætatis Criticorum facile principes. Eum videlicet laudat Clar. Toupius in *Addendis ad Theocritum*, ſubjectis 2. vol. Editionis Theocriti Wartonianæ p. 404. ubi allegat gloſſam, Ἀποδρύψει, καλαξύσει, quæ ab Alberti ad Heſ. refertur p. 188. Idem præſtantiſſimus, & in eruditiſſimâ Britanniâ acutiſſimus Criticus, ſupra, p. 395. ejuſdem Theocriti Wartoniani 2. vol. egregie, ut omnia, emendaverat fragmentum Callimacheum, ab Apollonio laudatum, voce Ὀψιόπλης, quod in Heſ. eâdem voce, legitur apud Alberti p. 831. 2. vol. & p. 628. noſtræ Edit. Hanc unice veram incomparabilis viri emendationem, quæ ſerius, ut & aureus ejus libellus, in manus meas inciderat, meo ad Apollonium *Appendici* inſerui. Ejuſdem Apollonii meminerunt Clar. Ruhnkenius in Præfat. 2. vol. Toupius. Ruhnkenius.

[1] Idem antea, in Miſcellaneis Criticis in Heſychium, Gloſſario Græco in ſacros novi fœderis libros ſubditis, Apollonii Lex. Mſ. ad partes vocans, hæc addiderat: » utinam aliquando integrum ederetur? » Nihil certe plus conferret ad Heſ. quippe » qui Apollonii Ὁμηρικὰς λέξεις ipſe laudet in Præfat. ad Eulogium ſuum.

Valckenarius. ad Hesych. ac alibi, & Valckenarius, *in Dissertatione de Scholiis ad Homerum ineditis*, ac in *Schediasmate de Epistolâ ad Eulogium*. Ante hos, unum Apollonii locum emendaverat ὁ πάνυ Hemsterhusius, ad Aristophanis *Plutum*, p. 338. quam correctionem suo nos loco, p. 2. nostræ Edit. collocavimus. Et cum verba quæ restituit, ab Alberti producta non fuerint, necesse est ut ipse tractaverit hujusce nostri Codicis apographum, cujus ei copiam facere potuit Clar. Alberti, vel ea e *Bibl. Coislin.* hauserit.

Hemsterhusius.

SECTIO QUARTA.

De Codice ex quo Apollonii Lexicon descriptum est.

Codicis scripta ætas, Lexica in eo comprehensa.

Quod spectat ad ipsummet Codicem, ex quo Apollonii Lexicon descriptum est, is fuit olim Coislinianus, nunc Sangermanensis, numero 345. estque volumen in quartâ formâ, litteris minutissimis, ac plurimis intricatum notis & scribendi compendiis, quæ in tabulis æneis, quarum infra mentio, accuratissime expressimus. Constat foliis 46. sive paginis 92. Lexicon Apollonii, quod magnam hujusce voluminis partem constituit. In sequentibus foliis occurrunt alia Lexica, quorum descriptione supersedebo, cum occupata fuerit a Montfauconio, qui eam in *Bibl. Coislinianâ* p. 457. & sequent. fusius quidem, sed parum accurate prosecutus est; ut cum in his verbis, Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων οὐκ ἀδιαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, vertit χρησίμων per *utilium*; quod tamen eas significare voces *quæ sunt in usu*, nec pueri ignorant. Noster Codex est optimæ notæ, elegantissime scriptus sæculo decimo, judice harum rerum peritissimo Montefalconio *Bibl. Coislin.* p. 11. ut, p. 9. Præfat. Mœridis Atticistæ

loquitur Pierſonius, qui eum, in eâ parte quæ Mœridis Lexicon continet, cæteris ejuſdem Mœridis Codicibus longe multumque præferendum, & ſæpius a Salliero inſpectum docet, ut & hujus notæ oſtendunt, & ipſe, inquit Pierſon. Clar. Ruhnkenio coram adfirmavit. Idem Pierſon. infra p. 10. obſervat hunc Codicem Mœridis, in eodem volumine cum Apollon. Lexico occurrentem, longe eſſe præſtantiſſimum; ut qui ubique fere ipſam Mœridis manum exhibuerit, multas voces rariores & plane gloſſematicas conſervaverit, in aliis neglectas. Et accedere ait quod nullis, quantum deprehendere licuit, aliorum ſordibus, quas homo inepte ſedulus in illum Codicem unde Regius, Vindobonenſis, & alii fluxere, intulit, vel leviter ſit inquinatus. Unde ſi, ex collatione cum aliis Codd. Mſſ. factâ, Mœridis Lexicon tam accurate fuiſſe exaratum deprehenditur, pariter & eam partem quâ noſter Apollonius continetur, eâdem fide deſcriptam eſſe ac religione merito quis ſuſpicari poſſit. Ex eodem Codice Mſ. Phrynichi Arrabii partem, hactenus ineditam, deſcripſerat & notis ornaverat Claudius Sallierus. Sed is poſtea, ad alia delatus, totum ſuum apparatum tradidit Clar. Ruhnkenio, quîcum longo uſu conjunctiſſimus erat; cujus rei profeſſionem reperies p. 32. in Notis Clar. Ruhnkenii ad Timæi Lexicon Platonicum, quod a Clariſſimo Johanne Capperoniero, ſingulari noſtræ Galliæ ornamento, accuratiſſime ex eodem Codice Mſ. deſcriptum, ac ſibi miſſum, publici juris fecit Lugduni Batavorum anno 1754. Idem ex eodem volumine, dum Pariſiis ſtudiorum causâ verſaretur, excerpſerat illud Rhetoricum Lexicon, quod *bonæ frugis pleniſſimum, atque ad jus Atticum explicandum imprimis comparatum* tantopere, & merito quidem, prædicat pag. 4. Præfat. ad Heſ. Hujus

autem partis quâ Lexicon Homericum continetur, quamque hic edimus, Clar. Alberti, benevole, ut ait, rem curante J. J. Wetſtenio, Pariſiis apographum ſibi comparaverat; quod accuratiſſimum quidem vocare potuit p. 38. Præfat. eum ipſummet fontem adire non potuiſſet, ſed quod nobis, certiora edoctis, inſidum ſæpiſſime videtur; ut ex iis æſtimare licet quæ interdum protulit Alberti. Et hoc quidem apographum, poſt hujus Alberti mortem, devenit in eruditiſſimas manus Hermanni Tollii, Profeſſoris Harderovicenſis, Græce, ſi quis unquam fuit, doctiſſimi, & in arte Criticâ verſatiſſimi, cujuſque ſolertiam in Auctario Emendationum ad Heſ. non ſemel laudat æquiſſimus ille ingenii & veræ laudis æſtimator Clar. Ruhnkenius. Qui ſi eum, ante multos annos elapſos, jam tum vocat *elegantiſſimi ingenii juvenem*, (quam tanti viri laudem acutiſſimis ſane, ac tali ingenio & doctrinâ digniſſimis, emendationibus χειλιάταλος adoleſcens comprobavit,) quid de eo nunc viro, ac perfecte maturo, expectare debeat Reſpublica litteraria, niſi eum redditas multo cum fœnore Clariſſimorum Tolliorum dotes in ſe uno repræſentaturum, immo & longiſſime exſuperaturum?

Quod autem monere prætermiſerat Clar. Montfauconius, is decimi ſeculi Codex manu monachali exaratus fuit in quodam Monaſterio; quod apparet ex verbis fere nunc deletis ac lectu difficillimis, minio & litteris uncialibus deſcriptis, quæ videre eſt folio verſo 213. hujuſce Codicis.

Præterea notandum eſt fortaſſe Apollonii Lexicon in quibuſdam non integrum ad nos perveniſſe. Omnes enim fere Grammatici antiquiores contracti & mutilati ſunt, uno fortaſſe Harpocratione excepto. Hujuſce rei deprehendimus exemplum apud Etymol. p. 32. qui in Αἰζηος ſic habet ex Apollonio quem citat: Ἀπολλώνιος ὁ ἐξ Ἀρχιδίκε ἐν τῷ ἰδίῳ εἴδει αὐτὸ, λέγων γεγονέναι ἐκ τοῦ αἰζήεις. Hæc

hodie abſunt a noſtro Apollonio; quæ tamen legebantur tempore Etymologi, & reſtituenda ſunt poſt πεδύμαλι ζίονλες p. 82. noſtræ Edit. Idem in Ἄλειτον p. 61. hæc habet ex Apollonio, quæ in hâc ipsâ Apollonii gloſſâ hodie non occurrunt, at ſaltem olim reperiebantur: κρεῖττον ἐν λέγει Ἀπολλώνιος ὁ τῆ Ἀρχιβίε ὅτι παρὰ τὸ λεῖον γέγονεν ἄλειον καὶ ἐπενθέσει τῦ Σ, ἄλειτον. Sic in Νήφω p. 605. ea affert ex eodem Lexicographo, quæ & in notis laudavi ad Ἄλειτον p. 112. noſtræ Edit. dum nuſquam in textu ea verba legebantur; cum ne vocabuli quidem Νήφω ulla in noſtro, qualem habemus, Apollonio occurrat mentio. Sed cum hæc vox νήφω nuſquam habeatur in Homero, hujus explicationem, non ex Homerico Apollonii Lexico, ſed ex alio ejuſdem opere deperdito, excerptam fuiſſe putandum eſt. Certe apud Etymol. M. vocibus Κωφὸς & Σοφιστὴς, citatur, ἐν τοῖς γλώσσαις Ἡροδότε; quidam Apollonius, quem eumdem cum noſtro facit Fabric. L. 5, c. 40. p. 27. decimi tomi *Bibl. Græc.* qui ibidem male ad Lexicographum Homeri, Apollonium, ea refert quæ ſub plane diverſorum Apolloniorum nomine allegantur apud Etymologum Magnum, a quo certum eſt nuſquam alibi ad partes vocatum fuiſſe noſtrum Apollonium, niſi vocibus Αἰζηὸς, Ἄλειτον, & Νήφω.

Gloſſæ Apollonio inſertæ.

Non ſolum contractum ad nos pervenit Apollonii Lexicon, ſed, quod pariter dolendum eſt, gloſſis aliunde intruſis & male inſertis perperam auctum; ut in quibuſdam Codicibus manum interpolatricem ſenſit Mœris Atticiſta. Et cum multi panni purpuræ Heſychianæ adſuti fuerint, ut utar verbis Tanaquilli Fabri ad Anacreontem, id quoque quibuſdam in locis perpeſſus eſt noſter, in multis aliorum Lexicographorum conditionem ſecutus, ac præſertim Heſychii, cujus luculento operi plurima ineſſe gloſſemata poſterioris

ævi, eaque ejicienda esse, & nullo negotio per paginas singulas posse deprehendi, recte docet Caspar. Barthius Adversarior. L. 42. c. 26. cum Bentlejo, in Epistolâ ad Jo. Christophor. Biel. & Johanne Meursio, qui, Miscell. Lacon. c. 13. p. 61. satis viros doctos nosse observat præstantissimo Hes. Lexico quadam passim inserta esse ab indoctis.[1]

Sic ego multa in nostro Apollonio manu recentiori ad marginem apposita vidi, quorum quædam, tanquam spuria, νενθάμενα, atque omnino corrupta in spongiam ire jussi, plurima in notis duntaxat repræsentavi, cum operæ pretium esset. Quemadmodum Heinsius, in Prolegomenis ad Aristarchum Sacrum, se, cum Hes. emendaret, vera ac legitima ab alienis & spuriis distinxisse profitetur. Hæc, exempli gratiâ, in litteram *Kappa* manu recentiori ad marginem exarata vidi: Κοινωνία (quod Homericum non esse vel puer cernat) ἐλεημοσύνη, ἀλτρουϊσμὸς, ἢ μετάδοσις, quæ, tanquam cœlo delapsa, nec cum præcedentibus, nec cum consequentibus, conjungi possunt. Quis non videt hæc, ut loquitur Barthius, *glossemata posterioris ævi* e manu cujusdam Christiani profecta esse, qui tam liberaliter hanc Apollonio largitus est ἐλεημοσύνης glossam, cujus nullum certe vocabulum cum ejus stylo convenit, ac multo quidem minus hoc ipsum ἐλημοσύνη; quod tamen, cum apud Diogenem Laertium, in vitâ Aristotelis, legatur, ubi habetur ἐλεημοσύνην διδόναι, pro eo quod Gallice

[1] Richardus Bentlejus, in Epistolâ ad Clar. Biel. contendit in Hes. plurimas voces a studioso quodam Christiano in exemplaris sui margine & orâ vacuâ scriptas (quemadmodum & in nostro) postilla, quod in aliis, inquit, libris scimus accidisse, pravâ exscriptoris diligentiâ in contextum esseditas; ut Mansacius, in suâ ad Lectorem epistolâ, suo præfixâ Harpocrationi, monet quædam in hoc auctore legi quæ e margine in textum irrepserunt sæpius.

dicimus; *donner l'aumône*, non parum Interpretibus negotii exhibuit. Nam, teste Ægidio Menagio, cum Christianorum scriptorum proprius videretur hicce loquendi modus, hinc Laertium fuisse Christianum vir quidam doctus suspicabatur. Ego autem hîc, occasione datâ, ea proferam quæ, ad marginem nostri Apollonii recentiori manu adjecta, in meis omiseram notis. Legitur ad marginem ℥ Ἀιν© p. 68. nostræ Edit. Ἀινέσεως, συνέσεως, γνάσεως, φρονήσεως, σοφίας. In Ἀμφίπολις, pag. 126. hæc, ἀμφεπονῆλο, ἐκοπιᾶλο, ἐλειτουργῶλο, e margine in textum recepi; quod monere prætermiseram. Ad marginem ℥ Ἄρα, p. 202: Τῷ ἄρα, ἀντὶ ℥ ἀληθῶς, ὄντως. Ad marginem ℥ βεβάμβ pag. 238. litteris fugientibus ac fere deletis: Βέβαιον, ἀσφαλὲς, ἰσχυρόν. In Εἰδαῖα, p. 302. Εἰδαῖα, ἰδέσμαῖα. Et: Εἶεν. Ἀπόθεσιν μὲν σημαίνει τὸ εἰρημένον. Ἐκλαμβάνεται ἢ ἀντὶ ℥ ταῦτα μὲν ἔχουσι ὕστως, ἀλλὰ ταῦτα μὲν δὴ ὕστως. Ἔστι γὰρ ἐπιῤῥηματικῶν, ἀφορμητικῶν. Ἀντὶ τοῦ... εἰρημένης καὶ λεγομένης... ὑπάρξεως... Σημαίνει καὶ... Ἔστι καὶ ἀναφώνησις. Hîc aliqua videas vocabula quæ, cum legi non possent, punctis crebris ac continuis indicavi. Et infra: εἰ, ἄρα, εἰσὶν, δὴ, γὰρ ὑπάρχουσιν. Et in Εἰρυσθαι p. 306: εἰδέναι, ἐρέσθαι, καὶ ἐγνώρισθαι. Ac in Εἰς ibidem: ἀντὶ ℥ ἐξ, ἐπὶ, ὡς, ἤ, κατά. Et immediate infra: εἶεν, ὑπάρχοιεν, quæ pertinent ad εἶεν præcedens. Ac in paginâ sequenti Cod. Mſ. ἐξομολόγησιν, καὶ μαρτυρίαν. Ὕμνον καὶ δόξολογίαν, ἢ καὶ εὐχαριστείαν καὶ εὐφημίαν ἀμφιάσω. Et infra ibidem, Ἐνευγχάνει, ἐπιτυγχάνει. Ac paulo post, ἐξομολόγησιν, εὐχαριστεῖαν, ἐπὶ αἰνέσεως καὶ χειλέων ὕμνον. Et deinde: Ἐξομολογεῖσθαι, εὐχαριστεῖτε, εὐφημεῖτε, ἐπαινεῖτε; quæ certe non Grammaticam eruditi Apollonii, sed indocti monachi Christianam sapiunt manum. In Εὐσεβίος, p. 374: Καθολικῶς ἐσηκότος, καλῶς, ἀσφαλῶς, εἰρηνικῶς, ἑδραίως, ἰσχυρῶς, παγίως, ἐσηκότος, βεβαίως, ὅτοι στερρὸς, ἀκίνητος, ἀσάλευτος. Ad marginem τὸ Μετάλλα, p. 548. γραφεῖα πολυπραγμόνη, ἀντὶ τοῦ μετάλλα. Superscribitur τοῦ Νύσσα, p. 576: ἡ ἐπιστροφὴ καὶ ἀποδημία. Et infra: Κάμψιο (sic) γὰρ, τὸ κλίνω, Καὶ κήμψιο (sic) ἡ στρέφομαι. Nota au-

tem in his omnibus, quæ recentiori & indoctâ manu addita ſunt, accentus vitioſiſſime expreſſos eſſe. In Ὁ pag. 586 : ἀντὶ Ϝ ὅτε, τί τω (ſic) ποῖον, πῶς. In Οὐτικα pag. 620 : ἀντὶ Ϝ ὅτι, ἥτε, ἅ, ἢ ὅπως, ὑπὲρ ὡς, πρὸς, κρίτου (ſic) διότι. Et infra in Π : προτάλλων, συμβάλλων, ἀνλισαθῶν ϗ σφῆσθεῖν. ἀνλίσαχθῶν. In Σιῶας, p. 714. poſt θαῦμα, ad marginem : ϗ ἀντὶ Ϝ φόβῳ, ἔκπαγις, ἔκπληξις, ἐκπλάγησις. Ad marginem Ϝ Τμῆδην p. 780 : Τὸ, τῆτο. Ad marginem τῆ Φηγὸς, pag. 824 : παροιμία, ob hæc, ὅθεν ϗ παροιμία. Ad marginem τῆ Ὦ : ἀντὶ Ϝ φοῦ, φοῦ, αἰ, αἰ, ἴμμοι, ἴμμοι. (Sic) & ſupra hæc verba, ἐπίρρημα χιλιασμῆ δηλωτικὸν, legitur συναγμῆ, ἢ ὁδυρμῆ. Ad marginem Ϝ Ὡς : ὄφρα, τίως, τόφρα, ἕνεκα. In hæc verba ejuſdem articuli, ἀντὶ ϗ Ϝ ὅτι, ad marginem adjicitur recentiori manu : ϗ ἀντὶ Ϝ ἅτι, ἵτοι, ὧν, (ſic) πῶς, ὅπως, ὥστε, κἂν, ἀλλὰ, ἂν, γὰρ, ἰὰν, δὴ, πλὴν, ὅμως, κομιδὴ, ἴσως. Et in Ὧδε : ἀντὶ τῆ τῇδε, τοιαῦτα, ἶα. Et in Λαῷν, p. 518. ὐμῶν, ἴλεων, συμπαθὶς. Hæc ſunt in quibus ſolis manum interpolatricem ſenſit Apollonius.

De utilitate Apollonii.

Utcumque tamen ad nos pervenerit illius opus, plurimum tamen conferre poteſt, tum ad ea in Heſ. reſtituenda, quæ fœde corrupta, vel a librario omiſſa ſunt, & ad veterum Grammaticorum nomina & ſententias conſervanda, tum etiam ad variantes Homeri lectiones indicandas. Unde merito Clar. Montfauconius, p. 3. Præfationis *Bibl. Coislinianæ*, ſic dicebat de noſtro Codice : *licet autem inter Coiſlinianos Codices Græcos in quovis litterarum genere non pauci præſtantiſſimi occurrant, in duplici tamen genere aliis, quas vidi, Bibliothecis hæc anteponenda videtur, in Manuſcriptis ſcilicet biblicis, atque in Lexicis, quorum unum, videlicet N°. 345. ineunte decimo ſæculo ſcriptum, omnium, hactenus inſpectorum, præſtantiſſimum eſt.* Quo quid unquam pulchrius aut honorificentius de ullo libro dictum eſt, vel

etiam

etiam ſingi aut excogitari poteſt ? Quanti igitur faciendus eſt Codex, quo uno, teſte judice harum rerum peritiſſimo & æquiſſimo æſtimatore Clar. Montfauconio, cæteris aliis orbis terrarum Bibliothecis præſtat Bibliotheca Coiſliniana hoc theſauro ſuperbiens.

Hinc immortales gratiæ agendæ ſunt Benedictinis tot operum ac laborum famâ celeberrimis, ac præſertim Clariſſimo eorum Bibliothecario, nomine *Don Pater*, in quo humanitas cum eruditione & comitas cum ingenio certant, qui, pro ſuo incredibili litterarum juvandarum ſtudio, mihi pretioſiſſimi illius & unici Codicis copiam liberaliſſime fecit, & in hoc facillime meis annuit votis, ut eo tandiu domi uterer, quandiu opus foret. Quo quidem ſingulari beneficio ita me devinxit ut ei dignas grates perſolvere non opis ſit noſtræ ; ſed, quod unum poſſum, Clar. viro quamvis invito ac reluctante, eam lætiſſimus arripiam occaſionem quâ meos animi, ut eſſe debet, gratiſſimi ac devotiſſimi ſenſus publice teſter.

SECTIO QUINTA.

De ratione inſtituti noſtri.

Nunc agendum eſt de methodo & viâ quam in hâc Editione ſecuti ſumus, & quæ fuit a nobis unice ſervata ratio, ea paucis exponenda eſt.

De Textu. Ac primo quidem Codicem Mſ. prout ſe habebat, anxie & religioſe repræſentavi. Omnia fere menda & librarii errores accuratiſſime expreſſi, ſecutus exemplum Clariſſimi Alberti qui, ut ipſe teſtatur ad Heſychii præfationem, p. 38.

in contextu retinuit vulgatam lectionem, (ego vero quam in Codice nondum vulgato reperi, ejus unice tenax fui) nisi in apertis vitiis, aut ubi certa satis erat correctio, & vel sic tamen pristinam lectionem inferius præposuit notis, ne fugeret Lectorem. Quod & imitatum se profitetur Clar. Ruhnkenius, in Præfat. secund. vol. Hes. quem edidit; & hoc quidem ipse semper fere præstiti, nisi in mendis quæ tam manifesta essent, ut vel ab homine hisce in litteris prorsus hospite ac peregrino facile detegi possent.

Typographica dispositio.

Ad ejusdem Clar. Alberti exemplum me prorsus quoque compositui, dum ita imprimendum curavi contextum ut, quemadmodum in ejus Hesychio, sic & in nostro Apollonio, singuli separentur articuli, novumque versum inchoent; &, si quando aut carmen, aut hemistichium, in contextu occurrat, ita excudendum jussi, ut a reliquo contextu discernatur, immo & versiculi absens initium lineola index immediate præposita, aut finem omissum, immediate subjecta, argueret.

Prima vox Majusculis Litteris expressa.

Quin &, quod in præstantissimis Hesychii, Suidæ, ac cæterorum, præterquam Thomæ Magistri, Lexicographorum Editionibus merito, in parte Typographicâ, desiderari possit, curavi ut uniuscujusque articuli prima vox, scilicet Homerica, majusculis, quas vocant, litteris designaretur ac distingueretur a sequentibus, quibus Homerica vocabula verbis Apollonii dilucidantur. Quod mihi ad confusionem vitandam in eo Lexico perquam necessarium videtur quod voces Græcas aliis vocibus Græcis interpretandas suscepit; ut sic explicatio ab iis quæ explicantur discerni possit. Sed, cum in plerisque libris Græcis litteræ majusculæ soleant accentibus destitui; (quibus tamen carere non possit hoc opus, quod ad

Grammaticam præcipue pertinet,) aut, ſi iis inſigniantur, eos non immediate ſupra collocatos atque impendentes, ſed ad latus appoſitos habeant; quod oculis ſic diſtractis ac tranſverſe diſtortis injucundum accidit : eos novos majuſcularum litterarum typos excudendos curavi qui crenâ & inciſurâ cohærentem, ſibique directe imminentem, ſuum ſecum habeant, cui ſubjiciantur, accentum.

Apollonii diſpoſitio ſervata.

Præterea Apollon. quemadmodum Heſ. Etymol. Magn. ac cæteri Græci Lexicographi, litterarum alphabeticarum ſeriem, quam ſecutus fuit, non ſemper accurate ſervavit; ſed primarum litterarum ordinis tenax, ſubſequentium rationem fere ſemper neglexit. Suadebant nonnulli ut imitarer exemplum Hudſonis qui, in Mœride Atticiſtâ, ut lectores quærendi labore levaret, ſecundum adcuratum litterarum ordinem voces diſpoſuit. Sed me ab hoc conſilio ſequendo prorſus deterruit Clar. Pierſonii auctoritas, qui, in ſuâ ad ſuum Mœridem præfatione, p. 19. hoc quidem factum eſſe recte monet, ut nonnulla, omnino conjungenda, perperam divulſerit Hudſon; & Codices conferendi laborem reddiderit impeditum. (Mihi vero nulla ſpes affulget fore ut ulli unquam alii Codices noſtri compareant Apollonii.) Sed ibidem addit Pierſon. ſimilem Blancardi in Harpocratione diſponendo diligentiam jure reprehendiſſe J. Gronovium; & iſtam rationem, quamvis in vocibus reperiundis aliquid habeat commodi, plura tamen & majora adferre incommoda, quæ ſingula commemorare ſuperſedet, hoc unum merito addens, in veterum ſcriptis modeſte nos verſari decere. [1]

[1] Similiter idem Blancardus a Clar. Oudendorpio, Præfat. ad Thomam Magiſtrum, vapulaverat, quod in hujuſce Grammatici Editione, ſine ullâ Codicis,

Cur ordo alphabeticus in Lexicis inversus?

Inde eveniſſe putat Richardus Bentlejus, in Epiſtolâ ad Dicl. ut alphabeti ordo inverſus ſit in Heſychio, quod illius in illis vocabulis plerumque vitioſa orthographia ab Editoribus, vel ſcribis litterariis, poſtea mutata fuerit. Ego id quoque aliquando hinc accidiſſe ſuſpicor in omnibus Lexicographis, quod, quæ tranſvolantes librarii, aut ad alia feſtinantes, omiſerant, ea, quum ſerius relegentes omiſſa & elapſa deprehenderent, in alienum, ne perirent omnino, locum rejecerunt. Quod & in noſtrâ Editione noſtris non ſemel accidit Chalcographis, & interdum quoque ipſe non emendatum relinquere ſatius duxi; cum hinc nihil omnino his in locis incommodi redundaturum eſſet, nec ſine magno folii, iterum ſolitis typis deſcribendi, ſumptu corrigendæ eſſent leves illæ & admodum raræ tranſpoſitiones. Nec aſſentior Clar. Bentlejo ibidem exiſtimanti olim Lexicon Heſychianum ad ſeriem litterarum, tam in ſecundis quam in primis ſyllabis, more Dictionariorum hodiernorum accurate inſtitutum fuiſſe; quemadmodum Stanlejus ad Æſchyl. Agamemnon. verſ. 235.

---

manu exarati, ope multa tacitus immutavit, ac vocum ordinem, in prioribus ἐκδόσεσιν obſervatum, peſſimo exemplo neglexit, & divulſis multifariam paragraphis, partimque præpoſitis, partim ſerius collocatis, ad litterarum ſeriem propius eas accommodavit: unde quæ, præter vocum omiſſiones, nata ſint incommoda, bene docet Lexiphilus, *id eſt*, Jo. Chriſtophorus Wolfius. Sic cum ſeriem gloſſarum refingere, & ordinem inverſum in Heſychio reſtituere tentaviſſet Clar. Verweius, merito a Clar. Alberti vituperatur, qui, exemplo Etymologi, Suidæ, & aliorum Lexicographorum, non ſemper anxie & religioſe illam ſeriem obſervatam fuiſſe comprobavit. Quin &, eodem Alberti teſte, Iſaacus Voſſius, in notis ad ſui libri marginem conjectis, per integrum Heſychii opus ordinem alphabeticum preſſe ſequi voluerat; unde vocabulorum ſeriem paſſim non mutavit tantum, ſed & ipſa vocabula ad illam normam exacte componere ſtuduit; adeoque voces notiſſimas non raro ſic refinxit ut inauditæ Græcis forent auribus.

pag. 790. litterarum ordinis obſervantiſſimum Heſ. vocaverat.

Quin &, cum Clar. Erneſto, in aureâ de uſu Gloſſariorum diſſertatione, lectorem omnino monendum eſſe duximus, veteres, ut noſtrum, Lexicographos & Grammaticos, verba, non, ut in noſtris Lexicis fit, in caſu nominativo, aut in præſente indicativo, infinitove, ponere, ſed ſervato plerumque verbi obſcuri caſu, numero, perſonâ, tempore, & modo tradere; atque, ut ait d'Orvillius *Miſcellan. Obſervat.* vol. 2. p. 363. iiſdem flexionibus cæteris præferre quibus apud Autores leguntur; qualia propemodum eſſe videmus veterum Græcorum Latinorumque ſcholia. Quæ ideo adduximus, ne quis, primâ ſpecie deterritus, omnem omnino inveniendi in hoc Lexico vocabuli ſpem ideo protinus abjiciat, quod ſtatim ad oculos eo non acciderit loco quo poni debuiſſet. Cui ut occurreret incommodo ac deſperationi Kuſterus, ad caput ſui Suidæ monuerat, quomodo in hoc Lexico omnes Alphabeti litteræ ſimul aliæ alias ſequerentur, ordine diverſo ab eo qui in Alphabeto communi habetur. Sed cum tam adcuratum tenorem ac filum non tam conſtanter ſervet Apollonius, ut ad certas leges redigi poſſit, ego ut difficultati quærendorum vocabulorum obviam irem, hoc labore, ad imitationem Sylburgii, Blancardi, Pierſonii ac Bernardi, Lectores levandos cenſui, ope Indicis quo totius Operis diſpoſitio Alphabetica repræſentetur, quemque, poſtea diligentiſſime a nobis recenſitum ac ſæpius relectum, antea accurate in meam gratiam confecerat humaniſſimus, nobiſque, ob morum amœnitatem & ſingularem doctrinam amiciſſimus, Baldus Jacobus Daireaux in Pariſienſi Univerſitate Artium Magiſter.

De curâ in emendandis ſpecimi-nibus adhibitâ.

Denique in ſingulis uniuſcujuſque folii ſpeciminibus Typographicis emendandis, quæ plus quam ſexagies, quam attentiſſime fieri poterat, ſolus legi & relegi, quantam adhibuerim curam, quantum in hoc tædii ac moleſtiæ pleniſſimo labore inſudaverim, vix credi, vix animo fingi poſſit, cum *torcular calcaverim ſolus*, ut ita dicam, & *nemo mecum*. Quanquam non ſum neſcius mihi præoccupato, & ea legenti quæ legi & ſcribi debuiſſent, quædam excidiſſe oculos fallentia menda & Typographica σφάλματα, quæ facile æquus lector condonabit humanæ memor fragilitatis, illiuſque difficultatis quæ librorum Græcorum, ab imperitiſſimis Chalcographis excuſorum, editionem neceſſario conſequitur. Sic, exempli gratiâ, cum, brevitatis causâ, ne nimium occuparet locum, notis arithmeticis quintum decimum, ut & omnes alios, alicubi deſignaſſem numerum, ejus loco Typotheta, in linguâ Latinâ plane hoſpes, poſt ultima ſpecimina emendata, integris expreſſit litteris, quæ hâc in ſede omnes neceſſariæ erant, vocem barbaram ac πεμπτάδη *quindecimo*, pro *quinto decimo*, quod vel puer vitaviſſet. Et non ſemel eâdem licentiâ uſus, quam nonniſi ſerius deprehendi, *quatuordecimo* poſuit pro *quarto decimo*. Alia leviora, & quæ facile reſtitui poſſunt, prudens prætereo.

SECTIO SEXTA.

De Verſione Latinâ.

Verſionis Latinæ excuſatio.

Quod ſpectat ad Verſionem Latinam, nullam quidem huic Lexico addere omnino decreveram, iiſdem adductus rationibus quibus Ammonii, Thomæ Magiſtri, Mœridis &

Timæi Clariſſimi Editores. Sciebam doctiſſimum Mauſſacum Grammaticorum verſionem prorſus inutilem judicaſſe ; ut patet ex ejuſdem ad Harpocrationem Præfatione, quam ad partes vocat Clar. Alberti p. 39. ſuæ ad Heſ. Præfat. Sciebam præterea Clar. Gronovium, cum anno 1681. ederet excerpta ex Stephano in Dodon. ideo tantum Berckelii, Pinedo, & Samuelis Tennulii verſiones adduxiſſe, ut oſtenderet nullam omnino illarum prodeſſe. Non ignorabam quid hâc de re optime, ut omnia, diſputaverit eruditiſſimus Valckenarius, Præfat. ad Ammonium, ut & Gisbertus Koen. Præfat. ad Gregor. de Dialectis. At contra videbam, in Prolegomenis ad Heſ. Edit. Alberti, doctiſſimum Wetſtenium Suicero, Heſychii Editionem meditanti, ſcripſiſſe anno 1660. Heſychium digniſſimum eſſe illius *Verſione ;* &, duobus annis interjectis, iterum ſignificaviſſe ſe velle *Interpretationem* ſubjiceret, vel adderet Heſychio, qualem Suidæ noverat. Et multo clarius in aliâ Epiſtolâ adfirmat Schrevelii, Heſychianam Editionem parantis, laborem nihil Suiceri, qui idem conſilium agitabat, curæ nociturum : hujus enim ait Editionem innumeris commodis, *in quibus Verſio præcipuum*, exſuperaturam ; eumque alibi monet ut *Verſionem* perficiat. Ad quod inſtitutum ſequendum non me Clar. Wetſtenii auctoritas, quæ nulla eſt, ſi Clar. Valckenarii, & aliorum ſupra laudatorum, ſententiæ opponatur, ſed hæc, quam affert, ratio unice me movit ac reluctantem impulit. Dicit enim ſe a Clar. Buxtorfio, de hâc Editione conſulto, monitum fuiſſe, *libros exoticarum linguarum ſine interpretatione additâ plerumque jacuiſſe, ac plus Editoribus nocuiſſe, quam profuiſſe. Suis omnibus, allegatis Hebraice vel minimis, adjeciſſe ſe dicebat Verſionem ; & hoc vendibiliores extitiſſe*

putabat. Et id quidem quanto verius usurpari possit in hâc ætate paulo reconditioris litteraturæ incuriosâ, in quâ si nihil attulerit, ibit Homerus foras, & cum suo Interprete procul exulare jubebitur, nemo non tacitus mecum reputat, ac me minus accusat quam tempora quibus serviendum duxi; cum duræ parendum sit necessitati, quam ne Dii quidem superent, ut ait Livius. Nam nisi hanc versionem, cujus veniam ab Eruditis demisse ac suppliciter peto, adjecissem, nullus certe, præsertim Parisiis, Bibliopola hoc opus suis sumptibus excudendum suscipere ausus fuisset. Idem ergo mihi hodie invito accidit, quod olim Clar. Gesnero a Bibliopolâ Grammaticum Luciani libellum, qui *Solæcista* inscribitur, Latine vertere coacto.

Apollonius tironibus non comparatus.

Attamen quibusdam in locis impeditis ac salebrosis Versionem Latinam ad latus appositam consulere haud displicebit. In reliquis autem facilioribus, qui Græcarum Litterarum tam rudis est ut, ad ea omnia percipienda & intelligenda, Interprete Latino indigeat, is Grammaticos Græcos omnino ne attingat. Tantum enim abest ut fructum inde capiat ut potius se in turpes implicet errores. Merito dicit Clar. Alberti, p. 39. suæ Præfat. iis qui linguæ Græcæ adeo imperiti sunt, ut Scholia & Glossas Græcas non sine versione intelligere queant, nullo sane modo Hes. (nec plus nostrum Apollon.) prodesse posse, etiamsi Latine omnia exhiberentur. Monendum enim lectorem duco Apollonium non comparatum esse tironibus, sed jam longius in Græcis Litteris provectis. Tirones consulant claves Homericas, & Lexica diobolaria, tali ætati accommoda. Eos ad Apollonium vocare, quid aliud esset, nisi pueris cothurnos Herculis aptare? [1]

[1] Merito Daniel Heinsius, ac, post eum, Clar. Ernesti, ab illis Linguæ Græcæ ap-

SECTIO

SECTIO SEPTIMA.

De annotationibus, & Indicibus.

Quod ad notas attinet, in iis, quantum fieri potuit, brevitati & perſpicuitati ſtuduimus, atque in hoc omnes ingenii nervos intendimus, ut loca depravata ac corrupta, quæ plurima ſunt, ex aliis Lexicographis, aut alios viciſſim Lexicographos ex noſtro, occaſione datâ, reſtitueremus; omiſſa expleremus, confuſa ſepararemus, aut male disjuncta conjungeremus, Homeri, atque aliorum Poetarum, allegata diſtingueremus, rariores ſignificationes exemplis appoſitis confirmaremus, & loca Homeri, quæ reſpexit Apollon. perpetuo indicaremus.

Apollon. ex Heſych. & Heſych. ex Apollon. emendantur.

Ac primo quidem in emendando Apollonio, quum ad alios Mſſ. Codices, qui nulli uſquam exiſtunt, recurrere non liceret, & hic unicus hodie ſupereſſet, alterius Codicis Mſ. vicem mihi præſtare poſſe credidi Heſychii Lexicon, quod paſſim eo diligentius contuli, quod Heſychius ipſe, in Epiſtolâ ad Eulogium nuncupatoriâ, Apollonii ſcrinia compilaviſſe ſe profiteatur, & magnam hujuſce noſtri Gloſſarii partem ad verbum deſcripſerit, ac vice versâ innumeris in locis ipſe, vel poſt Joſ. Scaligeri, Salmaſii, Dan. Heinſii, Iſaaci Voſſii, Palmerii, Kuſteri &c. ac noviſſime Clar. Alberti doctiſſimas curas, reſtitui poſſit ex hoc ipſo Apollonii

---

ταυτόις (Sic prior gloſſas, ac præſertim Heſychianas, vocaverat) eos omnes longe arcent qui ſunt omnino rudes; ut recte judicaverit Joſephus Scaligerus Gloſſarium Philoxeni non eſſe magiſtellorum manibus terendum, ſed tantum doctioribus nocte dinque verſandum.

Lexico ; quod majorine Homeri, an Heſychii, bono ſuperſtes ſit, dubitare videtur Clar. Ruhnkenius in Præfat. ad ſec. vol. Heſ.

Heſ. contractus ab Epitomatore.

Et hoc quidem facile intelligetur, ſi quis meminerit nos Heſychii nihil aliud niſi epitomen habere ; & omnes fere omnium, quos allegavit, auctorum citationes omiſſas fuiſſe ; quod teſtantur Joſ. Scaligerus, in Scaligeranis quæ dicuntur *ſecundis*, p. 109. Florens Chriſtianus, qui, ad Ariſtophanis *Pacem*, v. 198. dicit nos Heſ. gloſſas integras non habere, Daniel Heinſius, qui, in Lect. Theocrit. p. 349. adfirmat Heſ. exſectum fuiſſe τὸν ἄνδρα a crudelibus Grammaticis, ac in notis ad Horat. pag. 51. Edit. 1612. de ejus Epitomatore conqueritur, & in Codice ſuo rudera e tam præclaro ædificio pauca ſupereſſe ſcribebat, ac in Præfatione quam, ipſius Heſ. deſtinatam, reperire eſt in Apparatu Heſychiano Clar. Alberti, ex quo multa excerpſimus, docet multa menda in hoc auctore reperiri quæ, non librariorum negligentiâ contracta, aut Typographorum, ſed τῦ ἐπιτομογράφου ; ut Jungermannus ad Polluc. pag. 451. n. 6. peſſimum facinus feciſſe exclamat, quiſquis ille fuit, qui ſuſtulit auctoritates rariſſimas quibus Heſ. ſubinde uſum fuiſſe patet. Sic Caſpar. Barthius, ad Claudian. pag. 1102. qui teſtimonia veterum Auctorum Heſ. exſecuit, eum piaculum inexpiabile feciſſe dolet ; plurima enim eum monet bonorum Scriptorum loca paucis verbis illuſtraſſe doctiſſimum omnium Grammaticorum, quæ, ait, niſi coram gloſſis ſuis videas, vix ſentias quam ſint erudita ; & Adverſar. L. 42. c. 26. p. 1918. ingenti eruditione ὄπus eſſe contendit ut hunc Interpretem capiamus, quoniam, inquit, peſſimo alicujus felis librariæ facinore teſtimonia ſcriptorum Lexico illi dempta ſunt. Jam vero facillime, ut cum

Barthio loquar, *Interpres ille capietur, loca Homeri coram ſuis Gloſſis videbuntur,* menda in hoc auctore non librariorum negligentiâ contracta, aut Typographorum, ſed ἐπιπεμπόντων, corrigentur & in ſpongiam ire jubebuntur, cum ad ipſum Apollonii fontem, ex quo dulciores, puriores & copoſiores hauriuntur aquæ, recurrere licebit; cum ea quæ exſecuit & omiſit Epitomator, reſtitui & expleri poterunt ex hoc noſtro Auctore, quem a capite ad calcem deſcripſit Heſ. & in quo illa Homerica occurrunt exempla, quæ hic ab Apollon. mutuatus ſibi propria fecerat & in ſuos uſus converterat, ſed quæ ei invidit manus quam crudelem huc uſque ſenſit Reſpublica Litteraria, quæ nunc noſtro Lexico hoc damnum levare poteſt, & eluere labes facinoris quod inexpiabile merito ſuâ ætate vocaverat Barthius.

Teſtimonia & exempla atque auctoritates in Heſ. omiſſa, ex Apollon. reſtituuntur.

Doctiſſimus & nunquam ſatis laudandus Ruhnkenius, in Præfat. 2. vol. Heſ. non dicere veretur, conſtantem virorum doctorum fuiſſe opinionem, non eſſe Heſ. Lexicon, quale nunc ſupereſt, tale quale olim ab ejus manu profectum ſit, ſed ab Epitomatoribus contractum eſſe & mutilatum, a librariis fœdiſſime corruptum, a ſciolis denique nullius pretii gloſſis interpolatum. Et lætatur ſe, quam diverſus fuerit verus & integer Heſ. a contracto, lacerato, depravatoque, luce clarius demonſtrare poſſe, ſcilicet exemplo Lexici cujuſdam Rhetorici Mſ. Sangermanenſis, cujus ſpecimen dedit Montfauconius *Bibl. Coiſlin.* p. 491. interpolati Heſ. gloſſis, non, ut dicit, truncati, mutili, corrupti, quo nunc melioris deſiderium levamus, ſed integri, illibati, & omni labe carentis; atque affirmat illas gloſſas, ſi crebriores fuiſſent, magnam Heſ. partem ad priſtinum nitorem & integritatem nobis revocaturas fuiſſe. Quod nos hodie noſtri

Apollon. ope, multo amplius, multo largius, paſſim præſtitiſſe gloriamur. Nam, ut ibidem ipſe fatetur Clar. Ruhnken. Lexici Rhetorici interpolator Heſychianas gloſſas largius ſolum inferſerat litteris A, B, & Γ. Parcius litteris Δ, Z, K, Ξ. Reliquas ne attigerat quidem. Præterea, eodem teſte, in hoc ipſo Lexico Rhetorico, magno, & ipſius Lexici, & litterarum, detrimento, veterum ſcriptorum auctoritates hic illic ſublatæ ſunt. Unde eas, quas ipſum non habet, Heſychio reſtituere non valeat, & ſic maximum reſarcire damnum, cui ſolus ſuccurrere poteſt Apollonius; qui plus quam triginta vetuſtiſſimorum Grammaticorum, & ſcriptorum, fere omnium deperditorum, nomina & ſententias, ad præcipuas Gloſſas ſuo quæque loco allegata, magno Homeri, majori Heſychii & excitatorum Grammaticorum, ex quorum operibus partem in lucem vindicat, maximo denique totius Reipublicæ Litterariæ bono, quam novo lumine perfundit, noviſque locupletat acceſſionibus, præter ſpem atque expectationem feliciſſime conſervata repræſentat. Ruhnkenius merito obſervat, in Præfat. 2. vol. Heſ. p. 6. hunc Lexicographum, quod & ipſum Apollonium (a quo omnia ſua Homerica hauſit Heſ.) in ſuo Lexico feciſſe videmus, ſingulis Homeri vocibus diverſorum Grammaticorum, maxime Ariſtarchi, Apionis & Heliodori, interpretationes ſubjeciſſe, eaſque, inter ſe ſi diſcreparent, nomine auctorum diſtinxiſſe. Verum addit inſcitiam Epitomatoris omnes omnium Grammaticorum explicationes, etiam ſi inter ſe non congruerent, in unum conflaviſſe, & Grammaticorum nomina, tanquam nihil magnopere ad rem pertinentia, pleriſque locis deleviſſe. Idem, ut oſtendat quam diverſa fuerit Heſychii facies, antequam Epitomator fœdas illi manus intuliſſet, ad Auc-

tarium Emendationum ſuarum in Heſ. lectorem ablegat, duobus tantum hîc contentus exemplis, in quibus Grammaticorum nomina ſunt ab Epitomatore ſublata. Et minus hâc de re, ſcilicet exſecta fuiſſe Grammaticorum nomina, eum dubitaturum eſſe ſubjicit, qui Apollonii Lexicon Homericum cum Heſychio contulerit. Nam, inquit, Apollonius idem, quod Heſychius, inſtitutum ſecutus, modo commemorat Ariſtarchi, modo Apionis, modo Heliodori, modo aliorum explicationes, ſi quid præcipui habeant, & a communi opinione recedant. Quæ interpretationes, addit, prope omnes etiam in Heſ. reperiuntur, ſed Grammaticorum nominibus omiſſis, non profecto Heſ. culpâ, cui aliam rationem placuiſſe ex præfatione liquet, ſed ejus qui maximum ampliſſimumque Lexicon in compendii anguſtias coëgit. Poſt hæc verba idem Clar. vir duo Heſychiana affert loca, in quibus, relictâ ab Epitomatore interpretatione, auctoritas Critici ſublata eſt, & ex ſolo Apollon. reſtitui poteſt. Ac poſtremo concludit, ſic aliis locis non modo Ariſtarchi, ſed etiam Apionis & Heliodori, nomina ejecta eſſe, remanente illorum explicatione, ex eodem Apollonio demonſtrari poſſe. Nos igitur hîc doctiſſimi Ruhnkenii exemplum ſecuti, & eâdem procedentes viâ in hoc noſtro Apollon. cum Heſychianis Gloſſis conferendo, perficiemus quod Clar. Criticus indicavit, & in quo præivit exemplo, atque uno conſpectu ſub oculos Lectorum ponemus, quot & quantorum Grammaticorum nomina ab Heſychii exſcriptore deleta atque omiſſa, ope noſtri Apollonii quaſi e fugâ retrahi, ſuiſque attribui ſedibus poſſint: ſingulaque hîc notabimus & deſignabimus Heſ. loca, in quibus exſecta horum Criticorum auctoritas revocari poſſit, & accurate indicata definiemus

uniuſcujuſque Heſychianæ gloſſæ vocabula, poſt quæ inſeri debeant hæc nomina revocata, & juſtis, quod aiunt, vindiciis in certam ac propriam, unde fuerant dejecta, ſedem reſtituta. Quod certe ad id multum proderit, ut, ex parte, Heſ. lacunas expleamus, audax ejus Librarii facinus, & damnum perfidâ manu illatum reſarciatur, & uniuſcujuſque explicationis pretium & fides certo conſtitui & æſtimari poſſit ex auctorum auctoritate, cum compertum habebimus quid, & ex quibus Grammaticis, ex quam celebribus, aut obſcuris, Criticis hauſerit Heſ. ut omnia ſuis ponderentur momentis & æquâ lance perpendantur. Nemo enim inficias ibit quin ſcire interſit hæc ne, aut illa, explicatio, Ariſtarchi auctoritate confirmetur, an ſolo leviſſimi Græculi teſtimonio innitatur, aut ex ipſiuſmet Heſ. cerebro profluat. Immo, hâc occaſione datâ, quædam hîc quoque Heſ. loca, novâ ejuſdem cum Apollonio comparatione inſtitutâ, emendare conabimur.

Loca in quibus auctoritates, apud Heſ. ejectæ, ope Apollon. revocantur. Apio reſtituitur.

Ac primo quidem Apionis nomen ab Epitomatore, ſeu ab ipſo autore, omiſſum, ex Apollonii indicatione, in Heſychio reſtitue, voce Ἀθαρβαρέη, & collocatum inſere poſt hæc verba, ὄνομα Νύμφης. In Αἰηλον, poſt πυρῶδες. In Ἀιμασιὰς, poſt ἐφ' ἣν σὺν ἔστι ἐμοῆναι, pro quo Apollonius habet, ἐφ' ἃς σὺν ἔστιν ἐπιβῆναι. In Ἀμάρη, poſt ὁμαλῶς ῥεῖν. In Ἄρηλον, poſt πολυχρήνιον. In Ἄσυ, poſt ἀνίσασθαι, pro quo Apollon. habet ἀνεσάλθαι. In Ἀυδήεσσα, poſt ἔνδοξος. In Βέρεθρον, poſt πηλώδης τόπος. In Ζαφελῶς, poſt μεγαλοκότως. At in Ζῶστρα, per τινὲς δὲ, τὰ ἐνδύματα, Apionem Heſ. intelligit, ut patet ex Apollon. qui hîc addit, ἀπὸ ἀνδρῶν, ut & aliud Lex. Sangermanenſe Mſ. a nobis hâc voce laudatum. In Ἡμιελὶς, poſt ἐξημερῶν ἡμᾶς, pro quo Apollon. habet ſimplex ἡμερῶν. Fortaſſe in Θαλτωρὴ, poſt ἡδονή. In Θὴς, poſt θοῶς ὀρέων. In Θρυαλίχθη, poſt συνεθραύσθη. In Κλυλοπώλη, poſt ἱππικὸς ἀγαθός. In Κλιτὺς, poſt κα-

σαφερῆ τὸ ὑδάτων. In Κλωμακόεσσαν, post τραχεῖαν ἢ ὀρεινὴν σημαίνει. In Κνώδαλα post ἐν ἀλὶ κινούμενα. In Κόνιν ἀιθαλόεσσαν, post μάχην, ἀγών. In Κορώνη, post λάρος. In Κορύνη, post κολόρβαν. In Κοτύλη, post κοῖλον τὸ χειρός. In κρῖ, post γένος τί, ubi Apollon. ex Apione addit, ἐ πάντως κρίθη; unde explicatur τὸ Hes. γένος τί. In Λαοδρύσας, post πραγλωσσάων. In Λαῖτμα, per οἱ μὲν, ὄρμημα, intelligit Apionem, quem Λαῖτμα sic interpretatum fuisse Apollon. docet. In Λαοσόος, post τὰς λαὰς σώζουσα. In Λειριόεντα, post ἡδεῖαν. In Λήϊον, post, ἀπὸ τοῦ λειαίνειν τὴν τροφήν; pro quo restitue, λειαίνειν τῇ τροφῇ; ut habet Apollonius: λειαίνει γὰρ τῇ τροφῇ. In Μεσύδμη, post ἕως ἐς ἰσθμόν. In Μελαμώνια, post ἀνεμοφόρητα. In Μόθος, post μάχη, πόνος. In Νειαίρῃ, post καλλιστάτῃ. In Νέποδες, post νηξίποδες. In Νηγάτεον, post δὲ νεηνεμίον. In Νηπύτιον, post ἄφωνον. In Νιφάδες, post ψεκάδες. In ὀθόνας, per, τινὲς δὲ, ζώνας ἀποδεδώκασι, Apionem intelligit; ut ex Apollon. colligi potest. In Οἰσυΐνοισι, post γένος ῥοιᾶς. In Ὀνειρείῃσι πύλῃσι, post τῷ ὕπνῳ; quemadmodum fortasse in Apollonio legendum, pro τοῦ ὕπνου. In Ὀξυόεντι, post ὀξεῖ. In Ὀρθυγίῃ, post ὀρθὴν καλαβαίνοντα. In Ὀρεσκῴοισιν, post ὀρεσοίκοις, ἢ ὀρεσκοίτοις. In Οὐθαῖα, post μαστοί. In Οὐλοχύτας, post κατέχειν. In Παλλὰς, post παίουσα τὰς αὐλούς; quem Hes. locum ex Apollon. restitui p. 633. In Παλάξαι, post συνθρᾶυσαι, ut in Apollon habetur, & recte, pro συνθρόησαι, in Hes. scribendum jussit J. F. Gronovius. In Παλιφάγου, (pro quo Apollon. male habet παλαφάτου,) post πάλαι ἰθιομβρίης. In Πεξαμβίη, post κλεισαμβίη τὰς τείχας, pro quo Apollon. simpliciter ex Apione adfert, πεξαμβίη, omisso τὰς τείχας. In Πεφρήδοι, post εἶποι, pro quo Apollon. habet ἂν εἶποι, quod, ex emendatione certissimâ Clar. Alberti, mutandum in ἀνείποι. In Πολιόν τε σίδηρον, post λάκκος φαίνεται. In Πόρδαλις, post ὠθίζεσθαι, pro quo, ut in eodem Hes. emendabat Sopingius, πυράλλεσθαι, & supra προάλλεσθαι, pro προαλέσθαι, habet Apollon. In Πότνα, post δέσποινα. In

προσοῦλις, (pro quo lege cum Apollon. & Hom. Il. M. 277. προσοάνλο.) poſt προσφύσεις. In Προλισάλειαν, per οἱ δὲ, κωλίους, intelligit Apionem. In Πυκινὸν... (Πυκινὸν) λέχος, poſt τράμαλα συντίθεσθαι. In Πυλάρταο κρᾶτος, poſt πυλαρᾶ ἰχυρᾶ, ut recte ex Apollon. pro πυλαρὰς ἰχυρὰς. emendavit Clar. Alberti. In Πυρὸς, poſt ψαμὸς. In Ῥῆτραι, poſt ὁμιλίαν. In Σκῶλος, poſt ῥάδδος, ubi Apollonius ex Apione addit πεπυρακλωμένη. In Σμώδιξ, poſt ἀπὸ πληγῆς ἴσθημα. In Σόλοι, poſt ἢ σιδηρᾶν; ubi in Apollonio, voce Σόλος, pag. 728. pro ὅτε δὲ δίσκος λίθινος, fortaſſe legerem, ἔστιν ὅτε δέ. In Συνέρρηκται, poſt σωίφθαρται. In Σφαγγύλο, poſt ἰψόφων. In Σχέτλιος, poſt τάλας, ἀγνώμων. In Σῶκος, poſt σωτήριος. In Τρηλοῖσι, poſt ἰμᾶνλα τοῖς, pro quo ἰμανλωτοῖς legit Is. Voſſ. Vide Apollon. p. 784. In Τείγληνα, poſt γλῆναι γὰ, οἱ ὀφθαλμοί. In Τείρεος, poſt λέοντος, ubi forte addendum ἀναθεμαλικὸς, ex Apione qui, apud Apollon. p. 786. explicat, λέοντας ἀναθεμαλικὰς, ubi emendavimus ἀναθεμαλικούς. In Τῷ κε, poſt ἔστω γὰ ἄν. In Ὑπάτη, (lege Ὑπάτῃ) poſt πλησία, pro quo lege πλησίᾳ, & ſupra, in dativo, ὑπερτάτῃ, ἀνωτάτῃ, ob verſum quem reſpicit Heſ. & laudat Apollon. ex Il. Ψ. 165:

Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ. ——

In Ὑπεμνήμυκεν, poſt κλαίει. In Ὑποσαχύοιλο, poſt ὑπαύξοιλο. In Φαλὸς, per ἴνιοι, λευκὸς ἵλος, intelligit Apionem, qui, teſte Apollonio, explicat, ὁ λαμπρὸς καὶ λευκὸς τῆς περικεφαλαίας ἵλος. In Φιλομειδὴς, poſt φιλόγελως; & ſic ſequentia in Heſ. lege: φιλῆσαι τὰ μειδιάματα, ἱλαρά. In Φλοῖσβος, poſt τάραχος. In Φυλίης, per οἱ δὲ, εἶδος δένδρου ὅμοιον πρίνῳ, intelligit Apionem qui, in Apollon. ſimpliciter explicat, γένος δένδρου, male omiſſis ultimis, quæ exciderunt, vocabulis, ὅμοιον πρίνῳ. In Χρυσάμπυκος, poſt Χρυσοχαλίνου. Sed hîc lege in Heſ. ut habetur in Apollon. & Hom. Il. E. 358. ac alibi, Χρυσάμπυκας, χρυσοδέσμους, χρυσοχαλίνους. (κατὰ τὸν Ἀπίωνα.) Denique Apion. reſtitue in Ὠμησαὶ, poſt ὠμοφάγοι. Contra apud Heſ. nomen Apionis occurrit, quod

ex

ex Apollonio abeſt, in Ἄδις, ubi ſic habet: Ἄδις. ὡς Ἀπίων, ἀθρόοι. ἢ ἰχάρα. Hîc ſummus Hemſterhuſius, pro ΑΔΙΣ, recte legit, ex Homero, ΑΛΙΣ; quod confirmatur auctoritate Apollonii qui, p. 118. Ἄλις explicat Ἀθρόως, ἱκανῶς, quod ultimum neſcio an non reſtitui poſſit pro Heſychiano, ἡ ἰχάρα, aut ἢ ἰχάρα, quemadmodum volunt Hemſterhuſius, & poſt eum Alberti. An illud ἡ ἰχάρα, corruptum eſt ex Homerico exemplo Il. Φ. 319:

——Ἄλις χεράδος περιχεύας.

Vel ex Il. Ξ. 122:

——Ἄλις δέ οἱ ἦσαν ἄρυραι?

De his conjecturis, quæ ſe aliquâ veritatis ſpecie commendant, ſed quas timidiſſime proponere decet, valde dubitamus. Apio laudatur in Θαλαμηπόλῳ apud Heſ. qui Apollonii gloſſam, unde fortaſſe aliquid excidit, hîc valde augere poteſt. Sic Apionis mentio, ab Apollon. omiſſa, occurrit apud Heſ. vocibus Μηκάδες, Ὑυδενόσωρα, Πόποι, & Φοινήενλα. Quod vero ſpectat ad vocem Ἀγυρτὲς, ubi ab Heſ. laudatur Apio, ea nec Homerica fuit, nec proinde in Homerico Apionis Lexico reperiri potuit. Sic habet Heſ. Ἀγυρτές. συναθροισὲς, μάνλεις· ὡς Ἀπίων. Hîc obſervat Alberti hanc vocem extare Antholog. L. 1. p. 64. & citari a Suidâ: ubi Portus notat illius Epigrammatis auctorem Alcæum vocari, non Apionem. At vero hi Lexicographi non deſignare voluerunt hanc vocem ab Apione uſurpatam, ſed ab hoc Grammatico explicatam fuiſſe per συναθροισὲς.

Apio ſimiliter laudatur & apud Heſ. & apud Apollonium, in iiſdem vocibus, ſcilicet in Ἀισυμνητῆρι, pro quo Apollon. habet Ἀισυντῆρι, in Ἰουθάδος, in Κὴξ, in Μήιμα, pro quo Apollon. legit Μῆις, & poſtremo in Χαμαιδωάδις.

Apion pariter in Etymol. Magno & Apollon. in conſonantibus laudatur, in Ἀπαδμή, apud Etymologum p. 152. & in Ἄπι, apud Apollon. p. 210. In Κλιτὺς, apud Etymol. p. 519. & Κλιτὺς, apud Apoll. p. 486. In Κορώνη, p. 530. apud Etym. at apud Apoll. p. 494. In Σκῶλοψ, apud Etym. p. 719. at apud Apollon. p. 726.

Apud Etymologum vero ſolum allegatur Apion p. 329. in Ἐλιφαντίνη, ubi eam Ὀυχίνλω potius vocandam eſſe contendit. Quæ verba, opinor, deſumpta ſunt ex ejus *Hiſtoriâ de ſingulis gentibus*, quam memorat Suidas. Laudatur & p. 371. in Ἐρίχθων, quod occurrit Od. E. 83. & 157. & p. 514. in Κινυρή, quod habetur Il. P. 5. ac in Κολαφίζω p. 525. Quod quidem ultimum nomen cum a Græcis tranſierit ad Latinos, qui dicunt *colaphizare*, & *colaphus*; (Terent.) hanc gloſſam excerptam puto ex ejus Libro περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς Διαλέκτου, cujus meminit Athenæus libr. 15. Citatur & p. 541. in Κρόταφοι, ex ipſius Lexico Homerico. In Ὀπὸς & Ὀπωπὴ p. 628. in Ὄρχαλος p. 634. in Παλύνω p. 650. in Πείρινθα p. 668. in Σφάραγον p. 737; & hæc omnia ex eodem Lexico Homerico. Quæcumque autem Etymologum ſolum ex hoc Lexico attuliſſe hîc indicavimus, hæc in Apollonio, cujus omiſſa loca hinc expleri poſſunt, deſiderari annotandum eſt.

Ariſtarchus reſtituitur.

Ariſtarchi nomen pariter ab Heſychio, ſeu ab ejus Epitomatore omiſſum, ex Apollonio reſtitui & indicari poterit apud eumdem Heſ. in Ἀδίων, poſt ὄνομα ἔθνους. In Ἆθλα, poſt τὰ ἐπαθλα, & in Ἆθλον, poſt ἔπαθλον. In Δυσηλεγέος, poſt κακοκοιμήτου. In Ἑκατόγχειρον, poſt διὰ τὸ μέγεθος. In Ἐμπλήγδην, poſt ἐμμεταβόλως. In Ἐπαιγίζουσα, poſt πνέοντα ἄνεμον. In Ἐπήτεος, poſt συγνώμονος. In Ἐπίηλε, poſt ἔπεμψεν, pro quo melius, ex eodem Ariſtarcho, Apollon. habet ἐπεισέπεμψεν. In Ἐπιήρανα, poſt ἐπικερδῆ καὶ τὰς ψυχάς. Fortaſſe ſupra, in Ἐπίηρα pro Ἀντίμαχος, legerem Ἀρίσταρχος; &, tribus articulis ſimul conjunctis, hunc Heſ. locum miſere luxatum ac in

tres male divulsum, ad imitationem Apollonii, refingere sic auderem: Ἐπίηρα· τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν μεγάλην, ἢ ἐκ τῆς περιουσίας.

Μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων. —— (Il. A. 572.)

ἐν δὲ τῷ·

—— Ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπίηρ' ἀνὰ θυμόν, (Od. T. 343.)

τὰ ἐπικουρητικὰ τῆς ψυχῆς. Οὕτως (seu ὡς) Ἀρίσταρχος. Restituenda apud Hes. prætermissa Aristarchi laudatio & in Ἕρμινα, post πόδα κλίνης. In Ζῶμα, ubi, per ἄλλοι, τὸν θάρακα, Aristarchum intelligit. In Ἰόμωρει, post ἰὸς ὀξεῖς ἔχοντες. In Καλάμη, ad finem articuli. In Κατὰ σιφάνης, post ἀκρωρείας. In Κερδαλεόφρων, post τετέσι ἀλώπεκος. In Κῆλα, post βέλη θεῖα. In Κραδυτάων, post πρὸς ὄψησιν. In Κραιαιγύαλοι, post τέρροὶ κατὰ κύτην, ubi lego κῦτος. In Κρῖ, post κριθή. In Λάων, per οἱ δὲ, ἀπολαυσικῶς ἔχων, ἰσθίων, intelligit Aristarchum. In Μήκιμα, post κότος ἐπίμονος. In Νέον ἠδώνλα, sequitur interpretationem Aristarchi. In Νεῶν σὶ' ἀλάπαξε φάλαγγας. In Ὄρθια, post ἀναλελαμένα, ubi Apollon. habet, levi discrimine, ἀναλελαμένως. In Περιῤῥηδὴς post περιτροδηθείς, ubi Apollon. minus bene habet simplex τροδηθείς. In Πεφράδοι, post διασημαίνει. In Πλωτὴ, post ἐπιπλέουσα, pro quo Apollonius, melius in dativo, sed minus bene simplici verbo utens, legit πλείσῃ; quamvis πλέουσα ediderit ex vitioso Apographo Clar. Alberti. Unde in Hes. legerem, πλωτῇ, κινουμένῃ καὶ ἐπιπλεούσῃ, ὡς Ἀρίσταρχος, seu οὕτως Ἀρίσταρχος, vel etiam, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον. Revocanda ejusdem Aristarchi memoria in Πολύαιγε, post πολλῷ ἐπαίγε ἄξιε. In Σίνλιες, post Λῆμνον οἰκοῦντας. In Σκῶλος, post ἀκάνθης εἶδος. In Σμινθεύς, post ὁ ἐν τῇ Σμίνθῃ τιμώμενος, ubi, pro Σμίνθῳ, legerem Σμινθῇ. Nam, ut ait Apollon. p. 726. est ἐπίθετον Ἀπόλλωνος, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον, ἀπὸ πόλεως Τρωϊκῆς, ΣΜΙΝΘΗΣ καλουμένης. In Στιφάνην, post ὄρος ἐξοχή. In Σῶμα, post στῶμα. Et post sequentem in Hesychio vocem, scilicet, δέμας, excidisse puto, ἐπὶ τῆς ὕλης εἰρῆσθαι; ut opponatur τῷ σῶμα, quod

teſte, apud Apollon. p. 754. Ariſtarcho, ſemper in Homero pro *cadavere* uſurpatur. In Ὑπεροπλίοσαιλο, poſt νικήσειν. In Φόος, poſt φυγή. Quod ſpectat vero ad hanc Heſ. gloſſam, Φύζα, φυγὴ, φόος, ἀθυμία, δωλία, hæc hiſce Apoll. verbis explicatur: Φόος· Ἀρίσταρχος σεσημείωται, ὅτι συνήθως φόος ἐπὶ τῆς φυγῆς· φύζα δὲ, ἐπὶ τῆς μετὰ δειλίας φυγῆς. Poſtremo in Ὧδε, per hanc hujuſce vocis explicationem, ὕτως, & εἰς τοῦτον τὸν τρόπον, reſpicit Ariſtarchi ſententiam, qui in hoc verſu ex Iliade Σ. 392:

Ἤφυσε πρόμολ' ὧδε, ——

interpretatur τὸ ὧδε per ὡς ἔχεις, ἐκ προχείρου, μηδὲν ἀναβαλλόμενος. Vide Apollon. in Ὧδε.

Contra Ariſtarchus ſimul laudatur in Apollonio & in Heſychio, in vocem Αἰψηρὰ apud Heſ. at in fine articuli Αἶψα, apud Apollon. p. 86. qui quidem eadem fere, ſed brevius ac contractius infra repetit in Λαιψηρὰ p. 516. Ariſtarchus laudatur in Ἀντιάνειραι apud Heſ. & apud Apollonium, primo quidem in Ἀλλ' p. 152. at deinde, in Ἀντιάνειραι p. 160. eadem, ſed ſuppreſſo ejus nomine, affertur explicatio. Ariſtarchus apud Heſ. & Apollon. Ἰωγὴ explicat per σκέπη. At apud Apollonium omiſſa Ariſtarchi citatio, cum de Ἀσφοδέλῳ p. 214. ſimpliciter dicit: ἔστιν δὲ φυτόν. Contra Heſ. addit: ᾧ τὴν ῥίζαν ἐδώδιμον φησὶ Ἀρίσταρχος, καὶ ἅπαν εὔοσμον. Sic, cum p. 632. Apollon. τὸ πάλιν interpretatus fuiſſet εἰς τὐπίσω, largior hîc, præter ſolitum, Heſ. hanc adjicit Ariſtarchi obſervationem: Ἀρίσταρχος τὸ πλέον πάλιν τοπικῶς χρῆσθαι φησὶ τὸν Ποιητὴν, καὶ οὐχ, ὡς ἡμεῖς, χρονικῶς.

Apud Heſ. legitur, Πράκες, Ἀρίσταρχος, κλανίαι ἔλαφοι. Ego reſcriberem, Πρόκες, Ἀρίσταρχος, νιάνικαι ἔλαφοι. Nam Νιανίας adjective ponitur, ut apud Euripid. νιανίας λόγος, *juvenilis ſermo*. Dicitur πρόκας

Od. p. 295. Sic apud Apollon. p. 680. Πρίκας. Οἱ μὲν, ἱλάφκς.

Cæteræ autem voces quæ ex Ariſtarcho apud Heſ. afferuntur, eæ nec Homericæ ſunt, nec proinde hîc conferendæ.

Heliodori mentionem, quæ excidit, ex Apollonio reſtitue apud Heſ. in Ἄλφησιν ἄνθρωποι, poſt βασιλεῦς, ἔνλιμοι. In Ἀνδραχθέσι, poſt ἀνδράσιν ἄχθος ποιῆται. In Μολίονες, (pro quo legerem Μολίονε ex Il. Λ. 708. & ex Apollon.) poſt γυναικός τινος υἱεῖ. In Σαόσται (pro quo legerem Σαώσλαι ex Il. Γ. 27.) poſt ἀποδιάκωσι, cui præferrem eâdem de cauſâ ἀποδιάκωσι; cum Apollonius p. 716. ex Heliodoro τὸ σαώσλαι interpretetur σωθῶσι μεθ' ὁρμῆς. In Σκίδνατα, poſt χαρίζεται, quod mallem quam τὸ Apollonii χαριζεσθαι, ex Heliodoro allatum p. 724. In Σπιλάδες, ſub finem articuli. In Σταυροὶ, poſt ἀπὸ τῦ ἑσάναι σαυρός. In Στύξαιμι, poſt ἀγάγοιμι, pro quo Apollon. ἄγοιμι. Apud Apollon. qui citat Heliodorum in Στρόγεσθαι p. 742. pro σρατόεσθαι, legerem σραγγόεσθαι. Reſtituenda apud Heſ. Heliodori mentio in Σφαραγδῦντο, poſt κατεσπονδῦντο. In Ταγύγλωσσι, poſt ἔχονλες τὴν γλῶτταν, ubi legendum ex Apollon. ἔχυσαι, pro ἔχονλες, cum referatur ad κορῶναι fœmininum, ex Od. E. 66. In Ταναύποδα, poſt κατὰ τὴν ἀδοιπορίαν. In Τάρπησαν, poſt τέρψιν (Sic lego pro τέρπιν) ἔλαδον, pro quo Apollon. ἀπηνέγκανλο habet ex Heliodoro, p. 764. In Τρηλοῖς ἐν λεχέεσσιν, poſt τετρημένοις. In Τρίγληνα, poſt τρίκοκκα, pro quo Apollon. habet ex Heliodoro, τρίκορα, p. 786. In Ὑγρὸν ἔλαιον, poſt εἰς ἄνεσιν ἄγειν τὸ σῶμα. In Ὑπονηίῳ, poſt ἰδίσμδυον τὰς νᾶῦς. In Ὑπὲρ μόρον, quod apud Heſ. diviſim legitur, poſt Ὑπέρμορα, ubi Heſ. ſequitur lectionem & interpretationem Heliodori qui, teſte Apollon. p. 814. ὡς δύο μέρη λόγυ ὄντα προφέρεται, καὶ φησὶν, ὑπὲρ τὸ καθῆκον, cum contra Ariſtarchus ibidem laudatus conjunctim legat, & τὴν δευτέραν ὀξυλονῶν, ὑπερμόρως ἔχει. In Ὑποδμὼς, poſt ὑποδεδαγμένος; ſed cum Apollon. p. 814.

Heliodorus reſtituitur.

ſcribat, Ὑποδμώς... ὁ μὲν Ἡλιόδωρος, δμὰς ὑποδεδεγμένος, in Heſ. omiſſum puto τὸ δμὰς, poſt ὑποδμὼς, & lego : Ὑποδμώς. Δμὰς ὑποδεδεγμένος, κατὰ τὸν Ἡλιόδωρον. In Φυλίης, poſt εἶδος ἀγριελαίας, quod mallem in Apollonio quam γένος ἐλαίας; cum deinde addat : λέγεται γὰρ ὅτι ἡ ἀνήμερος ἐλαία, φυλία λέγεται. In Χοίνικος, poſt αἱ ἀπὸ μέρας τροφαὶ, ubi, pro αἱ ἀπὸ μέρας, Menagius αἱ ἡμερήσιοι τροφαὶ, vel ἐφ' ἡμέραν, Florens Chriſtianus ἡμέρας τροφαὶ, Corſinus ἀὶ ἡμερότροφαι, vel ἀὶ ἀμφημερότροφαι, Guyetus, ex Strabone, μέτρα, pro μέρας, male emendabant. Sed vera Heſ. lectio, a doctis viris immerito ſollicitata, plane confirmatur auctoritate Apollonii, qui in Χοίνικος ſic loquitur: ὁ Ἡλιόδωρος εἴλκει δηλῶν ἀπὸ μέρας τροφῆς (lego τροφὴν) ἐκ ἀπιθάνως. Recte Kuſterus viderat τὸ ἀπὸ μέρας, & hîc, & alibi, apud Heſychium ſignificare a *parte*, ſive *per ſynecdochen partis pro toto*.

Contra Apollon. p. 44. dicit τὸ Ἀδδὺκει in quarto Odyſſeæ libro ſignificare ἀνεικάσῃ. Hîc Heliodori mentionem, quæ in Apollonio omiſſa eſt, reſtitue ex Heſ. qui habet : Ἀδδύκει... Ἡλιόδωρος δέ φησιν ἀνεικέσῃ, pro quo lege cum Clar. Alberti, ἀνεικάσῃ. Heliodorus pariter citatur in Ἀνάπυστα, apud Apollon. p. 168. & apud Heſ. p. 336. At vero allegatur apud ſolum Heſ. in Ἀμενήνωσεν, & Ἀνακλοιήσι, & Ἀναγωγὴ, quæ ultima vox non eſt Homerica.

Herodorus reſtituitur. Herodori mentionem apud Heſ. in Ἐπιδώτορι μήλων, ſub finem articuli prætermiſſam, reſtitue ex Apollonio p. 342. ubi male legitur Ἡσίοδος, pro Ἡρόδωρος.

Zenodotus reſtituitur. Zenodori, ſeu potius Zenodoti, ut ſupra dictum, nomen apud Heſ. revoca in Ζῶσμα, poſt τὰ ζώματα, τὰς ζώνας.

Apollodorus reſtituitur. Heſ. ex Apollodoro deſumpſit explicationem τῇ Ἀτάλλει per σκιρτῷ redditi, quæ legitur in Apollon. p. 218. &, ex ejuſdem ſententiâ, τὸ Ὀισπόλῳ explicat, ἐν ᾧ ὄϊες πολοῦσιν.

Apollonius Charidis ſi- Apud Heſ. in Φήνη, poſt εἶδος ἀετοῦ, quaſi e fugâ retrahe memo-

riam Apollonii Charidis filii, & Ariſtotelis, qui in hanc vocem laudantur apud noſtrum Apollon. p. 824. lius reſtituitur.

In Μῶλυ Heſ. per οἱ δὲ, τὸν λόγον, δι' ὃ τὰ πάντα μολύνεσθαι, ὅ ἐστι προσγίνεσθαι, intelligit explicationem Cleanthis philoſophi, quam p. 560. ſic affert Apollonius: Μῶλυ... Κλεάνθης ὁ φιλόσοφος ἀπηγορικῶς φησι δηλοῦσθαι τὸν λόγον, δι' ὃ μολύονται καὶ ὁρμαὶ καὶ τὰ πάθη. Ejuſdem ſententiæ, ſuppreſſo auctoris nomine, ſic meminit Etymolog. Μῶλυ· παρὰ τὸ μωλύειν, τουτέστι πραΰνειν καὶ καταστέλλειν τὰς φθοροποιὰς ἐννοίας. Μωλύειν δέ ἐστι τὸ ἀμύλῦναι καὶ κωλῦσαι. Hanc in Heſ. interpretationem valde frivolam merito vocat Meibomius. Sed nonne hoc eſt, φιλόλογον καὶ οὐκ ἄηδες, ut cum Plutarcho loquar, cognoſcere eam fuiſſe Cleanthis ſententiam? Porro in his Heſ. verbis, δι' ὃ τὰ πάντα μολύνεσθαι, ὅ ἐστι, προσγίνεσθαι, pro προσγίνεσθαι, quod tantopere torquet ac angit Clar. Alberti, lego πραΰνεσθαι, ſeu, quod propius accedit, παραλύεσθαι. Supra idem Heſ. habet: Μωδύει. (recte μωλύει conjicit Alberti) θάλπει, μαραίνει, (pro quo lego μαραίνει, cum Etymol. explicet ἀμύλῦναι) ἐκλύει, unde, pro προσγίνεσθαι; emendavi παραλύεσθαι. Infra confer. Heſ. in Μωλύεσθαι, Μολύκνον, Μώλυκα, Μώλυξ, Μωλυρὸν, Μῶλυς, ac poſtremo in Μωλύτερον. Immo, (quæ vox abeſt a Lexicis,) ipſe Cleanthes apud Diogen. Laert, in ipſius vitâ, a Timone vocatur μωλώπης, quod, teſte eodem Laertio, eſſet ἀφύσικος καὶ θρασὺς ὑπερβαλλόντως. Cleanthes reſtituitur.

Apud Heſ. in Ἀτάλλει, poſt τρίφει, τιθηνεῖ, reſtituenda Comani mentio, cum ſic habeat Apollon. p. 220. Ἀτάλλει... ὁ δὲ Κόμανός φησι, ἐκ νηπίου τρέφειν; unde in Heſ. ante τρέφει, adderem ἐκ νηπίου. Revoca pariter Comani nomen in Ὁλοοίτροχος, poſt ὀλίγα τρέχων, pro quo legerem ὅλος τρέχων, ex Comano apud Apollon. p. 596. Heſychii gloſſam in Στέφανος πολέμοιο exple ex Comano in eamdem gloſſam laudato apud Apollon. p. 734. Comanus reſtituitur.

Non ſolum vero ad explendas Heſ. lacunas, eumque

reſtituendum, ſed etiam ad illum a falſis paulo audaciorum Criticorum emendationibus, quod non ſemel præſtitimus, vindicandum, ad veram ejus Lectionem, quæ immerito ſollicitata fuerat, confirmandam ſtabiliendamque, plurimum conferre poterit Apollonius. Quo quidem auxilio & patrocinio hoc magis indiget Heſ. quod cum nullo Cod. Mſ. cujus ei vicem præſtat Apollonius, conferri potuerit, aut hodie poſſit. Nullus enim hujus Codex, quod merito miratur Alberti, huc uſque repertus eſt. Quâ de re ab eo conſultus Clar. Montfauconius, Lexici Heſychiani Codicem Mſ. nuſquam vidiſſe ſe reſcripſit; quam fuiſſe & Suiceri ad Wetſtenium ſcribentis querelam video. [1]

At dices: in ſolis Homericis vocabulis lucem accipiet Heſ. cum hæc ſola explicanda, & exemplis, quæ nunc in Heſ. perierunt, confirmanda ſibi propoſuerit tuus Apollonius. Sed quid ſi hæc ſit præcipua pars Heſychiani Lexici? Unde Heinſius in præfat. quam ſuo Heſ. præpoſiturus erat, haud immerito adfirmat, Homericis dictionibus magnâ ex parte conſtare Lexicon hoc; proptereaque, niſi qui in Homero diligenter verſetur, eum vix habiturum quidquam quod in Heſ. emendet. Ut poſtea monuit Clar. Ruhnkenius in præfat. 2 vol. Heſ. gloſſas Homericas eſſe non minimam partem Lexici Heſychiani. Et ſingulare illud doctiſſimæ Sueciæ decus, Clar. Laurent. Norrmannus, non ſatis nobis,

---

[1] Dolet quoque Clar. Ruhnkenius in Præfat. ad ſecund. Heſ. vol. ne communem quidem librorum ſtragem evaſiſſe qualemcumque Codicem, quem Aldus Pius Manutius primus Venetiis edidit, prodeuntem ex inſtructiſſimâ Jo. Jac. Bardelloni, Mantuani nobiliſſimi, Bibliothecâ; qui, teſte eodem Manutio in ſuæ Edit. Præfat. hunc unicum Codicem penes ſe tantum eſſe ducebat; &, ut addit, vere fortaſſe: nemo enim extare alium audiverat.

pro

pro egregiâ ſuâ eruditione, cognitus, in Notis ad Ariſtidem, Orat. Κατὰ τῶν ἐξοχῆς. p. 155. doctiſſimum illum Grammaticum annotaverat Homeri τὰ ἄπαξ εἰρημένα (in quibus præcipua verſatur difficultas) Gloſſemaſi ſuis ſæpe numero infarcire. Ex quibus dictis facile colligi poteſt, eum plurima in Heſ. immo & magnam partem hujuſce Lexici, quæ ex Homericis dictionibus conſtat, facile emendaturum, qui Apollonii facem præferentis ope amicâ uſus fuerit. Quod & jam video in multis præclariſſimo Io. Alberti, quamvis feſtinanti & ad alia tranſvolanti, feliciter ceſſiſſe. Multum tamen abeſt ut ex hoc noſtro Lexico, quod cum Heſychiano totum contuliſſe ſe profitetur, omnem perceperit utilitatem, quæ ad Heſ. redundare poterat ex illo perenni & inexhauſto fonte. Contra, ut e noſtris in Apollon. animadverſionibus, ubi quædam illi intacta obiter corrigimus, facile cuilibet patebit, tantâ negotiorum, & Lexicorum, quæ contulit, varietate diſtrictus, multa prætermiſit, quæ ex Apollonio ad reſtituendam, aut confirmandam, aut etiam explicandam Heſ. lectionem adduci potuiſſent. Hujus quidem rei ipſe ſibi conſcius erat, cum, teſte Clar. Ruhnkenio, poſt Heſ. a ſe publici juris factum, totum hoc Lexicon animadverſionibus illuſtratum edere paraverit. Quod certe non deſtinaſſet, ſi ſe omnia ad Heſ. neceſſaria ex Apollonio præcepiſſe, & Heſ. ſuo intuliſſe credidiſſet. Atque utinam adcuratius Apollonii apographum, nec tot vitiis ſcatens, ad manum habuiſſet vir præſtantiſſimus; qui ſi, hanc edendi Apollonii operam præoccupando, nobis hâc in parte otium feciſſet, multo meliorem ſane, & doctiſſimis inſtructam notis, haberemus Editionem, quâ ego lætus cum totâ Republicâ Litterariâ fruerer ac gauderem. Sed Diis aliter viſum, qui eum, hæc, & alia utiliſ-

sima parantem, morte omnibus viris litteratis luctuosissimâ præripuere. Cæterum libentes & grati agnoscimus, nos plurimum ex illius Hesychianâ Editione profeciſſe, multumque hoc admirando opere adjutos fuisse, in quo præsertim quædam interdum ex Apollonio allegat, & non semel etiam emendat; quas omnes emendationes nos, sub ejus, ut fieri decebat, nomine, in notis retulimus; cum cætera loca, quæ sunt plurima & fere omnia, in quibus Hesychio cum Apollonio convenit, aut rariora, in quibus nuda Apollonii verba, prout se habent, sine ullâ animadversione adjunctâ, a Clar. Alberti citantur, brevitatis causâ, ac quod nullius utilitatis, immo supervacuum ac fastidiosum, ob crebras repetitiones, fuisset, interdum notare & indicare negleximus: præterquam ubi aliquod occurrit discrimen, aut aliqua Lectionum varietas, quas æquâ lance perpendere & inter se comparare conati sumus; ac multoties ostendimus quam amico fœdere & blandâ consensione conspirent, quam mutuam sibi accommodent operam ambo Lexicographi, quorum neuter ita edendus, aut etiam legendus est, ut ab altero oculos paulisper deflectas.

Alii Grammatici in subsidium advocati.

Nec vero nos in emendando & emaculando Apollon. sic Hes. contenti fuimus, ut non & cæteros in consilium adhibuerimus Lexicographos, ac Scholiastas, & Grammaticos pene omnes, inter quos, ob utilitatem quam ex eo percepimus, facile eminet Etymologus Magnus; cujus plurima loca, huc usque intacta, & a Friderico Sylburgio, viro prout ætas illa ferebat, inter paucos doctissimo, omnino prætermissa, correximus atque explicavimus. Semper quoque adivimus Suidam, quem non semel emaculavimus, & Scholiasten minorem, seu Pseudodidymum; cui quoties cum hoc

Etym. Magnus.

Suidas.

Pseudodidymus.

noſtro Apollonio conveniat vel ad verbum, præſertimque in brevioribus gloſſis, monere, ob crebras repetitiones, putidum duximus, niſi ubi aliquid notatu dignum occurreret. Nam nemo neſcit fieri non poſſe, quin interdum ſimilia, immo ſæpe eadem, iiſdem fere verbis afferant Grammatici qui, eumdem Autorem explicantes, eoſdem adivere fontes. In nimiam excreviſſet molem hoc opus, ſi paſſim Heſ. Etymol. M. ac Scholiaſtæ minoris &c. loca, ex quibus nihil amplius diſcitur, quam quod in Apollonio legitur, aut apud eos quærendum eſt, nos, inanis & facillimæ eruditionis oſtentandæ cauſâ, ita allegaviſſemus, ut hâc prolixâ garrulitate & inutili verborum profluvio Apollonium potius oneraviſſemus quam illuſtraviſſemus; præſertim cum quæ de Homericis vocabulis diſputari poterant, ea jam præoccupata ſint ab aliis, nec ea in unum corpus compulſa edere, ſed ſolam Apollonii ſententiam declarare, nobis mens eſſet. Non raro quoque nos e locis intricatis & corruptis feliciter expedivit utiliſſimum illud Euſtathii opus quod, ut & omnes fere Poetarum Interpretes Græcos, a capite ad calcem relegendum cenſuimus, ut ex iis notata ad manum haberemus quæ noſtro auctori poſſent lucem affundere. Uſi quoque fuimus plurimis Lexicis Sangermanenſibus, ac Regiis, quorum copiam officioſiſſime nobis fecerunt humaniſſimi, iidemque doctiſſimi, Bibliothecæ Regiæ præfecti, Capperonnerus ac Bejotus, quibus immortales, pro tantis eorum beneficiis, mihi agendæ ſunt gratiæ.

Euſtathius.

Lexica Mſſ.

Inter hæc Regia Lexica plurimum præſertim nobis profuit Lexicon ineditum cujuſdam Philemonis, quem primo quidem Philonem, pro Philemone, vocandum cenſebam, ac eumdem eſſe Grammaticum putabam quem ſingulis fere paginis ſub

Philemon.

nomine Philonis laudat Etym. M. ejus allegans Lexicon Rhetoricum, ac præter alia, librum dictum ῥηματικόν. Et hoc quidem ultimum opus primo confundebam cum ſecundâ parte hujuſce noſtri Lexici, quod Φιλήμονος Λεξικὸν τεχνολογικὸν [1] inſcribitur. Nam octo partibus Orationis conſtabat, ut ex Epiſtolâ ad Antiphanem nuncupatoriâ ei præfixâ liquido apparet. [2] Pars prima, quæ ſola integra ſupereſt, nomina, ſecunda, cujus nihil, præter initium, habemus, verba, ῥήματα, continet; unde ῥηματικὸν ab Etymologo dici poterat. Sed cum loca ab Etymologo allata ἐν ῥηματικοῖς ſedulo contuliſſem, immane quantum diſcrimen, immo nihil ferme convenire, deprehendi. Præterea vidi Philonem a noſtro laudari in vocem Ξηρόν; [3] quod certe non feciſſet, ſi ipſe Philon, non autem Philemon vocatus fuiſſet; niſi hunc alterum cognominem, quem allegabat, Philemonem peculiari notâ & deſignatione diſtinxiſſet.

---

[1] De nominum Τεχνολογίᾳ ſic ipſe loquitur in Πρόυμθμὸς, ubi hujuſce cognitionis utilitatem prædicat: Πρόυμθμός. ὁ Σύμθμός. ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ πρᾶσσω καὶ σύμθμός. καὶ ἐκ τῆς ΤΕΧΝΟΛΟΓΙ'ΑΣ γινώσκεις τὴν δύναμιν τῆς λέξεως. ἡ μὲν μικρὰ ἡ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙ'Α οὐκ ἔχει Γραμματικοῖς, ἀλλὰ γνῶσις τίς ἐστι τῶν κατὰ μέρος λέξεως. σαφῶς γὰρ δι' αὐτῆς καὶ τὸ ἀγνοεῖν τὸ ψιλέμθμον, ὃ δὲ ἀπάγειν καὶ ἀπελαύνειν ἔχει τὴν ἐτυμολογίαν, ἥτις ἀφασφεῖ τὴν τῆς λέξεως δύναμιν.... καὶ ὃν δὲ πτίσσειν καὶ αἰνεῖν, ταυτοδυναμῶν λέξεων, ὡς φησι Παυσανίας, ἡ πλεονάζη.

[2] Hanc epiſtolam hîc deſcriptam cum Lectoribus communicabimus: Ἔστι δέ σοι, ὦ Ἀντίφανες, ἡ δὲ Ἀλεξανδρέως Ὑπερεχίου περὶ ὀνομάτων Τεχνολογία κανονικῶς συνειθεῖσα, ἀ ἀφὲ τὸ κομψὸν δὲ λόγου, καὶ συνελομένη, εἰ καὶ χαλεπὸν, ἀλλὰ ἀφὲ τὸ συγκεχυμμένον καὶ μεθοδείας ἄνευ, οὐκ ἤρεσεν, μήτε μετ' ἐπιμελείας διεξελθεῖν αὐτὴν ἠθελήθης· ἔγνων σύνταγμά τι κατὰ στοιχεῖον, οἱονεὶ Λεξικὸν τῶν ὀκτὼ μερῶν δὲ λόγου, σύναξιν καὶ τεχνολογίαν τινὰ Γραμματικῆς περιέχον ἐγχειρῆσαί σοι. διὸ ἔβραχέως τε καὶ ἀκόμψως ὅπως δυνήσῃ πολλὰς συντάξεις τῶν ὀνομάτων, καὶ τῶν καθεξῆς ὀκτὼ δὲ λόγου μερῶν παραγωγάς τε καὶ κανόνας, σημασίας τε καὶ κλίσεις ῥᾳδίως εἰδέναι. καὶ ὅλως δι' αὐτοῦ τὸ σάλοικον καὶ ἄκυρον τῶν λέξεων διάλεκτος, καὶ ὀλιγὴν πολλῶν μαθήσῃ.

[3] Sic in Ξηρὸν habet: Ξηρόν. παρὰ τὸ ξῶ ῥῆμα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ὕλης τῶν ξύλων, ἢ παρὰ τὸ ἔξυσται, ξυρὸν γίνεται, καὶ κατὰ τροπὴν δὲ Υ εἰς Η, ξηρόν. ἕτω ΦΙ'ΛΩΝ.

Certe cujusdam Philemonis Λέξεις Ἀττικὰς a Suidâ laudatas, & a Mauſſacio, in Diſſertatione Criticâ de Lexicis, commemoratas video. Sed is Philemon idem mihi videtur ac ille qui Athenæo laudatur ἐν Ἀττικαῖς Λέξεσι, L. 3. ἐν ταῖς Ἀττικαῖς φωναῖς, & in opere περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων, ἢ γλωσσῶν, L. 11. & ἐν πρώτῳ παντοδαπῶν χρησιμείων, L. 3. Is Porphyrio citatur Quæſt. Homeric. 8. ac Ammonio, poſt Tryphonem, in vocem πονηρόν. Dicitur Æxonenſis, quod nempe ex eo Atticæ populo natus eſſet. Vide Meurſium in Bibliothecâ Atticâ, ad quam lectorem remittit Fabric. in *Bibl. Græcâ*. Noſter vero Philemon, certis temporum notis ætatem ſignans, negat ſe eumdem eſſe. Verbi gratiâ ipſummet Athenæum laudat, voce Σίναπυ, [1] ac Lucianum, voce Σίας. [2] Hunc noſtrum ſæpe ita deſcripſit ad verbum Etymol. M. ut utriuſque collatio non inutilis fore videatur. Nos autem Philemonis plurima

---

[1] Hæc ſunt ejus verba: Σίναπυ. ἀδεῖς τῶν Ἀττικῶν ἔφη, ἃ μὲν ἐδέσ τὸ σίνηπι, ὃ λέγεται ἴλιν, ἐπειδὴ σύρεται, φησὶν ὁ ΔΕΙΠΝΟΣΟΦΙΣΤΗΣ, τὰς ὦπας ἐν τῇ ὀθμῇ, καθὰ καὶ κρόμμυον, δι' ἃ δακρύει κόρας μύομεν. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ σίνηπί ἐστι καὶ ἥμα κωμικὸν σιναπῶν, εἶον τὸ θυγάτριόν μου σεσινάπικε διὰ τῆς ξένης, εἶον ἐδριμύξαλο, ὃ αὐτὸς ῥήτωρ δηλοῖ.

[2] Sic loquitur: Σίας. σημαίνει τὰς σκώληκας, ἃ ἡ ὀνομαστικὴ οὐχ εὑρηται ἐν χρήσει, ἀλλ' αἱ πολυγίαι, παρὰ Ἀριστοφάνει, ὑπὸ σίων καλουμένου. ὄφελε δὲ περισπᾶσθαι ὡς χῆνες χηνῶν. ἀλλὰ σεσημείωται καὶ ἴδιον μετὰ τῶν ἄλλων ἐννέα, ἀπὸ ἀχρήστου ὀνομαστικῆς σεύς. ὁμοῖως τὸ σίας φαίνεται, καὶ τὸ σίες. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ· συμβόλους τὰς σίας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις. Citat & Grammaticum Herodianum, ac Theophraſtum & Dioſcoridem in Σχοινίον, ubi ſic habet: Ἔστι δὲ σχοῖνος μέτρον γεωμετρικόν. σημαίνει δὲ τρία, τὴν πᾶαν, ἢ νομὴν, ὡς τὸ, Ἀσωπὸν βαθύσχοινον. (Il. Δ. 383.) καὶ μέτρον Περσικὸν, ὃ παρὰ Πέρσαις παρασάγγης λέγεται· ἀπὸ μεταφορᾶς, καὶ ἡ κατ' εὐθυωρίαν κάθοδος, ὡς ἀπὸ δὲ σχοίνου δὲ μετρικῆς σπαρτίου. ὅθεν καὶ τὰ τῶν χωρίων μετρήσεις, σχοινίσματα λέγεται. σχοῖνον δ' Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ, τὴν σκίλλαν. δηλικὰς γὰρ βολβοὺς πᾶσα ἔπεμψε, ἀλλὰ ἕτερόν τι ἡ σκίλλα ἐστὶ παρὰ ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ. σχίνος δ', ἀπὸ τοῦ σχίζεσθαι, δένδρον, ὅπερ σχιζόμενον δακρύει τὴν καλουμένην σχινίνην, τὴν καὶ μαστίχην· ἥτις καὶ ῥητίνη τινῶν λέγεται, ὡς ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΗΣ ὁ Ἀναζαρβεύς, περὶ αὐτῆς ἐν τῷ πρώτῳ διαλαμβάνει.

excerpta[1], hactenus inedita, & interdum quantivis pretii, quâlibet occasione datâ, immo quæsitâ, in nostris ad Apollonium notis deponere amavimus, ut nihil fere bonæ frugis in Philemone occurrens desiderari possit, quod non hîc adtulerimus.

Omissæ explicationes restituuntur.

Si quando in Apollonio deerat interpretatio, eam ab Hesychio, aliisve Grammaticis petitam, in meis recepi notis & quasi e fugâ retraxi; quodque Hesychius ab Apollonio mutuatus fuerat, id illi quasi proprio jure repetitum vindico, & auctori, a quo fluxerant Hesychiana, restituo. Quanquam non sum nescius, interdum Glossariorum & Lexicorum Græcorum auctores, vocabulum, aut locum in quo vocabulum occurrit, ponere sine interpretatione; quod, post Clar. Alberti in *Observat. Miscellan.* vol. secund. annotavit clarissimum illud Germaniæ lumen, Jo. Augustus Ernesti, in Dissertatione de Glossariorum Græcorum, imprimis Hes. verâ indole ac recto usu in interpretatione. Monuit quoque Daniel Heinsius, quædam ab Hes. adduci, quæ non explicantur; sive, inquit, quod desit expositio, sive quod ita ab Hes. adductum sit. Equidem potius crediderim in culpâ esse Librarios, qui, per socordiam ac supinam oscitantiam, plurima omiserunt: cum sæpe observaverim, quæ in Hes. desunt, ea in Apollonio reperiri; & contra, quæ in Apollonio desiderantur, ea in Hes. extare, qui eum fere ubique descripsit. Enim vero, cum ea mens Lexicographorum fuerit, ut verba, vel loca obscura, explicarent, quâ tandem de causâ nudum proposuissent verbum, quod quidem in Græcâ occurrere linguâ cognoscatur, sed cujus quæratur explanatio?

[1] Contra Clarissimus du Cang. docente, in *Longueruanis*, pag. 109, doctissimo

Nonnunquam plurima loca multum diſcrepantia, ac divellenda, in unum commiſcet ac confundit Apollonii Librarius, qui, omiſſis aliquot verbis, ex duabus gloſſis unam intellectu difficillimam peſſime effecit. Quod ego ſedulo annotavi, & ordinem ac ſenſum hâc commixtione perturbatum reſtitui. [1]

Confuſæ ſeparantur Gloſſæ.

Præterea, quod de Heſ. profitebatur Heinſius, propriam in hoc Lexico vocabuli alicujus ſignificationem qui requirit, eum fruſtra futurum; quia plerumque Heſ. locos alludit obſcuriores, nec tam quid uſitatum, quam quid ignotum, vulgo reſpicit; idem de Apollonio nobis jure ac merito dicendum eſt. Et cum in hoc Gloſſario, ut & in aliis omnibus occurrere docet Clar. Erneſti, multæ ſint interpretationes, quibus certum aliquem Homeri locum reſpexit, aut certam aliquam dicendi formam, quæ vocabulis per ſe non conveniunt, nobis præcipua fuit cura, ut ea Homeri, & aliorum Poetarum, loca quæ reſpexit, aut

Loca ad quæ alluſit, indicantur.

Abbate *de Longuerue*, cum ab eo quæreretur ſenſus quorundam vocabulorum, quæ ſatis multa ſuis Gloſſariis, ſine interpretatione additâ, inſperſit, eâ mente has voces in medium adtuliſſe ſe dicebat, ut acueret induſtriam aliorum, qui felicius earum vocum ſenſum indagarent, quem ipſe expiſcari non potuerat.

[1] Sic Cauſabonus L. 5. c. 9. p. 357. *Animadverſ. in Athenæum*, ſæpiſſime obſervaviſſe ſe dicit in doctiſſimis Gloſſis Heſ. (cujus cum Apollon. comparationem perpetuo inſtituimus) confuſas eſſe duarum affinium vocum interpretationes. Ac poſt eum Clar. Hemſterhuſius, ad Polluc. L. 7. p. 803. docet eum qui mediocrem in Heſ. operam poſuit, latere non poſſe, malo ſæpiſſime exemplo, alteram duarum vocum ſimilis pronunciationis excidiſſe, additamque expoſitionem prioribus eſſe conjunctam. Quod male & immerito, ut mihi quidem videtur, ipſi Heſ. non autem ejus Librariis, imputat Kuſterus, qui, in *Diatrib. Antigronovian.* p. 35. ſolemne eſſe Heſychio contendit, verba duo, vel plura, ſimilis ſoni inter ſe confundere, & uni ex illis reliquorum ſignificationes etiam tribuere; & ad Suidam, vol. 2. p. 79. adfirmat, ſolere interdum Grammaticos, dum vocabulum aliquod exponunt, de aliâ voce, cujus ſcriptura & pronunciatio pene ſimilis eſt, cogitantes, ejus ſignificationem, licet diverſiſſimam, alteri tribuere. Quam ego ἀβλεψίαν ex Amanuenſium negligentiâ pleriſque in locis ortam eſſe ſuſpicor.

alluſit, inveſtigaremus & indicaremus : unde magna lux & in Auctorem explicatum, & in ipſammet explicationem, refunditur. Sic contra, cum Janum Rutgerſium lateret, quos ad fontes referendum eſſet, quod primus in ſuis *Variis* vulgavit *Lectionibus* Gloſſarium, hinc & præcipua illius utilitas Clar. Editorem fugit ; nec illud penitus emendare potuit ille vir doctiſſimus. Quod poſtea felicius adgreſſus eſt Fridericus Strunzius, poſtquam compertum habuit, hoc Gloſſarium ejuſmodi tantum explicare vocabula, quæ ex Oppiani Halieuticorum libris deprompta ſint.

Homerici verſus adnotati.

Præterea, cum Apollonius paſſim plurimos adferat Homeri verſus, hos omnes ſuis allegatos locis indicavi, diſtinxi, Poema, librum Poematis, ac deinde verſum libri definivi ; quod nunquam fere ab Apollonio, ut nec ab aliis præſtitum fuerat Grammaticis. Et in hoc quidem non parum temporis & operæ mihi inſumendum fuit. Nam, ut ad Wetſtenium ſcribebat Suicerus, multa Heſ. (at quanto plura Apollon.) ex Homero habet, quæ magno ſubinde labore & cum temporis diſpendio quærenda ſunt. Et recte, ut omnia, obſervat egregius Criticus, Daniel Wyttembachius, in eruditiſſimâ Epiſtolâ Criticâ ad Ruhnkenium, p. 29. Homericas etiam alluſiones doctiſſimos viros latere poſſe ; ut & latuiſſe ſæpiſſime Sylburgium in Etymologo Magno, & ipſummet Clar. Alberti, apud Apollonium non ſemel adnotavimus. Neve quis dicat hoc nos labore facile defungi potuiſſe ope Indicis Homerici Wolfangi Seberi ; quem primo quidem nemo eſt quin videat, quam multa prætermiſerit, quot in locis deficiat, ac quærentium patientiam diu defeſſam eludat ; deinde, cum verſus Homerici ab Apollonio allati ita interdum ſint fœde ac

turpiter

turpiter corrupti depravatique, ut eos pro genuino ac germano fœtu ne ipse quidem Homerus posset agnoscere, quo te vertas, nisi cum hoc Poetâ, sæpius pervolutato, longam familiaritatem contraxeris, nisi hunc a capite ad calcem memoriter teneas? Præsto adsit omnis omnium Indicum & Clavium Homericarum farrago, quomodo, exempli gratiâ, hunc quidem versum primo agnosces, deinde huic agnito sedem adsignabis, scilicet, Εἰρύμαι παῖδάς τε, quod in Etymologo, & in Apollonio, p. 306. corrupte habetur ex Il. Z. 239. pro εἰρύσθαι παῖδάς τε καὶ γήματα τε? Ut & hunc qui vitiose legitur, p. 372. scilicet, ἀκήλων δινάσσαι, pro δίνας σύειν, ex Od. Ξ. 14. ac pag. 444. Ἐπίσσας πίας ἐλέσθαι, pro ἐπὶ ἴσον πῆχας ἑλέσθαι, ex Il. Σ. 501. Interdum quoque primum tantum versûs vocabulum, cum ipsâmet explicatione præcedenti conjunctum, tantummodo adfert; ut, p. 794. τὸ ῥυτῆρα dicit significare τὴν φύλακα ἀυτῆ, ubi postremum hoc vocabulum, ἀυτῆ. est initium exempli Homerici, cum habeatur Od. P. 187:

Αὐτῷ βουλοίμην σαθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι.

Et p. 826. φῆθα, καὶ τὸ ἔφηθα κελαινεφὲς, quæ sunt initia horumce versuum:

Φῆθα σὺ μὲν ποταμῷ γένος ἔμμεναι. —— (Il. Φ 186.)

&:

—— Ὅτ' ἔφηθα κελαινεφέϊ Κρονίωνι. (Il. A. 397.)

Porro Apollonii Lexicon, etiamsi nullis aliis dotibus, quæ certe plurimæ sunt, commendaretur, attamen vel hoc nomine φιλομήροις lectoribus vehementer arridere deberet, quod, cum plurimos alleget versus Homericos, eos sæpe adnotandis lectionum varietatibus insignes, aut interdum etiam emendatiores ac puriores exhibeat, quam in vulgatis

Variantes Homeri Lectiones enuntur, pensitantur.

Homeri Editionibus, immo & in antiquiſſimis Codd. Mſſ. circumferuntur. Has ego Variantes Lectiones annotavi, atque ad examen Criticum revocavi, ut ſciretur, utra præferenda eſſet lectio, eane quæ in noſtris Homeri Editionibus, an ea quæ in noſtri Apollonii Lexico, deponitur; utque, inter has ultimas, a veris ac germanis ſpurias diſtinguerem, quæ ex aberranti Librarii manu ortæ ſunt, aut etiam ex ipſo Apollonii errore, qui interdum memoriter lapſus eſt in verſibus allegandis; cujus generis μνημονικὰ σφάλματα apud veteres Criticos, immo & apud ipſum Longinum, non ſemel deprehenſa ſunt. Non tantum ad id multum conferre poteſt Apollonius, ut doceat quomodo difficillima Homeri loca a doctiſſimis Grammaticis olim explicata fuerint, ſed etiam ut repræſentet quomodo ab iiſdem lecta fuerint atque emendata. Sæpe veteres ac rariores formas reſtituit, in quarum locum recentiores atque uſitatiores, ut fere fit, irrepſerant; atque ipſum Homerum adverſus falſas Zenodoti, qui quæ, ut ait, non intelligeret, ea corrigebat, emendationes doctiſſime tuetur ac vindicat. Hinc multas habuit, ſed multo plures omiſit ipſe Heſ. ſeu ejus Epitomator, Homeri διπλογραφίας, quas per totum opus ſparſas a Criticis manaſſe, ex quorum Commentariis multa in ſuum Lexicon retulerat, recte docet Clar. Ruhnkenius, qui addit, in Præfat. ad 2. vol. Heſ. tales Lectionum varietates, tametſi eas eruditi Interpretes paſſim obſervaverunt, neſcire tamen ſe, an plures aliorum ſolertiæ reliquerint indagandas. Idem infra ſubjicit, hoc Homeri Variantium ex Heſychio colligendarum ſtudium etiam atque etiam commendare ſe futuro Poetæ Editori. Nec illum, inquit, pœnitebit conſilii noſtri. Nam, ait, unus Heſychius ſcienter periteque tractatus, ſi non plures,

certe meliores Variantes suppeditabit, quam omnes omnium Bibliothecarum veteres membranæ: quæ omnia in Apollonium multo magis etiam quam in Hes. cadere possunt.

Insuper ubique in notis admonui, quoties ab eâ discederem lectione quam, sæpissime corruptam, ac, plusquam a tali viro expectari potuerat, vitiosam, dedit Montfauconius in suis ex Apollonio excerptis, quæ *in Bibliothecâ Coisliniană* incipiunt p. 457. & desinunt p. 467. Et hoc quidem non eo certe consilio feci, ut, quod procul a meis abesse moribus omnes sciunt, viri præstantissimi, quem, ut debeo, sincere veneror, errores satis crebros redarguerem, ac auctoritatem elevarem; sed ut potius mei ab eo dissensûs redderem rationes, ac me adversus eos purgarem, qui me ipsum secus legisse, aut tacitum, ex inani & frivolâ conjecturâ, textum emendasse, eaque pro ipsismet Apollonii verbis obtrusisse quæ aliter in Cod. Mss. & hodie leguntur, & olim lecta fuerant ab inclyto Montfauconio. Invitus ergo & reluctans ad id adductus fui, ut ejus παρεφθέγματα, quæ nimiæ doctissimi viri in describendo festinationi, atque aliis, quibus districtus erat, occupationibus adscribenda sunt, in meis indicarem animadversionibus, ac præsertim adnotarem in litteram *Omega*, ubi alia super alia dense accumulantur σφάλματα, & abyssus, ut dicitur, abyssum vocat. Cujus quoque negligentiæ plurima & alibi suppetunt exempla; sed cum nusquam gravius & frequentius lapsus sit, quam in hoc, quod ex litterâ *Omega* adduxit, initio, ob id ipsum hanc eamdem paginam, ex ipsomet Codice Ms. diligentissime expressam & æri incisam, nostro præposui Apollonio: ut non meo, quod certe nullius est momenti, judicio, sed suis credat oculis æquus & eruditus Lector.

Eamdem Clar. Montfauconii, ad majora erecti, incuriam, in iis quæ idem produxit e Lexico Timæi Platonico, p. 477. *Bibl. Coiſlinianæ*, is deprehendet, qui ea ſedulo contulerit cum optimâ ac vere aureâ ejuſdem auctoris Editione, quâ Rempublicam Litterariam beavit : πάνυ Ruhnkenius, qui, in ſuâ Præfatione, Montfauconii ſpecimen *minus accurate deſcriptum* vocat. Communem eam fuiſſe video doctorum virorum querelam. Nam elegantiſſimus Mœridis Atticiſtæ Editor, Johannes Pierſonius, cum de ejuſdem Mœridis ſpeciminibus loqueretur, quæ extant in *Bibl. Coiſlin.* p. 457. & ſequent. dicit, pag. 10. ſuæ Præfat. in Montefalconii *Bibliothecâ* multa vitioſiſſime expreſſa eſſe. Quæ eruditiſſimorum hominum teſtimonia duabus de cauſis adduximus; primum quidem, ut noſtræ, in reprehendendo viro tot ingentibus in rem litterariam meritis inſigni, audaciæ culpam deprecaremur; deinde vero, ut Criticos præmoneremus, cavendum eſſe ab infidis ſpeciminibus & excerptis *Biblioth. Coiſlin.* quæ, cum tot nævis egregio corpori inſperſis paſſim deformetur, caute & ſuſpenſo pede, ac non ſine aliquâ diffidentiâ, tractanda & conſulenda eſt.

De Indicibus. Poſtremo duos operi Indices ſubjeci; primum quidem, Auctorum quos Apollonius ad partes vocavit, quorumque loca ac teſtimonia allegavit. Nam cum Apollonius multas nobis auctorum deperditorum reliquias, & plurimorum Grammaticorum, quæ nuſquam alibi extant, expoſitiones atque explicationes conſervaverit, haud lectori ingratum erit, uno intuitu, quot & quorum, & quibus in locis, ſcriptorum auctoritates allegaverit, ſimul conjunctas inſpicere, ac pretioſiſſima hæc fragmenta, per totum opus ſparſa, in unum corpus colligere. Quod ut facilius obtineri poſſet,

ego non ſolum vocabulum ad quod referuntur, ſed & paginam, in quâ occurrunt hæc vocabula, ſedulo indicavi. Alter Index, qui totius Lexici diſpoſitionem repræſentat, ad id, ut ſupra dictum, confictus eſt, ut ſecundum adcuratam litterarum ſeriem diſtributa vocabula quærendi labore lectores juvent, ſicque illorum & tempori parcatur, & conſulatur commoditati.

SECTIO OCTAVA.

De Tabulis æneis.

Cum maxime notabilis ſit elegantiſſima Codicis Mſ. ſcriptura, ex quo noſtrum Apollonium deſcripſi, ſtatui eam ita depictam & oculis Lectorum ſubjectam repræſentare, ut prorſus ad veritatem adducta reſpondeat. Idcirco novem tabulas æneas noſtro præpoſui Apollonio, in quibus propriâ manu delineandis ope uſus ſum illius chartæ pellucidæ & glutinoſo liquore illitæ, quæ omnes litterarum ductus atque apices in clarâ luce exhibitos ita tranſmittit, eorumque accurate exprimendorum facultatem ita præbet, ut nullum prorſus Codicem inter & tabulas æneas diſcrimen dignoſcere poſſint vel acutiſſimi oculi; ſed vix ovum ovo ſimilius ſit, & ipſummet Codicem Manuſcriptum tenere ſe arbitrentur qui noſtras tractant Tabulas: præterquam quod paulo grandiores litteras exarare coactus ſum, ut magis earum forma eluceat atque appareat.

In primâ omnium Tabulâ ſingulos uniuſcujuſque litteræ ductus, ac totum, quod vocant, alphabetum expreſſi. Ibi duas ultimas ϛ *delta*, & penultimam ϛ *ſigma*, figuras, ad

Codicis Alphabetum.

noſtram hodiernam ſcripturam, eodem modo eaſdem litteras depingentem, proxime accedentes miraberis; & præſertim obſervabis adfinitatem conformationis litterarum aliquarum, quæ, quamvis naturâ diverſiſſimæ, eodem fere modo effinguntur, ac in omnibus fere omnium auctorum Editionibus confuſioni & plurimis mendis originem dederunt; ut alia peperit vocabulorum monſtra recentis Græco-barbarorum pronunciationis adfinitas, qui H, Υ, ΕΙ & ΟΙ &c. eodem modo efferunt: quod vix diſcernere ac diſtinguere poterant qui, ex dictantis ore pendentes, Codicem Mſ. exararent; quemadmodum ſimiles litterarum formas permiſcebant, qui ex alio deſcribebant apographo. Sic, verbi gratiâ, ut primam Tabulam intuenti facile apparebit, plurimum inter ſe ſimiles ſunt formæ quorumdam *beta* & quorumdam *mu*, quorumdam *hêta* ac quorumdam *kappa*, quorumdam *lambda* & quorumdam *nu* & *mu* &c. Nihil propius accedit ad *zeta*, quam ϝ *xi* in quibuſdam Codd. Mſſ. figura; unde & ſæpiſſime hæ litteræ confuſæ ſunt. Richardus Bentlejus, in Epiſtolâ ad Jo. Millium, ad calcem Chronographiæ J. Malelæ, p. 39. Edit. Oxon. 1691. dicit Heſ. hunc errorem *zeta* ponendi pro *xi* millies erraviſſe, ſi ibi locus eſſet, poſſe ſe oſtendere. Hos ego errores, pace tanti viri dixerim, minus doctiſſimo Heſ. quam ejus ſeu librario, ſeu primo Editori, vel etiam Typothetis, imputandos eſſe cenſeo; quum ipſe videam in hoc noſtro Apollonii Codice attentione interdum opus eſſe, ut ϝ *hêta* & *zeta* figuræ dignoſcantur.

Litterarum compendia.

In ſecundâ autem, tertiâ & quartâ Tabulâ, maxime notanda & rariſſima vocum compendia, quorum pleraque, immo fere omnia, a Clar. Montfauconio in *Palæographiâ*

omissa sunt, ordine alphabetico disposita, cum eorum explicatione adjunctâ, reperies. Monendus autem es, erudite Lector, hæc compendia non ex solo Apollonii Lexico excerpta esse, sed ex aliis multis, quæ huic, in fine ejusdem Codicis, subjecta sunt; quod satis indicant voces Ἐκκλησία, κυρίῳ, ἁμαρτωλὸς, πανδημαϊκὰ, &c. quæ e Lexico Paulino, & Δημοσθένης, παραπρισβείας, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, &c. quæ e Lexico Rhetorico deprompta sunt. In tertiâ autem Tabulâ, adfinitatem quæ intercedit inter formas quibus repræsentantur præpositiones παρὰ & περὶ facile observabit attentus Lector, qui hinc sciet ortam esse confusionem, quâ alterum pro altero, ut τὸ πρὸ, loco τῦ πρὸς, ab Editoribus positum fuit. Nam sæpe quoque mendis deformata fuerunt veterum Scriptorum opera, ob ea, quibus exarata fuerant, litterarum compendia, quæ postea assequi non potuerunt ii qui, ab eruditione Græcâ minus parati & instructi, linguâ, aut materiâ, quæ tractabatur, non satis perceptâ, ad ea describenda illotis, ut aiunt, manibus accessere. Nam quis, exempli gratiâ, Librarius, nisi linguam Græcam calleat, & a rerum cognitione ad verborum lectionem quasi manu ducatur, ea omnia expedire possit intricatissima ac difficillima compendia, quæ in nostris Tabulis secundum ordinem Alphabeticum digesta quærenda sunt, & quibus exprimuntur μέλλων, παραλλικὸν, ὑπερσυντελικὸν, περιστωμένων, ἀθείας, γενικῆς, δοτικῆς, λήγουσα, ὅτι, ὄνομα, νομίσματος, παραπρισβείας, πληθυντικῶς, δυϊκῶς, εἰρημένων, φωνὴ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, &c. ac postremo παραδολῆς, & ἀνωνυμίαν σύναρθρον, ad quæ ultima impegit ille Montfauconius, ut in nostris ad litteram *Omega* animadversionibus videre est. Quin immo & in Principibus, quas vocant, Editionibus, ut Venet. Florent. &c. compendia religiosissime retenta, & postea a Lectoribus & novis Editoribus non in-

tellecta, vel doctiſſimis viris fraudi fuerunt; ut non ſemel in notis ad Heſ. & ad noſtrum Apollon. jam præmonitum eſt. Unde Clar. Alberti teſtatur Schrevelium, in ſuâ Heſ. Editione, compendia ſcribendi, ſive antiquiores litterarum notas, aliquando non intellexiſſe videri. Cujus inſcitiæ exempla adfert p. 10. ſuæ præfat.

Terminationes. In quintâ, ſextâ, ſeptimâ Tabulâ, & octavæ initio, expreſſi *Terminationum* formas, in quibus præcipua hujuſce, ut & aliorum, Cod. Mſ. vertitur difficultas, quæque, cum contra litterarum compendia, pro vario ſcribentis arbitrio, varie efformentur, eamdem ſemper retinent figuram, in omnibus præſertim noni ac decimi ſæculi Codicibus. Cum ex iis *Terminationibus* conſtent ac definiantur numeri, genera, caſus, tempora ac modi, cæteræque vocum inflexiones, ac tota denique Grammatica, qui vel perfectiſſime omnium ætatum, omnium Codicum, compendia & formas litterarum calluerit, omneſque earum ductus adſequatur, is, ſi in *Terminationum* figuris hoſpes ac peregrinus hæreat, ita fruſtra omnino futurus ſit, ut ne verbum quidem a nomine, ne ſingularem quidem numerum a plurali diſcernere queat, ſed, omnia ſus deque confuſa ac permixta habens, in graviſſimos impingat errores. Unde magis miror Clar. Montfauconium, in præſtantiſſimâ ſuâ *Palæographiâ*, nullam *Terminationum*, quæ tam adcurate notandæ ſunt, rationem habuiſſe, ſed eas omnes ſilentio prætermiſiſſe. Atque utinam ea olim daretur occaſio, quâ id in cæterarum ætatum Codicibus præſtaretur, quod in hoc hodie præſtiti; ut videlicet, quemadmodum hujuſce noſtri *Terminationum* ſigna, propriâ manu delineata, æri incidenda curavi, ſic & aliorum *Terminationes* expreſſæ depingerentur, hocque modo

Palæographia,

Palæographia, quæ ab hâc parte claudicat, abſoluta & omnibus ſuis expleta numeris redderetur.[1]

Specimen Lectionis.

Denique in octavæ Tabulæ fine, ac in totâ nonâ, exhibui *Specimen Lectionis*, ex ipſomet Codice, ejuſdem chartæ pellucidæ ope, & eâdem diligentiâ, noſtrâ manu ductum & expreſſum; in quo totum Apollonii Lexici *omega* ita repræſentatur, ut, ſi quid Tabulam inter & ipſummet Codicem occurrit diſcrimen, id prorſus fallat oculos ſimillimâ & germanâ ſpecie deluſos. Quod quidem addidi, ut haberent in quo ſe exerceant qui noſtra litterarum compendia & figuras, noſtras *Terminationum* Tabulas attente conſideraverunt, ac cæteros decimi ſæculi Codices tractare, noſtrique imaginem adumbratam intueri volent. Et hanc quidem litteram *omega* præ cæteris aliis hujuſce Lexici eximiam ſelegi, quod pauciſſimis abſolvatur lineis, in quibus præſertim deſcribendis graviſſime, ut ſupra dictum, lapſus eſt Clar. Montfauconius, cujus errores duarum poſtremarum Tabularum conſpectu facile redargui poterunt.

---

[1] Notandum eſt *Terminationem* Ϝ μαχεσαμβώ, quæ, perquam rara, exhibetur in noſtrâ ſeptimâ Tabulâ, Lin. 5. occurrere in Mſ. Codice, p. 42. folio recto, & in noſtrâ Editione, p. 794. & *Terminationem* ἐπιθόρρᾶνλες, quam, ut eſt in Codice, corruptam vocem dedimus in Tabulâ ſeptimâ, Lin. 16. eſſe depravatam, pro ἐπιῤῥοθᾶνλες, quemadmodum emendavimus, p. 350. noſtræ Editionis.

SECTIO NONA.

De Metaphraſi proſaicâ Homeri.

Ad calcem noſtri Homerici Lexici adjecimus, ſpeciminis causâ, alterius operis, ad Homerum quoque pertinentis, partem non contemnendam, ſcilicet, tertium Iliadis Librum, ſolutâ oratione Græcâ converſum, e duobus Codicibus Regiis; quorum alter, numero 2766. integram Homeri Iliadem continet, unâ cum Metaphraſi Proſaicâ, rubris litteris ad latus adſcriptâ, in omnes hujuſce Poematis Libros, ſi viceſimum quartum exceperis. Addita ſunt & Scholia, quorum auctor aliquando Didymum exſcribit. In quibus tamen non pauca occurrunt a cæteris Homeri Interpretibus omiſſa, nec contemnenda, in iis præſertim quæ ad Grammaticam pertinent. Veterum enim Criticorum, Ariſtarchi, Dioclis, Dionyſii, Caſſii, aliorumque teſtimoniis nonnunquam utitur. Præfixum eſt Iliadi aliquid de belli Trojani origine & causâ, atque ea Homeri vita quæ ſub Herodoti nomine falſo circumfertur. Huic quidem Codici nullæ inſperſæ ſunt Gloſſæ interlineares; at vero alter, numero 2684. integram habet Homeri Iliadem, cum Metaphraſi proſaicâ ad latus adjunctâ, litteris, ut plurimum, rubris, at fere deletis & oculos fugientibus exaratâ, idque duntaxat in ſecundum, tertium & quartum Librum, ac in quinti initium. Nam in primum, ac in cæteros omnes, nihil aliud niſi gloſſæ interlineares, & Scholia adjacentia. Neque enim temere exemplar Homeri vetus reperiri, cui Scholia non ſint interpoſita, recte in Diſſertatione de Scholiis in Homerum ineditis, p. 106. obſervat Clar. Valckenarius,

qui, p. 110. ejuſdem eruditiſſimi libelli, veriſſime admonet, ex iis quæ ibidem e præſtantiſſimo Codice Leydenſi protulit, poſſe non tantum de Scholiis interlinearibus hujuſce libri, ſed & aliorum, judicari; e quibus ſimiles vocum Poeticarum ἐξηγήσεις Editores nobis tradidiſſe docet; cum, eodem teſte, iſtarum interpretationum auctores ab Euſtathio vocentur, οἱ παλαιοὶ μελῳδοὶ τῶν λέξεων, ἢ πρὸς ἓν φράζοντες, ad Iliad. Ω. p. 1479. v. 24. & οἱ παραφράζοντες, ad finem Iliadis Z. & Timogenes, ἐν ταῖς Παραφράσεσι, ad quemdam Iliadis verſum, in Apollonii Lexico Homerico allegetur, voce Ἄρτυιαι. Idem præſtantiſſimus Criticus pergit dicendo, breves iſtas vocabulorum Homericorum interpretationes in Lexica etiam digeſtas fuiſſe; quorum condendorum ipſum Homerum, rem eamdem diverſis ſæpe dictionibus explicantem, Grammaticis cogitationem ſubminiſtraſſe, idem Euſtathius auctor eſt, commemorans τὰς — ἐξ Ὁμήρου ἐπινοησαμένους τὰ Λεξικά, ad Il. Υ. p. 1285. Et, in hâc quidem Gloſſarum interlinearium, & Scholiorum marginalium, diſpoſitione, Codici Leydenſi tam ſimilis eſt Codex Regius 1684. ut eum verbis Clar. Valckenarii, de Leydenſi loquentis, p. 107. ſic apte deſcribere poſſimus: » Scholia leguntur in hoc libro, tum quæ vulgo » vocantur interlinearia, tum Scholia, σημειώσεις, ſive adno» tationes, ſæpe copioſiſſimæ, in marginibus collocatæ: de » illis primum dicam. Verbis ſingulis interpoſitæ ſunt in» terpretationes, quibus dictiones Homericæ, quæ dudum » ceciderant ex uſu, ſive etiam integræ loquendi formulæ, » facilioribus ac vulgo receptis explicantur. » Idem Valckenarius ſubjicit, p. 110. in iſtis expoſitionibus brevioribus perſæpe integros Poetarum verſus continuâ oratione reddi. Cujus quidem rei, & in noſtro Codice occurrentis, unicum

e Codice Leydenſi repetit exemplum, & ab iſtiuſmodi Grammaticorum interpretationibus diſtinguendam monet Paraphraſin Odyſſeæ Homeri, quam ſcripſerat Demoſthenes Thrax; cujus operis, ut dicit, elegantiſſimi inſcriptio fuit, κανὼν ὁδυσσείας. Hujus ſpecimina e Commentariis Euſtathii decerpta proponit: dum, ut ait, in lucem protrahatur opus, quod paulo poſt vocat elegantiſſimum & Attico ſermone conſignatum.

Præter hunc Demoſthenem Thracem, qui inter alios eminet, multi multas, e quibus hæc noſtra una eſt, Metaphraſes Homeri, ſive illius poeticæ orationis in ſermonem ſolutum & communem converſiones, ſcripſere. De quibus vide Fabric. L. 2. c. 3. vol. 1. p. 293. & ſequent. *Bibliothecæ Græcæ*, ubi Metaphraſes Homeri ineditæ, in Bibliothecâ Regiâ aliiſque delitescentes, Kuſtero cognitæ fuiſſe dicuntur, qui varia illarum Specimina in nova Editione *Hiſtoriæ Criticæ Homeri* tunc promittebat. E clariſſimi, nobiſque chariſſimi, Ruhnkenii epiſtolâ ad me datâ reſcivi, eſſe talem Homeri Verſionem Græcam in Bibliothecâ Remonſtrantium Amſtelodamenſium; quæ Pſelli quidem dicitur, ſed plus habet elegantiæ, quam ut Pſello tribuenda videatur. Ex eâ Clar. Valckenarius [illegible] ſcripſit Iliadem X, & a me maluiſſet hanc potius Homero [illegible] quam librum tertium; ut utriuſque Verſionis conferendæ copia ſic præberetur. Ego quidem huic tanti viri conſilio, quæ ſemper ſuprema lex erit, libentiſſime paruiſſem, niſi jam, cum hæ perveniunt litteræ, ſolitis typorum formulis deſcripta fuiſſet major pars Iliadis Γ; quam præ cæteris ideo unice ſelegeram, quod breviſſima eſſet omnium, & minimum occuparet locum, ac in utroque Codice reperiretur; dum contra primi omnium, &

viceſimi ſecundi, libri metaphraſis in Codice 2684. deſideraretur.

In hâc quidem edendâ, ſolam retinui converſionem proſaicam, omiſſis Scholiis, & Gloſſis interlinearibus, quarum tamen præcipuas, & maxime ad ſenſum Homeri aſſequendum facientes, in notis depoſui. E duobus Codicibus, eum qui notatur numero 2684. ſæpius ſecutus ſum, quod prior in manus meas inciderit; ſed ei non ita pertinaciter adhæſi, ut non meliorem interpretationem, etiamſi ex altero Codice 2766. repetenda eſſet, in contextu, quem vocant, fere ſemper repræſentarem, ac ſequiorem in notis, ne fugeret lectores, conſervarem. Ut plurimum idem eodem prorſus modo ac iiſdem verbis ſonant amborum Codicum Metaphraſes; ſed interdum ita inter ſe diſcrepant, ut ab aliâ & diverſâ manu profectæ videantur.

De ætate harumce Verſionum, aut auctore, nihil certi poteſt conſtitui. Suſpicor tamen eas duodecimo ſæculo, aut non multo ſecus, tribuendas eſſe. Ambo Codices decimo tertio ſæculo exarati fuiſſe dicuntur. Cæterum notandum eſt Codicem 2684. minus eleganti ac puro ſermone ſcriptum fuiſſe quam Codicem 2766. a quo interdum leviter differt. Sic, exempli gratiâ, verſ. 383. Iliadis Γ. p. 915. noſtræ Edit. Codex 2684. habet θέλουσι καλέσαι, pro καλέσασθε, quod in Cod. 2766. & καλέσαι, quod ibidem in Homero. Ut verſ. 411. p. 917. noſtræ Edit. legitur in Cod. 2684. θέλουσι τὴν κούρην ἐυῤῥεκτίσαι, pro Homerico, ποτιτανύσασθαι λέχοι, dum Cod. 2766. rectius legit, ἐυῤῥεκτίζουσι. cui etiam præferrem, ἐυῤῥεκτίσουσι. Porro hæ phraſes, in quibus, ut hodie apud Græcos recentiores, futurum exprimitur per verbum θέλω cum infinitivo conſtructum, redolent linguam jam ad corruptionem Græco-

barbaram vergentem. Sic in libro, a quodam Athenienſi, Græco vulgari idiomate compoſito, & Lutetiæ impreſſo anno 1632. qui inſcribitur Διδασκαλία Χριστιανική, legitur p. 8. πράγματα.... θέλει ἐξηγηθῆ, *res... explicabuntur*, & p. 10. ac 26. πάντα θέλει εἶναι, *ſemper erit*, & p. 14. θέλομεν εἰπῆ, aut, ut pag. 28. ac 44. θέλομεν εἰπεῖ, *dicturi ſumus*; dum contra, τί θέλει νὰ εἰπῆ, paſſim in hoc libro ſumitur eodem ſenſu quo Gallicum, *que veut dire*, ſcilicet, *quid ſibi vult, quid ſignificat*.[1] Et in eodem libro, p. 88. θελομεν μιλήσει, *id eſt*, verba facturi ſumus; prorſus ut in Homerico Codice 2684. θέλουσα καλέσαι, & θέλουσα ἀτρεπίσαι.

Præterea obſervandum eſt, in vocum difficiliorum interpretatione interdum haſce metaphraſes cum Heſychii & Apollonii explicatione conſonare, & ad id plurimum conferre poſſe, ut cognoſcatur quâ ratione Homerum interpretati ſint Græci, qui Græca melius intelligere, eorumque ſenſum rectius aſſequi debebant; cum præſertim Græcis verbis aptius in verſione reſpondeant vocabula Græca, quam

---

[1] Sic Græco-barbari, cum voluntatem aliquid faciendi deſignare volunt, verbum θέλω conſtruunt cum τοῦ νὰ, & ſubjunctivo; ac dicunt, (ut p. 8. ejuſdem libri,) θέλω νὰ τὸ κάμω, *hoc volo facere*, & p. 44. θέλοντας νὰ γένῃ ἄνθρωπος, *volens humanitatem induere*, &c. Cum futurum tempus indicare volunt, loco τοῦ θέλω, utuntur & verbo μέλλω cum τῷ νὰ, & ſubjunctivo; ut p. 24. & 92. μέλλει νὰ ἔλθῃ, *venturus eſt*. Sic & Græco-barbarum Idiotiſmum deprehendi in Mſ. Philemonis Lexico, cujus ſupra mentionem feci. Hoc enim modo loquitur in vocem Τειχέως Θαλάμης· ἴσέον ὅτι εἰ καὶ λὸπ τοῦ τέιχω, ὁ γίνεται λὸπ τοῦ τέιχω, σημαίνει τὸ τέιχος, ἀλλὰ ἐξ αὐτῆ ἄυθις ἴλος ὁ τοῖχος παράγεται, ΔΙΑ' ΜΕ'ΣΟΝ τοῦ τέιχεν ῥήματος. Hæc certe phraſis, ΔΙΑ' ΜΕ'ΣΟΝ, parum pura & elegans, frequentiſſime in Græcâ vulgari linguâ obverſatur. Sic in eâdem Διδασκαλία Χριστιανική legitur p. 6. ΔΙΑ' ΜΕ'ΣΟΝΤΟΥΣ, *illorum ope*, & p. 30. ΔΙΑ' ΜΕ'ΣΟΥ τοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ, *mediante paſſione Chriſti*. Etiamſi nullum aliud mihi præſto adeſſet indicium, hoc uno contentus, Philemonem noſtrum ſatis recentem eſſe ſuſpicarer, cum in eo veſtigia linguæ jam tum corruptæ agnoſcantur.

quælibet alia Latina, aut vernacula. Hinc quoque clariſſime apparet immane proſaicæ & poeticæ linguæ diſcrimen; quod tantum eſt, ut, apud Ciceronem, in ſecundo de Oratore Libro, Antonius, cujus ſummam in Græcis litteris eruditionem Cæſar prædicando extollebat, eos legiſſe ſe Græcos auctores modeſte profiteatur, qui res geſtas, aut qui oratione ſcripſerunt ſuas, ſed Poetas omnino, *quaſi alienâ linguâ locutos, ne conari quidem ſe attingere.*

Denique ad finem adjeci Variantes ejuſdem tertii Iliadis libri Lectiones, e duobus Codicibus Regiis ſupra memoratis; qui ita multas, eaſque optimæ notæ, continent, ut non inutilis foret totius Iliadis cum his a capite ad calcem inſtituta collatio.

Nunc vero hoc unum ſupereſt, ut noſtræ nobis infirmitatis & imperitiæ conſcii, errorum qui in hanc Editionem irrepere potuerunt, veniam poſcamus, quam tenerrimæ juventuti dandam fore confidimus; laudati abunde, ſi humaniſſimis & indulgentiſſimis lectoribus non prorſus faſtiditi erimus. Certe ſi hoc noſtrum, quod quam mediocre ſit ipſi ſentimus, non omnino ſordeat munuſculum, nec doctis viris ludibrium debeat, ſed potius ipſi noſtris arrideant conatibus, & amicam juveni protendere manum dignentur, non quid, ſed quâ mente & a quali ætatulâ offeratur, benigne reſpicientes; nos ad alia majora alacriores & promptiores aſſurgere conabimur, & in Eudociæ Macrembolitiſſæ Ἰωνιᾶς Mſ. publici juris faciendâ toti erimus; hâcque eruditorum hominum benevolentiâ & indulgentiâ recreati, horumque monitis adjuti, in eodem pergemus ſtadio, quod nonniſi trepidantes ac ſuſpenſo pede ingreſſi ſumus; cum præſertim ad hanc Apollonii Editionem de-

properandam unice impulsi & adducti fuerimus a doctissimo Sudermanno, Jacobo Jonâ Bjornstahl, illo doctrinæ & eruditionis omnis miraculo, & omnium linguarum Orientalium ac Occidentalium thesauro locupletissimo, quem charissimum in litteris Hebraicis præceptorem p. 116. nostræ Edit. allegavimus, cujusque nobiscum, dum Lutetiæ degeret, intimo usu conjunctissimi, tanta sunt in nos merita, ut nihil quidquam præstantissimo illi viro & incomparabili amico denegare potuerimus, aut debuerimus.

BIBLIOPOLÆ MONITUM.

Eum qui huncce librum compingendum curabit monitum volumus, hic immediate, post Prolegomena, *ipsi Lexico præponendas esse novem Tabulas æneas, eoque ordine inter se collocandas qui notis definitur arithmeticis.*

Typis Nicolai Francisci Moreau, Reginæ & Sereniſſimi Delphini, dum viveret, Bibliopolæ & Typographi, nunc fato functi, viâ vulgo dictâ *Galande*. 1773.

ALPHABETUM

Codicis Bibliothecæ Coislinianæ, nunc Sangermanensis, ineunte decimo Seculo manu exarati, *ex quo Apollonii Lexicon descriptum est.*

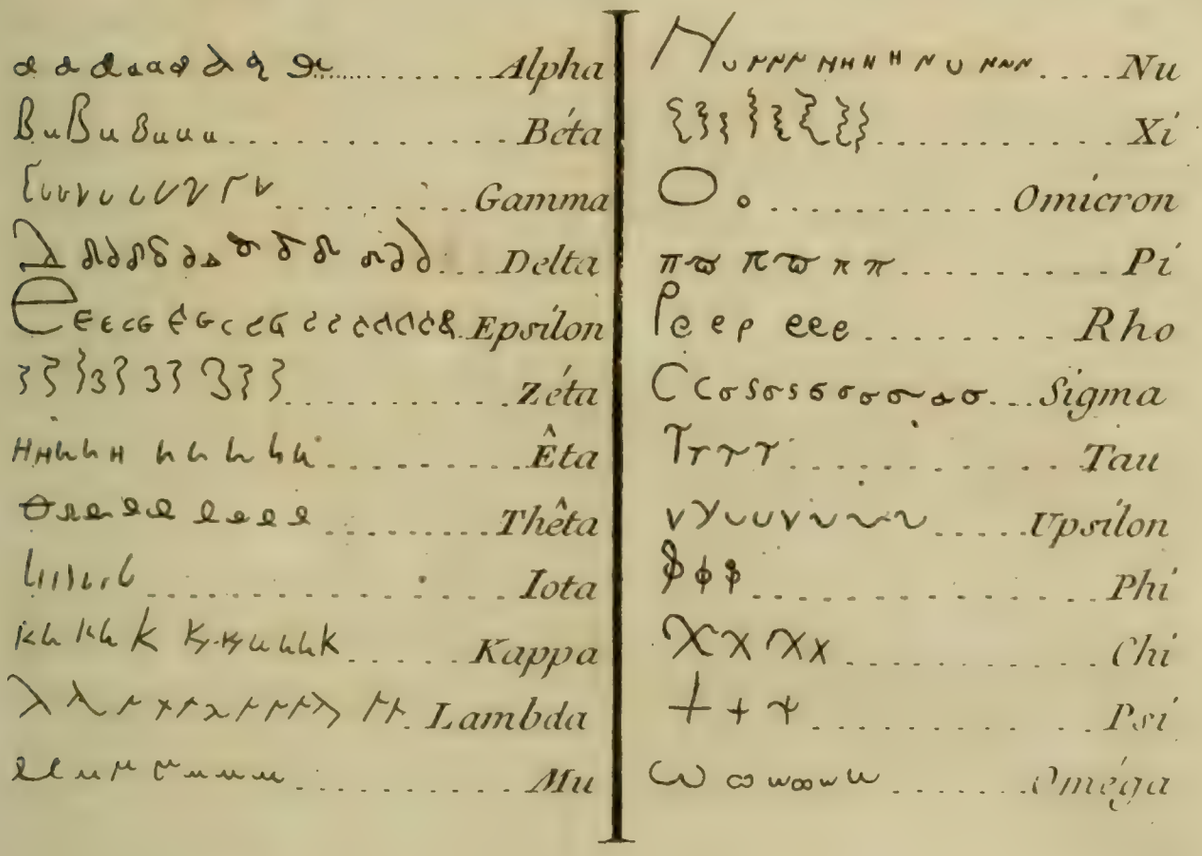

Droüet Sculp. Parisiis 1771.

TABULA

COMPENDIORUM LITTERARUM.

A

Compendium	Significatio
	ἀιθέρι.
	ἀλιαλικήν.
	ἀμαρλωλός.
	ἀμπέλου.
	ἀναλόλην.
	ἄνδρας.
	ἀνθρώπων.
	ἀνθρωπίνη.
	ἀντί.
	ἀνλωνυμίαν / σύναρθρον.
	ἀπό.
	ἀποκοπήν.
	ἁρμάλων.
	ἄρθρον.
	Ἀτλικοί.
	Ἀφροδίλης.
	ἀυλό.

B

	Βασιλεύς.
	Βασιλικὸν / σύμβολον.

Γ

Compendium.	Significatio.
	γάρ.
	γενικῆς καὶ ἐπὶ δοτικῆς.
	γράφελαι, interdum γράφουδι.

Δ

	δηλοῖ.
	Δημοσθένης.
	διά.
	διαφέρειν.
	δυικῶς.

E

	εἰκόνας.
	εἰώθασι λέγειν.
	εἰρημένων, interdum εἰρηλαι.
	ἐκκλησία.
	ἐπιστολῆς.
	εὐθείας.

Z

	ζάλη.

Compendium	Significatio
Η	
ἡγούμενε θεῶν	ἡγούμενε θεῶν.
ἥ	Ἥλιος.
Θ	
θε̄	θεός.
Κ	
κακοπα̈	κακοπάθεια.
καταδ	καταδικασθέντες.
κτ̀ μεταμ	κατὰ μετάθεσιν.
κεχάδ	κεχάνδει.
κόλ̄	κόλασιν.
κω̄	κυρίῳ.
κῶμ̀	ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα.
Λ	
λ	λέγει aliquando λέγεται, et λέγουσι.
λή	λήγουσα.
λό	λόγου.
λοῖ	λοιπός.
Μ	
μεγ	μεγάλα.
μ	μέλλων.
μεταφ	μεταφορικῶς.
μη̄	μητρός.
Ν	
νό	νομίσματος.
* νικᾶς	κινδυνεύεται.

Compendium	Significatio
Ο	
ὀ	ὀδυσσείας.
ὄμ	ὄμπρος.
ὀν	ὄνομα.
ὀξυκεφ	ὀξυκέφαλον.
ὅλ	ὅλη.
οὐρ	οὐρανός.
Π	
παρ	παρά.
παραβ	παραβολῆς.
παραπρ	παραπρεσβείας.
παρὰ μ	παρὰ μικρόν.
παραλ	παραλογικόν.
παρὰ λό	παρὰ λόγον.
παροιμ	παροιμία.
πατρ̄	πατρός.
πατρίδ	πατρίδα.
πατρίδ	πατρίδιον.
Πελοποννησ	Πελοποννήσου.
περ	περί.
περισπωμ	περισπωμένων.
πληθ	πληθυντικῶς.
πνεῦμ	πνεύματι.
πνευματικ	πνευματικήν.
ποιητ	ποιητοῦ.

Compendium.	Significatio.
	πόλεμος.
	πόλις.
	πολαμός.
	προγόνων.
	προθέσεως.
	πρός.

P

	ῥῆμα.

Σ

	σημαίνει δὲ καὶ ἄρθρον.
	σλέρησιν.
	σλήθεσι.
	στοιχεῖον.
	συγκοπήν.
	συλλαβῆς.
	συνδέσμου.
	συνήθους.

Compendium	Significatio.
T	
	τιμαλφέσθαι.
Υ	
	υἱός
	ὑπάρχειν.
	ὑπερσυνλεξικόν.
Φ	
	φαί.
	φησί.
	φωνή.
Χ	
	χρόνον.
	χωρίς.
	χρόνῳ.
	χωρισμόν.
Ω	
	ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι.
	χορόν.

Drouet Sculp. 1771.

TABULA
TERMINATIONUM.

TERMINATIONES, in quibus præcipua hujusce Codicis Manuscripti versatur difficultas, efformantur, sicut vocales ferme et nunnationes *Arabum, lineolis superimpositis, et extra corpus vocabuli eminentibus. Singulas apponemus.*

os, sæpe nihil aliud est quam Omicron super ultimam vocabuli litteram collocatum; ut in ἄφοβος καὶ ἀριδρόδος ἀλκὶ πόμβος, *pro* ἄτρωτος καὶ ἀνένδοτος καὶ ἀκαταπόνητος.

os quoque aliquando sic ◌ͦ; *ut in* ἀρηΐφιλος, *pro* ἀρηίφιλος, *et* ὄνρο *pro* ὄυρος; *ubi vides omicron in sigma inclusum.*

οῦ cum accentu circumflexo, sic ◌ͧ; *ut in* τῷ ἀφορικοῦ, *pro* τοῦ ἀναφορικοῦ λοῦ.

ου sine accentu circumflexo, sic ◌ͨ; *ut in* ἀρθρ, *pro* ἄρθρου.

ω sine circumflexo, sic ◌̃; *ut* σπάρτ, *pro* σπάρτῳ.

ῶ cum circumflexo, sic ◌̃; *ut* ἀυλ, *pro* ἀυλῷ.

ῳ. Aliquando iota, ut in Inscriptionibus, ad latus ponitur, nec subscribitur; ut ῶι, *pro* ῷ.

ω in medio vocabuli sæpe superimponitur, ut μιλτόπρροι, *pro* μιλτόπρωροι.

ως, sic ◌ͤ; *ut* συγκαθέσ, *pro* συγκαθέσεως.

ῶς cum circumflexo, sic ◌ͤ; *ut* μεταφορικ, *pro* μεταφορικῶς.

Ut perspiciatur discrimen inter ως, ῷ cum circumflexo, et sine circumflexo, exemplum apponam in quo tria hæc reperiuntur:

scilicet : ὑποπ[illegible], ὑποπεπλωκὼν τῷ βρόλῳ.

ον. sic ⌒, ut ἀλ[illegible], ἢ βλαισοί, ἢ πορφυρᾶ, id est, ἑωλοί, ἢ βλαισοί, ἢ πολυχρόνιον.

ην. sic ⌒, ut: τ' ὤφε[illegible], pro, τὴν ἀὶ μην. sic et ειν formatur.

αι. sic ⌒, ut: ἢ, id est, καὶ. et ἦ, pro εἶναι.

ων. sic ⌒, ut: ὑπὸ πρῶ[illegible], pro, ἐπὶ μόνων τῶν Ὀδυσσέως νεῶν.

οῖς. sic ⌒, ut: πο[illegible], πολοῖς. οῖ, τοῖς. et [illegible], pro Βοιωτοῖς.

ους. sic ⌒, ut: ἐκβ[illegible], pro τοὺς τόπους. et [illegible], pro τοὺς ἀναστρεπτικούς.

ας. sic ⌒, ut: ἀγορά[illegible], ὁρμήσαντ[illegible], pro ἀγαγούσας, ὁρμήσαντας.

ᾶς. sic ⌒, ut: ὁδ[illegible], pro ὁρᾶς.

ης. sic ⌒, ut: ἀμε[illegible], pro ἀμελής.

ῆς cum circumflexo, sic ⌒, ut: [illegible], pro τῆς περιβόλῳ.

εις Participiorum, eodem fere modo, ut: [illegible], pro λιφθείς.

εῖς Nominum, sic ⌒, ut: ἀφο[illegible], pro Ἀιολεῖς. ὑμ[illegible], pro ὑμεῖς.

εος. sic ⌒, ut: ἱ[illegible], pro ἱππέος; πό[illegible], pro πόλεως.

-α. sic ⌒, ut: ἀμήμ[illegible], ὁρμήμ[illegible], ὁμήμαλα, ὁρμήμαλα.

Alpha quoque in medio vocabuli his duobus punctis pingitur, ut [illegible], id est, κάλαθρόμενα. Sic quoque effingitur vocalis A Syrorum, quam vocant ܦ Pthohho: nam, verbi gratiâ, ܒ est Beth, sed, cum his duobus punctis, ܒ sonat Ba, ut in ܫܒܚܗ Schabahh. Hactenus cognitam est quinque vocalium figuras Syros Græcis acceptas referre: sed hodie, ut ex hoc Codice MS. discimus, hanc quoque formam, quæ ad Hebraicorum punctorum

effigiem adumbratam falso existimabatur, sibi vendicare et quasi proprio jure repetere potest Græcia. *

χος. sic ⸌, ut ἀριστ⸌, pro Ἀριστάρχος.

χου. idem compendium, ut ἀριστ⸌, pro Ἀριστάρχου.

χης. idem; ut μα⸌, pro μάχης, et interdum μαχεσάμενω.

χῃ. idem; ut τω τ⸌, pro τῇ ψυχῇ.

χας et χους. idem; ut τ⸌, pro τρίχας.

χια. idem, ut ω⸌, pro εὐωχία, et interdum εὐωχίας.

κος et κον. sic }; ut καθολ}, pro καθολικόν.

κως. sic quoque }; ut ἀπορθωτ}, pro ἀπολαυστικῶς, et τροπ}, pro τροπικῶς.

εν. sic ⌣; ut ἀφίκομ⌣, pro εὑρίσκομεν; ἀν ἀχ⌣, pro ἀνέσχεν; ἤκουσ⌣, pro ἤκουσεν.

αν. sic ⸢; ut ἀπέδωκ⸢, pro ἀπέδωκαν; ἤλω⸢, pro εἵλκυσαν; πᾶσ⸢, pro πᾶσαν.

ες. sic ²; ut ὧν θορρᾶσ², pro ἐπιθόρρουν̃τες; κρίνοντ², κρίνοντες; ἄφωντ², pro ἄρσαντες.

νης. sic ⸣; ut ἠρ⸣, pro εἰρήνης; στ⸣, pro στεφάνης.

θη. sic ᵒ; ut ἐλυ⸣, pro ἐκλήθη.

θεν. sic ᵒ; ut ἄπω⸣, pro ἄπωθεν.

περ. sic ᵖ; ut ὥᵖ, pro ὥσπερ.

μενος. sic ⸥; ut ὀκκό⸥, pro ὀσσόμενος.

μενη. sic ⸣; ut δωρ⸣, pro δωρουμένη.

μενον. sic ⸣; ut γινο⸣, pro γινόμενον.

μενης. sic ⸣; ut ουλο⸣, pro οὐλομένης.

* *Interdum quoque* Alpha *pingitur in M.ſcr. ut* Pathach *Hebr. superimpositum, ad instar fere Arabici* Phatah, *ut* σχῆμ *pro* σχῆμα. *Sic apud Syr. Hebr. Ar. Græc. vocalis* A *simili modo formatur.*

Tab. VIII. **TABULA TERMINATIONUM.**

μενω. sic ῃ̃, ut: ἀφιγμένῃ̃, pro ἐφιγμένῳ.

μενως. sic ῃ̃, ut: ἡρμοσμένῃ̃, pro ἡρμοσμένως.

μενοι. sic ῃ̃ι, ut: ἐπεγραμμένῃ̃ι, pro ἐπεγραμμένοι.

μεναι. sic ῃ̃αι, ut: ὁμοιωθημένῃ̃αι, pro ὁμοιωθήμεναι.

μενα. sic ῃ̃α, ut: πεπνυμένῃ̃α, pro πεπνυμένα.

μενων. sic ῃ̃ν, ut: παρακειμένῃ̃ν δηλουμένων.

μενοις. sic ῃ̃ις, ut: μνημονευομένῃ̃ις, pro τετελευτηκόσι; et παρολεγμένῃ̃ις, pro παρολεγμένοις.

SPECIMEN LECTIONIS,

In quo totum exhibetur Apollonii Lexici Omega.

ὦ : ἐπιφωνηματικὸν μόριον κλητικὸν. ὦ φίλε Πόλλαι. ὦ θεοί. ὦ πόποι. δασυνόμενον δὲ ὁ ὠμόν μόνον ὅ τι ἀφ' ὅλης τοῦτο ταύτης ὁρᾶται πλαγίων.

ὄρμος: ὁ τόπος ἐν θαλάττῃ περιεχόμενος ὑπὸ γῆς πρὸς ἀνάπαυσιν ὄντως τοῖς πλέουσι μοίσῃ δηλονότι μόχθοις λιμένι. ὅθεν καὶ ὁρμᾶσθαι τὰ πλοῖα λέγεται. ὁμωνύμως δὲ καὶ ἡ ἁλυσὶς ἡ σιδηρᾶ ἡ τὰς ἀγκύρας κατέχουσα. Ταύτας δὲ τὰς γραφὰς ἡ ἐπανόρθωσις ἀφ' ὅλων ταύτης ὅτι δηλονότι ὀρθῶς ἔχουσιν. ὦ ἰὼ ἰώ, ἐπιφωνήματα ὀδυρμοῦ τε. ὅ τι αὐτοῦ σὺ ἀφ' τὸ ὅτι ἔστι τοῦ αὐτοῦ ὅ τι τοῦ αὐτοῦ. ὅτι μὲν τὰ, ἁμαρτάνουσιν οἱ ἄγαν ζηλοῦντες μόνον ὀκτάεδρα. ὅτι δὲ ἔστι τοῦ αὐτοῦ τρόπου ὁ αὐτὸ τρόπον τινὰ ἐξ ὅλου τοῦ ὅτι ἔστι (αὐτὸ ὅτι) ὡσανεὶ μέσον ἐστὶ μοιρῶν ἑξήκοντα. αὐτὸ ἵνα ὅπως. ὡσανεὶ μιμούμενα ἱστία χεῖρα μανδρὶ ἄπλα. αὐτὸ ὅτε. ἐκστρεβλοῦσθαι ἀστεροπὰς ὑπὸ νέφους ἰσχυρὸν ἀμβλύ. αὐτὸ δὲ ὅτι. ὅτι σχεδόν. ὡσανεὶ ἔχει ἀφ' ἑαυτοῦ. αὐτὸ τοῦ. ὡσανεὶ τὸν ὁμοίως ἀφ' ἑαυτοῦ ὁμοῖ. δασυνόμενον δὲ ὑπὸ τοῦ ὅσου, τὸ ὁμοίως ὅλως. ἁλλὰ ὅσον ἐθέλω λόμενα πάντα, ὑπὸ ἁλὸς δῶρ ἀνελόμενος ἐκ πέρ.

ὀλοτύπη: ὁλοτρόπως. μὴ ὅτι γε νῦν ὡς τετυπωμένων.

ὅδε: ἐστὶ ἀεὶ φαρ ὁλόπτεσθαι ἀλλ' τὸ ὅτι πάντας. ὅδε πλοῦ φράζεις ὅτι ὅτι ἔστι τὸ φράσε πρόμολόν δε. ὅτι ἀλλά. πρόσθεν δὲ ὅτι ὡς ἐκ πρόχειρον ἀναγνώσεται φωνή.

ὀδεε: ὀζεῖν. ὁμοίως δὲ καὶ ὀδεῖν δὲ χρόα πάντα: οἰδάθη: ὀλόλαβεν:

ὠκα: ταχέως. ὁμοίως τῷ ὡς ὠκὺς ἁλίου ἀκτὶς ταχύς. ἡ ὠκὺ μὲν μῦθον ὅ ταχὺ. καὶ ὡς ὠκεανός. ἡ ὠκεανὸς χθονοδίνην ἐκύκλωσεν Τ.

ὠχέναι: πολλῷ. ἀφ' ἡ ὠκεανὸς πολλὴ ὅλη πλησίον: ὠκα: ἀνάκα)

ὀκτ' κτ. ὁμοῦ. τόμος τετράς. ἡ πάμπαν. τὸ μεμιγμένον ἀέρος. ἡ πάμπαν. τὸ ἴδιον φῶς ἀμιγὲς

(προταμοῦ:

ϣ μηνή : ὁ μ̄ ἀπὸ προϊσθαι κε τὸ σω δ̄ ἀκ ὁ ἡν. μεταπτωσις
ϳ ὅτ̄ : ὁμοϳ. ὁμοφ ἀρι. δλω ατϳ ϳ ὲ π̄ νο ν̄ ἡ ϳ ὸ ϳ τον ἡ θ π̄ τ̄ ὁ μό τωτα
ϣ μηνιεε : ἐ μ̄ τ̄ ὅ θ ἡ ἐ̄. δλμοῖ δὲ τὸ σω λή τιοε ϳ ϳ λ̄ ὁ χλεφ ἡ π̄ τ̄ χλεφ αν :
ϳ ἡ ρ̄ π̄ ὁ μ̄ ἀμ ί μο ϲ μ ί νθ ϳ τὸ ϳ σω αρ τ ὁ ν τ ϳ σον : ϣ ϲ ο τέ ρ̄ : ὁ μ ὲ ϳ μ ί μ ϳ :
ϣ ϲ ο θέ τ̄ : τὸ ἀφ ϵκ ἀφ̄ μέ λ ϲ ο τ̄ ἀφ ἡ μ ί ν ὁ ϳ ϵρ ὸ ἀφ ϵχ ἡ ὥ ϵτ ὁ μ ο ῦ ὀ ν τ ο σ ϳ ϵ
ϣ ηον : τ̄ κτ̄ ϵ ϲ μ ο ϵ ϳ τ ί μ̄ ἀ τ̄ ν ὸ ϵ ν ϵ τ ϳ ϳ ὁ μ ι τ ὶ ϳ ἀ ϵ ϵ χ ἡ ί : ϵ ο ν τ ϵ τ ὁ κ ϳ ὅ π ϳ τ̄ σ ν ο τ ϳ :
ϵ ΝΗϹΕΝ : ἀ φ ἑ λ η ο ῦ ν : ϣ π ά ζ ϵ τ ο : ϵ α τ ὸ π ι ν ὸ δ ϳ ὁ μ ϵ ν ϵ ν δλμοῖ δὲ ϳ τὸ π̄
ϵ ο ὶ λ ο ῦ. ὁ τ ϵ ο μ τ ϵ χ ϳ ϳ π μ ϵ δ ι ῶ ϳ μ ἑ. τ ὸ ὁ δ ϵ ϵ ϵ ο ὶ λ ι μ ὸ φ ϵ ϳ λ ἡ μ ϵ ν λ ἡ μ
ϣ π ζ ϵ τ ο : ϵ ο ν φ ρ ο φ ἡ ν ϵ ο ι ἡ τ ο : ϣ ϲ π ϲ ο ν ὸ ὁ τ̄ χ ά ρ ι ϣ π ο σ ὁ :
δ ο ο ν τ ϵ ρ ὸ μ ϵ ν ϵ ο ν τ ὶ τ̄ ἀ ρ ὶ ν ϵ ν ἡ ὁ π ϲ ϵ ϵ ν ἡ ϵ ἡ ϵ ὁ ν ὁ ν τ ὶ τ̄ λ α ῦ κ ὸ ϳ π ῦ ρ ρ ϵ ο β α
ρ ι τ ο ν ϵ μ ϵ ν ο υ χ ϵ τ̄ ὁ μ ο ι ν μ ί α ν ὅ τ̄ ϳ ϵ ο ν ὶ τ ῷ ὁ π ϲ ο . τ υ χ ὸ ν δ ϵ ϳ σ ω α φ ι λ ί ϳ ὁ
ϣ π ι ά σ τ ο : ϖ α ϵ δ ι λ α ά σ α τ ο : ϣ π ἀ ν α φ ἡ λ ω π η ϲ ὁ :
ϣ ρ ε ῖ ν : φ ὴ λ α σ φ ἡ ν ὁ ϵ ̄ ϳ ϵ ν ϵ φ ρ ὸ σ ϳ π ν ϵ ο ὸ ν :
ϣ ρ ϵ ο ο ν : Γ ω α ι ξ ί π̄ σ ω ν ϵ ϳ α χ ί λ α ϳ τ ὸ ἰ ὰ ν δ ϵ ϵ ϵ ϵ ϳ ὸ ν ὁ ϵ ̄ ϳ ϵ ω ν ϵ ί ὸ ν :
ϣ τ ϵ ι λ ή ν : τ ω ὐ θ ω χ ϵ ὸ ϲ τ ϵ ὸ ϵ ϳ ν ϳ ϲ τ ί ν ω ὁ π ο ο ὁ ῶ τ ϵ ϵ ϵ ϳ π ρ ὸ ὁ λ ο ο σ ὁ ω μ ὶ ὼ π ϵ λ ω ὶ ὸ
δ ι α κ ὶ ὸ ο ν ἀ μ ί ω ν ϵ ϣ . ὁ ἐ λ ϵ ν ἀ ϵ ί φ α ῦ τ̄ ϳ τ̄ π̄ ὁ μ ὶ ἀ λ ϵ ϵ ῖ ϵ ο ὶ τ ῷ ν ω μ ϵ ϵ ϵ ὸ ν τ̄ μ ϵ ν ϵ ϵ ϵ ὁ ν .
α ὐ τ ὶ μ α ὶ ὁ ἀ ρ ϵ ο ν ϵ ϵ ν ἡ μ α μ ϵ ϵ ν ϵ φ ἐ ϵ ὸ ϵ ὸ τ ἁ μ ὲ ϵ ν ϵ ἀ ρ ὸ ὁ κ χ ἁ ρ ὸ ϵ ὸ μ ϵ ω ν ϵ ὸ χ ϵ ο ο ν
τ ϵ φ ο τ α ϳ , ὁ μ μ ὰ ϵ ὺ μ μ ϵ τ α ϳ ϵ ὸ ο ὸ τ α ϳ ὁ ὰ ρ ὸ π̄ μ ὰ ρ τ ὸ ϳ ὁ τ α ϳ ϣ τ ϵ ι λ ή :
ϣ χ ϵ ϣ : ϣ χ ϵ ί α ϵ ϳ ο ν ϣ χ ρ ο φ ὸ τ μ η ν ϵ ϳ ι λ ϵ π ϵ ρ φ α ὸ ὁ ϳ ϣ χ ρ ὶ ϵ α τ α . ϣ χ ϵ ί α
ϵ α τ α . ϳ τ ὸ ϣ χ ϵ ὶ ϵ α τ α χ ρ ὸ ὁ λ ϵ α μ ί μ ο μ η ν .

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

ΣΟΦΙΣΤΟΥ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΤΕ ΙΛΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

APOLLONII

SOPHISTÆ

LEXICON ILIADIS ET ODYSSEÆ,

SECUNDUM SERIEM LITTERARUM DISPOSITUM.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ [1]

ΣΟΦΙΣΤΟΥ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΤΕ ΙΛΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

Α

Α. Ψιλῶς καὶ δασέως ἐπφερόμενον, δηλοῖ χειλιασμὸν, σέρησιν, πολὺ, ὁμῶ, φαῦλον, ἴσον, ὅμοιον, σύν. χειλιασμὸν, ὅτ' ἂν ὑποδυσπετῶντες λέγωμεν Ἄ. σέρησιν, ὅτ' ἂν λέγωμεν ἀθενὲς, τὸ ἐσερημένον [2] ἢ ὑπάρχοντος θένος. πολὺ, ὅτ' ἂν φῶμεν ἀχανὲς πέλαγος, ἀντὶ οὗ, ὅτι πολὺ κεχηνός. ὁμῶ, οἷον ἀδελφὸς, ὁμαδελφὸς, καὶ ἀκολουθῶν, τὸ ὁμοκέλευθος. [3] τὸ δὲ φαῦλον, ἴσον τὸ [4] κακοπροσώπον, κακοτράχηλον· ὅτ' ἂν φάσκωμεν, ἀπροσώπον καὶ ἀτράχηλον. τὸ δὲ ἴσον καὶ ὅμοιον, ὅτ' ἂν οἱ ποιηταὶ τῷ ἰσολεχῆ ἢ ὁμόκοιτον, ἄλοχον καὶ ἄκοιτιν καλῶσιν. τὸ δὲ σὺν, ὅτ' ἂν, ἀντὶ τοῦ συνέτυχεν,

---

1 Ἀπολλωνίου. Hunc titulum præfixum habet Codex Manuscriptus.

2 Ἐσερημένον. Sic habet Codex Manuscriptus. Male Montfauconius, in excerptis quæ habet *Bibliotheca Coisliniana*, legit & edidit ὑσερημένον, quod minus bene respondet voci σέρησιν præcedenti.

3 Ὁμοκέλευθος. Lege ὁμοκέλευθον; ut conveniat cum neutro ἀκολουθῶν.

4 Ἴσον τό. Clar. Hemsterhusius ad Aristo-

APOLLONII

SOPHISTÆ

LEXICON

ALPHABETICUM

ILIADIS ET ODYSSEÆ.

A

A. Spiritu tenui & aſpero notatum indicat querimoniam cum lamentatione, privationem, multum, ſimul, malum, æquale, ſimile; & præpoſitionem *cum*. Querimoniam cum lamentatione indicat, quum animo deficientes in rebus adverſis exclamamus Ἆ. Privationem, quum dicimus ἀδεής, *id eſt*, infirmum, privatum ſolito robore. Multum, quum vocamus mare ἀχανὲς, pro valde & multum κεχηνὸς, *id eſt*, hians. *Simul* quoque ſignificat, ut ἀδελφὸς, frater, pro ὁμαδελφὸς, & ἀκόλουθον, *id eſt*, ſequens, pro ὁμοκέλευθον, *id eſt*, quod eamdem carpit viam. Malum vero notat, cum dicimus ἀπρόσωπον & ἀτρήχηλον, pro κακοπρόσωπον & κακοτρήχηλον, *id eſt*, malâ turpique facie, aut turpi collo deformem. Æqualitatem vero & ſimilitudinem innuit, cum poetæ ἄλοχον & ἄκοιτιν vocant mulierem ἰσοδεχῆ & ὁμόκοιτον, *id eſt*, æqualis conſortem tori, ejuſdemque ſociam thalami. Poſtremo

phan. Plutum p. 398. hæc verba, quæ laudat, ſic reſtituit: τὸ δὲ φαῦλον, ὅταν φάσκωμεν ἀπρόσωπον καὶ ἀτρήχηλον, ἴσον τῷ κακοπρόσωπον, κακοτρήχηλον.

ἀξόλησεν [1] λέγωμεν. σημαίνει δὲ καὶ ἄρθρον, καὶ τὰ αὐτῶν. ὅτ' ἂν μὲν ᾖ τὸ ἄρθρον·

——— Ἄρ' [2] ὃ τελέεσθαι ἔμελλεν.

ὅτε δὲ τὰ αὐτῶν·

Ἦτοι [3] ὁ μὲν τὰ ἃ δῶκεν. ———

ἔχει δὲ καὶ ἄλλας πλείονας δυνάμεις.

Ἀάατος. [4] Ὁ ἀβλαβὴς καὶ εὐχερὴς, καὶ δι' ὃ ἄνευ ἄτης. ἐνίοτε δὲ, ἡ ὑπόβλαβῆ ἢ δυσχερῆ. ὡς ἐν τῷ·

Μνησήρεσσιν [5] ἄεθλον ἀάατον. ὃ γὰρ οἶδα.

Ἀφὸ δὲ τοῦ Χ, τὴν ἀβλαβῆ· [6]

Οὐλον [7] μὲν δὴ ἄεθλον ἀάατον ἐκτετέλεσται.

Ἄλσαν. Ἔβλαψαν.

Ἀλσάμην. [8] Ἐβλάβην, ἄτην ὀφείλησαν.

Ἀάπτους. Οἱ μὲν δασύνοντες τὴν δευτέραν ἀποδιδόασιν ἀπροσπελάστους, ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο· οἱ δὲ ψιλῶς [9] ἀναγινώσκοντες, ἀπλοήτους. ἔνιοι δὲ, ἀνεκφεύκτους, ἢ χαλεπάς· ἵν' ᾖ τὸ μὲν Α [10] ἐπεκτεταμένον, [11] τὸ δὲ δεύτερον συγκεκομμένον.

---

[1] Ἀξόλησεν. Vide Heſychium in Ἀξολεῖν.

[2] Ἄρ'. Lege ſeparatim ἄ ῥ'.

[3] Ἦτοι. Il. P. 193.

[4] Ἀάατος. Sic in Codice Manuſcripto, quamvis primum *alpha* fere deletum ſit; ſic bis in Homero. Male Montfauconius edidit ἄατος. At in duobus verſibus ab Apollonio laudatis ſcriptum reperitur ἄατος. Legendum tamen ἀάατος, ut conſtet metrum. Vide Etymol. & Heſ.

[5] Μνησήρεσσιν. Od. Φ. 91.

[6] Τὴν ἀβλαβῆ. Lege τόν; ut ſupra, τὸν ἐπιβλαβῆ.

[7] Οὐλον. Od. X. 5.

[8] Ἀασάμην. Male Montfauconius dedit

ſumitur pro præpoſitione *cum*, quando vice verbi συντυχεῖν, *occurrit*, uſurpamus verbum ἀθόλησεν. Indicat quoque articulum & *ſua propria*. Articulum quidem:

——— *Quæ non erant exitum habitura.*

Notat vero *ſua propria*, ut:

Ille quidem ſua dedit. ———

Habet & alias plurimas ſignificationes

Ἄλατος. Innoxius & facilis, & per quem ſumus ἄνευ ἄτης, *id eſt*, ſine noxâ. Aliquando vero notat noxium & difficilem, ut in hoc verſu:

Procis certamen noxium & difficile. Non enim puto.

At in vigeſimo ſecundo Libro, innoxium ſignificat:

Hoc quidem certamen innoxium peractum eſt.

Ἄλασαν. Damnum intulerunt.

Ἀλάσθην. Noxâ affectus ſum, in damnum incidi.

Ἀλάπτοις. Alii quidem cum ſpiritu aſpero ſecundam efferentes ſyllabam, inacceſſos vertunt, quos quis non ἅψαιτο, *id eſt*, tangere audeat: alii vero cum tenui ſpiritu legentes, intrepidos explicant. Quidam vero eos intelligunt quos effugere non licet, aut graves; ita ut prior quidem littera ſit ſuperextenſa, poſterior vero, conciſa.

ἀσάμην. Extat ἀκασάμην in Codice Mſ. & Il. I. 116. ac Υ. 137. At ἀσάμην nuſquam in Homero reperitur. Hoc fraudi fuit Clariſſimo viro, quod prius *alpha* hîc quoque vix appareat. Vide Heſ.

9 ψιλᾶς. Sic in Codice Manuſcripto: male Montfauconius legit ψιλάς.

10 A. Hoc vitioſe expreſſit Montfaucon. per πρῶτον; nam, cum de duobus tantummodo agatur, melius exprimeretur per πρότερον. Sed pariter male habet Etymologus Magnus: ἵν' ᾖ τὸ μὲν Α ΠΡΩΤΟΝ ἐκτεταμένον, τὸ ᾗ δεύτερον, συνεσταλμένον. Ubi vides συνεσταλμένον pro συγκεκομμένον; ut ſupra poſuit ἀνιφίκλης pro ἀνεκφοίβλης.

11 Ἐπικλεταμένον. Male contra fidem

Ἀάσχετον. Ἀκατάσχετον, ἀνυπομόνητον. ἢ τὸ κατ' ὑπόφασιν τῆ δυσχερῆ. εἴρηται δὲ κατ' ἐπέκτασιν. τὸ γὰρ [2] αὐτῆ ἢ δι' αὐτῆ.

Ἄσχετον, [3] οὐκ ὑπομενετόν. ——

καί·

Μήρος [4] τοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ὑπομενετόν.

Ἀατές. Ἄθραυστον, ἰσχυρόν.

Ἀάσαι. Πολλαχῶς ἢ ἄγαν βλάψαι.

Ἄᾶται. Ἄγαν βλάπτει.

Ἀασίφρων. Βλαβεσίφρων. εἴρηται δὲ ἀεσίφρων. σημαίνει τῷ ἔχοντι [5] κεκοιμημένας τὰς φρένας, καὶ ἠ διεγηγερμένας.

Ἀάσατο. Ἠγνόησεν, ἥμαρτεν, ἐφθόνησεν. [6]

Ἄᾶσθαι. Λωβᾶσθαι, κακῶν.

Ἀασιφρονία. [7] Φρενοβλάβεια.

Ἄατον. [8] Μέγαν, ἀκόρητον, πονηρόν. οἱ δὲ, ἄβλητον· οἱ δὲ, ἄτονον.

Mſ. Codicis edidit Montfaucon. ἐκπεπαμένον, quod tamen habet Etymol. At fortaſſe hîc legendum: ἢ ἀϊάπτους, κατὰ ἔλλειψιν τοῦ Ι. ἵν' ᾖ τὸ μὲν Α ἐπεκπεπαμμένον, (ſeu ἐπιπεπαμμένον,) τὸ δὲ Ι συγκεκομμένον. Ut Euſtathius, qui in hanc vocem omnino conſulendus eſt, habet ad Il. A. p. 150. Edit. Rom. 1542: ἢ ἀίαπτοι, κατὰ ἔλλειψιν τοῦ Ι. ὡς ὁ δύναταί τις ἰάψαι, ὅ ἐστι βλάψαι. ἢ κατὰ ἐπίτασιν, ἐφ' πολλὰ ἰάπτειν δυνάμενον. Sic & Etymol. ὀξ ὃ (ἰάπτω ἰάπτεις. ἰκὴ κατὰ στέρησιν, ἀϊάπτους ἢ κατὰ ἔλλειψιν τοῦ Ι, ἀάπτους. Paſſim in Hom. χεῖρας ἀάπτους.

[1] Ἢ τό. Fortaſſe ἤτοι.

[2] Τὸ γὰρ αὐτῆ ἢ δι' αὐτῆ. Mallem τοῦ γὰρ &c. *id eſt*, ejuſdem ſcilicet autoris & in eodem opere; ut ſupra λϛ' τοῦ κ ſignificat *in libro vigeſimo ſecundo*, ubi laudatam vocem reperire eſt. Forſan aliquis legat: τὸ γὰρ αὐτὸ, (pro αὐτῆ,) καὶ δι' αὐτῆ. *Idem enim eſt, & in eodem opere*, (ſcilicet Iliade,) ſeu *ſenſu*.

[3] Ἄχεον. Il. Π. 549.

[4] Μήρος. Il. Ε. 892.

[5] Τῷ ἔχοντι. Lego τ' ἔχοντα; ut & edidit Alberti. Vide Etymol.

Ἀάσχετον. Quod retineri non poteſt, aut intolerandum; ita ut tunc prius *alpha* intenſivum affirmet aliquid eſſe valde ἄχεϛον, *id eſt*, intolerabile. Dicitur vero per ſuperproductionem; ejuſdem enim eſt, & in eodem poemate:

Ἄαχεϛον, id eſt, *intolerabile, indomitum.* ——

Et:

Matris tibi ingenium eſt ἀάχεϛον, id eſt, *intolerabile, indomitum & intractabile.*

Ἀατές. Quod frangi non poteſt, firmum.

Ἀάζαι. Variis modis & multum nocere.

Ἀᾶται. Valde nocet.

Ἀασίφρων. Mente captus. Dicitur quoque ἀεισίφρων. Notat hominem qui habet mentem veterno torpentem, non vero erectam & vigilantem.

Ἀάσατο. Imprudens deliquit, peccavit. Et Ἀγάασαλο, invidit.

Ἀᾶσθαι. Damnum inferre, malo afficere.

Ἀασιφρονία. Dementia.

Ἄατον. Magnum, inſatiabilem, pravum. Alii vero ſagittam nunquam alias emiſſam intelligunt, vel quæ nondum percuſſit. Quidam non contentam, remiſſam explicant.

---

6 Ἐφθόνησεν. Duas confudit gloſſas librarius. Poſt ἥμαρλεν ſic novum conſtitue articulum: Ἀγάασαλο. Ἐφθόνησε. Vide Heſ. & Il. p. 71. ac Schol.

7 Ἀασιφροσύνη. Nuſquam apud Homerum extat hæc vox. Legitur Od. o. 469. ἀεισιφροσύνησι.

8 Ἄαλον. Ob præcedens Ἀάαλ©-, p. 4. hîc mallem ἄατον, quod eſt ἀκόρεϛον. Reſpexit Il. x. 218. μάχης ἄατον, & paſſim, ἄατος πολέμοιο; unde infra p. 214. Ἄατος interpretatur, ἀκόρεϛος, ἢ βλαπλικὸς κατὰ πόλεμον. Hinc unice emenda Heſ. & Gloſſas in eum ab Alberti laudatas quæ Ἄαλον pro Ἄλον male legentes, & cum longe diverſo Ἀάαλον pejus confundentes, peſſime conjunctim explicant ἀδλαδὲς, ſeu ἐπιδλαδὲς, ac ſimul ἀκόρεϛον, ἀπλήρωλον; cum prior quidem ſenſus ad Ἀάαλος, poſterior vero ad ἄατος referendus ſit. Sequentia autem in Apollon. ὁι ῾, ἄδλεϛον &c. ſuo loco mota pertinent ad Ἀδλῆτα, p. 8. & ad finem hujuſce poſterioris gloſſæ rejicienda ſunt, ineunte pag. 10.

Ἀδεῖν. Ὀχλεῖν, ἀπορεῖν, ἀδικεῖν, ἀσιτεῖν.

Ἄλιον. [1] Ἄτακτον, ἀκρατές.

Ἀβάλε. Ἀβάλ... [2] ἔ.θε.

Ἀβάκησαν. Τῶν ἄπαξ εἰρημένων. σημαίνει δὲ τὸ ἠγνόησαν. οἱ δὲ ἀσύνητον ἢ βλακὰ ἀβακὴν λέγουσι. ὁ παρείχων τὴν λέξιν [3] σίχω·

——— Οἱ δ' [4] ἀβάκησαν

Ἄπαντες· [5] ἐγὼ δέ μιν οἷη ἀνέγνων τοῖον ἐόντα.

Ὁ δὲ Ἀπίων, ἢ στέρησιν τοῦ βάζειν. τὸ δὲ λέγειν ἢ ἱστορεῖν, οἱονεὶ φάζειν, ὅπερ ὀρθὸν φράζειν, [6] κατὰ παραλειψιν τοῦ P.

Ἀβληχρήν. Οἱ μὲν, ἀπαλήν· οἱ δὲ, ἀσθενῆ·

Ἀβλῆχρ', [7] ὑδενόσωρα, τὰ δ' ὑ μένος ἀμὸν ἐρύξει.

ἢ ἐπὶ τοῦ·

——— Θάναλος [8] δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ

Ἀβληχρὸς ἅμα [9] τοῖος ἐλεύσεται, ———

οἷον ἀσθενὴς, ἀμαυρός.

Ἀβλῆτα. Ἄπαξ εἰρῆται ἡ λέξις·

Ἀβλῆτα, [10] πτερόεντα, μελαγναίων ἔρι' ὀδυνάων.

---

[1] Ἄλιον. Mallem ἄλιον; sed obstat consensus Hes. quem vide.

[2] Ἀβάλ.... Lego Ἀβάλαι. Etymol habet Ἄβαλ, Ἄβιλ, & Ἀβάλαι. Vide Hes.

[3] Λέξιν. Significat vocem rarissimam; ea vis hujusce vocabuli. Verba enim antiqua & a vulgi familiaritate abducta λέξεις vocant Critici veteres, teste clarissimo Ruhnkenio ad Timæum Platonis Lexicographum, in quem doctissimis animadversionibus illustratum omnem eruditionis Græcæ copiam effudit. In Ἀβάκησαν & Ἀβάκης vide Etymol. & Hes.

[4] Οἱ δ'. Od. Δ. 249.

[5] Lege Πάντες.

[6] Κατὰ παραλειψιν. Mallem κατὰ παραλειψιν. Nam falsum est φάζειν fieri per assumptionem Γ *rho*, ut innuere videtur simplicior hujusce loci constructio. Hoc

Ἀδεῖν.

Ἀᾳῖν. Moleſtiam inferre, indigere, injuriâ opprimi, cibo abſtinere.

Ἀάλιον. Inconditum, intemperatum.

Ἀβάλε. Utinam.

Ἀβάκησαν. Vox quæ ſemel occurrit. Significat autem non agnoſcebant. Quidam deſipientem & fatuum ἀξαχὴν vocant. En ipſummet verſum qui contineat hanc dictionem rariſſimam:

——— *Alii* ἀξάκησαν

Omnes; ego vero illum ſola agnovi talis quod eſſet.

Apion vero contendit formari hoc vocabulum ex *alpha* privativo & βάζειν; quod quidem verbum notat loqui & ſciſcitari, tanquam φάζειν, quod idem eſt ac φράζειν, & ex eo derivatur per omiſſionem conſonantis *rho*.

Ἀβληχρὴν. Alii quidem mollem, alii vero infirmam reddunt:

Infirmas, nihili æſtimandas, quæ non robur meum arcebunt.

Et in hoc verſu:

——— *Mors vero tibi ex mari ipſi*
Lenis prorſus talis adveniet. ———

ἀβληχρὸς hîc eſt quaſi infirma, vix in ſenſus cadens.

Ἀβλῆτα. Hæc vox ſemel occurrit:

Nondum emiſſam, pennatam, gravium fulcrum dolorum.

---

modo formatur potius φράζειν ex φάζειν. Aliunde, nuſquam ἀφαίλιψις inter ſchemata dictionis locum obtinet; ſed ἀφαίλειψις una eſt ex præcipuis quæ recenſentur figuris. Dicendum ergo, quod verum eſt, formari φάζειν ex φράζειν omiſsâ conſonanti *rho*. Oritur mendum ex affinitate recentioris pronuntiationis quæ H & EI confundit. Itali dicunt *abbacare*, alicujus opinionem reſpuentes: *tu abbachi*, id eſt falleris. Vide Victorium & Alberti.

7 Ἀβλῆχρ'. Il. Θ. 178.

8 Θάναῖ@·. Od. Λ. 133.

9 Ἄμμι. In noſtro hodie Homero legitur μάλα.

10 Ἄβλητα. Il. Δ. 117.

οὔτε ἄλλῃ βεβλημένον, καὶ ὃν, ἢ πολυβλῆτα, ὅιον πολλὰς βεβληκότα.

Ἀβρότη. Ἐωλ τῦ·

Νὺξ [1] ἀβρότη, ἣν ἐ τῇ ἀπόχωνται πολέμοιο
Τρῶες. ———

Καὶ οἱ μὲν, τὴν ἐρήμην βροτῶν [2] φασιν· οἱ δὲ, τὴν ἀθάνατον, ἐξ ἧς ἡ θεία νοεῖται. ἐν δὲ ἄλλοις·

[3] Ἀμβροσίην διὰ νύπτα. ———

βέλτιον δὲ τὸ Α.

Ἀβροτάξωμεν. Ἁμάρτωμεν ἀλλήλων.

——— [4] Ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιϊν
Ἐρχομένω. πόλλαι γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσι κέλευθοι.

Ὁ ἡμεῖς λέγομεν διαμφοδήσομεν [5], ἀπὸ τῦ ἀποτυχεῖν τ βροτὸν τῦ βροτῦ κ τὴν συνάντησιν. ὅθεν καὶ τ βουλόμενον τρῶσαι μὴ ἐπιτυχεῖν, ἡμβροτες [6] λέγει.

Ἄβρομοι. Οἱ σὺν βρόμῳ πολλῷ.

[7] Ἄβρομοι, [8] αὐΐαχοι, ἕλωντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
Ἀιρήσειν. ———

---

[1] Νύξ. Il. Ξ. 77.

[2] Βροτῶν. Æschylus ab Eustathio & Phavorino laudatus alicubi dixerat: ἄβροτον ἀντὶ τῦ ἐρημίαν, ex A privativo & βροτὸς mortalis. In lexico mſ. bibl. Coiſl. pag. 499, optime explicatur: ἐν ᾗ βροτὸς ὐ φαίνεται.

[3] Ἀμβροσίην. Il. Β. 57.

[4] Ἀβροτάξωμεν. Il. Κ. 66.

[5] Διαμφοδήσομεν. Lege in ſubjunctivo διαμφοδήσωμεν, ut Heſ. habet ἀμφοδήσωμεν. Poeticè enim licentiâ *omega* in *omicron* vertitur apud Homerum, qui habet ἀβροτάξομεν pro ἀβροτάξωμεν. Sic in Od. Anacreontis 41, legitur ἀναμέλψομεν, pro ἀναμέλψωμεν. Contrario prorſus modo *omicron* in *omega* mutabant Dores; & in eodem carmine occurrit ὀδυραμῶμεν pro ὀδυρομῶμεν. In Heſychio vitioſe legitur, ἀβροτάξωμεν: oritur mendum ex affinitate conformationis litterarum Ξ & Ζ, præſertim in mſſ. codicibus. Idem Lexicographus habet: ἀποτυχεῖν τ βροτὸν τῦ βροτῦ μετὰ

Significat nunquam aliàs emissam, recentem; aut quæ multos percussit.

Ἀβρότη. In hoc versu:

Nox ἀβρότη, *si in eâ saltem abstineant a bello Trojani.* ———

Et alii quidem desertam ab hominibus interpretantur; alii vero immortalem: unde nox divina intelligitur. Et in alio loco:

Per noctem Ἀμβροσίην. ———

Sensus autem prior præferendus est.

Ἀβροτάζωμεν. Aberremus invicem:

——— *Aberremus invicem*
Venientes; multæ enim per exercitum sunt viæ.

Et hoc nos vocamus ἀλαμφοδήσομεν, quod aberret homo ab homine in occursu. Unde & homini qui, cum ferire voluisset, non assecutus est; dicit, ἄμβροτες.

Ἄβρομοι. Qui magnos fremitus cient:

Valde strepentes, valde resonantes, sperantes naves Achivorum
Se capturos esse. ———

τὴν συνάντησιν. Pro μετὰ, malo κατὰ, ut habetur in nostro Apollonio. Deducunt ἀβροτάζομεν; ex Α pro κατὰ & βροτὸς mortalis.

6 Ἄμβροτες. Il. E. 287.

7 Ἄβροτοι. Il. N. 41.

8 Ἄβρομοι, ἀυσέιχοι. Sic exulat & procul facessere jubetur illud litteraturæ Græcæ portentum, ab Hes. vel ejus librariis intrusum, ἀβρομέυσιαχοι, monstrum veluti Centaurus, ex duarum vocum compositione & commixtione natum. In eodem Hes. ἀυσέιχοι; μετὰ ἰχῦος μεγάλης; lege ut in nostro ἰαχῆς. Oritur mendum ex affinitate conformationis litterarum. A enim cum χ conjunctum proximè accedit ad figuram Σ *sigma*. Tandem, Deo favente, perveni ad finem primæ paginæ lectu omnino difficillimæ, de quâ illud affirmare non verear, quod de codice Elmacini, quo usus est Erpenius, olim profitebatur Golius; mihi scilicet id necessarium fuisse, ut

Καὶ τὸ αὐίαχοι, μετὰ ἰαχῆς μεγάλης, ὡς ἀχαιὸς πέλωρ, τὸ μεγάλως κεχηνός. ὁ δὲ Ἀπίων, ἤτοι ἄφωνοι καὶ ἴσυχοι· ὡς ἂν ἀδιατάξεως οὐκ γιγνομένης. βρόμος δὲ καὶ μίμησιν, ἡ ποικὰ φωνή. βέλτιον δὲ τὸ Α, ὅ ὅτι πολύβρομοι καὶ πολυίαχοι· οἱονεὶ δὲ αὐτοὺς κεκραγότας εἰσάγει, οἷον·

Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὡΐ.

ἐν ταῖς διαφωνίαις ἐπαιρομένους. τὸ δὲ αὐίαχοι, σημειωτέον ὅτι τὸ Υ.

Ἀβλαβέϊς. Ἀθενεῖς, καὶ φαῦλον, ἢ οἱονεὶ ἀβλεπεῖς, καὶ συγγένειαν τοῦ Μ πρὸς τοῦ Π.

Ἀβίων. Τῶν ἄπαξ εἰρημένων·

Γλαυκοφάγων[3], ἀβίωντε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.

Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ὡς ἔθνος ὅτως λεγομένου ἀκούει, καθ' ὧν ἢ τοὺς γλαυκοφάγους τετάχθαι καὶ τοὺς δικαιοτάτους. διὸ ἢ γράφει χωρὶς τοῦ τε συνδέσμου. ἢ, ὡς δικαίως βιούντων καὶ

Œdipum prius quam interpretem agerem. Teſtes appello viros omni doctrinarum laude celebratiſſimos, & in palæographiâ præſertim verſatiſſimos, quotquot hunc codicem, ab aliquot præſertim annis, quibus tam male affecta fuit hæc pagina, penitus inſpexerunt, quantum mihi in eâ reſtituendâ deſudandum fuerit; cum omnia verba trunca, mutila, uſu detrita ac tempore deleta, reliquiæ litterarum, non litteræ, fœdiſſime jaceant: ut quibuſdam in locis, id appareat tantummodo extitiſſe, quod nunc deſideratur, aut oculos fallit. Quod nemo à me ideo dictum putet, ut laudes eblandiar, tenuiſſimam ſuperatæ difficultatis glorioſam aucupando; ſed ut potius, ſi quid forte in tam lubrico ac ſalebroſo loco lapſus ſum, veniam impetrem ab indulgentiſſimo lectore.

Vox vero ἀυΐαχοι notat cum clamore magno ; & formatur ex *alpha* intensivo & ἰαχὴ clamor ; ut mare ἀχανὲς, *id est*, valde hians ; ex *alpha* intensivo & χαίνω, hisco. Apion vero intelligit, muti & quieti, tanquam acie nondum instructâ, nec consertis manibus. Βρόμος vero formatur per imitationem soni, & est certa quædam vox. Prior autem sensus potior est, scilicet, magnos fremitus, magnos clamores edentes. Ipsos enim tanquam vociferantes inducit, quale hoc :

Trojani quidem cum clangore clamoreque procedebant velut aves.

In secundis rebus elatos & turgentes exhibet. In voce vero ἀυΐαχοι, *upsilon* superabundat.

Ἀβλαβές. Infirmum, malum, vile, & quasi ἀβλεπὲς, *id est*, ne aspiciendum quidem ; ob cognationem quæ intercedit inter *bêta* & *pi*.

Ἀβίων. Hæc vox semel occurrit :

Lacte vescentium, & ἀβίων, justissimorum hominum.

Aristarchus quidem intelligit de nomine proprio gentis ad quam pertinent epitheta lacte vescentium, & justissimorum hominum. Ideo scribit sine conjunctione τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων, justissimorum hominum, non vero δικαιοτάτων τ' ἀνθρώπων, id est, justissimorumque hominum. Aut tanquam juste viventium, sine violentiâ, ex *alpha* privativo, & βία,

---

[1] Τρῶες. Il. Γ. 2.

[2] Τοῦ Μ πρὸς Β Π, duplex mendum ; lege Β Β πρὸς τὸ Π. Ἀβλαβὲς enim idem est ac ἀβλεπὲς, si mutetur *beta* in *pi* ; at *mu* quod nusquam extat in voce ἀβλαβὲς, non potest mutari in *pi*. Non multum discrepat forma Β *beta* à figurâ Μ *mu*, præsertim in mss. codicibus decimi seculi, unde natus error. Cognatione & permutatione litterarum abusi sunt veteres grammatici Græci, ut in Hebraicâ linguâ passim Rabbini, & hîc noster Apollon.

[3] Γλαυκοφάγων. Il. N. 6.

στέρησιν δ' βίας, ἢ τὸν [1] ὡρισμένον βίον ὃν ἐχόντων. ἔνιοι δὲ γράφουσι σὺν [2] τὸ τ',

——— Δικαιοτάτων τ' ἀνθρώπων,

καὶ ἀποδιδόασι τὰς ἀβίους, ἤτοι τὰς βίᾳ μὴ χρωμένας, οἱ δὲ, τὰς μακροβίους· οἱ δὲ, καὶ τῷ ὀνοματικῶς λεγομένων Ἀγαυῶν πάντα ἐωϊόεντα λέγεσθαι, τὰς ἰωπιμολγὰς, τὰς δικαιοτάτας, καὶ ἀβίους, γλακτοφάγους. ὁ δὲ Ἀσίων· ἤτοι ὡς καὶ ὁμοίως βιώντων, ἤτοι βιοις ἐλλειπόντων. ἔνιοι δὲ, κακοβίους, καὶ τὸ Α ταύτην δύναμιν ἔχοντος. εὔλογον καὶ δικαίως ὑπάρχειν τὰς τοιάυτας. ὅις γὰρ πολυτελείας καὶ τρυφῆς ἡ φρονῖις, τούτοις ἀδὲ πλεονεξία, καὶ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπιθυμία πρόσεσι. ἄλλοι δὲ περισσῶντες ἀβίων, δέχονται τοῖς βιοῖς μὴ χρωμένων. οὕτω γὰρ τὰ τόξα, βιοῖ λέγουσι.

Ἀβαρβαρίη. Ὁ Ἀσίων ὀνομάζεται Ναίδος εἶναι Νύμφης ὄνομα.

Νηῒς ἰ Ἀβαρβαρέη τέκε ἀμύμονι Βεκολίωνι.

---

[1] Ὡρισμένον. Fixum & immotum. Sunt enim Nomades vagi & errabundi, quales Scænitæ Arabes. Ἄβιον autem non eſt epithetum, ſed nomen populi cujuſdam Scythici qui Myſiæ Thracum adjacet. Ejus meminit Ammianus libro 23, qui, poſtquam de Hyrcaniâ locutus eſt, hæc addit: *contra hanc gentem, ſub Aquilone, dicuntur Abii verſari, genus piiſſimum.* Strabo autem primò ſic eos vocatos fuiſſe exiſtimat, quod abſque mulierum conſortio vitam minime vitalem degerent. Deinde mutatâ ſententiâ, hinc Abiorum nomen derivat, quod domibus carentes in curribus habitárent. Daniel Heinſius merito deridebat eos qui ſemidocti omnia ex Græcâ linguâ quaſi fidiculis contorta arceſſerent, quanto abſurdius eſt Scythicum nomen Scythicæ gentis ex Græco idiomate derivare, quum præſto ſit ad manum vox Scythica. Ἄβις enim apud Heſ. ex Scytharum linguâ depromptum ſignificat Ἰὸς ἀκόντων, *arcu jaciebant*; quo potiſſimum uſos fuiſſe Scythas apud omnes in confeſſo eſt. Itaque vocati ſunt Ἄβιοι, quod fuit commune totius gentis nomen; teſte eodem Heſ. Ἄβιοι, ἔθνος Σκύθων Ἐιρηνῶν, ut rectè emendavit Kuſterus. Sic inſulæ Baleares vocatæ ſunt à verbo Βάλλειν, *jacere arcu*, cui deditiſſimi erant earum incolæ; vel potius, ut obſervavit ſummus Bochartus in Chanaan,

violentiâ. Aut ſtabile & immotum vitæ genus non habentium. Quidam ſcribunt cum conjunctione τ', ſcilicet,

——— *Juſtiſſimorumque hominum*,

& reddunt ἀδίως per nulli vim inferentes: alii vero per longævos. Quidam in gentem Ἀγαυῶν de nomine dictam, congeri putant hæc omnia epitheta, ſcilicet, equimulgos, juſtiſſimos, & ἀδίως, & lacte veſcentes. Apion vero intelligit, aut certo quodam modo & ſimul viventes, aut quibus deficit victus. Alii reddunt, male infeliciter habentes: cum hanc quoque vim habeat *alpha*. Veriſimile quoque & tales eſſe juſtiſſimos. Quibus enim magnificentiæ & deliciarum nulla cura, iis neque adeſt inexhauſta aviditas habendi, aut alienis bonis inhians cupiditas. Alii accentu circumflexo notantes vocem ἀδίων, interpretantur arcu non utentes. Sic enim arcus vocantur βιοῖ.

Ἀβαρβαρέη. Apion exponit Naiadis eſſe nomen:

• *Naias Abarbarea peperit inculpato Bukolioni.*

---

ex בעל ירה *Baal iaro, magiſter jaculandi*, favente Strabone & Euſtathio qui annotaverant hanc vocem eſſe vernaculæ linguæ vel Phœnicum. Sic Melanchton cenſebat ipſos Scythas dici quaſi *Schieters*, id eſt, jaculatores; quod arcu & jaculandi peritiâ præſtarent. Unde cuidam ex illis Toxaris nomen affingit Lucianus; idemque affirmat in dialogo qui præfert nomen Toxaris: Τοξεύειν ἀγαθοὶ οἱ Σκύθαι. Quin & ipſummet Græcum nomen βιὸς *arcus*, à Scythico fluxiſſe potuit, dempto *alpha* præfixo, quod uſu venit in linguis. Sic ex Græco ἀμέλγω formatur latinum *mulgeo*, ex ἄρουρα, *rus rura*, obſervante etiam Joſepho Scaligero ad Varronem. Ex ἀμάω, ἀμητὸς, derivatur *meſſis* & *meto*. Sic Græci ipſi dicunt ἀμαυρόω & μαυρόω. Per aphæreſin Ionibus uſitatam tollitur ε, in κεῖνος ex ἐκεῖνος. Dicitur ὀρτὴ pro ἑορτή; μοῦ, μοὶ, pro ἐμοῦ, ἐμοί. Quin & conſonantes tolluntur, ut ἴδειν pro λείδειν, & ἰνὸς pro δεινός. Quibuſdam gallicum *boutique* ex græco ἀποθήκη derivatur.

2 Τό. Lege τῷ pro τό.

3 Νηΐς. Il. Z. 22.

Ἄβαντες. Οἱ Εὐβοεῖς.

Ἀβυδόθεν. Ἐξ Ἀβύδου. Ἔστιν δὲ πόλις [1] Τρωϊκή.

Ἀγροιῶται. Ἄγροικοι·

Νήϊοι [2] ἀγροιῶται, ἐφημέριοι [3] φρονέοντες.

Ἀγαπήνορος. Ὅτ' ἂν ὄπιθεν, ἀγαπωῦντος τὸν ἠνορέην·

Μηριόνης [4] θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.

Ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα·

Τῶν [5] ἦρχ' Ἀγκέοιο [6] παῖς κρείων Ἀγήνωρ.

Ἀγός. [7] Ἡγεμών, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τὰς στρατιάς.

Ἀγλαΐας. Τὰς καλλονὰς καὶ τὰς κόσμους·

[8] Ἀγλαΐας [9], τὰ νῦν γε μὴ δμωῇσι πέπασαι.

Καὶ ἐνικῶς·

Ἀγλαΐην [10] δὲ ἔμοιγε θεοὶ δόσαν Ὄλυμπον ἔχουσιν
Ὤλεσαν. ——

Ἔστι δὲ καὶ Ἀγλαΐη κύριον ὄνομα·

[11] Νηρεὺς [12] Ἀγλαΐης υἱὸς Χαροπῶπος ἄνακτος.

---

[1] Τρωϊκή. Hinc firmatur clariſſimi Alberti conjectura qui in Heſ. pro ὄνομα πόλεως Καρίας legit Τρῳάς. Il. Δ. 500. Ὅς ῥ' ἐξ Ἀβυδόθεν ἦλθε παρ' Ἱππακα καὶ ἀκεάων. Muſæus de Herone & Leandro:

Σηστὸς ἔην καὶ Ἄβυδος ἐναντίον· ἐγγύθι πόντου
Γείτονες ἧσι πόληες. —

[2] Νήϊοι. Od. Φ. 85.

[3] Ἐφημέριοι. Lege ἐφημέρια, ut apud Homerum. Ἀγροιώτας occurrit in Herculis ſcuto, verſu 39:

Οὐδ' ὅγ' ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγρονόμους.

[4] Μηριόνης. Il. Ψ. 113.

[5] Τῶν. Il. B. 608.

[6] Ἀγκέοιο. Verſum corruptum ſic lege, ut apud Homer.

Τῶν ἦρχ' Ἀγκαίοιο παῖς κρείων Ἀγαπήνωρ,

pro Ἀγήνωρ. Idem ex Heſ. mendum tolle in vocem ἀγάνωρ. Scilicet hæ voces ſcribebantur per compendium, quod poſtea

Ἄβαντες.

Ἄβαντες. Euboœenſes.

Ἀβυδόθεν. Ex Abydo. Eſt autem urbs Trojana.

Ἀγροιῶται. Ruſtici:

Stulti, ruſtici, in diem cogitantes.

Ἀγαπήνορος. Quando eſt adjectivum; denotat amantem fortitudinis:

Meriones miniſter amantis fortitudinem Idomenei.

Eſt autem & nomen proprium:

His imperabat Ancæi filius rex Agapenór.

Ἀγός. Dux. Derivatur hoc nomen ex ἄγειν, *id eſt* ducere ſubditos.

Ἀγλαΐας. Veneres, ornamenta:

Veneres quibus nunc inter ancillas ornata es.

Et in ſingulari numero;

Pulchritudinem enim mihi dii qui Olympum habitant
Perdiderunt. ———

Eſt autem & nomen proprium:

Nireus Aglaiæ filius Charopique regis.

---

librarii aſſequuti non ſunt. Docet Heſ. quoſdam per ἀγαπήνως intelligere φιλόξενος.

7 Ἀγός. Æſchylus in Suppl. 256:

Ἡ τηξονίερᾶ ῥάβδον, ἣ πόλεως ἀγόν.

& 911, Ἰὼ πόλεως ἀγοί. In urbe Perge, mulier Dianæ ſacerdos vocabatur ἀγός; quod derivarem ex hebraico חג, *hag*, feſtum, ſacrificium feſtivum. Arabice *hagga* profectus fuit ad ædem Meccanam, feſtum ejus & ſolemnia ſacra celebrandi ergo, eaque ſacra obivit.

8 Ἀγλαΐας. Od. T. 82.

9 Ἀγλαΐας, τ. Hodie ſic legitur verſus:

Ἀγλαΐην τῇ νῦν γε μετὰ δμωῇσι κέκασται.

Sed fortaſſe τῇς ponendum cum *iota* ſubſcripto; & erit varians lectio ἀγλαΐας τῇς, pro ἀγλαΐην τῇ, in ſingulari. Heſiodus, in Herculis ſcuto, ſi tamen illius eſt, verſu 285:

— Πόλιν Θαλίαι τε χοροί τε
Ἀγλαΐαι τ' εἶχον. —

Heſ. explicat ἀγλαΐαι per τρυφαί, quod verſui Homeri ſupra laudato apprime convenit.

10 Ἀγλαΐην. Od. Σ. 179.

11 Νηρεύς. Il. B. 672.

12 Νηρεύς. Ἀγλαΐης. Sic lege verſum:

Νιρεὺς Ἀγλαΐης θ' υἱὸς, Χαροπσοιό τ' ἄνακτος.

Ἀγορεύειν. Κυρίως μὲν, ἐν ἐκκλησίᾳ λέγειν· καταχρηστικῶς δὲ, ψιλῶς [1] τὸ λεγόμενον.

Ἄγχοῦ. Ἐγγύς.

Ἀγορά. Ἡ ἐκκλησία· τὸ πλῆθος, καὶ ὁ τόπος, καὶ τὸ [2] συνάθροισμα.

Ἄγλαά. Καλά· ἀπὸ τοῦ ἄγλην, τὰ λαμπρά. ἢ κατὰ μετάθεσιν· ἀγλαὰ, ἐφ' οἷς ἄν τις [3] ἀγλαθείη.

Ἄγυρις. [4] Συναγωγὴ, ἡ ἄθροισις εἰς ταυτό.

Ἀγελαίην. [5] Ἄρειον, ἀδάμαντον.

Αὐτὰρ [6] Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι βοῦν ἀγελαίην.

Ἀγέλαστά. Οὐ γέλωτος ἄξια, ἀλλ' οἷον ἀγανακτήσεως.

Δεῦθ' [7] ἵνα ἔργ' ἀγέλαστα καὶ οὐκ ὀπέικτα ἴδηαι.

ἔνιοι δὲ, γέλωτος [8] ἄξια. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον.

Ἀγκυλομήτεω. [9] Ἐπὶ τοῦ Κρόνου, καθ' Ὅμηρον. τοῦ δυναμένου καὶ τοὺς ἀγκύλων καὶ σκολιῶν εὖ βουλεύεσθαι.

Ἀγκύλον. [10] Σκολιόν.

---

[1] Ψιλῶς. De Penelope, Od. p. 505: Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἀγόρευε μετὰ δμωῇσι γυναιξίν. Hesiodus in operibus, versu 278:

— Εἰ γάρ τις κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεύειν.

[2] Συνάθροισμα. Apud Thessalos portus quoque vocabatur Ἀγορά.

[3] Ἀγλαθείη. Sic non esset metathesis. At lege ἀγαλθείη; ut in vocem ἄγαλμα dixit: ἄγαλμα, πᾶν ἐφ' ᾧ τίς ἀγάλλεται. Il. A. 23:

— Ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.

In Hesiodi operibus 335:

— Ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν.

[4] Ἄγυρις. Dicitur quoque apud Hes. ἀγαρρὶς & ἀγορρίς. Ἄγυρις est Æolicum pro ἀγορά. Od. Γ. 31:

Ἵξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυριν τε θέμιν τε.

Euripides in Iphigeniâ in Aulide 753: Ἄγυρις Ἑλλάνων στρατιᾶς.

Ἀγορεύειν. Proprie quidem, in concione dicere; at improprie, quidquid ſimpliciter dicitur.

Ἀγχοῦ. Prope.

Ἀγορά. Concio, multitudo, locus, & ipſamet populi congregatio.

Ἀγλαά. Pulchra; ſplendida, ob ἄιγλην, *id eſt* ſplendorem: aut per metatheſin ἀγλαὰ, quibus aliquis tanquam ornamentis ſuperbiat, ex ἀγάλλω, orno.

Ἄγυρις. Conventus; collectio & congregatio in unum.

Ἀγελαίην. Dimiſſam ac ſolutam, indomitam:

Sed Minervæ glaucos oculos habenti bovem indomitam.

Ἀγελαστά. Quæ non riſum movent, ſed indignationem:

Huc agite, venite, ut opera ſane riſum non moventia, intolerabilia videatis.

Quidam vertunt, digna quæ riſu excipiantur. Prior autem ſenſus potior.

Ἀγκυλομήτεω. De Saturno apud Homerum legitur, quaſi de eo qui poſſit in rebus intricatis & impeditis bene conſulere; ex ἀγκύλος tortuoſus, & μῆτις conſilium.

Ἀγκύλον. Tortuoſum.

---

5 Ἀγελαίην. Heſ. explicat ἄφελον, νεμεσήτην, & alibi κληνώδη.

6 Αὐλάρ. Il. Δ. 728.

7 Δεῦθ'. Od. Θ. 307.

8 Γέλωτος. Confundit hîc Apollonius duas diverſiſſimas lectiones. Alii legunt ἔργ' ἀγίλαστὰ, opera riſum non moventia: quæ eſt antiqua lectio ab Euſtathio ſervata & longe præferenda. Hodie vero extat, ἔργα γελαστὰ, opera ridicula; quod nimiæ eſſet in Vulcano ſemperlenitatis, ſi ſuum ipſe dedecus irrideret. At fortaſſe Apollon. per ἀγελαστὰ intelligit, valde ridicula; & ſic eſſet *alpha* intenſivum.

9 Ἀγκυλομήτεω. Apud Heſiodum ſic vocatur Prometheus in operib. verſu 48:

Ὅτλί μιν ἐξαπάλησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.

10 Ἀγκύλον. Il. Z. 39: ἀγκύλον ἄρμα. Dicitur & ἀγκλὸν, teſte Heſ.

Ἀγοστόν. Ἀγκῶνα. τὸ ὑγιὲς [1], τὸ ἐνὸς τῆς χειρῶν, ἢ βραχίονων. τούτοις δὲ τοῖς μέρεσι προσαγόμεθα πρὸς ἑαυτὸς, ὃ ἐὰν βουλώμεθα. διό φησι·

——— Ἕλε [2] γαῖαν ἀγοσφι.

τοῦτο τὸ μέρος, οἱονεὶ ὁ ἀγκὼν, ὁ ἄγων· τοῦ Κ πρὸς τὸ Τ συγγένειαν ἔχοντος. ἄλλοι δὲ, ἀγοσὸς, ἀγκών. ὡσὰ τὸ ἄγαν ὀσώδης εἶναι.

Ἀγάασθαι. Ἐπὶ μὲν τοῦ θαυμάζειν·

Ὡς [3] σὲ γύναι ἄγαμαί τε, τέθηπά τε, δείδιά τ' αἰνῶς.

ὅτε δὲ τοῦ φθονεῖν·

[4] Ἐξείπω, καὶ μήτι [5] κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος.

ὅτε δὲ τοῦ ζηλῶν·

Ὡς [6] δ' αὖ νῦν μοι ἀγάασθε [7] θεοὶ βροτὸν ἄνδρα πάσεῖναι.

Ἄγη. Θάμβος, ἢ [8] καταπληξις·

——— Ἄγη [9] μ' ἔχει· οὐκ ἂν ἔμοιγε
Ἐλπομένῳ τὰ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεὸς ὣς ἐθέλοιεν.

Ἀγαπαζόμενοι. [10] Ἀγασσῶσαι·

——— Κύνεον [11] ἀγασσαζόμεναι. ———

---

[1] Ὑγιές. Nihil certe minus ſanum quam illud ὑγιές. Legendum τὸ ἀγὲς, quod ab Heſ. quemadmodum & ab Apollonio definitur: τὸ ἔνὸς τῆς χειρῶν ἢ βραχιόνων. Apud eumdem ἄγος, ſignificat τὸν ἀγκῶνα.

[2] Ἕλε. Il. Δ. 425.

[3] Ὡς σέ. Od. Ζ. 168.

[4] Ἐξείπω. Il. Ξ. 111.

[5] Ἐξείπω, καὶ μήτι. Ante legitur:

Ἐγγὺς ἀνὴρ· ὃ δηθὰ μαλδύσομαι, αἴ κ' ἐθέλῃσι

Ἐξείπω, καὶ μήτι.... —

Pro ἐξείπω in impreſſis hodie legitur, πείθωμαι; quæ lectionis varietas eſt ſe-

Ἀγοστόν. Cubitum. Idem quod ἀγκὼν, *id eſt* ea quæ ſunt intra manus & brachia. Hiſce enim partibus ad nos adducimus quidquid volumus. Ideo dicit:

——— *Terram cepit* ἀγοστῷ, id eſt, *paſſis ulnis.*

Hæc pars vocatur tanquam ἀγκὼν, ſcilicet adducens, ex verbo ἄγειν, quod eſt ducere: nam K habet magnam affinitatem cum T. Alii volunt ἀγοστὸς idem eſſe quod ἀγκών; & ſic dici, quod ſit valde oſſeus, ex ἄγαν *valde*, & ὀστέον *os*.

Ἀγάασθαι. Quando accipitur pro admirari:

Sic te, mulier, admiror, obſtupeo, & vereor nimis.

Pro invidere:

Dicam, & ne quid irâ invideatis unuſquiſque.

Sumitur & pro ægre ferre quod aliquis eâ re potiatur quam nos concupiſcimus:

Sic rurſum mihi invidetis zelotypiâ percuſſi dii mortalem virum adeſſe.

Ἄγη. Stupor, & perculſio mentis attonitæ:

——— *Stupor me tenet, neque mihi*
Speranti ea contingerent; neque ſi dii ſic vellent.

Ἀγαπαζόμενοι. Amantes; amplectentes:

——— *Oſculabantur amplectentes.* ———

---

dulo notanda. Sic Il. I. 61:

Ἐξείπω, καὶ πάντα δίξομαι· ἀδύ τι τίς μοι
Μῦθον ἀτιμήσει. —

6 Ὡς δ'. Od. E. 129.

7 Ἀγάασθε. Lege ἄγασθε, ob metrum.

8 Κατάπληξις. Addit Heſ. ἄγη apud Tragicos notare τιμὴν, σεβασμόν.

9 Ἄγη. Od. Γ. 227.

10 Ἀγαπαζόμενοι. Lege ἀγαπαζόμεναι.

11 Κύπτον. Od. P. 35.

Ἀγαπαζόμεθα. Ἡλιόδωρος, ἄγαν προσεκείμεθα·

Ἀλλ' [1] ὅτε [2] δὴ πάντες ἀγαπαζόμεθ' ἐξερέοντες.

Ἀγάῤῥοος. Ἄγαν ῥοώδης.

Ἀγκάζοντο. Ταῖς [3] ἀγκάλαις·

——— Ἦ ῥ' ὑπὸ [4] χθονὸς ἀγκάζοντο

Ὑψι μάλα μεγάλως. ———

καί·

Ἀγκὰς [5] ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ σιβαρῇσι.

καί·

Ἦ ῥὰ [6], ἡ ἀγκὰς ἔμαρψε Κρόνῳ παῖς ἦν ὠδάκοιτιν.

ὅθεν ἡ τὰς ἀγκάλας, ἀγκαλίδας [7] λέγομεν·

——— Ἐν [8] ἀγκαλίδεσσι τιθήνης.

καὶ τὸ φορτίον τῶν ξύλων, ἀγκαλὶς λέγεται καὶ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν.

Ἄγχι σχὼν [9] κεφαλήν. Ἔγγυς ἔχων τὴν κεφαλήν.

Ἀγανόφρων. Οἷον [10] προσηνής. ἄγαν ἀνόφρων τὶς ὢν, ἄγαν ἀνελός.

Ἀγκοῖναι. Ἀγκάλαι·

——— Ἐν [11] ἀγκοίνησιν ἰαύειν.

---

1 Ἀλλ'. Od. K. 249.

2 Ἀλλ' ὅτε. Sic legitur versus apud Homerum:

Ἀλλ' ὅτε δή μιν πάντες ἀγαστάμεθ' ἐξερέοντες.

Nota diserimen.

3 Ταῖς ἀγκάλαις. Omissum verbum. Adde περιελάμβανον, ut habet Hes.

4 Ἦ ῥ'. Il. P. 722. Οἱ δ' ἄρα νεκρὸν, pro ἦ ῥ'.

5 Ἀγκὰς. Il. Ψ. 711.

6 Ἦ ῥά. Il. Ξ. 346.

7 Ἀγκαλίδας. Pro ἀγκάλιδας, Argivi dicebant ἀγκαλίνας; & Macedones falcem vocabant ἀγκάλιδα.

Ἀγαπαζόμεθα. Heliodorus vertit, valde dediti & affixi eramus:

Sed cum omnes affixi ab ejus ore penderemus interrogantes.

Ἀγάῤῥοος. Valde æſtuoſus.

Ἀγκάζοντο. Ulnis complectebantur:

——— *A terrâ ulnis extulerunt*
Alte admodum valde. ———

Et:

Ulnis vero ſe invicem corripuerunt manibus validis.

Et:

Dixit ſane, & ulnis complexus eſt Saturni filius ſuam uxorem.

Unde & ἀγκάλας, *id eſt* ulnas, vocamus ἀγκαλίδας[8]:

——— *In ulnis nutricis.*

Et faſciculus lignorum hodie etiam nunc dicitur ἀγκάλη in communi ſermonis uſu.

Ἄγχι σχὼν κεφαλήν. Admovens caput.

Ἀγανόφρων. Mitis; quaſi valde laudabilis quoad mentem, valde approbandus.

Ἀγκοῖναι. Ulnæ:

——— *In ulnis dormire.*

---

8 Ἐν. Il. ϕ. 503.

9 Ἄγχι σχών. Hunc verſum de Platone uſurpabat Diogenes: nam, referente Diogene Laertio, cum ei exprobatum eſſet quod Platone non petente, ipſe peteret; Ille quoque, inquit, petit; ſed:

Ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πτυθοίατ' ἀοιδοί. Od. A. 157.

10 Ἀγανόφρων· οἷον προσηνὴς, ἄγαν αἰνόφρων. Malim legere, unà voce tranſpoſitâ, ἀγανόφρων. προσηνὴς, οἷον ἄγαν αἰνόφρων.

11 Ἐν. Od. Λ. 260.

οἱ δὲ νεώτεροι καὶ τὰς ἀγκύρας [1] ὕτως λέγουσι.

Ἄγχηστῖναι. Συνεχεῖς καὶ σιωπηλοὺς ἀλλήλων, οἷον ἀλλοπαράλληλα.

Αἱ [2] μέν τ' ἀγχησῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται.

καὶ ἀρσενικῶς·

——— Οἱ δ' [3] ἀγχησῖνοι [4] ἔστασαν

Νεκροὶ ὁμῶς Τρώων θ' Ἀχαιῶν. ———

παρῆκται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ ἄγχι καὶ ἀγχοῦ, ἅπερ σιωπῶσα ἐπὶ τοῦ σιωπηλοὺς τίθησιν.

Ἄιριον ἔριφα. [5] Αἰγαγρον·

Εὗρον [6] ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα.

Ἀγχίμολον. Ἐπὶ μικρῷ τοῦ μετ' ὀλίγον·

Ἀγχίμολον [7] δὲ μετ' αὐτὸς ἐβήσετ' Ὀδυσεύς.

καί·

Ἀγχίμολον [8] δὲ σύες τε καὶ ἀνέρες ἦλθον ὑφορβοί.

ὅπου δὲ τοῦ σύνεγγυς τόπου·

Τὸν [9] δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσατο κήρυξ.

Ἀγχιβαθής. Ἡ ἀγχοῦ τῆς γῆς βαθεῖα·

Ἀγχιβαθὴς [10] δὲ θάλασσα· καὶ ὕπως ἐστὶ πρόδηλοι

Στήμονες. ———

---

1 Ἀγκύρας. Interpretatur quoque Hesychius ἀγκόινας per κοινία ἰσχᾶ. Apud Cyprios designabat quoddam nummi genus, quod τριώβολον seu τριόβολον vulgo vocabatur.

2 Αἱ μέν. Il. E. 141.

3 Οἱ δ'. Il. P. 361. Ubi paulo aliter.

4 Ἀγχησῖνοι. Sic habet Suidas per ἑτα. At Hesychius, Scholiastes Homeri, & Homerus ipse, qualem hodie saltem habemus, per ῑοτα scribunt ἀγχισῖναι. Docet Eustathius pariter scribi ἀγχισῖναι & ἀγχισῆναι.

5 Αἰγαγρον. Bocharto ἄιγαγρος est capræ feræ certa species, & quidem ibex; idem docet ἄιγαγρον, vel, ut quidam legunt,

Recentiores

Recentiores & anchoram ſic voçant.

Ἀγχηστῖναι. Continuâ ſerie ſibi mutuo adhæreſcentes & aliæ aliis incumbentes:

Ac coacervatæ aliæ ſuper alias ſternuntur.

Et in maſculino genere:

——— *Coacervata autem procumbebant ſimul*
Cadavera Trojanorum & Græcorum. ———

Derivatur autem hoc vocabulum ex ἄγχι & ἀγχῦ quæ pro σύνεγγυς ſolet uſurpare.

Ἄγριον αἶγα. Capream vel caprum ſilveſtrem:

Inveniens vel cervum cornutum vel capram ſilveſtrem.

Ἀγχίμολον. Uſurpatur pro parvo interjecto tempore:

Parvo autem interjecto tempore poſt illos intravit Ulyſſes.

Et:

Parvo autem interjecto tempore ſueſque & viri venerunt bubulci.

Significat & ex vicino loco:

Hunc ex propinquo autem videns percepit præco.

Ἀγχιβαθής. Quæ prope terram eſt profunda:

Prope autem mare eſt profundum, & nullo modo licet pedibus
Conſiſtere. ———

ἄιγαγρον, non eſſe Oppiano nomen generale ad omnes capras ſilveſtres, ſed reſtrictum ad certam ſpeciem. De Ægagro hæc ſcribit Oppianus libro ſecundo Κυνηγ.

Εἰ δέ τις αἰγάγρης κηρὸν κέρασιν περιχεύοι,
Σωῆς ἐξέκλειστον ὀδὸς, πνοιῆς τι διαύλης.

6 Εὐρών. Il. Γ. 24.

7 Ἀγχίμολον δέ. Od. P. 336.

8 Ἀγχίμολον. Sic reſtituendus verſus:

Ἀγχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν ἰδύσσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

In Herculis ſcuto, verſu 325:

Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε διὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

9 Ἀγχίμολον δέ. Od. Ξ. 410.

10 Τὸν δ'. Il. Ω. 352.

11 Ἀγχιβαθής. Od. E. 413.

Ἀγάννιφος. Ἄγαν χιονώδης. ὅτ' ἂν δὲ, Ὄλυμπος ἀγάννιφος, ἀπὸ τῆς κάτω μερῶν τροπικῶς τῇ συνεκδοχὴν νοεῖται· ὅτι τὰ ἐν αὐ.... α [1] μέρη τοῦ ὄρους ὑδαμῶς διωρίζετο γῆν ἀπὸ αὐτῶν·

Οὐλυμπόν [2] θ' ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἔμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὐδέ ποτ' ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀίγλη.

Ἀγών. Ὁ τόπος εἰς ὃν συνάγονται·

Καί [3] ῥ' ὅτε περ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μνήσεσκον.

καί·

——— Αὐτόμαλοι [4] θεῖον δύσονται [5] ἀγῶνα.

τὸ ᾧ ἄθροισμα τῶν συναγομένων·

Λύτο [6] δ' ἀγών· λαοὶ ᾗ θοὰς ἐπὶ νῆας ἔκαστοι
Ἐσπίδναντ' ἰέναι. ———

Ἀγείνεον. [7] Ἦγον· ἀγινεῖν, ἄγειν. δινήεντα τρώγειν ἄγρωστιν

---

[1] Ἐν αὐ.... α. Desunt ultimæ litteræ; solum supereſt *alpha*. Legendum puto, ἐναύια, quod eſt compendium uſitatiſſimum pro ἐναέρια, cœleſtia.

[2] Οὐλυμπόν. Od. Z. 42.

[3] Καί ῥ'. Il. T. 42.

[4] Αὐτόμαλοι. Il. Σ. 376.

[5] Ἀγῶνα. Sic templa deorum vocata fuiſſe exiſtimat Anna Daciera, quod ſtatuis deorum replerentur.

[6] Λύτο. Il. Ω. 1.

[7] Ἀγείνεον. Lege ἀγίνεον, ut eſt apud Homer. Il. Ω. 784:

Ἐννῆμαρ μὲν τοί γε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην.

Sed quid habet commune verbum ἀγινεῖν, pro quo forſan legendum ἀγινεῖ, quod extat Od. Ξ. 105 (nam ἀγινεῖν nuſquam in Homero), quid habet inquam commune cum nomine ἄγρωστις? Mira hîc confuſio & perturbatio librarii, qui, ut

Ἀκάννιφος. Valde nivosus. Quando vero Olympum vocat nivosum, intelligit tropice inferiores montis partes; & summatim omnia comprehendens, per synecdochen partem pro toto accipit. Nam nihil tale affirmat aut separatim discriminando statuit de cœlestibus hujusce montis partibus:

Ad Olympum, ubi aiunt deorum sedem tutam semper
Esse. Neque ventis concutitur, neque unquam imbre
Rigatur, neque nix aspergitur; sed potius serenitas
Diffunditur absque nube, luciduque circumfulget splendor.

Ἀγών. Locus congregationis:

Et quicumque antea in medio navium congregationis manebant.

Et:

——— *Sponte suâ divinam ingrederentur congregationem.*

Dicitur & de multitudine congregatâ:

Solvebatur multitudo congregata; populi autem veloces in naves singuli
Dispergebantur ut irent. ———

Ἀγείνεον. Ducebant, & ἀγινεῖν ducere. Vorticosum, ut ede-

---

sæpe Lexicographorum exscriptoribus accidit, duo naturâ diversissima inter se temere commiscuit; itaque ut restituatur perversus ordo, sic legendum:

Ἀγίνεον. ἦγον· καὶ ἀγινεῖν, ἄγειν. *Id est*, Ἀγίνεον significat ducebant; & ἀγινεῖν, ducere. Postea novus articulus constituendus est, & scribendum:

Ἄγρωσις. εἶδός βοτάνης. ὡς ἐπὶ τοῦ Od. Z. 90:

— Πολαμὸν ἄμφὶ δίνηντα
Τρώγειν ἄγρωσιν μελιηδέα. —

Id est, ἄγρωσις est genus herbæ. (Hanc glossam huc usque ex Hes. mutuati sumus). Ut in hoc versu: (Sic citare solet Apollonius). Od. Z. 90:

— *Flumen propter vorticosum*
Edere quamdam herbæ speciem dulcem
instar mellis. —

μελιηδέα. ὁ δὲ Ἀπίων, ἀπὸ τῶ ἐν ἀγροῖς γένεσθαι· [1] ἢ ἀγριέσθαι, ἢ ἐν ἀγροῖς ἐσθιομένη. ὡσαὶ γὰρ τῷ πλατεῖ αἱ τῆς Ναυσικάας ἡμίονοι τὴν ἄγρωσιν ἐσθίουσι.

Ἄγραυλοι. Ἐπ' ἀγρᾶ αὐλιζόμενοι·

Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι [2] πόριες. ———

Ἄγριον [3] αἰχμητήν. Ἄγριον ἐν τῷ αἰχμάζειν, ὅ ἐστι μάχεσθαι. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ ἄγριον αἶγα, τὴν ἀγαγρον σημαίνει. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ κύριον ὄνομα, ὡς ἔπι τοῦ·

Ἀγριος [4], ἠδὲ Μέλας, τρίταλος δ' ἦν ἱπποτα Οἰνεύς.

Ἀγρώσσων. Οἷον ἀγρεύων·

Ἰχθῦς [5] ἀγρώσσων πυκινὰ πτερὰ δονέει ἅλμῃ.

Ἄγρει. Τοῦτο ἀναπελαστικῶς λέγει, ἄγε·

Ἄγρει [6] νῦν μοι ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγελείην [7].

καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ·

Ἄγρει [8] δὴ πῦρ κεῖον ἐνὶ μεγάροισι Μελανθεῦ.

καὶ πληθυντικῶς, ἀντὶ τοῦ ἄγετε·

Ἀγρεῖθ' [9], αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι.

Ἀγκλίνας. Ἀνακλίνας, ὡς ἔπι τούτου·

Ἀγκλίνας [10] δὲ [11], πρόσθεν δὲ σάκεα [12] σχέθον ἑσταλοὶ ἑταῖροι.

---

[1] Γένεσθαι. Lege γίνεσθαι. Theocr. Idyll. 13. 41:

Καὶ θάλλοισα σέλινα, καὶ εἰλίσιος ἄγρωστις.

Ubi ejus Schol. docet eam vocari ab agricolis ἀγρίαν. Ἄλλοι δέ, inquit, τὴν ἄγρωσιν φασὶν εἶναι βοτάνην πρασοειδῆ, ἣν ἰδιωτικῶς φασι κολλήζιδαν.

[2] Ἄγραυλοι. Respicit Od. K. 410:

Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας.

Hesiod. in Theogoniâ 26:

— Ποιμένες ἄγραυλοι, κάκ' ἐλέγχεα.

[3] Ἄγριον. Hîc prætermittenda non est rara admodum & singularis significatio τοῦ ἄγριος, quod interdum sumitur pro παιδεραστής, ut videre est apud Etymologum

rent gramen dulce inſtar mellis. Apion ſic eam herbam vocari exiſtimat, quod in agris naſcatur; aut quaſi ἀγρίεδις, *id eſt*, quæ in agris comedatur. Propter enim fluvium, Nauſicaæ muli hoc graminis genus comedunt.

[7]Ἄγραυλοι. In agris ſtabulantes aut pernoctantes:

Ac veluti in agris ſtabulantes vitulæ. ——

[8]Ἄγριον ἀϊχμητήν. Ferum in pugnando. Cum vero dicit, ἄγριον αἶγα, capram ſilveſtrem notat. Eſt & nomen proprium, ut in hoc verſu:

Agrius & Melas, tertius vero erat eques Œneus.

[9]Ἀγρώσσων. Quaſi ἀγρεύων, *id eſt*, venans:

Piſces venans, crebo alas mergit in ſalſugine.

[10]Ἄγρει. Hoc adhortandi gratiâ uſurpat, tanquam age:

Agedum adverſus ipſum incita Minervam prædatricem.

Et in Odyſſeâ:

Age, jam ignem accende in ædibus Melantheu.

Et in plurali numero, pro agite:

Agite, partim quidem domum verrite feſtinantes.

[11]Ἀγκαίνας. Inclinans, ut in hoc verſu:

Inclinans, ante autem ſcuta tenebant ſtrenui ſocii.

Magnum. At ἄγριοι θεοὶ apud Heſ. ſunt Titanes. Sic quoque vocabantur dii ἀγρόνομοι, ut Pan, Nymphæ, &c.

4 [7]Ἀγρι©. Il. Ξ. 117.

5 Ἰχθῦς. Od. Ε. 53.

6 [8]Ἄγρει. Il. Ε. 765.

7 Ἀγελίην. Lege ἀγελείην. Pro νῦν μοι, lege μάν οἱ.

8 [8]Ἄγρει. Od. Φ. 176.

9 Ἀγρεῖθ'. Od. Υ. 149.

10 Ἀγκλίνας. Il. Δ. 113.

11 Δέ. Tolle δὲ, quo metro obſtat.

12 Σάκεα. Sic habet quoque Heſ. qui eumdem verſum laudat. Hodie apud Homerum legitur σάκη. Sed duo Lexicographi antiquam lectionem ſequentes, retinuerunt ſynecphoneſin, ſive ſynizeſin in σάκεα; ut optime annotavit Alberti. Si-

τάσεΐαι ἢ κὴ ὅπὶ δ' ἀνοίξας, ὡς ἐν τῇ μνησιπροφονίᾳ·

——— Ὅς [1] θαλάμοιο θύρας πυκινὰς [2] ἀραρυίας
Κάλλιπον ἀγκλίνας· τῇ ἢ σκότῳ [3] ἦεν ἀμείνων.

Ἀγελείην. Λείας ἄγεσαν· οἱ δὲ, λάφυρα. ἔνιοι δὲ, ἄγεσα [4] τὰς ὅπὶ πόλεμον ὅχλας. βέλτιον δὲ τὸ πρότερον.

Ἄγαλμα. Πᾶν ἐφ' ᾧ τίς ἀγάλλεται, ἢ ὀχὶ τὸ ξόανον. [5] φησὶ γοῦν ἐν μὲν Ἰλιάδι·

——— Βασιλῆϊ [6] δὲ κεῖται ἄγαλμα.
Ἀμφότερον, κόσμῳ θ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος.

ἐν Ὀδυσσείᾳ δέ·

Ἀσκήσας [7], ἵν' ἄγαλμα θεὰ κεχαρίσατ' ἰδοῦσα.

ἢ πληθυντικῶς·

Πολλὰ [8] δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε, χρυσόν τε.

Ἀγείρομεν. [9] Συναθροίσομεν·

Ἐς δ' [10] ἐρέτας ὅπιτηδὲς ἀγείρομεν. ———

---

mili ſchemate Heſiodus in operibus verſu 33. Νείκεα pro νείκη poſuit:

Τῷ κε κορεσσάμενος νείκεα κὴ δῆριν ἀφέλοιο·

& 149, τεύχεα pro τεύχη·

Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκειοι δέ τε οἶκοι.

Hæc figura vocatur συνίζησις, ſeu συμφώνησις, aut συνεκφώνησις, ſecundum Hephæſtionem; vel etiam συναίρεσις, ſecundum Herodianum. Et ex hujus definitione, locum habet: ὁπόταν δύο συλλαβαὶ σύμφωνον μὴ ἔχουσαι, μεταξὺ ἀλλήλων ἀντὶ μιᾶς ἀναληφθῶσιν.

[1] Ὅς. Od. X. 156.

[2] Ὅς θαλάμοιο. Hodie ſic legitur verſus:

—Ὅς θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν.

[3] Σκότος. Pro σκότος hodie legitur σκόπος. Si ſcribas σκότῳ, ſcribe quoque ἄμεινον, in neutro. Nec erit ſpernenda hæc lectionis varietas. Facile potuit σκότῳ in σκόπῳ à librariis mutari. Nam ſi unum fulcrum producatur, figura τῷ τᾶυ à formâ τῷ τῖ non ita multum abludit. Et convenientius erat portæ clauſæ aditum tenebris occultare, quam ei cuſtodem apponere; præſertim cum ex quatuor vi-

Aliquando ſumitur pro aperire ; ut in procorum cæde :

——— *Qui thalami januas compactas aptas*
Reliqui apertas ; horum autem ſpeculator fuit melior.

Ἀγελείην. Prædam agentem, alii autem ſpolia ; quidam vero ducentem ad bellum catervas intelligunt. Prior autem ſenſus potior eſt.

Ἄγαλμα. Omne id quo quis tamquam ornamento ſuperbit, non vero ſimulachrum. Dicit igitur in Iliade :

——— *Regi autem repoſitum eſt ornamentum ;*
Utrumque, ornatus equo, equitique decus.

In Odyſſeâ vero :

Aptans, ut ornatum dea gauderet videns.

Et in plurali numero :

Multa ornamenta appendit, & textilia & aurum.

Ἀγείρομεν. Congregemus :

Et in eam remiges lectos congregemus. ———

---

ris qui cum tantâ multitudine pugnarent, nullus ſupereſſet inutilis, qui inani negotio detineretur.

4 Ἄſσα. Lege ἄγεσαν. Eſt Minervæ epithetum. In Herculis ſcuto 197 :

— Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη Τριτογένεια.

5 Ἀγάλλειν, ut optime annotavit doctiſſimus Ruhnkenius ad Timæum, eſt proprie nitidum reddere ; ſic aliquid exornare, ut oculos gratâ ſui ſpecie exhilaret. Hinc ἄγαλμα, quidquid exornat ; quoniam vero ſtatuæ præcipuum faciebant ornamentum, ἄγαλμα proprie de his uſurpari cœptum eſt ; ſed nondum tempore Homeri hoc ſenſu accipiebatur.

6 Βασιλῆι. Il. Δ. 144.

7 Ἀσκήσας. Od. Γ. 438.

8 Πολλά. Od. Γ. 274.

9 Συναθροίσομεν. Lege συναθροίσωμεν in gloſsâ, ut Schol. & Heſ. qui habet ἀθροίσωμεν. Per licentiam enim poeticam Ω in Ο vertitur in voce ἀγείρομεν, ut ſupra vidimus in ἀθροτάξομεν. Eodem ſenſu dixit Heſiod. in operibus verſu 650 :

— Πολὺν σὺν λαὸν ἄγειραν.

10 Ἐς σέ. Il. Α. 142.

Ἀγαυόν. Καλὸν, ὑπερανὲς, θαυμάσιον. ὁ δὲ Ἀπίων, καλὸς [1], σεμνός· ἀπὸ τοῦ πολλαχοῦ γάειν, ὅ ἐστι γαυριᾶν. ποτὲ δὲ, σημαίνει καὶ ἔθνος ὀνομαστικῶς οὕτω λεγόμενον·

——— καὶ [2] Ἀγαυῶν ἱππημολγῶν.

καὶ ὅπου τοῦ ἄγαν καλοῦ·

Ἠὼς [3] δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο.

Ἀγγιαί. Αἱ ὁδοὶ, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν ἄγειν, ὅ ἐστι [4] πο... εσθαι καθ' ὅ φησι·

Λαοδίκην [5] ἐσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.

ἀντὶ τοῦ, πρὸς Λαοδίκην [6] προβιβάζουσα.

Ἀγγελίην. Ἀγγελίαν·

Ἀγγελίῃ [7] τινά τοι γαμήσομαι ἠυκόμοιο
Ἦλθον δεῦρο φέρουσα· φίλῃ δὲ Διὸς ἀγγιόχοιο.

καὶ·

——— Ἣ [8] μάλα λυγρῆς
Πεύσεαι ἀγγελίης. ———

ποτὲ δὲ, ἀντὶ τοῦ [9] ἄγγελος·

Ἔνθ' [10] αὖτ' ἀγγελίην ὅπὶ Τυδῆ σεῖλαν Ἀχαιοί.

---

[1] Καλός. Lege, Καλὸν, σεμνόν. Heſiod. in Theogoniâ verſu 462 :

—Ἵνα μή τις ἀγαυὸν ἐρανιώνων.

[2] Καί. Il. N. 5.

[3] Ἠώς. Od. E. 1.

[4] Πο .... εσθαι. Aliquot litteræ deſunt. Lege προσύεσθαι cum Heſ. qui eamdem etymologiam eumdemque verſûs Homerici ſenſum affert ; in quo eum merito ſequitur Phavorinus. Hinc explicanda eſt Pindarica phraſis quæ extat 10ª pyth. 4ª antiſ. "Αγων ἄγγελα προφερόνως. Reddendum eſt per, *ducens euntem ultro*. Ubi Schol. ἄγγελα pro ἀγόμενον accipit. Mallem ſubaudiri ἑαυτὸν, id eſt, ἄγων ἑαυτόν. Sic dicitur in ſolutâ oratione προάγειν, progredi ; ἀναφέρειν, convaleſcere ; ἀναλαμβάνειν, ſe recolligere ; ἐξειλῆσαι, ſe expedire ; καταλύειν diverſari, & ὑποδέχεσθαι, tranſ-

Ἀγαυόν.

Ἀγαθόν. Pulchrum, conſpicuum, admirabile. Apion vero interpretatur, pulchrum, auguſtum; & deducit ab *alpha* intenſivo, & γαίειν quod eſt gloriari, exultare. Aliquando & notat gentem ſic ex nomine dictam:

——— *Et* Ἀγαυῶν *equimulgorum.*

Sumitur & pro valde pulchro:

Aurora autem ex thalamo valde pulchri Tithoni.

Ἀγυιαί. Viæ; ex eo dictæ quod per eas ſoleant homines ἄγειν, *id eſt*, incedere. Quemadmodum dicit:

Ad Laodicen ſeſe conferens filiarum formâ præſtantiſſimam.

Εἰσάγειν hîc ponitur pro πορεύεσθαι, *id eſt*, ire.

Ἀγγελίην. Nuncium:

Nuncium aliquem tibi, Neptune, nigris crinibus decore
Veni huc afferens a Jove ægidem geſtante.

Et:

——— *Certe valde triſtem*
Audies nuncium. ———

Sumitur & pro eo qui fert nuncium:

Tunc rurſus nuncium Tydeum miſerunt Achivi.

---

gredi. In his exemplis ſubauditur ἑαυτόν; ſicut in Διαφέρειν, differre; ἀναχάμπτειν, reflecti; τελεῖν, numerari; ἀπαλλάττειν, liberari. Similis eſt illa Novi Teſtamenti phraſis apud ſanctum Matthæum: ἐγείρεσθε, ἄγωμεν. *Surgite, eamus.* Hinc lucem accipit græcum ἄγε, & latinum *age*; quod ſic reſpondet voci gallicæ *allons.*

4 Λαοδίκην. Il. Z. 252.

5 Πορσυνομένην. Lege πορσυνομένη. Pro ἀγυιαὶ *viæ*, reperitur apud Heſ. γύαι eodem ſenſu: quod cum Æoles efferrent Fύαι; hinc Kuſtero videtur orta latina vox *viæ.*

6 Ἀγγελίην. Il. O. 174.

7 Ἡ μέλα. Il. Σ. 19.

8 Ἄγγελος. Notandum Syracuſios Dianam vocaſſe ἄγγελον.

9 Ἔνθ'. Il. Δ. 384.

ἀντὶ τῦ τὸν Τυδέα ἄγγελον ἀπέστειλαν. καί·

Σεῦ [1] ἕνεκ' ἀγγελίης. ———

Ζηνόδοτος δὲ τοῦτο ἀγνοήσας μεταγράφει·

Ἧς ἕνεκ' ἀγγελίης. ———

Ἀγήνωρ. Ἤτοι ἄγαν ἀνδρεῖος, ἢ ἠνορέας ἐγκειμένης, ἢ ὅτ' ἂν αὐθάδης καὶ ὑβριστής·

Μὴ [2] ὄφελες λίασεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα
Μυρία δῶρα διδύς· ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως.

καί·

Οὐ [3] θήν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσῃ [4] θυμὸς ἀγήνωρ
Νεικείην [5] βασιλῆας. ———

καὶ ἡ ἀγηνορία δὲ ὡσαύτως, ἤτοι ἄγαν ἀνδρία [6], ἢ αὐθάδεια· ὡς καὶ ὅπου τῦ·

Νῦν [7] αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας.

ὅτ' ἂν δ' ὅπου γε λέοντος λέγῃ·

——— Ἀγηνορίη [8] δέ μιν ἔσχε
Ταρφέα τε στρέφεσθαι σίχας ἀνδρῶν πειρητίζων,

καταχρηστικῶς λέγεται.

Ἀγρονόμοι. Πρὸς διάφορον τόνον καὶ σημασίαν. καὶ ἄπαξ εἴρηται ἐν Ὀδυσσείᾳ·

Ἀγρονόμοι [9] παίζουσι. γέγηθε δ' ἄρα φρένα Λητώ.

ἐστὶ τῶν Νυμφῶν. τὰ μὲν ἓν παρεφάτης ὀξυτονουμένης, ἀκούονται αἱ ἐν ἀγροῖς οἰονόμοι· τὰ δὲ δευτέρας, αἱ ἐν ἀγροῖς νεμόμεναι.

---

[1] Σεῦ. Il. Γ. 206.
[2] Μὴ ὄφελες. Il. I. 694.
[3] Οὐ θήν. Il. B. 276.
[4] Ἀνήσῃ. Lege ἀνήσει.
[5] Νεικείην. In Homero legitur νεικέειν.

Hîc ſumit ἀγγελίην pro ἄγγελον. Et:

Tuí causâ legatus. ———

Quod cum ignoraſſet Zenodotus, emendat ac legit:

Suæ cauſâ legationis. ———

Ἀτήνωρ. Aut valde fortis, ex ἀνορέης, *id eſt*, fortitudine; aut ſuperbus, contumelioſus:

Utinam non oraſſes eximium Pelidem,
Infinita dona dans; is & alias ſuperbus eſt.

Et:

Non ipſum iterum rurſus immittet animus contumelioſus
Ut objurget reges. ———

Et ſimiliter ἀγηνορίη eſt nimia fortitudo, aut ſuperba contumacia; ut & in hoc verſu:

Nunc rurſus ipſum in ſuperbiam multo magis impuliſti.

Quando vero de leone dicit:

——— *Nimia autem fortitudo ipſum occidit;*
Frequenterque ſe convertit catervas virorum tentans.

Improprie utitur vocabulo ἀγηνορίη.

Ἀγρονόμοι. Pro vario accentu varius exurgit ſenſus. Semel occurrit hæc vox in Odyſſeâ:

Ἀγρονόμοι *ludunt. Latonæ tacitum pertentant gaudia pectus.*

De Nymphis dicitur. Si penultima acuatur; notat pecora in agris paſcentes: ſin vero antepenultima; in agris paſtas ſignificat.

---

6 Ἀνδρίη. Lege ἀνδρείη. Quamvis non ſim neſcius plurima vocabula per EI & per *iota* ſimplex æqualiter ſcripta reperiri; ſed hæc, ut pleraque menda, ex affinitate pronunciationis defluxerunt.

7 Νῦν. Il. I. 696.

8 Ἀγηνορίη. Il. M. 46.

9 Ἀγρονόμοι. Od. Z. 106.

Ἀγρόται. Θηρευταί·

——— Ὅισί [1] τε τέκνα
Ἀγρόται [2] ἐξείλοντο. ———

Ἀγανοῖς. Ἄγαν ἀνέτοις, προσηνέσι.

Ἀγανοφροσύνη. Ἡ τῷ φρενῶν προσηνεία·

Σή [3] τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπαύρα.

Ἀγέρωχοι. Ἡ μὲν καθ' ἡμᾶς σωνήθεια τὸν λέξιν ἐπὶ δὲ ψόγε ταύτῳ τάσσ. τὸς γὰρ αὐθάδεις καὶ ἀπαιδεύτους, ἀγερώχους [4] λέγει. ὁ δὲ Ὁμηρος, τὸς ἄγαν ἐντίμους· ἀπὸ δὲ ἄγαν ἐπὶ [5] τὸ γέρως ὀχεῖαθ·

Ὡς [6] ἄυθις καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων.

ὁμοίως δὲ καὶ ὅταν·

Ἐκ [7] Ῥόδε ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων [8] ἀγερώχων.

Ἀγακαττά. Ἄγαν ὀνομασά· ὡς καὶ ὁ Ἡλιόδωρος.

Ἀγρότερας. [9] Οὐ συγκριτικῶς εἴρηκεν, ἀλλ' ἀντὶ τῦ ἀγρίας·

Ἠὲ [10] μετ' ἀγροτέρας ἐλάφυς· πέλεται δέ ἑ γαστήρ.

---

[1] Ὅισι. Od. Π. 217.

[2] Ἀγρόται. Male in mſ. ἀγρώται. Hoc verbo utitur Æſchylus in Perſis 1007:

Βεβᾶσι γὰρ οἱπερ ἄγρόται στρατῦ,
Βεβᾶσιν, οἱ οἱ, νώνυμοι.

ubi Schol. innuit alteram fuiſſe lectionem, ſcilicet ἀκρόται pro ἀγρόται.

[3] Σή τ'. Od. Λ. 202.

[4] Λέγει. Sic in mſ. refertur ad nominativum σωνήθεια. Durius fortaſſe & inſolens videatur hocce loquendi genus. Poſſet legi λέγομεν. Nam in mſſ. codicibus λέγει, λέγεται, & λέγομεν, eodem fere litterarum compendio exhibentur; quod librario potuit eſſe fraudi.

[5] Ἐπὶ τὸ γέρως. Lege ἐπὶ τῦ γέρως. Nam ὀχεῖαθαι genitivum flagitat cum præpoſitione ἐπί. Sic dicitur apud Platonem, Ἐπ' ἐλπίδων, ſeu ἐπ' ἐλπίδι ὀχεῖαθαι. Mal-

Ἀγρόται. Venatores:

——— *Quibus progeniem*
Venatores abſtulerunt. ———

Ἀγανοῖς. Valde laudabilibus, benignis; ex ἄγαν & αἰνέω.

Ἀγανοφροσύνη. Mentis benignitas:

Tuaque benignitas dulci vitâ privavit.

Ἀγέρωχοι. Hodierna conſuetudo hanc vocem in vituperatione adhibet; ſuperbos enim & illiberales vocat ἀγερώχους. Homerus vero intelligit valde honoratos. Deducitur hæc vox ex A intenſivo, & ἐπὶ τῷ γέρως ὀχεῖσθαι, *id eſt*, honore provehi:

Sic retro in agmen receſſit Trojanorum valde honoratorum.

Et ſimiliter, cum dicit:

Ex Rhodo novem naves ducebat Rhodiorum valde honoratorum.

Ἀγακαυτά. Valde nominanda, celebria; ut dixit Heliodorus.

Ἀγροτέρας. Non comparative dixit, ſed loco poſitivi ἀγρίας:

Aut agreſtes cervas. Jubet enim eum venter.

---

lem deducere à γέρας ἔχειν, quam ab ἐπὶ τῷ γέρως ὀχεῖσθαι.

6 Ὡς. Il. Γ. 36.

7 Ἐκ. Il. B. 654.

8 Ῥοδίων. Rationem affert Heſ. cur ſic Rhodii vocati fuerint: ὅτι νησῶται ὄντες, ἔξωθεν ἐκ τῆς ἠπείρου ἀγρίους ὀχὴν διεγίνοντο, τυτίσι, τροφὴν ἐπεισακτον. Quod cum de omnibus inſulis affirmari poſſit; inepta prorſus mihi videtur hæc etymologia. Dixit Pindarus Olymp. Od. 9. ἵππων ἀγάνωρ, & Pyth. Od. 3. μισθὸς ἀγάνωρ; ut in primâ Olymp. μεγάνορος ἕξοχα πλούτου.

9 Ἀγροτέρας. Sic Heſiod. in Herculis ſcuto, verſu 407:

Ἀιγὸς ὀρεστινόμου ἢ ἀγροτέρης ἐλάφοιο.

10 Ἠὲ μετ'. Od. Z. 133.

Ἀγλαόκαρποι. Καλλίκαρποι·

Ὄγχναι [1] τε ῥοιαί, θ' μηλέαι ἀγλαόκαρποι.

Ἀγαπήνορα. [2] Τῷ ἀγαπωμένῳ τῷ ἠνορέην, ὅ ἐστι, τὴν ἀνδρείαν. ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα. ἢ τῷ ἀγαπωμένῳ ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν.

Ἀγνυμενάων. Σωτηρουμένων·

——— Νηῶν [3] θ' ἅμα ἀγνυμενάων.

Ἄγρην. Θήραν·

Καὶ [4] δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀληθέοντες ἀνάγκῃ.

Ἀγνοιήσασα.

Ἄνδρ' [5] ἀγνοιήσασα. ———

εἰς [6] τὸ ἀγνοούμενον ἰδοῦσα.

Ἀγαιομένου. [7] Καταπαυομένου·

Ὡς [8] ῥα τῷ ἔνδον ὑλάκτει ἀγαιομένῳ κακὰ ἔργα.

Ἀγκυλοχεῖλαι. Ἀγκύλα χείλη ἔχοντες.

Φῆναι [9] ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι.

Ἀγαιομένου. [10] Ἐξηγνόει·

Ἄλλοτε [11] δ' ἀγνώσασκε κακὰ χροΐ εἵματ' ἔχοντα.

ἐν τῇ Ψ τῆς Ὀδυσσείας, ἐπὶ τῆς Πηνελόπης.

---

[1] Ὄγχναι. Od. H. 115.

[2] Ἀγαπήνορα. Lege ἀγαπήνορος. Addit Hes. hanc vocem a quibusdam reddi per φιλόξενος. Et sic explicari posset hoc Homericum Il. O. 392 :

Τόφρ' οὐ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
Ἧστο. ——

[3] Νηῶν. Od. K. 123.

[4] Καὶ δή. Od. M. 330.

[5] Ἄνδρ'. Od. Υ. 15.

[6] Εἰς τὸ. Lege εἰς τὸν, pro εἰς τό.

[7] Ἀγαιομένου. Sic Hesiod. in operibus, versu 331 :

Τῷ δή τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται. —

[8] Ὡς. Od. Υ. 16.

Ἀγλαόκαρποι. Pulchrum fructum ferentes:

Pirus & malus punica, & mali pulchrum fructum ferentes.

Ἀγλαήνορα. Amantis ἀνορέην, *id est*, fortitudinem. Est & nomen proprium. Aut indicat eum qui amatur a viris.

Ἀγνυμενάων. Confractarum:

——— *Et navium simul confractarum.*

Ἄγρην. Venaturam:

Ibi jam venaturam aggrediebantur vagantes necessitate.

Ἀγνοιήσασα.

Virum ignorans. ———

Eum quem non agnoscit videns.

Ἀγαιομένου. Perculsi:

Sic huic intus latrabat perculso & attonito atrocitate horum facinorum.

Ἀγκυλοχεῖλαι. Qui habent rostrum repandum:

Aquilæ aut vultures curvis unguibus, uncis rostris.

Ἀγαιομένου. Ignorabat. In libro vicesimo tertio Odysseæ de Penelope dicitur:

Aliquando autem non agnoscebat mala corpori vestimenta habentem.

---

9 Φῆναι. Memoriâ lapsus Apollonius duo Homeri loca confundit & permiscet. Extat Od. X. 302, & Il. Π. 428: Οἱ δ', ὡς' ἀἰσυτιὴ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι. Et Od. Π. 217: Φῆναι ἢ ἀἰσυτιοὶ γαμψώνυχες, οἵσί τε τέκνα.

10 Ἀσαομένῳ. Hîc erravit per negligentiam librarius, qui festinante calamo totum hunc corrupit locum. Lege pro ἀσαομένῳ, ἀσνώσασκε; cum hoc sibi vocabulum enucleandum proponat, de eoque agatur in versu Homerico quem affert. Supra, ut vidimus, de ἀσαομένῳ facta mentio.

11 ἄλλοτε. Od. Υ. 95.

Ἀγνοίησεν. [1] Ἄγνοια [2].

Ἠέ [3] κεν ἀγνοίησιν [4] πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντα.

Ἀγέρθη. Συνελέγη.

Ἤ δ' [5] ἐπεὶ ἴδεν ἄμπνυτο, καὶ εἰς φρένα θυμὸς ἀγέρθη.

Ἀδαήμονες, Ἄπειροι.

Ὦ [6] φίλοι, ἤ γάρ πω τι κακῶν ἀδαήμονες εἰμέν.

καὶ ἀδαημοσύνη [7], ἡ ἀπειρία.

Ὦ γέρον [8], οὐκ ἀδαημοσύνη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν

Ὄρχαλον. ———

Ἀδινά. Τὰ τῷ ὄγκῳ [9] μὴ μεγάλα, ὡς ὅταν λέγει.

——— Μυιάων [10] ἀδινάων ———

καί.

——— Μελισσάων [11] ἀδινάων.

καὶ ὅτε φησί.

Μῆλ' [12] ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἕλικας [13] βοῦς.

---

1 Ἄγνοίησεν. Lege ἀγνοίησι.

2 Ἄγνοια. Aliquid hîc deeſt. Legendum puto, ἐν ἀγνοίᾳ τιθείς. Ut Heſ. habet: ἀγνοεῖν. Ἐν ἀγνοίᾳ τίθημι, ſublatâ negatione, quemadmodum egregie præſtitit Heinſius; cum antea corrupte legeretur, ἐν ἀγνοίᾳ μὴ τίθεις ἰδών.

3 Ἠέ κεν. Od. Ω. 217.

4 Ἀγνοίησιν. Lege ἀγνοίησι, cum ſequatur conſonans littera:

— Πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντα.

Hodie legitur:

— Πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἐόντα.

Nota variantem lectionem.

5 Ἤ δ'. Il. X. 475.

6 Ὦ φίλοι. Od. M. 208.

7 Ἀδαημοσύνη. Pro ἀδαημοσύνη, legitur in vulgatis Homeri editionibus ἀδαημονίη, ut & habet Heſ.

8 Ὦ γέρον. Od. Ω. 243.

9 Ὄγκῳ. Vide hîc apud Heſ. à Clariſſimo Alberti editum, doctiſſimam Kuſteri animadverſionem in ἀδινὰ, quam confirmat authoritate hujuſce noſtri Apol-

Ἀγνοίησεν.

Ἀγνοίησεν. Non agnoſcat:

Aut ſi me non agnoſcat ex longo tempore jam hîc exiſtentem.

Ἀτέρθη. Collectus fuit:

Illa igitur poſtquam reſpiravit, & ad mentem animus collectus fuit.

Ἀδαήμονες. Ignari:

O amici, nullo enim pacto malorum ignari ſumus.

Et ἀδαημοσύνη, ignorantia:

O ſenex, non imperitia te tenet curandi
Ordines vitium. ———

Ἀδινά. Quæ mole & magnitudine mediocria ſunt; ut quando dicit:

——— *Muſcarum* ἀδινάων. ———

Et:

——— *Apum* ἀδινάων.

Et quum dicit:

Oves ἀδινὰ *mactant, & flexipedes cornibus intortas boves.*

---

lonii quem, ut ipſe refert, reverendiſſimo & doctiſſimo patre Montfauconio præſente, primum inſpexit. I vol. pag. 95.

10 Μυιάων. Il. B. 469.

11 Μελισσάων. Il. B. 87.

12 Μῆλ'. Od. A. 92. Δ. 320.

13 Ἕλικας. Verti cornibus intortos. Nam, ut ipſe docebit infra Apollonius, in vocem ἕλικας; boves ſic dicuntur, ob incurvos pedes, vel ob incurva cornua. Atqui hîc non poſſunt vocari ἕλικες ob incurvos pedes, cum jam dixerit ἐλίσσοδας *flexipedes;* & ſic eſſet battologia Homero prorſus indigna: ſupereſt ergo ut ἕλικες hîc, quemadmodum ſemper aliàs, retortis cornibus implexos ſignificet; qui germanus hujus epitheti ſenſus eſſe deprehenditur. Ἕλικας, dixit Heſiod. in Operibus, verſu 450:

Δὴ τότε χορτάζειν ἕλικας βόας ἔνδον ἐόντας.

τὰ λειπτὰ τῆῤ προβάτων, καθ' ὃ καὶ ἀμαυέλλει·

——— Καὶ [1] εἰλίποδας ἕλικας βῶς.

ἢ τῆῤ ἀθρόων καὶ πολλῶν, ἀπὸ τοῦ ἄδην. καί φασι τοῦτο ἁρμόζειν ὀπὶ μυιῶν καὶ μελισσῶν, ἃ πολὺ μᾶλλον ὀπὶ τῆῤ προβάτων. ἄδην γὰρ, ὥσπερ ἐπὶ ἀθρόως καὶ ἀλλήλοις ἐπαμπεχόντα [2] νέμεται. ὡσπερ ἐκ τοῦ ἐναντίου διηρημένην τὴν νομὴν ποιμένων, εἰώθε λέγειν·

——— Καὶ [3] αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ———

ἐπὶ δὲ τοῦ·

Τῆς [4] ἀδινὸν γοόωσα μετηύδα Πηνελόπεια.

τὸ γοερὸν καὶ οἰκτρὸν σημαίνει. καὶ ὅτε φησί·

——— Ἀδινοῖο [5] γόοιο,

τοῦ ἀθρόως ἐκχεομένου. ἐπὶ δὲ τοῦ [6] ῥαψῳδίας Ὀδυσσείας·

Ἡ δ' [7] ὡς Σειρήνων ἀδινάων φθόγγον ἄκουσεν [8],

συνεχῶς ἀπδουσῶν. ἐπὶ δὲ τοῦ, ἀδινὸν [9] κῆρ, ἐν τῇ Ψ ῥαψῳδίας· [10] τὸ συνεχῶς λυπούμενον.

Ἄδος. Κόρος καὶ πλησμονή.

——— Ἄδος [11] τέ μιν ἴκετο θυμόν.

---

[1] Καὶ εἰλίποδας. Od. A. 92.

[2] Ἐπιμπεπλωκότα. Lege ἐπεμπεπλωκότα.

[3] Καὶ. Il. B. 474. Ubi ἴσ' αἰπόλια, pro καὶ legitur.

[4] Τῆς. Od. Δ. 721.

[5] Ἀδινοῖο. Il. Σ. 319. & alibi, ἀδινοῦ γόοιο.

[6] Ἐπὶ τοῦ ῥαψῳδίας. Citat librum ταυ, ut videtur, *id est*, undevigesimum; sed extat in libro Φ. 325. Odysseæ. Cujus quidem σφάλματος non Apollonium, sed ejus librarium reum fecerim. Nam verisimiliter scripserat, ἐπὶ ταύτης, pro quo legit ejus librarius, τοῦ ταῦ, inverso ordine; putans librum ab Apollonio designari,

Hìc notat minuta pecora ; quemadmodum ab iis diſtinguit,

——— *Flexipedes cornibus intortas boves.*

Aut denſa & frequentia ſignificat ; ſic derivaretur ex ἄδην affatim. Quod quidem dicunt muſcis & apibus pulchre convenire ; & multo magis pecoribus. Conferta enim denſaque, & alia aliis quaſi incumbentia paſcuntur. Quibus ſicut capræ ex adverſo oppoſitæ in paſcendi more reſpondent ; ſolet dicere :

——— *Et greges caprarum late ſparſos.* ———

At in hoc verſu :

Illas ἀδινὸν *lugens alloquebatur Penelope.*

Ἀδινὸν hîc ſignificat flebili & miſerabili modo. Et cum dicit :

——— *Luctus* ἀδινοῖο,

intelligit continuum & crebrum ſuſpiriis. Et in hoc libro Odyſſeæ :

Et quomodo Sirenum frequenter canentium vocem audivit.

Ἀδινάων ſignificat frequenter canentium. Quoad vero ἀδινὸν κῆρ, quod legitur Od. Ψ ; notat indeſinenter afflictum.

Ἄδος. Satietas, & plenitudo :

——— *Et ſatietas ejus animum occupavit.*

---

quod rariſſime præſtiterunt veteres Lexicographi.

7 Ἡ δ'. Od. Υ. 326.

8 Ἤκαστιν. Lege ἄκαστιν, ob metrum.

9 Ἀδινόν. Lege ἀδινόν.

10 Ῥαψῳδίας. Lege ῥαψῳδίᾳ, ob ἐν præcedens ; vel ἐπὶ τ' ῥαψῳδίας. Non memini me legere in libro Υ, ἀδινὸν κῆρ. Extat tantummodo Od. Υ 167. Κῆρ ἀτέραμνον ; at in libro Π. 481. Iliad. reperitur, κῆρ ἀδινόν.

11 Ἄδῳ. Il. Α. 88.

Ἀδηκότες. [1] Ἄδην. ἔχοντες, καὶ πεπληρωμένοι·

Ὕπνῳ [2] καὶ καμάτῳ ἀδηκότες. ———

ἀηδῶς ἢ ἐμπεθειμένοι. τὸ δὲ προσπαλήσιον, ἐπὶ τοῦ·

[3] Δείπνου [4] ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθών.

ἀντὶ τοῦ ἀηδεσθείη.

Ἄδινον κῦρ. Τὸ πρωϊπάρθιον κῆρ. ὅτως εἰρῆσθαι [5] ἀδινὸν, τῇ φύσῃ πυκνὸν εἶναι.

Ἄδεινον. [6] Ἀ ρεσθι.

Ἀδευκέι. Ἤτοι τῷ ἀπεοικότι, ἢ ὅιον ἀδεχεῖ [7], ἀπροσδόκητῳ·

——— Ἀδευκεῖ κείται ὀλέθρῳ.

ἐν δὲ τῇ Δ Ὀδυσσείας· ἀδόκει, ἀνελπίστῳ.

Ἀδεής. Οὐ δεδιώς·

Εἰπερ [8] ἀδεής τ' ἐστὶ, καὶ εἰ μόθου ἔς' ἀκόρητος.

καὶ ἡ ἄδεια δὲ, ἀπὸ τοῦ αὐτό. [9]

---

[1] Ἀδηκότες. Hodie legitur ἀδδηκότες, & sic scribendum est; quamvis habeat quoque Hes. ἀδηκότες per unum δ.

[2] Ὕπνῳ. Il. K. 98.

[3] Δείπνου ἀδήσειεν. Od. O. 134.

[4] Δείπνου. In nostris editionibus habetur δείπνῳ; & forsan melius. Construitur enim hocce verbum cum ablativo, non vero cum genitivo; ut in:

Ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀδδηκότες. —

[5] Εἰρῆσθαι. Lege εἴρηται. Vel adde φασὶ post εἰρῆσθαι.

[6] Ἀδεῖνον ἀ ρεσθι. Locus sane omnium corruptissimus; cum nulla vox sit græca, nullusque omnino sensus elici posse videatur. Cum me multum diuque torsisset; tandem veram, ut spero, lectionem inveni. Sic emendandum censeo: Ἀδεῖν. ἀρέσαι; id est, Ἀδεῖν significat placere. Sic, Il. Γ. 173:

Ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν κακὸς, ὁππότι δεῦρο

Υἱέι σῷ ἑπόμην. —

Schol. & Etym. interpretantur ἀδεῖν per ἀρέσαι. Hes. explicat ἄδε per ἤρεσε, & citat hunc versum, Il. M. 80:

Ὡς φάτο Πελυδάμας. Ἄδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων.

Et Od. Ω. 464:

Οὐ γάρ σφιν ἄδε μῦθος ἐν φρεσίν. —

Ἀδηκότες. Affatim habentes, & repleti:

Laſſitudine pleni & ſomno urgente. ——

id eſt, injucunde affecti. Similiter in hoc verſu:

Convivium injucundum experiatur, cum ſuperbis converſans.

Ἀδήσειν hîc ponitur pro ἀηδιάσειν.

Ἄδινον κῆρ. Sic vocatur pericardium, quod ſit naturâ craſſum & compactum.

Ἄδεινον. Placere.

Ἀδευκέι. Aut incongruo, aut tanquam ἀδοκεῖ, *id eſt*, inexpectato:

—— *Inexpectatâ jacet morte.*

In libro vero quarto Odyſſeæ, ἀδόκῃ ſignificat inopinato. Od. Δ. 489.

Ἀδεής. Intrepidus:

Quamvis intrepidus ſit, & belli inſatiabilis.

Et ἄδεια, *id eſt*, metûs vacuitas, ab eadem origine fluxit.

Ipſemet accentus ϑ ἀδεῖν ϑ qui in ſecundâ circumflexus eſt ſyllabâ, indicat eſſe verbum ἀδεῖν; non vero nomen adjectivum, aut ſubſtantivum. Nec mirum in fine ab imperito aut parum attento librario additam eſſe terminationem ον, cum abeſſet. Sæpe enim in manuſcriptis non formatur, niſi per lineolam ſuperimpoſitam, quæ à dextrâ ad ſiniſtram vergens, aliquando fallit oculos. Eam ſuppoſuit librarius; vel quod videre ſe crederet, vel quod neceſſariam exiſtimaret; ratus non agi de verbo, ſed de nomine. Reliquit tamen accentum circumflexum, qui ſuam proderet inſcitiam. Ἀρεσθαι vero in ἀρέσαι mutatio apta eſt ex ſolâ litterâ; & in codicibus minuſculæ præſertim ſcripturæ, nullum fere cernitur diſcrimen inter *alpha* & *beta*, niſi quod *alpha* ſuperiori parte contegatur; quæ ſi deleatur, jam tum confunditur cum *beta*, cujus figura proxime accedit ad *u* latinum. Sin autem littera *u* apice rotundo clauderetur; *a* latinum & græcum perfecte exprimeret.

7 Ἀδεχεῖ. Lege ut apud Heſ. ἀδοκεῖ. Non quod, ut egregie obſervavit Kuſterus, ἀδοκὴς ſit græcum; ſed quod hâc voce fictâ ad ſonum ϑ ἀδινὴς alludat.

8 Εἶσις. Il. H. 117.

9 Ἀπὸ τῦ αὐτό. Lege αὐτῦ.

Ἀδμήτην. Ἀδάμαστον·

[1] Ἀδμήτην, [2] ἣν ὄπωπα ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ.

Ἀδέψητον. Ἀμάλακτον, οἷον ἀνέργαστον·

Καμμὲν [3] ἀδέψητον βοέην σόρεσ', αὐτὰρ ὕπερθε
Κώεα πόλλ' οἴων τὰς ἱδρύεσκον Ἀχαιοί.

τὸ γὰρ δεψῆσαι, ὅπερ τὰ μαλάξαι τίθησι, καθάπερ ἐπὶ τῆς κηρῆς·

Κηρὸν [4] δεψήσας μελιηδέα. ———

Ἄδδην. Εἰς χόρον, ὑπερπλεῖον·

Ἀνδρῶν [5] εἰλομένων, εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην.

Ἄελλα. Ἡ τῷ ἀνέμῳ συγγενὴς ἀπὸ τοῦ ἄειν, ὅ ἐστι πνέειν. καὶ ὁ κοινότερος ἀελλοδὴς, ἀελλὴς, οἷον ἄντις ἀπὸ τοῦ ἀέλλων γένοιτο·

Ὡς [6] ἄρα τοῦ ὑπὸ ποσὶ κονίσαλος ὦρνυτ' ἀελλής.

καί·

——— [7] Ἀέλλοπος [8] Ἶρις,

ἡ ταχύπους.

Ἀέκητι. Ἀκουσιότητι·

——— [9] Ἀέκητι θεῶν ἐτέτυκτο.

Ἀεκαζομένους. [10] Ἐκόντας·

Πόλλ' [11] ἀεκαζομένους, τείροντο δὲ νηλεῖ χάλκῳ.

---

[1] Ἀδμήτην ἤν. Il. K. 293.

[2] Ἀδμήτην. Metaphorice quoque dixit Homerus, Od. Z. 109:

— Παρθένος ἀδμής.

[3] Καμμέν. Od. Υ. 2.

[4] Κηρόν. Od. M. 48.

[5] Ἀνδρῶν. Il. E. 203.

[6] Ὡς ἄρα. Il. Γ. 13.

[7] Ἀέλλοπος Ἶρις. Il. Θ. 409.

[8] Ἀέλλοπος. Sic Pindarus dixit in quartâ Pyth. Δίφρος ναμάσσιον ἀελλόποδας. Et in primâ Nemeorum: Αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων. Simonides, apud Aristotel.

Ἀδμήτην. Indomitam :

Indomitam, quam nondum ſub jugum adduxit homo.

Ἀδέψητον. Non mollitam, quaſi labore non ſubactam :

Subter quidem non maceratam bovinam ſtravit, ſed deſuper
Pelles multas ovium quas ſacrificaverant Achivi.

Δεψήσαι enim uſurpat pro mollire, quemadmodum de cera dicit :

Ceram quum emolliviſſet mellitam. ——

Ἄδδην. Ad ſatietatem, affatim :

Viris incluſis, ſoliti comedere largiter.

Ἄελλα. Venti turbo. Derivatur ex ἄημι, quod eſt flare. Et pulvis procelloſus, *id eſt*, qualis a procellâ excitaretur, vocatur ἀελλής :

Sic horum ſub pedibus pulvis ſurgebat procelloſus.

Et :

—— *Iris ἀελλοπόδ'*,

id eſt, velocibus pedibus prædita.

Ἀέκητι. Ingratiis :

—— *Diis invitis evenit.*

Ἀεκαζομένους. Invitos :

Valde invitos. Affligebantur autem crudeli ferro.

Rhetor. III. 2 : Χαίρετ' ἀελλοπόδων θύγατερες ἵππων. Et Sophocles in Œdipo Tyranno : Ἀελλοπόδων ἵππων ὠκυπαρώτερον πόδα νωμᾷν. Apud Heſ. legitur, ἀελλής· Συρροφὴ ἀνέμου ; quod bene in ἀελλὴ mutabat Salmaſius.

9 Ἀέκητι. Il. M. 8.

— Θεῶν αἲ κ' ἀέκητι τέτυκτο.

10 Ἐκόντας. Lege ἀυχ' ἑκόντας, ſive ἀκόντας.

11 Πόλλ' ἀεκαζομένους. Od. N, 277. ubi aliter.

καὶ ἀεκήλια ἔργα, ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι, χαλεπὰ ἦ, ὡς ἔνιοι, οὐχ ἑκήλια [1] ἔργα, οὐχ ἡσύχια.

Ἄλιν. Πνεῖν, ἀπὸ τῦ ἀεὶ ἴέναι· ἐν κινήσῃ γὰρ τὸ πνεῦμα. καὶ ἀέντες, ἀντὶ τῦ πνέοντες, ἢ πνεύσαντες, οἷον·

——— Διασκιδνᾶσιν [2] ἀέντες.

Ἀεικίζειν. [3] Ἠκίζετο·

Ὡς [4] ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀεικιζεν μαιμεώντων [5].

καὶ ἀεικίην, τὴν αἰκίαν·

Πᾶσαν [6] ἀεικίην ἄωτεχε χροὶ φῶτ' ἐλεαίρων.

ἐκ ἀεικιῶ, αἰκιῶμαι.

Ἄειδε. [7] Ἄιδε, ὕμνει. δύναμιν περιποίησαι ὥστε ἆσαι·

Μῆνιν [8] ἄειδε θεά. ———

τινὲς δὲ, εἰς τὸ λέγειν μετέβαλον τὴν λέξιν. ἐπὶ μὲν τῦ παλαιγάδην προφερομένων, τῷ λέγε [9] καταχρωμένῳ, καὶ τῷ εἰπεῖν· τῷ δὲ ἄειδεν, ἐπὶ μὲν μετ' ᾠδῆς·

Ἀλλ' ἄγε [10] δὴ μεταβῆθι, καὶ ἵππων κόσμον ἄειδε.

ταῦτα δὲ Ἀισωπος ὁ Σαρδιηνὸς εἶπεν·

Ὄντιν' οἱ ἀδελφοὶ ἄδοντα μῦθον ὡς καλῶς ἐδέξαντο,

ἀντὶ τῦ λέγοντα. ὁ γὰρ Ἀισωπος λογοποιός.

---

1 Ἑκήλια. Malem ἕκηλα.

2 Διασκιδνᾶσιν. Il. E. 526.

3 Ἀεικίζειν. Lege ἀεικιζειν, ut in verſu.

4 Ὡς ὁ μέν. Il. Ω. 21.

5 Μαινεσίνων. Lege μενεαίνων.

6 Πᾶσαν. Il. Ω. 18. ubi ἀεικείην pro ἀεικίην.

7 Ἄιδε. Sic ſcribitur; ſed legendum ἄδε. *Iota* enim, ut in antiquis inſcriptionibus, ſic & in hoc codice, aliquando non ſubſcribitur; ſed ad latus continenti ſerie apponitur.

8 Μῆνιν. Il. A. 1.

9 Λέγε. Jam tamen obſervatum eſt apud poetas τὸ λέγειν idem eſſe quod canere, &

Et

Et opera ἀεικέλια, quæ non quis libenter patiatur, dura; aut, ut quidam dicunt, non pacifica opera, non tranquilla; ex A privativo & ἤκηλος pacificus.

Aein. Flare. Derivatur hoc nomen ab ἀεὶ ἰέναι, *id eſt*, ſemper ire: in motu enim ſemper eſt ventus. Et ἄϋτες flantes, aut qui jam flaverunt; quale hoc:

——— *Diſſipant flantes.*

'Aeikízein. Fœde & contumelioſe tractabat:

Adeo hic quidem Hectorem indigne tractabat furens.

Et ἀεικίη notat contumelioſam illam fœdationem:

Omnem fœdationem removit a corpore, virum miſeratus.

Et ἀεικιῶ, *id eſt*, his indignis lacerabo modis.

'Aeide. Cane, celebra; vim acquire canendi:

Iram cane dea. ———

Quidam vero tranſtulerunt dictionem ad ſignificandum *dicere*, cum de ſolutâ oratione uſurpetur λέγε & εἶπε; at de carminibus adhibeatur, ἄειδε:

Age vero, jam tranſi, & equi apparatum cane.

Hæc dixit Æſopus Sardianenſis:

Quem canentem ſermonem fratres non bene exceperunt.

Canentem pro dicentem: Æſopus enim erat ſolutæ orationis ſcriptor.

---

in ſtylo ſublimiori uſurpari; ſic apud Theocritum in Idyllio XVII:

Ἀνδρῶν δ' ἄϋ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λείεθω.

in primâ Anacreontis Od.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας.

Et in XVI:

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης.

Quod ipſum, annotante Annâ Dacierâ, expreſſit Horatius, dum primum Odyſſeæ verſum ſic redderet:

Dic mihi, Muſa, virum captæ poſt tempora Trojæ.

Infra, pro ἢ τοῦ ἐπεῖν· τοῦ δ' ἄειδε, lege, ἢ τοῦ εἶπε· τοῦ δ' ἄειδε.

τὸ Ἄμ' ἄγε. Od. Θ. 492.

Ἄεσαι. Κοιμηθῆναι·

Ἔνθα [1] δὲ νύκτ' ἄεσαν, ἃ δ' ὀτρῦναι πόλιν ἔισω.

καὶ πλατυσμικῶς, καὶ τὸ ὁριστικὸν, ἄεσαμεν, ἐκοιμήθημεν·

Νύκτα [2] μὲν ἀέσαμεν καλεσσὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντες·

λέγει δὲ ἄεσαν, κοιμηθῆναι, καὶ στῆσιν τοῦ ἔσαν [3], ὅ ἐστιν ὥρμησαν· ἐοικὸς δὲ κοιμώμενοι τῷ ὁρμητικῷ [4] ἔχειν ἀνέχοντο).

Ἀείρας. Ἐσὶ μὲν τῷ βαστάζειν·

Ἦ μ' [5] ἀναείρῃ, ἢ ἐγώ σε. ———

καὶ καὶ μεταφορικῶς·

——— Ἀείρας [6]

Ἐς θάλαμον καθέθηκε. ———

ἐσὶ δὲ τὸ προσφέρειν·

Μή [7] μοι οἶνον ἄειρε. ———

καὶ ἐν τῇ Α Ὀδυσσείας, ἀείρας [8], προσενέγκας. ἕιρηται δὲ ἅπαξ, ἐοικὸς ὁ προσφέρων, ἀπὸ τοῦ προσφερόμενον. καὶ αἴρειν, τὸ προσφέρειν. ἀπὸ δὲ τούτου καὶ τὸ ἄρτον ὠνομάσθαι, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος.

Ἄελπτον. Ἀνέλπιστον· καὶ ἀελπτία [9], ἡ ἀνελπιστία.

Ἀεικίσωσιν. Ἀεικία προβάλλουσιν·

——— Ἀεικίσασι [10] δὲ νεκρὸν

Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι ὅσσοι ὄλοντο.

---

[1] Ἔνθα. Od. ο. 40.

[2] Νύκτα. Od. γ. 151.

[3] Ἔσαν. Hinc emenda Hes. qui habet καλὰ στῆσιν ἓ ἰᾶσαν, & Schol. Apollonii Rhodii qui legit, καλὰ στῆσιν ἓ ε, ἄσαν. Contendunt enim Grammatici ἄεσαν formari ex A privativo, & ἴσαν, *id est*, moveri cum impetu.

Ἄεσαι. Dormire :

Illic autem noctem dormi, eumque mitte in urbem.

Et in plurali numero, atque indicativo, ἄεσαμεν ſignificat dormivimus :

Per noctem quidem dormivimus, triſtia mentibus agitantes.

Dicitur autem ἄεσω, dormire, ex *alpha* privativo, & ἴεσω, *id eſt*, moveri ; quoniam dormientes a motu abſtinent.

Ἀείρας. Sumitur quidem pro tollere :

Aut me tolle, aut ego te. ——

Et in participio :

—— *Tollens*

In thalamum depoſuit. ——

Offerre ſignificat :

Ne mihi vinum offeras. ——

Et in primo libro Odyſſeæ, ἀείρας ſignificat eum qui obtulit. Sic autem dicitur ; quod is qui offert, ἄειρει, *id eſt*, tollit oblatum : & ἄειρειν ſignificat offerre. Hinc & panem nominarunt, ut inquit Apollodorus, ἄεξον ; ex ἄειρειν offerre.

Ἀέλπτον. Non ſperandum, & ἀελπτέω, inſperatum.

Ἀεικίσσωσιν. Indigne fœdent :

—— *Indigne autem fœdent mortuum*
Myrmidones, ob Græcos irati quotquot perierunt.

---

4 Ὀρμηλικῆ. Mallem ὁρμηλικόν.

5 Ἦ μ' ἀνάειξ'. Il. Υ. 724.

6 Ἀείρας. Od. Ω. 164.

7 Μή μοι. Il. Z. 264.

8 Ἀείρας. Od. A. 141.

9 Ἀελπτέω. Hodie legitur ἀελπτέω. Od. E. 408 :

Ὦ μοι ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπτέα δῶκεν ἰδέσθαι.

10 Ἀεικίσσωσι. Il. Π. 545.

ὁ δὲ Νέσωρ φησί·

——— [1] Ἀεικίη [2] δέ σοι αὐτῷ
Ἔσεται, ἀλλὰ φίλῳ φρονέων πεφυλαγμένῳ εἶναι.

ἀντὶ τοῦ ἀφύλακτον. ὅταν δέ·

Πεπληγὼς [3] ἀγορῆθεν ἀεικέσσι πληγῇσιν.

καί·

——— Πληγῇσιν [4] ἀεικελίῃσι δαμάσσας,

τοῖς ἀφυκτικοῖς.

Ἀεικέλιον. [5] Τὸν ὄυτελῆ·

Δίφρον [6] ἀεικέλιον καταβείς, ὀλίγην τε τράπεζαν.

καί·

Πρόσθεν [7] μὲν γὰρ δή μοι ἀεικέλιος φάνετ' [8] εἶναι.

τὸ δὲ ἀεικὲς ἢ ἀεικελίην, ἐπὶ τῆς Ὀδυσσείας, κακὴν ἀποδώκεν· ἢ ἀεικέλιον, τὸ μηκέτι τῷ πρόσθεν φαινομένῳ ἐοικότα.

Ἀείκαστος. [9] Ἐυκατάφρονητος, ἐν τῇ Τραψῳδίᾳ. ἀεικίας, τὰς ἁμαρτίας.

Ἀέξετο. Ἠυξεῖτο·

——— Οὐ μὲν [10] γάρ ποτ' ἀέξετο κύματ' [11] ἐν αὐλῷ
Οὐλε μέγ', ὅτ' ὀλίγον· λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη.

---

1 Ἀεικίη δέ. Il. Φ. 342.

2 Ἀεικίη. In nostro Homero legitur, ἐλεγχείη.

3 Πεπληγώς. Il. B. 264.

4 Πληγῇσιν. Od. Δ. 244.

5 Ἀεικέλιον. Pertinet ad articulum præcedentem, ubi mentio habetur de πληγῇσιν ἀεικελίῃσι.

6 Δίφρον ἀεικέλιον καταβείς, hodie καθαθείς, Od. Υ. 259.

7 Πρόσθεν. Od. Z. 242.

8 Φαίνετ'. In Homero legitur δόατ'.

9 Ἀείκαστος. Vocabulum corruptum, quod neque apud Homerum, neque apud cæteros reperitur. Lege ἀεικὴς, cujus neu-

Neſtor vero dicit:

——— *Probrum vero tibi ipſi erit.*
Proinde, dilecte mihi, prudens cautus eſto.

Ἀεικίῃ hîc ſumitur pro αἰσχύνῃ, probrum. Quando vero dicit:

Verberans e concione turpibus plagis.

Et:

——— *Turpibus plagis cum domuiſſet.*

ἀεικέσσι indicat αἰσχιστικαῖς, *id eſt*, contumelioſis.

Ἀεικέλιον. Vilem:

Sellam vilem cum appoſuiſſet, parvamque menſam.

Et:

Nam prius quidem mihi vilis eſſe videbatur.

Ἀεικὲς vero & αἰκελίην in Odyſſeâ uſurpat pro malam; & per ἀεικέλιον, notat mutatum ab illo qui prius videbatur, ſuîque diſſimilem.

Ἀείκαστος. Contemptibilis, in libro decimo nono Iliadis. Et ἀεικίας, peccata.

Ἄέξετο. Augebatur:

——— *Nunquam enim augebatur fluctus in ipſo,*
Neque magnus neque parvus: candidaque erat circum
tranquillitas.

---

trum extat in libro T, ut deſignat Apollonius. II. T. 124:

— Οὐ δὲ ἀεικὲς ἀνωτέρω Ἀρτέμιδι.

Et 133:

Ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα τὸν Εὐρυσθῆος ἄεθλων.

Quin & Heſ. explicat ἀεικὲς, ὑπερηφάνως. Idem reddit ἀεικία, per ἁμαρτία. In Heſiodi Theogoniâ, verſu 166:

— Πρότερος γὲ ἀεικίη μήσατο ἔργα.

10 Οὐ μὲν. Od. K. 93.

11 Κύματ'. Melius in noſtro Homero legitur κύμαθ', ob ſequentia adjectiva, quæ ſunt in ſingulari.

Ἆεθλος. Διὰ παιτὸς μὲν ἀρσενικῶς λέγῃ ἐνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς τὰς ἄεθλας τῶν πόνων, ἢ τὰς πόνας·

Οὗτος [1] μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτελέλεσται.

καί·

——— Ἄεθλας [2]

Πολλοὺς, τὰς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.

ἀδετέρως ἢ ἄεθλα, τὰ ἔπαθλα, καὶ τὸ πλεῖσον·

——— [3] Παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς

Θῆκεν ἄεθλα. ———

ὅθεν καὶ Ἀρίσαρχος ἀναγινώσκει· [4]

——— Μεῖζον ἄεθλον.

τὸ γὰρ ἔπαθλον δηλοῖ.

Ἀισιφροσύνησιν. [5] Ἀσωτείαις, ἀνοίαις. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀέσαι, ὃ ἐστι κοιμηθῆναι, καὶ τῶν φρενῶν σωθεὶς ἡ λέξις· ὁ γὰρ κοιμώμενος τοῖς φρεσὶν, ἄφρων νομίζεται.

Ἄζετο. Ἐὰν φιλῶς, ἐξηραίνετο· καὶ γὰρ ὁ [6] ἄζηλος τῇ [7] ξηρασίᾳ δηλοῖ. ἢ καὶ μελοχήν φησί πως·

Ἣ [8] μὲν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας.

ἀντὶ τοῦ ξηραινομένη· τοῦ φιλοῦ ἀντισοίχου τούτῳ ἐπιμαρτυρεῖται·

---

1 Οὗτος. Od. X. 5.

2 Ἄεθλας. Od. Θ. 22. Ubi οὓς pro τὰς legitur.

3 Παλαισμοσύνης. Il. Ψ. 701. Apud Hom. legitur:

— Τρίτα θῆκεν ἄεθλα

Δεικνύμενος Λαοῖσι παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς.

4 Ἀναγινώσκει. Hic sensus loci: Ἄεθλος in masculino, significat certamen; ἄεθλον vero in neutro, præmium certaminis. Quod cum ita sit; in libro II. Ψ. versu 551:

Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δέρμα ἢ μεῖζον ἄεθλον,

ubi agitur de præmio certaminis, non vero de certamine, Aristarchus merito legit in neutro, μεῖζον ἄεθλον. Alii vero malebant in masculino, μείζων' ἄεθλος:

Ἄεθλος. Semper quidem in masculino genere, sive singularis, sive pluralis sit numerus; vocat certamina laborum, & labores, ἆθλους:

Hoc quidem jam certamen innoxium perfectum est.

Et:

——— *Certamina*

Plurima, quibus Phæaces experirentur Ulyssem.

In neutro vero, ἄεθλα præmia certaminis ut plurimum significat:

——— *Luctæ laboriosæ*

Posuit præmia. ———

Unde & Aristarchus legit, μεῖζον ἄεθλον. Præmium enim certaminis vult indicare.

Ἀλσιφροσύνῃσι. Inscitiâ, insipientiâ. Componitur autem hæc vox, ex ἀΐσσω, quod est dormire, & φρενῶν, *id est*, mentem. Ille enim cujus mens somno sepelitur, insipiens existimatur.

Ἄζετο. Spiritu tenui notatum, significat *siccabatur*. Etenim ἄζη siccitatem indicat. Et in participio alicubi dicit:

Illa quidem arescens jacet fluvii ad ripas.

Ἀζομένη hîc est pro ξηραινομένη, *id est*, siccata. Spiritus tenuis

---

quod notat certamen, non vero certaminis præmium.

5 Ἀεσιφροσύνῃσι. Extat Od. o. 469:

— Αὐλὰς ἐγὼν ἐπόμην ἀεσιφροσύνῃσι.

Et in Theogoniâ 502:

— Ὅυς δῶτε πατὴρ ἀεσιφροσύνῃσι.

6 Ἄζη. Od. X. 184.

7 Τῇ ξηρασίᾳ. Lege τὴν ξηρασίαν. Od. X. 184:

— Πεπαλαγμένον ἄζῃ.

Hesiodus in Herculis scuto 387:

— Ὁπότε χρόα Σείριος ἄζει.

Et ἄζηται in Theogoniâ versu 99, est curis contabescere:

Ἄζηται κραδίην ἀκαχήμενος. —

At cum spiritu aspero, versu 532, est venerari:

Ταῦτ' ἄρα ἀζόμενος τίμα ἀριδείκετον υἱόν.

8 Ἡ μήν. Il. Δ. 487.

τῇ κῦ τὸ φιλὸν ἀναγνώσῃ. καὶ τό·

——— Καταζήνασκε [1] δὲ δάμων.

ἐστὶ τοῦ Ταντάλου, ἀντὶ τοῦ καταξήραινε. καὶ ἀζαλέην, τὴν ξηράν. καί·

——— Βῶν [2]

Ἀζαλέην, τό μοι ἐστὶ ταλαύρινον πολεμίζειν.

δασυνομένης δὲ, ἕτερον [3] τὸ δηλοῖ·

Ἄζεο [4] δὲ μὴ νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι.

ἀντὶ τοῦ ἐσέβετο. καὶ Ὀδυσεὺς πρὸς Κύκλωπα·

Σχέτλι', [5] ἐστὲ ξείνους οὐχ ἅζεο σῷ ἐνὶ οἴκῳ.

ἀντὶ τοῦ ἐσέβου. καί·

Ἀζόμενοι [6] Διὸς υἱόν. ———

ἀντὶ τοῦ σεβόμενοι. ἐτυμολογοῦσιν δὲ, οἱ μὲν λέγοντες, αἰδέμενοι· ἐστὲ ὁ σεβόμενος ἀρεσὸν ἔργον ὑποδείκνυται τοῖς θεὸς σέβεται. οἱ δὲ, καὶ συγκοπὴν ἁζόμενοι, ἀντὶ τοῦ ἁγιζόμενοι, ἅγιον ἡγούμενοι, ὅ ἐστιν σεβαρόν. [7]

Ἄζηχές. Ἀδιεχὲς, ἀλαφάλειστον· [8]

Ἄζηχὲς [9] μεμακυῖαι, ἀηδούσαι ὅσσα ἀρνῶν.

καί·

Ἄζηχὲς [10] φαγέμεν καὶ πιέμεν. ———

---

[1] Καταζήνασκε. Od. Λ. 586.

[2] Βῶν. Il. H. 238.

[3] Τό. Fortaſſe legendum, δασυνόμενον δὲ, ἕτερόν τι δηλοῖ. Sic dixit Euripides in Alceſt. 326:

Θάρσει· πρὸ τοῦτο γὰρ λέξειν οὐχ ἅζομαι·

ubi tamen, in editione Pauli Stephani, legitur ὑ χάζομαι, *id eſt*, non recedo, non recuſo; quod quidem ferri poteſt: nam haud abſimiliter habet Euripides in Oreſte, verſu 1118:

Καὶ μὴν τό γ' ἔρξαι δὶς θανεῖν ὑ χάζομαι.

quod Schol. interpretatur ἐχ' ὑποχωρῶ, oppoſitus

oppositus, hoc indicat tenui, quâ effertur, pronunciatione. Et:

——— Καλαζήνασε deus.

De Tantalo dicitur; & Καλαζήνασε hîc sumitur pro καλεξήρανε, *id est*, arescere faciebat. Et ἀζαλέη indicat siccam & aridam. Et:

——— *Scutum*
Aridum, ideo mihi licet audacter pugnare.

Cum spiritu autem aspero aliud prorsus significat:

Verebatur enim Jupiter, ne quid in nocte celeri ingratum faceret.

Ἄζετο significat hîc *verebatur*. Et Ulysses ad Cyclopem exclamat:

Improbe: quandoquidem hospites non verebaris tuâ in domo.

Hîc ἄζεο significat *verebaris*. Et:

Reveriti Jovis filium. ———

Etymologiam deducunt alii dicentes: αἰδήμονες, *id est*, reverentes; quoniam is qui reveretur, gratum opus iis ostendit quos reveretur. Alii vero per syncopen ἀζόμενοι dicunt pro ἀϊζόμενοι usurpari; quod significat sanctum, *id est*, venerabile, existimantes.

Ἀζηχές. Indesinens, non intermissum:

Continue balantes, auditâ voce agnorum.

Et:

Continue comedere, ac bibere. ———

ἐχ ὑποχωρήσω. Idem ad versum Alcest. supra allatum, duas lectiones proponere videtur; nam primo explicat: σὺν δύναμαι, quod est ἄζομαι; & addit exemplum ex Il. E. 830:

— Μάλ' ἄζεο θῆρον Ἄρηα.

Dein subjicit, σὺν ἀτρέμομαι, quod est, χάζομαι.

4 Ἄζετο. Il. E. 261.

5 Σχέτλι'. Od. I. 478.

6 Ἄζομβροι. Il. A. 21.

7 Σεβαρόν. Lego σεβασόν.

8 Ἀδιάλειπτον. Schol. Apollonii Rhodii Argonaut. B. 99. κορύνας ἀζηχέας explicat per ξηρὰς, & ἠχήσας ξηρὸν ἦχον.

9 Ἀζηχές. Il. Δ. 435. Ubi hodie ἀκέσασθαι pro ἀκήσασθαι.

10 Ἀζηχὲς φαγέμεν. Od. Σ. 3.

Ἄν. Ἔωνει·

——— Ἀυτὰρ [1] ἄπ Ζέφυρος μέγας, αἰὲν ἔφυδρος.

ἢ ἀήμβυαι, τὸ πνεῦσαι. ἢ ἄπλον δίχως, τὸ ἔωνεον·

Βορέης [2] δ Ζέφυρος, τώ τε Θρήκηθεν ἄπλον.

δ ἄημα, τὸ πνεῦμα. ἢ ἄηται, οἱ ἄνεμοι ἢ ἀήμβυοι [3] δ ἀήτη, ἡ πνοή·

——— Ἀνέμοιό [4] τε δεινὸς ἄπλης.

ἀντὶ τῦ δεινή. ὡς κλυτὸς Ἀμφιτρίτη, ἀντὶ τῦ κλυτή. ὅταν δὲ λέγῃ·

Θάρσος [6] ἄπλον ἔχεσκε. ———

τὸ μεγαλοβλαβὲς θέλῃ δηλῶν.

Ἀπείρον. Κῦφον· τὸ διὰ τὸ ὑπὸ ἀνέμου οὐρεῖσθαι, τῦτ' ἔστι, ὑπὸ τῆς ἀήτης, ἤ ἀνέμου πνοῆς.

Ἀήρ. Ὅτε μὲν ἀρσενικῶς, ὁ περιεχυμένος ἡμῖν, περὶ ᾧ φησι·

Εἰς [7] ἐλάτην ἀναβὰς περιήκεσεν, ἢ τότ' ἐν Ἴδῃ.
Μακροτάτη πεφυῖα δι' ἠέρος ἀθέρ' ἱκάνει.

ὅτε δὲ θηλυκῶς, ἢ σποτίαν σημαίνῃ·

Ἀὴρ [8] δὲ περὶ νηυσὶ βαθεῖ [9] ἦν, ἠδὲ σελήνη
Οὐρανόθεν πρὸφαινε. ———

---

[1] Αὐτάρ. Od. Ξ. 458.

[2] Βορέης. Il. I. 5.

[3] Ἀήμβυοι. Flatus intelligit. Extat Il. Υ. 214:

Ἄϊψα δ' πόντον ἴκανον ἀήμβυοι. —

Ubi tamen alii legunt ἀήμβυαι, id est, ad flandum, ut Od. Γ. 176:

Ὧρτο δ' ἐπὶ λιγὺς ἔρος ἀήμβυαι. —

Et ipse Apollon. dixit ἀήμβυαι esse τὸ πνεῦσαι. Sed hîc ἀήμβυοι habet ut nomen substantivum; quod est notatu dignissimum. Ἄῆται quod præcedit, occurit in Hesiodi Operibus, versu 643:

— Εἰ κ' ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας.

[4] Ἀνέμοιο. Il. Φ. 626.

[5] Κλυτή. Hoc Atticum est, ut apud

Ἄη. Flabat :

——— *Sed flabat Zephyrus magnus, ſemper aquoſus.*

Et ἀήμεναι ſignificat flare. Ac in duali numero, ἄηλον, *id eſt*, flabant :

Boreas & Zephyrus, qui e Thraciâ flabant.

Et ἄημα, ventus ; & ἄηται, venti. Et ἀήρδμοι atque ἀήτη, flatus :

——— *Ventique terribilis flatus.*

Δεινὸς hîc eſt pro δεινή ; ut in κλυτὸς Ἀμφιτρίτη, *id eſt*, celebris Amphitrite, κλυτὸς eſt pro κλυτή. Cum vero dicit :

Habens audaciam ἄηλον. ———

Valde nocivam innuit.

Ἀήσυπον. Ita leve ut vento abripi poſſit. Ex σύρω, traho ; & ἀήτης, vento, ejuſque flatu.

Ἀήρ. Quando dicitur in maſculino genere ; eſt ille nobis circumfuſus, de quo dixit :

In abietem aſcendens proceram admodum, quæ tunc in Idâ Altiſſima nata per aerem ad æthera ibat.

Cum vero eſt in fœminino genere ; obſcuritatem & tenebras notat :

——— *Caligo enim circa naves denſa erat ; neque luna E cœlo lucebat.* ———

Sophoclem, πρίστις λαμπρὸς, pro λαμπρά ; & apud Euripidem in Hecubâ, ἀγχιλθεὶσά μοι γυναῖ. Homerus quoque dixit : κλυτὸς Ἱπποδάμεια. Non quod, ut quidam volunt, Attici fœmininum cum maſculino conjungerent ; ſed quod adjectiva in ος gauderent hâc terminatione quæ duobus generibus eſſet communis, ut ea quæ apud Latinos in *is* deſinunt.

6 Θάρσος. Il. Φ. 395.

7 Εἰς. Il Ξ. 288.

8 Ἀήρ. Od. I. 144.

9 Βαθεῖ. Legitur in manuſcripto βαθεῖαν, pro βαθεῖ' ἂν ; quæ varietas lectionis non erat prætermittenda.

Ἀθηριλοιτόν. Τὸ λιγόμβρον πλύσι· ἢ ἔστι τὸ ἔτυμον, ἀθεροληρὸν, τὸ τῆ ἀθέρων ὀλοθρευτικόν. ληρὸς γὰρ, ὁ ὄλεθρος· ἀθέρες δὲ, εἰσὶ τὰ ἀπόβολα τῆ καχύων, ἀπὸ τῦ ἀφῆ κεφάτιλα ἄγαν ἔχειν. διόπερ τὸ ἀπόβολόν τι [1] ἠγέισθαι, μεταφορικῶς ἀπὸ τῆ ἀθέρων, ἀθερίζειν λέγει. οἷον·

——— [2] Ἐπεὶ [3] ἄ πότέ μ' ὀϊ γ' ἀθέριζον.

ἠτίμαζον ἢ ἀπόβολον ἡγῦντο. ¢ ἐν Ὀδυσσείᾳ·

Τῶν [4] δ' ἄλλων ἅτέρ τιν' ἀναίνομαι, ἠδ' ἀθερίζω.

Ἀθεμίστων. Ἐν τῇ Ι Ὀδυσσείας ἀπὶ τῆ Κυκλώπων ἀπιθέτῳ λεγομένῳ·

Κυκλώπων [5] δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων.

ὁ γῦν Ἡλιόδωρος Ἀρισαρχείως μεταφράζων [6] φησὶ, καθὸ ἐ κοινοῖς χρῶνται νόμοις. ὁ γὰρ Ἀρίσταρχος λέγει δικαίως εἶναι τὰς Κύκλωπας, ἐκτὸς τῦ Πολυφήμε. φησὶ γῦν περὶ αὐτῶν·

——— Θεμιστεύει [7] δὲ ἕκάστος.

Παίδων ἠδ' ἀλόχων· ἠδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν.

---

[1] Τι. Mallem τιν'. Putem litteram *νυ* excidisse ob ἔτυμον sequens, quod est ejusdem formæ in mss. Ex duabus istis figuris, unam, quod fere fit, otiosam superabundare credidit librarius.

[2] Ἐπεὶ ἄ. Il. Α. 261.

[3] Ἐπεί. In Homero, pro ἐπεὶ melius legitur καί.

[4] Τῶν. Od. Θ. 212.

[5] Κυκλώπων. Od. I. 106.

[6] Μεταφράζων. Hujusce loci sensum non assecutus est Clarissimus Alberti, & totâ aberrat viâ in suâ ad ἀθεμίστων animadversione, quam hîc exscriptam dabo. » Ἀθε-
» μίστων, inquit vir doctissimus, Hom.
» Od. I. 106. Apollonii Lexicon ms. Ἀθε-
» μίστων. Ἐν τῇ Ι Ὀδυσσείας· ἐπὶ τῦ Κυκλώ-
» πων. Dein ex Heliodoro rationem ci-
» tat, καθὸ ἐ κοινοῖς χρῶνται νόμοις. Addit
» vero Aristarchum contra statuere, δι-
» καίως εἶναι τὰς Κύκλωπας, ἐκτὸς τῦ Πο-

Ἀθηρηλοιτόν. Quod hodie dicitur πτύον, *id eſt*, ventilabrum. Et eſt, ſecundum etymologiam, tanquam ἀθηρολοιγόν, *id eſt*, ariſtarum pernicies. Λοιγος enim eſt pernicies; & ἀθῆρες ſunt id quod rejicitur ex ſpicis; ſic dicuntur quod ob levitatem valde odio habeantur: ex ἔχθειν, odio habere. Ideo, aliquid ejus loco habere quod rejicitur, metaphorâ ductâ a ſpicis, vocat ἀθηρίζειν. Quale hoc:

——— *Et nunquam me illi contemnebant.*

Ἀθήριζον hîc ſignificat ſpernebant, tanquam aliquid vile & rejiculum aſpiciebant. Et in Odyſſeâ:

Aliorum autem nequaquam ullum recuſo, aut deſpicio.

Ἀθεμίστων. In libro Odyſſeæ nono, de Cyclopibus hoc epithetum dicitur:

Cyclopum in terram ſuperborum, ἀθεμίστων.

Heliodorus igitur Ariſtarchi ſenſum in hoc loco explicando ſecutus, dicit eos ſic vocari, quod communibus non utantur legibus. Ariſtarchus enim Cyclopas juſtos fuiſſe dicit, præter Polyphemum. Certe de illis dicit:

——— *Jura exercet unuſquiſque*
In ſuos liberos ſuaſque conjuges: neque aliorum curam agunt.

» λυφήμει, qui cæteris injuſtitiæ notam » inuſſerat, ὡς τὴν ἰδίαν ἀσεβείας κ. Sic putat celeberrimus Criticus Heliodorum ab Ariſtarcho diſſidere, cum contra ejus opinionem foveat: uterque enim contendit juſtiſſimos fuiſſe Cyclopas. Quod confirmat Heliodorus, cum dicit, eos non ob injuſtitiam vocatos fuiſſe nomine ἀθεμίστων, ſed quod communibus non uterentur legibus; quanquam privatæ iis eſſent, quas religioſiſſime ſequerentur. Quod facit cum Ariſtarcho, qui Cyclopum juſtitiam diverſis argumentis aſſeruerat, nedum ab Heliodoro eorum patrono diſſentiret; ut innuit Alberti. Ἀριστάρχειος μεταφράζων, ſignificat eo modo explicans quo interpretatur Ariſtarchus. Sententiam Ariſtarchi evolvens & enucleans Heliodorus, ſibi quaſi propriam facit.

7 Θεμιστίνες. Od. I. 114.

ὁ δὲ Κύκλωψ ἐκ τῆς ἰδίας ἀσεβείας φησὶ αὐτῶν φησιν·

Οὐ [1] γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχοιο [2] ἀλέγουσιν.

ὅπερ ψεῦδος. αὐτοὶ γάρ εἰσιν οἱ λέγοντες·

Εἰ [3] μὲν δή μήτις σε βιάζεται ὅσσον [4] ἐόντα,
Νῶϊν δ' ὤπασε δῖος μεγάλου ἀλέασθαι.

καὶ ἔστι ὅλος ὁ τόπος ἐκ προβλημάτων.

Ἀθεμιστία. Ἀνομία.

Ἀθύρει. Παίζει, ἢ ἀθύρματα, παίγνια. ἐν τῇ Ο βαφῳδίᾳ τῆς Ἰλιάδος·

Ὅς τ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσι.

Ὁ δὲ Ἀττικῶν ἐτυμολογῶν τὴν λέξιν, φησὶν ἀπὸ τοῦ πολλάκις ῥίειν, καὶ πρόσθεσιν τοῦ Ρ. οἷον τρόπον καὶ ἡ αἰθρία, αἰδία τις οὖσα.

Ἀθρῆσαι. Ἀγνίσαι. ἰδεῖν·

Οὐδ' [5] αὖτ' ἀθρῆσαι δυνατ' ἀντίη, οὐδὲ νοῆσαι.

Ἀθέσφατον. Πολλοῦ, ὅσον οὐδ' ἂν θεὸς φατίσειεν ἕνεκα τοῦ πλήθους·

Αἱ [6] τ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον.

καὶ ὅπου τῶν συῶν ὁ Εὐμαίου·

Νῦν [7] δ' αἰ μὲν γίνοντ' ἀθέσφατοι. ———

---

[1] Οὐ γάρ. Od. I. 275.

[2] Αἰγιόχοιο. Lege αἰγιόχῳ; ob metrum scilicet.

[3] Εἰ μέν. Od. I. 410.

[4] Ὅσον ἐόντα. *Talis cum sis*; sic in ms. at in nostro hodie Homero, οἷον cum

Cyclops vero ſuam impietatem aliis omnibus affingit, quum de his dicit :

Non enim Cyclopes Jovem ægida habentem curant.

Quod falſum eſt. Ipſi enim dicunt :

Si quidem nemo tibi vim infert talis cum ſis,
Morbum quidem nullo modo licet Jovis magni effugere.

Totus autem ille locus eſt in quæſtione & diſceptatione poſitus.

Ἀθεμιστία. Injuſtitia.

Ἀθύρει. Ludit ; & ἀθύρματα, ludibria puerilia ; ut in libro Iliadis quindecimo, verſu 363 :

Qui poſtquam fecerit ludibria puerilia per infantiam.

Apion vero etymologiam deducit ab A intenſivo, & verbo σύρω, *id eſt*, irruere, per additionem litteræ *rho* ; quemadmodum formatur ἀδύνη, ignorantia, ex ἀείδω. Componitur hæc vox ex A privativo, & ἰδῶ videre.

Ἀθρῆσαι. Irretortis oculis intueri :

Neque rurſus fixis oculis ſpectare potuit ex adverſo, neque animadvertere.

Ἀθέσφατον. Frequentem & copioſum. Qualem neque ipſe deus verbis exprimeret, ob multitudinem :

Quæ poſtquam frigus effugerunt & immenſum imbrem.

Et de ſuibus Eumæus dicit :

Nunc hæ quidem fiunt plurimæ. ——

ſpiritu tenui, id eſt, *ſolum exiſtentem.*

5 Οὐδέ ἔστ'. Od. T. 478.

6 Αἱ τ' ἐσύ Il. Γ. 4.

7 Νῦν δέ μ' ἀε. Od. T. 211.

ἀντὶ τῦ πολλαί.

Ἄθυμοι. [1] Κεκακωμένοι τ' ψυχήν.

Ἀιπύν. Ὑψηλὸν, κυρίως. σημαίνει δέ ποτε καὶ τὸ μέγαν [2], ὅ.σν·

——— Φυγόνλι [3] περ ἀέθλου ὄλεθρον.

Ἀιπύτιον. Τὸν τῦ Ἀιαύτα·

Ἀιαύτιον [4] ἀνδρὸς τύμβον. ———

ἔστι δ' ἔτερα τὴν Ἀρκαδικῶν Ἡρώων, ὡς δ' φησιν Ἡσίοδος·

Ἀιαύλῳ δ' ἄρα τέκετο Τληπόλεμον, Περίθοόν τε.

Ἀιαίη. Ὄνομα νήσα ἣν κατῴκει ἡ Κίρκη·

Ἀιαίην [5] δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'. ἔνθα δ' ἔναιεν
Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.

καὶ αὐτὴ δὲ ἡ Κίρκη ἐθνικῶς τῇ νήσῳ ὁμώνυμος·

Ἀιαίη, [6] δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.

Αἴ. Τῦτο δασυνόμενον ἄρθρον ἐστὶ καὶ τότε·

Αἱ [7] μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχαται, αἱ δ' ἐλέφαντι.

ἀναφορικῶς δὲ, ἀντὶ τῦ αὐταί·

Αἱ [8] μὲν ὑπαιθα ἄνακτος ἐποίτνυον. ———

καί·

Ὡς [9] αἳ γ' ἐξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πάσαις
Δειρῇσιν βρόχοι ἦσαν, ὅπως ὀπίτισα ϑάνοιεν.

---

[1] Ἄθυμοι. Od. κ. 463:

— Νῦν δ' ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι
Αἰεὶ ἄλγεα χαλεπὰ μεμαμμένοι. —

[2] Μέγαν. Hesiod. in Operibus, versu 83:

Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξεπέλεσσεν.

[3] Φυγόνλι. Od. P. 47.

Hîc

Hîc ἀθίσφατοι ponitur pro πολλοί, *id eſt*, multæ.

[4]Ἄθυμοι. Male affecti quoad animum.

[5]Αἰπήν. Excelſum, proprie. Aliquando ſignificat & magnum, ſicut:

——— *Fugienti licet magnam perniciem.*

[6]Αἰπύτιον. Qui eſt Æputi:

Prope tumulum Æputi. ———

Eſt autem unus ex heroibus Arcadicis, de quo dicit Heſiodus:

Æputus iterum genuit & Tleſenora & Pirithoum.

[7]Αἰαίη. Nomen inſulæ quam habitabat Circe:

Ææamque ad inſulam pervenimus, ubi habitabat
Circe pulchris capillis decora, terribilis dea, vocalis.

Et ipſa Circe, ex gentis appellatione nomen deducens, ut ipſa inſula, vocatur Æea:

Æea, doloſa, cupiens eſſe maritum.

Αἱ. Hoc ſpiritu aſpero notatum, eſt articulus; ut in hoc verſu:

Nam alteræ quidem ex cornibus factæ ſunt, alteræ vero ex ebore.

Relativi vero vicem explet, & ſumitur pro αὐταί:

Hæ quidem coram rege feſtinanter opus faciebant. ———

Et:

[8]*Sic hæc ordine capita habebant; circum autem omnibus*
Colla laquei erant, ut miſerrime morerentur.

---

4 Αἰπύτιον. Il. B. 604.
5 Αἰπήν. Od. K. 135.
6 Αἰπύ. Od. I. 32.
7 Αἰ μὲν. Od. T. 563.
8 Αἱ μὲν ὕπαιθα. Od. Σ. 420.
9 Ὣς. Od. X. 471.

Αἰγύπτῳ. Ἐπὶ μὲν ἅ χώρας·

Αἰγυπτόνδε [1] με θυμὸς ἀνώγῃ ναυτίλλεσθαι.

ὅπὶ δὲ τῷ ποταμῷ, ὃν Νεῖλον [2] Ἡσίοδος, καὶ οἱ λοιποί·

Στῆσα [3] δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.

Αἰθωνα. Ποτὲ μὲν, ἅ πυρώδη καὶ ὀξύ·

Ὡς [4] δ' αἰθώνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσαύλοιο.

ποτὲ δὲ, ἅ λαμπρόν·

Αἰθωνας [5] δὲ λεβητας ἑείκοσι. ———

Αἰθωπα [6] οἶνον. Ἤτοι τῇ φύσῃ θερμόν. αἴθειν γὰρ, τὸ καίειν. ἢ ἅ μέλανα, ὡς Ἡλιόδωρος. ἢ ἅ λαμπρὸν καὶ δυνάμιν.

Αἰθαλόεν. Ἤτοι τὸ λαμπρὸν, ἢ τὸ καταθαλωθῆναι ἄξιον·

Αἰθαλόεν, [7] πρῆσαι δὲ πυρὸς δαΐοιο θύρετρα.

ἢ πρὸς τό·

——— Δός [8] με βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον

Αἰθαλόεν. ———

ἀκουστέον δὲ, ὥστε αἰθαλόεν ποιῆσαι. ὑπαφέρῃ γάρ·

——— Πρῆσαι πυρὸς δαΐοιο θύρετρα.

ἤτοι μελαινόμενον, ὥσπερ τὴν αἰθάλην.

---

[1] Αἰγυπτόνδε. Od. Ξ. 246.

[2] Νεῖλον. Hesiodus in Theogonia, versu 338:

Νεῖλον τ', Ἀλφειόν τε, καὶ Ἠριδανὸν βαθυδίνην.

Hinc colligit Tzetzes Hesiodum Homero recentiorem esse, cum Homerus Nilum vocet Ægyptum. Sic, animadvertente Heinsio, apud Hebræos Nilus vocatur מצרים, *id est*, Ægyptus; & מנהר מצרים septuaginta seniores reddiderunt, ἀπὸ ποταμοῦ Αἰγύπτου.

[3] Στῆσα. Od. Ξ. 258.

[4]Αἰγύπτῳ. De regione quidem dicitur:

In Ægyptum vero animus mihi ſuadebat navigationem ſuſcipere.

De flumine vero, quem Nilum Heſiodus & cæteri vocaverunt:

Statui autem in Ægypto fluvio naves utrinque agitatas.

[5]Αἰθωνα. Aliquando quidem igneo colore conſpicuum, & acrem; ut:

Sicut autem igneum leonem boum a ſtabulo.

Aliquando vero, fulgentem:

Fulgentes lebetes viginti. ———

[6]Αἰθωπα οἶνον. Vinum vocat αἴθοπα, ſive quod ſuâpte naturâ ſit calidum; αἴθειν enim ſignificat urere: ſive quod nigrum, ut inquit Heliodorus; aut cujus vis eſt fulgida.

[7]Αἰθαλόεν. Aut fulgidum; aut dignum καλμθαλωθῆναι, *id eſt*, comburi & igne denigrari:

Αἰθαλόων: *uram & igne hoſtili portas.*

Aut poſt hunc verſum:

——— *Da me pronum evertere Priami palatium,*

Sic intelligenda hæc vox αἰθαλόεν: *ita ut illud reddam incenſum & flammis deſtructum;* addit enim:

——— *Et urere igne hoſtili portas.*

Aut denigratum notat, ex αἰθάλη, *id eſt*, favillâ.

---

4 Ὡς δ' αἰθωνα. Il. Λ. 547.

5 Αἰθωνας. Il. I. 123.

6 Αἰθωπα. Lege αἴθοπα, per *omicron*.

7 Αἰθαλόεν. Il. Β. 415.

8 Δός με. In Homero πρίν με. Sic totus legitur locus:

Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν,
Πρίν με καταπρῆνες βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον
Αἰθαλόων, πρῆσαι δ' πυρὸς δηΐοιο θύρετρα.

Ἀϊδι. Τῷ Ἅδῃ, ἀπὸ δύθειας τ' Ἀϊς, ὡς Πάρις·

Πολλὰς [1] δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν.

ἀπὸ δὲ τ' Ἀϊδης·

Ἰφθίμῳ [2] τ' Ἀϊδῃ κὴ ἐωαγνῇ Περσεφονείῃ.

ποτὲ δὲ, ἀπὸ τ' Ἀϊδωνεύς·

[3] Καί [4] μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν.

Αἰγαλέντος. Λαμπρῦ·

——— Ἀπ' [5] αἰγλήεντος Ὀλύμπου.

Αἱμονα. Ἐπιζήμονα. ἔμπειρον·

——— Αἱμονα [6] θήρης.

ἔστι δὲ & κύριον ὄνομα·

Αἱμονά [7] τε κρείοντα, [8] Θόωνά τε, Δηϊπυρόν τε.

Αἶνος. Ποτὲ μὲν, ἐπαινῶ·

Ἀντίλοχ', [9] ἢ μάν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος.

ἐπότε δὲ, γνώμης [10] παραμυθία, κὴ παραβεβλημένῳ λόγῳ πρός τι ὑποκείμενον, οἷον·

——— Αἶνος [11] μὲν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας.

κὴ πάλιν ὅπη δ' ἐπαίνω·

Καὶ [12] δ' αὐτοὶ τόδε γ' ἴσεν· τί με χρὴ μητέρος αἶνος;

---

[1] Πολλάς. Il. A. 3.

[2] Ἰφθίμῳ. Od. K. 534.

[3] Καί. Il. E. 190.

[4] Καί μιν. Versum ex Homero restituni; in manuscripto legebatur: καί μιν ἔφην.

[5] Ἀπ' αἰγλήεντος. Il. A. 532.

[6] Αἱμονα. Il. E. 49.

[7] Αἱμονά τε. Il. Δ. 296.

[8]Αϊδι. Orco, ex nominativo Ἅϊς, quod nomen flectitur ut Πάρις.

Multaſque fortiſſimas animas Orco demiſit.

Quum vero deſcendit ex Ἅϊδης:

Præpotenti Plutoni, & venerandæ Proſerpinæ.

Aliquando vero ex Ἀϊδωνεύς, ut:

Et ipſum ego affirmabam ad Plutonem demiſſurum.

[9]Αιγλήεντος. Splendidi:

——— *A ſplendido Olympo.*

[10]Αίμονα. Doctum, peritum:

——— *Peritum venationis.*

Eſt autem & nomen proprium:

Hæmonemque regem, & Thoona, & Deipurum.

[11]Αινος. Aliquando quidem laus:

Antiloche, non equidem tibi inanis dicetur laus.

Aliquando vero ſententia & adhortatio, & oratio tendens ad aliquem ſcopum, quale hoc:

——— *Sermo quidem bonus quem dixiſti.*

Et rurſus de laude dicitur:

Et quidem ipſi hoc ſcitis; quid me oportet matrem laudare?

---

8 Αἰμονά τε κρείοντα. Male in mſ. κρίοντα. Sic legitur verſus in Homero: Αἰμονά τε κρείοντα, βίαιά τε ποιμένα λαῶν.

9 Ἀντίλοχ'. Il. Ψ. 795.

10 Γνώμης ἀξαμενθία. Mallem γνάμης ἀξαμενθία.

11 Αἶνος. Od. Ξ. 508.

12 Καὶ σύ'. Od. Φ. 110.

Ἀιναρίτη. [1] Ὁ ὅτι κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκλημένος.

Ἀιναρέτη· [2] τίς σοὶ ἄλλος ὀνήσεται [3] ὀφίγονός περ;

ἀινὸν γὰρ, τὸ δεινὸν, καὶ ἀινῶς, ἀντὶ τοῦ δεινῶς·

Ἀινῶς [4] γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σῇσιν [5] ἀκούων

Τέρσομαι. ———

τὸ δὲ κατ' ὄπτασιν δεινὸν, κακόν ὅτι οἷς ἂν δεινὸν φάνηται.

Ἀινήσωσιν. Συγκαταθῶνται·

[6] Εἰ μέν κ' αἰνήσωσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα.

καὶ κατὰ τὸν παροχημένον·

Ὡς [7] ἔφατ' Ἀτρείδης, ὅτι δὴ ἤνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

ἀντὶ τοῦ συνεκατελίθεντο. Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἡ συγκατάθεσις τοῦ ἐπαινῶν. ὁ γὰρ ἐπαινῶν, συγκατατίθεται τοῖς τοῦ ἐπαινουμένου ἔργοις.

Ἀινοπαθῆ. Δεινοπαθῆ·

Ἦ [8] μὲν μάλ' αἰνοπαθῆ μαλακὸν ὕπνον κατὰ κῶμα ἐκάλυψεν.

Ἀινομόροις. Κακομόροις·

Ἡμῖν [9] αἰνομόροισιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθῃ. [10]

---

[1] Ἀιναρέτη. Ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκλημένος. Lege ἀιναρέτης ... ὁ κεκλημένος. Vel ut habet Hes. poſt Homerum in vocativo: ἀιναρέτη, ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκλημένε.

[2] Ἀιναρέτη· τίς σευ. Il. Π. 31.

[3] Ὀνήσεται. Sic repoſui. Vitioſe in mſ. ὀνόσεται, *id eſt*, vituperabit.

[4] Ἀινῶς. Od. Δ. 597.

[5] Σοῖσιν. Male in manuſcripto ξῖσιν.

[6] Εἰ μέν. Sic verſus legitur apud Home-

Αἰναρέτη. Qui in malum fortitudine suâ abutitur:

O tu qui in malum fortitudine tuâ abuteris, ecquis posterorum a te juvabitur?

Αἰνὸν enim idem est quod δεινὸν, terribile malum. Et αἰνῶς usurpatur pro δεινῶς, valde:

Vehementer enim verbis sermonibusque tuis audiens Delector. ——

Intensive autem dicitur δεινόν; quod quibusdam esse videtur maximum malorum.

Αἰνήσωσιν. Approbabunt:

Si quidem approbabunt audientes prava opera.

Et in præterito:

Sic dixit Atrides: approbaverunt autem cæteri Achivi.

ἤνεον hîc significat approbaverunt. Eâdem autem de causâ idem verbum ἐπαινῶ significat approbare & laudare. Is enim qui laudat, approbat opera illius quem laudat.

Αἰνοπαθῆ. Valde gravia patientem:

Certe me valde gravia patientem mollis somnus cooperuit.

Αἰνομόροις. Infelicibus:

Nobis infelicibus, ut dolores multos pateremur.

---

rum, Od. Π. 380:

Οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα.

Confudit vero hunc versum Apollonius, & permiscuit cum initio sequentis qui extat Od. Π. 403:

Εἰ μέν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστας.

7 Ὣς ἔφατ'. Il. Γ. 461.

8 Ἦ μι μάλ'. Od. Σ. 209.

9 Ἡμῖν. Od. I. 53.

10 Πάθη. Lege πάθωμεν.

Ἀινίζομαι. Ἐπαινῶ.

Ὀθρυονεῦ [1], περὶ δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων.

ἢ θαυμάζω, θαῦμα ἡγέομαι, ἢ αἰνίττομαι.

Αἰγίλιπος πέτρης. Τῆς ἄκρας ὑψηλῆς, ὥστε καὶ αἶγα μὴ δύνασθαι βαίνειν. ἀλίπεδον δὲ τὸ ζῶον.

Ἥ [2] τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης. ——

Αἰθούσης. Τῆς προαυλίου, ἀπὸ δὲ καταθέσθαι ὑφ' ἡλίου.

Κεῖτο [3] δ' ἐπ' αἰθούσῃ ὅπλον νηὸς [4] ἀμφιελίσσης.

καί.

[5] Πλήντο [6] δ' ἄρ' αἴθουσαί τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.

Αἰδεῖσθαι. Ἐντρέπεσθαι. καὶ ἰδίως, ὅτι δὲ προσδέχεσθαι τὴν ἱκέτην δι' ἐντροπῆς.

Αἰδεῖσθαι [7] δ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.

καί

Οὐδέ [8] τι μ' αἰδέσεται, κλαυθμοῖο δέ με γύμνον ἐόντα.

καὶ κατ' ἄλλους τρόπους τὸ προπολήσιον δηλοῦται. ἔστι δὲ ὅτε καὶ σωφρόνως ἡμῖν.

Αἰδομένων [9] δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται.

Αἰδοῖος. Πολὺ μὲν, αἰδοῦς ἄξιος.

Αἰδοῖος [10] τέ μοι ἐσσὶ φίλε. ——

---

[1] Ὀθρυονεῦ. Il. N. 374.

[2] Ἥ τε κατ'. Il. I. 15.

[3] Κεῖτο. Od. Φ. 390.

[4] Νηός. Lege νεός.

[5] Πλῆντο δ' ἄρ'. Od. Θ. 57.

[6] Πλῆντο. In manuscripto πλῆτο, quod

Αἰνίζομαι.

Αἰνίζομαι. Laudo :

Othryoneu, ſupra te mortales laudo omnes.

Aut admiror, quaſi miraculum habeo ; aut obſcure ſignifico.

Αἰπήλιπος πέτρης. Scopuli ita alti, ut eum ne capra quidem poſſit conſcendere ; leve enim & agile hocce animalis genus :

Quæ per excelſam petram. ———

Αἰθούσης. Porticus ; ſic dicta, quod ſole ardeat, ex verbo αἴθειν, urere :

Jacebat autem ſub porticu funis navis utrinque agitatæ.

Et :

Implebantur autem porticus & ſepta & domus viris.

Αἰδεῖσθαι. Revereri ; & proprie excipere ſupplicem cum veneratione :

Revereri ſacerdotem, & præclara accipere munera.

Et :

Neque quid me reverebitur, interficietque me nudum exiſtentem.

Et alio modo aliquid ſimile ſignificatur. Eſt autem cum ex uſu nobis communi dicitur :

Virorum ſeſe reverentium plures ſalvi quam occiſi.

Αἰδοῖος. Aliquando quidem, veneratione dignus :

Reverenduſque mihi es ; dilecte. ———

---

pariter poteſt retineri.

7 Αἰδεῖεσθαι. Il. A. 22.

8 Ὀυδέ. Il. X. 124.

9 Αἰδομένων. Il. E. 531.

10 Αἰδοῖος. Il. Γ. 172.

ποτὲ δὲ, ὅπὶ ϝ' ἀϳδομένω·

——— Κακὸς [1] δ' ἀϳδοῖϙ ἀλήτης.

καί·

Σῖτον [2] δ' ἀϳδοίη ταμίη παρέθηκε φέρυσα.

Ἀιχμηταί. Οἱ μαχηταί. ϗ ἀιχμὴ, ποτὲ μὲν, ἡ μάχη· ποτὲ δ', τῆς ὅπιδοραλίδϙ ἡ ἀκμὴ, ὅιον·

Ἀιχμὴ [3] δ' ὀξεχύθη ϖᾶϛ νειάτον ἀνθερεῶνα.

καί·

——— Μόλιϐϙ [4] ὡς, ἕτράϖετ' ἀιχμή.

Ἄϊξασα. Ὀρμήσασα·

Βῆ [5] δ' ἰϝὰν κατ' Ὀυλύμϖοιο καρήνων ἄϊξασα.

Ἀϊκάς. Τὰς φορὰς ϗ τὰς ὁρμὰς, ἀπὸ ϝ' ἄϊσσειν·

Τόξων [6] ἀϊκὰς ἀμφὶς [7] μιγὺν, ὑδέ τ' ἀκόντων.

ἀπὸ τύτω ϗ τὰ ἄλλα·

Ἀλλὰ [8] τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκϙ πολέμοιο.

ἕιον πολυσρμήτω. ὁ δὲ Ἀπίων λέγϝ, ἀπὸ ϝ' ἀκοντία τὰ βέλη ϊέναι· καθό φησι ϗ ἀκόντιον λέγεσθαι.

Ἄϊνυται. Λαμϐάνϝ, ἀφαιρεῖται.

Ἄϊσα. Ἤτοι τὸ πεπρωμένον·

Ἄϊσα [9] γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπεὶ πόλις ἀμφιπαλύφη·

καί·

Ἄϊσι [10] ἐν ἀργαλέῃ φθίσϝ, πακὰ πόλλ' ἀπιδόντα.

---

[1] Κακὸς δ'. Od. P. 578.
[2] Σῖτον δ'. Od. A. 139.
[3] Ἀιχμὴ δ'. Il. E. 293.
[4] Μόλιϐϙ. Il. A. 237.
[5] Βῆ δὲ κατ'. Il. B. 167.
[6] Τόξων. Il. O. 709.

Aliquando vero de verecundo dicitur :

——— Malus eſt verecundus erro.

Et :

Panem vero verecunda proma appoſuit ferens.

[7]Αιχμηταί. Pugnatores. Et ἀιχμὴ, aliquando eſt pugna ; aliquando vero acies cuſpidis haſtæ, quale hoc :

Cuſpis vero penetravit ad extremum mentum.

Et :

——— Plumbum tanquam, retuſa eſt cuſpis.

[8]Αἴξασα. Irruens :

Deſcendit autem de cœli verticibus cum impetu irruens.

[9]Αϊκάς. Impetus. Vehementes irruentis motus. Derivatur hæc vox ex ἀΐσσειν, quod eſt irruere :

Arcuum impetus eminus excipiebant, neque jaculorum.

Ex hoc & alia fluunt derivativa :

Quanquam majorem partem impetuoſi belli.

πολυάϊκος hîc ſignificat *impetuoſi*. Apion vero ex eo deducit, quod invita volent tela ; unde & ἀκόντιον vocari contendit. Ex A ſcilicet privativo, & ἑκὼν, volens.

[10]Αινυται. Capit, tollit.

[11]Αισα. Fatum :

Fatale enim erat perire, poſtquam urbs intra ſe obtexiſſet.

Et :

Fortunâ malâ perdet, multa mala conſpicatum.

---

7 Ἀμφὶς μένον. Sic emendavi : vitioſe in manuſcripto, ἠμφιεσμένον.

8 Ἀλλὰ τὸ μὲν. Il. A. 165.

9 Αἴσσω. Od. Θ. 511.

10 Αἴσῃ. Il. X. 61.

δι' ὃ καὶ ἡ μερὶς, αἶσα λέγεται·

Ἴλιον [1] ἐκπέρσαντα, λαοὺς τε λιτέσθαι αἶσαν.

καὶ γὰρ τὸ περωμένον μεμέρισται ἑκάστῳ ᾧ πέπρωται. καὶ ἡ μοῖρα τοῦτο [2] δηλοῖ τῇ αἴσῃ. δηλοῖ δὲ ἡ αἶσα καὶ τὸ καθῆκον·

Πάντα [3] κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε.

ἢ δὲ μοῖρα δηλοῖ καὶ τὸ ἀναπολήσιον, ὡς ἐν τῷ·

Ναὶ δὴ [4] ταῦτα γέρον κατὰ μοῖραν ἔειπες.

Αἰολλή. [5] Ποικιλμένη. συμβαίνει γὰρ τὸ ἀπτόμενον [6] ἀπὸ τῆς ὑποφῆς ὥσπερ ποικίλλεσθαι δὴ τὴν θέσεως νοημένου·

Ὡς [7] δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο
Ἐμπλείην κνίσης τε καὶ αἵματος ἔνθα καὶ ἔνθα
Αἰολλὴ, [8] μάλα δ' ὦκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι.

τὸ δὲ αἴολον, ποικίλον·

Οἱ [9] δ', ὥστε σφῆκες μέσον αἴολοι, ἠὲ μέλισσαι.

ὁ δὲ κορυθαίολος, ὁ δύκινητον ἔχων [10] τὴν κόρυθα.

Αἰών. Κυρίως μὲν, ἤκουον·

Ἀμφὶ [11] δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός· αἶψα δὲ Ζεύς.

---

1 Ἴλιον. Il. Σ. 327.

2 Τοῦτο. Mallem ταυτὸ, vel τὸ αὐτὸ, *idem*.

3 Πάντα. Il. P. 716.

4 Ναὶ δή. Il. Δ. 286.

5 Αἰολλὴ· πεποικιλμένη. Lege, ut apud Homerum & Hes. αἰόλος. ποικίλος.

6 Ἀπτόμενον. Totum hunc locum corruptissimum sic emendo: Συμβαίνει γὰρ τὸ ὀπτώμενον; nam sic lego pro ἀπτόμενον; agitur enim de iis quæ assantur, cum dicat ipse Homerus infra laudatus:

— Μάλα δ' ὦκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι.

Pro ἀπὸ τῆς ὑποφῆς, substituo ὑποφέος.

Ideo & pars dicitur αἶσα:

Ilium ubi depopulatus fuissem, naclusque prædæ partem.

Etenim & fatum ei divisum est cui destinatur. Et μοῖρα idem significat quod αἶσα. Significat autem αἶσα & id quod decet ac convenit:

Omnia pro decoro dixisti, admodum inclyte o Menelae.

Simile quid designat μοῖρα; ut in hoc versu:

Certe jam hæc omnia senex prout decebat dixisti.

Ἀιόλλη. Variegat. Evenit enim ut illud quod affatur, cum varie versatur, quasi variegetur, in suâ positione sæpius motum & agitatum:

Sicut autem quando ventriculum vir multo igne ardenti
Plenum pinguedineque & sanguine huc & illuc
Versando variegat; valde autem cito cupit assari.

Ἄιολον vero notat variegatum:

Illi vero, sicut vespæ in medio pictæ & variegatæ, aut apes.

Κορυθαίολος vero, est ille qui versatilem habet galeam.

Ἄϊον. Proprie quidem audiebam:

Circumque resonuit magnum cœlum: audivit autem Jupiter.

In ημένον desunt priores litteræ, quas expleo legens, κεκιημένον.

7. Ὡς ὅ. Od. Υ. 25.

8 Ἀιόλλῃ. Hîc quoque lege ἀιόλλῃ. Plato in Cratylo animadvertit τὸ ποικίλλειν καὶ ἀιόλειν ταυτόν. Pindarus, in quartâ Pyth. de Jasone quem ignis non lædebat: πῦρ δέ νιν οὐκ ἀιόλλῃ. Ante ἀιόλλῃ, ex Homero addidi, ἔνθα καὶ ἔνθα; quod aberat ex manuscripto.

9. Ὅς ὅ. Il. Μ. 167.

10 Ἔχον. Lege ἴχαν.

11 Ἀμφί. Il. Φ. 388.

σημαίνῃ ᾗ καὶ τὸ ἡδόμην·

——— Ἐπεὶ [1] φίλον αἴσιν [2] ἦτορ.

ὥσπερ καὶ τὸ ἔκλυεν, κυρίως μὲν ἤκουεν·

——— Τῷ [3] δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.

τάσσεται δὲ ὁ ὅτι καὶ ἥδετο·

Χάρμαΐα [4] δ' ὁμφεύτῃσι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.

Αἶσυλα. Παράνομα. ἁμαρτωλά. ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν, τὰ σεσυλημένα δ' αὐτῆς, τοῦτ' ἔστιν ἁμαρτωλά.

Αἰσυνήτηρι. [5] Νεανίᾳ·

——— [6] Αἰσυνήτηρι ἐοικώς,

Πρῶτον ὑποδρήσσειν, ὅσπερ χαριέστατα ἴδῃ.

ὁ δὲ Ἀπίων ἀποδίδωσι βασιλεῖ, καὶ ἐτυμολογῶν φησιν· αἰσυνητῆρι, τῷ τηροῦντι τὰ αἴσια, τοῦτ' ἔστι τὰ δίκαια· μᾶλλον δὲ νεανίας ἐστί. βέλτιον γὰρ ἐπεξηγεῖται γὰρ ἔπων·

——— Τῷ περ χαριέστατα ἴδῃ.

Αἶσημα. [8] Τὰ προσηκόντως καὶ κατ' ἀξίαν λεγόμενα·

Αἴσημα [9] παρειπών. ———

εἴρηται δὲ, ὡσεὶ τιὼ ἆισαν, τιὼ δὴ δ' ἁθήκοντο τεταγμένην. ἐνίοτε δὲ, αἴσιμον· τὸ εἰμαρμένον.

---

1 Ἐπεί. Il. O. 252.

2 Φίλον αἴσιν. Sensum animadverte quem hîc affert Apollonius. Alii minus bene volunt:

— *Quoniam charam expirabam animam.*

Verbum hoc αἴειν idem significat quod gallicum *entendre*, pro intelligere & pro audire usurpatum. Versum vero:

— Μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί,

alii reddunt:

— *Optime autem audiunt ipsi.*

Sed naturalior est Apollonii sensus.

3 Τῷ δ'. Il. Λ. 42.

4 Χάρμαΐα. Od. Z. 185.

5 Αἰσυνήτηρι. Lege, ut apud Homerum,

Significat quoque sentiebam :

——— *Quoniam charam sentiebam animam.*

Ut ἤκουεν proprie quidem sumitur pro audiebat :

——— *Hunc quidem audivit Phœbus Apollo.*

Sed usurpatur & pro sentire :

Gaudia autem benevolis : maxime autem sentiunt ipsi.

[v] Αἰσυλα. Injusta, nefaria. Apion vero etymologiam deducens, explicat quasi spoliata æquitate; ex αἶσα, æquitas, & σῦλάω, spolio; *id est*, nefaria.

[w] Αἰσυντῆρι. Juveni :

——— Αἰσυντῆρι *simili*[6],

Primum pubescenti, cujus gratissima pubertas.

Apion vero reddit, *regi* ; & etymologiam deducit ab αἶσα, *id est*, jura, & τηρεῖν, servare. Est vero potius juvenis. Magis enim deinde explicat, dicens :

——— *Cujus gratissima pubertas.*

[x] Αἴσημα. Quæ ut decet, & jure ac merito dicuntur :

Recta admonens. ———

Sic dicitur hæc vox ex αἶσα, *id est*, sorte quæ jura & officia præscribit. Aliquando autem, αἴσιμον est fatum.

& ejus Schol. αἰσυντῆρι. Facilis enim & in proclivi lapsus litterarum, cum in mss. ἑῖα & *nun* eodem prorsus modo pingantur. Optime omnium habet Hes. ἀισυμνητῆρι, quæ lectionis varietas sedulo notanda est.

6 Αἰσυντῆρι ἰοικώς. Il. Ω. 347.

7 Γάρ. Hic tolle γδ, ut pote superabundans & otiosum.

8 [x] Αἴσημα. Lege, ut apud Hom. ἄἴσιμα. Idem infra tolle mendum in ἄἴσημα παρειτῶν. Hesiod. in Herc. scuto, versu 336:

— Ἔστι γάρ τοι ἄἴσιμόν ἐστιν.

9 [x] Αἴσημα παρειτῶν. Il. Z. 62.

Ἀΐσσων. Ἀϊδόμενος.

—— Ὁ δ' [1] ἀνέδραχε [2] θυμὸν ἀΐσσων.

Ἄϊθεται. Καίεται.

—— Ἀϊθομένοιο [3] πυρός. ——

τῶ καομένω.

Ἄϊστος. Ἄφαντος, ἀνιστόρητος, [4] οἷον ἄγνωστος. ἢ ἀπὸ τὸ μὴ γνῶναι, ἀπὸ τῦ ἴσαι, ὅ ἐστι γνῶναι.

Ὄϊχετ' [5] ἄϊστος, ἄπυστος. ——

Αἰνόθεν [6] αἰνῶς. Τῶν δεινῶν δεινότατον.

Ἄϊθρω. Τὸ ἐκ τ' ἀϊθρίας πνεῦμα.

Ἄϊθρῳ [7] κὴ καμάτῳ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον.

οἱ δὲ γράφοντες, λύθρῳ, κακῶς. λύθρον γάρ ἐστι τὸ μίγμα ἱδρῶτος καὶ πόνεως & αἵματος. καθό φησιν Ἕκτωρ·

Αἱματι [8] & λύθρῳ πεφυραγμένον ὄχεσφιν.

ὁ δέ γε Ὀδυσσεὺς ἡδὲν τοιοῦτον ἀεὶ αὐτὸν διηγεῖται.

Αἰθρηγενέτης. Ἀϊθρίαν γεννῶν·

Καὶ [9] Βορέης ἀϊθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων.

Ἄϊδηλον. Ὅτε μὲν τὸ ἄδηλον, οἷον ἀφανές· ὅπερ καὶ ἀείζηλον [10] λέγει·

Τὸν μὲν [11] ἀείζηλον θῆκεν θεὸς ὅπερ [12] ἔφημεν.

---

[1] Ὁ δ'. Il. Π. 468.

[2] Ἀνέδραχε. Lege ἔδραχε.

[3] Ἀϊθομένοιο. Passim in Homero.

[4] Ἀνιστόρητος. Sic Euripides in Troad. versu 1321:

Αἴσσον ἴσκων ἐμῶν μεθήσω.

[5] Ὄϊχετ'. Od. Α. 242.

[6] Αἰνόθεν αἰνῶς. Il. Η. 97.

[7] Ἄϊθρῳ. Od. Ξ. 318.

[8] Αἱματι. Il. Ζ. 268.

Ἀΐσσω·

Αἴσων. Sentiens :

——— *Is autem gemuit animam ſentiens.*

Αἰθεται. Ardet :

——— *Ignis* αἰθομένοιο, ———

id eſt, ardentis.

Αἶστος. Obſcurus, de quo nihil certi comperiri poteſt; quaſi incognitus : ex verbo ἴστω, quod eſt cognoſcere, & A privativo :

Abiit abſque ut de eo aliquid ſciri, aliquid audiri potuerit. —

Αἰνόθεν αἰνῶς. Malorum maximum.

Αἰθρῃ. Aurâ quæ ex aeris ſerenitate afflatur :

Frigore & labore afflictum duxit in domum.

Qui ſcribunt λύθρῳ, male agunt. Λύθρον enim eſt commixtio ſudoris, cineris, & ſanguinis; quemadmodum dixit Hector :

Sanguine & λύθρῳ pollutum vota facere.

Ulyſſes vero nihil tale narrat ſibi accidiſſe.

Αἰθρηγενέτης. Pariens ſerenitatem :

Et Boreas ſerenitatem inducens, magnum fluctum provolvens.

Αἴδηλον. Aliquando quidem idem quod ἄδηλον, *id eſt*, obſcurum. Quod dicitur quoque ἀείζηλον :

Hunc quidem obſcurum fecit Deus qui conſpicuum oſtenderat.

---

9 Καὶ Βορέης. Od. E. 296.

10 Ἀείζηλον. Pariter quoque Heſ. habet ἀιζελὸς, ἀδηλον. Emenda ἀείζηλος, ἄδηλον.

11 Τὸν ῥ᾽. Il. B. 318.

12 Ὅπτε ἔφηφι. Nullo ſenſu. Lege, ut apud Homer. ὅππτε ἔφηνε. Pro ἀείζηλον, hodie legitur ἀρίζηλον. Hinc interpres Latinus pro *obſcurum*, *illuſtrem* reddidit.

πολὺ ᾖ, ἢ ἀδηλοποιόν.

Ὡς δ' [1] ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιπλέγῃ ἄσπετον ὕλην.

καί·

Ὦ πάτερ, [2] ἢ νεμεσίζῃ [3] ὁρῶν τάδε ἔργ' ἀΐδηλα,
Ὁσσάτιόν τε κῆ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν;

καὶ ὅταν λέγῃ ὁ ποταμός·

——— Σὺ δὲ [4] κτείνεις ἀϊδήλως.

ἐν δὲ τῇ μνησηροφονίᾳ, ὅπου τῷ·

Οὗτος [5] δ' αὖτ' ἀΐδηλος ἀνὴρ ὃν οἴομεθ' αὐτοὶ,
Ἔρχεται ἐς θάλαμον. ———

Ἀϊδρείη. Ἀφωνία·

Οὐδέ τ' [6] ἀϊδρείη· ἐπεὶ ἦδη ἐμὲ νηΐδά γ' ἔτως.

Αἰζηοί. Νεανίαι, ἀκμάζοντες. οἱ ἐν τῷ ἀήτι, τοῦτ' ἔστι πνεύμασι ζέοντες. [7]

Αἵματος. Ἐπὶ μὲν τοῦ γένους·

Ταύτης [8] τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.

ὅπου δὲ τοῦ καθ' ἡμᾶς νοσμένου·

Αἱματόεν [9] ἄσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.

---

1 Ὡς δ'. Il. B. 455.

2 Ὦ πάτερ. Il. E. 757.

3 Νεμεσίζει. Sic ille versus apud Homerum hodie legitur:

Ζεῦ πάτερ, ἢ νεμεσίζῃ Ἄρεϊ τάδε καρτερὰ ἔργα.

4 Σὺ δέ. Il. Φ. 220.

5 Οὗτος. Od. X. 165.

6 Οὐδέ τ'. Il. H. 198.

7 Ζέοντες. Hæc sola hodie comparent apud Apollon. At Etymol. in vocem αἰζηὸς sic habet: Ἀπολλώνιος ὁ Ἀρχιβίου σωὶ τῷ ἰῶτα οἶδεν αὐτὸ, λέγων γεγονέναι ἐκ τοῦ αἰζηέω, πρὸς ὃ ἀντιλέγῃ ὁ τεχνικός. ὅτι εἰ ἦν.... Cætera lege apud eum; ubi primo notandum est ea inter Apollonii nostri

Aliquando vero significat, quod res obscuras reddit, & e medio tollit:

Ac velati quando ignis perniciem & vastationem inferens accendit immensam sylvam.

Et:

O pater, an non succenses videns hæc perniciosa opera?
Quantum & qualem perdidit populum Achivorum?

Et quando dicit fluvius:

——— *Tu vero occidis perniciosè.*

Et in procorum cæde, in hoc versu:

Ille rursus exitiosus vir quem putamus ipsi,
It in thalamum. ———

Ἀϊδρείῃ. Imperitiâ:

Neque imperitiâ; nam neque me rudem adeo.

Ἄϊξηοι. Juvenes, vigentes: qui αἰὲν, *id est*, spiritu & impetu fervent.

Ἀϊμάτου. Pro genere & pro consanguinitate accipitur:

Hoc ex genere & consanguinitate glorior esse.

In communi vero sensu, de nostro sanguine intelligitur:

Sanguine satiet Martem, indefessum bellatorem.

---

glossas referri quæ hodie desiderantur; sive quod memoriâ lapsus fuerit Etymol. dum Apollonio Archiorii filio tribueret, quod alterius fortasse Apollonii erat; sive quod non ejus Lexicon ad nos pervenerit, quale de scriptoris manu exiit, sed contractum & aliquot in partibus mutilatum, quam sortem communem habueret cum plerisque Grammaticis. Deinde animadvertendum est nullum Apollonium aliquando citâsse a Dyonisio qui Thrax, Tereus, & à Τερεῖς vocatus fuit, ut hic, & passim alibi apud Eustathium.

[8] Τεύσσε. Il. Z. 211.

[9] Ἀμφὶ δὲ. Il. E. 289.

Αἰσχεα. Ὀνείδη.

Αἰχεα [1] δειδιότες. ———

ἡ ἔστι ἡ τὸ ἔτυμον, αἶχος, ὃ οὐκ ἄν τις χεῖν [2] βάλλαι. ἴχειν δὲ, τὸ ἔχειν.

Αἰών. Ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων.

——— Αὐτὸς [3] δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῆς.

καί·

Ἄνερ, [4] ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο. [5] ———

καί·

Αὐτὰρ [6] ἐπειδὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε ἡ αἰών.

Αἰητον. Ἑῳὸν τῶν.

Ἦ, καὶ [7] ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἶψ' ἵετο ἀϋτμή.

ἴγνυ τὸ μέγα μετ' ὁρμῆς. ὁ Ἀπίων προθεὶς τὸ λέξιν φησί· ποιητὸν, [8] πνευσὸν, πυρώδες. τάσσει δ' ἐπὶ τῶν Ἡφαίστου ἡ λέξις. τὸ γὰρ φυσώμενον, μέγα γίνεται. τὸ δὲ ἀϊετηδὸν, ὡσεὶ τὸν ἀετόν.

Αἰγυπιοί. Οἱ μὲν, γυπῶν τι γένος· οἱ δὲ, τοὺς ἀετοὺς φασι. φῆναι. [9]

---

[1] Αἰχεα. Il. Γ. 242.

[2] Σχεῖν. Lege ἴχειν. Infra enim explicat ἴχειν, per τὸ ἔχειν; non vero χεῖν, per ἔχειν: & αἶιχος conſtat ex *alpha* privativo & ἴχειν. Heſiodus in Operibus, verſu 209:

Νίκης τε στέρεαι, πρὸς τ' αἶχμὴν, ἄλγεα πάσχει.

[3] Αὐτὸς δέ. Il. X. 58.

[4] Ἄνερ. Il. Ω. 725.

[5] Ὤλεο. Vitioſe in Manuſcripto ἄλεο.

[6] Αὐτάρ. Il. Π. 453.

[7] Ἦ, καί. Il. Σ. 410.

[8] Ποιητόν. Nullo fere ſenſu. Haud diſpliceret πνοιητὸν, *id eſt*, ventoſum. Quod

Ἄισχεα. Probra:

Probra timentes. ——

Secundum vero etymologiam, ἀισχ῾ hoc eſt quod quis ἴχειν, *id eſt* habere nollet. Ἴχειν autem idem eſt ac ἔχειν, *habere.*

Ἀιών. Vita hominis:

—— *Ipſeque charâ vitâ priveris.*

Et:

Mi vir, in vitâ juvenis periiſti. ——

Et:

At poſtquam jam hunc reliquerit animaque & vita.

Ἄιητον. In hoc verſu:

Dixit, & ab incudis ſede monſtrum ἄιητον ſurrexit.

Videlicet notat magnum cum impetu. Apion vero hanc dictionem exponens, dixit eſſe ventoſum, flatu turgidum, igne fervidum. De Vulcano autem uſurpatur hoc vocabulum: quod enim inflatur, fit magnum. Si vero intelligatur magnum, quaſi ἀιεῖηδόν; tum derivaretur ex ἀετὸς, *aquila.*

Ἀιγυπιόι. Alii quidem putant eſſe quoddam vulturum genus; alii vero, aquilas.

ſi quis objiciat hanc vocem nuſquam reperiri; reſpondebo primo, neque illam quoque πνόυσὸν, quæ extat apud Apollonium; quanquam apud Heſ. legatur πνόυστικόν. Secundo, tales voces a Grammaticis ad dictionis affinitatem alludentibus ſæpiſſime confingi; quod doctiſſime animadvertit Kuſterus. Ut hîc ἀήτη idem eſt ac πνοὴ, & quemadmodum ex ἀήτη facili derivatione fluit ἀιῆτ῾; ſic & noſter, favente analogiâ, a πνοὴ, pro quo Ionice dicitur πνοιὴ, appoſite ad rem deducit πνοιητόν. Sed malo legere πνόυστικόν.

9 Φῆναι. Initium verſûs. Od. Π. 217.

Φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες. —

Αἶψα. Ταχέως. ὥσπερ δὲ τὸ ἆψα·

——— [1] Αἰψηρὰ [2] δὲ γένατ' ἐνώμα,

ἀντὶ τοῦ ταχέα. καὶ αἰψηρήν· ὅταν δὲ λέγῃ·

——— [3] Λῦσεν [4] δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.

ὁ Ἀρίσταρχος, ἀντὶ τοῦ αἰψηρῶς ἀκούει προσηκόντως, ἐν τρόπων·

Βάσκ' [5] ἴθι, Ἶρι ταχεῖα. ———

ἀντὶ τοῦ ταχέως, καὶ τό·

——— Ἐμοὶ χάνοι [6] εὐρεῖα χθών.

ἀντὶ τοῦ εὐρέως.

Αἰγανέας. Τὰ ἀκόντια. οἱ μὲν, ἀπὸ τοῦ αἰγείοις ἱμᾶσιν ἠγκυλῶσθαι. οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἱέσθαι· οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ ἀφ' ὑψηλῶν αἰγείων ἱμάντων ἴέναι. λέγῃ δὲ ὅτως·

——— Καὶ αἰγανέας [7] δολιχαύλους.

——— Καὶ αἰγανέῃσιν [8] ἰέντες,

Τόξοισίντε. ———

Αἴκως. Αἰκισικῶς·

Ἑλκήσασ' [9] αἴκως, ἣ δὲ κλερίσσιν Ἀχαιοί.

Αἱμοφόρυκτα. [10]

Αἱμοφόρυκτα [11] δὲ δὴ κρέα ἤσθιον. ———

---

1 Αἰψηρά δέ. Hîc quædam Homeri exemplaria legunt, λαψηρὰ δέ.

2 Αἰψηρὰ δέ. Il. K. 358.

3 Λῦσεν. In manuscripto legitur λῦσαν. Reposui λῦσιν, ut apud Homerum habetur. Idem mendum, quod mireris, in Hes. & Suidâ sustulerunt Alberti & Kusterus.

4 Λῦσεν δ'. Od. B. 257.

5 Βάσκ'. Il. Θ. 399.

6 Ἐμοὶ χάνοι. Il. Δ. 182.

[7]Αἶψα. Celeriter. Ex ἴκελος derivatur ἀίψηρος, celer:

——— *Velocia autem genua movit.*

Velocia pro velociter. Et ἀίψηρον, celerem. Cum vero dicit:

——— *Solvit autem concionem celerem.*

Ariſtarchus optime accipit *celerem* pro celeriter. Quemadmodum:

Vade age, Iri celer, ———

Pro celeriter. Et hoc:

——— *Mihi lata dehiſcat terra,*

Pro late.

[8]Αἰγανέας. Jacula. Alii quidem ſic appellari putant, quod ἀιγέιοις, *id eſt* caprinis loris vibrentur: alii, quod vehementer emittantur: alii, quod loris caprinis contorta eant. Sic autem dicit:

——— *Et jacula cum longo ferro.*

——— *Et jaculis jaculantes,*

Et arcubus. ———

[9]Αἰκῶς. Fœde; ignominioſe.

Lacerabunt turpiter: hunc autem ſepelient Achivi.

[10]Αἱμοφόρυκτα. Sanguine fœdata & commaculata:

Sanguine fœdatas autem carnes comedebant. ———

---

7 Καὶ ἀιγαιέας. Od. I. 156.

8 Ἀιγανέῃσιν. Il. B. 774.

9 Ἕλκεσσ'. Il. X. 336.

10 Αἱμοφόρυκλα. Omiſſa eſt gloſſa, quod ſæpiſſime exſcriptoribus accidit. Reſtitue ex Heſ. ἅιμαλι μεμολυσμένα, ἢ ἀνεπιφυμμένα. Proprio jure repeto & Apollonio quaſi ſuum fidenter vindico, quod ab eo mutuatus erat Heſ. illudque in ejuſmodi defectibus explendis ſemper uſurpabo.

11 Αἱμοφόρυκλα δὲ δή. Od. Y. 348.

Αἱμασιάς. Ἡ μὲν λέξις ἐν Ὀδυσσείᾳ. πεῖται μὲν γάρ φησι

Αἱμασιάς [1] τε λέγων, καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων.

ὅτε δέ·

Αἱμασιὰς [2] λέγοντες, [3] ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος.

ἔστι δὲ τὸ ἐκ τῶν λίθων ἀπείρχισμα. ὁ δὲ Ἀττικῶν ἐτυμολογῶν φησι ἀβασίας, [4] ἐφ' ἃς οὐκ ἔστιν ὀπιβῆναι.

Αἰσυμνῆται. [5] Οἱ τὸ ἀγῶνος προεστῶτες νεανίαι, οἱονεὶ βραβευταί·

Αἰσυμνῆται [6] δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσαν.

Αἰγίοχος. Αἰγίοχος. αἰγὶς γάρ, ὅπλον τοῦ Διός, ὅπερ ἔστιν ἐπίθετον. οἱ δὲ νεώτεροι κακῶς, ὡς αἰγὸς ὀχεῖν, τελέσι τροφεῖ εἰληφότος. [7] ὁ δέ τοι Καλλίμαχος ὕμνον γράφων εἰς Δία, πρῶτόν φησι·

——— Σὺ δὲ [8] θ... σ... πίονα μαζὸν

— Ἀμαλθείης. ———

Αἶνος. [9] Γῆς.

---

1 Αἱμασιάς. Od. Σ. 358.

2 Αἱμασιάς. Od. Ω. 223.

3 Λέγοντες. Lege λέξοντες, ut apud Homerum.

4 Ἀβασίας. Alii ex ἅιμα deducunt, *id est*, sanguine; quod manus cruentent. Sed Salmasius derivat ex ἅιμος, quod viam in veteri linguâ Græcâ significat.

5 Αἰσυμνῆται. Vox Cumæorum propria; nam, ut annotavit Etymol. *ἰδίως φησὶν Ἀριστοτέλης παρὰ Κυμαίοις αἰσυμνήτην τὸν ἄρχοντα λέγεσθαι.* Quidam deducunt ex Hebraico חשמן, in plurali, חשמנים *magnates;* quæ vox occurrit Pſ. 68, 32. & de cujus origine ſententias recenſentem vide Pfeifferum in *Dubiis vexatis* ad eundem Pſalmum.

6 Αἰσυμνῆται. Od. Θ. 258.

7 Εἰληφότος. Sic reposui. Vitioſe in Manuſcripto εἰληφότες. Cibus dicitur ὀχὴ, ab ἔχω; quod corpus eo contineatur & conſervetur.

Αἰμασιάς. Hæc vox in Odyſſeâ occurrit. Aliquando enim dicit:

Sepeſque colligens & arbores longas plantans.

Aliquando vero:

Sentes collecturi, horti futuras ſepem.

Eſt autem quædam ex lapidibus facta circumvallatio. Apion vero etymologiam deducens, vocat tanquam ἀδιαβάσιας, *id eſt*, in quas aſcendere non datur.

Αἰσυμνῆται. Certaminis præfecti juvenes, quaſi agonothetæ:

Præfecti autem ludorum lecti novem omnes ſurrexerunt.

Αἰγίοχος. Ægidem habens: ægide enim armatur Jupiter; & αἰγιόχῳ eſt epithetum. Male autem recentiores interpretantur, quaſi qui a caprâ nutritus & lactatus fuerit; ex αἴγες caprâ, & ὀχὴν alimentum, eſca. Callimachus certe hymnum ſcribens in Jovem, primum dicit:

——— *Tu vero ſuxiſti pinguem mammam*
——— *Amaltheæ.* ———

Αἶης. Terræ.

---

8 Σὺ δὲ θ.... σ.... πίονα. Aliquot litteræ deſunt. Lege, ut apud Callimachi hymnum in Jovem, verſu 48:

— Σὺ δ' ἰθήσαο πίονα μάζον
Αἰγὸς Ἀμαλθείης. —

Apud Heſ. ἰθήσαο eſt ἰθήλασεν. Ut Il. Ω. 58:

— Γυναῖκάτε θήσαο μάζον.

Pro σὺ δ' ἰθήσαο quod reperitur apud Callimachum; Apollonius videtur legiſſe, σὺ δὲ θήσαο.

9 Αἶης. Quidam derivant ex Hebraico אי *inſulâ mari oppoſitâ.* In Lycophronis Alexandrâ legitur: σκιᾷ καλύψει πέρραν; quod Lex. Mſ. Sangermanenſe explicat, τῇ σκιᾷ σκεπάσῃ, καὶ γλῶσσαν, τὴν γῆν. Et hoc quoque terræ nomen Orientale eſt: nam Syriace & Chaldaice ארא eſt terra; & Arabibus בר eſt terra continens, oppoſita בחר *mari*: unde dicunt: ארא ו בחרא *terrâ marique.* Quin & ἔρα Poeticum, derivatur ex ארץ Chaldaico & Syriaco, pro ארץ *terra.*

Ἄικεν. Ἐάν.

[1] Ἀικέν [2] πῶς μιν ἔλω, δφὴ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.

Ἀιολίην. Τὴν δ' Αἰόλιν νῆσον.

Ἀιολίην [3] δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα δ' ἔναιεν
Αἰολος Ἱπποτάδης. ———

Ἄϊδρις. Ἄπειρος.

——— Ἀϊδρείῃσι [4] νόοιο.

ἔνιοι δὲ, ἀγνοίας· [5] καὶ γὰρ ἡ ἀπειρία, ἄγνοια.

Ἀιτίζων. Αἰτῶν.

Ἀιτίζων [6] ἀκόλους, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας.

Ἄϊρος. Ἐπὶ κακῷ Ἴρος ὠνομασμένος.

Ἢ τάχα [7] Ἴρος ἄϊρος ὀπίσασθεν κακὸν ἕξει.

Ἀιγείην κυνέην. Ἐν τῇ Ω ῥαψῳδίᾳ τῆς Ὀδυσσείας.

Ἀιγείην [8] χαλκείην κεφαλὴν [9] ἔχε, πένθος ἀέξων.

σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἐξ αἰγείου δέρματος πυκασφαλαίαν.

Ἀκήρατον. Ἄφθαρτον.

Ἄκρης πόλιος. Μέρη μὲν εἴρηκεν, τὴν ἀκρόπολιν θέλων σημαίνειν.

Ἐλθόντ' [10] ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν.

Ἀκήματα. Ἰάματα.

[11] Φάρμακα δ' ἀκήματα ἔσασε μελαινάων ὀδυνάων.

---

[1] Ἄικεν. Pro ἄικεν, sic legitur in vulgatis Homeri editionibus: εἰ δέ κ' ἐγὼ τὴν ἕλω.

[2] Ἀικέν πῶς. Il. H. 82.

[3] Ἀιολίην. Od. K. 1.

[4] Ἀϊδρείῃσι. Od. Λ. 271.

Αἰκεν. Si :

Si ego hunc interfecero, detque mihi gloriam Phœbus Apollo.

Αἰολίην. Æoli insulam :

In Æoliam autem insulam pervenimus : ubi habitabat Æolus Hippotades. ———

Αἴδρις. Imperitus :

——— *Imprudentiâ mentis.*

Quidam vero interpretantur *ignorantiâ ;* etenim ἀπειρία est ignorantia.

Αἰτίζων. Petens :

Petens frusta, non enses, neque lebetes.

Αἶρος. Irus, ob infortunium ita cognominatus :

Certe mox Irus, non jam Irus, arcessitum malum habebit.

Αἰγείην κυνέην. In libro Odysseæ vigesimo quarto :

Caprinum pileum in capite habebat, dolorem augens.

Significat quoque galeam ex caprinâ pelle factam.

Ἀκήρατον. Incorruptum.

Ἄκρης πόλιος. Per tmesin dixit ; ἀκρόπολιν, *id est*, arcem volens significare :

Ut veniens ex arce Jovi manus tenderes.

Ἀκήματα. Remedia :

Pharmaca medelas spargebat atrorum dolorum.

---

5 Ἀγνοίας. Lege ἀγνοίαις.

6 Αἰτίζων, Od. P. 222.

7 Ἡ τάχα. Od. Σ. 72.

8 Αἰγείην. Od. Ω. 230.

9 Κεφαλήν. Hodie legitur κεφαλῇ.

10 Ἐλθόντ'. Il. Z. 257.

11 Φάρμακα'. Sic lege initium versûs :

Φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε. —

Extat Il. O. 394.

καὶ μεταφορικῶς·

——— Ἄκεσαί [1] τοι φρένες ἠθλῶν.

ὅιον ἴαλοι.

Ἀκαχίζεο. Ἐν ἄχῃ γίνε·

——— Τῷ μήτι [2] θανὼν ἀκαχίζευ Ἀχιλλεῦ.

ἄχος γὰρ, ἡ λύπη· ἀφὰ τὸ ἀχαινὸν [3] γίνεσθαι δι' ἔκπληξιν τὰς λυπουμένας. καὶ ἀπηχέθετο, ἐλυπήθη.

Ἄκνηστις. [4] Τὸ μέσον τῆ ῥάχεως ἐφ' ᾧ κνήσασθαι ὁ φθάνῃ τὰ τετράποδα·

Τὸν [5] δ' ἐγὼ ἐκβάινοντα κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα

Πλῆξα. ———

καὶ κνῆσις, ἡ ῥάχις.

Ἀκαχμένον. Ἠκονημένον.

Ἀκλήρῳ. Κλῆρον μὴ ἔχοντι, μηδὲ οὐσίαν·

Ἀνδρὶ [6] παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη.

Ἄκμηνος. Ἐπὶ μὴ ὃν σίτου·

Ἄκμηνος [7] σίτοιο δυνήσεται ἄνδρα μάχεσθαι.

καί·

Νήσιας, [8] ἀκμήνους. ———

ἐπὶ δὲ τῶν ἀκμάζοντος·

Θάμνος [9] ἓν ταυύφυλλος [10] ἐλαίης ἕρκος ἑνὸς,

Ἄκμηνος θαλέθων. [11] ———

---

1 Ἄκεσαί. Il. N. 115.

2 Τῷ μήτι. Od. A. 485.

3 Ἀχαινόν. Lege ἀχανεῖς; ob τὲς quod sequitur.

4 Ἄκνησις. Hæc ridicula etymologia apud alios quoque Lexicographos reperitur. Hes. ἄκνησις. τὸ μέσον τῆ ῥάχεως, ὅπερ κνήσασθαι ζῶον ἀδύνατον. Et Schol. Arati, laudante Clarissimo Alberti: ἡ ὑ ἴξυς καὶ ἄκνησις· λέγεται ἡν ὀπὴ ἔχεσι ξύσαι, ἢ

Et metaphorice :

——— *Sanabiles ſunt mentes proborum.*

Ἀκεσταὶ hîc ſignificat ſanabiles.

Ἀκαχίζεο. Doleas :

——— *Ideo neutiquam mortuus doleas Achilles.*

Ἄχος enim eſt dolor ; quod mœrentes attoniti ore hianti ne mutire quidem valeant ; ex ἀχανὴς hians, mutus. Et ἀκηχίδαλο, *id eſt*, dolore afficiebantur.

Ἀκνηστις. Medium ſpinæ dorſi quod abradere non poſſunt quadrupedes :

Hunc ego abeuntem per ſpinam in medio dorſi
Percuſſi. ———

Et κνῆσις ſignificat ſpinam dorſi.

Ἀκαχμένον. Acutum.

Ἀκαλήρῳ. Patrimonium non habenti, neque facultates :

Viro inopi, cui haud victus multus eſſet.

Ἄκμηνος. De cibo quidem :

Expers cibi poterit contra pugnare.

Et :

Jejunos, impaſtos. ———

Sumitur & pro vigenti :

Frutex erat patulus olivæ ſeptum intra,
Vigens & florens.

ἔχον κνήσαι, lege κνῆσαι. Verſum Hom. ſic legere eſt in Manuſcripto :

Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατὰ κνῆσιν. —

Sed certum eſt Apollonium ſcripſiſſe, ut hodie in Hom. habetur, κατ' ἄκνησιν.

5 Τὸν δ'. Od. κ. 161.

6 Ἀνδρί. Od. λ. 489.

7 Ἄκμηνος. Il. τ. 163.

8 Νήσιας. Il. τ. 207.

9 Θάμνος. Od. ψ. 190.

10 Ταυύφυλλος. In Mſ. ταυίφυλλος.

11 Θαλίθων. In Manuſcripto θαλέων.

Ἀκρόκομοι. Οἱ μήτε κομῶντες, μήτε ἀποξυλωμένοι τὴν κόμην, ἢ κομῶντες κατὰ τὸ ἄκρον, οἷον τελείως·

Θρῄκες [1] ἀκρόκομοι. ———

Ἀκωκή. Τῇ ἠκονημένῃ παντὸς ἀκμή.

Ἀκλιόμενον. Ἰώμενον καὶ ὑποτρεπόμενον. ἐπὶ μὲν τοῦ ἰώμενον·

Ἕλκε' [2] ἀκλιόμενον. [3] ———

ἐπὶ δὲ τοῦ ὑποτρεπόμενον·

Νῆας [4] ἀκλιόμενον. ———

Ἀκηδέστως. Οὐ κηδεμονικῶς, ἀλλ' ὑβριστικῶς·

Ἕλκει [5] ἀκηδέστως. ———

ὅταν δὲ λέγῃ·

——— Ἀκήδεστοι, [6] καὶ ἄφαντοι.

ἤγουν ἀκήδευτοι, ἀφανεῖς.

Ἀκόλους. [7] Ψωμούς·

Αἰτίζων [8] ἀκόλους, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας.

Ἀκήριοι. Ἀκήριοι, οἱονεὶ ἄψυχοι·

Ἥμυοι [9] ἓν θυὶς ἕκαστοι ἀκήριοι, ἀκλεὲς αὖτως.

Ἀκήρατα. Ἄθικτα·

Αὐτῶν [10] μὲν [11] καὶ κτήματ' ἀκήρατα κεῖτ' ἐνὶ οἴκῳ.

Ἀκήλητος. Ἀμεταβολος·

Σοὶ [12] δέ τις ἐν στήθεσσιν ἀκήλητος νόος ἐστίν.

---

1 Θρῄκες. Il. Δ. 533.

2 Ἕλκε'. Il. Π. 29.

3 Ἀκλιόμενον. Lege ἀκλιόμενοι. Quidam vero scribunt ἀκλιάμενοι.

4 Νῆας. Od. Ξ. 383.

5 Ἕλκει ἀκηδέστως. Hæc leguntur Il. Ω. 417.

6 Ἀκήδεστοι. Il. Ζ. 60.

7 Ἀκόλους. Sunt qui derivent ex אכל

Ἀκρόκομοι. Qui neque denſam comam alunt, neque capillis nudi ſunt ; aut comati, κατὰ τὸ ἄκρον, *id eſt*, perfectiſſime :

Thraces ἀκρόκομοι. ———

Ἀκωκή. Cuſpis omnis illius quod acutum eſt.

Ἀκειόμενον. Sanantem, & reſarcientem. Sanantem quidem :

Ulcera ſanantes. ———

Reſarcientem vero :

Naves reſarcientem. ———

Ἀκηδέστως. Non cum ſtudio & curâ, ſed contumelioſe :

Trahit contumelioſe. ———

Quum vero dicit :

——— Ἀκήδεστοι, καὶ ἄφαντοι,

ſignificat inhumatos, & jam non conſpicuos.

Ἀκόλους. Fruſta :

Petens fruſta, non enſes, neque lebetes.

Ἀκήριοι. Quaſi ſine animâ :

Sedentes ibi ſinguli ſine animâ, inglorii ſic temere.

Ἀκήρατα. Intacta :

Ipſorum quidem enim poſſeſſiones intactæ jacent in domo.

Ἀκήλητος. Immutabilis :

Tibi vero aliqua in pectoribus immutabilis mens eſt.

---

quod in omnibus Orientalibus Linguis *comedere* deſignat. Hinc & deducitur δεῖκλον, *cœna veſpertina*, quod erat proprium Laconum, ut docet Athenæus libro quarto ; & Etymologo vocatur δεῖκνον.

8 Ἀεθλίζων. Od. P. 222.

9 Ἤμβροι. Il. H. 100. In ἀκήριοι emenda Schol. qui habet in Od. Ψ. 328. Ἀκήριοι. χωρὶς κήρυκος, χωρὶς θανάτου. Pro κήρυκος, lege κηρός.

10 Αὐτῶν. Od. P. 532.

11 Αὐτῶν μὲν γάρ. Μὲν quod in Mſ. deerat, ex Homero addidi.

12 Σοὶ δέ. Od. K. 329.

Ἄκυλος. Ὁ τῆς πρίνυ καρπός·

Πάρ [1] ῥ' ἄκυλον [2] βάλανόν τ' ἔβαλε, καρπόν τε χραισμεῖν.

Ἀκμοθέτῳ. Τῷ κυλώμαλι [3] ἐφ' ᾧ τίθεται ὁ ἄκμων·

Θῆκε [4] δ' ἐπ' ἀκμοθέτου. ———

Ἀκροπόλοις. Ἐρίμοις. ὧν ᾠξὶ τὰ ἄκρα πολεῖ [5] τὰ ζῶα.

Ἄκριας. Τὰς τῶν ὀρῶν [6] ἄκρας·

——— Δι' ἄκριας [7] ἠνεμόεσσας.

Ἀκερσεκόμης. [8] Ἐπίθετον Ἀπόλλωνος·

Φοῖβος [9] ἀκερσεκόμης, ἠδ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.

Ἀπὸ τοῦ μὴ κείρεσθαι τὸν κόμην. ἀπρενθὴς γὰρ ὁ θεός.

Ἀκοιτις. Ὁμόκοιτις γυνὴ καὶ τὸς νόμους.

Ἄκριτον. Ἀδιαχώριτον. λέγει δὲ ἐπὶ τοῦ πολυανδρείου. [10]

Τύμβον [11] δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χώσομεν ὀξαγαγόντες

Ἄκριτον, ἐκ πεδίου. [12] ———

---

[1] Πάρ. Od. K. 242.

[2] Πάρ ῥ' ἄκυλον. Sic verſus legitur in Manuſcripto:

Παρ' ἄκυλον βαλάνυ ἔβαλεν. ——

[3] Κυλώμαλι. Lege κοιλώμαλι.

[4] Θῆκε δ'. Il. Σ. 476.

[5] Πολεῖ τά. Fortaſſe πολεῖται, ut habet Schol. ὧν ᾠξὶ τὰ ἄκρα αἱ νεφέλαι πολοῦνται. Uſitatius enim eſt hoc verbum in paſſivo ſeu medio; quanquam tradat Euſtathius τὸ πολεῖν neutraliter accipi pro ἀναστρέφεσθαι.

[6] Ὀρῶν. Montium. Notandum certe idem vocabulum apud Græcos, pro vario quidem quo diſtinguitur accentu, quod poſteriores excogitaverunt Grammatici, ſignificare *montem* & *terminum*; & apud Orientales idem uſu evenire. Nam Hebraicum גבל, id eſt *terminus*, apud Arabes, quorum lingua Hebraicæ dialectus eſt, *montem* ſignificat. Ratio hujuſce affinitatis inde repetenda eſt, quod montes primi fuerint termini, in quibus tanquam regionem definientibus conquieverint oculi.

Ἄκυλος.

Ἄκυλος. Ilicis fructus:

Ilicis fructum glandemque projecit, & fructum corni.

Ἀκμοθέτῳ. Cavitate ſuper quam imponitur incus:

Poſuit autem in incudis ſede. ———

Ἀκροπόλοις. Deſertis; quorum circa ſummitates verſantur animalia.

Ἄκριας. Montium ſummitates:

——— *Per cacumina ventoſa.*

Ἀκερσεκόμης. Intonſus, epithetum Apollinis:

Phœbus intonſus, & Diana jaculis gaudens.

Sic dicitur quod nunquam ſuam tondeat comam. Luctui enim non obnoxius eſt deus.

Ἄκοιτις. Conſors tori; uxor legitima.

Ἄκριτον. Indiſtinctum. Loquitur autem de loco communi ſepulturæ deſtinato:

Tumulum autem circa pyram unum congeramus egreſſi, Indiſcretum, extra campum. ———

---

7 Δι' ἄκριας. Od. I. 400.

8 Ἀκερσεκόμης. *Acerſecomes* dixit Juvenalis, Sat. 8. 127. Omiſſa hîc gloſſa. Apud Heſ. explicatur ὁ ἄκαρτον τὰς κόμας. ἐξ ἧς δηλῶται τὸ ἀπενθές. διὸ καὶ Φοῖβον λέγεται ὁ Ἀπόλλων, καθαρὸς ὢν παντὸς πάθους. Ratio ſane frigida & longe arceſſita. Melius Schol. ἀεὶ κομῶν, ἀλλὰ τὰς ἀκτῖνας. Ut Dianam vocat Hom. telis, *id eſt*, radiis gaudentem; ſic fratri & ſorori, Soli & Lunæ, ſimile epithetum accommodaret.

9 Φοῖβος. Il. Υ. 39.

10 Πολυανδρείῳ. Lege πολυανδρίῳ. Plurima vocabula ſimul per ΕΙ, & per *ita* ſimplex ſcripta reperiuntur, ob unam pronunciationis affinitatem quæ ea geminavit.

11 Τύμβον. Il. Η. 337.

12 Ἄκριτον ἐκ πεδίου. In vulgatis Homeri exemplaribus legitur, ἄκριτον ἐν πεδίῳ.

Ἀκμῆτες. [1] Ἀκοπίαστοι·

Ῥεῖα [2] δέ [3] κ' ἀκμῆτες ἄνδρες ἀὔτῃ
Ὠσαίμην. ———

Ἀκάκητα Ἀντὶ τοῦ ἀκακήτης. τῇ κλητικῇ ἀντὶ τῆς εὐθείας. λέγεται δὲ ἔτως ὁ Ἑρμῆς, ὁ μηδενὸς κακοῦ αἴτιος.

Ἀκροκελαινιόων. Τὰ ἄκρα μελανὰ ἔχον [4] φαγέμεν, ἀφ' ὧν τὸ πλῆθος τῶν ὑδάτων·

Ἀκροκελαινιόων, [5] ἵνα μιν παύσειεν [6] πόνοιο.

Ἀκηδέες. Οὐ κηδόμενοι.

Ἀκίχητα. Ἀκαλάληπτα·

——— Σὺ [7] μὲν ὧδε νοεῖς, [8] ἀκίχητα διώκων.

Ἀκάμαντα. Κατ' ἀπόφασιν τοῦ καμάτου, ὥστε εἶναι ἀκοπίαστον·

[9] Ἠέλιον δ' ἀκάμαντα. ———

ἔστι δὲ κύριον ὄνομα τῶν [10] Ἀντήνορος υἱῶν.

Ἀκιδνοτέρη. Εὐλελεστέρα·

Εἶδος [11] ἀκιδνοτέρη, μέγεθός τ', εἰς ἅντα ἰδέσθαι.
πολὺ ἧ, ὅτι δ' ἀσθενεστέρα·
Οὐδὲν [12] ἀκιδνότερον. ———

---

[1] Ἀκοπίαστοι. Sic reposui. In Manuscripto ἀκοπίαλοι. Sic Hes. in voce ἀκάμας habet ἀκοπιάζων. Idem in ἀκάμαλον & ἀκμῆτες apud hunc Lexicographum legitur. Apollonius quoque in voce ἀκάμαντα habet ἀκοπίαλον. Hes. in voce ἀκαλαυθὶς, posuit ὀνομαλικῶς pro ὀνομαστικῶς; & infra, ἀκατάκλαζων pro ἀκαλάκλαστος scripsit. Sed quanquam plura sint hujusce modi, semper contendam ea esse totidem menda, ex eo profecta quod in Manuscriptis *sigma* cum *tau* conjunctum ita commisceatur & confundatur, ut fallat oculos. Recte Etymolog. in ἀκμῆτες habet ἀκοπίαστοι, & in ἀκάμαντα, ἀκοπίαστον.

[2] Ῥεῖα. Il. Λ. 801.

[3] Ῥεῖα δέ. Sic lege versum qui corruptus omisso vocabulo claudicat:

Ἀκμῆτες. Indefeſſi :

Facile vero integri defeſſos viros prælio
Repuleritis. ———

Ἀκάκητα. Pro ἀκακήτης. Vocativus hîc pro nominativo ponitur. Sic vocatur Mercurius, quod nullum malum importet.

Ἀκροκελαινιόων. Habens ſummitatem nigram apparentem, ob multitudinem aquarum :

In ſummo nigricans, ut ipſum cohiberet a bello.[1]

Ἀκηδέες. Qui non curant.

Ἀκίχητα. Quæ nemo poſſit aſſequi :

— *Tu quidem ſic cogitas, ea perſequens quæ nemo poteſt aſſequi.*

Ἀκάμαντα. Per negationem καμάτου, *id eſt*, laboris, ita ut ſit indefeſſus :

Solemque indefeſſum. ———

Eſt autem nomen proprium unius ex Antenoris filiis.

Ἀκιδνοτέρη. Vilior :

Formâ vilior eſt, & magnitudine, coram aſpectu.

Aliquando vero ſumitur pro infirmiori, ut :

Nihil infirmius. ———

Ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ
Ὦσειαν. —

4 Ἔχον. Lege ἴχαν.

5 Ἀκροκελαινιόων. Il. Φ. 249.

6 Παύσειεν. Lege παύσει, ob metrum.

7 Σὺ μὲν. Il. P. 75.

8 Νᾶϊς. In vulgatis Homeri editionibus, Νῆες.

9 Ἠέλιον. Il. Σ. 239.

10 Τῶν Ἀντήνορος υἱῶν. Omiſſa vox ἑνός. Non erat commune omnium Antenoris filiorum nomen, ſed unius duntaxat, ut ex Homero diſcimus, Il. A. 59 :

Τρεῖς τ' Ἀντηνορίδας, Πόλυβον, καὶ Ἀγήνορα δῖον,
Ἠΐθεόν τ' Ἀκάμαντ' ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.

11 Εἶδος. Od. E. 217.

12 Οὐδέν. Od. Σ. 129.

Ἀκήδεσεν. [1] Ἠμέλησεν. [2] ἠφροντίσησεν.

Τῶν [3] δ' ἄλλων ὅτις σεῦ [4] ἀκήδησεν. ———

Ἀκοστήσας. Οἱ μὲν, κριθιάσας· [5] ἀκοσὰς γὰρ τὰς κριθὰς λέγουσι, ὅπερ ἐξ Ὁμήρου δυνήσονται. [6] οἱ [7] δὲ, ὅτι φάσεως ὑπεζεπήσας. διόπερ εἶπεν·

Δεσμὸν [8] ὑποῤῥήξας. ———

ὃ καὶ βέλτιον.

Ἄκουρον. Μὴ γεννήσαντα παῖδα ἄῤῥενα·

Τὸν [9] μὲν ἄκυρον ἐόντα βάλλ' [10] ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Νυμφίον ἐν μεγάρῳ. ———

Ἄκικυς. Ἀθηνᾶ·

Νῦν [11] δέ μ', ἐὼν ὀλίγος τε καὶ ὑπέρβιος οὐκ ἄκικυς.

ἡ γὰρ ἰσχὺς λέγεται κίκυς·

——— Οὐδέ [12] τι κίκυς
Ὅππερ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσι.

Ἀκόρητον. Ἀπλήρωτον·

Ἀμφὶ [13] σὲ Πηλέος υἱὲ μάχης ἀκόρητον [14] Ἀχαιοί.

---

[1] Ἀκήδεσεν. Lege ἀκήδησεν.

[2] Ἠφροντίσησεν. Lege ἠφροντίσησεν.

[3] Τῶν δ'. Il. Ξ. 427.

[4] Σεῦ. Lege ἓν.

[5] Κριθιάσας. Reddidi, *hordeo abunde paſtus*. Κριθιᾶν enim dicitur e nimio hordei paſtu laſcivire. Sic apud Æſchyl. στειροφόρον τε καὶ κριθιᾶσι πῶλον. Vide Pollucem, libro 7. c. 10. Apud Hippiatras ſumitur pro equo qui anhelabundus hordeum devoravit, indeque eruditate vexari cœpit.

[6] Δυνήσονται. Aliquid hîc deeſt. Credo legendum, ὅπερ ἐξ Ὁμήρου ἐ δυνήσονται δηλῶν ſeu ἐπιφέρειν, aut aliud ejuſdem ſignificationis verbum; quemadmodum notat Euſtathius ἀκοσὰς vocari τὰς κριθὰς, quod quidem Homeri authoritate non probari

[9]Ακηδησεν. Neglexit, curam non habuit:

Aliorum vero nullus eum neglexit. ———

[9]Ακοστησας. Alii interpretantur, *hordeo abunde paſtus:* ἀκοσὰς enim vocant hordeum; quod in Homero non poterunt oſtendere. Alii vero, *qui diu quievit;* quare addit Poeta:

Vinculis ruptis. ———

Quod videtur præferendum.

[10]Ακοτρον. Qui marem non genuit:

Hunc autem prole maſculâ carentem percuſſit arcitenens Apollo

Recentem a nuptiis in regiâ. ———

[11]Ακικυς. Infirmus:

Nunc autem me exiſtens parvus & nullius pretii & infirmus.

Vis enim dicitur κίκυς.

——— *Neque ulla vis*

Qualis utique antea erat in flexibilibus membris.

[12]Ακόρητον. Inſatiabilem:

Circa te, Pelei filie, pugnæ inſatiabilem, Achivi.

---

docet, ſed Nicandri tamen & aliorum. Extat Nicandri verſus in Alexipharmacis 106:

Πόλλακι δ' ἀνθρώψειας ἐν ἀσταλέῃσιν ἀκοσταῖς.

Docet Heſ. ἀκοσὰς vocem eſſe Cypriam pro hordeo uſurpatam; quemadmodum apud Theſſalos quoſvis τροφαὶ dicebantur ἀκοσαί.

7 Οἱ δὲ ὅτι ϛάσιως ἐπιζητήσας. Hoc quidem poſſet, ſed nonniſi contorte admodum, explicari. Mallem ergo legere ὁ τῆς pro ὅτι, & ἀποϛάσεως pro ϛάσιως, *id eſt*, fugam deſiderans, quietis impatiens: quod reſpondet τῷ, δεσμὸν ἀσπαίρῃξας.

8 Δεσμόν. Il. Z. 507.

9 Τὸν μὲν. Od. H. 64.

10 Βάκ'. Lege βάλ', ob metrum.

11 Νῦν δέ μ'. Od. I. 515.

12 Οὐδέ τι. Od. A. 392.

13 Ἀμφί. Il. Y. 2.

14 Ἀκόρητον. In vulgatis Homeri exemplaribus, legitur ἀκόρητοι.

Ἀκέονται. [1] Ὅιον ἡσυχίαν ἔχουσιν καὶ μηδὲν ἐργαζόμενοι, οἷον σιωπῶσι. καὶ γὰρ τὸ ἔτυμον τοῦ ἀκέων ἐστὶν ἡσυχάζειν. ἐν τῇ Ξ Ὀδυσσείας. [2]

Ἀκαλαρρείτης. [3] Πρᾴως ῥέων. ἄκαλον γάρ, τὸ ἥσυχον.

Ἀκεώμεθα. Μεταφορικῶς, ἀποθεραπεύσομεν. [4]

Ἀλλ' [5] ἀκεώμεθα θᾶσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν.

Ἀκέων. Ἡσυχῶν.

Βῆ [6] δ' ἀκέων σὺν δῖα γύνα. ———

καὶ γλυκῶς·

Ἀλλ' [7] ἀκέουσα κάθησο. ———

καὶ ἐπιῤῥηματικῶς, ἀκήν, τὸ ἐφ' ἡσυχίας·

——— Ἀκὴν [8] ἐγένοντο. ———

Ἀκρᾶ. Ἄκρῳ πνέοντα·

Ἀκραῖ [9] Ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἶνοπα πόντον.

Ἀκροπόρους. Τὰς ὀβελίσκους, ἀφ' ὧν τὸ ἄκρον [10] αὐτῶν πείρασι τὰ κρέα·

Ὤμων [11] δ' ἀκροπόρους ὀβελοὺς ἐν χερσὶν ἔχοντες.

Ἀκροτάτῳ. [12] Ἀκροτύμβῳ·

——— Ἔπι [13] ἀκροτάτῳ Αἰσυήταο γέροντος.

---

[1] Ἀκέονται. Hîc confundit & permiscet librarius duos articulos diversissimos; scilicet ἀκέοντο & ἀκέοντες, quæ sese proxime excipere debebant, quo ordine apud Hes. ponuntur; unde orta confusio. Nam in Mss. & præsertim Arabicis, usu compertum habeo, ex duabus phrasibus aut lineis ab eodem vocabulo incipientibus, unam sæpissime transvolare librarium parum attendentem. Scribendum ergo: Ἀκέοντο. ἰθεραπεύοντο, ἰῶντο, id est, ἀκέοντο, sanabant, curabant. Et deinde: Ἀκέοντες, ὅιον ἡσυχίαν ἔχουσι, mallem ἔχοντες, &c.

[2] Od. Ξ. 195. Δαίνυσθαί τ' ἀκέοντ'. —

[3] Ἀκαλαρρείτης. In Manuscripto per unum tantum *rho* scriptum reperitur.

[4] Ἀποθεραπεύσομεν. Lege ἀποθεραπεύσωμεν.

[5] Ἀλλ' ἀκεώμεθα. Il. N. 115.

[6] Βῆ δ'. Il. A. 34.

[7] Ἀκέουσα. Il. Ω. 747.

[8] Ἀκὴν ἐγένοντο. Il. Ω. 95.

[9] Ἀκραῖ Ζέφυρον. Il. Ψ. 692.

[10] Αὐτῶν. Lege αὐτοῦ.

[11] Ὤμων δ' ἀκροπόρους. Od. Ι. 462.

[12] Ἀκροτάτῳ. Il. Κ. 415.

[13] Ἔπι ἀκροτάτῳ. Il. Κ. 415.

Ἀκέονται. Quaſi tranquillitate fruuntur nihil operantes. Quaſi ſilent; etenim etymologia ἐκ ἀκείων eſt ἡσυχάζειν, *id eſt*, tranquillitate frui. In libro Odyſſeæ quatuordecimo.

Ἀκαλαρρείτης. Placide fluens. Ἀκαλον enim ſignificat placidum.

Ἀκεώμεθα. Metaphorice, medeamur:

Sed medeamur cito; ſanabiles mentes fortium virorum.

Ἀκέων. Tranquillus:

Ivit autem tranquillus circa littus. ——

Et in fœminino genere:

Quin tacita ſede. ——

Et adverbialiter, ἀκήν ſignificat placide:

—— *Placide extiterunt.* ——

Ἀκρῆ. In ſummitate flantem:

In ſummitate flantem Zephyrum reſonantem nigrum per mare.

Ἀκροπόρους. De verubus dicitur; quod circa eorum extremitatem transfigantur carnes:

Aſſaruntque acuta verua in manibus habentes.

Ἀκροτάτῳ. In ſummitate:

—— *In ſummitate tumuli Æſyatæ ſenis.*

---

7 Ἀλλ' ἀκέοντα. Il. A. 565.

8 Ἀκήν. Il. Γ. 95.

9 Ἀκρῆ. Od. B. 421.

10 Περὶ τὸ ἄκρον. Quod firmat veriſſimam Clariſſimi Kuſteri conjecturam, qui in Heſ. ſimiliter ἀκροτόρυς exponente, ΠΟΡΙ pro ΠΟΡΥ legendum cenſebat. Inde natus error, quod in Mſſ. ΠΟΡΥ & ΠΟΡΙ eodem fere modo pingantur; quod ſi quis ſedulo perpendat, is multorum in ſcriptoribus mendorum cauſas deteget.

11 Ὤπλων. Od. Γ. 463.

12 Ἀκρολάτῳ. Ἀκρολόμβῳ. Locus corruptus. Lege Ἀκρολάτῳ. Ἀκροτήλι. Il. B. 793. τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ... vel Ἀκρολάτῳ τύμβῳ. Ἀκρολόμβῳ. Il. B. 793. τύμβῳ ἐπ' ἀκρολάτῳ. vel etiam Ἀκρολάῳ. Ἄκρῳ, *ſummo*, ut Il. B. 793:

Τύμβῳ ἐπ' ἀκρολάτῳ. —

13 Ἐπ' ἀκρολάτῳ. Il. B. 793.

Ἀκράαντα. Ἀτελείωτα·

Αὖτως [1] ἀκράαντον. ———

Ἀκριτόμυθε. Ἄκριτα καὶ ἀδιάκριτα λαλῶν·

Θερσίτ' [2] ἀκριτόμυθε. ———

Ἀκριτόφυλλον. Πολύφυλλον, ἢ τὰ φύλλα οὐκ ἔστιν ἀναγνωρίσαι.

Ἀκριτόφωνοι. Βαρβαρόφωνοι. [3] συγκεχυμένη γὰρ ἡ τῶν Βαρβάρων φωνή.

Ἀκτέανοι. Πτωχοί.

Ἀκύμων. [4] Ἀκίνδυνος.

Ἀλίγκιος. Ὅμοιος·

Ἄλλῳ [5] μὲν γάρ τ' εἶδος ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν.

Ἀλοία. Ἔτυπτε·

[6] Πολλὰ τ' δὲ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία.

ἀπὸ τοῦ παλαιὰν ἢ μεγάλην, οἱ παλαιτύπται ἢ μεγατύπται.

Ἄλγεα. Ἀλγήματα· καταχρῆσθαι δὲ εἰς τὰ κακά.

---

[1] Αὖτως. Il. B. 138.

[2] Θερσίτ'. Il. B. 246.

[3] Βαρβαρόφωνοι. Non erat contumeliosum apud Græcos & Latinos nomen Barbarorum: vicinos tantummodo notabat. Derivatur ex Chaldaico ברבר, Syriace *barbaro*, id est, filius, incola deserti, urbium incolis oppositus; ut sunt apud Arabes Beduini. Syriace quoque unâ voce *barbroio* dicitur pro extraneo. Apud Chaldæos ברבר is est qui linguâ alii ignotâ loquitur, ac idcirco intelligi nequit. At Æthiopibus ברבר est vi rapuit, spoliavit; quod vocabulum a Troglodyticis Barbaris, ob frequentissimas eorum rapinas, deductum putat Clar. Castellus. Quidam nomen Barbarorum deducunt ex *barbara* quod Arabice significat, murmuravit, & hinc confuse ac incondite loqui. Hoc non multum absonaret ab Apollonii sententiâ, qui con-

Ἀλήθ.

[4]Ἀκράαντα. Imperfecta :

Sic imperfecta. ——

[5]Ἀκρητόμυθε. Sine judicio & ſine ordine loquens :

Therſite ſine judicio loquens. ——

[6]Ἀκρητόφυλλον. Frondoſum ; cujus folia præ multitudine dignoſci non poſſunt.

[7]Ἀκρητόφωνοι. Barbare loquentes : confuſa enim eſt vox Barbarorum.

[8]Ἀκτέανοι. Pauperes.

[9]Ἀκῦμων. Sine periculo.

[10]Ἀλίγκιος. Similis :

Alius autem formâ quidem ſimilis immortalibus.

[11]Ἄλοία. Verberabat :

Multum autem & terram multos paſcentem manibus verberabat.

Unde qui patres aut matres verberant, dicuntur πατραλοίας & μητραλοίας.

[12]Ἄλγεα. Dolores ; aliquando quoque ſignificat mala.

---

fuſam vocat Barbarorum linguam. Strabo quoque ait Græcos, cum animadverterent peregrinos blæſorum balborumque more litteras male exprimere, eos appellaviſſe βαρβάρους, quaſi craſſilingues. Multum tamen ex hiſce Barbarorum linguis mutuati ſunt ipſimet Græci, ac præſertim Athenienſes, quorum dialectus ideo cæteris præſtabat, teſte, in libello de Athenienſium republicâ, Xenophonte ; quod cum maris imperio potirentur, egregias ex omnibus omnium populorum linguis voces ſibi proprias fecerint. Quæ cum ita ſint ; non eſt cur mireris tot Orientalium vocabula apud Græcos occurrere.

4 Ἀκύμων. Gloſſa aliounde advecta. Hæc vox enim apud Homerum non extat.

5 Ἀλλ' ἄμμι. Od. Θ. 174.

6 Πολλά. Il. I. 563.

7 Poſt πολλὰ δέ, adde καί ; ob metrum.

Ἀλέη. Θερμασία·

——— Ἀλέη [1] τε γένηαι.

ὅιον ἀνέη, ἄνεσίς τε καὶ ἄφεσις. κοινωνίαν δὲ ἔχει τὸ Λ πρὸς τὸ Ν.

Ἀλοσύδνην. Τὴν ἐν ἁλὶ σβυομένην, ὅιον ἐναλίαν·

——— Νεμόδες [2] καλῆς Ἀλοσύδνης.

οἱ μὲν, τὴν θαλάσσης· ἔνιοι δὲ, τὴν Ἀμφιτρίτης.

Ἀλητεύεσκον. Ἐπλανῶντο· κατὰ [3] μετοχήν.

Ἄλφοι. Ἕλκη·

Ἄλφοι, [4] ὅπη πέρας ἦγεν [5] κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.

Ἅλιος. Ποτὲ μὲν, μάταιος· ποτὲ δὲ, θαλάσσιος. καὶ κύριον ὄνομα.

Ἁλιάων. Ἐναλίων θεῶν, ὅιον τῶν ἐν θαλάσσῃ καθιβύσσων.

Ἐκ μὲν [6] μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν

Αἰακίδῃ Πηλῆϊ. ———

Ἀλαός. Τυφλός·

Καί [7] κ' ἀλαὸς τόδε [8] ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα.

εἰρηται δὲ παρὰ τὸ ἀλᾶσθαι τὴν πορείαν. οὐχ ὡς ἔνιοι, ἀπὸ τοῦ μὴ λάειν, ὅ ἐστι βλέπειν.

Ἀλλοσκοπιήν. Τὴν κατασκόπευσιν· [9]

Οὐδ' [10] ἀλλοσκοπιὴν εἶχε χρείων ἐνοσίχθων.

---

[1] Ἀλέη. Od. P. 23.

[2] Νεμόδες. Od. Δ. 404.

[3] Κατὰ μετοχήν. Attamen ἁλητεύεσκον non est in participio; ergo aliquid omissum. Post κατὰ μετοχὴν, lege ἁλητεύοντες, πλανώμενοι. Innuit ἁλητεύεσκον usurpari in participio, ubi dicitur ἁλητεύοντες; quod revera extat Od. M. 330. & ἁλητεύοντα Od. X. 126. & Π. 101. Nusquam vero in Homero legitur ἁλητεύεσκον.

Ἀλέη. Calor :

——— *Calorque fuerit.*

Quaſi ἀνίη, *id eſt*, blanda relaxatio & diffuſio. Multam enim habet affinitatem *lambda* cum *nu*.

Ἀλοσύδνην. In mari agitatam ; quaſi maritimam :

——— *Phocæ pedibus natatilibus præditæ pulchræ* Ἁλοσύδνης.

Alii quidem mare, alii vero Amphitriten intelligunt.

Ἀλητεύεσκον. Errabant. In participio.

Ἄλφοι. Inveniat :

Inveniet, ubicumque vendideritis tranſlatum ad articulate loquentes homines.

Ἄλιος. Aliquando quidem, vanus; aliquando vero, maritimus. Eſt autem & nomen proprium.

Ἀλιάων. Maritimarum Dearum ; quaſi in mari degentium :

Unam quidem me ex omnibus maris Deabus viro ſubjecit
Æacidæ Peleo. ———

Ἀλαός. Cæcus :

Etiam cæcus tibi hoſpes poſſet diſcernere ſignum.

Sic vocatur quod aberret in inceſſu ; non vero, ut quidam volunt, quod non videat : ex λάειν, quod eſt videre.

Ἀλαοσκοπιήν. Cæcam ſpeculationem :

Neque cæcam ſpeculationem habuit rex terræ concuſſor.

---

4 Ἄλφοι. Od. ο. 452.

5 Ἄλφοι, ὅππη πέρας εἶσιν. In Homero ſic legitur verſus :

Ἄλφοι, ὅππη πειρώσηΐε πρόσ. —

6 Ἐκ μοῦ. Il. Σ. 431.

7 Καί κ' ἀλαός. Od. Θ. 195.

8 Pro τόδε, melius in Homero τοι.

9 Poſt καλλασκόπους δυσιν, adde omiſſam vocem τυφλήν. Non enim ἀλαοσκοπιή eſt ſimplex ſpeculatio, ſed cæca.

10 Οὐδέ. Il. Ν. 10.

ὑ τυφλῷ τῷ σκοτιὰν εἶχε. ὡς ἂν εἴποι τις· ὑδὶ ὡς ἀλφὸς ἐσκότευσεν, ὑδὲ τυφλῷ ἔιχε σκοτιάν.

Ἄλθετο. Ὑγιάζετο·

Ἄλθεο [1] δὲ [2] χεῖρ, ὀδύναι δὲ καὶηπιόωντο βαφεῖαι.

Ἀλόχοι. Ὁμολέχαι. γυναικὸς κῦ νόμως·

Κυριδίης [3] ἀλόχω. ———

Ἀλάκη. [4] Ἀπαλεξήσῃ.

Ἀλαλκομενηΐς. [5] Ἡ τῷ ἰδίῳ μηδὲι ἀπαλέξουσα τὰς ἐναντίας. οἱ δὲ, ἀπὸ Ἀλαλκομενῆος τόπου τινός.

Ἄλα. Ἐπὶ μὲν ὃ καθ' ἡμᾶς νουμηνίαι·

Πάσε [6] δ' ἀλὸς θείοιο, κρατευτάων ἐπαείρας.

ὅπὶ δὲ τ' θαλάσσης·

Ὀιχεῖαι [7] εἰς ἅλα δῖαν. ———

ἦγεν τὴν μεγάλην.

Ἄλκαρ. Ἀλέξημα·

Οὐκ ἔτι [8] Διογενὲς Πατρόκλεις ἄλκαρ Ἀχαιῶν

Ἔσσεαι. ———

Ἀλεξάμενον. [9] Τὴν ἀπαλέξουσαν τὸν ἄνεμον·

——— Ἐθῆτ' [10] ἀλεξάμυον μάλα πυκινήν. [11]

ἐν τῇ Ξ Ὀδυσσείας.

Ἀλλογνώτων. Ξένων·

——— Ἀλλογνώτῳ [12] ἐνὶ δήμῳ.

---

1 Ἄλθεο. Il. E. 417.

2 Post ἄλθεο, tolle δὲ, quod metro officit.

3 Κυριδίης. Il. A. 114.

4 Ἀλάκη. Lege, ut apud Hes. ἀλάλκη.

5 Ἀλαλκομενῆς. Vide quæ in vocem Κύπρις affert Etymol.

Quaſi ſi quis diceret: non ut cæcus ſpeculatus eſt; neque vanam habuit ſpeculationem.

Ἄλθετο. Sanabatur:

Sanabatur manus, & dolores ſopiebantur graves.

Ἀλόχοιο. Conſortis tori; legitimæ uxoris:

In virginitate mihi nuptæ uxoris legitimæ. ———

Ἀλάκη. Depellat:

Ἀλαλκομενηΐς. Quæ proprio robore depellit hoſtes: alii vero a quodam loco ejuſdem nominis vocatam putant.

Ἅλα. Sal quidem, in communi & apud nos recepto ſenſu:

Inſperſit autem ſale ſacro, a veruum fulcris elevans.

De mari vero:

Abivit in mare divinum, ———

id eſt magnum.

Ἄλκαρ. Munimentum:

Non amplius, divine Patrocle, munimentum Græcorum Erit. ———

Ἀλεξάμενον. Ventos repellentem:

——— *Lænam quæ arceret ventos, valde denſam.*

in libro Odyſſeæ quatuordecimo.

Ἀλλογνώτων. Extraneorum:

——— *Peregrino in populo.*

---

6 Πάσσε. Il. I. 214.

7 Ὀιχέλαι. Il. O. 223.

8 Οὐκ ἔτι. Il. Λ. 822.

9 Ἀλεξάμβιον. Lege ἀλεξάνεμον.

10 Ἐσθῆτ'. Od. Ξ. 529.

11 Πυκινήν. Lege πυκνήν. In Homero habetur:

Ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἕσσατ' ἀλεξάνεμον μάλα πυκνήν.

12 Ἀλογνώτῳ. Od. Β. 366.

Ἀλλοπρόσαλλον. Ἄλλοτε ἄλλῳ φίλον.

Μή [1] τί μοι ἀλλοπρόσαλλε παρεζόμενος. ———

Ἀλεωρή. Φυλακὴ & ἀσφάλεια. οἷον ἔκφευξις.

Ἁλιάδες. Οἱ ἀφ' τῆς θαλάσσης πένοντες.

——— Φαίνονθ' [2] ἁλιάδες, [3] οἵ ῥά τε νηῶν

Πομπῆες γίνονται. ———

Ἀλλοθρόους. Βαρβάρους.

——— Ἐπ' ἀλλοθρόους [4] ἀνθρώπους,

Ἐς Τεμέσην μ' χαλκόν. ———

Ἀλέντες. Συσραφέντες. συγκλειωθέντες. καὶ ἀλεὶς, ἀντὶ τῦ συσραφείς.

Ἀλιτήμων. Ἁμαρτωλός.

Οὔτε [5] γὰ ἐς ἄφρων, ὅτ' ἄσκοπος, ὅτ' ἀλιτήμων.

Ἁλίτην. Τὸν εἰς αὐτὸν ἁλίτοντα, [6] τῦτ' ἔστι ἁμαρτάνοντα.

Ἄλαστον. Χαλεπὸν, ἀνεπίληπτον.

Ἀλεγεινοί. Οἱ δυσχερεῖς.

——— Οἱ δ' [7] ἀλεγεινοὶ

Ἀνδράσι γε θνητοῖσι. ———

Ἀλεγύνειν. Φροντίζειν.

Οὐκ [8] ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι. ———

Ἀλαλύκτημαι. Τεθορύβημαι, πλανῶμαι. ἀπὸ τῦ ἀλᾶσθαι τῇ διανοίᾳ.

——— Οὐδέ [9] μοι ἧτορ

Ἔμπεδον, [10] ἀλαλύκτημαι· κραδίη δέ μοι ἔξοθεν

Στηθέων ἐκθρώσκει. ———

---

[1] Μή τί μοι. Il. E. 889.
[2] Φαίνονθ'. Od. Δ. 361.
[3] Ἁλιάες. Lege ἁλιαίες.
[4] Ἐπ' ἀλλοθρόους. Od. A. 183.
[5] Οὔτε γάρ. Il. Ω. 157.
[6] Ἁλίτοντα. Respicit Il. Γ. 28:

Ἀλλοπρόσαλλον. Nunc huic, nunc illi adhærentem:

Ne tu qui ab aliis ad alios tranſis, mihi aſſidens. ———

Ἀλεωρή. Cuſtodia, ſecuritas, & quaſi effugium.

Ἀλιαέες. Qui per mare flant:

——— *Apparuerunt mari flantes, qui ſane navium*
Ductores ſunt. ———

Ἀλλοθρόοις. Barbaros:

——— *Ad barbaros homines,*
In Temeſen ad æs. ———

Ἀλέντες. Concluſi, in unum coacervati; & ἀλείς ſumitur pro contractus.

Ἀλιτήμων. Peccator:

Non enim eſt inſipiens, neque inconſideratus, neque impius.

Ἀλίτην. Qui erga ſe peccavit; ex ἁλιτέω, pecco.

Ἄλαστον. Durum; quod e memoriâ excidere non poteſt.

Ἀλεγεινοί. Difficiles:

——— *Illi ſunt difficiles*
Hominibus mortalibus. ———

Ἀλεγύνειν. Curare:

Non curo, perinde ac ſi me mulier percuſſiſſet. ———

Ἀλαλύκτημαι. Turbor, erro; ex ἀλᾶσθαι, *id eſt*, errare incertâ mente:

——— *Neque mihi cor*
Firmum eſt, ſed jactor; cor autem mihi extra
Pectora exilit. ———

— Φάτο γὰρ τίσεσθαι ἀλείτην.
Etymol. habet ἀλίτην, ut Apollon. Dicitur & ἀλοίτην.

7 Οἱ δ'. Il. K. 402.

8 Οὐκ ἀλέγω. Il. Λ. 389.

9 Οὐδέ μοι. Il. K. 93.

10 Ante ἀλαλύκτημαι, adde ἀλλ'. Pro ἴξωθεν, lege ἔξω.

Ἀλυσκάζων. Ἐκκλίνων.

Ἀλαστήσας. [1] Δεινοπαθήσας, χαλεπήνας, σενάξας. ἄλαστα γὰρ, τὰ χαλεπά, ἀφ' τῶν χαλεπότητα ἀνεπίληπτα ὄντα.

Ἀλφίτου ἀκτήν. Περιφραστικῶς, αὐτὸ τὸ ἄλφιτον· ἀπὸ δ' καταγνυ[illegible] τὴν κριθήν. σημαίνει δὲ τὸ βέλτιστον ἢ μᾶλλον ἀπολύσιμον τῆς κριθῆς.

Ἀλίπλοα. Τὰ ἐπιπλέοντα τῇ θαλάσσῃ·

——— Ἀλίπλοα [2] τείχεα θείη.

Ἄλεισον. [3] Ποτηρίου γένος τετορνευμένου, κατ' ἀπόφασιν τῆς λειότητος.

Ἁλιμυρήεντα. Εἰς τὴν θάλασσαν ῥέοντα.

Ἀλαπαδνότεροι. Ἐυεκπορθητότεροι. ἀλαπάξαι γὰρ καὶ ἐξαλαπάξαι, ἀντὶ δ' ἐκκενῶσαι καὶ ἐκπορθῆσαι. ☾ ἀλαπαδνὸς, ὁ ἀσθενής.

Ἀλεείνων. Ἐκκλίνων καὶ φυλασσόμενος·

——— Κῆρ' [4] ἀλεείνων.

Ἀλοιφῇ. Λίπει·

Ἐν δὲ [5] συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.

καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλαίου·

——— [6] Ἀπονίψασθαι [7] καὶ ἀπαλοιφῇ [8] ἀλοιφῇ.

---

[1] Ἀλαστήσας. Docet Etymologus ἀλαστῆσαι esse vocem Arcadicam, quam exponit ὀργίζεσθαι.

[2] Ἀλίπλοα. Il. μ. 26.

[3] Ἄλεισον. In hanc vocem honorificam noſtri Apollonii mentionem facit Etymol. M. hujus etymologiam cæteris præferens: χρεῖττον δὲ λέγει Ἀπολλώνιος ὁ Δ' Ἀρχιβίου ὅτι ἀφῃρῆ τὸ λεῖον γέγονεν ἄλειον· καὶ ἐπενθέσει Δ Σ, ἄλεισον. Idem Etymol. alia noſtri Lexicographi verba laudat in νήφω; quæ cum hodie nuſquam extent, viſum eſt hîc apponere: Ἀπολλώνιος ὁ Δ' Ἀρχιβίου, ὁ τὸ νήφω τὸ θύω, καὶ τὸ νήφω τὸ μεθύω, ἀπὸ Δ'

Ἀλυσκάζων,

Ἀλυσκάζων. Evitans.

Ἀλαστήσας. Qui graviter affectus fuit, ſuccenſuit, gemuit: ἄλαστα enim ſunt res duræ, quæ ob aſperitatem ex mente excidere non poſſunt; ex A privativo, & λήθω, obliviſci.

Ἀλφίτου ἀκτήν. Periphraſis quæ notat ipſum ἄλφιτον, *id eſt*, farinam. Sic dicitur ex ἄγειν, *id eſt* frangere, conterere hordea: ſignificat optimam hordei partem, & quæ diſſolvendo facillime ſeparatur.

Ἁλίπλοα. Mari innatantia:

——— *Mari innatantia mœnia efficeret.*

Ἄλεισον. Poculi genus cælati; ex A privativo, & λεῖος, *lævis*.

Ἁλιμυρήεντα. In mare fluentia.

Ἀλαπαδνότεροι. Faciliores vaſtatu; ἀλαπάξαι enim & ἐξαλαπάξαι, evacuare ac vaſtare ſignificant; & ἀλαπαδνὸς eſt infirmus.

Ἀλεείνων. Evitans & fugiens:

——— *Mortem evitans.*

Ἀλοιφῇ. Pinguedine:

Et ſuis ſaginati tergum abundans pinguedine.

Et de oleo:

——— *Ut laver & inungar unguento.*

νείφω τὸ Χιονίζω λέγε γεγενῆσθαι, κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τοῦ ΕΙ διφθόγγου εἰς Η. τῆς γὰρ λειποψυχούσας πολλάκις ταῖς ΓΕ ὕδαι ῥανίσι νήφειν ποιοῦμεν. Fortaſſe hæc non ex ejus Lexico, ubi non extant; ſed ex alio ejus opere deperdito deprompta ſunt.

4 Κῆρ'. Il. Γ. 32.

5 Ἐν δὲ συές. Il. I. 208.

6 Ἀπονίψασθαι, καὶ. Od. Σ. 178.

7 Ἀπονίψασθαι. In vulgatis Hom. editionibus legitur ἀπονίζεσθαι.

8 Ἐπιχρείσασθαι. Lege ἐπιχρίσασθαι. Hodie habetur ἐπιχρίεσθαι.

Ἄλωή. Ἐπὶ μὲν τ᾽ ἀμπελοφύτῳ·

Πάντη [1] δι᾽ ἀγρὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο.

ὅπὶ δὲ τῆς ἄλω·

Ὡς δ᾽ ἄνεμος [2] ἄχνας φορέῃ ἱερὰς κατ᾽ ἀλωάς.

Ἀλύσσοντες. Δυσφορῶντες, ἢ λύσιν μὴ εὑρίσκοντες, ἢ ἐμμανεῖς. βέλτιον δὲ ἀποδιδόναι, ἄγαν λυασῶντες.

Ἀλιῶσαι. Μάταιον ἡγήσασθε·

Οὔτε [3] παρὲξ ἐλθεῖν ἄλλον θεὸν, ἀθ᾽ ἁλιῶσαι.

Ἀλλοειδέα. Ἀλλοφανῆ·

Τἄνεκ᾽ ἄρ᾽ [4] ἀλλοειδέα φαινέσκετο. ——

Ἀλδαίνει. Αὐξῇ· ἀπὸ τῆς ἄλσεως, [5] ὃ τὸν παρωχημένον, [6] ἤλδανε.

Ἀλύων. Ἀνιώμενος. εἴη δ᾽ ἂν μᾶλλον, λύσιν μὴ δυνάμενος τῷ παρεσῶτι κακῷ λαβεῖν. ὅταν δὲ τὸ ἀλύειν, κατ᾽ ἀντίφρασιν τὸ χάρειν σημαίνῃ·

Ἦ ἀλύεις [7] ὅτι Ἶρον ἐνίκησας ἢ ἀλήτην; [8]

Ἀλύσκανε. Ἐξέκλινε·

Τερπιάδης [9] δὲ ἀοιδὸς ἀλύσκανε κῆρα μέλαιναν.

Ἀλιπόρφυρα. Ἀλυργή. [10]

—— Ἁλιπόρφυρα, [11] ἅδυμα ἰδέσθαι.

---

[1] Πάντη. Od. Λ. 192.

[2] Ὡς δ᾽ ἄνεμος. Il. Ε. 499.

[3] Οὔτε παρέξ. Il. Ε. 104.

[4] Τἄνεκ᾽ ἄρ᾽. Od. Ν. 194.

[5] Ἄλσεως. Hesychius addit apposite ad rem, ὅτι, τὸ αὐξήσεως. Sic ἄλσις Etymologo est αὔξησις.

[6] Τὸν παρωχημένον. Lege τό. Extat ἤλδανε Od. Σ. 69. & Ω. 367.

[7] Ἦ ἀλύεις. Od. Σ. 332.

Ἀλωή. De vineto quidem:

Undique illi per fertilem partem vineti vitiferi.

De areâ vero:

Sicut autem ventus paleas fert ſacras per areas.

Ἀλύσσοντες. Ægre ferentes; & remedium non invenientes, & furentes. Melius eſt autem intelligere, *valde rabie perciti*; ex A intenſivo, & λύσσα, *id eſt*, rabies.

Ἀλιῶσαι. Pro vano habere:

Neque prætergredi alium deum, neque ut vanum habere.

Ἀλλοειδέα. Sub aliâ facie apparentia:

Proinde omnia mutata videbantur, & ſub aliâ facie apparentia. ———

Ἀλδαίνει. Auget: cujus verbi perfectum eſt ἤλδανε. Derivatur ab ἄλσιος, quod eſt incrementum.

Ἀλύων. Afflictus. Potius autem eſſet, qui ſolutionem mali præſentis non poteſt reperire. Ἀλύειν aliquando per antiphraſin gaudere ſignificat, ut:

An gaudes quod Irum viciſti ſceleratum?

Ἀλύσκανε. Evitabat:

Cantor autem Terpiades evitabat mortem nigram.

Ἀλιπόρφυρα. Purpurea:

——— *Purpurea, mirabile viſu.*

---

8 Ἀλήτην. Sic in Homero. At in Manuſcripto ἀλίτην.

9 Τερπιάδης. Od. X. 330.

10 Ἀλυγή. Sic Heſ. in vocem ἁλιπόρφυρα. Legere mallem ἀλυργῆ, vel ἀλυργὰ, quæ Suidas interpretatur θαλασσοπόρφυρα. Vide Heſ. in ἀλυργὰ & ἀλυργές. Anacreon, Od. 8. 2. ἁλιπορφύροις τάπησι.

11 Ἁλιπόρφυρα. Od. Z. 306.

Ἀλφεσῖβοιαι. [1] Ἐντίμοις. λέγει δὲ βασιλεῦσιν. ὅτως Ἡλιόδωρος.

Ἀλφεσίβοιαι. Ἀλφάνουσαι βόας, τοῦτ' ἔστι ἀναλαμβάνουσαι· οἱ γὰρ γαμοῦντες ἐδίδοσαν τὰ γαμετὰς βόας καὶ τὰ ἔμοια, μέτρως νομίσματος εὐρημένου·

Ἔνθα [2] μοι ἠθεοι [3] καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι.

Ἀλεγύνετε. Ἀλέγειν ποιεῖτε·

——— Ἀλεγεινέτε [4] δαῖτας.

Ἀλκί. Ἀλκῇ·

——— [5] Ἀλκὶ πεφοιθώς.

Ἀπὸ ὀρθῆς τοῦ ἄλξ· ὡς σὰρξ σαρκὶ, ἀλκί.

Ἀλίαστος. Ἀνέγκλις· [6]

——— Πόλεμος [7] δ' ἀλίαστος ὄρωρεν.

---

[1] Ἀλφησῖοι. Viris honoratis & præsertim regibus. Huic sententiæ favent Etymologus & Hes. qui alludunt ad locum Odysseæ A. 349. ubi cum Penelope de Phemio conquereretur, *quod reditum Achivorum caneret difficilem*; contendit Telemachus cantorem non in causâ esse:

— Ἀλλά ποθι Ζεὺς αἴτιος, ὅστε δίδωσιν
Ἀνδράσιν ἀλφησῖσιν ὅτεῳ ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ.

Sensus τῶ ἀλφησῖσι pro regibus sumpti, non multum abludit ab Hebræo, ubi אלוף significat ducem, principem, dominum, bovem, quod sit dux gregis; & אלופים duces. Quidam huc referunt τὸ *aleph* Hebræorum, *olaph* Syrorum, *elif* Arabum, *alph* Æthiopum, & *alpha* Græcorum, quod sit prima littera. Sed probabilius est hanc vocem derivari a vocabulo Phœnicum אלף, Syriace *elfo*, Chaldaice *ilfa*, id est, navis. Figura enim τῦ *aleph* plurimum accedit ad formam navis quam remus sequitur: & verisimile est, Phœnices viros illos mari innatos, qui semper naves tractarent, earum formam in primâ litterâ depinxisse; ut in *beth* spectaverunt domum, in *gimel* cameli gibbum, in *daleth* portam &c. Hanc verissimam τῆς *alpha* etymologiam debeo præstantissimo viro & nunquam mihi sine laude & gratiarum actione nominando Jacobo Jonæ Bjornstahl Sudermanno,

Ἀλφηστῆσι. Honoratis. De regibus autem dicit : ſic Heliodorus.

Ἀλφεσίβοιαι. Boves ἀλφάνοντες, *id eſt*, accipientes. Qui enim uxores ducebant, uxoribus ſuis boves dabant & ſimilia; cum nondum inventa fuiſſet pecunia ſignata :

Ibi quidem adoleſcentes, & virgines boves accipientes.

Ἀλεγύνετε. Facite ut curetur :

——— *Facite ut vobis curentur aliæ dapes.*

Ἀλκί. Vi :

——— *Vi confiſus.*

In nominativo ἄλξ : Flectitur ut σάρξ, cujus dativus eſt σαρκί; Sic formatur ἀλκὶ, ex ἄλξ.

Ἀλίαστος. Inevitabilis :

——— *Bellum autem inevitabile ortum fuit.*

---

cui quantum debeam, vix ac ne vix quidem verbis exprimere queam. Cum eo quoque facit Amyra in ſuâ grammaticâ Syriacâ. Ne ipſi quidem Græci ignoraverunt τὸ *alphia* vocem eſſe Phœnicum; ſed ab ejus origine erraverunt. Apud Heſ. legitur ἄλφα. βοὺς κεφαλή. In Lex. Manuſcripto Bibliothecæ Coiſlinianæ : ἄλφα. τοῦτο ὑπὸ Φοινίκων βοὸς κεφαλὴ ἐκαλεῖτο. Et Plutarchus ſympoſ. Quæſtionum IX. 3. de Cadmo dicit : ὃν φασι τὸ ἄλφα πάντων πρωτάξαι· διὸ τὸ Φοίνικας ἕτω καλεῖν τὴν βοῦν. Apud Heſ. ἄλφειν ſignificat εὑρίσκειν, quod magnam habet affinitatem cum Hebraico אלף. Nam hoc in *kal* ſignificat diſcere, & in *piel* docere; ut apud Chaldæos & Syros. Sic quidam explicant cum Heſ. ἀλφηστῆσι, per εὑρετικοῖς, συνετοῖς, *id eſt*, doctis, ingenioſis, qui varia excogitant. At ἀλφὴ, τιμὴ, *id eſt*, honor, derivatur ex אלוף ſupra memorato, *id eſt*, magnus, princeps, dux, proindeque honoratus.

2 Ἔνθα. Il. Σ. 593.

3 Ἤθεοι. In Manuſcripto ἠίθεοι.

4 Ἀλεγύνετε. Od. A. 374.

5 Ἀλκί. Il. E. 299.

6 Ἀνέγκλιτον. Heſ. habet ἀνέγκλητον. utrumque male. Legit Alberti ἀνεκκλίτον. Sed minori cum mutatione poſſet afferri ἀνέγκλιτον; ut ſuadebant Heinſius, & du Portus in Gnomolog. Homer. Aliunde ἐγκλίνομαι apud Xenophontem, eſt in fugam inclinari.

7 Πάλεμον. Il. B. 707.

Ἀλλοφρονέων. Ἀλλοῖα ἀφρονέοντα.

——— Ἀλλοφρονέων, τ' κακὰ δ' ὄσσετο θυμός.

Ἀλῆτις.[2]

——— Χερνῆτις ἀλῆτις

Ἥ τε σαθμὸν ἔχουσα καὶ εἰρίον ἀμφὶς ἀνέλκῃ.

ἀλῆτις, οἷον δικαία· ὥσθ' λαμβάνειν τὸ σαθμὸν, καὶ ὥσθ' διδόναι.

Ἀλίφατι.[4] Ἀλείμματι. ἐλαίῳ.

Ἀλλότριος. Πολέμιος·

Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπὸ ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φώς.

Ἀληΐος. Ἀκτήμων·

Οὔκεν ἀληΐος εἴη ἀνήρ. ———

Ἄλις. Ἀθρόως, ἱκανῶς.

Ἀλλοδαπῷ. Ξένῳ.

Ἀλύβαντος. Πόλεως ὄνομα. ἔστι δὲ Ἰταλίας·

Εἰμὶ μὲν ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δώματα ναίω.

---

[1] Ἀλλοφρονέων. Od. κ. 374.

[2] Ἀλῆτις. Mendi ſuſpectum habeo locum. Lege, ut apud Homerum, ἀληθής. Et ſic conſtrue locum, ἀληθὴς. δικαία. Quod omiſſum ex Heſ. reſtituo. Deinde, Il. μ. 433:

— Χερνῆτις ἀληθὴς
Ἥ τε σαθμὸν ... —

ob affinitatem pronunciationis, *theta* cum *tau*, *iota* cum *êta* confuſum fuit; unde natum ἀλῆτις. Heſ. habet ἀληθής. δικαία. In quo decepti fuerunt Heinſius & Bielius, qui putaverunt Heſych. in hâc gloſsâ ſolos Helleniſtas reſpexiſſe, qui veritatem & juſtitiam cum Hebræis confundant; ut צדיק quod verum & juſtum, Arabice & Hebraice ſignificat; cuique apud ſeptuaginta ſeniores reſpondet ἀληθής. Nam manifeſte Heſ. qui hæc deſumpſit ex Apollonio, alludit ad hunc Homeri locum, ubi Latinus interpres reddit ἀληθὴς per *juſta*. Sic Horatius dixit:

Metiri ſe quemque ſuo modulo ac pede verum eſt.

Ἀλλοφρονέων. Varia cogitans :

——— *Varia cogitans ; mala autem providebat animus.*

Ἀλῆτις.

——— *Victum quæritans juſta,*
Quæ pondus tenens & lanam ſeparatim appendit.

Ἀλῆτις, quaſi juſta, in accipiendo pondere, & dando.

Ἀλίφατι. Unguento, oleo.

Ἀλλότριος. Inimicus :

Statim poſtea a me caput abſcindat inimicus vir.

Ἀλήϊος. Pauper :

Non equidem pauper eſſet vir. ———

Ἄλις. Abunde ; ſufficienter.

Ἀλλοδαπῷ. Peregrino.

Ἀλύβαντος. Urbis nomen ; eſt autem Italiæ :

Sum quidem ex Alybante, ubi inclytas domos habito.

Apud Latinos & Atticos veri & juſti notiones confundi, docet Priſcianus, l. 18. Δίκαιος, quod eſt juſtus, notat & verum. Sophocles in Trachyn. v. 352. ὁ δίκαιος ἄγγελος, *nuncius non verus, fallax.* Sic λόγος ἄδικος ſignificat ſermonem falſum, in Euripidis Phœniſſ. verſu 472. & opponitur veritati ; quemadmodum eruditiſſime, ut omnia, oſtendit regiæ Inſcriptionum atque humaniorum Litterarum Academiæ ſocius, Clariſſimus Dupuy, in aureâ illâ quatuor Sophocl. Tragœdiarum verſione quam edidit Pariſiis anno 1762.

3 Χερνῆτις. Il. M. 433.

4 Ἀλίφαζι. Lege ἀλείφαζι, ut Od. Ω. 45. & 73. Heſychius habet ἀλίφαζε. Sed hoc interpretatur per ἄλφιτα ἢ ἄλευρα. Alludit, ut opinor, ad verſum Od. Υ. 108 :

Ἄλφιτα τεύχεσιν κὴ ἀλείατε, —

Ubi pro ἀλείατε, alii, quod magis probem ut ſeriei convenientius, legunt ἀλείφατε.

5 Ἀυλίς. Il. E. 214.

6 Οὖκον. Il. I. 125.

7 Ἐιμὶ μὺν. Od. Ω. 303.

Ἀλύβη. Πόλις Τρωάδος.

Τηλόθεν [1] ἐξ Ἀλύβης. ———

Ἀλόπη. Πόλις ἐν Ἄργει τῇ Πελασγικῇ.

Ἀμείβεσθαι. Ἐπὶ μὲν τοῦ λόγον ἀνταποδιδόναι.

——— Ἀμείβετο [2] φώνησέν τε.

ὅτι δὲ τοῦ κατὰ [3] μέρος.

Οἱ μὲν [4] ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον. ———

ὅτι δὲ τοῦ ἐναλλάσσειν.

Ὃς [5] πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε.

Ἄμμε. Αἰολικῶς, ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς.

Ἀτρείδη, [6] νεῦ ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω.

τῇ δὲ συνῳ τὸ Σ [7] ἄμμες, ἡμεῖς.

——— Τὸ μὲν ἄμμες [8] εἰσκομμα. ———

τὸ δὲ ἄμμι, ἡμῖν.

Ἀμαρτῇ. Ἅμα. ὁμοῦ.

——— Ὅλ' [9] ἀμαρτῇ δῄρασιν [10] ἀμφὶς.

Ἀμφικτίονες. Περίοικοι.

Ἄμβροτοι. Θεοὶ, ἀθάνατοι.

Ἄμερσεν. Ἐξέρησεν. ἄμοιρον ἐποίησε.

Ὀφθαλμῶν [11] μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.

---

[1] Τηλόθεν. Il. B. 857.

[2] Ἀμείβετο. Il. Υ. 199.

[3] Κατὰ μέρος. Post hæc verba, omissum est τὸ ποιεῖν, quod habet Etymologus.

[4] Οἱ μέν. Il. I. 467.

[5] Ὃς πρός. Il. Z. 235.

[6] Ἀτρείδη. Il. A. 58.

[7] Τῇ δὲ σὺν τὸ Σ. Inverso ordine, lege Ἀλύβη.

Ἀλύβη. Urbs Troadis :

Procul ex Alybâ. ——

Ἀλόπη. Urbs in Argo Pelasgico.

Ἀμείβεσθαι. Accipitur pro verbum commutare, & respondere :

—— *Respondit, dixitque.*

Pro aliquid alternis facere, & successive :

Atque hi per vices custodias habebant. ——

Et pro aliquid cum aliquo permutare :

Qui cum Tydide Diomede arma permutavit.

Ἄμμε. Æolice, pro ἡμᾶς, *id est*, nos in accusativo :

O Agamemnon, nunc nos denuo errantes puto.

Ἄμμι vero cum Σ finali, scilicet ἄμμις, notat ἡμεῖς, *id est*, nos in nominativo :

—— *Quam nos conjiciebamus.* ——

Ἄμμι vero, *nobis* indicat.

Ἀμαρτῇ. Simul, conjunctim :

—— *Ipse vero simul geminis hastis utráque manu.*

Ἀμφικτίονες. Vicini.

Ἄμβροτοι. Dii, immortales.

Ἄμερσεν. Privavit; expertem fecit :

Oculis quidem privavit, dedit autem amabilem cantilenam.

τὸ δὲ σὺν τῷ Σ. *iota* subscripto pingitur, quod, ex Aristarchi sententiâ, sit positum per syncopen, pro ἀμαρτήδην.

8 Τὸ μὲν ἄμμες. Od. I. 321.

9 Ὅσ' ἀμαρτῇ. Il. Φ. 162.

10 Ἀμαρτῇ. Alii legunt ὁμαρτῇ. Cum

11 Ὀφθαλμῶν. Od. Θ. 64.

Ἀμβροσίη. Τὸ πᾶν ἦεν ἑρμῆνε·

Τὴ [1] δὲ παρ' ἀμβροσίην ἑλικώπιδα νηλέα πότμον.

ὅτε δὲ ἢ ἦεν·

Ἀμβροσίην [2] μὲν πάντα. ———

ἢ ἀμβρόσιαν, ὑδετέρως.

Ἄμμαις. Ἄμμε, ἐμέ·

——— Ἀμμὶς [3] δὲ τι πῶμα καλύπτει.

Καλύπτει. ———

Ἄμπτε. Ὁ ἀναδήσασθε γὰρ τρίχας. ὅτε δ' ἐπὶ τὰ ἄκρα τιθέασι, χρυσάμπυκας ἵππους φησί. ὅταν δὲ λέγῃ·

Ἄμπυκα, ἣ κεφάλῃ τε. ———

δῆλον τοῦ ἄκρα οὖσα ἡ περιβολὴ σημαίνει, ἡ μὲν ἀπτίχτα ὑπὸ τὰς τρίχας συλλαμβάνουσα.

Ἀμφίλεπτον. Ὅτου ἢ ἔτι σῶμα ἀναπλήσαι τιθασῇ, ἢ ἔτι ἡ πυθέσθαι·

Ἀμφίλεπτα [4] φυλάσσω, τὴν Νίκην φησὶν Ἀρχίλοχος.

Ἀμφίλικτον. Παρὰ τὸ ἢ ἐπιστῆ·

——— Ἀμφίλικτον [5] δ' ἔσαν ἅπαντες.

Ἀμφίπολοι. Ἀμφιπολέω. ὅταν ᾖ ἐπὶ

[6] Μήσατο δ' ἐν κῆρ θυμὸν ἀμύμονι Ἀμφιτρύωνι.

---

[1] Τὸ δὲ παρ'. Od. E. 193.

[2] Ἀμβρόσιον. Il. Σ. 57.

[3] Ἄμμιν. Il. Σ. 60.

[4] Ἀμφίλεπτα. Il. Σ. 567.

[5]Ambrosia. Deorum cibus:

Huic vero ambrosiam ancillæ & nectar apposuerunt.

Aliquando vero ἀμβροσίην notat divinam:

Per noctem divinam. ———

Et in neutro ἄμβροτα, *id est*, immortalia.

[6]Amfais. Simul; conjunctim:

——— *Simul autem unda nigra*
Attollitur. ———

[7]Amfis. Religaculum capillorum. Quod in superiori parte ἀναδύτων, *id est*, constringantur, eques vocat χρυσαμπύκας. Quum vero dicit:

Ἄμπυκα κεκρύφαλόν τε, ———

videtur designare aliquod ornamenti genus circa caput positum, quod tamen non ita multum absit ab eâ comprehensione quæ capillos redimiat.

[8]Amfiberon. Quæ talis est ut possit poni in os & in fundum:

Utrinque sedem habentem phialam, quam Nestori dedit
Achilles.

[9]Amfiaikton. Acerbam & immitem:

——— *Acerbam autem vocem audivit.*

[1]Amfimon. Inculpatus. Quum vero dicit:

Recordabatur enim in animo inculpati Ægysthi,

---

5 Amfiθέσιν. Il. ϕ. 616.

6 Ἀμφίβροτον φιάλην. In Homero est & esse videtur ἀμφιθέτην φιάλην.

7 Ἀμφίκυπελλον. Il. ϕ. 98.

8 Μυκηναῖος γέρ. Od. Δ. 29.

9 Μυκηναῖ. Lege μυκτηρῆ.

οὐ δ' καθέλῃ ἀμωμήτῳ, ἀλλὰ πρὸ δ' ἔργῳ δ' μοιχείας .... νότερον [1] γᾶν ὑπφέρῃ·

——— Φρεσὶ [2] γὰδ κέχρητ' ἀγαθῇσι.

Ἀμαμιακέτην. [3] Ἀπροσμάχητον, μεγάλῳ·

Ἰσὸν [4] ἀμαμάκετον. ———

ἀντὶ δ' μέγαν.

Ἀμφικύπελλον. Ἀμφίκυρτον. οἷον περικεκυφωμένον· ὅπερ ἴσον τὸ κεκυρτωμένον. οἱ δὲ, ποτηρίῳ εἰδος.

Ἀμέγαρτε. Ὃ οὐκ ἄν τις μεγήρειεν, ὅ ἐστι φθονήσειεν, ζηλώσειεν. οἷον· ἀμέγαρτε, [5] ἀφθόνητε.

καί·

——— Πόνον [6] ἀμέγαρτον ὄφελλεν.

οἷον ἔργον ἀφθόνητον, [7] ὃ οὐκ ἄν τις ζηλώσειεν διὰ χαλεπότητα.

Ἀμάρη. Ἡ ὑδρορόη. [8]

Χερσὶ [9] μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ὀξὺ ἐχμάζα βάλλων.

ὁ δ' Ἀπίων· ὁμοῦ, ἢ ὁμοίως, ἢ ἅμα, ἢ ὁμαλῶς ῥέουσα.

Ἄμοτον. Ἀπλήρωτον·

Τῷ [10] δ' ἄμοτον μεμάασι Θεοί. [11] ———

---

[1] .... νότερον. Sic in Manuscripto ubi priores litteræ maculâ abiterſæ fuerunt. Lego καινότερον, *id est*, aliquid communius. Totam enim hîc vitam anteactam communius complectitur; non eam duntaxat partem attingit, quæ turpi adulterio fœdata fuerat. Notandum autem non de Ægyſtho, ſed de Clytemneſtrâ hoc dici:

— Φρεσὶ γὰδ κέχρητ' ἀγαθῇσι.

non de eo loquitur ut per totam vitam, ſed ſolummodo ante adulterium, inculpato. Aliquid magis in commune dictum infert in hoc verſu:

——— *Mente enim utebatur optimâ.*

[2]Amamiakéthn. Inexpugnabilem; magnam:

Malum ἀμαμάκετον, ———

id eſt, magnum.

[3]Amfikúpellon. Utrinque incurvum; quaſi περικεκυφωμένον, quod idem eſt ac κεκυρτωμένον, *id eſt*, incurvatum & gibboſum. Alii vero genus poculi intelligunt.

[4]Amégarte. Cui aliquis non μεγάρσειεν, *id eſt*, invideret; quod non æmularetur; quale hoc:

Ἀμίγαρτε, id eſt, *non invidende.*

Et:

——— *Augebat laborem* ἀμίγαρτον,

id eſt, non invidendum, quod nemo æmularetur ob difficultatem.

[5]Amárh. Aquæ ductus, canalis:

Manibus ligonem habens, & e canali objices amovens.

Apion deducit, quaſi ſimul, conjunctim & æqualiter fluens; ex ἅμα *ſimul*, & ῥέουσα *fluens.*

[6]Amoton. Inſatiabilem:

Quem inſatiabiliter cupiunt Dii. ———

---

2 Φρεσί. Od. Γ. 266.

3 Ἀμαμιακέτην. Lege ἀμαμακέτην.

4 Ἰσόν. Od. Ξ. 311.

5 Ἀμίγαρτε. Od. P. 219.

6 Πόνον. Il. B. 420.

7 Ἀφθόνητον. Sic quidam deducunt *laborem improbum*, ex negatione *in*, & *probare*; quod eum improbet ſegnities.

8 Ὑδρορόη. Lege ὑδρορρόη.

9 Χερσί. Il. Φ. 258.

10 Τῷ δ' ἄμοτον. Od. P. 520.

11 Θεοί. In Homero legitur:

Τῷ δ' ἄμοτον μεμάασιν ἀκηέμβρ. ———

Ἀμνιον. Ἀγγεῖόν τι εἰς ὃ δέχονται τὸ σφαττομένων ἱερῶν [1] τὸ αἷμα. ἢ ὅιον ἀμνίον, τὸ καὶ σέρπιν τὸ μένος.

Ἀμαρτοεπής. Ὁ ἁμαρτάνων ἐν τῷ λέγειν.

Ἀμαυρόν. Τὸ μὴ φαινόμενον· σβεσθὲν ἢ ἔχον τὸ προηγούμενον ἄλφα.

Ἀμφελάχαινε. Περιέσκαπτε, σβεσθὲν ὠρυε·

Ἦϊσι [2] ὁ μὲν κάτ' ἔχων κεφαλῆϕι, φυτὸν ἀμφελάχαινε.

καὶ τὸ λάχανον, ἀπὸ τούτου. σβέσκαπτε [3] γὰρ τὸν περὶ αὐτὸ γῆν, ἵνα κάφη γένηται πρὸς αὔξησιν τοῦ φυομένου.

Ἀμφιελίσσας. Ἐπιβεβλημένως, τὰς ἑκατέρου μέρους [4] ἐλαυνομένας ναῦς. ἑλιγμὸν γάρ τι σβεσθὲν ποιοῦσιν οἱ ἐλαύνοντες.

Ἀμφιλήοντες. Ἀμφεπονοῦντο, ἐποιοῦντο, ἐλειτουργοῦντο, σβεσθὲν τὸ ἔργον πονοῦντες, ὅιον ἐνεργοῦντες·

Ἐναίετες [5] γάρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν ἀμφιέποντες.

Ἀμφαφόωντα. Διὰ χειρὸς ἔχοντα, ψηλαφῶντα. ὅπου μὲν τοῦ τὰ ὅπλα ψηλαφῶντος Ἀλεξάνδρου ἐν τῇ Ζ Ἰλιάδος, χωρὶς τοῦ ἀμφὶ προθέσεως·

Ἀσπίδα [6] τε θώρηκα καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα.

σημαίνει δὲ τῇ προθέσει·

Καί τ' ἀλαός τοι ξεῖνε μαχήσεται τὸ σῆμα

Ἀμφαφόων. ——

Ἀμφιστρεφέες. [8] Ἀλλήλαις σβεσθεσπλεγμένας·

—— Κεφαλαὶ [9] δέ οἱ ἦσαν

Τρεῖς ἀμφισρεφέες. ——

---

1 Ἱερίου. Lege ἱερείου.
2 Ἦτοι ὁ μέν. Od. Ω. 241.
3 Περίσκαπτε. Lege σβέσκαπτε.
4 Ἑκατέρου. Lege τοὺς ἑφ' ἑκατέρου.
5 Ἐναίεσκε. Od. Γ. 118.
6 Ἀσπίδα. Il. Z. 323.

[7]Amnion. Vas quoddam in quod recipiunt victimæ recens cæsæ sanguinem : aut quasi ἀμνιον, *id est*, privatum robore.

[8]Amartoepis. Qui peccat in dicendo.

[9]Amaurón. Quod non cernitur. Superabundat autem *alpha*, quæ est prima hujusce nominis littera.

[9]Amphelácaine. Circumfodiebat :

Et ille quidem demisso capite stirpem circumsodiebat.

Hinc derivatur λαζωειν, *id est*, olus ; effodit enim terram circumjacentem, quæ levior evadit ad incrementum illius quod enatum est.

[9]Amphilaissas. Epithetum navium, quæ ex utrâque parte impelluntur ; flexuoso enim gyro simile quid faciunt remos agitantes.

[9]Amphiénontes. Circum allaborabant, fatigabantur, ministrabant, operi intenti, ei incumbentes :

Novennio enim ipsis mala machinati sumus incumbentes.

[9]Amphaphónta. Manu tractantem, palpantem. De Alexandro quidem arma sua pertractante, in libro Iliadis sexto, sine præpositione ἀμφί :

Scutum, & thoracem, & curvos arcus tractantem.

At cum præpositione :

Etiam cæcus tibi hospes posset discernere signum
Palpando. ———

[9]Amphistrephées. Aliæ aliis implicitæ & intortæ :

——— *Capita autem ei erant*
Tria intorta & alia aliis implicita. ———

---

[7] Καὶ κ' ἀλοὸς. Od. Θ. 195.

[8] Ἀμφιστρφὺς. Hæc est antiqua lectio, quam respexit Hesychius, quamque servaverunt veteres Homeri interpretes : hodie legitur ἀμφιστεφὴς.

[9] Κεφαλαί. Il. Λ. 40.

Ἀμφιτροχίτωνας. [1] Ἀζώσους·

Σαρπηδὼν [2] δ' ὡς ὃν ἵδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους.

Ἀμφιγυήεις. Ἀμφότερα τὰ γύια χωλὰ ἔχων, ἀμφοτερόχωλος.

Ἀμφιπέληται. Περιγένηται καὶ σωτελεσθείη·

Ἤ [3] τις ἀκυόπεσσι νεωτάτη ἀμφιπέλητο.

Ἀμαλδύναι. Ἀφανίσαι·

Τεῖχος [4] ἀμαλδύναι ποταμῶν μύδος εἰσαγαγόντες.

Ἄμεναι. Πληρωθῆναι·

——— Χροὸς [5] ἄμμεναι ἀνδρομέοιο.

Ἀμφὶ πελέκκῳ. Τὸν σειληνὸν λέγει δ' ἀξίνης, πέλεκκον. Ἀπὸ δ' πελέκεως, πέλεκκον·

——— [6] Καλὴν [7] ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ.

Ἀμφιθαλής. Ὁ ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλων, ἢ ἐφ' ᾧ ἀμφότεροι οἱ γονεῖς θάλλουσιν.

Ἀμφικάρη. [8] Ἀμφικέφαλα, ἀμφοτέρωθεν τὰς κεφαλὰς ἔχοντα·

Πολλά [9] σοι [10] ἀμφικάρη σφέλλ' [11] ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων.

λέγει δὲ τὰ ἰσοπρόσωπα.

Ἀμφιδρυφής. [12] Περιπεπυγμένη·

Τῷ [13] δὲ ἑ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος. ———

---

[1] Ἀμφιτροχίτωνας. Lege ἀμιτροχίτωνας. Vitiose in Manuscripto:

Σαρπηδὼν ἵδ'.... —

Versum ex Homero restitui.

[2] Σαρπηδών. Il. Π. 419.

[3] Ἤ τις ἀκυόπεσσι. Od. Α. 352.

[4] Τεῖχος. Il. Μ. 18.

[5] Χροός. Il. Φ. 70.

[6] Καλήν. Il. Ν. 611.

[7] Καλὴν ἐλαΐνῳ. Sic versus legitur integer:

Καλὴν
Ἀξίνην ἐύχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ.

Ἀμφιτρόχιτωνας. Discinctos:

Sarpedon igitur ut vidit discinctos socios.

Ἀμφιτυφλος. Qui utrosque pedes claudos habet; utrinque claudus.

Ἀμφιπέλονται. Supersit & perficiatur:

Quæcumque auditoribus recentissima existat.

Ἀμαλδύναι. Abolere:

Murum evertere, fluviorum violentiam inducentes.

Ἄμενοι. Satiari:

——— *Corpore satiari humano.*

Ἀμφὶ πελέκῳ. Manubrium securis vocat πέλεκυν. Hoc nomen derivatur ex πλέκειν, securi:

——— *Pulchram, oleagineum per manubrium.*

Ἀμφιθαλὴς. Qui duobus parentibus floret; aut quo florent duo parentes.

Ἀμφικάρη. Utrinque caput cingentia:

Multa ei caput circumdantia scabella virorum ex manibus.

Loquitur autem de scabellis.

Ἀμφιδρυφὴς. Utrinque lacerata:

Hujus & utrinque genas lacerata uxor. ———

---

8 Ἀμφικάρη. Observandum est, ut annotavit Homeri Schol. quosdam conjunctim & unâ voce legisse ἀμφικάρη; quosdam vero separatim, ἀμφὶ κάρη. Priores sequitur Apollonius, & ἀμφικάρη epithetum statuit.

9 Ποθέ. Od. P. 231.

10 Σοι. Lege οἱ.

11 Σφέλα. In Homero σφέλα.

12 Περιπεσγαθὴν. Aliquid credo omissum. Lego, ἀμφοῖιν ἀξιοσυγαθὴν τε πρόσωπον, cum Hes. aut τὰς παρειὰς, cum Schol.

13 Τῷ δέ. Il. B. 700.

Ἀμβλήδην. Οἷον ἀναβολάδην, [1] ἀπὸ προοιμίου·

Ἀμβλήδην [2] γοόωσα μὴ δμωῇσιν [3] ἔειπεν.

Ἀμφιρλφέα. [4] Ἑκατέρωθεν ἐσεχαμφίλω πώματι ἢ πυθμένι, οἷαί εἰσιν αἱ Κρητικαὶ φαρέτραι.

Ἀμφίχυτον. Περικεχωμμένον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ὥστε προβάσεις ἔχειν·

Τεῖχος [5] ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος ἐσίοιο.

Ἀμφίπολος. Ἡ περὶ τὴν δέσποιναν ἀναστρεφομένη θεράπαινα, οἱονεὶ ὅτι ἀναστρεφομένη.

Ἀμενήνωσεν. Ἀσθενῆ ἐποίησεν καὶ στέρησιν τοῦ μένος, ὃ ἐστι τοῦ ἰσχύος·

——— Ἀμενήνωσεν [6] δὲ οἱ ἀχμήν.

καὶ ἀμενηνὸς, [7] ὁ ἀσθενής·

Ἦ [8] κεν ζωὸς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσι.

Ἄμβατος. Εὐεπίβατος·

Ἄμβατός [9] ἐστι πόλις. ———

Ἀμαξιτός. Ἁμάξαις διαπορεύσιμος ὁδός.

Ἀμφιχυθείς. Περιχυθείς. περιπλακείς.

---

[1] Ἀναβολάδην. Significat *præludendo*; sic in primâ Pindari Pythiacâ, Ἀμβολὰς τεύχης, reddendum est per præludia moliris, ut Hom. Odyss. A. 155:

Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν.

Apud Eustathium dicuntur ἀναβάλλεσθαι οἱ κιθαρίζοντες, pro ἀνακρέεσθαι. Sensus igitur est, *suspiriis præludere*, quod ad verbum expressit Torquato Tasso in septimo decimo Hierosolymarum liberatarum libro. *Quemadmodum*, inquit, *vir Musicus submissâ voce præludit, & aures audientium prætentat, ut eas cantibus excipiendis aptas reddat; sic Armida Renaldum allocutura suspiriis præludit.*

[2] Ἀμβλήδην. Il. X. 476.

[3] Δμωῇσιν. In Homero Τρωῇσιν.

[4] Ἀμφιρεφέα. Lege ἀμφηρεφέα.

Ἀμβαήδην. Quaſi ἀναβολάδην, *id eſt*, præludendo:

Suſpiriis præludendo inter ancillas dixit.

Ἀμφιρεφέα. Utrinque clauſam, ex operculo & ex fundo, quales ſunt Creticæ pharetræ.

Ἀμφίχυτον. Aggeſtum ex utrâque parte, ita ut prominentia propugnacula habeat:

Ad murum duplici aggere cinctum Herculis divini.

Ἀμφίπολος. Quæ circa dominam verſatur ancilla; ex ἀμφιπολέυω, *id eſt*, circum verſari.

Ἀμενήνωσεν. Infirmum reddidit: per privationem τῦ μένους, quod eſt vis & robur:

——— *Debilitavit autem ejus cuſpidem.*

Et ἀμενηνὸς ſignificat infirmum:

Aut vivens, languidus fuiſſem ex ferri ictibus.

Ἄμβατος. Facilis aſcenſu:

Urbs eſt facilis aſcenſu. ———

Ἀμαξιτός. Via curribus pervia.

Ἀμφιχυθείς. Circumfuſus, amplexus.

---

5 Τεῖχος. Il. Υ. 145.

6 Ἀμφήνασεν. Il. Ν. 562.

7 Ἀμφηνός. Optime Sopingius & Iſaac Voſſius Heſ. emendaverunt, ubi legebatur ἀμφήσος. Si quis ſcire cupiat unde hoc mendum, quemadmodum pleraque alia, irrepſerit; is in librarios culpam rejiciat, qui ductus & compendia litterarum minime aſſecuti ſint. Omnes enim voces quæ deſinunt in ος, ſic in quibuſdam Mſſ. ac præſertim meo depinguntur, ut *ſigma* ſemirotundum quale C Latinorum, præcedat *omicron* in ſe incluſum. Unde imperiti legerunt ΣΟ pro ΟΣ; & ſcioli *ſigma* finale addentes, ἀμφήσος exhibuerunt, pro ἀμφήνος: nam cum in hiſce codicibus eadem ſit forma Ϛ *ēta* & Ϛ *nu*; unam ex his figuris, ut ſuperabundantem, omittendam cenſuerunt.

8 Ἤ κεν ζώς. Il. Ε. 887.

9 Ἄμβαλος. Il. Ζ. 434.

Ἀμφαδόν. Φανερῶς·

[1] Κλείνας [2] ἠὲ δόλῳ, ἢ ἀμφαδόν. ——

Ἄμαθος. Ἡ ἀσοδία, ἄμμος·

—— Τύχε [3] δὲ ἀμάθοιο βαθείης.

Ἀμαθύνει. Ἀμαθὲν ποιεῖ, τὸτ' ὄξι, κονιορτὸν ἀπολεπεῖ· ἀπὸ δ' ἄμαθον εἶναι ἀνεπίγνωστον τῇ ποσότητι.

Ἀμοιβαδίς. Ἐναλὰξ, [4] ἀνὰ μέρος·

—— Ἀμοιβαδὶς [5] δ' ἐδίκαζον.

Ἀμιχθαλόεσσαν. Ἀπροσόρμιστον ὑπ' ἁλὸς ἐπιμίσγεσθαι. δυσόρμιστος γάρ·

Ἐς Σάμον, ὑς τ' Ἴμβρον, ἠὲ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν.

Ἀμφιγένεια. Πόλις τῆς Πύλου.

Ἀμάς. Δωρικῶς. ἡμέρας·

—— Σαωσέμεναι [7] νῆας [8] ἀμάς.

Ἀμφίβασις. Ἡ περὶ τοῦ νεκροῦ μάχη. περιβάντες γὰρ τὸν νεκρὸν ἀγωνίζονται περὶ τοῦ σώματος, μὴ [9] σκυλσθῇ.

Δεῖσε [10] δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερῶν [11] Τρώων ἀγερώχων.

καὶ μεταφορικῶς·

—— Ὃς Χρύσην [12] ἀμφιβέβηκας.

περιβέβηκας. καταστρέφει δ' εἰς τὸ ὑπερμαχεῖς. ἀπὸ τῶν ἀλόγων

---

[1] Κτείνας. In Homero κτείνης.
[2] Κλείνας ἠὲ δόλῳ. Od. Α. 296.
[3] Τύχε. Il. Ε. 587.
[4] Ἐναλάξ. Lege ἐναμάξ. In Hom. ἀμοιβαδὶς, pro ἀμοιβαδίς.
[5] Ἀμοιβαδὶς. Il. Σ. 506.

Ἀμφαδόν. Palam :

Interficias, aut dolo, aut palam. ——

Ἄμαθος. Cinis, arena :

—— *Inciderat enim in arenam profundam.*

Ἀμαθύνει. In arenam redigit, *id est*, pulverem efficit : ex ἄμαθος, *id est*, arena, quæ sic dicta est quod ejus multitudo non possit cognosci ; ex A privativo, & μανθάνειν *discere.*

Ἀμοιβαδίς. Alternis vicibus ; vicissim :

—— *Alternatimque sententiam ferebant.*

Ἀμιχθαλόεσσαν. Ad quam e mari non licet accedere, ad quam nemo potest ex pelago appellere ; ex A privativo, ἁλὸς mari, & ἐπιμίσγεσθαι accedere ; est enim inaccessa :

In Samum, inque Imbrum, & in Lemnum inaccessam.

Ἀμφιτέneια. Urbs Pyli.

Ἀμάς. Dorice, nostras :

—— *Servare naves nostras.*

Ἀμφίβασις. De cadavere pugna : circumdantes enim mortuum, de ejus corpore decertabant, ne spoliaretur :

Timuit autem pugnam validam Trojanorum valde honoratorum.

Et metaphorice :

—— *Qui Chrysen defendis.*

Significat *propugnas*. Metaphora sumpta ab animalibus ir-

---

6 Ἐς Σάμον. Il. Ω. 753.
7 Σαωτήριμαι. Il. N. 96.
8 Νῆας. Lege νέας.
9 Μή. Lege, ut apud Hes. ἵνα μή.
10 Δείσε δ'. Il. E. 623.
11 Κρατερῶν. Melius apud Homerum κρατερήν.
12 Ὃς Χρύσην. Il. A. 37.

ζώων τὸ πλέον ἡ μεταφορὰ, καὶ μάλιστα ἀπὸ τῶν κυνῶν.

Ὡς δὲ [1] κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα,
Ἄνδρ' ἀγνοήσασ' ὑλάει. ———

καὶ περὶ Μενελάῳ ὑπερμαχέοντι σὺν σώματι Πατρόκλῳ.

Ἀμφὶ [2] δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὡς τις περὶ πόρτακι μήτηρ.

Ἀμοιβοί. [3] Οἱ ἐκ παραδοχῆς ἥκοντες σύμμαχοι.

Οἱ [4] ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ,
Ἦσι τῇ προτέρῃ. ———

ἄδηλον δὲ εἰ μὴ τοὺς προτέρους ἀνηρήκασιν ἐκεῖνοι ἄλλοι.

Ἀμφίδυμοι. Διττοὶ, ἐξ ἑκατέρου μέρους εἰσπλοὺς ἔχοντες.

——— Λίμνῃς [5] δ' ἔνι ναύλοχοι καὶ
Ἀμφίδυμοι. [6]

Ἁματροχόωντα. [7] Μὴ δυνάμενον [8] ὁμοῦ συνεκτρέχειν.

Ἁματροχιάς. [9] Τὰς συνεμπεπωσεις τῶν τροχῶν.

——— Ἁμαξοχιὰς [10] ἀλεείνων.

Ἄμφωτον. Ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ὦτα ἔχοντα.

Ἀμφιλύκη. Σκοτία. ἢ μὴ πω δὲ φῶς.

Ἦμος [11] δ' ὅτ' ἄρ πω ἠὼς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ.

---

1 Ὡς δὲ κύων. Od. Υ. 14.

2 Ἀμφὶ δ' ἄρ'. Il. P. 4.

3 Ἀμοιβοί. Etymol. Σημαίνει τὸ ἀλλεπάλληλοι, ἤτοι ἐξ ἀμοιβῆς καὶ ἀναλλάξεως γεγονότες συμμαχήσωσι τοῖς Τρώσιν, ἀντὶ τῶν προτέρων συνεργούντων αὐτῶν πολιτῶν. διὰ γὰρ τὸ ἐπὶ δέκα ἔτη τὸν πόλεμον ἀνύεσθαι, οἱ πρῶτοι κεκμηκότες κατὰ τὴν μάχην, ἰσαρίθμων αὐτῶν ἄλλων ἀπεκλελοιπότων ἀπεπέμποντο, ὡς εἰκὸς, ἐξ ἀμοιβῆς ἀμύνοντες. ἢ οἱ ἀμοιβὴν ἀποδιδόντες τῷ Πριάμῳ, ἀφ' οὗ καὶ αὐτὸν συμμαχῆσαι φρυξί. λέγονται καὶ ἀκόλουθοι, οἱ ἀφάδοχοι.

4 Οἱ ῥ' ἐξ. Il. N. 793.

5 Λιμνῃς. Od. Δ. 846.

6 Καὶ ἀμφίδυμοι. Lege, ut conſtet me-

rationabilibus, & præſertim canibus:

Sicut autem canis tenellos catulos protegens,
Virum ignorans allatrat. ———

Et de Menelao corpus Patrocli defendente:

Ipſum autem protexit, ſicut vitulum mater.

Ἀμοιβοί. Socii vicem excipientes:

Qui ex Aſcaniâ glebosâ venerant ſucceſſores,
Primâ aurorâ. ———

Incertum autem, an prioribus interfectis, alii in eorum locum ſucceſſerint.

Ἀμφίαυμοι. Duplices; ex utrâque parte ingreſſum habentes per quem introeant naves:

——— *Portus vero naves continentes ipſi*
Duplices. ———

Ἀματροχόωντα. Qui non poteſt ſimul currere.

Ἀματροχιάς. Concurſus rotarum:

——— *Rotarum concurſum vitans.*

Ἄμφωτον. Ex utrâque parte aures habentem.

Ἀμφιλύκη. Obſcuritas; cum nondum lux adeſt:

Quando autem nondum aurora, ſed adhuc dubia & ſubluſtris
nox erat.

---

trum, ἀυτῇ ἀμφίδυμοι.

7 Ἀμαλροχόωλα. Μὴ, &c. Abeſt negatio in Heſ. Meliori ne ſenſu, an per oblivionem librarii omiſſa, judicium eſto penes lectorem eruditum. Certe varians lectio non eſt negligenda. Extat Od. o. 450.

8 Ὁμῦ. Melius Heſ. ἅμα. Ὁμῦ enim faveret eorum lectioni qui ὁμολροχόωλα volunt.

9 Ἀμαλροχιάς. Vide Etymolog.

10 Ἀμαλροχιὰς ἀλειόνων. Il. Ψ. 422.

11 Ἤμῳ. Il. H. 433.

καὶ ἔστι οἷον ἀμφιλύγη. λύγεον [1] γάρ, τὸ σκοτεινόν.

Ἀμφιβρότη. Ἡ περὶ ὅλον τὸ ἄνθρωπον ἀσπίς.

Ἀμύξει. Καταξύσῃ.

Ἄμυκλαι. Πόλις τῆς Λακωνικῆς.

Οἱ δ' [2] Ἀμύκλας εἶχον. ——

Ἄμφηκες. [3] Τὸ ἐξ ἑκατέρου ἠκονημένον.

Ἀμφιγύοισιν. Τοῖς ἐξ ἑκατέρου μέρους γυῶται δυναμένοις, οἷον βλάψαι. ἔνιοι δὲ, τοῖς ἀφ' ἑκατέρου δυναμένοις·

Καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι, καὶ ἔγχεσι ἀμφιγύοισι.

Ἀμφιδεδίνηται. Κύκλῳ περίκειται·

—— Κολεὸν [4] δὲ νεοπρίστου [5]

Ἀμφιδεδίνηται. ——

Ἀμόθεν. Ἀπό τινος μέρους· ὅθεν καὶ τὸ μηδαμῶς, [6] καὶ μηδένα τρόπον·

[7] Τῶν [8] ἀμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διός. ——

Ἀμαλήν. [9] Ἁπαλήν, νέαν·

Ἀρπάξων [10] ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωόν.

πρόμαλος δὲ, ἡ προπυξιμήν. [11]

---

1 Λύγεον. Lege λυγαῖον cum Etym. qui hanc Etymologiam Oro tribuere videtur.

2 Οἱ δ' Ἀμύκλας. Il. B. 584.

3 Ἄμφηκες. Τὸ ἐξ ἑκατέρου. Adde μέρους.

4 Κολεόν. Od. Θ. 404.

5 Post νεοπρίστου, omissum est ἐλέφαντος.

6 Μηδαμῶς. Mallem μηδαμόθεν.

7 Τῶν. Vitiose in Mſ. τόν. Heſ. habet δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μοναχὸς καὶ μηδένα τρόπον. Erat cum legerem: δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μηδαμῶς, κατὰ μηδένα τρόπον.

8 Τῶν ἀμόθεν γε. Od. A. 10.

9 Ἁμαλήν. Quidam deducunt ex Hebraico אמל *languidus fuit*. Quin & ἁπαλὸς convenit cum Arabio אפיל quod aliquid parvum & tenerum deſignat, ut camelum parvum anniculum, parvam ovem.

Dicitur

Dicitur autem quasi ἀμφιλύγη. Λύγιον enim obscurum designat.

Ἀμφιβρότη. Clypeus totum hominem circumdans.

Ἀμύξει. Lacerabit, compunget.

Ἄμυκλαι. Urbs Laconiæ:

Quique Amyclas tenebant. ——

Ἀμφήκες. Utrinque acutum.

Ἀμφιγύοισι. Quæ ex utrâque parte possunt γυῶσαι, *id est*, vulnerare. Alii vero explicant, quæ per manum possunt:

Et gladiis magnis, & hastis ancipitibus.

Ἀμφιδεδίνηται. Circumjacet:

—— *Vagina autem ex recens secto ebore*
Circumjacet. ——

Ἀμόθεν. Ex aliquâ parte; & hinc derivatur μηδαμῶς, *id est*, nullo modo:

Hæc aliquâ ex parte Dea filiâ Jovis. ——

Ἀμαλήν. Teneram, novam:

Raptura vel agnam teneram, vel timidum leporem.

Πρόμαλος autem, est ante tempus aucta myrica.

In hâc eâdem linguâ מאפיל est vecors, ingenii & consilii expers.

10 Ἀραξάων. Il. X. 310.

11 Προηυξημένη. Vocabulum hîc omissum, scilicet μυρίκη. Non enim πρόμαλος solummodo significat auctam, sed myricam ante tempus auctam. Ἀμαλὴ, ut optime animadvertit Heinsius, est vox Macedonum, quibus μαλεῖν est ἀυξάνειν; unde πρόμαλοι, οἱ πρὸ τῆ δέοντος ἀυξανόμεναι μυρίκαι. Mihi vero Macedonicum μαλεῖν pro augere acceptum, derivandum videtur ex Hebraico מלא, *id est*, implere, conficere, perficere; quod idem significat in Chaldaicâ, Syriacâ, Arabicâque linguâ, & ad Græcos pertransivit, ubi formavit μάλα, *valde*, cum comparativo μᾶλλον.

Ἀμοιβάς. Ἡ ἐκ ἀλλαδοχῆς ἐναλλασομένη ἐδῶς·

[1] Πυκνὴν [2] καὶ μεγάλην, ἣ οἱ [3] παρακέκλετ' ἀμοιβάς.

Ἢ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, τό·

Εἱματά τ' [4] ἐξημοιβὰ, λοετρά τε θερμὰ, καὶ ὀυνάμ.

Ἀμολγῷ. Ἤτοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ ἐν ᾗ ἀμέλγουσιν, ἢ ἐν ᾗ τίς ἀμολύνῃ. ἵν' ᾖ ἀμολγῷ, καὶ παρένθεσιν τοῦ Γ·

——— Ἐν [5] νυκτὸς ἀμολγῷ.

ἴσον τὸ μεσονύκτιον. [6]

Ἀμήχανε. Ἀπροσμήχανε·

——— Ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρη.

Ἀμφιάλῳ. Τῇ παλαιχθὲν ἀδιεχούσῃ θαλάσσῃ· [8] ὄπιθεν δὲ ὅτι πάσης νήσου.

Ἄμερδεν. Ἠμαύρωσε·

——— Ὅσσε [9] οἱ ἀμέρδεν

Αὐγὴ χαλκείη. ———

Ἀμφιπολεύεις. Περιέπεις·

Εἰ [10] κεῖνός γ' ἐλθὼν σὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι.

Ἀμφαδίην. Ἀναφανδὸν, φανερῶς·

Ἠὲ [11] καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ ὅτινα.... ———

Ἀμφίρηστον. [12] Τὸν ἐπ' ἀμφότερα ἐξισωθῆναι δυνάμενον.

---

[1] Πυκνὴν καὶ μεγάλην. Od. Ξ. 521.

[2] Πυκνήν. Male in Manuscripto ποικνήν.

[3] Παρακέκλετ'. Lege παρακέκλιτ'. In vulgatis Homeri editionibus legitur, ἣ οἱ παρεχέσκετ' ἀμοιβὰς, *id est*, quæ ei præbebat copiam mutandi; sed tunc ἀμοιβὰς esset substantivum: Apollonio autem est adjectivum. Sic Hebraice dicitur בגדים חליפות vel שמלות חליפות.

Ἀμοιβάς. Permutatoria veſtis:

Spiſſam & magnam, quæ ei adjacebat permutatoria.

Eodem ſenſu & hoc dicitur:

Veſteſque mutatoriæ, lavacraque calida, & cubilia.

Ἀμολγῷ. Nocte intempeſtâ; aut horâ quâ ἀμέλγεται, *id eſt*, mulgent; aut eâ quâ nemo μολίσκει, *id eſt*, venit; ita ut formetur ἀμολγῷ per inſertionem τοῦ Γ:

——— *In nocte intempeſtâ.*

id eſt, quaſi mediâ nocte.

Ἀμήχανε. Contra quem nullæ valent machinæ:

——— *Inexpugnabilis, tua fraus, o Juno.*

Ἀμφιάλῳ. Quæ undique a mari circumdatur. Eſt autem omnis inſulæ epithetum.

Ἄμερδεν. Excæcabat:

——— *Oculos autem excæcabat*
Splendor æris. ———

Ἀμφιπολεύεις. Foves, protegis:

Si ille redux meam vitam protegeret.

Ἀμφαδίην. Publice, palam:

Vel etiam palam, quandoquidem neminem.... ———

Ἀμφίρηστον. Dubiam facientem palmam.

---

4 Εἵματά τ'. Od. Θ. 249.
5 Ἐν νυκτός. Il. O. 324.
6 Μεσονύκλιον. Mallem μεσονυκτίῳ.
7 Ἀμήχανε. Il. O. 14.
8 Θαλάσσῃ. Melius ὑπὸ θαλάσσης.
9 Ὅσσε. Il. N. 340.
10 Εἰ κείνός γ'. Od. Σ. 253.
11 Ἠὲ καί. Il. H. 196.
12 Ἀμφίρηστον. Lege ἀμφήριστον. Occurrit Il. Υ. 382, & 527.

Ἀμφιρύτῃ. Περιρεομένῃ.

Νήσῳ [1] ἐν ἀμφιρύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν.

Ἀμφίς. [2] Πολὺ μᾶλλον, ἀντὶ τῆς περί, οἷον·

Αἱ [3] δ' ὅσαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.

ὅτε δὲ, ἀντὶ τοῦ χωρὶς, ὡς τὸ·

Οὐ [4] γὰρ ἔτ' ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην. ———

Ἀμαλλοδετῆρες. [5] Οἱ τὰς ἀμάλλας τῷ ἀσταχύων δεσμεύοντες.

Ἀμύντορας. Βοηθούς·

Ἤ τινας [6] ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας. ———

Ἄμφω. Ἀμφότεροι, ἢ ἀμφοτέρους·

Ἀμφεκάλυψεν. Περιέσχεν.

Ἀμφασίη. Ἀφασία, ἀφωνία.

Ἄμμορον. Πολὺ μᾶλλον, κάμμορον·

——— [7] Κάμμορος, [8] ἢ τάχα χήρη

Σεῦ ἔσομαι. ———

ποτὲ δὲ, ἄμοιρος, ἀμέτοχος·

Οἵη [9] δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεάνοιο.

λέγει δὲ ἡ ὅτι τὸ Ἄρκτου. τοῦτο ὃ εἶπεν μὴ γινώσκων, ὅτι ἡ ἄλλα ὑ δύει. ἢ πρὸς τὰ προειρημένα τὴν σύγκρισιν ποιεῖται. ὁ [10] δὲ

---

[1] Νήσῳ. Od. A. 198.

[2] Ἀμφίς. Explicat ἀμφὶς per περί, quod aliquando apud Hom. significat *circa*; ut περὶ σπείους, *circa spelunam*. Od. E. 68.

[3] Αἱ δ' ὅσαι. Il. Θ. 444.

[4] Οὐ γάρ. Il. ψ. 393.

[5] Ἀμαλλοδετῆρες. Derivatur ἄμαλλα ex Hebraico מלא *manipulus*.

[6] Ἤ τινας. Od. B. 326.

[7] Κάμμορος ἥ. Il. Z. 408.

[8] Κάμμορος. Lege ἄμμορος, seu potius

Ἀμφιρύτη. Circumfluâ :

Inſulâ in circumfluâ : ſævi autem ipſum viri detinent.

Ἀμφίς. Aliquando idem ſignificat quod περὶ, quale hoc :

Hæ autem ſolæ circa Jovem Minervaque & Juno.

Aliquando vero ſumitur pro χωρὶς, ut in hoc verſu :

Non jam extra viam aberrabunt. ———

Ἀμαλλοδετῆρες. Qui revinciunt manipulos ſpicarum ; ex ἄμαλλα, *id eſt*, manipulus, & δέω *ligo*.

Ἀμύντορας. Auxiliatores :

Aut aliquot ex Pylo ducet auxiliatores. ———

Ἄμφω. Ambo in nominativo, aut in accuſativo.

Ἀμφεκάλυψε. Obtexit.

Ἀμφασίη. Loquendi impotentia, vocis interceptio.

Ἄμμορον. Aliquando quidem κάμμορον, *id eſt*, infelicem :

——— *Me infelicem, quæ cito vidua tuî*

Ero. ———

Aliquando vero notat expertem, carentem :

Sola autem expers eſt Oceani lavacrorum.

Hoc de Urſâ profitetur. Quæ quidem dixit ignorans alia aſtra non occidere, ſed ſemper viſibilia apparere : aut cum ſupra dictis comparationem ſtatuit. Heliodorus autem dicit,

---

ἄμμορον.

9 Ὅιη δ'. Il. Σ. 489.

10 Ὁ δέ. Ariſtoteles vero ſic defendit Homerum, quaſi δέη non ſignificaret *ſolam*, cum id pleriſque aliis accidat ; ſed præcipuam, & quæ magis nota eſſet. Semper enim ſolum eſt quod magis notum. Strabo vero in primo contendit libro, Homerum ſub Urſæ aut Plauſtri nomine, omnem Arctoum comprehendere circulum ; nec eum in culpâ fuiſſe, quod unam duntaxat Urſam agnoſceret, cum duæ hodie numerentur ; nondum enim ejus tempore parvam Urſam deſignatam fuiſſe.

Ἡλιόδωρός φησι, βέλτιον λέγειν ὅτι ἠγνόηκε. ὁ δὲ Κράτης ὅτως ἀναγινώσκει·

Ἥ τ' αὐτῇ [1] τρέφεται, καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει.

μέχρι τούτου καταλέγων·

Ἡ δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεάνοιο.

ἵνα τὸ συμβεβηκὸς αὐτῇ ἐπὶ ἑτέροις τοῖς ἄστροις ἀκύρῃ.

Ἀμφήλυθε. Περιῆλθεν·

Ὥστε [2] με νηῶν ἀμφήλυθε θῆλυς αὐτμή. [3]

Ἀμφὶς ἔχοιεν. Χωρὶς ἔχοιεν, ἀφεστήκοιεν·

Δεσμοὶ [4] μὲν τρὶς τόσον [5] ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχοιεν. [6]

Ἀμφιφορῆυσι. Ἀμφορεῦσι.

Ἀμησάμενος. Συναγαγὼν, ἐν τῇ Ι Ὀδυσσείας· [7]

Ἀμηχανίη. Ἀπορία·

——— Ἀμηχανίη [8] δ' ἔχε θυμόν.

Ἁμαρτήσεσθαι. [9] Διαμαρτεῖν·

——— Ἁμαρτήσεσθαι [10] ὀπωπῆς.

Ἀμφιμέμυκεν. Περιήχει·

——— Δάπεδον [11] δ' ἄπαν ἀμφιμέμυκεν.

Ἀμφοτέρωθεν. Ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μέρων.

Ἀμφιτρίτη. Ἡ θάλασσα·

——— Ἀγάσσατο [12] Ἀμφιτρίτη.

---

[1] Ἥ τ' αὐτῇ. Il. Σ. 488.

[2] Ὥστε. Od. Z. 122.

[3] Αὐτμή. In Homero ἀϋτὴ, vox; quod magis probarem. Nam Ulysses earum clamore e somno excitatus fuit. Od. Z. 117: Αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν. (Cui respondet ἀϋτή.) Ὁ δ' ἐγρόμενος δίε Ὀδυσσεύς.

[4] Δεσμοί. Od. Θ. 340.

[5] Τόσον. Sic in Manuscripto. Lege

melius esse confiteri hoc eum fugisse. Crates vero sic legit:

Quæ ibidem vertitur & Orionem observat,

huc usque sigillatim enarrans & recensens:

Hæc quoque & expers est Oceani lavacrorum,

ut significet hoc ei quemadmodum & aliis etiam accidere.

Ἀμφήλυθε. Circumvenit:

Ut me puellarum circumvenit femineus odor.

Ἀμφὶς ἔχοιεν. Cohibeant, circumdent:

Vincula quidem ter tot infinita cohibeant.

Ἀμφιφορῆυσι. Amphoris.

Ἀμησάμενος. Coagulans; in nono Odysseæ libro.

Ἀμηχανίη. Inopia consilii:

——— *Inopia autem consilii habuit animum.*

Ἀμαρτήσεσθαι. Privatum iri:

——— *Privatum iri visu.*

Ἀμφιμέμυκε. Resonat:

——— *Pavimentum autem totum resonat.*

Ἀμφοτέρωθεν. Ex utrâque parte.

Ἀμφιτριτη. Mare:

——— *Sonorum mare.*

τόσσον, quod mallem quam τόσσοι, ut hodie in Homero habetur.

6 Ἀμφὶς ἔχοιεν. Male in Manuscripto ἴχωσι.

7 Ὀδυσσείας. Od. I. 247.

8 Ἀμηχανίη. Od. I. 295.

9 Ἀμαρτήσεσθαι. Vulgo *peccare*. Proprie est aberrare a scopo, deflectere. Eadem vis est ל Hebraici חטא & Arabici חטי.

10 Ἀμαρτήσεσθαι ὀφθαλμῆς. Od. I. 512.

11 Δάπεδον. Od. K. 227.

12 Ἀγάστονος. Od. M. 97.

Ἀμφαγαπάζομενος. Περιστῶς ἀγαπώμφω. [1]

Ἀμοιβήν. Ἕκλισιν.

Εἰδέ [2] μοι ὑ τίσωσι βροῶν ὅπεικε ἀμοιβήν.

Ἀμφόταας. [3] Περὶ τὸ ὕδας, τὸ ἔδαφος.

Ἦ πρὸς [4] γῆν ἐλάσσιε κάρη, ἀμφὔδας ἐρείσας; [5]

Ἀμνισσῷ. Ἀμνισὸς τόπος ἡ πόλις τῆς Κρήτης.

Ἀμήχανοι. Μηχανὴν οὐκ ἔχοντες, ὐδὲ βοήθειαν.

Ἀμενηνῶν. Ἀψύχων.

Δοιαὶ [6] γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσιν ὀνείρων.

Ἀμμορίην. Τὴν κακήν. [7]

Μοῖράν [8] τ' ἀμμορίηντε. ——

Ἀμφιμάσασθε. Καθάραντε, ἀφανίσαντε.

—— Τραπέζας,

Πάσας [10] ἀμφιμάσασθε, καθήραντε ἢ κρήτῆρας.

Ἀμαρτήσαντες. [11] Συντυχόντες, συναντήσαντες.

Βακόλος ὐδὲ συφορβὸς ἀμαρτήσαντες ἀμὰ ἄμφω.

Ἀμήσαντες. [12] Ἀποτεμόντες.

Ῥῆνάς [13] τ' ἀμήσαντες. ——

---

[1] Ἀγαπώμφω. Sic Hes. Mallem ἀγαπῶν. Extat enim hoc verbum Il. Π. 192. ubi agitur de sene Phylâ alienum pariter in oculis gerente, ac si suus filius esset. Optime Schol. φιλοφρονέμφως.

[2] Εἰδέ μοι. Od. M. 382.

[3] Ἀμφὔδας. Alii legunt, ἀμφυδὶς: alii vero separatim, ἀμφ' ὕδας.

[4] Ἦ πρὸς γῆν. Od. P. 237.

[5] Ἐρείσας. Alii minus bene habent ἐείρας: melius in Apollonio.

[6] Δοιαί. Od. T. 562.

[7] Κακήν. Omissum μοῖραν. Deinde lege, μοῖραν τ' ἀμμορίην τε. Cum bis continuâ serie ponatur μοῖραν; unum ex duobus, quod fere fit, & jam alibi annotavimus, omittendum duxit Librarius.

[8] Μοῖράν τ'. Od. Υ. 76.

Ἀμφαγαπάζομενος.

Ἀμφαγαπάζόμενος. Valde amans.

Ἀμοιβήν. Talionem :

Quod ſi mihi non luant boum dignam talionem.

Ἀμφοῖδας. Circum ἕδας, quod eſt pavimentum :

An ad terram dejiceret caput, circa pavimentum allidens?

Ἀμνισσῷ. Ἀμνισὸς eſt locus & flumen Cretæ.

Ἀμήχανοι. Effugium non habentes, neque auxilium.

Ἀμενηνῶν. Animâ carentium :

Duæ enim ſunt portæ animâ carentium ſomniorum.

Ἀμμορίην. Malam ſortem :

Felicitatemque & malam ſortem. ——

Ἀμφιμάσασθε. Abſtergite, mundate :

Menſas omnes abſtergite, purgateque crateras.

Ἀμαρτήσαντες. Obviam facti, ſibi occurrentes :

Bubulcus & ſubulcus ſibi occurrentes ſimul ambo.

Ἀμήσαντες. Abſcidentes :

Nares abſcidentes. ——

---

9 Τραπέζας. Od. Υ. 152.

10 Πάσας. Hanc vocem quæ in Manuſcripto deerat, ex Homero reſtitui ; & pro κρατῆρας, poſui κρητῆρας.

11 Ἀμαρλήσαωλες. Sic in Heſ. Alii legunt ὁμαρτήσαωλες, quod idem eſt. Nam, ut monet Apollonius, *alpha* aliquando notat ὁμᾶ ; ut in ἄλοχος, ἅκαιλις. Verſus autem ſic conſtruitur apud Homerum, Od. Φ. 188 :

— Ὁμαρτήσαωλες ἅμ' ἄμφω
Βυκόλος ἠδὲ συφορβὸς Ὀδυσῆϊ θείοιο.

12 Ἀμήσαωλες. Metaphora ſumpta a meſſoribus. Sic Anacreon Od. 12 : Τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηΐος ἐκεῖνος, ἐλευθερίζω. Et Bion in primo Idyllio : ἄϊμα δρέπουλαι.

13 Ῥινάς τ'. Od. Φ. 301.

Ἀμέρδῃ. [1] Στερίσκῃ, ἐν τῇ Φ τῆς Ὀδυσσείας.

Ἀμπέθετο. Περιέθετο. πρὸ τῆς μάχης παρεσκεύαζε ὁ Τηλέμαχος.

Ἦ, καὶ [2] ἑῷ ἐφρύσι νεῦσεν. ὁδὲ ἀμφέθετο ξίφος ὀξύ.

Ἀμφέεσα. Περιέζεσα.

Κορμὸν [3] δ' ἐκ ῥίζης προταμών, [4] ἀμφέξεσα χαλκῷ.

Ἀμπνυτο. Ἀνέπνευσε.

Αὐτὰρ [5] ἐπεὶ [6] ἄμπνυτο. ———

Ἀνά. Κυρίως μὲν ἡ πρόθεσις, ἐν τούτοις.

Ἄφρῳ [7] μορμύροντα ἰδών, ἀνά τ' ἔδραμε ὤϊσσω.

ἀντὶ δὲ τῆς κατά.

Νῶσον [8] ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν. ———

ἀντὶ δὲ τῆς ὅπί.

Ὡς [9] ὁ μὲν ἀτρέμας εὖδε παλὴς ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ.

Ἀνα. Ἀντὶ μὲν τοῦ ἄναξ.

Ζεῦ [10] ἄνα Δωδωναῖε, Πελασγικέ. ———

ἀντὶ δὲ τοῦ ἀνάσσῃ.

Ἀλλ' [11] ἄνα, μηκέτι [12] κεῖσο· σέβας δέ σε θυμὸν ἰκέσθω.

---

[1] Ἀμέρδῃ. Non convenit cum στερίσκῃ, nec extat in libro ab Apollonio laudato; nisi forte Od. Φ. 290, ubi habetur ἐδέ τι δαῖτος ἀμέρδεται, olim ἀμέρδῃ pro ἀμέρδεται lectum fuerit. Legere mallem: Ἀμέρδει, στερίσκει.

[2] Ἦ, καὶ ἑῷ ἐφρύσι. Od. Φ. 431.

[3] Κορμόν. Od. Ψ. 196.

[4] Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμών. Vitiose in Manuscripto sic legebatur versus:

Ἀμέρσῃ. Privat; ut in libro Odyſſeæ viceſimo primo.

Ἀμφίθετο. Circumpoſuit. Ante pugnam ſe accinxit Telemachus:

Dixit, & ſuperciliis annuit. Ipſe autem circumpoſuit enſem acutum.

Ἀμφέξεσα. Circumpolivi:

Truncum autem ex radice incidens, circumpolivi ære.

Ἀμπνυτο. Reſpiravit:

At poſtquam reſpiravit. ——

Ἀνά. In proprio quidem ſenſu ſumitur hæc præpoſitio, ut in hoc verſu:

Spumâ frementem videns, recurritque retrorſum.

Accipitur & pro κατὰ, *id eſt*, per:

Morbum per exercitum excitavit gravem. ——

Pro vero ἐπὶ, *id eſt*, ſuper:

Sic ille quidem placide dormiebat pater in Gargaro ſummo.

Ἄνα. Pro ἄναξ, *id eſt*, rex:

Jupiter rex Dodonæ, Pelaſgice. ——

Et pro *ſurge:*

Sed ſurge, nec amplius jaceas; reverentia autem tuum animum tangat.

Κορμὸν ἠ ῥίζης πολαμόν. —

5 Αὐτάρ. Od. Ω. 348.

6 Ἔπει. Poſt ἐπεὶ, adde ῥ'.

Αὐλὰς ἐπεὶ ῥ' ἄμπνυθε. —

7 Ἄφρῳ. Il. E. 599.

8 Νῶτον. Il. A. 10.

9 Ὡς ὁ μὲν. Il. Ξ. 352.

10 Ζεῦ ἄνα. Il. Π. 233.

11 Ἀλλ' ἄνα. Il. Σ. 178.

12 Μηκέτι. In vulgatis Homeri editionibus, μηδέ τι, aut μηδ' ἔτι.

ἡ δὲ πρόθεσις κῦ ἀναστροφή·

Γινώσκω [1] γὸ Ἄρηα μάχλω ἄνα κοιρανέοντα.

Ἄναξ. Ὅτε μὲν βασιλεύς·

Ἀτρείδης τε [2] ἄναξ ἀνδρῶν. ———

εἰρῆται δὲ, ἀπὸ τῦ ὑπὲρ ἄνω [3] εἶναι τῦ ὑποτεταγμένων. εἰρῆται δὲ, ὡς ἀπὸ τῦ οἰκοδεσπότης. [4]

Ἀναρρῶγας [5] μεγάροιο. Ἐν τῇ Χ τῆς Ὀδυσσείας [6] λέγεται [7] ὕτως. ῥῶγας τῦ. μεγάρου, κῦ τὸ πληθυντικόν. οἱ δὲ, τὰς ἀναβάσεις, ἀπὸ τῦ διεσάναι. ἄλλοι δὲ, τὰς θυρίδας. οἱ δὲ, ἀναρῥῶγας, ἀντὶ τῦ, ἀνὰ τὰς σανὰς τόπους.

Ἀνθερεών. Ὑπὸ τὸ γένειον τόπος, ἀφ' ᾧ ἄρχεται ἀνθεῖν τὸ γένειον.

Ἀνώρουσεν. [8] Ἀνώρμησεν, ἀνεπήδησεν·

Ἠέλιος [9] δ' ἀνώρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην.

---

[1] Γινώσκω. Il. E. 824.

[2] Ἀτρείδης. Il. A. 7.

[3] Ὑπὲρ ἄνω. Mallem unâ voce ὑπάνω.

[4] Οἰκοδεσπότης. Quidam, ut Euripidis Schol. in Hippolytum, v. 88. deducunt ἀπὸ τῦ ἔχειν τὴν ἄνω ἀξίαν. Hic contendit hoc vocabulum proprie sumi pro servatore; & de Diis servatoribus primum dici, deinde de dominis, ut secundis servatoribus. Alii, teste Gaspardo Stiblino Euripidis explanatore, derivant ab ἄκος, *id est*, medelâ; quod regibus subditorum cura incumbat. Homerus deducit ἀσυάναξ ex ἄσυ & ἄναξ, quod in antiquâ veterum Græcorum linguâ, cujus multa hodie vocabula in illius poematibus supersunt, servatorem, protectorem designabat; cum Poeta hancce vocem jam tum forte obscuram per aliam notiorem sic evolvat, Il. X. 506:

Ἀσυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Οἷος γὰρ σφιν ἔρυτο πύλας καὶ τείχεα μακρά.

Mihi vero ἄναξ nihil aliud significare videtur quam ἐπίσκοπον, *id est*, inspectorem, præsidem. Dicitur de iis qui aliorum curam agunt, ut de Diis, regibus & heris. Apud Hom. legitur ἴσχε ἄναξ: & apud Æschyl. Pers. 378, κώπης ἄναξ, pro remige; unde profluxit nomen ἀνακᾶς ἔχειν apud Hes. Suidam & Plutarchum, pro ἐπιμελᾶς ἔχειν. Hinc Διόσκουροι Castor & Pollux vocati sunt ἄνακες, quasi ἀνακᾶς ἔχοντες; quod, teste Horatio, & Theocrito Εἰδ. ΚΒ, pereuntium in pugnâ, & in mari tempestate

Aliquando & per inverſionem ponitur hæc præpoſitio:

Agnoſco enim Martem per prælium dominantem.

Ἄναξ. Aliquando quidem rex:

Atrideſque rex hominum. ———

Sic autem vocatur διὸ ϗ ἐπὶ ἄνω εἶναι, *id eſt*, quod ſit poſitus ſupra ſubjectos ſuos. Sumitur & pro hero.

Ἀναῤῥῶγας μεγάροιο. In libro Odyſſeæ viceſimo ſecundo. Sic dicit in plurali numero ῥῶγας, *id eſt*, fiſſuras. Alii ſcalas intelligunt, quod diſſitæ ſint; alii oſtiola; alii ἀναῤῥῶγας interpretantur, *per anguſta loca.*

Ἀνθερεών. Locus ſub mento poſitus, a quo floreſcere incipit barba.

Ἀνώρουσεν. Cum impetu ſurrexit; ſurſum exiliit:

Sol autem cum impetu exiliit, linquens pulchrum lacum.

---

jactatorum curam haberent. Ἀνάκειον apud Mœrin Atticiſtam, Schol. Luciani & Thucydidis, ſumitur pro eorum templo; & ἀνακεῖα apud Heſ. eſt Διοσκόρων ἑορτή. Aliunde & Spartæ præſidebant; unde in Ariſtophanis Lyſiſtratâ & alibi, jurant Lacedæmoniæ νὴ τὼ σιὼ, *id eſt*, Διοσκόρυς. Ille locupletiſſimus omnium linguarum theſaurus, Olaus Rudbeck in Atlant. confert cum ἄναξ vocem *anas* in linguâ Runicâ pro duce ſumptam. Summus Bochartus vocem ἄναξ deducit ex ענק quod in plurali ſpeciem Gigantum notiſſimorum ſignificat; unde & Dioſcuros ἀνάκτας vocatos putat, quod ſtaturâ & majeſtate cæteris mortalibus præſtarent.

5 Ἀναῤῥῶγας. Sic habet quoque Heſ. conjunctim. At vulgatæ Homeri editiones, Etymol. & vetus Schol. ἀνὰ ῥῶγας,

6 Od. X. 143.

7 Λέγιλας. Mallem legere & interpungere: λέγει ἔτω ῥῶγας ϗ μεγάρου. In Manuſcriptis λέγει & λέγιλας eodem modo pinguntur.

8 Ἀνάρσεν. Lege ἀνόρσε, ut apud Heſ. utque metrum in Homero poſtulat. Significat ſimpliciter *exortus eſt*: quemadmodum in Sophoclem annotavit Thomas Johnſon, multas apud Græcos Tragœdiæ ſcriptores, immo apud omnes Poetas, crebro voces occurrere quæ nativam non retinent vim, ſed latiori uſurpantur ſenſu; ut προσέβαλλε, pro advenit; ὁρμάω, pro ſimplici βαίνω, nullo adjecto motûs impetu; ἕρπω, ſerpendi ſenſu omiſſo; προσιζάνει, *adeſt*, nullo ad poſituram re ſpectu habito.

9 Ἠέλιος, Od. Γ. 1.

καλασρέφει δὲ, εἰς τὸ ἀνέτειλε.

Ἄντρε. [1] Ἔτι μὴν τῆς ἀνωλάτω ἀξιφερείας τὸ ἄρμαλος·

Ἐνλέταλαι. [2] δοιαὶ δὲ ἀξίδρομοι ἄντυγές εἰσιν.

ὅπι δὲ τῆς κάτωθεν ἀξιφερείας τῆς ἀσπίδος·

Ἄνλυξ, [3] ἡ πυμάτη θέειν ἀσπίδος ὀμφαλόεσσης.

εἵρπαι δὲ, ὑπὸ τῷ ἄνω τῷ ὅλῳ τετύχθαι, ὅ ἐστι, καλεσκεύασται. ὁ δὲ Ἀσκίων φησὶ, ὅτως ὠνομάσθη ὑπὸ τῷ ἀσπίχειαν τῆς ὑπὸ καλασκευῆς, ὑπὸ τῷ ἄνω τετύχθαι.

Ἀναμάξεις. Ἐναισοφήσῃ·

Πάντως ἀ θαρσαλέη κύον Ἀδδεὲς, ἔτι με λήθεις

Ἔρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις.

Ἀντί. Δηλοῖ μὴν κυρίως τὸ πρόθεσιν· ὡς ἢ ἡμεῖς τίθεμεν, ἢ ὡς Ἀρίσαρχος ἀναγινώσκει τοῦτον δὲ τὸν τρόπον·

Τρώων [5] ἀνθ' ἑκαλόν τε δικοσίων τε ἑκας.

τίθεται δὲ ἢ ὅπι τῷ ἴσου, οἷον·

Ἀντί [6] τοι εἰμὶ ἱκέτεω διοτρεφὲς αἰδοίοιο.

ἀντὶ τοῦ, ἴσος εἰμὶ ἱκέτης σοῦ. καί·

Ἀντιθέῳ [7] Ὀδυσῆϊ, ——

τῷ ἰσοθέῳ. ὅπι δὲ τῷ Κύκλωπος, ὅτε φησί·

Ἀντίθεον [8] Πολύφημον. ——

θέλουσιν ἀκούειν ἔνιοι, τὸν ἐναντιόμενον τοῖς θεοῖς. οὕτως γὰρ ὅτι

---

[1] Ἄνλυξ. Ἐπὶ μὴν τῆς ἀνωλάτω ἀξιφερείας τὸ ἄρμαλος. Hinc in Etym. pro ἡ ἀνωλάτη ἀξικεφαλαία τὸ ἁρματία δίφρα, lege ἀξιφέρεια; quod bis ipse in hoc eodem articulo habet Etym.

[2] Ἐνλίταλαι. Il. E. 728.

Deinde significat & *exortus est.*

Ἄντυξ. De superiori quidem currûs circumferentiâ :

Distensa erant : Duæ autem rotundæ currûs circumferentiæ sunt.

De inferiori vero scuti circumferentiâ :

Ora, quæ extrema currebat circa scutum umbilicatum.

Sic dicitur, quod in superiori parte τέτυγται, *id est*, efformetur. Apion vero contendit sic nominari, ex eo quod absit ab universali constructione, in summo posita.

Ἀναμάξεις. Abstèrges :

Omnino audax, canis intrepida, non me lates
Patrans magnum facinus, quod tuo capite abstergens lues.

Ἀντί. Proprie quidem significat præpositionem ; ut & nos ponimus, & Aristarchus legit hunc versum :

Trojanorum adversus centenos ducentosque unumquemque vestrum.

Ponitur & pro æquali, quale hoc :

Loco tibi sum supplicis, o nobilis, venerandi.

ἀντὶ hîc idem est quod ἴσον. Et :

Ulyssi ἀντιθέῳ, id est, *Diis æquali.* ——

De Cyclope vero, quando dicit :

Polyphemum ἀντίθεον, ——

quidam intelligunt, eum qui Diis adversatur. Ille enim

---

3 Ἄντυξ. Il. Z. 118.
4 Πάντως. Od. T. 92.
5 Τρώων. Il. Θ. 233.
6 Ἀντί του. Il. Φ. 75.
7 Ἀντιθέῳ. Od. A. 21.
8 Ἀντίθεον. Od. A. 70.

ὁ λέγων·

Οὐ γὰρ Κύκλωπες [1] Διὸς μεγάλα [2] ἀλέγουσιν.

τὰς δὲ ἀντιανείρας Ἀμαζόνας· ὁ μὲν Ἀρίσταρχος, ἰσάνδρους. ἔνιοι δὲ, τὰς ἀντιαζούσας, οἷον ἐναντιουμένας ἀνδράσι. πολεμικαὶ γάρ.

Ἀνώγειν. Κελεύειν. κυρίως δὲ, ἀνακτορικὴ ὑπόταξις.

Ἀντιτορήσας. Διατρήσας, διορύξας·

——— Πυκινὸν [3] δόμον ἀντιτορήσας.

Ἀντιμοτρεφές. Τὰ ἐν τοῖς εὐηνέμοις τρεφόμενα δένδρεα, εὔτονα καὶ χρήσιμά φασι γίγνεσθαι. ὅταν δὲν λέγῃ·

——— Ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος,

ἀντὶ τὴν δ' [4] δένδρου ἀρετὴν ἀναφέρῃ εἰς τὸ ἀφηρημένον ἐκ τούτου δόρυ. ἔνιοι δὲ, ἀντὶ δ' Φ παρειλῆφθαί φασι τὸ Π, ὡς εἶναι ἀνεμοτρεπὲς, τὸ ἀπὸ κεφάτια τῷ ἀνέμῳ [5] τρεπόμενον. βέλτιον ὂ ἀκούειν ἀπὸ δ' Φ.

Ἀνεχάζετο. Ἀνεχώρει·

——— Πάτροκλος [6] δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω.

Ἄντεσθαι. Ποτὲ μὲν, λιπανύειν· ποτὲ δὲ, ὡς ἐναντίας πάλαγίνεσθαι·

Ἄντεσθ' [7] ἐν πολέμῳ· ὡς ἐσυμβούλως ἐμάχοντο.

Ἀντιβολῆσαι. Σωσαιτῆσαι. σωτυχεῖν. καὶ ἔστι οἷον ἀντιμολῆσαι, ἀντιμολεῖν, ὅ ἐστι πάλαγίνεσθαι.

Ἦ ἦ σ' [8] ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολῆσαι. [9]

---

[1] Οὐ γὰρ Κύκλωπες. Od. I. 275.

[2] Μεγάλα. Lege ἀιγιόχα.

[3] Πυκινόν. Il. K. 267.

[4] Ἐπὶ τὴν δ'. Ἐπὶ mihi videtur tollendum, aut sequens εἰς. Εἰς τὸ, &c. ἀνεμοτρεφὲς legitur Il. Δ. 256. & O. 625.

[5] Τῷ ἀνέμῳ. Clarissimus Alberti, qui hunc locum ex Apollonio descriptum in ἀνεμοτρεφὲς laudat, male legit τῷ ἀνέμων; tunc saltem scribendum foret ὑπὸ

dicit:

dicit:

Non enim Cyclopes Jovem magnum respiciunt.

Quod vero spectat ad *Amazonas* ἀνιαιράς; Aristarchus quidem intelligit *viris æquales*: alii vero, *eas quæ adversantur viris*; erant enim bellatrices.

Ἀνώγειν. Jubere; proprie quidem, regis edictum.

Ἀντιτορήσας. Cum perforavisset, cum effodisset:

——— *Cum solidam domum effodisset.*

Ἀνεμοτρεφές. Quæ in locis vento expositis educantur arbores, firmiores & utiliores esse dicuntur. Quum igitur dicit,

Hastam ἀνεμοτριφής;

virtutem arboris transfert in hastam ex eâ desumptam. Alii vero τὸ Φ assumptum putant loco τοῦ Π; ut sit ἀνεμοτριφὴς pro ἀνεμοτριπὴς, *id est*, ob levitatem a vento agitata. Melius autem intelligitur per Φ.

Ἀνεχάζετο. Recessit:

——— *Patroclus autem recessit longe retro.*

Ἀντεσθαι. Aliquando quidem, precari supplicem; aliquando vero, ex adverso occurrere:

Occurrere ad prælium: adeo acriter pugnabant.

Ἀντιβολῆσαι. Occurrere; concurrere. Idem autem est quod ἀντιμολῆσαι, *id est*, accedere, advenire:

Certe te conficiam & in posterum occurrens.

τῷ ἀνέμων. Sed legitur in Manuscripto, τῷ ἀνέμῳ. Aliquando enim passivum apud Græcos dativum regit; unde in Virgilio, *nec cernitur ulli*, pro ab ullo. In Anacreonte, ὠδ. XLI. legitur ἀνεμοτρόπῳ θυίκῃ; ubi animadverterunt Tanaquil. Faber & Anna Daciera ἀνεμοτρόπῳ Græcum minime esse, proindeque legendum ἀνεμοστρόφῳ.

6 Πάτροκλος. Il. Π. 710.

7 Ἄντεσθ'. Il. Ο. 698.

8 Ἦ θήν σ'. Il. Λ. 365.

9 Ἀντιβολῆσαι. Lege ἀντιβολήσας.

Ἀναίνομαι. Ἀπαρνοῦμαι. Ἀπολέγομαι·

Τῶν δ' ἄλλων [1] ὅπερ τιν' ἀναίνομαι. ———

Ἀνώϊστον. Ἀνυπονόητον·

——— Ἀνώϊστον κακὸν ἦλυθε δῖος Ὀρέστης.

ὃ οὐκ ἄν τις οἰηθείη γλυέσθαι·

Τῷ δ' ἀρ' ἀνώϊστον [2] κακὸν ἦλυθε δῖος Ὀρέστης.

Ἀντικρύ. Διαμπερές, καὶ οἷον διόλου·

Ἀντικρὺ [3] δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἦλυθ' ἀκωκή.

καί·

Ἀντικρὺ [4] κατὰ κύστιν ὑπὸ ὀστέον ἦλυθ' ἀκωκή.

καί·

Ἀντικρὺ χρόα [5] τε ῥήξω, σεῦ τ' ὀστέ' ἀράξω.

ὅτε δὲ ψιλῶς, ἐξ ἐναντίου·

Ἀλλά κατ' ἀντικρὺ [6] τέγεος πέσεν. [7] ———

Ἀνάρσιοι. Πολέμιοι, ἀπὸ τοῦ [8] συνηρμόσθαι τοῖς ἤθεσιν.

Ἄνεω. Ἐκπεπληγμένοι, καὶ οἷον ἀνώϊοι, [9] ἄφωνοι δι' ἔκπληξιν·

Τίπτ' ἄνεω [10] ἐγρύεσθε; ———

---

[1] Τῶν δ' ἄλλων. Od. Θ. 212.

[2] Ἀνώϊστον κακόν. Hîc bis iteratur idem verſus. Lapſum puto Librarium qui duos confuderit verſus; & in primo legendum, ut in Iliade Φ. 39.

Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἦλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.

& in ſecundo:

Τῷ δ' ἄρ' ἀνάϊστον κακὸν ἦλυθε δῖος Ὀρέστης.

qui verſus extat Od. Γ. 306. ubi tamen pro ἀνάϊστον hodie legitur:

Τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ. —

[3] Ἀντικρύ. Il. Π. 49.

[4] Ἀντικρὺ κατά. Il. Ε. 67.

Ἀναίνομαι. Abnego ; recuſo :

Aliorum autem haudquaquam ullum recuſo. ——

Ἀνώϊστον. Inexpectatum :

—— *Inexpectatum malum venit divinus Oreſtes.*

Quod quis fieri poſſe nunquam exiſtimaſſet :

Sed huic inexpectatum malum venit divinus Oreſtes.

Ἀντικρύ. Utrinque, veluti penitus :

Penitus autem teneram per cervicem penetravit cuſpis.

Et :

Utrinque juxta veſicam ſub oſſe venit cuſpis.

Et :

Utrinque corpus diſrumpam, & oſſa frangam.

Quum vero ſimpliciter ſumitur ; notat ex adverſo :

Sed ex adverſo de tecto decidit. ——

Ἀνάρσιοι. Hoſtes ; ſic dicti quod moribus non conveniant.

Ἄνεῳ. Perculſi ; & quaſi ἀνώϊοι, *id eſt*, muti ob ſtuporem:

Cur muti & attoniti hæretis? ——

---

5 Ἀντικρὺ χρόα τε. Il. Υ. 673.

6 Ἀλλά κατ' ἀντικρύ. Od. Κ. 559.

7 Πίσυν. Vitioſe in Manuſcripto πίσω, pro πίσυν.

8 Ἀπὸ τοῦ. Omiſſa negatio μή. Derivatur hoc vocabulum ex *alpha* privativo, & ἄρω, *id eſt*, apto, congruo.

9 Ἀνώϊοι. Mente deſtituti ob improviſam calamitatem, ex *alpha* privativo, & ὄϊω *id eſt*, puto, exiſtimo. Fortaſſe legendum per additionem unius litteræ ἀνωΐοι, *id eſt*, muti, voce carentes. Quemadmodum appoſite ad rem explicat Schol. ἄνοδ ἰωῆς, τυτέσι φωνῆς. Certe convenientior exurgeret ſenſus.

10 Τίπτ' ἄνεῳ. Il. Β. 323.

Ἀνίεσαι. Ἀναπαύσαμαι, ἐπιτρύναμαι, προτρεψάμην.

Εἰς εὐνὴν [1] ἀνίεσαι ὁμοιωθῆναι [2] φιλότητι.

τοῦτόν ὅτι καὶ τό·

Οὐδέ [3] κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὧδ' ἀνίει. [4]

οὐκ ἀναγκαῖόν φημι ἀπὸ τῆς ἀνίας ἀκούειν· ἀλλὰ μᾶλλον, ἀπὸ τοῦ ἀνιέναι. διὸ καὶ δασυντέον, ἵν' ᾖ ἀνιεῖσα. [5] διὸ καὶ ὀπιφέρει·

Σοὶ [6] οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος. ———

οἱ γὰρ λυποῦντές τινας, οὐ λαμβάνουσι δῶρα. εἰ μὴ ἂν ἀπὸ τῆς ἀνίας· ἣν ἂν τὸ ῥῆμα, ἀνιῶσης. ἔστι γὰρ ἀπὸ τοῦ Β συζυγίας τῶν ὀθνειοπαθούντων· ἀνιῶ, ἀνιᾷς, ἀνιᾷ, ὡς τιμῶ, τιμᾷς, τιμᾷ, καὶ ἀπατῶ, ἀπατᾷς, ἀπατᾷ. καθὰ ἔστι τὸ δύπτικὸν τοῦ τιμῶ, καὶ ἔτι τοῦ ἀπατῶ, ἀπατῶς, ἀπατῶ, καὶ οὕτως ἀνιῶ, ἀνιῶς, ἀνιῶ. ἔνιοι δέ φησι. [7] δασέως δεῖ ἀναγινώσκειν, καὶ μὴ ψιλῶς. ἐκ μὲν τοῦ δασυνομένης ἔσαι, ἐπιτρύνοις, καὶ ὀπιτρίβοις, καὶ παρορμῶς· εἰ δὲ ψιλῶς, εἰς ἀνίαν ἄγοις. πῶς δ' ἂν ὁ εἰς ἀνίαν ἄγων τινὰ [8], δυνατὸν ἂν παρ' ἐκείνων λαμβάνειν δῶρα; καὶ ὃ τῷ Ἡλιδώρᾳ [9] ἀπόδοσιν ἁρμόζει ἐπανείης, κἀκεῖνο οὕτως εἰρῆσθαι·

Ἀλλ' [10] ἀνίης, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο πᾶσι' ἀίδηλον.

τῆς μεταφορᾶς οὔσης ἀπὸ τοῦ ἀνιεμένης τῶν κυνῶν καὶ τὰς ἡνίας

---

1 Εἰς ἐυνήν. Il. Ξ. 209.

2 Ὁμοιωθῆναι. Lege ὁμωθῆναι.

3 Οὐδέ κε. Od. Β. 185.

4 Ἀνίει. Lege ἀνιείης.

5 Ἀνιῆσα. Ex verbo ἵημι *mitto*, quod δασυντέον, *id est*, ſpiritu aſpero notandum; ut diſtinguatur ab ἴημι, *vado*. Extat ἀνιεῖσα, Il. Ε. 422. ubi ſignificat *adducens, impellens*:

Ἦ μάλα δή τινα Κύπρις Ἀχαιΐδων ἀνιεῖσα.

Ἀνέσαιμι. Perſuadeam, impellam, adhorter:

In lectum impellam ut coeant amore.

Idem eſt & hoc:

Neque Telemachum iratum ſic incitares.

Non neceſſarium puto intelligere hoc verbum quaſi deductum ex ἀνίας, *id eſt*, dolore; ſed potius a verbo ἀνίημι, *id eſt*, dimittere, incitare. Idcirco cum ſpiritu aſpero efferendum eſt, ut ſit idem quod ἀνιᾶσα. Ideo & addit:

Tuâ in domo munus expectans. ———

Qui enim aliis ægre faciunt, ii non accipiunt munera. Sin autem hoc verbum deduceretur ex ἀνίας *dolore;* haberetur ἀνιᾷς. Eſt enim verbum ex ſecundâ circumflexorum conjugatione; ſic flectitur, ἀνιῶ, ἀνιᾷς, ἀνιᾷ, ut τιμῶ, τιμᾷς, τιμᾷ, & ἀπατῶ, ἀπατᾷς, ἀπατᾷ. Quemadmodum autem optativus modus ἐ τιμῶ, eſt τιμῴην, & verbi ἀπατῶ, eſt ἀπατῴην, ἀπατῴης, ἀπατῴη; ſic & inflectitur, ἀνιῴην, ἀνιῴης, ἀνιῴη, ex ἀνιῶ. Quidam cum ſpiritu aſpero, non vero cum tenui legendum eſſe contendunt. Cum ſpiritu quidem aſpero eſſet, *incitares, urgeres & inſtares, adhortareris;* cum ſpiritu vero tenui, *moleſtiam procreares.* Quomodo autem quis ab iis dona accipere poſſit quos moleſtiâ afficit? Secundum autem Heliodori explicationem, idem eſſet ἐπανείης atque hoc:

Sed immittis: quoniam ipſe genuiſti filiam noxiam.

Ducta eſt hæc metaphora a canibus qui effuſo impetu in

---

6 Σῷ. In Manuſcripto legitur ᾧ. Hic verſus exſtat Od. B. 186.

7 Φησί. Lege φασί.

8 Τινά. Lege τινὰς, ob ſequens παρ' ἐκείνων; aut παρ' ἐκείνῳ ob præcedens τινά.

9 Ἡλιοδώρᾳ. Lege Ἡλιοδώρῳ.

10 Ἀλλ' ἀνίης. In noſtro hodie Homero legitur, ἀνίεις. De Minervâ dicitur Il. E. 880.

ἀφέσεως. ἢ τοῦτο τῆς ἀποδόσεως διήκει καὶ ἐπὶ τοῦ Τηλεμάχου λέγεσθαι, ἢ ἐπὶ τῆς Ἀθήνης.

Ἀναβέβρυχε. Τῶν πεποιημένων ἢ μίμησιν. οἷον, ἀναβέβηκεν μετά τινος ἦχος.

——— Ἀναβέβρυχεν [1] ὕδωρ,
Καλὸν, τηλεθάον. ———

Ἀναδέσμην. Οἱ μὲν, διάδημα· οἱ δὲ, μίτραν. πλεκτὸν κόσμος εἶδος περὶ τὴν κεφαλήν. ἢ ἔστι τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

——— Ἰδὲ [2] πλεκτῇ ἀναδέσμῃ.

Ἀναβήμεναι. Τὸν εἰς Τροῖαν πλοῦν ἀνάβασιν λέγει, τὸ δὲ ἐκεῖθεν, οὐκ ἔτι.

Πρίν [3] γε δὴν εἰς Τροίην ἀναβήμεναι. ———

Ἄνταρ. Τῇ θαλάσσῃ.

Ἄντλῳ [4] δ' ἐνδύσαντο πεσὼν [5] ὡς εἰναλίη κήξ.

ὅτε δὲ κυρίως, τοῦ ἀντλίαν.

Εἰς ἄντλον [6] καταέχυντο. ———

Ἀνδρακάς. Κατ' ἄνδρα. ὑπερρηματικῶς τοῦ τύπτω, ὡς ἐν [7] ἑπάσῃ. ἅπαξ εἰρημένων ἐν τῇ Ν τῆς Ὀδυσσείας, ἀνδρακάς. δύναται δὲ καὶ ἀνδράδας, οἷον ἀνδράδασις, ἡ κατ' ἄνδρα μερίς. κοινωνίαν γὰρ ἔχει τὸ Δ πρὸς τὸ Κ. ὡς καὶ τὸ κάμειν, δάμειν.

Ἀνεβάλλετο. Ἀνεφορμίζετο. προοιμιάζετο.

---

1 Ἀναβίβρυχεν ὕδωρ. Il. P. 54.
2 Ἰδὲ πλεκτῇ. Il. X. 469.
3 Πρίν γε δὴν. Od. A. 210.
4 Ἄντλῳ. Od. O. 478.
5 Πεσών. Lege πεσῆ. De muliere agitur.

venationibus immittuntur ; quæ explicatio de Minervâ & de Telemacho optime afferri poſſet.

'Αναβέβρυχε. Unum ex verbis per imitationem factis ; quaſi ἀναβεβρύχει μετὰ ἤχου, *id eſt*, aſcendit cum quodam ſonitu :

——— *Aſcendens remurmurat unda.*
Pulchram, vireſcentem. ———

'Αναδέσμην. Alii quidem intelligunt diadema ; alii vero, mitram. Certe quoddam eſt ornamenti genus circa caput poſitum. Hæc vox ſemel occurrit :

——— *Et implexum redimiculum.*

'Αναβήμεναι. Navigationem ad Trojam vocat ἀνάβασιν ; reditum vero ex Trojâ nunquam ſic nominat :

Antequam ille in Trojam conſcenderet. ———

'Ανταῶ. Mari :

In mare inſonuit illapſa ſicut marina fulica.

Cum vero proprie ſumitur ; ſignificat ſentinam :

In ſentinam deciderunt. ———

'Ανδρακάς. Viritim. Adverbialiter, ut, *per ſingulos*. Hæc vox ſemel occurrit, ſcilicet in libro Odyſſeæ decimo tertio. Poteſt idem eſſe quod ἀνδράδας, quaſi ἀνδράδασις, *id eſt*, per ſingulos homines diviſio. Multam enim habet affinitatem *Delta* cum *Cappa* ; ut in καίειν & δαίειν, quæ duo *urere* ſignificant.

'Ανεβάλλετο. Præludebat, exordiebatur.

---

6 Εἰς ἄντλον. Od. M. 411.

7 Ὡς ἀν' ἑκάστω. Mallem ὡς κατ' ἄνδρα ἕνα ἕκαστον : ſed nihil mutandum. Apud Etymologum magnum : σημαίνει ἓν ἑκάστῳ. Ex Apollonio reſtitue præpoſitionem ἀν quæ aberat ; & lege ἀν ἑκάστῳ.

Ἀνιπτόποδες. Οἱ δι' ἀγνίαν [1] μὴ προερχόμενοι. [2]

Σοὶ [3] ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες, [4] χαμαιεῦναι.

Ἀντίθεον. Τὸν ἰσόθεον. ὅπερ ἦν ὁ Κύκλωψ, ὁ ἐναντιούμενον τοῖς θεοῖς.

Ἄνευθε. Χωρίς·

——— Ἄνευθε [5] δέ σε μέγα [6] νῶϊν
Ἀργείων ὀλέσᾳ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.

Ἀντιάνειραι. Ἐπιθετικῶς, αἱ Ἀμαζόναι· αἱ ἴσανδροι, πολεμικαὶ [7] γάρ.

Ἀνδράγρια. Σκῦλα. τὰ ὅπλα τῶν πιπτόντων, τὰ ὑπ' ἀνδρῶν ἠχρειωμένα, οἷον ληφθέντα·

——— Ἀνδράγρι' [8] Ἀχαιῶν
Ἥρατ', ἐπεί ῥ' ἔκλινε μάχῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.

τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

Ἀνδραχθέσι. Τοῖς ἐν ἀνὴρ βαστάζων βαρυνθείη ἂν ὑπερμεγέθεις ὄντας λίθους·

Οἵ δ' ὁ ἀπὸ πέτρῃσιν ἀνδραχθέσι χερμαδίοισιν
Βάλλον. ———

Ὁ Ἡλιόδωρος, μέγα βάρος παρεχόμενα [10] τοῖς ἀνδράσιν. ὁ δὲ Ἀττικὸς, τοῖς ἀνδρὸς βάρος ἔχουσιν, ἢ οἷον ἀνδραχέσιν, τῶν παρένθεσιν τοῦ Θ, ἵν' ᾖ· τοῖς ἀνδράσιν ἄχος ποιοῦσιν.

---

[1] Ἀγνίαν. Lege ἀγνείαν.

[2] Προερχόμενοι. Facile crederem aliquid deesse; & legendum, μὴ προερχόμενοι εἰς τὸ νίπτεσθαι, ut habet Hesychius: δι' ἀγνείαν χρείαν μὴ ἔχοντες νίπτεσθαι.

[3] Σοὶ ναίουσ'. Il. Π. 235.

[4] Ἀνιπτόποδες. Tales in sacrificiis erant Judæorum Sacerdotes; quod adeo notum erat ut hoc nomine designarentur:

Observant ubi festa mero pede Sabbatha Reges.

ait Juvenalis. Quidam τὸ ἄνευ & ἄνευθεν deducunt ex אין *nihil, nullus, non*, &c.

[5] Ἄνευθε. Il. X. 89.

Ἀνιπτόποδες.

Ἀνιπτόποδες. Qui ob abſtinentiam non procedunt ad balneum: *Tibi habitant oraculorum interpretes, illotis pedibus, humi cubantes.*

Ἀντίθεον. Diis æqualem. De Cyclope vero; *qui adverſatur Diis.*

Ἄνευθε. Sine; ſeorſum:

——— *Seorſum autem te longe a nobis*
Argivorum apud naves canes celeres comedent.

Ἀντιάνειραι. Epithetum Amazonum. Viris æquales; etenim bellatrices erant.

Ἀνδράγρια. Spolia; arma occiſorum, a viris ἠγρόμφα, *id eſt*, capta:

——— *Spolia Græcorum*
Cepit, poſtquam inclinavit pugnam inclytus terræ concuſſor.

Hæc vox ſemel occurrit.

Ἀνδραχθέσι. Quæ & vir ipſe ferens gravaretur, adeo rpægrandia ſunt ſaxa:

Qui a petris viro ipſi gravibus lapidibus
Jaciebant. ———

Heliodorus intelligit, quæ magno onere premunt viros: Apion vero, quæ hominis pondus & molem habent, aut quaſi ἀνδραχέσιν, per inſertionem ϝ ϴ; ut ſit ſenſus: quæ homini moleſtiam procreant.

---

6 Μέγα. Legitur μετὰ in Manuſcripto.

7 Πολεμικαί. Hîc iterat Apollonius quod prius attulerat, in ἀντί. Sed aliquid omiſſum. Lege ἀι ἴσαν δροι, ἢ ἀναλίσκομαι ἀνδράσι. πολεμικαὶ γάρ; ut ſupra vidimus. Idcirco addit, *bellatrices enim erant*; quod eas prius dixerit viris in bello occurrere.

8 Ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν. Il. Ξ. 509.

9 Οἱ δ' ἀπό. Od. K. 121.

10 Παρεχόμενα. Scribendum eſt, ut optime quidem, ſed contra fidem Manuſcripti edidit Alberti, παρεχομένοις.

Ἀνέρρίψαν. Ἀνεβάλλοντο. [1]

Οἱ δ' [2] ἅμα πάντες ἀνέρριψαν. ———

Ἀνελοίμην. Ἀναλάβοιμι, καὶ θρέψαιμι.

——— Θηλυδέμνῳ, [3] εἴ σ' ἀνελοίμην,

Ἀγρῷ ἐν ἐκαλιῆς. ———

Ἀνεγνάμφθην. Ἀνεκάμφθη.

——— Ἀνεγνάμφθη [4] δέ οἱ ἀκμή.

Ἀναγκαῖοι πολεμισταί. Κατ' ἀνάγκην πολεμικοί. λέγει δ', ἐν τῇ Ω Ὀδυσσείας.

Καὶ πολιοὶ [5] περ ἐόντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταί.

Ἀνεκυμβαλίαζον. [6] Τῶν πεποιημένων ἅρμα ἔχων ὅτι τὸ τῷ ἁρματείων δίφρων ἀναστροφῆς γινομένης.

——— Δίφροι [7] δ' ἀνεκυμβαλίαζον.

Ἀνέγναμψαν. Ἀνέλυσαν.

——— Δεσμὸν [8] μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοί.

Ἀνέξομαι. Ἐν ἑαυτῷ ἔξω.

Ξείνῳ [9] ὅδ'. ὃ γὰρ ἀργὸν [10] ἀνέξομαι, ὅς κεν ἐμῆς γε
Χοίνικος ἀπτῆται. ———

ὅτως φησὶ ὁ Ἡλιόδωρος. μήποτε ἢ κοινότερον εἴρηκεν ὡς ἡμεῖς· ὅτι οὐκ ἀργὸν ἢ ξενὸν ἀνέξομαι ἔχειν.

Ἀΐξαντες. Ἀνορμήσαντες. τίθησι ἢ τὴν λέξιν καὶ ὅτι τῶν μετὰ

---

[1] Ἀνεβάλλοντο. Jactabant remos. Sic habet Suidas; sic Hes. qui hujus vocis sensum definit, addens: ἀνελαύνοντες, ὥστόνουν ἔλκουσαν. In Schol. ἐκωπηλάτησαν legitur.

[2] Οἱ δ' ἅμα. Od. K. 130.

[3] Θηλυδέμνῳ. Od. Σ. 356.

[4] Ἀνεγνάμφθη. Il. Γ. 348.

[5] Καὶ πολιοί. Od. Ω. 498.

Ἀνέρριπτον. Jactabant remos:

Illi vero ſimul omnes jactabant remos. ——

Ἀνελοίμην. Suſciperem & nutrirem:

—— *Servire, ſi te ſuſciperem*
Agri in extremitate. ——

Ἀνεγνάμφθην. Reflexa eſt:

—— *Reflexa autem ei eſt cuſpis.*

Ἀναγκαῖοι πολεμισταί. Neceſſitate coacti bellatores. Dicit autem in libro Odyſſeæ vigeſimo quarto:

Cani licet eſſent, neceſſitate coacti bellatores.

Ἀνεκυμβαλίαζον. Sonus confictus ad exprimendam ſubverſionem curruum & earum ſedium quas occupant aurigæ:

—— *Currus autem ſubvertebantur.*

Ἀνέγναμπτον. Diſſolverunt:

—— *Vinculum quidem diſſolverunt Dii ipſi.*

Ἀνέξομαι. Apud me retinebo:

Hoſpes hic. Non enim otioſum apud me retinebo qui meum Modium attigerit. ——

Sic quidem explicat Heliodorus. Haud ſcio autem an non communiori ſenſu & apud nos uſitato dixerit: *Non ſuſtinebo habere hoſpitem otioſum.*

Αἴξαντες. Cum impetu irruentes. Uſurpat hanc dictionem

---

6 Ἀνεκυμβαλίαζον. Omiſſa prior pars gloſſæ. Ex Heſ. adde propriam explicationem, ἀνελρέπονλο ἐπὶ κεφαλήν.

7 Δίφροι. Il. Π. 379.

8 Δεσμόν. Od. Ξ. 348.

9 Ξεῖνος ὅδ'. Od. Τ. 27.

10 Ἀργόν. Lege ἀεργὸν; ob metrum.

προθυμίας ἀνισαμβύς.

Ὀρθὸς [1] ἀναΐξας. ———

Ἀνηρήψαντο [2] θεοὶ Διῒ οἰνοχοεύειν.

Εἰρηϊὰ δὲ ἀπὸ ϝ ἔρας ἀναλαμβάνειν.

Ἀνέβραχε. Ποιῶς ἐψόφησε.

Ἄνλα [3] τιτυσκομβύη· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.

Ἀντιάσειεν. Ἐωιτύχοι.

Αἰ γὰ [4] δὴ τοσσῆτον ὀνήσειϙ [5] ἀντιάσειεν.

ὅτ' ἂν ᾖ λέγῃ.

Βάλεῖαι [6] ἀντιάσας, ἡμῖν ἄπο λοιγὸν ἀμῦναι,

βάλεῖαι σημαίνειν· ἵλεως κὴ ἀντίϙ ὀφθεὶς, ϵ ὸὴ ἀναστραφείς. [7]

ὅτ' ἂν ᾖ λέγῃ.

——— Ἐμὸν [8] λέχϙ ἀντιόωσαν.

ϝαγινομβύη εἰς τὸὶ ποίτιω, ἀπὸ τϝ ϝακολυθϝνίϙ.

Ἄνθεσι μήλων. Ἀπὸ μέρυς, ἀκροδρύων.

——— Καὶ αὐτοῖς [9] ἄνθεσι μήλων.

Ἀνακτορίῃσι. Τᾶς ϝ ἀνάκτϝ, [10] οἷον τϝ δεσπότυ.

Δειωνήσας, [11] ἅμ' ὕεσσιν [12] ἀνακτορίῃσιν ἑωέλδω.

---

[1] Ὀρθός. Od. Φ. 119.

[2] Ἀνηρήψαντο. Sic in Hes. At in vulgatis Homeri editionibus ἀνηρέψαντο. Ante hunc versum aliquid omissum. Sic totum construe locum: Ἀνηρήψαντο. Ἀνήρασσαν. Il. Υ. 234:

— Ἀνηρήψαντο θεοὶ Διῒ οἰνοχοεύειν.

[3] Ἄνλα. Hîc memoriâ lapsus Apollonius duos versus naturâ & loco separatos in unum permiscet, uniusque principium cum alterius fine conjungit. Prior pars sic legitur, Od. Φ. 48:

Ἄνλα τετυσκομένη, τὰ δ' ἀνέβραχεν ἠΰτε ταῦρος.

& in ſenſu *cum alacritate & ardore aſſurgendi :*

Erectus aſſurgens. ———

[9]Ἀνηρήψαντο θεοὶ Διῒ οἰνοχοεύειν.

——— *Rapuerunt Dii Jovi ut pocillator eſſet.*

Dicitur quaſi, ἀπὸ τ῀ ἔρας ἀναλαμβάνειν, *id eſt*, ex terrâ attollere.

[10]Ἀνέβραχε. Quodam modo ſonitum dedit :

Rectâ collineans : hæc autem reſonuerunt variegata omnia.

[11]Ἀντιάσειεν. Conſequeretur :

Utinam tantumdem utilitatis conſequeretur.

Quum vero dicit :

Vult ἀνιάσας *a nobis peſtem propulſare,*

in hoc verſu ἀντιάσας ſignificat benignum & ultro nobis occurrentem, nec averſum. At cum dicit :

——— *Meum cubile* ἀνιάσειεν.

Indicat accedentem ad meum lectum, ob conſequentia.

[12]Ἀνθεσι μήλων. Fructibus arboreis :

——— *Et cum ipſis fructibus arboreis.*

[13]Ἀνακτορίῃσι. Sues ἄνακτος, *id eſt*, heri :

Cum cœnaverit, ſues heriles ſequatur.

Extat altera, Il. T. 13 :

Πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ᾽ ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.

4 Ἄι γάρ. Od. Φ. 402.

5 Ὀνήσιος. Lege ὀνήσιος.

6 Βάλεν. Il. A. 67.

7 Ἀναστραφείς. Mallem ἀπαστραφείς, Sed poteſt ſtare & prior lectio.

8 Ἐμόν. Il. A. 31.

9 Καὶ ἀυλοῖς. Il. I. 538.

10 Ἀνάκτος. Lege Ἄνακτος.

11 Δειπνήσας. Od. O. 396.

12 Ὑεσσιν. Lege ὕεσσιν, *ſuibus*; id eſt, *ſequatur ſues heriles*. Qui per ἀνακτορίῃσι intelligebant, *juſſis, mandatis*; ii legebant :

Δειπνήσας ἅμ᾽ ὕεσσιν, ἀνακτορίῃσιν ἑπέσθω. *Poſtquam cœnaverit cum ſuibus, juſſa*

ἔνιοι δὲ, ταῖς ἡγεμονίαις συνεπακολουθείτω. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, τοῖς τοῦ ἀνακτόρων υἱάσι· ὅπερ ὀρθὸν βέλτιον.

Ἀντίθυρον. Παρὰ τὴν ἀντίαν θύραν·

Στῆ δὲ [1] κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανεῖσα.

Ἀναβησάμενοι. [2] Ἀναβιβάσαντες.

Ἀνενήκατο [3] Ἀνεστέναξεν, οἷον ἀνήνεγκε τὸ στεναγμόν·

Μνησάμενος [4] δ' ἀδινῶς ἀνενήκατο, φώνησέν τε.

Ἄνεται. Καταλύεται, ἀναναῦται· [5]

——— Τὰ δὲ [6] πολλὰ καταύεται. ———

Ἀνεκίκιεν. Ἀνεσείσθη, [7] ἀνεβάλλετο, ἀνεμόλυνεν.

Ἀνιεμένη. Ἀνέλκουσα καὶ ἀναχαλῶσα τὸ κόλπον, [8] καὶ τὸ μαστὸν προφέρουσα·

Κόλπον ἀνιεμένη, [9] ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέχει·

ὅτ' ἂν δὲ λέγει·

Αἶγας [10] ἀνιεμένους, σιάλους θ' εὑρόντας ἐν αὐλῇ.

ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τῶν κατωτάτω μερῶν εἰς τὰ ἄνω ἐκδαίροντας [11] τὰς αἶγας.

---

exequatur, & penſum abſolvat. Ariſtarchus vero intelligebat, τοῖς δεσποτικοῖς, τοῖς τοῦ ἀνακτόρων υἱέσι, non vero υἱάσι, quemadmodum infra vitioſe legitur in Mſ. Apud Heſ. ἀνάκτωρ eſt θεὸς, βασιλεὺς, & ἀνάκτορον ſumitur pro templo & æde regiâ. Apud eumdem ἀνακτορίη idem eſt quod δεσποσύνη. Heliodorus, teſte Heſychio, exponebat ἀνακτορίῃσι, τοῖς ὑπὸ ἀνακτορίαν, *id eſt*, qui ſunt ſub imperio, mandatis obnoxii. In quo falſus eſt Daniel Heinſius, qui ejus interpretationem cum vulgari ſententiâ, & imprimis Ariſtarchi convenire exiſtimat. Ariſtarchus enim intelligit, ſues qui ſunt ſub dominio regis, *id eſt*, Ulyſſis. Huic vero Heſ. opponit Heliodorum, qui interpretatur, ſues qui ſub noſtrâ poteſtate, ſub imperio ſubulcorum continentur. Haud ſecus ac Ariſtophanes Grammaticus, qui explicat: ὧν ἕκαστος βόσκων ἀνάσσει, quibus unuſquiſque paſtor imperat. Ἀνακτο-

Quidam intelligunt, *juſſa ſequatur*: Ariſtarchus vero, *herorum ſues*; qui ſenſus præferendus eſt.

Ἀντίθυρον. Propter januam oppoſitam:

Stetit autem ad januam oppoſitam Ulyſſi viſa.

Ἀναβήσαμενοι. Poſtquam aſcendere feciſſent & impoſuiſſent.

Ἀνενήκατο. Ingemuit, quaſi protulit gemitum:

Recordatus autem denſos edidit gemitus, exclamavitque.

Ἄνεται. Diſſolvuntur, conſumuntur:

——— *Multaque illa conſumuntur.* ———

Ἀνεκήκιεν. Subſiliebat, ſurſum emittebatur, fœdabat.

Ἀνιεμένη. Surſum attrahens & remittens ſinum, atque mammam exerens:

Sinum denudans, alterâ autem manu mammam exeruit.

Cum vero dicit:

Capras excoriantes, porcoſque ſaginatos in atrio,

ἀνιερμένους in hoc verſu notat, ex infimâ parte ad ſupremam capras excoriantes.

ρήσι igitur poteſt ſubſtantive aut adjective ſumi. Subſtantive, imperia, mandata notat; adjective vero, cum Ariſtarcho & Apollonio, ſues regi Ulyſſi proprios deſinabit; aut cum Heliodoro & Ariſtophane, ſues ſubulcorum mandatis obnoxios.

1 Στῇ δέ. Od. Π. 159.

2 Ἀναβησάμβροι. Extat Od. Ο. 474. ubi alii quidem legunt ἀναβασάμβροι; alii vero, repugnante metro, ἀναβιβασάμβροι. Legit Heſ. ἀναβησάμβροι; & prolixius clariuſque explicat, ἀναβιβάσαγλες ἐπὶ τὴν ναῦν.

3 Ἀνενήκαλο. In noſtro hodie Homero, ἀνενείκαλο. Heſ. habet ἀνενέγκαλο.

4 Μνησάμβρος. Il. Τ. 314.

5 Ἀναναῖται. Lege ἀναλῶται.

6 Τὰ δὲ πολλά. Od. Β. 58.

7 Ἀνεπίδα. Lege ἀνεπηδᾶ. Extat ἀνεπήκιπ, Il. Η. 262. & Ψ. 507. Ubi Schol. habet ἀνέθορεν, ἀνέβαλλεν, (pro ἀνεβάλλετο) ἀνίει.

8 Κόλπον. Heſ. habet πέπλον. Idem quoque in Suidâ.

9 Κόλπον ἀνιεμένη. Il. Χ. 80.

10 Αἶγας. Od. Β. 300.

11 Ἐκδαίροντας. Lege ἐκδέροντας.

Ἀνθεμόεντα. Ἀναθεμαλικὸν, [1] ἢ δεδινθισμένον ποικίλως.

Ἀνδροκμήτῳ. Ἤτοι ὑπὸ ἀνδρῶν μὴ κακοπαθείας καλεσκευασμένῳ, ἢ ἀνδρὸς κεκμηκότος, τοῦτ' ἔστιν, τελευτηκότος.

——— Ἀνδροκμήτῳ [2] ὀπὶ τύμβῳ.

Ἀναγνοίην. Ἀναγνωρίσειεν.

——— Πῶς [3] κέν μ' ἀναγνοίη τοῖον ἐόντα;

Ἀνήκεστον. Ἀνέκαστον, [4] οἷον ἀνίαλον, καὶ χέρησιν τοῦ Α. κεῖσθαι. [5] ἀνήκεστον κακόν ἐστι δεινόν. καὶ

Ἴσῳ [6] τῷθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.

Ἀνέκραγον. Ἀνεφώησαν.

Ἀλλ' ἐπεὶ [7] ἦν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ὀπίσσω.

Ἀνέφανε. Ἀνέζη. Τῶν ὑπὸ πεποιημένων.

——— Ἀνὰ δ' ἔφλυε [8] καλὰ ῥέεθρα.

Ἀναβροχοέντος. Ἀναποθέντος.

Ἀνάπυστα. [9] Ἐκδηλα, ἐξάκουστα. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ἀνάγγελτα.

Ἀνεμώλια. Μάταια, ἀνεμώδη. Ἀπὸ τοῦ μὴ τοῖς ἀνέμων μολίσκειν,

---

1 Ἀναθεμαλικόν. Lege ἀναθεμαλικὸν, id est, quod non solum ad id aptum est, ut conficeretur, adeo pulchrum est; sed etiam ut exornet. Apud Hes. τὸ ἀνθεμαλικὸν quod legitur in vocem ἀνθοφόρῳ, & pro quo scribendum est ἀναθεμαλικὸν, ad vocem ἀνθεμόεντα referri debet.

2 Ἀνδροκμήτῳ. Il. Λ. 371.

3 Πῶς κέν. Od. Λ. 143. Sic versus legitur in Manuscripto:

— Πῶς κέν με ἀναγνοίη τ' ἐόντα.

4 Ἀνέκαστον. Lege ἀνάκεστον. Habetur in Homero simplex ἀκέσσός. Il. N. 115:

— Ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν.

5 Καὶ χέρησιν τοῦ Α. κεῖσθαι. Sic in Manuscripto. Lege καὶ χέρησιν τοῦ ἀκεῖσθαι.

6 Ἴσῳ. Il. O. 217.

7 Ἀλλ' ἐπεί. Od. Ξ. 467.

Ἀνθεμόεντα,

Ἀνθεμόεντα. Ad id aptum ut conſecretur; aut variis floribus ornatum.

Ἀναρκμήτῳ. Aut ab hominibus magno cum labore conſtructo; aut ἀνδρὸς κεκμηκότος, *id eſt*, hominis mortui:

——— *Viri defuncti in ſepulchro.*

Ἀναγνοίην. Agnoſceret:

——— *Quomodo autem me agnoſceret talem exiſtentem?*

Ἀνήκεστον. Quaſi ἀνάκεστον, *id eſt*, inſanabile; ex A privativo & ἀκέσθαι, ſanare. Ἀνήκεστον κακὸν eſt malum terribile. Et:

Sciat hoc, quod nobis inſanabilis iracundia erit.

Ἀνέκραγον. Exclamavi:

Sed poſtquam primum exclamavi, non celabo.

Ἀνέφλυε. Ebulliebat. Vox ficta:

——— *Et ebulliebant limpida fluenta.*

Ἀναβροχθέντος. Abſorpti.

Ἀνάϊστα. Manifeſta, audita. Heliodorus vero intelligit, ſilentio ſuppreſſa, non vulgata.

Ἀνεμώλια. Vana; inſtar venti irrita, quod abeant μετὰ τὴν

---

8 Ἀνὰ αἶ' ἔφλυε. Il. Φ. 361.

9 Ἀνάϊστα. Extat Od. A. 273. Loquitur Ulyſſes de Epicaſtâ, aut, quemadmodum Tragici vocant, Jocaſtâ, quæ nupſit ſuo filio; & addit:

— Ἄφαρ αἶ' ἀνάϊστα Θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισι,

quod alii reddunt:

— *Statim autem hæc vulgata Dii fecerunt.*

Heliodorus autem intelligit:

— *Statim hæc ſilentio ſuppreſſa reddiderunt,*

quod falſum eſt. Quis enim Jocaſtæ hiſtoriam non audivit? Ad hunc Homeri locum alludit Heſychius; dicit enim Lexicographus: Ἀνάϊστα. (Forte ἀνάϊστα) Φανερὰ, ἀνήκοα, ἀναφανδά. Hìc idem ſignificat ἀνήκοα, ac τὸ Heliodori ab Apollonio laudati ἀνάγγελτα. Vide quoque eumdem Heſ. in ἀνάϊστα.

ὅιον ἀνεμοφόρητα·

——— Ἀνεμώλια [1] γάρ μοι ὀπηδεῖ.

Ἀνεμορμύρεσκεν. [2] Τῶν πεποιημένων ἡ λέξις καὶ μίμησιν· ὅιον ἀϊέζῃ, ἀνετάραττεν·

Πᾶσ' [3] ἀμορμύρεσκε [4] μυκωμῇσι. [5] ———

Ἀνεροίβδησεν. [6] Ἀνέπαυσεν·

——— Τρὶς δ' [7] ἀναῤῥοιβδεῖ.

Ἀναιδής. Μεταφορικῶς, ὁ βίαιος, καὶ σκληρὸς, καὶ ἀναιδής.

Ἀναμετρήσαιμι. Διέλθοιμι·

Ὄφρ' ἔτι [8] τὴν ὁλκὴν ἀναμετρήσαιμι θάλασσαν. [9]

Ἀνασχόμενος. Ἀναλείνας·

Κόψεν [10] ἀναχόμενος χείρη δρυός. ———

Ἀντιφερίζειν. Ἐξισοῦσθαι.

Ἄναλτον. Ἀπλήρωτον·

Βέλεσι [11] αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον.

Ἀναγνώσῃ. Οἷον ἀναγνωρισάσῃ·

Εἵματ' [12] ἀναγνώσῃ. ———

Ἀνάεδνον. Ἄνευ ἐδνων τῶν διδομένων ὑπὸ τῶν μνηστήρων ταῖς μελλούσαις γαμεῖσθαι·

Τάων, [13] ἣν κ' ἐθέλῃσι φίλῳ ἀνάεδνον ἀγέσθω.

---

[1] Ἀνεμώλια. Il. E. 216.

[2] Ἀνεμορμύρεσκεν. Hes. & alii legunt ἀναμορμύρεσκε.

[3] Πᾶσ'. Od. M. 238.

[4] Ἀμορμύρεσκε. Lege ἀνεμορμύρεσκε.

[5] Μυκωμῇσι. In Homero hodie legitur κυκωμῇσι, *id est*, permixta; nec potest stare μυκωμῇσι, ob metrum.

[6] Ἀνεροίβδησεν. Lege ἀνεῤῥοίβδησεν. Hoc reperitur Od. M. 236 & 431. Sic lege in in Hes. pro ἀνεῤῥοίβδησαν. Et hoc modo corrige gloſſam, ἀνέπαυεν, ἀνεῤῥόφησεν: ref-

ἀνέμων, *id est*, simul cum ventis: quasi a ventis abrepta:

——— *Inutiles enim mihi sunt comites.*

Ἀνεμορμύρεσκε. Vox ficta ad imitationem; quasi ebulliebat, conturbabatur:

Tota conturbabatur mugiens. ———

Ἀνεροίβδησεν. Absorbebat: .....

——— *Ter autem absorbet.*

Ἀναιδής. Metaphorice, violentus, & præfractæ mentis; impudens.

Ἀναμετρήσαιμι. Remetirer, transirem:

Ut rursus perniciosum transirem mare.

Ἀνασχόμενος. In altum tollens:

Percussit autem in altum tollens segmine quercûs. ———

Ἀντιφερίζειν. Exæquari.

Ἄναατον. Insatiabilem:

Vult mendicando pascere suum ventrem insatiabilem.

Ἀναγνοήσῃ. Recognoscenti:

Vestes recognoscenti. ———

Ἀνάεδνον. Absque muneribus quæ sponsæ sponsus dabat:

Quarum quam voluerit dilectam absque solitis muneribus abducat.

---

pexit enim Hes. hæc Homeri loca. AN & EN finale eodem fere compendio scribuntur; unde nata confusio.

7 Τρὶς σ'. Od. M. 105.

8 Ὄφρ' ἔτι. Od. M. 428.

9 Θάλασσαν. In Homero Χάρυβδιν.

10 Κόψω. Od. Ξ. 425.

11 Βάλεσθαι. Od. P. 228.

12 Εἵματ' ἀναγνόσῃ. Od. T. 250. Hodie minus bene σήματ'. Ulysses enim descripserat, quales suæ vestes essent, qualis sua læna purpurea.

13 Τάων. Il. I. 146.

Ἀνήνορα. Ἀνανδρον·

Μή μ' [1] ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης.

Ἀναΐδῃ. Ἀφώνῳ·

——— Καθ' [2] ἕζετ' ἴσῳ ἀναύδῳ,

Θυμὸν ἔδων. ———

Ἀννεῖται. Ἀναφέρεται, ἀνατέλλῃ·

Ὦ φίλοι, [3] ἢ γάρ τ' ἴδμεν ὅπως ζόφος, ἠδ' ὅπως ἠώς,
Οὐδ' ὅπως ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσι ὑπὸ γαῖαν,
Οὐδ' ὅππως ἀννεῖται. ———

Ἀναγκαίη. Ἀνάγκη·

Ἀννέφελος. [4] . . . . . .

——— Ἀλλὰ [5] μάλ' ἄθρη
Πέτρῃ ἀννέφελος. ———

Ἀναστήσας. Κατὰ μὲν τὴν ἡμέτεραν ἔννοιαν·

Χειρὸς [6] ἀνασήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα.

ἔστιν δὲ ἡ ἀντὶ τοῦ, ἀνάσσαλον ποιήσας·

Τὼς [7] μὲν ἀνασήσειεν, ὁδὶ Ἀτρείδῃσιν ἐναίζοι.

Ἀνωϊστί. Ἀνυποπτώτως. ἄνοδ δ' ὅπως. ἡ ἀναΐξον, ἀντὶ τοῦ ὑπονόησον. [8]

Ἀναφῆναι. Ἐνδεῖξαι τὴν τοιοῦτον·

Μὴ μὲν πρὶν [9] Ὀδυσῆα μὲν Τρῴεσσ' ἀναφῆναι.

---

[1] Μή μ' ἀπογυμνωθέντα. Od. K. 301. Sic versus legendus:

Μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν ἡ ἀνήνορα θείη.

Vide Etymol.

[2] Καθ' ἕζετ'. Od. K. 378. Lege ut apud Hom. κατ' ἄρ' ἕζεσ.

[3] Ὦ φίλοι. Od. K. 190.

[4] Ἀννέφελος. Prætermissa glossa ex Hesychio restituenda est; scilicet ., ἄνευ νεφέλης.

[5] Ἀλλά. Od. Z. 44.

Ἀνήνορα. Effœminatum :

Ne te nudatum imbellem & effœminatum faciat.

Ἀναΐδω. Muto :

——— *Sedes autem ſimilis muto,*
Animum rodens. ———

Ἀννεῖται. Surſum attollitur, oritur :

O amici, non enim ſcimus ubi occaſus, neque ubi aurora,
Neque ubi Sol hominibus lucem præſtans vadit ſub terram,
Neque ubi oritur. ———

Ἀναγκαίη. Neceſſitas.

Ἀννέφελος.

——— *Sed potius ſerenitas*
Volat abſque nube. ———

Ἀναστήσας. In ſenſu quidem apud nos uſurpato :

Manu prehenſum cum ſurgere feciſſet fortem Laodamanta.

Sumitur & pro, *poſtquam diſturbaſſet :*

Illos quidem ſubverſos diſturbaret, at Atridem interficeret.

Ἀνωϊστί. Inopinato ; quaſi ἄνευ τοῦ οἴεσθαι, *id eſt*, abſque ut quis de eo cogitet : & ἀνάϊστον ſignificat inexpectatum.

Ἀναφῆναι. Deſignare talem :

Non prius quidem Ulyſſem apud Trojanos deſignaturam.

---

6 Χειρός. Od. H. 170. Memoriâ lapſus Apollonius duos hîc verſus confundit & commiſcet. Pro χειρὸς, legendum :

Υἱὸν ἀναστήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα.

Supra dixerat Poeta :

Χειρὸς ἑλὼν Ὀδυσῆα. —

Unde natus error.

7 Τὸς μὲν. Il. A. 191.

8 Ὑπονόησον. Heſ. ἀνόησον. Lege in utroque ἀνυποπόησον.

9 Μὴ μὲν πρὶν. Od. Δ. 254.

Ἀνιηρέστερον. [1] Λυπηρέστερον. Ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀνιηρὸν, πλεονασμῷ τὸ συγκριτικὸν ἀνιηρέστερον.

Ἀνάψαι. Προσάψαι.

——— Ἐθέλεις [2] δέ κε μῶμον ἀνάψαι.

Ἀνέχησι. Ἡ μὲν λέξις ἐν τῇ Τ τῆς Ὀδυσσείας·

Εὐδικίας [3] ἀνέχησι· φέρησι δὲ γᾶια μέλαινα.

ὁ δὲ Ἀρίσταρχος· εὐδικίας ἄνω ἔχει. σημαίνει δὲ, τὸ αὔξοι, καὶ μὴ τἀναντίον καταλάβοι. [4]

Ἀνέχεσθαι. Ἡ μὲν λέξις ἐν τῇ Ρ τῆς Ὀδυσσείας·

Ἀνθρώπους [5] ἀνέχεσθε, ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ.

δηλοῖ ἢ τὸ ἀναδέχεσθε καὶ ἀφαιρόσκειν.

Ἀνέγνω. Ἐπέγνω·

——— Οὐ γάρ [6] πω τις ἐὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.

Ἀνιόντος. Ἀνερχομένου, ἀνατέλλοντος·

——— Ὑπερίοντος [7] δ' ἀνιόντος.

Ἀντιβολήσειν. [8] Ἐπιτεύξειν. ἐν τῇ Φ τῆς Ὀδυσσείας.

Ἀναρμέοιο. [9] Ἀνθρωπίνου αἵματος.

Ἀντιόων. Ὑπαντῶν·

Ἀντιόων [10] ταύρωντε. ———

---

[1] Ἀνιηρέστερον. Legitur Od. B. 190.

[2] Ἐθέλεις. Od. B. 86. Male in Manuscripto ἐθέλοι.

[3] Εὐδικίας. Od. T. 111.

[4] Καταλάβοι. Emenda & lege καταβάλοι. Sic enim habet Hes. in voce ἀνεχήσει; pro quo ἀνέχησι legendum nemo huc usque animadvertit. Ἄυξει, inquit, καὶ ἄνω ἔχῃ, καὶ μὴ καταβάλῃ. Hæc omnia lege in optativo, ut apud Apollonium.

[5] Ἀνθρώπους. Od. P. 13.

[6] Οὐ γάρ. Od. A. 216.

[7] Ὑπερίοντος. Sic legitur in Homero, Od. A. 24:

Οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίοντος, οἱ δ' ἀνιόντος.

[8] Ἀντιβολήσειν. Non invenitur in libro ab Apollonio laudato, nec in aliis. Ergo legendum ἀντιβολήσεις quod extat Od. Φ. 306:

Ἀνιηρέστερον. Triſtius: ex poſitivo enim ἀνιηρὸν, formatur in comparativo gradu ἀνιηρέστερον.

Ἀνάψαι. Alligare, annectere:

——— *Vis autem mihi ignominiam alligare.*

Ἀνέχησι. Hæc quidem vox occurrit in libro Odyſſeæ undevigeſimo:

Jura ſuſtentat: fert autem terra nigra.

Ariſtarchus explicat ἀνέχησι quaſi ἄνω ἔχῃ, *id eſt*, in altum efferat. Significat autem: *augeat nedum ut dejiciat.*

Ἀνέχεσθαι. Hæc quidem dictio occurrit in libro Odyſſeæ ſeptimo decimo:

Homines nutrire, habentem quidem dolores animo.

Significat excipere ac nutrire.

Ἀνέγνω. Agnovit:

— *Nullo enim unquam pacto quiſquam ſuum ipſe parentem agnovit.*

Ἀνιόντος. Surgentis, orientis:

——— *Soliſque orientis.*

Ἀντιβολήσειν. Conſequeris. Extat in libro Odyſſeæ vigeſimo primo.

Ἀνδρομέοιο. Humani ſanguinis.

Ἀντιόων. Obviam proceſſurus:

Obviam proceſſurus taurorumque & agnorum ſacrificio.

— Οὐ γάρ τοῦ ἑκηβόλου ἀντιβολήσεις.

9 Ἀνδρομέοιο. Hîc prætermiſſæ ſunt gloſſa & Homerici loci citatio, cujus ſola ſupereſt explicatio. Sic conſtrue locum: ἀνδρομέοιο, ἀνθρωπίνου; *id eſt*, ἀνδρομέοιο, humani. Sequitur exemplum depromptum ex Odyſſeâ X. 19:

Αἵματος ἀνδρομέοιο. —

ἀνθρωπίνου αἵματος, *id eſt*, ſanguinis humani. In Ven. editione ἀνθρωπίης, & in Flor. ἀνθρωπίῃ legebatur, quod ſemper hæc vox ſcripta fuerit per compendium; ut hîc in noſtro Apollonio legitur ἀνίνῃ pro ἀνθρωπίνῃ. Docet Heſ. ἀνδρόμεον eſſe vocem Creticam.

10 Ἀντιόων. Od. Δ. 25. Sic legitur integer verſus:

Ἀντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης.

Ἀνόπαια. Ἔνιοι μὲν, ὄνομα ὀρνέου. ᾧ χὸ ἐν ἄλλοις·

Φήνῃ [1] εἰδομένῃ. ———

ἔνιοι δὲ, ἀνοπαίως, ὅ ἐστιν, ἀοράτως. τινὲς δὲ, ἀνὰ τὴν ὀπὴν, [2] τὴν θυρίδα·

Ὄρνις [3] δ' ὡς ἀνόπαια διέπταλο. ———

Ἀνίαζε. Ἠνιᾶτο·

Ἀλλ' ὅτε [4] δή ῥ' ἀνίαζε γέρων. ———

Ἀνάποινος. Ἄλυτρος.

Ἀναμαιμάει. [5] Ἀναφέρεται. [6] κατὰ μίμησιν ἴσχει.

Ἀνδροτῆτα. Ἀνδριότητα. [7]

Ἀναπρῆσαι. Ἀναφυσῆσαι. [8]

Ἀξύλῳ. Ὁ μὲν, ἀξυλίσῳ, ἐξ οὗ ἄδειὸς ἐξυλίσατο, δι' ὃ τὸν πολύξηλον [9] πάντως ἀπόμβῳ· οἱ δὲ, πολυξύλῳ. ἐπεὶ τὸ Α δηλοῖ· καὶ τὸ πολὺ, ὡς ἀχανὲς πέλαγος. οἱ δὲ, ὁμοξύλῳ· ὁμοῦ ἐχούσῃ πεφυκότα καὶ συνηθροισμένα τὰ ξύλα.

Ἄξαντε. Δυϊκῶς. καταξάντες. [10] οἱ δύω ἵπποι.

---

[1] Φήνῃ. Od. Γ. 372. Minerva abit similis aquilæ:

Ὣς ἄρα φωνήσασ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Φήνῃ εἰδομένη. —

[2] Ἀνὰ τὴν ὀπήν. Addit Hes. τῆς θύρας. Optime omnium Clarissimus Bochartus cum hâc voce confert Hebraicum אנפה *anapha*; quæ est avis ab iracundiâ dicta, ac quædam aquilæ species. Hæc vox occurrit in Levit. 11, 19. & Deut. 14, 18. Alii reddunt אנפה per ardeam, alii per picam; quidam, ut Thargum, per milvum: quod in rem optime quadrat.

[3] Ὄρνις. Od. Α. 320.

[4] Ἀλλ' ὅτε. Od. Δ. 460. Sic versus in vulgatis legitur editionibus:

Ἀνόπαια.

Ἀνόπαια. Quidam avis genus intelligunt: etenim in alio Homeri loco legitur:

Aquilæ ſimilis. ——

Alii ἀνοπαίως, quod eſt, citra aſpectum. Alii ἀνὰ ὀπὴν, *id eſt*, per foramen, per portam:

Quaſi avis ἀνόπαια *avolavit.* ——

Ἀνίαζε. Moleſtiâ premebatur:

Sed cum jam moleſtiâ premebatur ſenex. ——

Ἀνάποινος. Sine pretio redemptionis.

Ἀναμαιμάει. Vox ficta per imitationem. Significat *ſurſum fertur.*

Ἀνδροτῆτα. Virilitatem, virile robur.

Ἀναπρῆσαι. Effundere.

Ἀξύλῳ. Alii quidem interpretantur ἀξυλίστῳ, *id eſt*, in quam nullus lignatum venit; per quod ligno abundantem omnibus modis intelligimus. Alii vero πολυξύλῳ, *id eſt*, ligno repletam; quoniam *alpha* deſignat multitudinem, ut in ἀχανὲς πέλαγος. Alii demum reddunt ὁμοξύλῳ, *id eſt*, ſimul adhærentia & in unum collecta habentem ligna.

Ἄξαντε. In duali numero; ſignificat, *cum ſregiſſent*. De duobus equis agitur.

Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζε γέρων. —

5 Ἀναμαιμάει. Il. Υ. 490.

6 Ἀναφέρεται. Agitur de igne qui erumpens ſurſum fertur. Heſ. ἀναφαίνεται, ἀναφέρεται, ἀναζεῖ.

7 Ἀνδριότητα. Lege ἀνδρειότητα.

8 Ἀναφυσῆσαι. Habet quoque Heſ. ἀναπρῆσαι, quod nuſquam tamen in Homero legitur. Sed bis, Il. Ι. 433. & Od. Β. 81:

Δάκρυ' ἀναπρήσας. —

9 Πολύξηλον. Lege πολύξυλον.

10 Κατάξαντες. Il. Ζ. 40. & Π. 371.

Ἄξετε. Ἄγετε·

Ἄξετε [1] δὲ Πριάμοιο βίλω. ——

Ἄξον. Κάταξον·

Ἄξον [2] δὴ ἔγχος Διομήδεος. ——

Ἀξέστῳ. Μὴ ἐξεσμῷ.

Ἀολλέες. Ἀθρόοι.

Ἀορτήρ. Ἀναφορεύς. [3]

Ἀοσσητήρ. Βοηθός.

Ἀορτήρεσσιν. Ἀφ' ὧν ἥρτηται τὰ δόρατα.

Ἀοιδιάει. Μετὰ τέρψεως ᾄδει.

Ἄορας. Γωνάτας·

Ἀιτίζων [4] ἀπόλυς, σὺν ἄορας, ὐδὲ λέβητας.

Ἀολλίσασα. Σωαθροίσασα.

Ἀπάτερθεν. Ἄτερθεν, χωρίς.

Ἀπάλαμνος. Ἀμήχανος, ἢ σέρησιν ϝ παλαμᾶος, ὁ ὃς μηχανᾶος. παλάμαι γὰρ, αἱ μηχαναί· ἀπὸ τῶν παλάμων αἱ δηλοῦσι τὰς χεῖρας, δι' ὧν τὰ πλείονα μηχανώμεθα. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἄπειρον·

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ [5] ἀπάλαμνος. ——

Ἀπατηλόν. [6] Παραλογισμόν.

Ἀπάφων. [7] Ἀπατήσω, παραλογίσομαι.

Ἀπαίνυσθαι. Ἀφαιρεῖσθαι.

Ἀπαλθήσεσθον. Δυϊκῶς, ἤτοι ἀποθεραπεύσωσι·

Ἕλκε' [8] ἀπαλθήσεσθον. ——

---

[1] Ἄξετε. Il. Γ. 105.

[2] Ἄξον. Il. Z. 306.

[3] Ἀναφορεύς. Omissum certe vocabulum. Adde, ὃ ἐίφος.

[4] Ἀιτίζων. Od. P. 222.

[5] Ὡς δ' ὅτ' ἀνήρ. Il. E. 597.

[6] Ἀπαλῆλόν. Quidam deducunt τὸ ἀπατάω ex Hebraico תמתה *seducere*.

Ἄξετε. Adducite:

Adducite autem fortem Priamum. ——

Ἄξον. Frange:

Confringe jam haſtam Diomedis. ——

Ἀξέστῳ. Non abraſo.

Ἀολλέες. Denſi.

Ἀορτήρ. Id ex quo ſuſpenditur enſis.

Ἀοσσητήρ. Auxiliator.

Ἀορτήρεσσιν. Lora ex quibus ſuſpenduntur haſtæ.

Ἀοιδιάει. Cum voluptate canit.

Ἄορας. Mulieres:

Petens fruſta panis, non enſes neque lebetes.

Ἀολλίσασα. Quum congregaſſet.

Ἀπάτερθεν. Procul, abſque, ſine.

Ἀπάλαμνος. Conſilii expers; ex *alpha* privativo & παλαμᾶσθαι, quod eſt machinari. Παλάμαι enim ſunt artes: & derivatur hoc nomen ex παλαμῶν, *id eſt*, manibus quarum ope pleraque machinamur. Significat & rudem ac inſcium:

Sicut autem quum vir neſcius. ——

Ἀπατηλόν. Fallax.

Ἀπάφων. Decipiam; circumveniam.

Ἀπαίνυσθαι. Auferre.

Ἀπαλθήσεσθον. In duali numero; curabunt:

Vulnera curabunt. ——

---

7 Ἀπάφων. In Heſ. Ἀπαφῶ, ἀπατήσω. At in Homero nec ἀπάφων nec ἀπαφῶ habetur. In Oppian. Halieut. L. 3. verſu 444. legitur ῥηϊδίως ἀπαφῶν, quod Schol. interpretatur ἀπατῶν, ἀπατήσας. Extat ἀπαφίσκω Hom. Od. A. 216.

8 Ἕλκι. Il. Θ. 405.

Ἀπαλεξήσειν. Βοηθήσειν.

Ἀπαιτίζοντες. Κατὰ παρέκτασιν, ἀπαιτοῦντες.

Ἄπαστος. Ἀγευσ⊖. πάσασθαι γὰρ, τὸ γεύσασθαι. οἷον ἅμασ⊖, ἁμάσσω⊖.. τὸ μάσασθαι γὰρ, τὸ πάσασθαι· κατ' οἰκονομίαν τοῦ Μ πρὸς τὸ [2] Π.

Ἀπ' ἐσχαρόφιν. Χωρὶς τοῦ ἐχάρας.

Ἀπερωεύς. Κωλυτής.

Ἀπειλεῖς. Ποτὲ μὲν, κυρίως·

Καὶ δή μοι γέρας [3] αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς.

ὅπου δὲ τοῦ ἀυχεῖν·

[4] Ἦ μὲν ἀπειλήσας βιτάρμονας εἶναι ἀρίστους.

ὅπου δὲ τοῦ δόξασθαι·

Αὐτίκα δ' [5] ἠπείλησεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι.

Ἀπεραίη. [6] Ἠπειρωτική.

Ἀπεμυθολόμην. [7] Ἀπηγόρευον. γράφεται δὲ καὶ ἐπεμυθεόμην, ὃν τρόπον καὶ ἐπελελλόμην.

Ἀπερρίγασι. Πεφρίκασι. μεταφορικῶς δὲ κεῖται ἡ λέξις.

Ἀπενάσσατο. Ἀπεφύκισεν.

Ἀπολυμαίνοντο. Ἀπεκαθάρσιον, ἀφηγνίζοντο.

Ἀπερείσια. Ἄπειρα τῷ πλήθει, πολλά.

Ἀπέφθιθον. Ἀπεφθάρησαν·

——— Ἀπέφθιθον [8] ἑῶν λοιποὶ ἑταῖροι.

Ἀπερύκει. Ἀποκωλύει.

Ἀπεσκέδασεν. Ἀπεσπόρπισεν.

---

[1] Ἀπαιτίζοντες. Legitur Od. B. 78.

[2] Τοῦ. Lege τό.

[3] Καὶ δή μοι γέρας. Il. A. 161.

[4] Ἦ μὲν ἀπείλησας. Od. Θ. 383.

Ἀπαλεξήσειν. Auxilium allaturum.

Ἀπαιτίζοντες. Parectasis . pro ἀπαιτοῦντες, *id est*, repetentes.

Ἄπαστος. Jejunus, qui non gustavit. πάσασθαι enim est *gustare*. Idem est quod ἄμαστος, ἀμάσητος : etenim πάσασθαι dicitur quasi μάσασθαι, *gustare*, ob affinitatem quæ intercedit inter M & Π.

Ἀπ' ἐσχαρόφιν. Seorsum a foco.

Ἀπερωεύς. Qui impedit.

Ἀπειλεῖς. Aliquando quidem proprie :

Et jam mihi præmium ipse te ablaturum minitaris.

Sumitur & pro gloriari :

Utique gloriatus es tripudiatores fore optimos.

Significat & vovere :

Statim autem vovit procul jaculanti Apollini.

Ἀπεραίη. Epirotica.

Ἀπεμυθεόμην. Prohibebam. Scribitur quoque & ἐπεμυθεόμην, ut significet, *imperabam*.

Ἀπεῤῥίγασι. Horrore perculsi sunt. Metaphorice hæc vox accipitur.

Ἀπενάσσατο. Migraverat.

Ἀποαυμαίνοντο. Purgabantur, expiabantur.

Ἀπερείσια. Quorum magna & innumerabilis est multitudo.

Ἀπέφθιθον. Perierunt :

——— *Perierunt boni socii.*

Ἀπερύκει. Arcet ; prohibet.

Ἀπεσκέδασεν. Dispersit.

---

5 Αὐλίκα σ'. Il. Ψ. 872.

6 Ἀπειρόν. Lege ut apud Homerum Od. H. 8. ἀπειρεσίη, ubi Schol. ἄπειρον πλῆθος. Ἠπειρωτική.

7 Ἀπεμυθεόμην. Il. I. 109 : Πόλλ' ἀπεμυθεόμην. ——

8 Ἀπέφθιθον. Od. E. 133.

Ἀπεκόσμεον. Ἀπετίθεντο. συνέσειλαν.

Ἀπέλεθρον. Ἀμέτρητον, πολύ. πέλεθρον γὰρ, εἶδος μέτρου.

Ἀπεκαίνυτο. Ἐνίκα, ἀπὸ τοῦ ἄποινα τοὺς καμνοντας τοὺς νικῶντας εἶναι.

Ἀπήμων. Ἀβλαβής.

Ἀπήυρα. Ἀφείλετο.

Ἀπηλεγέως. Ἀπολελεγμένως, ἀποτόμως.

Ἀπήωροι. Ἀπεωρημένοι, ἐγκείμενοι.

Καλοί τε μεγάλοι τε. ———

Ἀπίης γαίης. Τῆς μακρὰν ἀπούσης. ἦλθον δὲ ἐκ τούτων·

Ὡς δὲ πάτηρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζῃ
Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ.

εἰ δὲ, τὴν Πελοποννήσου, κακῶς.

Ἀπινύσσων. Ἀφρονούντων. ἀ σωφρονῶν. οὐκ ὢν ἐν αὐτῷ·

——— Ὁ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄθμαλι κῆρ' ἀπινύσσων.

Ἀπ' ἰκριόφιν. Ἀπὸ τοῦ ἱκρίου. λέγει δὲ ἴκριον, καὶ τὸ ὑπὲρ κυβερνήτου καθέδραν. ἴκρια δὲ, καὶ τὰς σανίδας καὶ τὸ κέρας λέγει.

Ἀπλοΐδας. Ἱμάτια μικρά.

Ἀπό. Ἐπὶ μὲν τῆς προθέσεως·

Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐστι παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης.

---

[1] Ἀπιωρημένοι. Lege ἀπηωρημένοι. Sic legitur versus Od. M. 435:

— Ἀπήωροι δ' ἔσαν ἔζοι
Μακροί τε μεγάλοι τε. —

Quæ duo epitheta idem fere significant: nam *magna* sunt quæ *longa*. Melius in Apollonio:

Καλοί τε μεγάλοι τε. —

Ἀπεκόσμεον. Auferebant; colligebant.

Ἀπέλεθρον. Immenſum; multum: πέλεθρον enim eſt ſpecies menſuræ.

Ἀπεκαίνυτο. Vincebat: ſic dicitur quod victor procul abſit, ἀπὸ τοῦ κάμνειν, *id eſt*, a morte, ab occiſione.

Ἀπήμων. Illæſus.

Ἀπηύρα. Abſtulit.

Ἀπηλεγέως. Aperte, præciſe; expreſſis verbis.

Ἀπήωροι. Suſpenſi, adhærentes:

Pulchri & magni. ———

Ἀπίης γαίης. Longe diſtantis. Hujuſce explicationis veritas ex hoc probatur:

Utque pater ſuum filium amanter excipit
Venientem ex longinquâ terrâ anno decimo.

Errant qui Peloponneſum intelligunt.

Ἀπινύσσων. Non ſapiens, non mentis compos; extra ſe abreptus & a ſede mentis dimotus:

— *Hic autem gravi angebatur anhelitu a mente alienatus.*

Ἀπ' ἰκριόφιν. Ex tabulato. Vocat autem ἴκριον ipſammet ſedem gubernatoris; & per ἴκρια intelligit quoque tabulas & antennam.

Ἀπλοΐδας. Parvas veſtes.

Ἀπό. Aliquando quidem pro præpoſitione ſumitur:

Non enim a quercu es olim fabulosâ, neque a petrâ.

---

2 Ὡς δὲ πάτης. Od. Π. 17.

3 Φίλα φρονέων. In Homero legitur unâ voce φιλοφρονέων. In ſecundo verſu, poſt ἀπίης, lege γαίης, quod erat omiſſum.

4 Ὁ δ' ἀργαλέῳ. Il. O. 10.

5 Οὐ γάρ. Od. Τ. 163.

6 Ἔστι. Lege ἔοτι.

ἀντὶ δὲ τῦ, ἄπωθεν·

——— Πολλὸν [1] γὰρ ἄπο πλυνοί εἰσι πόλη@.

Ἄποινα. Τὰ ἀντὶ τίν@ ἐπτίσματα. ὅιον ἄπωνα, [2] ἂν ἔχων ἀπωνεῖταί τις.

Ἀποῦρας. Κυρίως μὲν, ἀφορίσας·

——— Ἄλλοι [3] γάρ ὁι ἀπουρίαγσιν ἀρῦρας.

καταχρηστικῶς δὲ, ὅπὶ τῦ ψιλῶς ἀφελέσθαι·

——— Ἑλὼν [4] γὸ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.

ὅιον ἀφελόμην@ ἠτίμασεν.

Ἀποφθίμην. Ἀπολοίμιλν.

Ἀποφώλια. [5] Ἀπαίδευτα. τὰ γὰρ διδασκαλεῖα, φωλεὺς λέγουσιν, ὅιον πωλεὺς, ἀπὸ τῦ σωθῆναι εἰς αὐτὰ φοιτᾶν. λέγεται δὲ καὶ ὁ σκολεινὸς τόπ@, ἀπὸ τῦ ἀπολωλέναι τὸ φῶς·

[6] Ἦ δὴ ἀλιτρός γ' ἐστὶ, καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς.

Ἀποστήσονται. Ἀπομισθώσονται [7] σταθμῷ·

Δείδω, [8] μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται [9] Ἀχαιοὶ

Χρεῖ@. ———

Ἀποδίωμαι. Ἀποδιώξω.

Ἀποβλύζων. Ἀναβάλλων. τῷ πεποιημένων ἡ λέξις·

Οἶνο [10] ἀποβλύζων· ———

---

1 Πολλόν. Od. Z. 40.

2 Ἄπωνα. Locum corruptum sic lege: Οἷον ἄπωνα ἃ ἂν ἔχων, &c.

3 Ἄλλοι γάρ. Il. X. 489.

4 Ἑλὼν γάρ. Il. A. 356.

5 Ἀποφώλια. Vide Etymol.

6 Ἦ δὴ ἀλιτρός. Od. E. 182.

7 Ἀποκομίσωνται. Sic legitur in Hes. ἀποκομίσωνται. σταθμῷ γὸ ἀποδίδοσαν; quæ ultima verba fortasse ex Apollonio exci-

Aliquando

Aliquando vero significat *procul:*

——— *Procul enim absunt labra ab urbe.*

Ἄποινα. Quæ pro aliquo persolvuntur; quasi ἀπωτα, *id est*, quæ quis habens redimitur.

Ἀπούρας. Proprie quidem est, qui aliquem ex propriis finibus expellit:

——— *Alii enim eum ex propriis finibus expellunt.*

Abusive usurpatur & pro simpliciter auferre:

——— *Capiens enim habet præmium, ipse abripiens,*

quasi, abripiens præmium, me ignominiâ affecit.

Ἀποφθίμην. Peream.

Ἀποφώλια. Inerudita, illitterata. Scholas enim vocant φωλεὺς quasi πωλεὺς, *id est*, in quibus quis assidue versatur; quod semper ad ea se conferant. Sic quoque vocatur locus obscurus, quod ex eo perierit omne lumen:

Profecto improbus es, & non illitterata sciens.

Ἀποστήσωνται. Ad mensuram appendant:

Timeo enim ne hesternum ad mensuram appendant Græci Debitum. ———

Ἀποδίωμαι. Expellam.

Ἀποβαΐζων. Rejiciens. Vox ficta:

Vinum rejiciens. ———

---

derant. Vide Etymologum Magnum in φάτης.

[8] Δείδω. Il. N. 745.

[9] Ἀποσήσωνται. Sic legebant Critici veteres pro hodierno ἀποτίσωνται. Hanc lectionem sequuntur Hes., Etymologus in vocem φάτης, Eustathius, Schol. & Phavorinus.

[10] Οἶνα. Il. I. 487.

Ἀποδρύψωσιν. Ἀποξύσωσιν, ἀποσύρωσιν.

Ἀποτμήξαντες. Ἀπολεμνόμενοι, ἀποχωρίσαντες.

Ἀποδοχμώσας. Πλαγιώσας. πλάγιον γὰρ βέβληκὼς τὸ τράχηλον.

Ἀπόερσε. Ἀπέπνιξεν ἐν ὕδατι.

Ἔνθά ¹ με κῦμ' ἀπέρσε. ———

Ἀπόστιχε. Ἄπιθι.

Ἀπομόρξατο. Ἀπεψήσατο.

Ἀπορρῶγες. Αἱ ἀπέχουσαι πέτραι.

Ἀκταὶ ² ἀπορρῶγες, λιμηνόφρονα πολιηκτιτῶν.

Ἀπριάτην. Ἄκαιρον, ἄνευ τοῦ πρίασθαι. ἀπριάτως ἐχρημάτισαν, ὡς τὸ ἄρδην, ἢ ἀποράδην, ἢ οὐκ ὀρθῶς, οἷον τὸ ἀπριάτην. ἐστὶ καὶ ἀρσενικὸν ³ ἐλέγετο, τὸ ἀπρίατον. ὁ δὲ Κράτης ⁴ κακῶς γράφει·

Ἥρως ἀπριάτης. ———

Ἀποσκύδμαινε. Ὀργίζου, χολῶ.

Ἀποκηδήσαντες. ⁵ Ἀπαναψήσαντες.

Ἀπολιχμήσονται. Ἀπολείξουσι.

Ἀποστάδά. Πόρρωθεν, ἄπωθεν· οἷον ἀποσηδὰ, ἐξ ἀποσήματος.

Ἀπόπροθεν. Μακρόθεν.

Ἀποπροέηκεν. Ἐξαπέστειλεν.

Ἀπογυμνώσεις. ⁶ Ἔστι μὴ, ἀποχολώσεις. ⁷ λέγεται ὑπὸ φιλῶν, βλά-

---

¹ Ἔνθά με. Il. Z. 348.

² Ἀκταί. Od. N. 98.

³ Ἀρσενικόν. Sic scripsit Alberti, qui hæc verba ad Hes. laudavit. Mallem legere ἀρσενικῶς, præsertim cum terminationes κον & κως in hoc Ms. per idem compendium scriptæ reperiantur.

⁴ Κράτης. De Poetâ Comico hîc agitur; non vero de Grammatico, quem sæpius laudat. Fuerunt & duo Philoso-

Ἀποδρύψωσι. Lacerent ; dilaniatum avellant.

Ἀποτμήξαντες. Intercludentes, ſeparantes.

Ἀποδοχμώσας. Oblique reclinans ; obliquum inflectens collum.

Ἀπόερσε. Suffocavit in aquis :

Ubi me fluctus ſuffocaviſſet. ——

Ἀπόστιχε. Abi.

Ἀπομόρξατο. Abſterſit.

Ἀπορρῶγες. Prominentes ſcopuli :

Littora prominentia, in portum vergentia.

Ἀπριάτην. Non emptam ; abſque emptione. Adverbialiter formatur, ut ἄρδην, affatim, σποράδην, ſparſim. Non vero adjective uſurpatur cum articulo fœminino : nam ſic & in maſculino diceretur, ὁ ἀπρίαλον. Crates autem male ſcripſit :

Ἥρως ἀπριάτης. ——

Ἀποσκύδμαινε. Iraſcere ; ſuccenſe.

Ἀποκηδήσαντες. Negligentes.

Ἀπολιχμήσονται. Allambent.

Ἀποστάδά. Procul, eminus ; quaſi ἀποστηδὰ, ex intervallo.

Ἀπόπροθεν. Procul.

Ἀποπροέηκεν. Emiſit.

Ἀπογυώσεις. Eſt quidem proprie, *claudum reddas*. Simpli-

---

phi ejuſdem nominis ; alter Cynicus, Aſcondi filius, Hipparchiæ maritus, & Diogenis Cynici diſcipulus ; alter vero Academicus, Polemonis diſcipulus & amicus : fuerunt & duo Comici ſic vocati. At Etymol. p. 79. dicit quædam adverbia formari ἀπὸ τῆς αἰολικῆς, ὡς τὸ, ἡ ἀπριάτη, ὁ ἀπριάτης, τῇ ἀπριάτῃ, τὴν ἀπριάτην.

5 Ἀποκηδήσωλες. Legitur in Homero, Il. Φ. 413. ἀποκηδήσωλε in Duali.

6 Ἀπογυώσεις. Lege ἀπογυιώσεις, ut eſt in Heſychio, pro Homerico ἀπογυιώσῃς.

7 Ἀποχολώσεις. Lege ἀποχωλώσεις.

ψεις, ὅτε φησί·

Μή μ' ἀπογυώσεις [1] μηρί᾽ ἀλκῆς τε. ———

Ἀποθύμια. Τὰ μὴ καταθύμια, ἀλλὰ προσάντη τῇ ψυχῇ.

Ἄπο σκοποῦ. Ἀπροσκέπτως.

Ὦ φίλοι, [2] ἢ μὰν ὔμμιν ἄπο σκοπὸς. ———

Ἀποπτανίουσιν. Δειλιάσαντες ἀποταινίσσουσιν, ἢ ἀφιβλέψουσιν ὅπως φύγοιεν.

Ἀπόφημι. Ἀπολέγω· ἢ ἀφῤῥησιάζω, μὴ παῤῥησίας λέγω.

Ἀπότροπος. Οὐκ ἐπιστρέφων εἰς τὴν πόλιν, ἀπολετραμμένος τοῦ ἄστεος ἀναστροφῆς.

Αὐτὰρ ἐγὼ [3] παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος. ———

Ἀποβρίξαντες. Ἀπονυξάντες.

Ἀπηλοίησεν. Ἀπέκοψεν.

Ἀποδρύπει. Καταξύσει.

Ἀπολυμαντῆρα. [4] Τὰ δεῖπνα λυμαινόμενον.

Ἀπολάζεο. Ἀποχώρει.

Ἀπὸ [5] δόξης. Ἀπὸ δοξασμοῦ, ἀπὸ δοκήσεως.

Ἀπτοεπές. Ἄπτωτε, [6] ἢ ἀπτόητε τοῖς λόγοις. ἢ καθαπτομένη ἀφ' ἧς λόγων· οἷον χαλεπὴ ἡ τραχεῖα.

---

[1] Μή μ' ἀπογυώσεις. Il. Z. 265. Sic legitur in Homero versus:

Μή μ' ἀπογυιώσῃς, μηρί᾽ ἀλκῆς τε λάθωμαι.

[2] Ὦ φίλοι. Od. Λ. 343.

[3] Αὐτὰρ ἐγώ. Od. Ξ. 372.

[4] Ἀπολυμαντῆρα. Vocabulum omissum. Non enim λυμαντῆρα solum significat *conviviorum perniciem*. Lege cum Hes. & Hom. Od. P. 220. Ἀπολυμαντῆρα δαιτῶν.

[5] Ἀπὸ δόξης. Male, in Manuscripto, ἀποδώξης unâ voce legitur.

citer autem significat, *detrimentum afferas*, quum dicit:

Ne mihi noceas, viriumque & roboris obliviscar.

Ἀποθύμια. Quæ non animo arrident, sed eum offendunt.
Ἄπο σκοπῦ. Inconsiderate:

O amici, non utique vobis inconsiderate. ———

Ἀποπτανίοισι. Terrore perculsi defixis oculis hærebunt, aut circumspicient quomodo effugiant.
Ἀπόφημι. Interdico; aut clare, cum libertate loquendi dico.
Ἀπότροπος. Non rediens in urbem; ab eo aversus ut in urbem revertatur:

At ego apud sues ab urbe remotus, nec in eam rediens. ———

Ἀποβρίξαντες. Postquam dormivissent.
Ἀπηλοίησεν. Abscidit.
Ἀποδρύψει. Laniabit; incidet.
Ἀπολυμαντῆρα. Conviviorum perniciem.
Ἀπολάζεο. Recede.
Ἀπὸ δόξης. Contra opinionem, contra existimationem.
Ἀπτοεπές. Intrepida, in verbis imperterrita; aut cujus dicta mordacia aculeum habent, quasi dura & aspera.

---

6 Ἄπλοις. Reddidi hanc vocem per *intrepida*; quamvis non ignorarem eam apud cæteros Scriptores usurpari pro *lapsûs expers*. Sed hîc apud Apollonium ἄπταιστος alludit ad ἀπτόητος sequens; usurpaturque priori loco, quod propius accedat hæc ficta vox ad sonum & ἀπλοιπὴς, quod derivat ex *alpha* privativo & πλοία. Aliunde si ἄπλωστος significet, *quæ nunquam cadit, cujus lingua nunquam labitur*, in bonam partem ac laudem accipiendum esset; at extat Il. Θ. 209. ubi Jupiter Junonem iratus laude minus exornat quam conviciis proscindit.

Ἀιστμότατος. Κακοδαιμονέσταθ.

Νῦν [1] δ' ὃς ἀποτμότατος. ——

Ἀπορραίσει. Ἀπολεῖ καὶ ἀφαιρεῖ.

Κτήματ' [2] ἀπορράισει. ——

ὅθεν καὶ ὁ ῥαισήρ.

Ἀποστίλβοντες. Ἀπολάμποντες.

Ἀπολείβεται. Ἀποσάζεται.

Καμροσέων [3] δ' ὀθονέων ἀπολείβεται. ——

Ἀπόπροθεν. Χωρὶς καὶ μακράν.

Ἀπορρώξ. Ἀπόῤῥηγμα. ἀπόσπασμα.

Ὄρκε [4] γὰρ δεινῶ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ.

Ἀπομηνίσει. Τὴν μῆνιν [5] ἀπαγγελεῖ, ἢ εἰς τὸ μέλλον ἀπαγγέλλειν.

Ἀππέμψει. [6] Κατὰ συγκοπὴν, ἀποπέμψῃ.

Ἀπροτίμαστος. Ἄφωνος, ἄθικτος. τὸ γὰρ μασᾶσθαι ἐπὶ τῶν ἁφῶν τάσσουσιν.

Ἀπαφίσκειν. Ἀπατᾶν, παραλογίζεσθαι.

Ἀπήνη. Ἅμαξα, ἀπὸ τοῦ ἀπιέναι.

—— Κύρη [7] δ' ἐπεβήσετ' ἀπήνης.

Ἀπύροις τρίποδας. Τοὺς ἀναθεματικοὺς, [8] ἢ ἕνεκα κόσμου κει-

---

[1] Νῦν δ' ὃς. Od. A. 219.

[2] Κτήματ'. Od. A. 404.

[3] Καμροσέων. Od. H. 107.

[4] Ὄρκε. Il. B. 755.

[5] Μῆνιν. Hinc explicatur locus Hes. nunquam antea intellectus, & a Kustero male emendatus. Ἀπομηνίειν. τὴν μηνίσιν, (mallem μήνιν) ἀπαγγέλλειν, *id est*, Ἀπομηνίειν. *Iram futuram denuntiare.* Respexit Hes. ut Apollonius, ad locum Homeri qui extat Od. Π. 378. ubi Antinous timens ne Telemachus irâ percitus congreget Achivos, addit: ἀπομηνίσῃ, *id est*, publice testabitur indignationem suam. Quod

Ἀποτμότατος. Infeliciſſimus :

Nunc vero qui infeliciſſimus eſt. ——

Ἀποῤῥαίσει. Perdet & corrumpet :

Bona perdet. ——

Unde & ῥαιστὴς, *id eſt*, malleus.

Ἀποστίλβοντες. Splendentes, relucentes.

Ἀπολείβεται. Deſtillat :

Bene textis autem a linteis deſtillat. ——

Ἀπόπροθεν. Seorſim & procul.

Ἀποῤῥώξ. Rivus, ſtilla :

Juramenti enim gravis, Stygis aquæ, eſt rivus.

Ἀπομηνίσει. Iram publice annuntiabit & in poſterum erupturam teſtabitur.

Ἀππέμψει. Per ſyncopen, pro ἀποπέμψει.

Ἀπροτίμαστος. Intacta, integra; μασᾶσθαι enim ſumitur pro attingere.

Ἀπαφίσκειν. Fallere, circumvenire.

Ἀπήνη. Currus; ſic dictus ἀπὸ τοῦ ἀπιέναι, *id eſt*, quod ejus ope abeamus :

—— *Puella autem conſcendit currum.*

Ἀπύροις τρίποδας. Tripodas ad id aptos ut conſecrentur,

---

cum ante oculos non haberet doctiſſimus Kuſterus, Heſychium ſcripſiſſe putat, τὴν μηνύσιν ἀπαγγέλλειν, *id eſt*, denuntiationem facere; & pejus addit, ſic ſaltem hunc locum ſenſum aliquem habiturum. Sed legendo μήνιν, facillimus, ad rem appoſitus, Apollonii authoritate, ac ipſomet Homeri loco quem interpretantur, comprobatus exoritur ſenſus.

6 Ἀπαίμψει. Hæc vox nuſquam in Homero hodie comparet; ſed aliter multis in locis legebant veteres.

7 Κῆρ. Od. Z. 78.

8 Ἀναθεμαλικὲς. Mallem ἀναθημαλικὲς ut Heſ. habet. Vide Etymologum Magnum. At Schol. τὲς μὴ εἰς τὰ χρησίμως, ἀλλ' ἀναθεμαλικὲς, κομψεργεῖς, τὲς κόσμῳ χάριν τιθεμένους ἐν τῇ οἰκίᾳ.

μῦθος. ὀξ ἐναντίως ἢ, ἐμπυριβήτας, ἐν οἷς θερμαίνουσιν ὕδωρ·

Ἔστ' ἀπύρους [1] τρίποδας. ———

καὶ·

——— Φιάλην [2] ἀπύρωτον ἔθηκε.

Ἄπτερος. Ὁ προσηνὴς, [3] ἢ ταχύς·

——— Τῇ δ' [4] ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.

Ἀπείρονες. Πέρας μὴ ἔχοντες.

Ἄπρηκτον. Μηδὲν καταπραξαμένῳ, ἐπὶ δ'·

——— Ἄπρηκτον [5] γένεσθαι.

ὅταν δὲ λέγῃ·

Σκύλλην [6] δ' ὑπέτ' ἐμυθεόμην, ἄπρηκτον ἀνείην, [7]

πρὸς ἣν ὑδὲν ὄφελος καταπράξασθαι.

Ἄρ. Σωὐδετερος ἴσος τὸ δή·

——— Ἐπεὶ ἄρ [8] σε θεοὶ ποίησαν ἰκέσθαι.

ἢ ἀντὶ τοῦ ἄρα·

Ὡς ἄρα [9] φωνήσας. ———

Ἁρμονιάων. Ἐπὶ μοὶ τῷ σωθεικῶν·

Μάρτυροι [10] ἔασονται ἢ ὀπίσσοποι ἁρμονιάων.

---

[1] Ἔστ' ἀπύρους. Il. I. 122.

[2] Φιάλην. Il. Ψ. 270.

[3] Ὁ προσηνής. Errat hîc Apollonius, qui sic explicat ἄπτερος. Melius Eustath. Ἄπτερος. ὁ θελόμενος ἢ μὴ πλημμέλης, κατὰ τὸ κοινὸν ἢ λόγῳ ἐπίθετον, *id est*, Ἄπτερος *est permanens, & non alatus, quod vulgare est. sermonis epithetum.* Indicat autem Poeta hunc sermonem ex Penelopes animo irritum non avolasse, sed in eo alte defixum profundas radices egisse. Hunc Apollonii locum exscripsit Hes. & addit: Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, ἀφελὲς ἔπος. Extat revera versu 284:

Ἀλλ' ἦ σ' ἐπείσθη τις ἄπτερος φάτις;

scilicet, rumor avide exceptus, alte animo inhærens, nec cito avolans aut effluens, sed qui, ut Salustii verbis utar, alte in pectus descendit. Quin & bis quoque apud Æschylum reperitur, & signi-

&

& ornatûs causâ positos. Contrarium autem est, ἀμαυρόλουτος, ii scilicet in quibus aquam calefaciunt:

Septem tripodas nunquam igni admotos. ———

Et:

——— *Phialam nunquam igni admotam posuit.*

[4]Ἄπτερος. Celer, velox:

——— *Huic autem celer advenit sermo.*

[5]Ἀπείρονες. Infiniti.

[6]Ἄπρηκτον. Quæ nihil perfecit; ut in hoc videlicet exemplo:

Re infectâ redituram. ———

Quum vero dicit:

Scyllam tamen nondum commemoraveram immedicabile malum,

ἄπρηκτον hîc significat, adversus quam nihil excogitari potest.

[7]Ἀρ. Conjunctio æqualis τῷ δή:

——— *Postquam quidem te Dii fecerunt venire.*

Sumitur & pro ἄρα:

Sic igitur locutus. ———

[8]Ἁρμονιάων. Aliquando quidem pro pactis sumitur:

Testes erunt & inspectores pactorum.

---

ficat penniscarentes. In Eumenidibus versu 51. ἄπτεροί γε μὴν ἰδεῖν ἔφυτω. *Hæ quidem Eumenides sine pennis apparent.* Et in eâdem fabulâ, ἀπτέροις πτερύγεσσι, *sine alis volans*; ut optime vertit Stanley, & monuit Abreschius. Vide Etymologum Magnum qui varios conjungit sensus.

4 Τῇ δ' ἀπτερῶ. Od. P. 57.

5 Ἄπρηκτον γνύεσθαι. Citatio Homerica corrupta. Lege:

Ἄπρηκτόν γε νέεσθαι. —

Scilicet Il. Ξ. 219. Venus Junonem sic alloquitur:

τὴ νῦν τοῦτον ἰμάσσω, τεῷ δ' ἐγκάτθεο κόλπῳ,
Ποικίλον, ᾧ ἔνι πάντα τετεύχαται· οὐδέ σε φημὶ
Ἄπρηκτόν γε νέεσθαι ὅ, τι φρεσὶ σῇσι μνήσεαι.

6 Σκύλλην. Od. M. 223.

7 Ἀνείην. Lege ἀνίην.

8 Ἐπεὶ ἄρ σε. Od. Υ. 258.

9 Ὡς ἄρα. Lege ἆρ, quod ait poni pro ἄρα.

10 Μάρψυροι. Il. X. 255.

ὅτι ἢ τῷ ἁρμογῶν.

Γόμφοισιν [1] δ' ἄρα τιὼ γε ἢ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν.

Ἄρης. Ἐστὶ μὲν τῶ Θεῶ.

Ἄρης τε [2] βροτολοιγός. ——

ἐστὶ δὲ ὃ σιδήρω.

—— Ἔνθα μάλιστα [3]

Γίνεται [4] ἄρης ἀλεγεινός. ——

ὅτι δὲ τῷ πολέμῳ.

Τὼς [5] μὲν ἀπώλεσ' ἄρης. ——

ὅτι δὲ τὸ εἰς πόλεμον ὁρμῆς.

—— Δοῦ δέ [6] μιν ἄρης

Δεινὸς, ἐνυάλιος. ——

Ἄργος. Ἐστὶ μὲν τὸ Πελοποννήσου.

Πολλῇσι [7] νήσοισι ἢ Ἀργεϊ παντὶ ἀνάσσειν.

ὅτι δὲ τὸ πόλεως τὸ ἐν Πελοποννήσῳ.

Οἱ δ' Ἄργος [8] τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν.

ὅτι δὲ τὸ [9] Θεσσαλίας.

Νῦν δ' αὖτὲ ὅσοι [10] τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον.

---

[1] Γόμφοισιν. Od. E. 248.
[2] Ἄρης τε. Il. E. 518.
[3] Ἔνθα μάλιστα. Il. N. 569.
[4] Γίνεται. Lege γίνετ', ob metrum.
[5] Τὼς μὲν. Il. Ω. 260.
[6] Δοῦ δέ. Il. P. 210.
[7] Πολλῇσι. Il. B. 108.
[8] Οἱ δ' Ἄργος. Il. B. 559. Ex Homero restitui versum qui sic in Manuscripto male legebatur:
Οὐ δ' Ἄργος τ' εἶχον Τίρυνθα τειχιόεσσαν.
[9] Ἐπὶ δὲ τῆς Θεσσαλίας. Pelasgicum Ar-

Aliquando vero pro compagibus:

Clavis autem ipsam & compagibus aptavit.

Ἄρης. Pro Deo:

Et Mars hominum pernicies. ——

Pro ferro: ——

—— *Ubi maxime*

Ferrum est noxium. ——

Pro bello:

Illos quidem perdidit bellum. ——

Et pro in bellum impetu:

—— *Subiit quidem illum in bellum impetus*

Terribilis, enyalius. ——

Ἄργος. Pro toto Peloponneso:

Ut insulis multis & Peloponneso toti imperaret.

Pro urbe in Peloponneso sitâ:

Qui autem Argos habitabant, Tiryntaque bene munitam.

Pro autem Thessaliâ:

Nunc autem eos quicumque Pelasgicum Argos occupabant.

---

gos intelligit. Hinc corrige Etymologum Magnum, qui habet: ἐπὶ δὲ τῆ θαλάσσης, pro quo reponendum est Θεσσαλίας. Hæ voces millies sunt permutatæ. Sic in Apollonio, voce Δωδωναῖε, pro ἀπὸ Δωδώνης ἐν θαλασσίᾳ, emendavi ἐν Θεσσαλίᾳ. Testè in Τετραρχίαι Etymologo: τετράρων μερῶν ὅλων τῆ Θετταλίας, ἑκαστον μέρος τετρὰς ἐκαλεῖτο. Ὄνομα δὲ φασιν εἶναι τῆς τετράσι, Θετταλιῶτιν, Φθιῶτιν, Πελασγιῶτιν, Ἀχαιῶτιν. Apollonius habet: Πελασγοί. Οἱ Θεσσαλοί.

10 Νῦν δ' αὖτε ὅσοι. Il. B. 681. Lege ὅσσοι, ob metrum.

ὅταν δ' ὀνομαστικῶς, ἡ Ὀδυσσέα [1] κύνα·

Ἂν δὲ [2] κύων κεφαλῇ τε καὶ οὐατα κείνῳ ἔχεν
Ἄργος Ὀδυσσῆος. ———

Ἀργόν. Ἐπὶ μὲν τοῦ λευκοῦ·

Αἰετὸς [3] ἀργὴν χῆνα φέρων. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ ταχέως·

——— Ἅμα τῷ γε κύνες [4] ἀργοὶ ἕποντο.

Ἀραιαί. [5]

——— Ὑπὸ δὲ κνῆμαι [6] ῥώοντο ἄραραι.

ἐπὶ δὲ τοῦ λεπτοῦ καὶ σκελώδους·

——— Ἀραιὴ [7] δ' εἴσοδός ἐστιν.

Ἄροιτο. Ἀποστέγοιτο, λάβοι·

——— Κλέος [8] ἐσθλὸν ἄροιτο.

Ἀργαλέην. [9]

Ἀργαλέῳ, πολέμοιο [10] τέρας. ———

Ἀρή. Εὐχή. ποτὲ δὲ, ἡ βλάβη. [11]

——— Ἀρῆς [12] ἀλκτῆρα γενέσθαι.

Ἀρητήρ. Ὁ ἱερεύς· ἀπὸ τοῦ εὔχεσθαι τοὺς θυόντων τὰς εὐχὰς ποιεῖσθαι. ὅθεν νῦν ἀρώματα, ἐπιθυμιάματα.

---

[1] Ὀδυσσέα. Lege Ὀδυσσῆος.

[2] Ἂν δὲ κύων. Od. P. 291.

[3] Αἰετός. Od. O. 161.

[4] Ἅμα τῷ γε κύνες. Od. B. 11. In versu prætermissum est δύω, quod erat ob metrum necessarium.

[5] Ἀραιαί. Omissa prior pars explicationis, sic ex Hes. restituenda: Ἀραιαί. ἐπὶ μὲν τοῦ ἀσθενοῦς, &c.

[6] Ὑπὸ δὲ. Il. Σ. 411.

Aliquando vero, nomen eſt canis Ulyſſis:

Surſum autem canis caputque & aures jacens erexit, Argus Ulyſſis. ——

[7]Αρτόν. Album, ut:

Aquila album anſerem ferens. ——

Sumitur & pro celeriter:

—— *Una illum duo canes celeres ſequebantur.*

[8]Αραιαί.

——*Subtus autem ſuræ valide incedebant debiles.*

Pro tenui & arcto:

—— *Arctus autem introitus eſt.*

[9]Αροιτο. Referat, accipiat:

—— *Gloriam inſignem referret.*

[10]Αργαλέην.

Gravem, belli ſignum. ——

[11]Αρή. Preces. Noxam autem aliquando ſignificat:

—— *Noxam propulſare.*

[12]Αρητήρ. Sacerdos; ex eo dictus quod pro ſacrificantibus preces offerat. Unde etiam nunc ἀρώματα ſunt ſuffimenta.

---

7 Ἀραιή. Od. K. 90.

8 Κλέω. Il. E. 3.

9 Ἀργαλέην. Omiſſa hîc quoque explicatio; adde χαλεπήν.

10 Ἀργαλέην, πολέμοιο. Il. Λ. 4.

11 Βλάβη. Secundum Heſ. ἀρὴ eſt βλάβη ἐν τῷ Ἄρει, τετίσιν, ἐν πολέμῳ. Quidam deducunt τὸ ἀρὴ, ex Hebraico ארר *maledixit, exſecratus eſt.*

12 Ἀρῆς. Il. Σ. 100.

Ἀργεννῶν. [1] Λευκῶν, λαμπρῶν· ἀφ' οὗ καὶ ἄργυρος, καὶ ἀργύφεον.

Ἀραρτίας. Ἡρμοσμένας·

——— Ἐπισφυρίοις [2] ἀραρυίας.

Ἀργυρόπεζα. Ἀπὸ μέρους, ὅλη λευκή. δηλοῖ δὲ τὰ πόδα· πέζα γάρ, ὁ πούς. οἷον λευκόπους. ὅθεν καὶ ἡ πεζὴ πορεία. καὶ πεζὸς [3] στρατιώτης, ὁ μὴ ἵππῳ χρώμενος.

Ἀρηρός. Ἡρμοσμένως. [4]

Ἀρήγειν. Βοηθεῖν· ἀφ' οὗ καὶ ἀρήγων, βοηθός.

Ἄρειον. Κρεῖσσον· καὶ ἀρείω, τὸ κρείσσονα.

Ἀρνειός. Κριός·

Ἀρνειῷ [5] μιν ἔγωγε εἴσκω. ———

ἄρνες δὲ, τὰ νεογνὰ τῶν προβάτων·

Ἀρνῶν [6] πρωτογόνων. ———

Ἀρτεμέα. Ὑγιῆ.

Ἀράβησεν. Ὅιον ἐψόφησεν.

Ἀργιφόντης. Ἢ ὁ ἀργὸς φόνος καὶ καθαρός. ἔνιοι δὲ, τὸν ἀργὸν φόνον, [7] ἢ καταργοῦντα τοὺς φόνους· εἰρωνικὸς γὰρ ὁ θεός. ἢ διὰ τὸ Ἄργον φονεῦσαι, τὸν ἀπὸ [8] τῶν βεβοημένων Ἰδὸς φύλακα. ἔνιοι δὲ, ὁ ἐν Ἄργει πρῶτον πεφηνώς.

Ἄρτια. Ὑγιῆ, ἡρμοσμένα, ἀπηρτισμένα. λέγεται δὲ ταῦτα καὶ ἄρμενα.

---

1 Ἀργεννῶν. Lege ἀργεννάων, vel potius ἀργεώνων, quod eodem prorsus modo interpretatur Hesychius.

2 Ἐπισφυρίοις. Il. Σ. 459.

3 Πεζός. Vide quæ affert Etymologus in vocem πεζέτεροι.

4 Ἡρμοσμένως. Lege ἡρμοσμένον.

5 Ἀρνειῷ. Il. Γ. 197.

6 Ἀρνῶν. Il. Δ. 102.

Ἀργεννῶν. Alborum, ſplendidorum: unde dicta ſunt ἄργυρος, *id eſt*, argentum; & ἀργύφεον, *id eſt*, album.

Ἀραρτίας. Aptatas:

——— *Fibulis aptatas.*

Ἀργυρόπεζα. Ex parte totam albam indicat. *Pars* autem alba eſt pes; πέζα enim pedem ſignificat: quaſi dixiſſet, albis pedibus decoram. Unde & πεζὴ πορεία eſt iter pedeſtre; & πεζὸς ἐφίππιώτης, *qui equo non utitur.*

Ἀρηρός. Aptatum.

Ἀρήγειν. Opem ferre; unde ἀρήγων auxiliatorem ſignificat.

Ἄρειον. Melius; & ἀρείω, meliorem.

Ἀρνειός. Aries:

Arieti hunc ego comparo. ———

ἄρνες autem ſunt recens genita pecora:

Ex agnis primogenitis. ———

Ἀρτεμέα. Incolumem.

Ἀράβησεν. Quaſi ſonitum edidit.

Ἀργειφόντης. Aut a cæde purus & innoxius. Quidam vero intelligunt, quaſi ἀργὸν φόνου, *id eſt*, cædes tollentem & abolentem: pacificus enim ille deus eſt. Aut quod occiderit Argum decantatæ Iûs cuſtodem. Quibuſdam ita nominatus videtur, quod in Argis primum apparuerit.

Ἄρτια. Sana, aptata, perfecta; quod quidem etiam vocatur ἄρτεμα.

---

7 Ἀργὸν φόνον. Locus corruptus. Erat cum legendum cenſerem, ἀργοφόνον; ſed cum ſequatur, διὰ τὸ Ἄργον φονεῦσαι; hæc emendatio ſtare nequit, ob inconcinnam βαττολογίαν. Nunc lego ἄργου φόνου vel φόνων, cujus explicatio immediate ſequitur; ſcilicet, καλαργοῦντα τὸς φόνους. Primo etymologiam apponit deductam ex ἄργον & φόνος; deinde ſenſum ſubjicit, id eſt, *ceſſare facientem cædes.*

8 Ἀπό. Tolle ἀπὸ otioſum; vel lege ἢ τὸ ἀποδεδεσμένης.

Ἀριῆ. [1] Ἀσειλῇ.

Πολλὰ [2] δὲ μειλιχίοισι κελεύων, πολλὰ δ' ἀρειῇ.

Ἄρκιον. Ἕτοιμον.

Ἄρκιον [3] ἐστεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' ὀιωνούς.

Ἀρθμήσαντε. Φιλιάσαντες. καὶ ἄρθμιοι, οἱ ἄφελοι. [4] ἄρθμιός γὰρ, ἡ φιλία.

Ἄρσεν. Ἥρμοσεν. καὶ ἄρσαντες, ἁρμοσὸν ποιήσαντες. οἱ δὲ ψιλῶς ἀναγνῶμεν σημαίνει, τὸ ἀρεσὸν κατασήσαντες.

Ἀρτίπος. Ἀρτίως.

Οὔνεχ' [5] ὁ μὲν καλός τε καὶ ἀρτίπους. ——

Ἀργιόδοντος. Ἤτοι λευκόδοντος, ἢ ὀξὺν ὀδόντα ἔχοντος. καὶ γὰρ τὸ ἀργὸν δηλοῖ τὸ ὀξύ, καθό φησι·

Θήγων [6] λευκὸν ὀδόντα μὴ γναμπτῆσι γλώσσιν.

καί·

Ἀργιόδοντος [7] υἱός. ——

Ἀργέσταο νότοιο. Τινὲς, τῷ λεγομένῳ λευκονότῳ. ἔστιν δὲ, ταχέως. τέσσαρας γὰρ μόνους ὅιδεν Ὅμηρος ἀνέμους.

Ἀργέτη δημῷ. [8] Τῷ λευκῷ καὶ ἀργῆτι. ἀργῆτα δὲ κεραυνὸν, λευκὸν καὶ λαμπρόν· ἢ τὸ ταχέως Διὶ κινούμενον. Τὸ γὰρ ἀργὸν, σημαίνει τὸ ταχύ.

Ἀρίγνωτοι. Εὐγνωστοι, μεγάλως ἐπιγινωσκόμενοι.

---

[1] Ἀριῆ. Lege ἀρειῇ.

[2] Πολλὰ δέ. Il. P. 431. ubi legitur προσπύδα pro κελεύων.

[3] Ἄρκιον. Il. B. 393.

[4] Ἄφελοι. Lege φίλοι, ut habet Schol. in Od. Π. 427. unde hæc vox desumpta est.

Ἀριῆ.

Ἀριῆ. Minis:

Multa mellitis verbis jubens, multa vero minis.

Ἄρκιον. Paratum, in promptu:

Non ei paratum erit fugere canes & aves.

Ἀρθμήσαντε. Cum amicitiam iniissent: & ἄρθμιοι sunt amici; ἀρθμὸς enim est amicitia.

Ἄρσεν. Adaptavit; & ἄρσαντες, cum adaptavissent. Sin vero cum spiritu tenui legatur; significat, *cum gratum reddidissent.*

Ἀρτίπος. Integris valens pedibus:

Eo quod ille quidem pulcher & sanus pedibus. ———

Ἀργιόδοντος. Qui habet candidos aut acutos dentes. Etenim ἀργὸν significat acutum; quemadmodum dicit:

Acuens acutum dentem in curvis mandibulis.

Et:

Suis qui habet acutos dentes. ———

Ἀργέσταο νότοιο. Quidam intelligunt ventum proprie dictum λευκόνοτον: celerem autem significat. Quatuor enim solum ventos Homerus cognoscit.

Ἀργέτη δημῷ. Albâ & candenti pinguedine; & ἀργῆτα κεραυνὸν, album & fulgens fulmen significat, aut celeriter a Jove vibratum; ἀργὸν enim est *velox.*

Ἀρίγνωτοι. Bene noti, valde cogniti.

---

5 Ὄυνιχ'. Od. Θ. 310.

6 Θήγων. Il. Λ. 416.

7 Ἀργιόδοντ@. Od. Θ. 476.

8 Ἀργέτη δημῷ. Lege ἀργέτι δημῷ. In glossâ, post τῷ λευκῷ καὶ ἀργῆτι, deest λίπει, quæ est explicatio τῷ δημῷ, & apud Etym. legitur.

Ἄρπη. Ὄρνεον εἶδος.

Ἡ δ' ἅρπη [1] εἰκυῖα. ———

λέγεται δὲ, καὶ τὸ δρέπανον.

Ἄρδμός. Πότισμός· καὶ ἄρσαι καὶ ἄρδειν, [2] τὸ ποτίζειν.

Ἀρτύνετο. Παρεσκευάζετο.

Ἀρτύνθη. Καλλιπτίσθη.

Ἀργινόεντα. Λευκὸν καὶ ἀργινῶδη. καὶ ἀργινόεντα. [3]

Ἀρηΐφιλος. Ἤτοι ὁ φιλόμαχος ἀπὸ τοῦ Ἄρεος, ἢ φιλῶν τὸν Ἄρεα.

Ἀρηΐφατοι. Οἱ ἐν τῷ πολέμῳ πεφονευμένοι.

Ἀρισφαλέα. Μεγάλως σφαλερόν.

Ἀρτιεπὴς. Ἀπαρτισμὸς τοῖς λόγοις.

Ἀρπαλέως. Ἁρπαστικῶς.

Ἀρετᾷ. [4] Ἐν ἀρετῇ ἔστιν, καὶ εἰς ἀρετὴν ἀπολήγει.

Οὐκ ἀρετᾷ [5] κακὰ ἔργα. ———

ὅταν δὲ λήγει·

——— Ἀρετῶσι [6] δὲ λαοὶ ἀπ' αὐτοῦ,

ἐν ἀρετῇ ἔστιν, βάλλεται δηλοῦν.

Ἄρα. Ἀντὶ δὲ δὴ παρ' Ὁμήρῳ ἀεὶ παντός· ᾠδὴ δὲ τοῖς ἄλλοις ἐν τῷ βίῳ, συλλογισικὸς συνδεσμος.

Ἀρημένος. Βεβλαμμένος.

Ὑπνῳ [7] καὶ καμάτῳ ἀρημένος. ———

---

[1] Ἡ δ' ἅρπη. Il. T. 350.

[2] Ἄρδειν. Quidam deducunt τὸ ἄρδειν ex ירד, Arabice ורד, *id est*, aquatum ivit, & subiit aquam hausturus eam.

[3] Ἀργινόεντα. Non potest ἀργινόεντα explicari per ἀργινόεντα. Quid hoc ergo sibi vult? Scilicet omissum est vocabulum sequens, & est Homerica citatio. Il. B. 647:

Ἄρπη. Quoddam avis genus :

Illa autem similis ἅρπῃ. ———

Sic quoque vocant falcem.

Ἀρδμός. Irrigatio ; & ἄρσαι atque ἄρδειν, irrigare.

Ἀρτύνετο. Præparabatur.

Ἀρτύνθη. Perfectum fuit.

Ἀργινόεντα. Album & splendidum.

Ἀρηΐφιλος. Aut amatus a Marte, aut amans Martem.

Ἀρηΐφατοι. In bello occisi.

Ἀρισφαλέα. Valde difficilem.

Ἀρτιεπής. Perfectus in sermone.

Ἁρπαλέως. Cum rapacitate, avide.

Ἀρετᾷ. In virtute sunt & in virtutem desinunt :

Non in virtute sunt mala opera. ———

Quum vero dicit :

——— *Populi sub ipso virtutem exercent,*

ἀρετῶσι significat, *in virtute sunt.*

Ἄρα. Semper in Homero usurpatur pro δή ; at apud alios Scriptores & in communi usu vitæ, est conjunctio conclusiva.

Ἀρηρμένος. Affectus :

Somno & lassitudine affectus. ———

— Καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον.
— *Et albicantem Lycastum.*

4 Ἀρετῇ. Convenit Æthiopica vox ጸደቀ *zatya*, id est, rectus justusque fuit ; in 4ª. conjugatione, *azatya* rectum fecit.

5 Οὐκ ἀρέσσε. Od. Θ 329.

6 Ἀρετῶσι. Od. T. 114.

7 Ὑσσῳ. Od. Z. 2.

Ἁρματροχιή. Ἡ ἀπὸ τοῦ τροχοῦ [1] ἔντμησις, καὶ χάραξις τῆς ἐδάφους·

——— Οὐδέ τι [2] πολλὴ

Γίνετ' ὀπασσώτρων ἁρματροχιή. ———

Ἀρνευτῆρι. Κυβιστῆρι. [3] μεταφέρεται δὲ ἀπὸ τῶν ἀρνίων. [4] ἅτοι γὰρ ὀπὶ κεφαλὴν τρέχουσιν·

——— Ὁ δ' ἀρνευτῆρι [5] ἐοικώς.

Ἄραβος. Ὁ ἀφὸ τῶν ὀδόντων ψόφος ποιός.

Ἀριδίκητος. [6] Ὁ ἄγαν ἀπατεώς· ἀφὸ τοῦ δικάνασθαι, [7] ὅ ἐστιν δεξιοῦσθαι.

Ἀρνύμενος. Ἀντικαταλλασσόμενος· [8] ὅθεν καὶ μισθαρνεῖν, τὸ τὴν ὥραν μισθοῦ ἀντικαταλάττεσθαι.

Ἀρητόν. Εὐκτὸν, ἢ βλαβερὸν, ἢ πολυχρόνιον, ὡς Ἀττικοί. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον. θέλει γὰρ εἰπεῖν, ὅτι τοῖς δι' ὑπερβολὴν φιλοσοργίας γονεῦσιν ἀπολέσασι [9] τοὺς γνησιωθέντας ἤδη καὶ ἀρετὴν κλαίειν καὶ πενθεῖν·

Ἀρητὸν [10] δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκεν. [11]

Ἄρουρα. Ἡ γῆ, ἀπὸ τοῦ ἀρῶσθαι.

Ἄρπυιαι. Ὁ Ἡλιόδωρος ἐν τῇ [12] Σ Ὀδυσσείας·

Τόφρα [13] καὶ τὰς κύρας Ἅρπυιας. ———

---

[1] Τροῦ. Lege τροχοῦ. Vide Etymol. M.

[2] Οὐδέ τι. Il. Φ. 505.

[3] Κυβιστῆρι. In verſu verti, ἀρνευτῆρι, per *urinatorem*. Apollonius eos potius ſaltatores intelligit qui ſe in caput præcipites dejiciunt, & ex alto devolvuntur. Ea enim vis eſt τοῦ κυβιστῆρος. Heſ. interpretatur: Ἀρνευτῆρες, δύται. οἱ δύνοντες. quod eſt, urinatores. Schol. vero ſic duos ſenſus ſubjicit: ἀρνευτῆρι, κυβιστῇ, ἢ δύτῃ, καὶ ἅτοι γὰρ ἐπὶ κεφαλὴν ἑαυτὰς ῥίπτουσι. Vide Etymologum Magnum.

[4] Ἀρνίων. Lege ἀρνείων ob ſequens ἅτοι. Nam ἀρνειὸς in maſculino genere, pro agno ſimpliciter ſumitur apud ſanctum Baſilium Hom. 9. in Hexaëm. monente etiam clariſſimo viro Abreſchio. Nec tamen ex Patribus exempla arceſſenda erant. Nam legitur in nono Odyſſeæ libro verſu 444. ἀρνειὸς pro ariete; & ut optime expli-

[4]Ἁρματροχιή. Veſtigia quæ rota imprimit, & ſulcus terræ:

——— *Neque profunda*

Fiebat canthorum orbita. ———

[5]Ἀρνευτῆρι. Urinatori, in caput deſilienti. Hæc metaphora transfertur ab agnis; in caput enim ſubſultim currunt:

——— *Hic autem urinatori ſimilis.*

[6]Ἄραβος. Sonitus quem edunt colliſi dentes.

[7]Ἀριδείκετος. Valde acceptus. Formatur ex δεικανάασθαι, quod eſt *accipere.*

[8]Ἀρνύμενος. Permutans; unde & μισθαρνεῖν, *id eſt*, tempus ſuum collocatum cum mercede commutare.

[9]Ἀρητόν. Optabilem, aut noxium; aut diuturnum, ut interpretatur Apion. Primus autem ſenſus præferendus eſt: innuit jucundum eſſe parentibus, ob exceſſum amoris, ſua pignora morte prærepta deflere & luctu proſequi:

Optabilemque parentibus luctum & dolorem attuliſti.

[10]Ἄρουρα. Terra; ſic dicta quod aretur.

[11]Ἅρπυιαι. Heliodorus in libro Odyſſeæ viceſimo:

Interim autem puellas Harpyæ. ———

---

eat Heſ. Ἀρνειός. ὁ τριετὴς κριός. Sic ἀρνειὸν ſolum ſumitur pro ariete, Od. Λ. 130. ut & Ψ. 278. quin & I. 432:

Ἀρνειὸς γὰρ ἔην μιλίων ὄχ' ἄριστος. —

Ubi dicitur cum epitheto de illo quem egregie Polyphemus diligebat: vide ipſum Apoll. in ἀρνειός.

5 Ὁ δ' ἀρνευτῆρι. Il. M. 385.

6 Ἀριδίκετος. Lege ἀριδείκετος.

7 Δικάνασθαι. Lege δεικανάασθαι.

8 Ἀντικαλλαεσσάρθμος. Semper in hoc Mſ. per unam *lambda* ſcribitur τὸ ἀλάτλω.

9 Ἀπολέλασι. Lego ἀπολώλασι.

10 Ἀρητόν. Il. P. 37. In quibuſdam Homeri editionibus, legitur ἄῤῥητον, *ineffabilem.* Apud Heſ. reperitur, ἀρητόν. βλαβερόν. πολυχρόντον. Et ad hunc Homeri verſum alludebat, quod a nemine animadverſum eſt.

11 Ἔθηκεν. Lege ἔθηκας.

12 Ἐν τῇ Σ. Falſa citatio; nam extat Od. Υ. 77.

13 Τόφρα καί. Lege τόφρα δέ.

ἀπὸ τοῦ ἀρτάζειν. ἐμφαίνει δὲ Ὅμηρος ἱππομόρφους αὐτάς. ἐν δὲ τῇ Ἰλιάδι, ὅπου τοῦ·

Τὰς ἔτεκε ¹ Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη.

ὁ μὲν Τιμοχάρης ἐν τοῖς ὀνομασίαις ἔδειξεν, ὅτι κύριον ὄνομα, Ἅρπυια. τὸ δὲ ποδάργη, ἐπίθετον· πλανηθεὶς, τοὐναντίον τοῦ φάνεται. ἐν τοῖς ἄλλοις τὸν Ξάνθον καὶ Βαλίον προσαγορεύων ὁ Ἀχιλλεύς φησι·

Ξάνθε ² τε καὶ σὺ ³ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης.

ὥστε τὴν ἅρπυιαν ἐπιθετικῶς εἰρῆσθαι, οἷον τὴν ἁρπακτικὴν καὶ δρόμῳ καὶ τάχει.

Ἀριζήλη. Οἷον ἀρίζηλος, μεγάλως ἔκδηλος.

Ἀρηρομένη. Ἠροτριαμμένη.

Ἄρεκτον. Ἄπρακτον.

Ἀρεσάσθω. ⁴ Εὐαρεστείτω καταστησάτω.

Ἀριφραδέα. Μεγάλως φανερά.

Ἄριστον. Τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα, οἷον τὸ ἀκράτισμα.

Ἀρηΐα. Πολεμικήρια.

Ἄραξε. Συνέτριψε, κατέβαλεν.

Ἀράρισκεν. Ἥρμοζεν.

Ἄγματα. Ἀπαρχάς.

Ἀρετήν. Τὴν πόλεμον ἀνδρείαν. ὅτε δὲ ψιλῶς· χωρὶς τοῦ ἀνανδρίας..... ⁵

---

¹ Τὰς ἔτεκε. Il. Π. 150.

² Ξάνθε. Il. Υ. 400.

³ Σύ. Tolle σὺ, quod metro officit.

⁴ Ἀρεσάσθω. Similiter apud Hes. εὐάρεσον καταστησάτω. Extat ἀρεσάσθω Il. Υ. 179. Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαῖτι ἐὴ πλησίης ἀρεσάσθω. Et Od. Θ. 396. Εὐρύαλος δὲ ἑωυτὸν ἀρεσάσθω ἐπέεσσιν.

⁵ Ἀνανδρίας. Saltem lege ἀνανδρείας. Sed & hoc corruptum est, & omissum fuit

Deducitur hoc ex ἁρπάζειν, quod est rapere. Ostendit autem Homerus eas formâ equinâ præditas; ut in hoc Iliadis versu:

Hos peperit Zephyro vento Harpya Podarge.

Timogenes in suâ paraphrasi voluit demonstrare Ἄρπυιαν esse nomen proprium, & ποδάργῳ epithetum: in quo fallitur; nam contrarium apparet. In alio enim loco Xanthum & Balium alloquens Achilles exclamat:

Xantheque & Balie, inclyti pulli Podarges.

Ita ut ἄρπυια sit epithetum, quasi quæ cursum ob celeritatem corripit.

Ἀριζήλη. Quasi ἀρίζηλος, *id est*, valde nota & celebris.

Ἀρηρομένη. Arata.

Ἄρεκτον. Infectum.

Ἀρεσάσθω. Placet, gratum reddat.

Ἀριφραδέα. Valde manifesta.

Ἄριστον. Matutinus cibus, tanquam jentaculum.

Ἀρηΐα. Mavortia, bellicosa.

Ἄραξε. Confregit, evertit.

Ἀράρισκεν. Adaptavit.

Ἄγματα. Primitias.

Ἀρετήν. In bello fortitudinem. Cum vero simpliciter sumitur; absque respectu ad bellicam fortitudinem habito.....

---

exemplum. Utrumque ex Etymologo restitues, legendo ἀνδρίας pro ἀναιδρίας, & addendo:

Ἀλλ' ἰθέλοις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν —

Qui quidem versus depromptus ex Od. Θ. 237. ubi agitur de peritiâ in certis, luctæ & jaculandi certaminibus; ideo ab Etymologo, & Apollonio unde exciderat, adductus fuit; ut ostenderet ἀρετὴν non semper virtutem significare, respectu unice habito ad solam fortitudinem bellicam.

Ἀρετήν. [1] Τὴν κῦ πόλεμον ἀνδρείαν.

Ἀριπρεπές. Μεγάλως διαπρέπων. [2]

Ἄρηρεν. Ἥρμοσεν.

Γόμφοισι [3] δ' ἄρα τήν γε κὴ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν.

Ἀραρών.

Ἴκρια [4] δὲ σήσας, ἀραρὼν θαμέσι σανίνεσσι,

ἀντὶ τοῦ ἁρμόσας. ὡδαπωλήσιον δὲ τὸ ῥῆμα·

Ὡς δ' ὅτε τοῖχον [5] ἀνὴρ ἀραρῃ. ——

Ἀργείη. Πελοποννησία·

Ἀργείη [6] δ' Ἑλένη. ——

ὅτε δὲ ἀφ' τ' πόλεως·

Ἥρη τ' Ἀργείη. [7] ——

φησὶ γάρ·

Ἦσι [8] ἐμοὶ τρὶς [9] μὰν πολὺ φίλταταί εἰσι πόληες,

Ἄργος τε, Σπάρτη τε, κὴ εὐρυάγυια Μυκήνη.

Ἀρεθούση. Κρήνης ὄνομα ἐν Ἰθάκῃ.

Ἀρτακίη. Κρήνη ἐν τῇ Λεσβιγονίᾳ.

Ἀραιθυρέη. [10] Πόλις Μυκήνων·

—— Ἀραθυρέην [11] ἐρατεινήν.

Ἀρίσβη. Πόλις Τρωάδος.

Ἄρμα. Πόλις Βοιωτίας·

Οἵ τ' ἀμφ' Ἄρμ' [12] ἐνέμοντο. ——

---

1 Ἀρετήν. Hæc repetitio ex supinâ oscitantis librarii negligentiâ profluxit.

2 Διαπρέπων. Lege διαπρέπον.

3 Γόμφοισι, Od. E. 248.

4 Ἴκρια. Od. E. 252.

5 Ὡς δ' ὅτε τοῖχον. Il. Π. 212.

6 Ἀργείη. Il. Z. 323.

Ἀρετῆν.

Ἀρετήν. In bello fortitudinem.

Ἀριπρεπές. Valde fulgens.

Ἄρμεν. Adaptavit :

Clavis autem ipſam & compagibus aptavit.

Ἀραρών.

Tabulata etiam erigens, coaptans denſis lignis.

Similiter dicit :

Sicut autem murum quando vir aptaverit. ——

In utroque exemplo, ἄρω eſt pro ἁρμόζω, *adapto.*

Ἀργείη. Peloponneſiaca :

Et Peloponneſiaca Helena. ——

Cum vero ex urbis nomine aliquem vocat :

Et Juno Argiva. ——

Ait enim :

Certe mihi tres quidem longe dilectiſſimæ ſunt civitates,
Argoſque, Spartaque, & latas vias habens Mycene.

Ἀρεθοῦσα. Nomen fontis in Ithacâ.

Ἀρτακίη. Fons in Leſtrigoniâ.

Ἀραιθυρέη. Urbs Mycenenſium :

—— *Aræthyreamque amabilem.*

Ἀρίσβη. Urbs Troadis.

Ἄρμα. Urbs Bœotiæ :

Quique circum Harma habitabant. ——

---

7 Ἥρη τ' Ἀργείη. Il. Δ. 8.

8 Ἥτοι. Il. Δ. 51.

9 Τρίς. Lege τρῆς.

10 Ἀραιθυρέη. Vitioſe in Manuſcripto legebatur ἀραιθυραίη.

11 Ἀραιθυρέην. Il. B. 571.

12 Οἵ τ' ἀμφ' Ἄρμ'. Il. B. 499.

Ἄσε. Ἐπὶ μὲν τῷ ἔβλαψεν·

Ἀσέ [1] με δαίμων αἶσα κακή. ——

ὅτι δὲ τῷ πληρῶσαι·

Αἰμαλέων [2] ἕσαν Ἄρηα ταλάυρινον πολεμιστήν.

ὁ δὲ [3] Ἀττίων ἀμφότερα ἐτυμολογῶν, ἀπὸ τῆς ἄτης, οἷον ἀτῆσαι. πληρωτικὰ γὰρ τὰ κακά.

Ἀστράγαλος. [4] Ἐπὶ μὲν τῷ σωτήρως ἡμῖν τιθεμένῳ·

Νειάτον [5] ἀστράγαλον. ——

ἐπὶ δὲ τῷ σφονδύλῳ· [6]

—— Ἐκ [7] δέ μοι [8] ἀυχὴν

Ἀστραγάλων ἐάγη.

ἐπὶ δὲ τῷ παιδίας·

—— Ἀμφ' ἀστραγάλοισι [9] χολωθείς.

Ἀσκηθής. Ὑγιὴς, ἀσινής.

Ἀσύφηλος. Ἀμαθής. ἀδενός. [10] ἀδόκιμος.

Ἄσπετα. Ἀπροσκολύθητα. [11] καταστρέφει δὲ εἰς τὸ πολλά.

Ἀσάμινθος. Πύελος· ἀπὸ τοῦ τὸ ἄσιν μινύθειν, ὅ ἐστιν ἐλαττοῦν.

---

1 Ἀσέ με. Od. Λ. 61.

2 Αἰμαλέων. Il. Ε. 289.

3 Ὁ δὲ Ἀττίων. Etymol. qui eadem habet in ἄτεσθαι, legit ἀμφοτέρας τὰς δυνάμεις, ἐτυμολογεῖ, &c. pro ἀμφότερα ἐτυμολογῶν, quod hîc vides apud Apollonium.

4 Ἀστράγαλος. Vitiosè in Manuscripto legebatur ἀστάγαλος.

5 Νειάτον. Il. Ξ. 466.

6 Σφονδύλῳ. Schol. habet ἀστράγαλον, κῦς τὸ κατόνδυλον.

7 Ἐκ δέ. Od. Κ. 560.

8 Μοι. Lege οἱ.

9 Ἀμφ' ἀστραγάλοισι. Il. Ψ. 88.

Ἄσε. Aliquando quidem, nocuit:

Nocuit mihi Dei fatum malum. ——

Aliquando vero, ſatiavit:

Sanguine ſatiet Martem indefeſſum bellatorem.

Apion vero utrumque deducit ab ἄτης, *id eſt*, noxâ; quaſi ἀτῆσαι, *id eſt*, noxam inferre: cito enim malis ſatiamur.

Ἀστράγαλος. In communi quidem & apud nos recepto ſenſu:

Summam vertebram. ——

Et pro articulis:

—— *Eique cervix*
Ex articulis fracta eſt. ——

Et pro luſu puerili:

—— *In ludo talorum iratus.*

Ἀσκηθής. Sanus, illæſus.

Ἀσύφηλος. Indoctus, nullius pretii, minime probandus.

Ἄσπετα. Quorum numerum mente non facile conſequi poſſumus. Sicque demum notat plurima.

Ἀσάμινθος. Solium balneorum; ſic dictum, ἀπὸ τοῦ τὴν ἄσιν μινύθειν, *id eſt*, a minuendis ſordibus.

---

10 Οὐδενός. Poſt ἑδενὸς aliquid deeſt. Supple ἄξιος, id eſt, *nullius pretii.*

11 Ἀσυμπαρακολούθητα. Quæ intelligentiâ conſequi non poſſumus: hic ſenſus eſt τοῦ ἀσυμπαρακολούθητα. At δυσσυμπαρακολούθητος, apud Jamblichum de vitâ Pythagori, active dicitur, qui intellectu difficulter aliquid aſſequitur. Cujus contrarium, apud Heſ. εὐσυμπαρακολούθητοι, ὀξεῖς εἰς τὰ πράγματα. Aliquando tamen paſſive ſumuntur εὐσυμπαρακολούθητον, id eſt, *facile intellectu*, & δυσσυμπαρακολούθητον, id eſt, *difficile intellectu*; ex συμπαρακολουθεῖν, quod, ut ἕπεσθαι, dicitur de eo qui rem aliquam aſſequitur, eamque intelligit. Pari modo Gallice dicimus, *ſuivre un raiſonnement.*

Ἀστεμφέ̓ς. Ἀσφαλὲς, ἀμεταπίπτον· ὅθεν & τὺς ἱερογνώμονας ἀστεμφεῖς λέγομεν, οἷον ἀστρεμβεῖς, τοῦτ ἔστιν, ἀστρεφεῖς.

Ἄστυ. Πόλις. ὁ δὲ Ἀπίων [2] ἐτυμολογεῖ, ἀπὸ τῦ εἰς ὕψος ἀνεσάλθαι.

Ἄσσα. Τινὰ, ποῖα·

Ἐιπέ μοι [3] ὁπποῖ ἄασα θεὸι χροὶ εἱμάτα ἕσο.

Ἄσιν. Τὼ ἰλύν·

——— Τόσσην [4] ὁἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.

Ἄσσον. [5] Ἐγγύς.

Ἀσημάντοισιν. Ἀφυλάκτοις, ἀπὸ τῦ σφραγίδων ἃ σήματρα λέγουσι. σημάντορα δὲ λέγει, τὸ ποιμένα.

Ἀσκελέως. Σκληρῶς, δυσμεταστρέπτως.

Ἀσπερχέ̓ς. Συνεχὲς, δαψιλὲς, ἀλλοφύλειπτον.

Ἀστέρ' ὀπωρινῷ. Τῷ κυνὶ λέγει, [6] τῷ ἀπὸ τῶν ὀπώραν φαινομένῳ.

Ἄσκοπος. Ἀνόητος, τὸ δέον μὴ νοῶν, σκοπῶν.

Ἄνσχεο. [7] Ἀνάσχου.

Ἀσπουδεῖ. Χωρὶς πάσης σπουδῆς, ἄνευ κακοπαθείας.

Ἀσταχύεσσιν. Στάχυσιν.

Ἄσβεστος. Μεταφορικῶς, ἀκατάπαυστος, ἀκατάληπτος.

Ἀσπιστάων. Μαχητῶν, ἀπὸ ἑνὸς μέρους.

Ἀσφάραγον. Φάρυγα·

——— Ἀπὸ ἀσφάραγον [8] μελίη τάμῃ. ———

---

[1] Ἱερογνώμονας. Mihi legendum videtur ἰχνηλογνώμονας.

[2] Ἀπίων. Hanc etymologiam Enmolpo tribuit Schol. Apollonii Rhodii. Ἐτυμολογεῖ, inquit, Εὔμολπος τὴν λέξιν, ἄσυ λέγων, ἀπὸ τὸ ἴσασθαι. ἐπὶ μείζονι γὰρ κεῖνται αἱ πόλεις. Ut & Hes. ἀπὸ τῦ εἰς ὕψος ἀνίστασθαι.

[3] Ἐιπέ μοι. Od. T. 218.

[4] Τόσσην. Il. Φ. 321.

[5]Ἀστεμφέϛ. Firmum, inconcuſſum; unde & pervicaces vocamus ἀστεμφεῖϛ, quaſi ἀστρεμοεῖϛ, quod idem eſt ac ἀστρεφεῖϛ, *immotos.*

[v]Ἄστυ. Urbs. Apion etymologiam deducit, ἀπὸ τοῦ εἰς ὕψος ἀνεστάλθαι, *id eſt*, ex eo quod in altum extollantur urbes.

[w]Ἄσσα. Quæ, qualia:

Dic mihi quali quonam circa corpus indutus erat amictu.

[x]Ἀσιν. Cœnum, colluviem:

——— *Tantâ eum colluvie deſuper obruam.*

[y]Ἄσσον. Prope.

[z]Ἀσημάντοισιν. ncuſtoditis; ſic dicitur ob ſigilla, quæ vocantur σήματα. Paſtorem autem vocat σημάντορα.

[a]Ἀσκελέως. Duriter; immutabili ſeveritate.

[b]Ἀσπερχέϛ. Continuum, largum, non intermiſſum.

[c]Ἀστέρ' ὀπωρινῷ. Caniculæ ſimilem vocat, *id eſt*, aſtro per autumnum exorienti.

[d]Ἄσκοποϛ. Inſanus; qui quid agendum ſit non intelligit, non perpendit.

[e]Ἀνσχεο. Patere, ſuffer.

[f]Ἀσπουδεῖ. Abſque omni curâ, abſque moleſtiâ & labore.

[g]Ἀσταχύεσσιν. Spicis.

[h]Ἄσβεστοϛ. Metaphorice, qui nec compeſci, nec finiri poteſt.

[i]Ἀσπιστάων. Bellatorum. Partem pro toto accipit.

[k]Ἀσφάραγον. Guttur:

——— *Guttur haſta abſcidit.* ———

---

5. [5]Ἄσσον. Dicitur & ſuperlativus, ἄσσιστα, *id eſt*, ἐγγύτατα, apud Heſ. qui citat Æſchylum in Ἡδωνοῖϛ, quàdam ſcilicet fabulâ, cujus ſolum nomen ſupereſt.

6 Λίγδ. Ignis ex Diomedis galeâ erumpens, ejuſque humeros allambens, ſtellæ autumnali comparatur Il. E. 5.

Δαῇ δὲ σὺν κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ, Ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον. —

7 [w]Ἄνσχεο. Il. Ψ. 587.

8 [k]Ἀπ' ἀσφάραγον. Il. X. 328.

Ἀσιαστόν. Ἀγαπητόν· ὁ ἐπιῤῥηματικῶς, ἀγαπητῶς.

Ἀστερίς. Νήσου ὄνομα πρὸ τῆς Ἰθάκης·

Ἀστερὶς [1] ἣ μεγάλη. ——

Ἀσφόδελον. [2] Ἀσφοδελώδη. ἔστιν δὲ φυτόν.

Ἀσβέστη. Δυσκατάσβεστον.

Ἀστροπητής. Ἐπίθετον μόνου Διὸς ἀπὸ τῆς ἀστραπῆς. ἄυλη γὰρ ἀναστρέφειν ποιεῖ τὰς ὤπας.

Ἀστυβούτην. Ἐπιθέτως, τὸν κήρυκα· ἀπὸ δὲ ἐν ἄστει βοᾶν. τῷ ἄπαξ εἰρημένῳ.

Ἀσίνη. Πόλις ἐν Ἄργει·

Ἑρμιόνην [3] Ἀσίνην τε. ——

Ἀσκανίη. Πόλις Φρυγίας.

Ἀσωπός. Ποταμὸς Βοιωτίας.

Ἄτος. Ἀκόρεστον, ἢ βλαπτικὸς καὶ πόλεμον.

Ἀτάλων. [4] Νήπιον, ἀπαλὸν, καὶ στέρησιν δὲ τλίου.

Ἀτίζων. Ἀτιμάζων.

Ἀτέοντα. Ἀτώμυον, βλαπτόμυον·

Αἰνεία, τίς σ' [5] ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει;

Ἀτραπός. [6] Ὁδὸς εὐθεῖα μὴ ἔχουσα ἐπιστροφήν. ὅταν δὲ λέγῃ·

—— Τρηχεῖαν [7] ἀτραπόν,

καταχρηστικῶς τῇ λέξει χρῆται.

---

[1] Ἀσερίς. Od. Δ. 846.

[2] Ἀσφόδελον. Extat Od. Λ. 538. 572. & Ω. 13. ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Notandum est hocce vocabulum, ut pote quod pro vario accentu, in variam abeat significationem. Ἀσφόδελος, inquit Hes. εἶδος φυτοῦ ἢ τὴν ῥίζην ἐδώδιμον φησὶ Ἀρίσταρχος, καὶ ἅπαν εὔοσμον. ἀσφοδελὸς ἡ, ὀξυτόνως· λειμών, ὡδωδεισμένος. Consonat Ptolemæus Ascalonita de differ. voc. Ἀσφόδελος μὲν προπαροξυτόνως, ἡ βοτάνη. ὀξυτόνως ἡ, ὁ τόπος. Post vocem τόπος, addit ὁ ὡξιέχων, Ar-

Ἀσπαστόν. Amabile: & adverbialiter significat *lubenter.*

Ἀστερίς. Nomen insulæ ante Ithacam positæ:

Asteris non magna. ——

Ἀσφόδελον. Refertum ἀσφοδίλῳ, quod est quædam herbæ species.

Ἀσβέστη. Quæ vix extinguitur.

Ἀστεροπητής. Epithetum unius Jovis sic dicti ob fulgura. Hoc enim, ut acies oculorum avertatur, splendore suo facit.

Ἀστυβοώτην. Præconem; ἀπὸ τοῦ ἐν ἄστει βοᾶν, *id est*, quod in urbe clamet. Hæc vox semel occurrit.

Ἀσίνη. Urbs in Peloponneso:

Hermionen Asinenque. ——

Ἀσκανίη. Urbs Phrygiæ.

Ἀσωπός. Flumen Bœotiæ.

Ἄτος. Insatiabilis; aut noxius in bello.

Ἀταλόν. Infantem, delicatulum; ex *alpha* privativo & τλῆναι, *perferre.*

Ἀτίζων. Dedecore afficiens.

Ἀτέοντα. Læsum, damno affectum:

Ænea, quis te Deorum ita læsum jubet?

Ἀτραπός. Via recta non habens diverticulum. Cum vero dicit τρηχεῖαν ἀτραπὸν, *id est*, asperam ἀτραπόν; abusive utitur hâc dictione.

---

cadius Grammaticus ab Alberti laudatus. Schol. Ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Ἀσφοδελώδη. Ἀσφόδελος δὲ ὅτι βοτάνη ἐπιφόρα σκίλλη.

3 Ἑρμιόνην. Il. B. 560.

4 Ἀλαλόν. Quidam deducunt hanc vocem, ut & verbum ἀτάλλω, ex Syriaco ܛܠܐ *recens fuit*, unde Hebraicum טלה agnellus recentis ætatulæ & adhuc lactens.

5 Ἀνείαι. Il. Υ. 332.

6 Ἀτραπός. Sic quoque explicat Hesychius: ἀτραπὸς, inquit, ὁδὸς τετριμμένη, μὴ ἔχουσα ἐκτροπάς, ἀλλ' εὐθεῖα. Dicitur & ἀταρπιτὸς, ἀταρπὸς, ὁδὸς ἀτρεπτος apud eumdem.

7 Τρηχεῖαν. Od. Ξ. 1.

Ἄτιτος. Ἀτιμώρητος. ὅτι ἢ τῷ·

Οὐ μὰν [1] αὖτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἄσιος. ——

οἷον, ὡσεὶ ἢ ἀδεὶς εἰσεπράξαλο. [2]

Ἄτη. [3] Ἐπὶ μὲν ὃ σωματοειδὲς Θεόν·

—— Ἄτη ἣ πάντας [4] ἀᾶται.

ὅτι ἢ ὃ βλάβης·

Ζεύς [5] με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ.

Ἀταρτηροῖς. Βλαβεροῖς.

Ἀτιτάλλει. Ἀγαπᾷ, ὅτιμελείας ἀξιοῖ.

Ἀτάλαντον. Ἰσόζυγον, οἷον ἰσόσταθμον. τάλαντα γὰρ, τὰ στάθμια.

Ἀτειρής. Ὁ στερεὸς, καὶ ἄτρωτος, [6] ὁ ἀνένδοτος, ὁ ἀκαταπόνητος.

Ἀτρυγέτοιο. Ἐπιθετικῶς, ὃ θαλάσσης. οἱ μὲν, ἀτρυγέτου, ἀκαταπονήτου ὑπὸ ἀνέμου καὶ τῶν ἄλλων, [7] καὶ παρέμπτωσιν τοῦ Γ. οἱ δὲ, ὃ βαθείας, ὡς [8] τρυγὰ μὴ ἔχειν, μεταφορικῶς.

---

1 Οὐ μάν. Il. N. 414.

2 Εἰσεπράξαλο. Forsan omissum vocabulum, scilicet, δίκας.

3 Ἄλη. Annotavit Sopingius in Hes. inveniri & ἄτος apud Dionys. Halicarn. l. 6. ἄτῃ τῇ μεγίστῃ ἐνέχως. Fuere qui has voces derivarent ex Arabico תאת per *ise*, quod in 10ª. conjugatione significat *malum intulit, nocuit.*

4 Ἄλη ἣ πάντας. Il. T. 91.

5 Ζεύς. Il. B. 111.

6 Ἄτρωτος. Aliquando sumitur pro eo qui fortunæ calamitatibus non est obnoxius, sed extra ejus aleam positus. Ut Pind. 3ª. Isthm. in ἐπῳδ. Ἄτρωτοί γε μὰν παῖδες Θεῶν. Quod non significat: extra fortunæ aleam positi sunt *filii Deorum*, cum sæpe eorum calamitates cecinerit; sed, *Dii ipsi.* Hîc παῖδες Θεῶν idem est ac παῖδες ἰατρῶν & φιλοσόφων, apud Lucianum. In Homero videre est δυσήνων παῖδες & υἷες Ἀχαιῶν. Hic loquendi modus desumptus est ex Orientalibus linguis, in quibus dicitur *filia Sion*, *filius hominis*: Syriace, *bar nosch*, Arabice, *ibn insan.* Quod cum non satis pers-

Ἄτιτος.

Ἄτιτος. Inultus; ut in hoc verſu:

Non utique inultus jacet Aſius. ———

id eſt, a cujus interfectoribus nemo pœnas exegit.

Ἄτη. Aliquando quidem Dea corporis formam habens:

——— *Ate quæ omnibus nocet.*

Aliquando vero ſumitur pro damno:

Jupiter me magnopere Saturnius damno illigavit gravi.

Ἀταρτηροῖς. Nocivis.

Ἀτιτάλλει. Amat; curis ſuis dignatur.

Ἀτάλαντον. Ejuſdem ponderis; quaſi ἰσόταλμον, *id eſt*, ejuſdem momenti; τάλαντα enim ſunt trutinæ.

Ἀτειρής. Rigidus, & invulnerabilis; & non cedens aut remittens, ſed indefeſſus.

Ἀτρυγέτοιο. Epithetum maris. Alii per ἀτρυγέτου intelligunt indefeſſum, nec a vento aliiſque omnibus defatigatum, per inſertionem Υ Γ. Alii, ita profundum, ut fæcem non ha-

---

pectum fuerit, quidam Theocriti locus quibuſdam intellectus non fuit. Extat in vigeſimo ſexto Idyllio, ubi cum Poeta deſcripſiſſet orgia Bacchi & interitum Penthei a matre ſuâ diſcerpti, addit:

Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώϊα, δυσεβέων δ' ἄϊ.

Quod vertit Latinus interpres:

Piorum liberis bona eveniunt, impiorum vero non.

Et hoc quidem falſum eſt. Nam ipſemet Pentheus impietatis ſuæ pœnas luit, nec in ſuis plectitur liberis: & ſi verum eſſet piorum filiis bona evenire; certe cum Pentheo bene agi debuerat, cujus mater Agave, conſanguineæ Ino & Autonoë, & avus Cadmus tantam pietatem profeſſi fuiſſent. Igitur vertendum erat:

Piis bona eveniunt, impiis vero mala.

Hocce diverticulum mihi, ut ſpero, condonabunt Theocriti, *id eſt*, Naturæ & Charitum amici.

7 Ἄλλων. Omiſſum mihi videtur ἀτρύγα; cum deinde addat, κατὰ παρέμβασιν Υ Γ. Etenim ἀτρυγέτου, idem eſt quod ἀτρύτου, ſi *gamma* & *epſilon* inſeras.

8 Ὡς. Legere mallem ὥστε.

ἐπειδὴ τέλος τοῦ ὕπνου, τρύξ. οἱ δὲ, ἀπαύστασιν μὴ ἐχούσης, ἐπεὶ πάντα ἐκβράσειεν· ἢ ἔτοι μεταφορικῶς ἀπὸ τρυγός. οἱ δὲ, τρύγην μὴ ἐχούσης τὸ καρπὸν, πρὸς ἀπαράσκολιν τῆς γῆς.

Ἀτυζόμενοι. Ταραττόμενοι, ἢ δυϊκῶς·

——— Ἵππω [1] γὰρ οἱ ἀτυζόμενοι. [2] ———

Ἀτάσθαλος. Ἁμαρτωλὸς, ἀπὸ τὴν ἄτην· [3] ἢ ἀταθαλίῃσι, τῇ ἁμαρτίαις.

Ἀτεμβόμενος. Στερισκόμενος.

Ἀτρυτώνη. Ἀκοπίαστος, μὴ τρυομένη· παρὰ τὸ ἀ καὶ τὴ θεός.

Ἀτρεκέως. Ἀληθῶς, ἢ σέρησιν τοῦ τρέχειν.

Ἀτάρ. Δή·

——— Ἀτὰρ [4] τὸ δεξιὸν ἵππον
Κέντρῳ ὁμοκλήσας. ———

Ἄτλητον. Ἀνυποστόνητον.

Ἀτάρβητος. Ἄφοβος.

Ἀτρέμας. Ἠρέμα, κατ' ἀπόφασιν τοῦ τρέμειν.

Ἄττα. Προσφώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον, ἢ τροφέα.

Ἀταλάφρονα. Ἀπαλόφρονα.

Ἄταλλε. Ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος, ἔσχατε μὴ ἐσχάτα. ὥσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ παιδὸς, παίζειν· οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀτάλου, ἀτάλλειν. ἀτάλην δὲ, τὸ ἁπαλὸν ἢ νήπιον λέγεται οὐκ ἀπιθάνως.

---

[1] Ἵππω. H. Z. 38.

[2] Ἀτυζόμενοι. Non est in Duali. Lege ergo ut apud Hom. ἀτυζομένω. Et sic explicandus est Pindarus in 1ª Pythiacâ, primâ ἐπῳδῇ.

Ὅσσα γ' μὴ πιφίληκε
Ζεὺς, ἀτυζομένῳ βοᾷν
Περσέων ἀίοντα,
Γᾶν τε, καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον.

[3] Ἄτην. Il. Ι. 505.

[4] Ἀτὰρ. Il. Ψ. 427.

beat, metaphorice; quoniam fex eſt finis vini. Alii, ſedimentum non habens, quod omnia æſtûs impetu ejiciat; & illi quoque metaphoram a fæce ductam arbitrantur. Alii demum interpretantur, non ferens τρύγα, *id eſt*, fructus; ita ut ſic terræ opponatur.

'Ατιζόμενοι. Turbati; & in Duali numero:

——— *Equi enim ei turbati.* ———

'Ατάσθαλος. Peccator: ſic dictus [3] ἀπὸ τὴν ἄτην, *id eſt*, ex damno & peccato; & ἀταισθαλίῃσι, peccatis.

'Ατεμβόμενος. Privatus.

'Ατρυτώνη. Indefeſſa, non vexata, non domita: virgo enim eſt hæc Dea.

'Ατρεκέως. Vere; ex *alpha* privativo, & τρέχειν, currere.

'Ατάρ. At:

——— *At dextrum equum*
Punge vociferans. ———

'Ατλητον. Intolerabile.

'Ατάρβητος. Imperterritus.

'Ατρέμας. Placide; ex *alpha* privativo, & τρέμειν, tremere.

'Ατται. Compellatio quâ utitur junior erga ſeniorem, aut altorem.

'Αταλάφρονα. Mollia cogitantem.

'Αταλλε. Apollodorus quidem interpretatur, caudam movens blandiebatur, ſubſiliens laſciviebat. Quemadmodum autem ex nomine παιδὸς, formatur παίζειν, *id eſt* ludere; ſic & ab ἀταλὸς,

---

In hoc Pindari loco, ἀτύζονται ſignificat, *turbantur*; non vero *demulcentur*, ut quibuſdam viſum eſt.

[3] Τὴν ἄτην. Mallem, ut fuſius explicatur apud Heſ. in ἀταισθαλίαι, derivare ἀπὸ τῆς ἄτης θάλλειν.

[4] Ἀτύζ. Il. Υ. 336.

ὁ δὲ Κόμανός φησι· ἀτάλλειν κυρίως ὄζειν τὸ ἐκ νηπίης τρεφέμεν. [1] νῦν δ' ἐν ἴσῳ, τὸ ἔχαιρεν. ἐπεὶ πᾶς ὁ ἐπτροφῆς ἀξιάγαστος χαίρει καὶ παίζει. τὸ δὲ ἀτιτάλλειν καὶ ἀτάλλειν ἀφαφέρει κατ' ἐπέκτασιν εἰρημένων· ὡς τὸ ἔρωτιν, ἐρωύζειν, καὶ ἐρωτυσάζειν.

Ἀττίκα. [2] Ἐυθέως, ὡδαχρῆμα.

Ἄττις. Μετὰ ταῦτα.

Ἄτθι. Ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ.

Αι. Δή·

Ἔνθ' ἄυ [3] Τυδείδη. ——

Ἀττάρ. Δέ·

Ἀυτὰρ [4] ἐπεὶ κόσμηθεν. ——

Ἀυτοσχεδίη. Ἀπὸ χειρὸς, ἐκ τοῦ συνεχῶς.

Ἄυτως. Ἐπὶ μὲν οὖν ματαίως·

Ἄυτως [5] γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν. ——

---

[1] Τρεφέμεν. Lege τρέφειν. Occurrit ἄταλλε Il. N. 27.

[2] Αττίκα. De hâc voce vide poſt Celeberrimum Ruhnkenium ad Timæi Lexicon Platonicum, p. 41. Clar. Kœnium ad Gregorium de Dialectis, p. 194. ubi annotat ἀυτίκα & αὐτὶς ſæpe uſurpari pro *exempli gratiâ*; & hinc explicare conatur hoc Georg. I. 356. Virgilii, qui hîc ei, ut in aliis bene multis, præeuntium Græcorum veſtigia videtur legiſſe:

Atque hæc ut certis poſſimus diſcere ſignis,
Æſtuſque, pluviaſque, & agentes frigora ventos;
Ipſe Pater ſtatuit, quid menſtrua Luna moneret:
Quo ſigno caderent Auſtri. Quid ſæpe videntes
Agricolæ, propius ſtabulis armenta tenerent.

Continuo, *Ventis ſurgentibus, aut freta ponti*

id est, tenero infante, profluxit verbum ἀτάλλειν. At vero ἀταλὸν molle & puerile verisimiliter dicitur. Komanus autem affirmat ἀτάλλειν proprie esse aliquem ex infantiâ nutrire: sed nunc accipitur pro gaudebat; quoniam omnis qui nutritione dignus habetur, ludit & exultat. Ἀτιτάλλειν autem & ἀτάλλειν inter se non differunt, nisi solâ superextensione prioris vocabuli; quemadmodum pro ἕρπειν, *serpere*, dicitur ἑρπύζειν & ἑρπυστάζειν.

[3]Ἀττίκα. Statim, illico.

[4]Ἄττις. Post hæc.

[5]Ἄυθι. In hocce loco.

[6]Αὖ. Vero:

Tunc vero Tydidæ. ——

[7]Αὐτάρ. Autem:

Postquam autem instructi fuere. ——

[8]Αὐτοσχεδίη. Cominus, ex propinquo loco.

[9]Αὖτως. Aliquando quidem *frustra*:

Frustra enim verbis contendimus. ——

Incipiunt agitata tumescere. —

Hîc *continuo*, contra aliorum opinionem, felicissime interpretatur *exempli gratiâ.*

3 Ἔνθ' ἄυ Τυδείδῃ. Il. E. 1.

4 Αὐλῇς ἐπεί. Il. Γ. 1.

5 Αὖτως. Il. B. 342. Eodem sensu sumitur τὸ *sic* apud Horat. libr. II. Od. 11:

Cur non sub altâ vel platano, vel hâc
Pinu jacentes sic temere, & rosâ
Canos odorati capillos,
Dum licet, Assyriâque nardo
Potamus uncti? —

Sic temere hîc idem est quod ἄυτως. Optime αὔλως interpretatur Hesychius: ἐπὶ μὲν Ὅμηρος τῆς κλαλιᾶς. Deinde Homeri locum citat, & addit: ἐπὶ δ' ὁμοίως, ἀσκύτως. Idcirco verti in Homerico exemplo quod affert quoque Hesychius:

— *Comedisse & bibisse sicut alii homines.*

ὅτι δὶ τῦ ἄυτως·

Ὄυτως μιν [1] φασὶν φαγέμϐυ ἠ πιέμϐυ ἄυτως.

Ἀυλός. Ἐστὶ μὲν ὅ ὀϑὺς ἐξακοντισμῦ τῦ αἵματος·

——— Ἀυτίκα [2] δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν
Αἵματος ἀνδρομέοιο. ———

ὅτι ἡ τῦ περόνων·

Αὐλῶισι [3] διδύμοισιν. ———

ἐστὶ δὲ τῦ κοινῶς νομϐυὸν μυσικῦ ὀργάνυ·

Αὐλῶν [4] συρίγγων τ' ἐνοσσήν. [5] ———

Ἀϋτμή. [6] Πνοή.

Ἀϋτή. Ἐστὶ μὲν ὁ φωνῆς·

——— Ἀϋτὴ [7] δ' οὐρανὸν ἷκανεν. [8]

ἐστὶ δὲ ὁ μάχης·

Ῥεῖα [9] δέ κ' ἀκμῆτες νεκμήτας ἄνδρας ἀϋτῇ.

Ἀγάζομαι. Ὁρῶ.

Ἀγιάχοι. Μετὰ μεγάλης ἰαχῆς.

Ἀγλαῶπις. Εἰδος ϑηλυκεφαλάμυς ἡ ἀπὸ αὐτῆς λόφον ἀναλεται-

---

[1] Ὄυλως μιν φασίν. Od. Π. 143. Pro ἔτως, lege ἔπω.

[2] Αὐτίκα. Od. X. 18.

[3] Αὐλοῖσι. Od. Τ. 227.

[4] Αὐλῶν. Il. K. 13.

[5] Ἐνοσσήν. Apud Ariſtotelem, qui hunc verſum laudat in Poet. c. 25. legitur: αὐλῶν συρίγγων θ' ὁμαδὸν, pro ἐνοσσήν. Ὁμαδος proprie eſt multorum virorum ſtrepitus ac tumultus; ἐνοσσὴ autem, vox loquentium hominum. Idcirco utro modo legas, hoc tamen ſemper à Poetâ metaphorice dicitur. Sic David dixit *vox tonitruum*. Pſalm. 77. 19. קול רעמך בגלגל *qol raamka bagalgal*, id eſt, ut vulgo vertitur poſt Aben Eſram, vox tonitrûs tui in ſphærâ cœli, in orbe cœleſti. Mihi vero potius intelligendum videtur, *vox tonitrûs tui cum fragore & ſtrepitu ſonoro. Galgala*

Et pro *similiter:*

Nondum eum dicunt comediſſe & bibiſſe ſicut alii homines.

Ἀγλός. Pro ſanguinis quidem in altum erumpentis ejaculatione ſumitur:

— *Statim autem ejaculatio erumpens per nares craſſa venit Sanguinis humani.* ——

Et pro ſibulis:

Fibulis geminis. ——

Et in ſenſu apud nos recepto, pro muſico inſtrumento:

Tibiarum fiſtularumque vocem. ——

Αὐτμή. Spiritus, flatus.

Αὐτή. Pro voce quidem:

—— *Vox autem ad cœlum pervenit.*

Et pro pugnâ:

Facile vero integri defeſſos viros prælio.

Αὐτάζομαι. Video.

Αὐΐαχοι. Cum magnis clamoribus.

Αὐλῶπις. Species galeæ criſtam ex ſe aptam & ſuſpenſam

---

enim apud Arabes ſignificat *fragorem edidit tonitru*; & *olgol* eſt nubes ſono tonitru crepitans: quod ſatis ſit obiter monuiſſe. In Apocalypſi quoque c. XIV. legitur, *vox aquarum multarum.* Αὐλὸς autem tibia quibuſdam deducitur ex Hebraico חליל *tibia.*

6 Αὐτμή. Quidam deducunt hanc vocem ex Hebraico, נעתם *vapore obſcuratus fuit.*

7 Αὐτὴ δ'. Il. B. 153.

8 Ἰεμενον. Lege ἴκεν. In Manuſcripto εἰ' ἐνὸν per compendium uſitatiſſimum cum lineolâ ſuperius poſitâ, ſcribitur pro εἰ' ἐρεώ. Sic quoque habebat unicus ille codex ex quo Heſ. primum editus fuit. Quod quidem in Edit. Ven. Flor. & Hag. ut pote antiqui moris tenacibus, ſervatum, palæographiæ ignaros diu torſit; immo & a Guieto, Heinſio, Brunone & Iſaaco Voſſio, ut mendum habitum fuit.

9 Ῥῆα δέ. Il. Λ. 801.

μῦθον ἔχουσα·

Αὐλῶπις [1] τρυφάλεια. ———

Αὔον. Ξηρόν.

Αὐτοκασίγνητον. Οἱ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων ἀδελφοί. λέγονται δὲ καὶ οἱ ἐκ μητρὸς μόνης, ὡς οἱ Διόσκουροι·

Κάστορά [2] θ' ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
Αὐτοκασιγνήτω, τώ μοι μία γείνατο μήτηρ.

Αὐτὰ κέλευθα. [3] Τὴν αὐτὴν ὁδόν.

Αὐτάγρετα. Αὐτόληπτα.

Αὐτάλεος. Αὐχμηρός.

Αὐτε. Ἐφύγε.

Αὐτόδιον. Ἐξ αὐτῆς δὲ ὁδὸς αὐτόδιον. [4]

Αὐλῆς. [5] Τῆς κατ' ἀγρὸν ἐπαύλεως.

Αὐλῆς ἐν χόρτῳ. [6] Ἐν τῷ ὡρισμένῳ τόπῳ τῆς αὐλῆς. καὶ γὰρ τὰ ὅμοια [7] εἰώθασι λέγειν σύγχορτα. ὡς Εὐριπίδης· [8]

Σύγχορτα ναίων πεδία τὰς Ἐλευθέρας.

Αὐτοχόωνον. Αὐτοχώνευτον, ἢ κατὰ ὡς κεχωνευμένον.

Αὐλιζομενάων. Εἰς κοίτην αὐλιζομένων.

---

[1] Αὐλῶπις. Il. N. 530 & Π. 795.

[2] Κάστορα. Il. Γ. 237.

[3] Αὐτὰ κέλευθα. Il. M. 225.

[4] Αὐτόδιον. Totus versus; cujus hîc solum indicatur initium; sic legitur Od. Θ. 449:

Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λάσιαθεν ἄνωγεν.

[5] Αὐλῆς. Hanc vocem quidam deducunt ex אחל *tentorium*.

[6] Αὐλῆς ἐν χόρτῳ. Il. A. 773.

[7] Ὅμοια. Nullo sensu. Optime Alberti, qui hæc laudat, ὅμορα restituit; quemadmodum habet Hes: καὶ γὰρ τὰ ὅμορα σύγχορτα λέγεσι. In versu Homerico, Peleus femora habentis:

habentis:

Galea tres conos habens. ——

[f] Αὖον. Siccum.

Αὐτοκασίγνητον. Fratrem; ex utroque parente fratres. Sic quoque vocantur qui ex matre ſolâ eâdem geniti ſunt, ut Caſtor & Pollux:

Caſtoremque equorum domitorem, & in pugilatu ſtrenuum Pollucem,

Germanos fratres, quos mihi una eademque genuit mater.

Αὐτὰ κέλευθα. Eâdem viâ.

Αὐτάγρετα. Per ſe facilia captu.

Αὐσταλέος. Squallidus.

[f] Αὐε. Vociferabatur.

Αὐτόδιον. E veſtigio; ex eâdem viâ.

Αὐλῆς. In agro villam & commorationem indicat.

Αὐλῆς ἐν χόρτῳ. In circumſcripto loco aulæ: etenim loca confinia ſolent vocare σύγχορα; ut Euripides:

Vicina Eleutheris habito loca.

Αὐτοχόωνον. Sponte ſuâ fuſum, aut quaſi conflatum & in fornacem fuſoriam conjectum.

Αὐλιζομενάων. Ad ſomnum capiendum congregatarum.

---

bovis adolebat Jovi, aulæ in ſepto:

— Ἱππηλάτα Πηλεΐδης
Πίονα μηρί' ἔκηε βοὸς Διὶ τερπικεραύνῳ,
Αὐλῆς ἐν χόρτῳ. —

Sic in his Theocriti verſibus Idyll. 14:

Ἄπις κὴ Κλεύνικε ἐπαίνεμες ὁ τραπεζίωτας,
Ἐν χώρῳ παρ' ἐμεῖν. —

Quidam Critici legunt ἐν χόρτῳ, pro ἐν χώρᾳ.

[g] Εὐριπίδης. Extat in Euripidis Andromachâ, verſu 17:

Φθίας δὲ τῆσδε, κὴ πόλεως Φαρσαλίας
Σύγχορα ναίων πεδία. —

Ubi Schol. τὰ ὅμορα. ἐν χόροις διέγραφον τὰς πόλεις οἱ ἄρχοντες.

Ἀγέρυσαν. [1] Εἰς τὸ αὐτὸ εἵλκυσαν.

Ἀγτῆμαρ. Ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ.

Ἀγτονυχί. [2] Αὐτῇ τῇ νυκτί.

Ἀγτόετες. Αὐτῷ τῷ ἔτει.

Αὐτόετες [3] οἰκνεῦσι. ———

Ἀγαθέσσα. Ὁ Ἀπίων ὀνομασὶ [4] ἢ ἔνδοξος, οἷον αὐδωμένη· ὅθὶ Κίρκης ὁ Καλυψοῦς. τινὲς δὲ αὐδησάσας αὐτὰς λέγουσιν, ὅτι εἰς ὁμιλίας αὐλὰς [5] ἦλθον ἀνθρώπῳ τῷ Ὀδυσεῖ.

Ἀγαίς. Πόλις Βοιωτίας.

Ἀφαυρότατος. Ἀσθενέστατος, ἀπὸ τοῦ παῦρος, ὁ δοκεῖ Α· ὅπερ ὅθὶ δοκεῖ πολλοῦ ὄζειν. ὁ οἷον ὀλίγως [6] καὶ ἀδυνάμων, οὐκ ἀπιθάνως.

Ἄφαρ. Ταχέως. ἢ ἀφάρτεροι, ταχεῖς·

——— Ἄφαρ [7] δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη.

ἐπὶ δὲ δοκεῖ προχείρως καὶ ἀπροβούλευτα [8] χρῆμα·

——— Ἄφαρ δέ τε χεῖρες [9] ἀμύνειν εἰσὶ ὁ ἡμῖν.

ἐπὶ δὲ τοῦ αἰφνιδίως·

Ὡς δ' ἄφαρ ὁ ὃν Τρώων ἐλασάμτο μώνυχας ἵππους.

---

[1] *Ἀνέρυσαν.* Unâ voce in Mſ. ſcribitur. Alii legunt *ἂν ἕρυσαν* diviſim; alii cum Heſ. *ἀνέρυσαν.* Suidas habet *ἂν ἕρυσαι, εἰς τ' αὐτὸ ἑλκύσαι.* In Heſ. legitur quoque: *Ἀνερύσατο. εἰς τ' αὐτὸ ἕλκουτο.* Sed hæc omnis varietas nata eſt ex affinitate conformationis litterarum *nu* & *upſilon*; quo fere modo quidam Codices habent *ἀνίαχοι* pro *ἀνίαχοι.* Sic in Heſ. reperiuntur *ἀνθήμερον* & *ἀυθήμερον.* Et in quodam Ariſtophanis loco alii *ἐναρίμοσον* præferunt, alii *ἐυαρίμοσον.*

[2] *Αὐτονυχί.* In Hom. Il. Θ. 197. legitur *ἀὐτονυχεὶ*, ſicque in Etymologo Magno. At in Suidâ, quemadmodum & hîc, *ἀυτονυχί.* Hæc vox ob affinitatem pronunciationis utroque modo ſcripta reperitur. In Lexico Manuſcripto ejuſdem

Ἀτέρτεαν. Retro averterunt.

Ἀυτῆμαρ. In ipsâmet die.

Ἀυτονυχί. In ipsâmet nocte.

Ἀυτόετες. Intra annum:

Intra annum venire possunt. ———

Ἀυδήεσσα. Apion interpretatur clara, celebris, quasi decantata. Circe & Calypso sic dicuntur. Quidam sic eas vocatas existimant, quod in hominis, scilicet Ulyssis, familiaritatem & colloquium descenderint.

Ἀυλίς. Urbs Bœotiæ.

Ἀφαυρότατος. Infirmissimus; ex παύρη, *id est*, parvo, & *alpha* intensivo. Quasi parvus secundum robur; quod est verisimile.

Ἄφαρ. Celeriter:

——— *Celeriter autem te Pallas Minerva.*

Et ἀφάρτεροι celeres indicat. Et pro confestim, in promptu:

——— *In promptu etiam & nobis paratæ ad defensionem sunt manus.*

Et pro repente:

Huc vero repente ex Trojanis impellerent solidas ungulas habentes equos.

Bibliothecæ Coisslinianæ quod consului, ἀυλονυχὶ quoque legebatur.

3 Ἀυτόθεν. Od. Γ. 322.

4 Ὀνομαστί. Lege ἀνομαστί.

5 Ἀυτάς. Lege ἀυταί. Sed rectius deleretur, ut ex Mss. apparet.

6 Ὀλίγως. Lege ὀλίγῳ.

7 Ἄφαρ. Il. X. 270.

8 Τᾶ παρὰ ἀυτίκα χρῆμα. In Manuscripto ἀυτίκα ita punctis superioribus & inferioribus notatur, ut deletum appareat, & innuatur legendum ταχὺ χρῆμα.

9 Ἄφαρ δέ τε χεῖρες. Il. N. 814.

10 Ὡς δ' ἄφαρ. In Homero Il. K. 537. pro ὡς merito legitur ὣδ'.

ἐπὶ δὲ τοῦ ῥᾳδίως·

——— Ἄφαρ [1] δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν

Διός. ———

ἢ ἀντὶ τοῦ ἔπειτα·

——— Ἄφαρ [2] δέ τε φέρτεροι. ———

Ἀφραδέως. Ἀνεπισημόνως, ἀπείρως.

Ἀφύσσων. Ἀπαντλῶν. [3]

Ἀφροδίτης. Ἐπὶ μὲν τοῦ Θεοῦ·

——— Εὐστεφάνου [4] τ' Ἀφροδίτης.

ὅπὶ δὲ τῆς πρὸς ἄνδρας συνουσίας·

——— Καὶ ἐπιλελάθοιντ' [5] ἀφροδίτης

Τὼ ἄρ' ὑπὸ μνησῆρσιν ἔχον, μίσγοντό τε λάθρῃ.

Ἀφανδάνει. Ἀπαρέσκει.

Ἄφενος. Πλοῦτος, ἤτοι ἄφενος [6] ἑκάστου ἐνιαυτοῦ φερομένου. ἔνος γὰρ, ὁ ἐνιαυτός. ἢ ἄφενος τὶς ὢν, ὁ κεχωρισμένος πενίας· ἀπὸ τούτου καὶ ἀφνειὸς, ὁ πλούσιος.

Ἀφυσγετός. Συρφετός. τάχα δ' ἀφυγετὸς, ἄγαν φυκτός. τὸ γὰρ Α ἀντὶ τοῦ ἄγαν ἔχει· τὸ δὲ λοιπὸν παράγωγον παρὰ τὸ φύγειν. τὸ γὰρ ἄγαν ἐκφεύγον [7] ὑπ' ἀνέμων ἐκβάλλεσθαι εἰν ῥηθείη·

——— Πολλὸν [8] δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλῃ.

---

[1] Ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος. In Homero Od. Θ. 270:

— Ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν
Ἠλίου, —

non vero Διὸς, ut habet codex Mf.

[2] Ἄφαρ δέ τε φέρτεροι. Non sic legitur in hodierno Hom. sed pro ἄφαρ, est ἐπεὶ πολὺ φέρτεροι, Il. K. 557. Od. I. 276. Π. 89. & demum X. 289. ubi alii volunt φέρταλοι.

[3] Ἀπαντλῶν. In Manuscripto vitiose

Et pro facile :

——— *Facile autem ei venit nuntius*
Jovis. ———

Et pro deinde :

——— *Deinde multo præstantiores.* ———

Ἀφραδέως. Imprudenter, imperite.

Ἀφύσσων. Hauriens.

Ἀφροδίτης. Pro Deâ quidem :

——— *Et bene coronatæ Veneris.*

Et pro coitu venereo cum masculis :

——— *Et oblivisscantur coitûs*
Quo a procis subagitatæ gaudebant, cum clam miscerentur.

Ἀφανδάνει. Displicet.

Ἄφενος. Divitiæ : aut ἄφινος, *id est*, quod redit ex uno quoque anno ; ἔνος enim est annus : aut ἄπενος qui vacat paupertate ; ex *alpha* privativo & πενίας paupertate ; inde & ἀφενὸς divitem significat.

Ἀφυσγετός. Colluvies. Fortasse est quasi ἀφυγετὸς, *id est*, valde fugiendus ; *alpha* enim aliquando est intensivum, & significat multum. Reliqua pars hujusce vocabuli derivatur ex φεύγειν : id enim quod valde fugit, a ventis ejici diceretur :

——— *Multam autem in mare colluviem ejectam provolvit.*

ἀπλοΐλλων.

4 Εὐρεφάνη. Od. Θ. 267.

5 Καὶ ἐκλελάθοιντ'. Od. Χ. 444.

6 Ἄφενος. Il. A. 171.
Ἐνθάδ' ἄτιμος ἰὼν, ἄφενος κὴ πλεῖστον ἀφύξειν.
Ubi Schol. Ἄφενος. πλεῖστον· κυρίως δὲ ἄφενος λέγεται, ἡ ἀφ' ἑνὸς ἑαυτῷ ἐξισταμένη. πλεῖστος δὲ, ἡ ἀπὸ πολλῶν.

7 Ἐκφεύγων. Pro ἐκφεύγων, *fugiens*, lego ἐκφευκτὸν, *fugiendum* ; quemadmodum supra interpretatus est, ἄγαν φευκτὸς, *valde fugiendum.*

8 Πολὺν δέ. Il. A. 495.

Ἀφλοισμός. [1] Ψόφος.

Ἀφλαστοὺς [2] δὲ τοὺς τοίχους φησὶ Σοφοκλῆς ——

ἑστῶτ' ἐπ' ἀφλάστοισιν ἢ κατὰ μίμνειν ψόφου.

Ἄφημενος. Ἀπρεπτέων καὶ τοῖον καθεζομένων.

Ἄφλαστον. Τὸ ἀκροστόλιον. κεκλῆσθαι δέ φασιν ἀπὸ τοῦ ἀφλάσαι [3] ἔτυμον τὸ ἀθενέσαιον, οἷον εὐφλάσαι.

Ἄφαλος. Περιτετμημένα μὴ ἔχοντα φαλλούς. τοὺς δὲ φαλλοὺς, [4] οἱ μὲν ἀσπιδίσκια, οἱ δ' ἀσπερίσκια ἐκάλουν.

Ἄφθιτον. Ἄφθαρτον.

Ἀφόωντα. Ψυχαγωγοῦντα.

Ἀφωπλίζοντο. Ἀσπροῦντο.

Ἄφριον. Ἠρίζον.

Ἀφραδέες. [6] Ἀξυνετώτεροι.

Ἀφήτορος. Ἀπόλλωνος ἐπιθέτου. ἢ ἔστι διὰ σωζόμενα, ἐμοὶ μὲν τῶν προσπαιόντων, ἢ ἀφαιρετικῶς, ἢ τὸ πλεῖστον ἢ τὸ πεννᾶν· ἢ τοῦτο, ὑπὸ τῆς τῶν βελῶν ἀφέσεως. οἱ δὲ Γλαυκομάθοι ἀφητόρας [7] ἔφασαν λέγεσθαι ἀπὸ τοῦ ἀφύσσειν τὴν ψυχήν.

---

[1] Ἀφλοισμός. Apud Hef. explicatur ἀφρὸς ἀπὸ τῶν τριχῶν. Sic quoque habet Etymologus, & Lexicon Regium Manuſcriptum ab Alberti laudatum. In altero Gloſſario Sangermanenſi quod ipſe conſului, ἀφρὸς legebatur. At apud Arcadium Grammaticum inéditum: ἀφλοισμὸς. ἢ τριχῶν. Exstat quoque apud Hef. ἀφλοισμὸς. ἀφρός.

[2] Ἀφλαστοὺς. Sic legitur Il. o. 607. Ἀφλαστοὺς ἢ πρὸ τοίχων γράφουσι. τὰ δὲ ἐν ἴχνεσι, &c.

[3] Ἐυάλασαι. Fortaſſe ἄβλασαι, quod eſſet gloſſa τῶ ἀφλάσαι. In eodem Lexico Mſ. quod conſului, habetur: Ἄφλαστον. τὸ ἀκροστόλιον. Ἀπολλώνιος. ἢ ἀπὸ Δολίονος τοῦ ἐπὶ τῶν πρώτων ἐς Ἴδην ἐκ παταίου πλεύσαντος ἐπονομασθῆναι. In Pollucе: τὸ δὲ ἄκρον τῆς πρώρας ἀφλάστην καλεῖται. Sic habet Schol. Apollonii Rhodii in hæc verba libri primi Argonauticorum, verſu 1089:

— Ἴζε δ' ἐπ' ἄκρης

Νηὸς ἀφλάστοιο μετάφρενα δίζηται.

Ἀφλαστον. Ἀπολλώνιος ἐπὶ τῶν πρώτων πλευσάντων ἄφλαστον τὸ ἀκροστόλιον· ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη τὸ ἀκροστόλιον ἐπὶ τῶν πρώρων. φύλλον ἢ λέγεσθαι τὸ ὀξύτερον καὶ τὸ πτερὸν τῆς διπλῆς ἄκρας τῆς

Ἄφλοισμός. Strepitus:

Strepitus autem circa os factus eſt dentium. ——

Dicitur autem per imitationem ſoni.

Ἀφίμενος. Seorſim & procul ſedens.

Ἄφλαστον. Summitas navis. Eſt antiphraſis quâ vocatur infirmiſſima pars, quaſi ἄθλαστον, *id eſt*, quod facile frangitur.

Ἄφαλος. Galea non habens φάλος: vocant autem φάλος, alii quidem ἀσπιδίσκια, alii vero ἀστερίσκια.

Ἄφθιτον. Immortale.

Ἀφόωντα. Tractantem & manu palpantem.

Ἀφωπλίζοντο. Arma exuerunt.

Ἄφρεον. Spumabant.

Ἀφραδέες. Senſuum expertes.

Ἀφήτορος. Apollinis epithetum; quaſi ὁμοφήτορος, *id eſt*, qui omnibus oracula canit, nec diſcernit divitem a paupere; aut arcitenentis & ſagittarii, quod tela emittat. Lexicographi vero per ἀφήτορα cardinem oſtii intelligunt.

πρώρας ξύλον· πτύχη ἢ λέγεται, ἔστι τὸ τῆς νεὼς ἐπιγράφεται ὄνομα. ἔστιν ὃν ἀκροστόλιον τὸ ἄφλαστον κατὰ τὴν πρῶραν. ἀλλ' ὁ ποιητὴς αὐτὸ καθαδίδωσιν ἐπὶ τὴν πρύμνης, λέγων·

Ἕκλυε ἢ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάζεο, ὅττι μεθήεις,
Ἄφλαστον μὲν χερσὶν ἔχων. —

καὶ εἴρηται ἄφλαστον κατὰ συγγένειαν τοῦ Φ πρὸς τὸ Θ, ἄθλαστον κατὰ ἀντίφρασιν· ἐπεὶ εὐθλαστόν ἐστιν. ἔστιν ὃν ἄφλαστον, σανίδιον κατὰ τὴν πρύμναν.

Hîc vides allegari noſtri Apollonii Lexicon Homericum.

4 Φάλος. In Lex. Mſ. Sangermanenſi: φάλος, τὸ μιλωπίδιον. φάλος· βλος· ἢ λέφος, ἢ ἡ ὑφίχυσα πίτρα ὑπὸ θαλάσσης.

5 Ἀφωπλίζοντο. Il. Υ. 26. Sic in Heſ. ἀφοπλίζεσθαι. ἀφαιρεῖσθαι. At Schol. melius, ἀφωπλίζοντο. ἀφηρέθησαν τὰ ὅπλα. Ut in Lexico Manuſcripto Sangermanenſi: ἀπεστέρησαν τὰ ὅπλα.

6 Ἀφραδίες. Od. Λ. 475.

7 Διακρίνοντος. Lege, ὁ διακρίνων ὁς. Cum enim ſimiliter omnibus & indiſcriminatim oracula canat, non diſcernit divitem a paupere, non eſt προσωποληψίας, ut loquuntur Scriptores ſacri. In eodem articulo, ὁμοφορίτου eſt vocabulum corruptum. Legendum ὁμοφήτορος, cum Pſeudodidymo & Etymologo Magno.

8 Ἀφητόμου. Mallem ἀφήτορα.

Ἀχαΐς. Ἡ ἀφ' ὀφθαλμῶν σκότωσις.

Ἀχρεῖον [1] ἰδών. Ἀχνὲς, [2] εἰς ἀδημίαν χρεῶν ἐμβλέψας, ἢ σκυθρωπάσας, ἢ ὅιον ἀφατρέψας τὴν ὄψιν. ἢ ἐπὶ τῆς Πηνελόπης·

Ἀχρεῖον [3] δ' ἐγέλασεν. [4] ——

εἰς ἀδημίαν ἀξίαν, ἐξ ἧς τὴν ὀκ ἀπὸ γνώμης γελῶσαν.

Ἀχαιΐδα γαῖαν. Τὴν Πελοπόννησον.

Ἀχάριστα. Ἀχαρίτως·

Ξεῖν', ἐπεὶ [5] οὐκ ἀχάρισα παρ' ἡμῖν [6] ταῦτ' ἀγορεύεις.

Ἄχθος. Βάρος. ἔχθρα.

Ἄχος. [7] Λύπη ἀφωνίαν ἔχουσα.

Ἄχρις. Ἕως. καί·

—— Ὀσέον [8] ἄχρις ἄραξεν.

Ἀχυρμιαί. Οἱ τόποι εἰς οὓς τὰ ἄχυρα βάλλεται λιπαρόμενα.

Ἀχερωΐς. [9] Δένδρα τι γλυφόν·

—— Καὶ ἐθρίγκωσεν [10] ἀχέρδῳ.

Ἀχέρων. Ποταμὸς ἐν Ἅιδου μεμυθολογημένος.

Ἄχνας. Τὰ ἄχυρα. λέγεται ἢ καὶ τὸ ἐπιπολάζον [11] τῇ θαλάσσῃ, ἀχνή.

---

1 Ἀχρεῖον ἰδών. Il. B. 269.

2 Ἀχνὲς. Vitiose in Manuscripto ἀγχνὲς. Unum *gamma* fustuli.

3 Ἀχρεῖον δ'. Od. Σ. 162.

4 Ἐγέλασεν. In Homero ἐγέλασσε ob metrum. Vide Etymologum in ἀχρεῖον.

5 Ξεῖν', ἐπεί. Od. Θ. 236.

6 Παρ' ἡμῖν. In vulgatis Editionibus μεθ' ἡμῖν. Leve discrimen.

7 Ἄχος. Ex A privativo, & ἦχος *sonus* hocce vocabulum derivat Apollonius. Alii contra ex Hebraico אח quod est interjectio dolentis & gementis.

8 Ὀσέον. Il. Π. 324.

9 Ἀχερωΐς. Hìc negligentiâ lapsus Librarius duo ita confundit & permiscet ut omnis omnino sensus turbetur. Sic scribendum est cum Hes. a quo aliquot verba mutuabor, ut hiatum expleam. Ἀχερωΐς, δένδρα γένος ἀκάρπου. λεύκη. *id est*, Ἀχε-

Ἀχλύς. Oculorum caligo.

Ἀχρεῖον ἰδών. Turpi modo, inutiliter & incaſſum inſpiciens; aut caperatâ fronte & adductis ſuperciliis, & quaſi diſtorquens viſum. Et de Penelope:

Riſit autem ἀχρεῖον, ———

id eſt, ſine ullâ causâ: unde non ex animo ridentem indicat.

Ἀχαιΐδα γᾶιαν. Peloponneſum.

Ἀχάριστα. Injucunde:

Hoſpes, quandoquidem hæc non injucunde apud nos dicis.

Ἄχθος. Onus, inimicitia.

Ἄχος. Mœſtitia quæ vocem præcludit.

Ἄχρις. Uſque; &:

——— *Uſque ad os abſcidit.*

Ἀχυρμιαί. Acervi in quos conjiciuntur paleæ ventilatæ.

Ἀχερωΐς. Quædam arboris ſpecies:

——— *Et cinxerat ſpinis.*

Ἀχέρων. Flumen in Orco fabulis decantatum.

Ἄχνας. Paleas. Dicitur & ἄχνη, id quod innatat maris ſuperficiei.

ρωὶς, ſpecies arboris ſterilis, populus. Deinde ad lineam:

Ἄχερδος. Ἄκανθα ποιά·
— Καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ,

id eſt, Ἄχερδος. Quædam ſpina:

— *Et cinxit ſpinâ.*

10 Καὶ ἐθρίγκωσεν. Od. Ε. 10.

11 Ἐπισταλάζον. Sic in quodam Sangermanenſi Lexico Mſ. Ἄχνας. Λεπτὰ ἄχυρα, ἢ ἀκαθαρσία. & Ἄχνην. Τὸ λεπτότατον ϗ ὑδαλέος, ὁ ἀφρὸς ϗ θαλάσσης. Proprie eſt pars tenuiſſima & ſubtiliſſima; unde apud Heſ. & Lex. Mſ. dicitur ἄχνη πυρὸς pro κάπνος, & ἄχνη ὕπνου, *id eſt*, hilum ſomni, ejus minima pars ex Ariſtophan. Veſpis verſu 92. & ἄχνη λιμᾶ quod recte emendatum fuit in λίνα. Oritur mendum ex affinitate conformationis litterarum *mu* & *nu*, quæ interdum ita ſimiles ſunt ut vix diſtingui queant.

Ἀχρημοσύνη. Πενία.

——— Ἀχρημοσυνή [1] ἡ ἀνώγ.

Ἀχθομένοτε. Βαρυνομένης.

Ἀχαρίστερον. [2] Ἀχαριστότερον. ὁ ἢ Ἀσίων, λυπηρότερον.

Ἀχαιοί. [3] Πάντες οἱ ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντες.

Ἄψ. Πάλιν, ὅπερ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ὀπίσω.

Ἄψορον. [4] Παλινόρμητον εἰς τὰ ὀπίσω.

Ἀψάσθην. [5] Ἐπελάβοντο.

Ἀψορρόου. Ἀναπαλιν ῥέοντος.

——— Ἀψορρόου [6] Ὠκεανοῖο.

Ἄψῖσι λίνου. [7] Ἄμμασιν, ἀπὸ τῆς σπαφῆς.

Ἄψεσθαι. [8] Ἁφθήσεσθαι. Ἐν τῇ Ι τῆς Ὀδυσσείας·

Ἄψασθαι [9] χλωρός. ———

Ἄωροι. [10] Τῶν μὲν ἄπαξ εἰρημένων, ὠμοί· ἐπεὶ λέγομεν ὡρίμους καρποὺς τοὺς πεπείρους, ὠμὸν δέ, τὸ ἄγριον· τινὲς δέ, ἄωροι ἀφύλακτοι, ὃς οὐκ ἔστι φυλάξασθαι.

Ἄωρτο. Παρήρτητο.

Ἦ οἱ πὰρ [11] ξίφος [12] μέγα κυλεὸν αἰὲν ἄωρτο. [13]

---

[1] Ἀχρημοσύνη. Od. P. 502.

[2] Ἀχαρίστερον. Od. Υ. 392.

[3] Ἀχαιοί. Hesych. habet: κυρίως Ἀχαιοὶ, οἱ καθοικοῦντες μέρος τι τῆς Πελοποννήσου, τὴν καλουμένην Ἀχαΐαν. Nusquam apud Homerum reperitur commune nomen Ἑλλήνων pro totâ Græciâ sumptum. Græcorum quam Hellenum antiquius esse nomen docet his verbis Aristot. μετεωρολογ. l. 1. c. 14. οἱ δὲ καλούμενοι τότε μὲν Γραικοὶ, νῦν δὲ, Ἕλληνες.

[4] Ἄψορον. Lege ἄψορρον.

[5] Ἀψάσθην. Il. Κ. 377.

[6] Ἀψορρόου. Il. Σ. 399.

[7] Ἄψῖσι λίνου. Il. Ε. 487.

[8] Ἅψεσθαι. Sic in Hesych. qui eadem verba laudat: Ἅψεσθαι. Ἀναφθήσεσθαι. At est in Hom. ἅψασθαι, ut habet Phavorinus;

Ἀχρημοσύνη. Paupertas:

——— *Paupertas enim cogit.*

Ἀχθομένους. Gravatos.

Ἀχαρίστερον. Ingratius. Apion vero triſtius intelligit.

Ἀχαιοί. Omnes qui ad Trojanam expeditionem profecti ſunt.

Ἄψ. Rurſus. Sumitur pro retro.

Ἄψορον. Reſiliens & retrogradum.

Ἄψασθην. Prehenderunt.

Ἀψορρόου. Reciproca fluenta habentis:

——— *Reflui Oceani.*

Ἄψῖσι λίνου. Nexibus retis intortis & implexis. Derivatur ex συναφῆς, quæ eſt connexio, cohærentia.

Ἄψεσθαι. Arſurum fore:

Arſurum fore, viridis licet eſſet. ———

Ἄωροι. Vox quæ ſemel occurrit. Notat *duros*, cum maturos & mites fructus vocemus ἀρίμους; ἀμὸν autem ſignificat ferum & aſperum. Quidam ἄωροι interpretantur *ineluctabiles*, quos nemo vitare poſſit.

Ἄωρτο. Suſpendebatur:

Quæ ei ad enſis magnam vaginam ſemper pendebat.

Ἄψασθαι. Ἀναφθήσασθαι. Sed notandum eſt cum Kuſtero ἄψασθαι id per ſe ſolum ſignificare non poſſe, ſed cum verbo μίλλειν conjunctum, quod apud Homerum præcedit. Sic enim ſe habet verſus:

Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλάϊνος ἐν πυρὶ μίλλεν
Ἄψασθαι χλωρός περ ἐών. ——

9 Ἄψασθαι χλωρός. Od. I. 379.

10 Ἄωροι. Loquitur de Scyllæ pedibus Od. M. 89.

Τῆς ἤτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι.

In Lexico Manuſcripto Sangermanenſi legitur, ἄωρον, ἀπρεπὲς, ἀχαρές; quem ſenſum omnibus aliis anteponerem.

11 Ἦ οἱ πάρ. Il. Γ. 272.

12 Ξίφος. Lege ξίφεος.

13 Ἄωρτο. Alii legunt ἄορτο.

Ἀώτου θεσπεσίοιο. [1] Ἐρίῳ οἷος ἀώτῳ, ὅιον ἄνθος [2] προβάτου.
Ἀωτεῖται. [3] Ἤτοι ἀπανθίζεται [4] τὸ ὕπνον. ἄωλον γὰρ, πᾶν τὸ ἄνθος. ἢ ὡσαὶ τὸ ἐᾶσαι, [5] ὅ ἐστιν κοιμίσαι. [6] καὶ ἀωτεῖς, [7] κοιμᾷ. καί·

Μηκέτι νῦν [8] εὕδοντες ἀωτεῖτε γλυκερὸν ὕπνον.

---

[1] Ἀώτου θεσπεσίοιο. Od. I. 434.

[2] Ὅιον ἄνθος. Quid sibi vult illa vox in nominativo post dativum? Aliquid certe omissum. Post ἐρίῳ οἷος ἀώτῳ, lege, ἄωλον γὰρ ὅιον ἄνθος προβάτου; *id est*: lanæ ovis flore; ἄωλον enim est velut flos pecudis.

[3] Ἀωλεῖται. Vitiose in Manuscripto ἀωθεῖται per Θ. Malim ἀωλεῖτι ut Od. K. 548.

[4] Ἀπανθίζεται. Lege ἀπανθίζεσθε, aut in Indicativo cum Hes. ἀπανθίζεται τὸ ὕπνον. Et hoc tamen non per se significat ἀωτεῖται; sed quod conjungatur cum ὕπνον.

Ἀώτου θεσπεσίοιο. Lanæ ovis flore; quaſi flos pecudis.

Ἀωτεῖται. Aut decerpit & delibat florem ſomni; ἄωτον enim eſt cujuſlibet rei flos: aut derivatur ex ἰᾶται, quod eſt dormire. Et ἀωτᾶς, *ſomnum carpis* ſignificat; &:

Ne amplius nunc dormientes carpatis dulcem ſomnum.

Proprie eſt decerpere cujuſlibet rei florem eximium.

5 Ἔᾶσαι. Mallem ἄεσαι, quod melius conveniret cum ἀωλεῖται; ut pote quod ab *alpha* incipiat. Legitur tamen apud Heſ. ἰᾶσαι, κοιμηθῆναι. Et ἴασαν, ἠυλίσθησαν; cum ex eodem Heſ. ἀυλίζεται ſignificet, κοιμᾶται, κοιλάζεται.

6 Κοιμισαι. Eſt proprie *ſopire*. Ergo mallem κοιμηθῆναι, *id eſt*, ſopiri, dormire.

7 Ἀωτᾶς. Il. K. 159.

8 Μηκέτι νῦν. Od. K. 548.

B

Βάλλεν. Ἔβαλλεν.

Βάζειν. Λέγειν.

Βαμβαίνων. Διὰ τρόμον [1] οὐκ ἠρεμοῦσαν τὴν βάσιν ποιούμενον. ὁ δὲ Ἀττικῶν, βῆμα πρὸ [2] βῆμα βαίνων καὶ πορευόμενος· ἀπὸ τοῦ ἕτερον μέρος φέρειν ἀεὶ τὸ σῶμα. τοῦτο δὲ ἄπαξ εἰρημένον.

Βάρδιεται. Βραδύτατα.

Βάσκε. Πορεύου. [3]

Βαθυπέπλων. Ὁ Ἀττικῶν, καλῶν· τὸ αὐτὸ σημαίνει καὶ βαθυζώνων, καὶ βαθυκόλπων. φαίνεται δὲ ἐκ τοῦ τοιούτων ὀνομάτων, ἅμα μὲν τὰ μεγέθη [4] τοῦ σωμάτων, ἅμα δὲ τὸ σεμνὸν τῆς αἰδοῦς. φαίνονται δὲ μέχρι τῶν σφυρῶν [5] καλυπτόμεναι, ὅθεν καὶ ἑλκεσίπεπλοι λέγονται καὶ βαθύζωνοι.

Βάλανον. Τὸν τοῦ δρυὸς καρπόν.

Βαθυμάλλων. Βαθεῖς μαλλοὺς ἐχόντων.

Βεβάμεν. Βεβηκέναι·

——— Ἀμφ' [6] αὐτῷ [7] βεβάμεν. ———

---

[1] Διὰ τρόμον. Male Montfaucon. edidit διὰ τρόμου. In Manuscripto habetur διάτρομον, *tremerum*. Sed cum hæc vox in nullis occurrat Lexicis & post se postulet τὸ καὶ, sequente alio adjectivo; eaque conjunctio absit: malui legere διὰ τρόμον, *id est*, ob timorem.

[2] Βῆμα πρό. Legendum πρὸς, ut optime quidem, contra tamen fidem Ms. edidit Montfauconius; aut βῆμα πρὸ βήματος. Βαμβαίνων extat Il. κ. 375. ubi legitur:

— Ὁ δ' ἄρ' ἔτη τάρβησέν τε βαμβαίνων· ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων.

[3] Πορεύου. Male apud Montfaucon. πορεύον; fortasse operarum vitio.

[4] Μεγέθη. Sic in Sangermanensi Lexico Manuscripto: Βαθυπέπλων. Μεγάλων ἐκ τοῦ ἀκολουθοῦντος.

[5] Σφυρῶν. Longe alia erat Lacedæmoniarum vestis quæ φαινομηρίδες dictæ sunt quod incedentes femora retegerent; unde ait Euripid. in Andromachâ, versu 595:

B

Βάλλεν. Jaciebat.

Βάζειν. Dicere.

Βαμβάινων. Trementem, non ſtabilem greſſum promovens. Apion vero vertit, pedetentim & lente accedens, ob ſtridorem qui per os fiebat. Hæc vox ſemel occurrit.

Βάρδιεται. Lentiſſimæ.

Βάσκε. Vade.

Βαθυπέπλων. Apion pulchras interpretatur : idem ſignificant βαθυζώνων & βαθυκόλπων ; talia enim epitheta ſimul & proceritatem corporis, & veſtitûs dignitatem oſtendunt. Sic enim videntur mulieres veſte ad talos fluente amictæ; unde & vocantur ἑλκεσίπεπλοι & βαθύζωνοι, *id eſt*, veſtes trahentes & profunde cinctæ.

Βάλανον. Glandem, quercûs fructum.

Βαθυμάλλων. Profundum vellus habentium.

Βεβάμεν. Iviſſe :

——— *Circa illum iviſſe.* ———

— Οὐσὶ' ἂν εἰ βέλοιτό τις
Σώφρων γένοιτο Σπαρτιατίδων κόρη,
Ἀι ξὺν νέοισιν ἐξηρεμῶσαι δόμους,
Γυμνοῖσι μηροῖς, καὶ πέπλοις ἀνειμένοις
Δρόμους ἔχουσι. —

Sic Plutarchus in vitâ Numæ : ἡ δ' Λυκόργου (περὶ τὰς παρθένους φυλακὴ) παντάπασιν ἀναπεπλαμμένη καὶ θήλυς ὅσα τοῖς ποιηταῖς λόγον παρέχηκε. Φαινομηρίδας τε γὰρ αὐτὰς ἐπικαλοῦσιν, ὡς Ἴβυκος· καὶ ἀνδρομανεῖς λοιδοροῦσιν...τῷ γὰρ ὄντι δ' παρθενικῆ χιτῶνος ἀεὶ πτέρυγις οὐκ ἦσαν ἀνερράμμεναι κάτωθεν, ἀλλ' ἀνεπλώοντο καὶ συναναιγύμεναι ὅλον ἐν τῷ βαδίζειν τὸ μηρόν. καὶ σαφέσαλα τὸ γινόμενον εἴρηκεν Σοφοκλῆς ἐν τούτοις, &c. Videſis verſus apud Plutarch. ut & Virgilium in primo Æneid. libro, verſ. 320 & 340.

6 Ἀμφ'. II. P. 359. & 510.

7 Αὐτῷ. Contra fidem Manuſcripti & Homeri, ac uſum linguæ edidit Montfaucon. ἀμφ' αὐτῶ, pro ἀμφ' αὐτῷ.

Βεβροτωμένα. Ἡμαλωμένα. βρότος γὰρ, ὁ φόνος.

Βέλεμνα. [1] Βέλη.

Βέβακται. Ἕρπουσι.

Βεβρίθασι. Βεβαρημένοι [2] εἰσίν.

Βέρεθρον. Ἀσφάλιον, ὁ πηλώδης τόπος. Ἀπὸ τοῦ οἱονεὶ βέραθρον [3] εἶναι, καὶ βάθος ποιεῖν τῷ ἄρθρῳ τοῦ ποδὸς, ἢ τὴν γῆν θραύειν. λέγεται δὲ βέρεθρον, καὶ τὸ σκότος, καὶ τὸ βάθος.

Βένθεα. Βάθη.

Βέλος. Πᾶν τὸ βαλλόμενον, κἂν λίθος εἴη·

Ὡς δὲ νῦν [4] πόντοιο ἢ βάλων βέλος, ἤγαγε νῆα.

Βεβολημένος. Ὥσπερ ἐκ βολῆς τινὸς ψυχῇ βεβλημένος.

Βεβλήατο. Βεβλημένοι εἰσίν·

——— Χθαμαλαὶ [5] βεβλημέναι [6] εὐναί.

Βεβρυκώς. [7] Τῶν ὀνοματοποιημένων.

Βεβῶσα. [8] Περιβεβηκυῖα. [9]

Βῆ. Ἐπορεύθη.

Βηλός. [10] Ὁ τῆς ὕλης βαθμός·

——— Ἀπὸ βηλοῦ [11] θεσπεσίοιο.

---

[1] Βέλεμνα. Ad marginem Manuscripti Codicis legitur recentiori manu additum: Βέβαιον. Ἀσφαλὲς, ἰσχυρόν.

[2] Βεβαρημένοι. Observavit etiam Alberti male ex Apollonii Lexico Manuscripto in Bibl. Coisl. a Montfauconio editum esse, βεβαρημένοι pro βεβαρημένοις. Nam respicit Od. O. 333. & refertur hæc vox ad τραπέζας: — Εὔξεσοι ἢ τράπεζαι Σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασιν. Quod explicat quoque Hes. per βεβαρημμένοι εἰσίν. οἱ δὲ, πεπληρωμένοι.

[3] Βέραθρον. Lege βάραθρον. Non potest enim βέρεθρον explicari per βέραθρον, sed per βάραθρον, ut habet Hes. Βέρεθρον. Βάθος. βάραθρον. Il. Θ. 14. βάθιον βέρεθρον. & Od. M. 49. δεινοῖο βερέθρου. Invenitur apud Hes. & βέτεθρον, pro quo & βέθρον habent Crates & Euphorion in Etymologo Magno. Legitur & in eodem Lexicographo: Δέρεθρον. Λίμνη ἀποχώρησιν ἔχουσα. & Ζέρεθρα. Βάραθρα, κοῖλοι τόποι. Et annotavit Strabo in octavo libro hanc vocem Arcadum propriam esse. Consulendi Harpocratio, & ὁ πάνυ Clar. Ruhnkenius ad Timæum, ac Oudendorp. ad

Βεβροτωμένα.

Βεβροτωμένα. Sanguine infecta ; βρότος enim eſt cædes.

Βέλεμνα. Tela.

Βέβακται. Dictum eſt.

Βεβρίθασι. Oneratæ ſunt.

Βέρεθρον. Apion interpretatur locum luto & cœno refertum ; quod ſit quaſi βάραθρον, & articulo pedis cedens profunditatem faciat ; aut terram quaſi θραύοι, *id eſt*, frangat & feriat. Quin & obſcuritas ac profunditas vocantur βέρεθρον.

Βένθεα. Profunditates.

Βέλος. Omne quod jacitur, etiam ſi ſit lapis :

Qui etiam nunc in pontum jaciens telum, deduxit navem.

Βεβολημένος. Quaſi ex ictu mentem percuſſus.

Βεβλήατο. Strati ſunt :

——— *Humiles ſtrati ſunt lectuli.*

Βεβρυκώς. Vox per imitationem facta.

Βεβῶσα. Circumiens.

Βῆ. Profectus eſt.

Βηλός. Limen domûs :

——— *De limine divino.*

Thomam M. & doctiſſimæ præſtantiſſimi Valckenær. animadverſ. ad Ammon. p. 43.

4 Ὡς καὶ νῦν. Od. I. 495. Corruptus verſus ſic ex Homero reſtituendus :

Ὅς κε νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος, ἤγαγε νῆα.

5 Χθαμαλαί. Od. A. 193.

6 Βεβλημβαι. Lege βεβλήαται.

7 Βεβρυχώς. Lege βεβρυχώς. Omiſſa gloſſa ex Schol. reſtituenda. Βρυχώμενος, ἀπώμενος, συλλίβων τὰς ὀδόντας. Extat hæc vox Il. N. 397. & Π. 486.

8 Βεβῶσα. Od. Υ. 14.

9 Περιβεβηκυῖα. Non βεβῶσα ſolum ſignificat *circumiens* ; ſed eſt & ἐφεστῶσι Od. Υ. 14 :

Ὡς ἢ κύων ἀμαλῇσι παρὰ σκυλάκεσσι βεβῶσα.

10 Βηλός. Supra hanc gloſſam hæc ad eam pertinentia & recenti manu addita in Mſ. leguntur : σαθμὸς, φλιὰ, βαλὴς, ἤγουν βάσιμος τόπος, τὸ πρόθυρον. Et quidem ſic Etymologus Magnus habet : βηλός..., οἱ δὲ, κατὰ Δρυόπας, τὸ Ὄλυμπον. ἄμεινον ἢ τὸ βατὸν λέγειν. κοινῶς ἢ σημαίνει ὁ βηλὸς τὴν ὁδὸν ἢ θύρας, ὃν καλοῦσι φλιάν.

11 Ἀπὸ βηλοῦ. Il. A. 591.

Βηλάρμονες. [1] Ὀρχησαὶ, ἀπὸ τῦ βαίνειν ἁρμοσμένως.

Βῆσσαι. Οἱ βάσιμοι τόποι τῶν ὀρῶν. [2]

Βίος. Τόξον.

Βῆσσα. Ὄνομα πόλεως τῆς Λοκρίδος.

Βιόεσσαο. [3] Βιῶσαι ἐποίησας.

Βιόωνται. [4] Ἐνεργητικῶς τύπῳ ἀπολύθως ἐχρήσατο τῷ σημαινομένῳ. ἀντὶ τῦ ὑφ' ἡμῶν λεγομένου βιάζεσθαι.

Βίοτος. Ἡ ζωὴ, καὶ τὰ πρὸς τὴν ζωήν.

Βιοτροπίας. [5] Τῇ βίᾳ τροπαίας.

Βλήτροισι. Τοῖς καὶ τὰς σωαρμογὰς γόμφοις. ὁ δὲ Ἀσκίων. [6] Κολλητὸν [7] βλήτροισι, δύω καὶ εἰκοσίπηχυ.

Βλοσσυρῇσι. [8] Καταπληκτικοῖς. ἀπὸ τῦ αὐτῦ, καὶ ἡ βλοσυρώπις.

Βλάβεται. [9] Βλάπτεται.

——— Βλάβεται [10] δέ τε γυναῖκ' ἰόντι.

---

[1] Βηλάρμονες. Od. Θ. 250.

[2] Ὀρῶν. Hesychius habet, ὀρέων.

[3] Βιόσαο. Sic apud Hes. τὸ ζῆν ἔδωκας, βιῶσαι ἐποίησας. Ubi annotat Alberti idem apud Apollonium reperiri. Quum autem, ut ait clarissimus vir, Apollonii Lexicon ad Hom. solum pertineat; ei videtur hoc verbum alibi a Poetâ usurpatum, vel a nonnullis olim lectum fuisse, quamvis locus non succurrat. Sæpe tamen his Lexicis adsuta etiam verba aliena profitetur; sed non animadvertit doctissimus Criticus infra in Hes. poni: Ἐβίωσας. Ἔσωσας, τὸ ζῆν ποιήσας, ἢ ἔδωκας. Pro quo legendum ἐβιώσαο ut habetur Od. Θ. 468. quemadmodum monuit Kusterus, cui facem prætulit Schol. explicans ἐβιώσαο, per τὸ ζῆν ποιήσας. Sicque habet ipse Apoll. eodem modo postea τὸ ἐβιώσαο interpretatus. Ergo varians esse lectio mihi videtur. Pro σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο quod hodie extat Od. Θ. 468. olim legebatur, σὺ γάρ με βιόσαο.

[4] Βιόωνται. Od. Λ. 502.

[5] Βιοτροπίας. Nusquam, aut fallor, hæc vox hodie in Homero occurrit.

[6] Ὁ δὲ Ἀσκίων. Hujus opinio hîc desideratur ab autore promissa, sed ab exscriptore prætermissa. An ἑτέροις, ut habet Schol. aut συμβάλμασι, seu potius συμβλήμασι, cum Suidâ legendum est? Hes. interpretatur ἁμάξης τροχὸς, σφηνὰς, ἐμβολή-

Βητάρμονες. Saltatores ; sic dicti quod composite & ad numerum progrediantur.

Βῆσσαι. Loca in montibus per quæ gradi possumus.

Βίος. Arcus.

Βῆσσα. Nomen urbis Locridis.

Βιόσσαο. Vivere fecisti.

Βιόωνται. Forma passiva active eodem sensu accepta quo vocabulum βιάζεσθαι, *id est*, vim inferre, apud nos usitatissimum.

Βίοτος. Vita ; & quæ ad vitam sustinendam pertinent.

Βιοτροπίας. Vitæ permutationes.

Βαήτροισι. Clavis in junctură & commissură infixis. Apion vero:

Compactum clavis, duorum & viginti cubitorum.

Βλοσσυρῇσι. Terribilibus ; hinc & dicitur βλοσυρῶπις, *id est*, habens truces oculos.

Βλάβεται. Læduntur :

——— *Læduntur que genua eunti.*

μαλα. Aut γόμφους καὶ συμβόλας ἀξόνων, secundum alios. Etymologus Magnus : Βλήτροισι.... σημαίνει ἢ τὰς κατὰ τὰς ἁρμονίας γόμφους, τὰς πείρους. Nullo sensu πείρους. Lege ἐπείρους, quod, teste Apollonio, est ξύλινος ἧλος, & ὁ ἐπιφυλάσσων καὶ συνέχων τὰ συναρμοζόμενα ξύλα.

7 Κοίλητόν. Il. O. 678.

8 Βλοσυρῇσι. Lege βλοσυρῇσι.

9 Βλάβεται. Ut in 3ª. Anacreontis Od. Τόδε τόξον ἐσί μοι νῦν βλάβεται ῥαχείσα νόμῃ, ubi pro ἐσὶ legit Dacerius εἴ τί. Ingeniosissime Stephanus Fourmondus ἐσὶ in duas voces sic separabat : ἐς τὶ, *in quantum mihi læditur.* Sic duas voces confusas dividendo, alium Anacreontis versum in Ὠδ. 53. egregie restituit Clarissimus vir & ob Græcæ linguæ peritiam nunquam satis laudandus Joannes Capperonnier. Legebatur ὡσοφῷ τὸ ἦ αὐτὸ τερπνὸν, (scilicet rosa). Pro barbaro ὡσοφῷ, male substituit ὁρόφῳ Henricus Stephanus ; Dacerius putabat esse glossam cujusdam enarratoris in ipsummet textum intrusam, & scriptum fuisse τῷ ψόφῳ. Sed vir κριτικώτατος optime legit ἐς σοφὸν, *quantum sapienti seu Poetæ ;* utrumque enim significat hæc vox, ut & doctum hominem.

10 Βλάβεται δέ. Il. T. 166. Hîc male in Mss. βλάπτεται.

Βλώσκει. [1] Μολίσκειν. πορεύεται.

Βλεμεαίνων. Ἐπιρρωννύμενος. ἢ βλέννας μὲν ἔνιοι καλοῦσιν χυμούς τινας· ἀβλέννεις δὲ, ἀχύμους.

Βλωθρήν. Μολοθρὴν, [2] τὴν εἰς τὸ ἄνω μολίσκειν θορύζουσαν, [3] οἷον πηδῶσαν.

Βλωμός. Ψωμὸς ὕτως. [4]

Βοῶν. Τὴν μὲν μέτοχλον·

Αὐτὰρ [5] ὁ μακρὰ βοῶν. ——

ὅπη δὲ τῷ ζώῳ·

—— Βοῶν [6] αὐλιζομένων.

ὅπη δὲ τῷ ἀπτίδων·

—— Βοῶν τ' [7] εὐπροιπάων.

καί·

—— Βόας [8] ἄνας.

Βουλυτός. Ἡ δειλινὴ, ἡ ὀψία· [9] ὅτε οἱ βόες ἀπολύονται τῶν ἔργων.

Βοτῶισι. Βοσκήμασιν·

—— Ὅθι τ' ἀρδμὸς [10] ἔην πάντεσσι βοτῶισιν.

---

[1] Βλώσκει. Lege βλώσκειν, ob infinitivos sequentes.

[2] Μολοθρήν. Aliquid hîc omissum. Lege μολοθρὴν τὴν μεγάλην, ἀπὸ δ' εἰς τὸ ἄνω μολίσκειν. Ut habet Schol. in Od. Ω. 233. τὴν μεγάλην ἀπὸ δ' ἄνω μολίσκειν. &c.

[3] Θορύζουσαν. Mallem θορῶσαν. Hes. habet, ἡ προβαίνουσα καὶ ἄνω θρώσκουσα. Extat hæc vox in Od. Ω. 233:

Στὰς ἄρ' ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχνην κατὰ δάκρυον εἶδε.

[4] Οὕτως. Post ὕτως, adde λέγεται, vel λεγόμενος.

[5] Αὐτάρ. Il. B. 224.

[6] Βοῶν. Od. M. 265.

[7] Βοῶν τ'. Il. Π. 636.

[8] Βόας. Il. M. 137.

[9] Δειλινὴ, ἡ ὀψία. Non bene dicitur absolute δειλινή. Solummodo τὸ δειλινὸν adverbialiter dictum pro δείλης, vesperi, extat in Exodo. Legerem ergo ἡ δείλη, ἡ ὀψία. Vel potius cum Suidâ, ἡ δειλινὴ ὀψία. Immo & habet Hes. ἡ δείλη ὀψία. ἡ ᾠδὴ δύσιν ἡλίου. Et eam in alio loco definit, ἀπὸ μεσημβρίας μέχρι δύσεως. Et in δείλης,

Βαΐσκει. Venire, incedere.

Βαεμεάινων. Se corroborans. Et quidam quosdam succos vocant βλίννας; eorum vero expertes, ἀβλίννους.

Βαωθρήν. Quasi μολοθρὴν, *id est*, quæ ut in altum ascendat θόρῃ, *id est*, subsilit.

Βαωμός. Buccella: frustum panis sic dicitur.

Βοῶν. In participio quidem:

At ille valde vociferans. ——

De animali vero:

—— *Boum in stabulo dormientium.*

Et de scutis:

—— *Scutorum bene factorum.*

Et:

—— *Scuta arida.*

Βουλυτός. Vespertinum tempus quo boves a jugo solvuntur labore defuncti.

Βοτοῖσι. Gregibus:

—— *Ubi potatio erat omnibus gregibus.*

---

habet quoque, δείλη ὀψία; cui opponebatur δείλη πρωΐα, ἡ μετ' ἄριστον ὥρα. Mœris: δείλης πρωΐας, τὸ μὴ ἔκλην ὥραν. δείλης ὀψίας, πρὸς ἑσπέραν. Ubi vide Pierso-nium, ut & Timæum, Pollucem, libro 1, 68. Schol. ac Thomam M. qui habent pariter δείλης ὀψίας; & ad eos Clar. Ruhnken. & Oudendorp. atque Etymol. qui scripsit, Βελυτόν. ἡ δειλινὴ ὀψία. Tunc quum tempus horis non distingueretur, sed solis diei operibus; βέλυ@ vesperam significabat. Sic apud Virgil. nocte appetente,

Aspice, aratro jugo referunt suspensa juvenci,

quod Horat. vocat *Fessos vomerem inversum boves Collo trahere languido.* Contra Meridies apud Xenophontem de Expedit. Cyri libro primo sic exprimitur: ᾗ ἤδη τε ἦν ἀμφὶ ἀγορὰν πληθουσαν. Et Hippocrates de ægroto dicit: ἔθανε πρὶν ἀγορὴν λυθῆναι. Et Hom. Od. M. 439:

—Ἦμο@ οἱ ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορήθεν ἀνέσῃ,
Κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων ἀνιζήων.

10 Ὅθι τ' ἀρότοιο. Il. Σ. 521.

Βοτρύεσκε. [1] Ἐβρύτει.

Βουπλῆγι. [2] Πελέκει. Οἱ δὲ, τῇ μάστιγι.

Βοῶπις. Μεγαλόφθαλμος· ἢ μεγάλως [3] ἐφορῶσα, ἐπεὶ καὶ τὴν Δία εὐρύοπα λέγει.

Βουγάϊε. Διὰ κέχρηται τῇ λέξει ὁ Ποιητὴς· ἐν Ἰλιάδι, [4] ἄπαξ ἐπ' Αἰαντος, ἐνδὲ Ὀδυσσείᾳ, [5] ὅπου δ' Ἶρις. βουγάϊον δὲ λέγουσι τὸν ἐργάτην βοῦν· ἀπὸ δὲ τοῦ τὴν γῆν ἐργάζεσθαι, βουγαῖον. ὡς δὲν βοώδη καὶ ἀναίσθητον ὀνειδίζεσθαι τὸν Αἴαντα μὴ ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, τὸν δ' Ἶριν ὑφ' ἑνὸς τῶν μνηστήρων. βέλτιον δὲ ἀποδιδόναι τὸ ἐφ' ἑαυτὸν [6] μεγάλως γαυριῶντα. τὸ μὲν γὰρ βοῦς, ἤτοι ὅπου τοῦ μεγάλου· ὡς ὅπου τοῦ βώμαλος, καὶ βρύχια. [7]

Βοὸς κέρας. [8] Ἤτοι ὡξυκείμενον τῇ ὁρμιᾷ κέρας ὑπὸ [9] τοῦ ἄγκιστρον, ἵνα μὴ ἀποτρώγῃ [10] ὁ ἰχθύς. ἔνιοι δέ· τινὲς τρίχα, κέρας. [11]

Βοηθόον. [12] Ἐν μάχῃ θοόν· ἀγαθὸν βοηθεῖν.

---

[1] Βρύτει. Non extat hæc vox in Homero, nec unquam fuit; reperitur in Pluto Ariſtophanis verſu 820. βρύλεῖ. Sed credo hîc ſolam ſupereſſe gloſſam, omiſſum vero verbum explicatum; quod puto fuiſſe, βοῦν ἱέρδυσιν, Il. H. 314. pro quo legit Heſ. unâ voce, βοιέρδυσιν. βοῦν ἔθυεν.

[2] Βουπλῆγι. Il. Z. 135.

[3] Μεγάλως. Egregius ſane ſenſus qui optime Deorum reginæ conveniat. Nam apud Hom. βοῶπις eſt Junonis epithetum.

[4] Il. N. 824.

[5] Od. Σ. 78.

[6] Ἑαυτόν. Lege ἑαυτῷ, ut habet Schol.

[7] Βρύχια. Apud Heſ. βόρυκα. τὰ μεγάλα ὄγκα. Sic dicitur apud eumdem βρῶγος, pro πολυφάγος, ut βέλιμος, pro μέγας λιμός. βρόμαλος pro μέγα & πολύ. βρῶμάρας pro μεγαλοναύτης. βρῶσις, pro πολυφαγία. βρῶρωσις pro μεγάλη πεῖνα. βρῶπαλον, pro μέγα. βρῶπρόνες pro κρημνοὶ μεγάλοι, καὶ λόφοι. & βρῶπρωρος. Unde apud Sophoclem in Trachyn. verſu 12 & 13. habetur ἀνδρείᾳ κύτει βρῶπρωρος. Sic enim legit Strabo, libro 10. pro ἀνδρείῳ τύπῳ βρῶκρωρος. At Caſaubonus a Clariſſimo Dupuy laudatus animadvertit βρῶπρωρον ejus eſſe elegantiæ quæ ab iis duntaxat notatur qui Tragicos Græcos aſſiduâ manu verſant,

Βοτθύεσκε. Boves immolabat.

Βουπλῆγι. Haſtâ; alii vero, flagello, ſtimulo.

Βοῶπις. Quæ habet magnos oculos, aut quæ late inſpicit; quoniam Jovem vocat Homerus εὐρύοπα, *id eſt*, late inſpicientem.

Βουγάϊε. Bis utitur hâc voce Poeta; in Iliade quidem, ſemel de Ajante dicit: in Odyſſeâ vero, de Iro. Βούγαιον vero vocant bovem terram arantem; ex βοῦς & γαῖα. Sic ergo quaſi ſtultus inſtar bovis & ſenſûs expers vocaretur Ajax ab Hectore, & Irus ab uno ex Procis. Melius eſt vero interpretari, *multa de ſe gloriantem*. Βοῦ enim pro magno ſumitur; ut cum dicitur βούπαιδος, *id eſt*, ingentis pueri, & βούτιλος, *id eſt*, magnæ ficûs.

Βοὸς κέρας. Aut circumjacens funiculis piſcatoriis cornu quod hamo ſupponitur, ne illum voret piſcis. Alii vero per κέρας intelligunt pilum bovinum.

Βοηθόον. In pugnâ celerem; optimum auxiliatorem.

Docet Heſ. proprie τὸ βοῦ Laconum linguâ deſignare τὸ μέγα, καὶ πολύ. Syris בך eſt dictio multam indicans extenſionem; item fortitudo, vis, robur. Vide Caſtell. Lexic.

8 Βοὸς κέρας. Il. Ω. 81.

9 Ὑπό. In Heſ. κατὰ legitur.

10 Ἀτρόμητον. Poſt hanc vocem adde cum Schol. τὴν ὁρμιάν.

11 Τρίχα, κέρας. Et revera apud Heſ. τρίχα, κέρας. Plutarch. de Solert. Animal. poſt Ariſtotelem contendit, κέρας ſignificare cornu quod hamo præfigebatur. Et Anna Daceria inde quoque factum opinatur, ut κέρας vocaverint pilum bovinum; quod poſt cornu deinde adhibitus fuerit pilus.

12 Βοηθόον. Il. P. 481. extat βοηθόον ἄρμα. Quod recte Schol. interpretatur, ἐν πολέμῳ ταχύ; ut Heſ. dixit κατὰ τὴν μάχλω ταχύν. Βοὴ enim eſt μάχη. Et βοηθόος idem eſt quod πόδας ὠκύς. Ridicule quidam interpretantur βοὴν ἀγαθόν, *bonum ad clamandum*, id eſt, intrepidum, quod vocem ei non præcludat metus; & altâ firmâque voce jubentem. Sic ne iidem vertent βοηθόον *voce celerem & currentem*? Melius Heſ. βοὴν ἀγαθός. ὁ κατὰ τὴν μάχλω ἀνδρεῖος. In Iliade quoque N. 477. invenitur βοῇ θοός: ſed variare in utroque loco lectionem monet Barneſius; & alios diviſim βοῇ θοόν, alios unâ voce βοηθόον ſequi. Hæret in incerto Clariſſi-

Βοήν. Τὴν μάχην·

——— Βοὴν [1] ἀγαθὸς Μενέλαος·

Βόσις. Βρῶσις·

——— Βόσιν [2] ἰχθύσιν. ———

Βόμβησε. Ποιῶς ἐψόφησεν·

Βόμβησεν [3] δὲ λίθος. ———

Βοττυδών. [4] Ἑτέρα δ' ἑτέρας ἐχομένη· ὡς οἱ βότρυς τὰς ῥάγας ἔχουσι.

Βόας Ἄτας. [5] Τὰς ἀσπίδας λέγει τροπικῶς· ἀπὸ δὲ ὅλου τὸ μέρος.

Βοάγρια. [6] Αἱ ἀσπίδες. ὁ δὲ Ἀπίων· τὰ ἐκ βοῶν ἠγρευμένα, τυπτέσι, δὲ μάχης [7] τὰ λάφυρα.

Βουλέτσαντε. [8] Βουλευσάμενοι. βουλὴν συνθέντες.

Βουληφόροι. Ποτὲ μὲν βασιλεῖς·

Οὐ χρὴ [9] παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα.

ποτὲ δὲ ἐπιθετικῶς· αἱ ἐπιπλησίαι ἐν αἷς αἱ βουλαὶ ἀναφέρονται.

---

mus Alberti. Sed in Pindari Nemeorum 7ª, Antistroph. B. unâ voce, idque sine ullâ controversiâ legitur, βοαθέων pro βοηθόων. Τιμὰ ἢ γύνεται, inquit, ὧν θὺς ἀέρον ἄυξει λόγον τεθναιότων βοαθόων, *id est*, strenuorum bellatorum; ut Il. E. 571, & O. 585. θοὸς πολεμιστής. Idem Pindarus 9ª Nemeor. πέζοβάτας habet pro peditibus.

[1] Βοήν. Il. B. 408.

[2] Βόσιν. Il. T. 268.

[3] Βόμβησιν. Od. Θ. 190.

[4] Βοττυδών. Lege βοτρυδών. Il B. 89. de apibus:

Βοτρυδὸν ἢ πέτονται. ——

quod de iisdem apibus sic expressit Virgil. Georg. IV. 558:

— *Lentis uvam demittere ramis.*

Βοήν.

Βοήν. Pugnam :

——— *In pugnâ bonus Menelaus.*

Βόσις. Alimentum :

——— *Alimentum piſcibus.* ———

Βόμβησε. Quemdam ſonitum edidit :

Inſonuit autem lapis. ———

Βοτρυδόν. Ita confertim ut ſibi invicem adhæreſcant ; quemadmodum uvæ denſa habent acina.

Βόας ἄγρας. Scuta arida ; figura orationis quâ totum pro parte accipitur.

Βοάγρια. Scuta. Apion vero intelligit τὰ ἐκ βοῆς ἠγρευμένα, *id eſt*, quæ ex prælio capta ſunt ſpolia.

Βουλεύσαντε. Quum deliberaſſent; quum conſilium iniviſſent.

Βουληφόροι. Aliquando quidem, Reges :

Non oportet noctem totam ſomno impendere Regem.

Aliquando vero, epithetum eſt concionum in quibus βουλή, *id eſt*, ſententiæ referuntur.

---

5 Βόας ἄγρας. Il. M. 137.

6 Βοάγρια. Il. M. 22.

7 Τῆς μάχης. Si ſic interpungas, ut eſt in Codice Manuſcripto, τὰ ἐκ τῆ βοῆς ἠγρευμένα, τουτέστι, τῆ μάχης τὰ λάφυρα, ſenſus erit : quæ ex prælio capta ſunt ; *id eſt*, belli ſpolia. Sed malo legere : τὰ ἐκ τῆ βοῆς ἠγρευμένα, τουτέστι τῆ μάχης, τὰ λάφυρα. ſcilicet, quæ capta ſunt ex βοῆς, *id eſt*, pugnâ ; ſpolia. Ut habet Schol. Il. M. 22. τὰ τῆ βοῶν, τῆ μαχῶν, ἀγρίυμαλα.

8 Βαλδύσαιλε. Alberti, qui hæc verba laudat, legit βολδύσαιλε, quod recte quidem in βαλδύσαιλε mutat ; ſed eſt in Manuſcripto βαλδύσαιλε. Extat hæc vox Il. A. 531. δυϊκῶς, ut addit Heſ.

9 Οὐ χρή. Il. B. 24.

Βροτός. Ἄνθρωπος ὑποπεπωκὼς τῷ βρότῳ, τουτέστιν τῷ φόνῳ.

Βροτόεντα. Πεφονευμένα.

Βρῖθον. Ἐπλήθυον.

Βριθύ. Βαρύ. Ἀπὸ τούτου καί·

Καρπῷ [1] βριθομένη νοτίῃσί τε εἰαρινῇσιν.

Βροτολοιγός. Ὁ Ἄρης, ὁ παρὰ τὸ φονεύειν τὰ ὀλέθρια ἀπὸ τοῦ βρότος γδ, ὁ φόνος. ἢ ὁ τοὺς βροτοὺς ὀλοθρεύων.

Βρίζοντα. [2] Νυσάζοντα.

Βράσσον. [3] Οἱ μὲν, ἐλάσσονα· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ βρασμοῦ, ἀτακτοῦντα ἢ μὴ σαθερός.

Βριήπυος. [4] Μεγαλόφωνος.

Βρύει. [5] Βρύειν τοὺς καρποὺς ποιοῦν τοὺς νεωστὶ ἀναφυομένους.

Βρεχμόν. Τὸ βρέχμα· [6]

——— Ἐπὶ βρεχμόν [7] τε καὶ ὦμους.

Βρίσαντες. [8] Βαρύνοντες.

Βράχε. Ἰδίωμα φωνῆς.

Βρυκτάων. [9] Φυσητῶν.

Βυσσοδόμευον. [10] Ἐν βυθῷ δ' ξενίας κρυπτοὺς συνετίθεσαν·

---

[1] Καρπῷ. Il. Θ. 307.

[2] Βρίζοντα. Il. Δ. 223.

[3] Βράσσων. Lege βράσσονα, ut habetur Il. K. 226. ob ἐλάσσονα sequens. Nec extat βράσσων in Homero: at est apud Hes. pro βραδύτερον, ἀσθενέστερον.

[4] Βριήπυος. Il. N. 521. Epithetum Martis apud Homerum. Addit Hesychius μέγας. δεινός.

[5] Βρύει. Il. P. 56. De plantâ:

— Καί τε βρύει ἄνθεϊ λοιγῷ.

ubi fusius Hes. ῥέει, πηγάζει, πηδᾷ. ἀνθεῖ. αὐίσσειν. αὔξεσθαι. Derivat Alberti ex ῥύω, pro quo dicunt Æoles B præposito, βρύω; ut βρόδον pro ῥόδον. Sed hoc fieri nequit; & miror tantum virum tam subito oblitum esse illius quod ipse attulerat ex Apollonii Dyscoli Grammaticâ ineditâ, quæ contrarium expressis verbis asserit. Hunc locum Clarissimus vir appposuit ad vocem βρόδα. Ubi Hes. habet: Αἰολικῶς. ῥόδα. Sic vero Apoll. Dyscolus: ΜΗ ΓΑΡ ΑΛΛΟΤΕ οἱ Αἰολεῖς προτίθεσθαι τὸ Β τῷ Ρ,

Βροτός. Homo obnoxius τῷ βρότῳ, *id est*, morti ac cædi.

Βροτόεντα. Cæde infecta.

Βρῖθον. Abundabant.

Βριθύ. Grave. Hinc & hoc :

Fructu gravatum humiditatibusque vernis.

Βροτολοιγός. Epithetum Martis, *id est*, qui per cædem mortem infert : βρότος enim est cædes. Aut homines perdens.

Βρίζοντα. Dormitantem.

Βράσσον. Alii quidem minorem intelligunt : alii vero ἀπὸ τῆς βρασμῆς; *id est*, efferveſcentiâ, ſignificare putant inſtabilem & inconſtantem.

Βριήπυος. Qui habet magnam vocem.

Βρύει. Qui ſcatere facit fructus recens editos.

Βρεχμόν. Sinciput :

——— *In ſinciput & humeros.*

Βρίσαντες. Cum oneraſſent.

Βράχε. Quemdam ſonitum peculiarem deſignat.

Βυκτάων. Valide ſpirantium.

Βυσσοδόμευον. Ex altâ mente clam ſtruebant : in eodem ſenſu

εἰ μὴ τὸ Δ ἐπιφέροιτο κατὰ τὴν ἐξῆς συλλαβήν, ἢ τὸ συγγενὲς Ζ; ἢ τὸ συγγενέστερον Τ. ἄτοπος γὰρ ἡ Β ἐπιφερομένη ἡ πρόθεσις ἐγίνετο. Διὰ τοῦτο βρόδον φασὶν, καὶ βρίζα, καὶ βρυτῆρες. ΟΥ ΜΗΝ ΤΟΥΓΕΩ ΕΤΙ ΒΡΕΩ ΦΑΣΙΝ, ὁδὲ ἄλλο τι τοιοῦτον. Infra in Apollonio pro ποιῶν legerem ποιεῖ.

6 Βρέχμα. Habet Huſ. βρέγμα. τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς, & βρεχμὸν, τὸ κρανίον. Idem quoque affert in βρεγμὸν, quod æque dicitur ac τὸ βρεχμόν. Itaque legitur in quodam Lexico Manuſcripto Sangermanenſi : Βρέγμα καὶ βρεγμόν. τὸ ὑπὲρ μετώπιον μέρος. Vide Pollux. 2. 39.

7 Ἐπὶ βρεχμόν. Il. Σ. 586.

8 Βρίσαντες. Infra legitur recentiori manu additum : βρίθυσαν. βρύυσαν. ἄνα πλυνθύνυσαν. (Lego ἀναπληθύνυσαν) ἀναφύσαν. Reſpicit Il. Σ. 561.

Ἐν δ' ἐτίθει ταφυλῇσι μέγα βρίθυσαν ἀλωήν.

9 Βυκτάων. Od. K. 20. Etymologus Magnus : ἠχητικὸς, ὁ μεγάλα ἠχῶν. Ὅμηρος, βυκτάων ἀνέμων. καὶ Λυκόφρων·

Βύκλας δ' ἀσκῷ συγκαλακλείσας βοός.

10 Βυσσοδόμευον. Od. Δ. 676.

βυασοδομεύειν δὲ λέγουσι καὶ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, καὶ συντίθεται ὑπιβαλήν, [1] ἢ καθ' ὃ ἄν τις ἐν βυθῷ τὰ θαλάσσης οἰκοδομήσειέν τι, τουτέστιν κρυπτῶς συντιθέμενον καὶ ὐ φανερῶς.

Βρεσσός. Βυθός.

Βωμούς. Ποτὲ μὲν συνήθως ἡμῖν·

Τὴν μὲν ἔπειτ' [2] ὑπὶ βωμὸν [3] ἄγων. ———

ποτὲ δ' τὰς βάσεις, οἷον κρηπῖδας πλατείας, ἢ βασμούς· [4]

Ἁρμάτα δ' [5] ἀμβωμοῖσι τίθει, καὶ λίτα πιτάσας.

Βώτορας. Νομεῖς·

——— Βώτορας [6] ἄνδρας.

Βωστρεῖν. [7] Φωνεῖν. ὑπικαλεῖσθαι. [8]

Βῶν. Τὴν ἀπίδα·

[9]Οἱ δὲ ὑπὸ δεξιὰ, [9] οἱ δ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῶσαι βῶν.

Βωτειανείρη. [10] Ἄνδρας βοσκούσῃ, τρεφούσῃ.

---

[1] Ἐπιβυλήν. In Manuscripto legitur separatim ἐπὶ βυλὴν, quemadmodum & edidit Alberti; sed mutandum est in ἐπιβυλὴν una voce. Pro συντίθεσθαι mallem συντίθεσθαι.

[2] Τὴν μὲν ἔπειτ'. Il. A. 440.

[3] Βωμόν. In Manuscripto legitur ἐπὶ βωμόν.

[4] Βασμούς. Proprie *gradus*. Haud scio an non βασιμὲς, *firma, stabilia*, melius legeretur.

[5] Ἁρμάτα δ'. Il. Θ. 441.

[6] Βώτορας. Il. M. 302.

dicitur βυσσοδομέυειν de eo qui insidias machinatur: aut tanquam in fundo maris, *id est*, clam, non aperte aliquid struit.

Βυσσός. Profunditas.

Βωμός. Aliquando quidem in sensu apud nos recepto:

Hanc quidem postea ad aram adducens. ——

Aliquando vero significat βάσεις, *id est*, fundamenta lata, aut gradus:

Currus autem circa fulcimenta posuit, linea velamenta obtendens.

Βώτορας. Pastores:

Βωστρεῖν. Vocare, advocare.

Βῶν. Scutum:

Scio ad dextram, scio ad sinistram movere scutum.

Βωτειανείρη. Viros alenti, nutrienti.

---

7 Βώστρῶν. Proprie est vox Dorica. Nam sic Theocritus Εἰδ. E. versu 64:

Αἰ λῆς, ἢ δρυτόμον βωστρήσομες. —

Ipse vero Anacreon notavit τὸ λῆς, quod in eodem Theocriti versu occurrit, esse Doricum. Sic enim habet ᾠδῇ 10:

Ὀδὶ εἶπε Δωριάζων,
Λάθ' αὐτὸν ὀπαδὸς λῆς.

8 Ἐπικαλεῖσθαι. Hoc sensu legitur Od. M. 124.

9 Ὀδὶ ἐπὶ δεξιά. Il. H. 238. Finis versûs in Mſ. deest.

10 Βωτειανείρη. Sic in Manuscripto, non vero βοϊανείρη, quemadmodum credidit Alberti. Sed legendum est βωτειανείρη.

Γ

Γαυλοί. [1] Τὰ ποιμενικὰ ἀγγεῖα τῦ γάλακτος.
Γάνυται. [2] Χαίρει.
Γαίων. [3] Γαυριῶν.
Γαμέσσεται. [4] Εἰς γάμον ἄξει.
Γάλως. [5] Ἀνδρὸς ἀδελφή·
Εἰδομένη [6] γαλόω. ——

[1] Γαυλοί. Dicitur & γαῦλος quod eſt navigii genus, Φοινικικὸν σκάφος, ut ait Schol. Ariſtophanis; ſcilicet ex גלל *in orbem volvere*, & גל *gol*, id eſt, vas concavum & rotundum a rotunditate ſic dictum, Zachar. IV. 2. & quod Arabice velum navis ſignificat.

[2] Γάνυται. In Manuſcripto legitur γάννται. Sed reperitur apud Heſ. γανύσται & γάνυται per unum *nu*; quemadmodum & in Homero Il. N. 493. & Υ 405. ſic enim metri ratio exigit. In quodam Lex. Manuſcripto legitur Γαυμένη, Χαίρουσα; & per duplex *nu*, Γάννυσθαι. Φαιδρύνεσθαι. Teſte in γεγαυμένος Etymologo, γάνος quod ceteris Græciæ populis deſignabat χάρμα, φῶς, αὐγὴ, λεύκότης, λαμπηδὼν, Cypriis proprie erat κῆπος, *hortus*, quod quidem vocabulum additâ terminatione Græcâ ος, eſt ipſummet גן *gan* quod apud Hebræos, Syros, Arab. &c. erat hortus. Semper Orientales felicitatem & delicias ſub imagine horti adumbrarunt. Hinc Elyſii campi apud Græcos & Latinos, quos quidam derivant ex Hebraico עלץ, ſeu עלם, aut etiam עלז, cognatis radicibus quæ ſignificant exultare, genio indulgere. Semper in Corano Muhammed beatorum prædicat גנאת תגרי כן תחתהא אלאנהאר *hortos ſub quibus cuttunt fluvii*, qui ob umbram & aquas mire ſalivam movebant Arabibus inter ſitientia & arida loca ſub ſole torrido vitam tolerantibus. In Geneſi גן עדן, *id eſt*, Paradiſus, proprie ſonat hortum deliciarum. In eodem libro XIII. 10. Sodoma & Gomorrha, antequam igne cœleſti adurerentur, dicuntur fuiſſe כגן יהוה, *id eſt*, ſicut hortus Dei. Iſaias 51, 3. ſic habet: וישם מדברה כעדן וערבתה כגן יהוה ששון ושמחה ימצא בה. *id eſt*, & poſuit deſertum ejus tanquam Heden, (paradiſum) & ſolitudinem ejus, velutì hortum Dei; gaudium & lætitia inveniantur in eà. Conſimili phraſi utitur Pindarus in 1ª Epod. quintæ Pyth. cum ſolum Cyrenæum vocat γλυκὺν κᾶπον Ἀφροδίτας, *id eſt*, dulcem Veneris hortum; quod ſit, ut ait Schol. καλλίκαρπον, καὶ ἱρόν-

Γ

Γαυλοί. Mulctralia, quibus utuntur pastores ad lac recipiendum.

Γάνυται. Gaudet.

Γαίων. Superbiens.

Γαμέσσεται. Ad conjugium adducet.

Γάλως. Viri soror:

Similis glori. ———

μιον, καὶ ἰπαφρόδιτον. Initio sextæ Pyth. de Delphis sic loquitur:

Ἀκέσατ'. ἢ γὰ ἐλικώπιδος Ἀφροδίτας
Ἄρυρον, ἢ Χαρίτων ἀναπολίζομεν.

Audite: nam nigris oculis præditæ Veneris Arvum, aut Gratiarum versamus.

Sic in omnibus fere linguis גן & γάνος lætitiam pariter & hortum adumbravit. Dicitur Hebraice פרדס; apud Chaldæos & Syros eadem vox usurpatur. Arabice פרדוש est paradisus, hortus omnibus plantarum & arborum deliciis affluens, nomen proprium horti infra Iemamiam Arabiæ; & in plurali numero, locus in Syriâ prope Damascum. Dicitur esse origine Persicâ, ut & de Græco professus est Photius in suo Lexico Manuscripto, & ante eum Pollux qui sic habet, libro 9, 13. οἱ δὲ φιλοδείσους, βαρβαρικὸν εἶναι δοκοῦσι τὸ ὄνομα, ἥκει καὶ κατὰ συνήθειαν εἰς χρῆσιν Ἑλληνικὴν, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ τῆς Περσικῆς. Ubi vide eruditum Interpretem qui recte animadvertit Persas arbores ac hortos colendi studia aluisse & fovisse; & adeundum monet Brissonium *de regno Persarum*, pag. 52. Sed memoriæ imposuit præstantissimo viro cum ait *hanc ipsam vocem hodie, quantum quidem memini, in Persicâ linguâ non extare.*

3 Γαίων. Nihil absurdius quam Etymologi Magni etymologia, scilicet φησὶ τὸ γαῖα· μεγάλη γὰ ἡ γῆ. Quanto melius deducitur ex Hebraico גאה *extulit se*, & Chaldaico גוה *fastus* Dan. 4, 34. Vel hoc uno exemplo satis declaratur quantum prosint Orientalia studia ad veras linguæ Græcæ origines eruendas.

4 Γαμέσσεται. In Hes. legitur γαμέσσεται. Magnum statuit discrimen Eustath. inter γαμῆσαι & γαμέσαι. Nam, ut ait, γαμῆσαι μὲν, ἀπὸ τοῦ Η, τὸ εἰς γάμον ἐλθεῖν, ἤτοι γυναῖκα λαβεῖν· γαμέσαι δὲ, ἀπὸ τοῦ Ε, τὸ γυναῖκα δοῦναι. Sed, quod mireris, nullum inter hodiernos Græco-Barbaros vocabulum obscœnius quam τὸ γαμέσαι.

5 Γάλως. Vide Pollucem, lib. 3. Segmento 32. Quidam derivant ex גאל, affinis, propinquus fuit, גאלה cognatio.

6 Εἰσόμφη. Il. Γ, 122.

Γάργαρον. Τόπον [1] τῆς Ἴδης.

Γαιήϊον. Γῆς υἱόν.

——— Τιτυὸν [2] γαιήϊον υἱόν.

Γαμφηλῆσι. Ταῖς σιαγόσι, οἱονεὶ καμψῆλαι, ἀπὸ τοῦ κῦ τὸ χῆμα ἐπεκάμφαι. [3]

Γαιήοχος. Ὁ τῷ γῆν σωέχων, ἢ ὑπὸ τῆς γῆς ἐχόμενος. [4]

Γίγωνε. [5] Ἐφώνει. ἐνίοτε δὲ τάσσει τῷ λέξιν ὅτι τοῦ μεγάλως καὶ δυναμένως μέχρι πολλοῦ ἐξακούεσθαι.

——— Τόσσον [6] γὰρ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν.

Γιφύρωσε. [7] Διαβατὸν ἐποίησε.

Γενεή. Σημαίνει πολλά. ὅτι μὲν γὰρ παντὸς γένους τῶν ἀνθρώπων·

Ὡς ἀνδρῶν [8] γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει.

ἐστὶ δὲ τῆς ἡλικίας [9] ἀφ' ἧς δύναταί τις γενᾶν·

Τῷ δ' ἤδη [10] δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων.

ἐστὶ δὲ τ' εὐγενείας·

Ἀμφότερον, [11] γενεῇ τε, καὶ ἕνεκα σὴ φιλοξείνοιο
Κέκλημαι. ———

ἐστὶ δὲ τ' ἀπὸ προγόνων εἴς τινα ἄνδρα καταγωγῆς·

Ταύτης [12] τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.

---

[1] Τόπον. Sic in Manuscripto. Male edidit Montfaucon. τόπος.

[2] Τιτυόν. Od. H. 324.

[3] Ἐπεκάμφαι. Vocabulum corruptum. Lege cum Alberti ἐπικάμψαι, vel potius ἐπικικάμφθαι: & καμφῆλαι pone in dativo. Vide Pollux. 2. 93. Schol. habet κεκάμφθαι, in Il. N. 200.

[4] Ὀχέμενος. Melius in Hes. συνεχόμενος. Γαιήοχος est Neptuni epitheton.

[5] Γίγωνε. Vide Mœrin in γεγωνεῖν, ibidemque Clar. Pierſonium.

[6] Τόσσον γάρ. Il. M. 337. Verſus apud Hom. ſic legitur:

Γάργαρον.

Γάργαρον. Locum Idæ.

Γαιήϊον. Terræ filium:

——— *Tityum Terræ filium.*

Γαμφηλῇσι. Malis, maxillis; quasi καμφίλαις, *id est*, recurvis: sic dicuntur quod sint formâ reflexâ & curvatâ.

Γαιήοχος. Terram continens, aut qui a terrâ continetur.

Γέρωνε. Clamabat. Aliquando usurpat hanc dictionem pro magno clamore & qui possit procul exaudiri:

——— *Ex hoc enim intervallo poterat clamans exaudiri.*

Γεφύρωσε. Perviam reddidit.

Γενεή. Multa significat. Sumitur pro omni genere humano:

Sic virorum genus, hoc quidem nascitur, illud vero desinit.

Et pro ætate ex quâ quis gignere incipit:

Huic vero jam duæ ætates articulate loquentium hominum.

Et pro nobilitate:

Duabus de causis, nobilitateque, & quod tua conjux Vocor. ———

Et pro gente ex quâ quis originem trahit:

Hác ex gente & sanguine glorior esse.

— Ἀλλ' ἴσως οἱ ἐν βώσωλι γεγωνεῖν. Notandum est Xenophontem & Platonem solutæ orationis scriptores hâc voce Poeticâ usos fuisse.

7 Γεφύρωσε. Il. O. 357.

8 Ὡς ἀνδρῶν. Il. Z. 149.

9 Τῆς ἡλικίας. Apud Schol. una γενεὰ constituit triginta annos; & apud Herodot. lib. 2. & Clement. Alexandrin. Strom. lib. 1. centum anni constant tribus generationibus.

10 Τῷ οἱ ἤδη. Il. A. 250.

11 Ἀμφότερον. Il. Δ. 60.

12 Ταύτης τοι γενεῆς. Il. Z. 211.

ἐῶι δὲ τῆς γλυέσεως·

Ὀπλότερος [1] γλυεῖ· ὁδὶ ἄρα πρότερος ἢ ἀρείων.

ΓΕΡΩΝ. Ἐῶι μὲν τῦ ἐντίμου·

Πρῶτον [2] ἔωειτα γέροντα καταστόμφος [3] ἐώσασιν.

καί·

Κίκλησκεν [4] δὲ γέροντας. ———

γέρας δὲ, ἡ τιμή. ἐῶι τῦ κατ' ἡλικίαν·

Ὦ γέρον, [5] ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι. ———

ΓΕΝΝΑΙΟΝ. [6] Συγγενικόν·

Οὐ γάρ [7] μοι γλυκὺν ἀλυσκάζοντι. ———

ΓΕΡΗΝΙΟΣ. [8] Ὁ ἔντιμος.

ΓΛΥΚΥΣΙΟΝ. [9] Τὸν τοῖς ἐντίμοις ἢ τιμίῳ διδόμενον οἶνον. ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς·

Οὐδ' ὅτω [10] γεραρὸν· βασιλῆϊ δὲ ἀνδρὶ ἔοικε.

ΓΕΙΝΕΑΙ. [11] Γεννήσεις.

ΓΛΑΙΑΣ. Τὰς γέρᾳ [12] ἐχούσας γυναῖκας. οἱ μὲν, τὰς ἱερείας [13] προστολίσας. [14]

---

1 Ὀπλότερος. Il. B. 707.

2 Πρῶτον. Od. B. 39.

3 Καταστόμφος. Lege καθαστόμφος. In versu pro ἐώσεσι merito legitur apud Homer. προσέειπε. Confundit Apollonius cum Od. K. 70. ubi extat μαλακοῖσι καθαστόμφος ἐπέεσιν. At Od. Ω. 392. in eodem versu sic constructa occurrunt duo vocabula:

Μειλιχίοις ἐπέεσι καθαστόμφος προσέειπεν.

4 Κίκλησκεν. Il. B. 404.

5 Ὦ γέρον. Il. Θ. 102.

6 Γενναῖον. Sic apud Pind. Pyth. Od. 8. 3ª. strophi. φυᾷ τὸ γλυκὺν ἐπιπρέπει, ὃκ πατέρων παισὶν λῆμα. Quod exponit Schol. hoc exemplum Homeri adducens: τῇ φύσει τὸ συγγενὶς ὃκ πατέρων προβύμημα, τοῖς παισὶν ἐπιπρέπει. Et in decimâ Pythiacâ 2ª. Antist. τὸ συγγενὶς ἐμφέδακεν ἴχνεσι πατρός. Recte interpretatur idem Schol. τὸ ἀπὸ γένους ἔμφυλον ἐπιδῆναι πεποίηκε τοῖς ἴχνεσι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

Et pro nativitatis tempore :

Minor natu : ille autem prior erat & præſtantior.

Γέρων. Aliquando quidem ſumitur pro viro honorato ; ut:

Primum deinde virum honoratum compellans verbis.

Et :

Vocabat autem viros honoratos. ———

γέρας enim eſt honor. Et habito ad ætatem reſpectu :

O ſenex, te valde premunt juvenes. ———

Γεννᾶιον. Ex naturâ & parentibus inſitum :

Non mihi a parentibus inſitum eſt fugitantem pugnare.

Γερήνιος. Honoratus.

Γεροῦσιον. Vinum quod honoris causâ viris honoratis offertur. Hinc & dicitur :

Nec adeo venerabilem : Regi enim viro ſimilis eſt.

Γενεαί. Generationes.

Γεραιάς. Mulieres honoratas & venerabiles. Alii Sacerdotes Deorum miniſtras intelligunt.

---

7 Οὐ γάρ μοι. Il. E. 253.

8 Γερήνιος. Addit Heſ. γέρων. Schol. habet ἔνλιμος· ἀφὸ τὸ γέρας. ἢ ὁ ἐν Γερήνῃ κώμῃ τραφείς. Quam ultimam ſententiam ſequi videtur Strabo Libro Octavo. Lexicon Manuſcriptum a me conſultum habet, ut Heſ. ἔνλιμος, γέρων.

9 Γερούσιον. Extat locus Il. Δ. 259 :

—Ὅ τε πίῤ τε γερούσιον αἰθοπα οἶνον
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρι κέρωνται.

Conſentiunt Heſ. & Schol. ita ut non vetus, aut ſenibus deſtinatum vinum, ſed honorabile, honoratis propinatum ſignificet. In Lexico Mſ. Γερούσιον, ἔντιμον.

10 Οὐδ' ἔτω. Il. Γ. 170.

11 Γείνεαι. Lege γένεαι.

12 Γεραῖτι. Sic in Manuſcripto. Lege γέρας τι cum Alberti qui hæc verba laudat. Vide Heſychium & Harpocrationem.

13 Ἱερείας. In Mſ. ἱερίας.

14 Προπολόους. Sic in Manuſcripto. Male legit alienis oculis Alberti προπαλόους. Conjicit ſcriptum fuiſſe, πρόπαλαι ὄσους. Ego mallem προπολοῦσους, vel προπόλους ὄσους, quæ vox extat apud Ariſtophanem & Athenæum; ſeu προπόλους quod ſæpe apud

Γέντο. Ἔλαβεν·

——— Γέντο δ' [1] ἱμάσθλιον.

τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ συγκοπῶν, ἀντὶ τοῦ ἐγένετο.

Γέντε. Τὰ ῥύεια·

——— Πυκάσαι [2] τε ῥύμῳ εὐανθέϊ λάχνῃ.

Γηθοσύνη. Γεγηθυῖα·

Γηθοσύνη [3] ἣ θάλασσα δίεται. ———

ἢ τὸ ἀρσενικόν·

Γηθόσυνος [4] δ' ἔρῳ πέτασ' ἱστία. ———

Γῆρυς. [5] Φωνή.

Γλαφίδας. Τὰς χηλὰς [6] τῆς ἀκίδος αἷς τὸν νεφὰν προσάγομεν. ἔρριπται δὲ γεγλύφαι, [7] ὅ ἐστι κεκοιλάνθαι. καὶ τὸ γλύφειν ἀπ' αὐτοῦ.

Γλήνεα. Κοροκόσμια· [8]

——— Ὅς γλήνεα [9] πολλὰ κεχάνδει.

Euripidem occurrit. Rerum ſacrarum Miniſtri apud eumdem ſervi dicuntur; ut in Ione, Ion ſuum ſacrum miniſterium vocat eâdem voce utens, κακλίσας προπόλισμα δάφνας. De ſe dicit: λαιβρεύων τὸ κατ' ἦμαρ. Et, πρὸ δόμων λαιβρεύω, & θεοῖσι δούλαν χέρ' ἔχειν. Et alibi, τύμβῳ τέτακται προπολεῖν Ἀχιλλέως. Extat γεραιὰς Il. ζ. 87. ubi Hector monere jubetur matrem ſuam, ut congreget γεραιὰς Minervæ vota facturas. Reperitur quoque apud Heſ. γεραραί· ἱέρειαι κοινῶς. ἰδίως δέ, αἱ τῷ Διονύσῳ τῷ ἐν λίμναις τὰ ἱερὰ ἐπιτελοῦσαι.

[1] Γέντο δ'. Il. Θ. 43.

[2] Πυκάσαι. Od. Λ. 319. Eodem ſenſu apud Pindarum uſurpatur hæc periphraſis, 5ª. Nem. 1ª. ſtroph. ἅπαν γένος φωτῶν τέρεινον ματρὸς ἐνάνθας ὀπώραν. Quod in ſextâ Olymp. ſic expreſſerat: τερπνᾶς δ' ἐπεὶ χρυσεοφάεος λάβεν καρπὸν ἥβας.

[3] Γηθοσύνη. Il. Ν. 29. Nota diligenter Variantem Lectionem. Alii enim ſubſtantive legunt γηθοσύνῃ, in dativo; hic vero adjectivum facit. Idem dubium oritur Od. Λ. 539. ubi loquitur Hom. de animâ Achillis magnifice incedente per herboſum pratum:

Γέντο. Accepit:

——— *Accepitque ſcuticam.*

Hæc vox dicitur per ſyncopen pro ἐγένετο.

Γένυς. Mentum:

——— *Denſareturque mentum florenti lanugine.*

Γηθοσύνη. Læta:

Lætum vero mare diducebatur. ———

Et in maſculino:

Lætus vero vento expandit vela. ———

Γῆρυς. Vox.

Γλυφίδας. Crenas & inciſuras ſagittæ cuſpidis in quas nervus inſeritur. Sic vocantur autem ex γεγλύφθαι, *id eſt*, cavatum fuiſſe. Hinc derivatur τὸ γλύφειν.

Γλήνεα. Puellarum ornamenta:

——— *Qui multa virginum ornamenta capiebat.*

Γηθοσύνη (ſeu γήθοσύνη) ὅ οἱ υἱὸν ἔφλω ἀριδείκετον εἶναι. At Il. Φ. 390. lis dirempta eſt; nam ſic loquitur de Jovis corde cum quo nomen fœmininum adjectivum convenire non poteſt:

— Ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ,
Γηθοσύνῃ, ὅθ' ὁρᾶτο Θυέστ &c.

Heſychius non facit mentionem Γγηθοσύνη in adjectivo; ſed in ſubſtantivo: Γηθοσύνη. Χαρὰ, τέρψις. ἡδονή. Et ſic habet Lexicon Manuſcriptum quod conſului. Etymol. γηθοσύνη explicat per χαρά.

4 Γηθόσυνος. Od. E. 269.

5 Γῆρυς. Hoc quidam deducere conati ſunt ex Hebraico גרון quod guttur ſignificat. Hinc & γαργαρεὼν, γαργαρισμὸς & γαργαρίζω ex eorum ſententiâ profluxerunt.

6 Χιλάς. Lege χηλάς.

7 Γεγλύφαι. Lege ἀφ' ὧν τὸ γεγλύφθαι. Sic enim habet aliud Lex. Mſ. τὰς χιλὰς (lege χηλὰς) ἢ ἀκίδα· ἀφ' ἧς τὴν νεῦρον προσάγομεν· ἀφ' ὧν τὸ ἐγγεγλύφθαι, ὁ ἐστι κεκοιλάνθαι.

8 Κορυκόσμια. Schol. πολλῆς θέας ἄξια, κόσμια, (credo ſcriptum fuiſſe κορυκόσμια, ut apud Apoll.) ἢ χρήματα κατὰ Ἠλείους. Οἱ δὲ, ἀξιοθέατα. Etymol. habet quoque κόσμια pro κορυκόσμια.

9 Ὅς γλήνια. Il. Ω. 192.

Γλάγος. Γάλα. [1] Ἀπὸ τούτου, καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ γάλακτος ἀγγεῖα.

——— Πολυγλαγέας [2] κὴν κώλλας.

Γλαφυραί. Κοῖλαι.

Γλυκύθυμος. Ἥσυχος.

Γλωχῖνα. Τὴν γωνίαν. καὶ τριγλώχινας οἴσους, τοὺς τριγώνους τὸ χῆμα.

Γλαυκῶπις. Ἀπὸ τοῦ τῆς ὄψεως [3] τὴν Θεὸν ὁρίζονται. καὶ γὰρ ὁ λέων·

Γλαυκιόων [4] δ' ἰθὺς φέρεται. ———

ὅιον πυρῶδες βλέπων. ἀφὸ δὲ τῆς ὄψεως καὶ τὸ τῆς διανοίας πυρῶδες ὁρᾶται τοῦ Θεοῦ. ὥσπερ δὲ Ζεὺς εἴρηται ἀπὸ τοῦ ζῆν· [5] οὕτως καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἀπὸ τοῦ ἀθην [6] ἐν τῇ ὄψεως.

Γνωτόν. Ἀδελφόν. ἢ πληθυντικῶς·

Γνωτοί [7] τε γνωταί τε. ———

Γναμπτῆσι. Κεκαμμέναις.

Γναμπτὰς ἕλικας. [8] Τὰς δρακοντώδης [9] δακτύλους.

Γνύξ. Ἐπὶ γόνυ.

Γόνος. Ποτὲ μὲν ἀπόγονον·

Ὄφρα ἴδῃς [10] ὅιον Διὸς γόνον. ———

---

[1] Γάλα. Derivatur ex Hebraico גלע *lallare* & גול *infans qui adhuc lactatur*, atque Arabico غال, quod per *ain* ſcriptum ſignificat *lactavit infantem, & lac præbuit.*

[2] Πολυγλαγέας. Il. Π. 642. Lege πολυγλαγλέας, pro quo hodie in Hom. extat πολυγλαγέας. In Heſ. invenitur ſimplex Γλαγέας. Γεγαλακτωμένας.

[3] Τῆς τῆς ὄψεως. Hìc puto deeſſe πυρός.

[4] Γλαυκιόων. Il. Υ. 172.

[5] Ζῆν. *Vivere.* Forſan legendum ζεῖν *fervere.* Melius enim reſponderet τῷ ἀθην ſequenti. Ut ut ſit, pronunciabant Æoles δσὺς, vel etiam δὺς; unde Latini qui a Doribus quorum, teſte Strabone, eadem ferme dialectus erat, ſuam linguam

Γλάγος. Lac. Hinc & de vasibus lacti recipiendo destinatis dicit:

——— *Plena lacte ad mulctralia.*

Γλαφυραί. Concavæ.

Γλυκύθυμος. Mitis.

Γλωχῖνα. Angulum, cuspidem; & τριγλώχινας ἰὸς, jacula quæ trisulcàm offerunt faciem.

Γλαυκῶπις. Ex ardenti aspectu Deam definiunt. Etenim de leone dicit:

Oculis scintillans rectâ fertur. ———

γλαυκιόων hîc est quasi ignem ex oculis erumpentem vibrans. Per ardentes autem & scintillantes oculos igneam ac fervidam Deæ mentem conspiciendam præbet. Ut enim ζεὺς, scilicet Jupiter, sic dictus est ex ζᾶν, *id est*, fervere; sic& Minerva ex ἄιθειν, *id est*, ardentem aspectum habere.

Γνωτόν. Fratrem. Et in plurali:

Fratresque & sorores. ———

Γναμπτῇσι. Incurvatis.

Γναμπτὰς ἕλικας. Tortiles armillas.

Γνύξ. In genua.

Γόνος. Aliquando quidem soboles:

Ut videas qualis Jovis soboles. ———

---

accepere, vocem *Deus* effinxerunt. Etymologus habet: Ζεὺς, ἀπὸ τὸ ζωὴ καὶ αἰτία εἶναι τοῖς ζῶσι ἢ ζῆν.... ἢ ἀπὸ τὴν ζέσιν· θερμότητα γὰρ ὁ αἰθὴρ. Ubi vides eum utramque etymologiam ἢ ζῆν & ἢ ζᾶν conjunxisse.

6 Ἄιθην. Mallem αἴθειν. Hoc mendum ex affinitate pronunciationis ortum est.

7 Γνωτοί τε. Il. O. 350.

8 Γναμπτὰς ἕλικας. Il. Σ. 401.

9 Δρακοντώδης. Lege δρακοντώδεις, ut Alberti edidit. Δράκοντες sunt catenulæ, armillæ, spintheres, brachialia; immo & quoddam capitis ornamentum.

10 Ὄφρα ἴδῃαι. Il. N. 449.

ὅτε ἦ ὄπιγονή·

Πεντήκοντα [1] δ' ἔκασα· γόνῳ δ' ὑ γίνεται αὐτῶν.

ὄπι ἦ ξ·

Οὐκ ἔτ' ὀπολήξει [2] ἐμὸν γόνον ὀξερέουσα.

οὕτως εἴρηται ἀπὸ τέτυ, ἐμὸν γλύφων.

Γουνῷ. Γονὺς [3] καλέσι τὺς γονίμους τόπους.

Γραπτῦς. Τὰς ἀμύξεις ἢ καταξύσεις·

Κνημῖδας γραπτὰς [4] δέδετο, γραπτῦς ἀλεείνων.

τοιοῦτο ἢ τό·

—— Ἐπέγραψε [5] χρόα φωτός.

καί·

Νῦν δέ μ' [6] ὄπιγράψας ταρσῷ. [7] ——

καί·

Γράψας [8] ἐν πίνακι πυκτῷ [9] θυμοφθόρα πολλά.

οἷον ἐγχαράξας σημεῖα πολλά.

Γοργώ. Γοργότης· [10]

Τῇ [11] δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐτεφάνωτο.

---

[1] Πεντήκοντα. Il. M. 130. Sic versus in Manuscripto corrupte legebatur:

Πεντήκοντα δ' ἔκασαν, γόνῳ δ' ὲ γίνετ' αὐτῶν.

[2] Οὐκ ἔτ' ὀπλήξει. Od. T. 166. Lege ὀπλήξεις.

[3] Γονὺς. Lege γνυὺς.

[4] Κνημῖδας γραπτάς. Od. Ω. 228. Lege ῥαπτάς.

[5] Ἐπέγραψε. Il. Δ. 139.

[6] Νῦν δέ μ'. Il. Λ. 388.

[7] Ταρσῷ. In Homero legitur ταρσὸν ποδός.

Aliquando

Aliquando vero fetura:

Quinquaginta vero ſingula: fetura vero non ſit ipſorum.

At in hoc verſu:

Non jam deſines meum genus interrogare,

γόνος ſignificat γένος, *id eſt*, genus.

Γοτνῇ. Loca fertilia vocant γωνές.

Γραπτῆς. Laniationes, lacerationes:

Ocreas conſutas ligaverat, lacerationes evitans.

Tale eſt & hoc:

——— *Summam delibavit cutem viri.*

Et:

Nunc autem quum me perſtrinxeris in plantâ pedis. —

Et:

Scribens in tabellâ plicatâ exitialia multa.

Quaſi cum inſculpſiſſet ſigna multa.

Γορτῇ. Terror:

In eo Terror horrendo aſpectu in orbem depictus erat.

---

8 Γράψας. Il. Z. 169.

9 Πυκτοῦ. Lege πλυκτοῦ.

10 Γοργότης. Notandum ſane Apollon. per Γοργὼ non intelligere Gorgonis nomen, ſed aliquid viſu terribile. Conſonat Heſ. qui in voce γοργὼ contendit fabulas de Perſeo & Gorgonibus Homero non cognitas, ſed poſtea ab Heſiodo aliiſque Poetis inventas fuiſſe; ergo Heſiodum Homero poſteriorem credebat. In Γοργείην κεφαλὴν ita habet: ὁ τὴν Γοργόνα σκληπτέον, ἀλλὰ γοργότητά τινα καὶ φόβητρον. Ἡσίοδος δὲ πλανηθεὶς, ἀνέπλασεν ἐκ τούτων τὰ περὶ τὸν Περσέα, ὅτι ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν Γοργόνος. Theogon. verſu 280.

11 Τῇ δ' ἐπί. Il. Λ. 36.

Γτώσω. [1] Χωλώσω.

Γτά. [2] Κυρίως, πόδες καὶ χεῖρες.

Γτάλον. Τὸ κύτος τῆς θώρακος.

Ῥῆξε δὲ [3] θώρηκος γύαλον. ——

Τιθέασι δέ τινες τὴν λέξιν καὶ ὅτι τῶν κοιλωμάτων, ὡς Ἡσίοδος·

—— Γυάλοις [4] ἐπὶ Παρνησσοῖο.

Γυναίων ἕνεκα δώρων. Διὰ δωροδοκίαν. [5] συνεμάχησε δὲ Εὐρύπυλος Πριάμῳ, λαβόντος ἄμπελον χρυσῆν τῆς γυναικός. [6] ἡ λέγη δὲ Ὅμηρος καὶ Ἐριφύλη δ' Ἀμφιάραον ἔπεισεν ἆρσαν χρυσῶν λαβοῦσα·

Ἣ [7] χρυσὸν φίλῳ ἀνδρὶ ἐδέξατο τιμήεντα.

Γωρυτός. [8] Ἡ τοξοθήκη, οἱονεὶ χωρυτός· ἀπὸ τοῦ τόξου χωρεῖν. συγγενὲς δὲ τὸ Γ τῷ Χ. οἷον χώρημα τοῦ τόξου. τῶν ἄπαξ εἰρημένων.

---

[1] Γυάσω. Lege γυϊάσω, ut Il. Θ. 402.

[2] Γτα. Lege γῦια, ut Il. Γ. 34. & alibi paſſim. Hoc quidam deducunt ex גוה ſeu גויה, *id eſt*, corpus. Nam, teſte Etymologo, non ſolum κυρίως ἐπὶ τῶν ποδῶν λέγεται; ſed & καταχρηστικῶς καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν μέρων.

[3] Ῥῆξε δέ. Il. Ν. 507.

[4] Γυάλοις. Heſiod. Theogon. 499.

[5] Δωροδοκίαν. Hic omiſſum puto vocabulum, & legendum cum Heſ. Δι' γυναικῶν δωροδοκίαν.

[6] Γυναικός. Uxorem donis corruptam narrat Apoll. Alii potius credunt fuiſſe

Γηάσω. Debile & claudum reddam.

Γῆα. Proprie pedes & manus.

Γήαλον. Concavitas ſcuti :

Rupit autem ſcuti concavitatem. ———

A quibuſdam vero uſurpatur pro cavitatibus locorum ; ut habet Heſiodus :

——— *Sub cavitatibus Parnaſſi.*

Γυναίων ἕινεκα δώρων. Ideo quod donis corruptæ fuerint mulieres. Priamum enim Eurypylus adjuvit in bello, quod vitem auream accepiſſet ejus uxor ; at hoc Homerus non explicat. Et Eriphyle accepto monili aureo, id ab Amphiaro impetravit ut ad expeditionem militarem proficiſceretur :

Quæ aurum accepit ſui mariti proditionis pretium.

Γωρυτός. Pharetra ; dicitur quaſi χωρυτὸς, *id eſt*, quæ tela capit. Multam enim habet affinitatem τὸ Γ cum τῷ Χ. Significat ergo receptaculum telorum. Hæc vox ſemel occurrit.

---

matrem Aſtyochen Priami ſororem, cui miſit frater auream vitem olim Troï a Jove datam, ut ad bellum dimitteret ſuum filium Eurypylum. Quin ſuam Eurypylo Caſſandram promiſit idem Priamus ; quâ ſpe lactatus ad Trojam duxit exercitum. Unde ait falſus Dictys : *Inter quæ nuncius Priamo ſupervenit Eurypylum ex Mæſiâ adventare, quem rex multis antea illectum præmiis, ad poſtremum oblatione deſponſæ Caſſandræ confirmaverat.* Lib. 4. Videſis Strabonem, lib. 13.

7 Ἡ χρυσῆν. Od. Λ. 326.

8 Γωρυτός. Hinc Latinum *Corytus*. Occurrit Od. Φ. 54. Vide Polluc. 10. 142.

Δ

Δάφαι. Ἐπὶ τῶν θηρίων. ἴμοιον τὸ δαρδάπτειν, ὅ ἐστιν καταφαγεῖν μὴ παραγμῶ·

Δάψει. [1] ——

ὅταν ᾖ λέγῃ·

Χρήματα [2] δαρδάπτουσι, ——

μεταφορικῶς· ἀντὶ τοῦ καταεσθίουσι.

Δαιδαλόεν. [3] Τῇ κατασκευῇ ποικίλον.

Δαῖλν. Ἔκαμεν. σημαίνῃ δὲ καὶ τὸ ἐμερίζειν. ἀφ' οὗ καὶ δαίτρὸς, ὁ μάγειρος, καὶ δαὶς ἡ εὐωχία· ἐπεὶ μεριστὰ ἦν τὸ παλαιὸν τὰ βρώματα. καὶ δασμὸς, ὁ διαμερισμός.

Δαφοινός. Ὁ μεγάλως φοινὸς, ἐρυθρός. ἔνιοι δὲ, δαφοινὸν, τὸ μεγάλως φόνιον.

Δάμαρ. Ἀνδρὸς γυνή· ἀπὸ τοῦ δεδαμᾶσθαι [4] τῷ ἀνδρί.

Δαίμονες. Οἱ Θεοὶ, οἱονεὶ δαήμονες ὄντες· οἱ γὰρ Θεοὶ πάντες [5] ἴσασιν. ἢ ὅτι πάντα μερίζουσιν, ἀπὸ τοῦ δάσασθαι.

Δάσκιον. Μεγάλως συσκιάζουσαν· διὰ τὸ δάσος.

Δαήρ. Ἀνδρὸς ἀδελφός.

Δαΐφρων. Πολεμικός· ἀπὸ τοῦ δαΐζειν. ἀφ' οὗ καὶ δαὶς, ἡ μάχη·

—— Ἐν δαὶ λυγρῇ. [6]

---

[1] Δάψει. Il. N. 831.

[2] Χρήματα. Od. Ξ. 92.

[3] Δαιδαλόεν. Lege δαιδάλεον. Il. Θ. 195.

[4] Δεδαμᾶσθαι. Schol. ἴσως τὸ δεδμῆσθαι, καὶ συνοικεῖσθαι τῷ ἀνδρί. At vero δεδμῆσθαι apud Hes. significat συνοικεῖσθαι: Hinc Athenis maritus dicebatur κύριος, ut בעל apud Hebræos, Contra ἄδμης apud Hes.

Δ

Δάϕαι. De feris dicitur. Simile eſt & τὸ διαρδάπτειν, quod eſt dilaniando comedere :

Δάψει, id eſt, *vorabit & dilacerabit.* ——

Quum vero dicit :

Divitias vorant, ——

διαρδάπτουσι hîc metaphorice ponitur pro κακῶς διάγουσι.

Δαιδαλόεν. Artificioſe elaboratum.

Δαῖεν. Urebat. Significat & partiebatur : unde & δαιτρὸς coquus dicitur, & δαὶς epulum ; quoniam cibi olim æqualiter dividebantur. Et δασμὸς eſt diſtributio.

Δαφοινός. Valde cruentus, ruber. Alii intelligunt valde cædis avidum.

Δάμαρ. Viri uxor ; ſic dicta quod a viro domita ſubigatur.

Δάιμονες. Dii, quaſi ſcientes exiſtentes : Dii enim omnia ſciunt. Aut quod omnia dividant ; ex verbo δάσασθαι.

Δάσκιον. Valde obumbrantem ; ob δάσος, *id eſt*, denſitatem.

Δαήρ. Levir ; mariti frater.

Δαΐφρων. Bellicoſus ; ſic dicitur ex δαΐζειν, quod eſt dividere : unde & δαὶς pugna vocata eſt :

—— *In prælio triſti.*

---

ex Od. Z. 109. eſt ἀδάμαστος παρθένος.

5 Πάντες. Lege πάντα, quod ſenſus poſtulat, & melius reſpondet ſequenti πάντα μειζόνων. Grotius ad ſanctum Matthæum 4, 24. deducit δαίμων ex Arabico דימן *perennis*. Δάω autem & ἴδω derivantur ex יד, *ſcivit*.

6 Ἐν δαὶ λυγρῇ. Il. N. 286.

Δασπλῆτις. Δυσπροσπέλαστος, δυσχερὴς τοῖς προσπελάζουσι.

Δαῶμεν. Μάθωμεν.

Δάσονται. [1] Φάγονται.

Δάμνα. Ἐδάμαζεν.

Δάσονται. Μερίζουσιν.

Δαρδάπτουσι. Καταθύουσι. καὶ φάγεται τὸ μὴ διαπασμῷ· ἐσθίειν. τῶν ὀνομάτων ποιητῶν ἡ λέξις.

Δαί. Συνδεσμος ἴσος τὸ δαΐς· [2]

Τίς δαΐς, τίς δαὶ ὅμιλος; ——

καί·

Πῶς δαὶ [3] τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ δυναί;

Δαΐζων. Διαιρῶν, διακόπτων.

Δειλός. Ἐπὶ μὲν τοῦ δειλαίου·

Ὤ μοι [4] ἐγὼ δειλός. ——

ὅτι δὲ τοῦ καθ' ἡμᾶς νοσεμένου·

Ἔνθ' ὅ, τε [5] δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη.

---

[1] Δάσονται. Od. p. 80:

Λάθρη κτείνοντες, παλιρρόθια πάντα δάσονται. Alii etiam vertunt, *divident*; ut Suidas: διαπάσονται, κατὰ μέρη φαγοῦνται, καὶ μεριοῦνται. Et Heſ. qui habet βρώσονται, μεριοῦνται. Et id ipſum habet Apollonius; ſed imprudens Librarius, interjecto alio articulo (ſcilicet δάμνα, ἐδάμαζεν) deinde ſubjicit δάσονται, μερίζουσιν; quod præcedens δάσονται immediate ſequi debebat.

[2] Διαπασμῷ. Vide Apollonium ipſum in δάψαι quod definit μὴ σπαραγμῷ, ut hîc διαπασμῷ, καὶ φαγεῖν, pro quo male editum a Clar. Montfaucon. παραγμῷ. Quod etiam obſervatum eſt ab Alberti. Scilicet tranſvolans ad alia ſummus vir & tantâ occupationum varietate diſtrictus, ſe decipi paſſus eſt conformatione litterarum non ſatis perceptâ; quod etiam commiſſum videmus a primis Heſ. Editoribus qui παραγμῷ, pro απαραγμῷ, poſuerunt.

[3] Δαΐς. Nullo ſenſu. Lege δέ. Et ſic habet Heſ. Δαή. Σύνδεσμος ἴσος ΔΕ· συμ-

Δασπλήτις. Difficilis acceſſu; durus erga eos qui ad ſe accedunt.

Δαῆμεν. Diſcamus.

Δάσονται. Comedent.

Δάμνα. Domabat.

Δάσονται. Divident.

Δαρδάπτουσι. Comedunt. Et hoc eſſe videtur cum dilaceratione comedere. Per onomatopœiam formatur hæc dictio.

Δαί. Conjunctio æqualis τῇ δέ:

Quodnam autem epulum, quæve hæc turba?———

Et:

Quomodo autem aliorum Trojanorum cuſtodiæ & cubilia diſpoſita ſunt?

Δαΐζων. Dividens, ſecans.

Δειλός. Pro miſero:

O me miſerum. ———

Et in ſenſu apud nos recepto:

Ubi & quis timidus, & quis fortis ſit facile apparet.

πλειξιππῳ, ἀλλὰ τῷ Ποιητῇ. Et ſic corrigendus in altero loco idem Heſ. Pro Δαί. Δαί. Τί δέ, lego: Δαί. Δί. Τίς δαὶ, τίς δέ. *id eſt*, δαὶ ſignificat δέ. Sic exempli gratiâ, τίς δαὶ, ponitur pro τίς δέ. *Quiſnam autem?* & alludit Heſ. ad eumdem Odyſſeæ verſum occurrentem A. 225. quod a nemine obſervatum eſt.

4 Τίς δαὶς, τίς δαί. Od. A. 225. Hodie in verſu non δαὶ, ſed δὲ legitur. Τίς ΔΕ ὄμιλος, pro τίς ΔΑΙ. Antiquam ex Apoll. reſtitue lectionem cujus locum invaſit gloſſa.

5 Πῶς δαί. Il. K. 408. Hîc quoque pro δαὶ non intellecto, minus bene hodie legitur πῶς δ' ἀι. Frat in verſu præcedenti πῶ δέ; & Poeta ne bis eamdem repeteret particulam, in verſu ſequenti poſuit πῶς δαὶ, pro πῶς δέ.

6 Ὦ μοι. Od. E. 299.

7 Ἔνθ' ὅ, τι. Il. N. 278. Male legitur in Manuſcripto ἔνθ' ὅγε, pro ὅ, τι; & ὅτι, pro ὅς τ'.

Δειρή. Ὁ τράχηλος. κέκληται δὲ ἀπὸ τῆς τετρωτόδων· ἀφ' ὃ τὸ ὑπὸ τούτων τῆς μέρων ἄρχεται δείρεσθαι.

Δεδμήατο. Δεδμημένοι ἦσαν, ἀντὶ τοῦ ὑποτεταγμένοι. ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ καταστεύασο.

Δεδέξομαι. [1] Ἐνεδρεύσω.

Δέπας. Ποτήριον.

Δερκομένοιο. [2] Ὁρῶντος, ἀτενίζοντος.

Δειδήμονες. Ἐυλαβεῖς· ἀπὸ τοῦ δέος.

Δείδεκτο. Ἐπὶ μὲν τοῦ τὰ ποτήρια τῇ δεξιᾷ ἐκτείνειν·

——— Δείδεκτο δέπας [3] Ἀχιλλεύς.

οἷον τῇ δεξιᾷ προέτεινεν. ὅτ' ἂν δὲ διὰ λόγων δέξασθαι·

Δειδέχαται [4] μύθοισιν. ———

ὅθεν καὶ ἀριδείκετος, [5] οἷον ἀπαστός.

Δειελιήσας. [6] Τῆς δείλης ἐμβρωματισθείς.

Δεδεγμένα. [7] Προσδεχόμενα.

Δέρτρον. Οἱ μὲν, [8] τὸ ὑπόπλεων. οἱ δὲ, τὸ δέρμα· ἀπὸ τοῦ δορᾶν. ἄλλοι δὲ, τὸ σῶμα τοῦ γυπός·

Δέρτρον [9] ἔσω δύνοντες. ———

Δενδίλλων. [10] Περιβλεπόμενος. [11]

---

[1] Δεδέξομαι. Extat Il. E. 238:

Τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξέϊ δουρί.

ubi Schol. habet, ὑποδέξομαι. Ἐπιμενῶ.

[2] Δερκομένοιο. Extat Il. A. 88:

Οὔτις ἐμεῖο ζώοντος ἔτι χθονὶ δερκομένοιο.

ubi habet Schol. ὁρῶντος, ἢ ὁρωμένου. Sed potius explicarem ὁρῶντος. Nam *videre* apud Poetas Græcos est *vivere*; ut βλέπειν apud Sophoclem, quod hoc sensu sæpissime usurpatur. Itaque quoddam Lexicon Manuscriptum habet δερκομένοιο, βλεπόντων. Quin & δερκομένῳ, Il. Ξ. 141. accipitur pro aspicientis, & δερκομένην, Il. Φ. 815. pro intuenti. Nunquam vero passive sumitur.

[3] Δείδεκτο δέπας. Hîc memoriâ lapsus est Apollonius. Legitur in Hom. Il. I. 224:

Πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δείδεκτ' Ἀχιλῆϊ.

[4] Δειδέχαται. Od. H. 72.

Δειρή.

Δειρή. Collum: ſic autem vocatur ob animalia; quod ab eâ parte incipiant δείρεσθαι, *id eſt*, excoriari.

Δεδμήατο. Domiti ſunt, *id eſt*, ſubditi & ſubjecti. Uſurpatur & pro præparabatur.

Δεδέξομαι. Inſidiabor.

Δέπας. Poculum.

Δερκομένοιο. Videntis, defixis oculis inſpicientis.

Δειδήμονες. Circumſpecti; ſic dicti ob timorem, qui vocatur δεῖμος.

Δείδεκτο. Aliquando quidem dextrâ manu porrigere pocula:

——— *Poculum propinavit Achilli*,

quaſi dextrâ manu bibendum porrexit. Cum vero ſignificat ſermonibus excipere:

Excipiunt verbis. ———

Unde & ἀριδείκετος, quaſi acceptus, gratus.

Δειελείησας. Poſtquam merendam ſumpſiſſet.

Δεδεγμένα. Expectantia.

Δέρτρον. Alii quidem omentum intelligunt; alii vero cutem ſic dictam ob δορὰν, *id eſt*, pellem; alii autem os vulturis:

Subeuntes δέρτρον. ———

Δενδίλλων. Circumſpiciens.

---

5 Ἀριδίκετος. Lege ἀριδείκετος.

6 Δειελείησας. Lege δειελίησας. Extat Od. P. 599.

7 Δεδεγμένα. Il. Υ. 273.

8 Οἱ μέν. In Lex. Manuſcripto quod conſului, legitur: Δέρτρον. ἐπίπλεον. ὁ δὲ Ἀρίσαρχος, τὸ δέρμα καὶ πάντα τὸν χρῶτα ὑπὸ τοῦ πρὸ τοῦ κῶλος. ἄμεινον δὲ τὸ ῥάμφος. δέρτρον ἀπὸ τοῦ δέρειν, ὅπερ ἐστὶ κρέειν. τέτῳ γὰρ ἀφερπάσουσιν, ἃ ἂν ἐνθίωσιν οἱ γῦπες τῇ κρέσει τοῦ ῥάμφους. καὶ ἔστι τὸ ὄνομα ῥηματικόν, ὥσπερ τοῦ τὸ πλήσω, πλῆστρον· ἔτως καὶ τοῦ τὸ δέρω, δέρτρον. Vide Etym. ubi pro ἔσω δύνομαι, in verſu allato legendum eſt δύνονται.

9 Δέρτρον. Od. Λ. 578.

10 Δενδίλλων. Il. I. 180.

11 Περιβλεπόμενος. Heſ. vero & Schol. interpretantur: τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀμυνόμενος.

Δέκτη. [1] Ἑταίρη· ἀπὸ τὸ δέχεσθαι.

Δεδοκημένος. Ἐνδεχόμενος, ὑπομένων.

Δεδμήατο. [2] Δεδαμασμένοι ἦσαν, ἢ καταστρωμένοι.

Δεδήει. [3] Ἔφλεγεν, ἐκαίετο.

Δεικνύμενος. [4] Δεξιούμενος.

Δεικανάασθαι. Διαλόγῳ ἀξιοῦσθαι.

Δεινός. Ἀξιωματικὸς, ἐντροπηματικός.

Αἰδοῖος [5] δέ μοι ἐστὶ, φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε.

Δειδήμονες. [6] Ἐλεήμονες, δειλοί.

Δεδαϊγμένοι. Τεθνηκότες ἐν πολέμῳ.

Δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. [7] Ἐλέλειπτο ὡς τρόπος [8] πυρὸς καιομένου, ἀφὰ τὴν ἀγωνίαν. [9]

Δέμνια. Τὰ στρώματα· ἀπὸ τοῦ δέμας ἐν αὐτοῖς μένειν.

Δεξιάδην. [10] Δεξιὸν ὄντα, ἢ Δεξιοῦ υἱόν.

Δέοιμι. Δεσμεύοιμι.

Δεσμοί. [11] Οὕτως λέγονται οἱ ἱμάντες·

——— Κόπτε [12] δὲ δεσμούς.

Δεῦτε. Ἄγετε δή.

Δεῦρο. Εἰς τοῦτον τὸν τόπον.

---

[1] Δέκτη. Od. Δ. 248.

[2] Δεδμήατο. Idem fere quod supra, p. 272.

[3] Δεδήει. Il. B. 93.

[4] Δεικνύμενος. Il. I. 196.

[5] Αἰδοῖος. Il. Γ. 172.

[6] Δειδήμονες. Vide supra, p. 272.

[7] Δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. Il. Λ. 595.

[8] Τρόπος. Quidam legerent τρόπον, ut habet Hesychius, Τρόπον enim in accusativo interdum sumitur pro δίκην, instar; sed nihil muto. Apud Suidam legitur, Δέμας. Τρόπος. Et hîc est nominativus ἐλέλειπτο. Hoc sensu τὸ δέμας quidam derivant ex Hebr. & Chald. דמה & N. 673.

Δέκτη. Mendico; sic dicitur ex δέχεσθαι, quod est accipere.

Δεδοκημένος. Expectans, insidians.

Δεδμήατο. Domiti erant aut præparati.

Δεδήει. Apparebat; ardebat.

Δεικνύμενος. Excipiens.

Δεικανάασθαι. Sermone dignari & comiter excipere.

Δεινός. Reverendus, veneratione dignus:

Reverendus mihi es, dilecte socer, & cum veneratione aspiciendus.

Δειδήμονες. Misericordes, timidi.

Δεδαϊγμένοι. Occisi in bello.

Δέμας πυρὸς ἀιθομένοιο. Significat instar ignis ardentis, ob vehementiam certaminis.

Δέμνια. Strata, lecti; sic dicuntur quod corpus in iis maneat.

Δεξιάδην. Ad dexteram positum; aut Dexii filium.

Δέοιμι. Vincirem.

Δεσμοί. Sic dicuntur & clavi:

——— *Cudit autem & clavos.*

Δεῦτε. Agitedum.

Δεῦρο. Huc, hunc in locum.

---

similem esse, & דמה similitudo; unde Arabice דמית idolum, res effigiata, sic dicta quod similitudinem exprimat.

9 Ἀγωνίαν. Ἀγωνία sumitur aliquando pro prælio, ut in Xenophontis Κυρῦ Παιδ. l. 2. & in Euripidis Troad. versu 1003. Δορίστατος ἀγωνία. *Bellicum certamen.* Apud Hom. non semel:

Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς ἀιθομένοιο.

10 Δεξιάδην. Schol. Δεξιᾶ υἱόν· ἢ οὐκ ἀδεξιῶν. Et sic Hes. quoque habet.

11 Κόπτε δέ. Od. Θ. 274.

Δεύεσθαι. [1] Βόσκεσθαι. καὶ τὸ ὀπιδεύεσθαί τινος·

Θυμῷ [2] δευομένῳ. ———

καὶ τὸ λείπεσθαι, ἢ τὸ ἐλαττοῦσθαι·

——— Ἑπεὶ ὄπιθεν [3] ἕλκομαι ὕστερος

Δεύεσθαι πολέμοιο. ———

Δεψῆσαι. Μαλάξαι. [4]

Δήεις. Εὑρήσεις.

Δῆϊοι. Οἱ πολέμιοι.

Δηϊότητος. Τῆς πολεμικῆς ἀλκῆς.

Δηλήσασθαι. [5] Διαφθεῖραι. ἀλγινόῃσι.

Δημός. Ἐπίπονος ἱερίου. [6]

Δῆμον. Τὸν δημοτικὸν ἄνδρα·

Δῆμον [7] ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν. ———

ἢ τὸ σύστημα τῆς πόλεως·

Δήμῳ [8] ἐνὶ Τρώων. ———

Δημοβόρος. [9] Ὁ τὰ τοῦ δήμου κοινὰ [10] καταθοίνων.

---

[1] Δεύεσθαι. Βόσκεσθαι. Nullo certe sensu. Lege βρέχεσθαι, *irrigari*. Δεύει Il. B. 471. & Π. 643. significat irrigare; & δεύεται Od. E. 53, & Z. 44. irrigari. Meam emendationem sic confirmat Etymologus Magnus: δεύω. Σημαίνει δύο. τὸ ΒΡΕΧΩ, ὡς τό·

— Δεύονται ἢ δάκρυσι κόλποι.

(Il. I. 566.) Ἡσιόδου· (in *Operibus & Diebus*, versu 544.)

Πίλνον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν' ὕδατα μὴ καταδεύῃ.

Vide apud eum reliqua quæ mire mecum facientia cum Apollonio conveniunt. Schol. Il. I. 566. explicat δεύονται per ἐμβρέχονται.

[2] Θυμῷ. Il. Γ. 294.

[3] Ἕπεὶ ὄπιθεν. Il. N. 310.

[4] Μαλάξαι. Extat Od. M. 48. Κηρὸν δεψήσας. —

[5] Δηλήσασθαι. Ex hoc verbo mihi explicandum videtur vocabulum cujus notitiam habere se negat sanctus Hieronymus, quodque de Theodotione additum docet ad Ezech. 5. 15. Nempe δηλαιγὴ, quod alii reddunt miseram; alii perspicuam & expositam ad miserias. Hes. & Suidas ἰλιγγὴν intelligi volunt. Sangermanense Lex. Manuscriptum habet ἰλιγγὴ, ἀθλία. Mihi vero hoc vocabulum derivandum videtur ex δηλήσασθαι, funditus perdere,

Δεύεσθαι. Irrigari; & indigere alicujus rei:

Animâ carentes. ——

Et inferiorem esse ac vinci:

—— *Quoniam non spero ita*

Inferiores esse in bello. ——

Δεύειν. Mollire.

Δήεις. Invenies.

Δήϊοι. Hostes.

Δηϊότητος. Bellicæ dispositionis.

Δηλήσασθαι. Perdere, excidere.

Δημός. Omentum victimæ.

Δῆμον. Hominem ex populo:

Civem e populo existentem aliter dicere. ——

Et pro civitatis collective sumptæ congregatione:

In civitate Trojanorum. ——

Δημοβόρος. Qui communia civitatis bona absorbet.

---

evertere; ut sit δηλωσὴ, funditus perdita. Est in Hebræo textu נדופה quod vulgo interpretantur *blasphemiam*, quod passim significare solet; quamvis hoc in loco de populo dici vix possit eum esse *blasphemiam*. Sed in Arabicâ linguâ נדף significat mutilavit, amputavit, unde & deinde conviciis proscidit, ac demum blasphemavit. Ergo sensus est, *& eris excisa:* quod optime convenit cum τῷ δηλήσασθαι, nocere, lædere. In Homero Il. Δ. 63 & 72. ὑποδρήσια δηλήσασθαι, *fœderâ violare, pejerare*, pulchre convenit cum *blasphemare*. Idem vocabulum occurrit Il. Γ. 107, & Δ. 236. At Od. X. 368. Δηλήσεται ἐξέϊ χαλκῷ, est lædere; idem quod נדף *amputare*. Notandum est autem Interpretes Græcos in explicandâ linguâ Hebraicâ regiam & unicam viam secutos, sæpissime, quoties illis aqua hæret (quod de Rabbinis profitebatur Bochartus) ad linguam Arabicam tanquam ad sacram anchoram confugere.

6 Ἰερίς. Lege ἱερεύς.

7 Δῆμον. Il. M. 213.

8 Δήμῳ. Od. N. 266.

9 Δημοβόρος. Il. A. 23. Sic dicit David: *Qui comedunt populum meum tanquam buccellam panis.* Hesiodus autem vocat Reges injustos, δωροφάγες, versu 262. *Operum & Dierum.*

10 Κοινά. Communia bona. Sic Horat. dixit Od. 15. lib. 2:

Privatus illis census erat brevis,
Commune magnum, —

Δήνεα. [1] Βουλεύματα.

Δησάντων. Δησάτωσαν·

Δησάντων [2] ἐν νηῒ βοῇ. ——

Δηλήμονες. Βλαπτικοί.

Διαγνάψας. [3] Διακοιλάνας.

Διακέρσαι. [4] Διακόψαι.

Διάκτορε. [5] Διάγων τὰς ἀγγελίας. λέγει δὲ τὸν Ἑρμῆν.

Διαπαήσσοντες. Διαχίζοντες. ἐὰν δὲ σὺν τῷ Ι γράφεται, [6] ἔσαι ἀφαβαίνοντες.

Διαίνειν. Βρέχειν.

Διατρύγιος. [7] Ἔγκαρπος· ἀφὸ τὸ τρύγειν [8] ἔχειν. τρύγη δ', ὁ πύρινος καρπός.

Διαπρύσιον. Διάτονον.

Δι' ἄκριας. Κατὰ τὰς ἀκρωρίας· [9]

—— Δι' [10] ἄκριας ἠνεμοέσσας.

Διακριδόν. Ἐξ ὑπακρίσεως διακεκριμένον. [11]

Διδυμάονε. Δίδυμοι ἀδελφοὶ, οἱ κεχωρισμένοι τοῖς σώμασιν. οἱ δὲ συμφυεῖς, Δίδυμοι λέγονται.

---

[1] Δήνεα. Quidam deducunt ex Hebraico דין, aut Arabico דין mores, inſtituta, &c.

[2] Δησάντων. Od. M. 50.

[3] Διαγνάψας. fortaſſe ἀφαγνάψας, ſic enim in Hom. Od. Δ. 438:

Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι ἀφαγνάψασ' ἁλίῃσιν.

& ſic habet Scholiaſtes. At Heſ. & Etymologus legunt ἀφαγλάψας.

[4] Διακέρσαι. Il. Θ. 8.

[5] Διάκτορε. Lege ἀφάκτορ. Etymologus: ἀφάκτορα, σαφῶς κατὰ τὸ λέγειν, ὃ ἀφαγγελικὸν καὶ σημαίνοντα τὰς ἀγγελίας. ἢ ὁ ἀφάγων τὰς ψυχὰς. περὶ ὧν τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς, ἁπλῶς ἐπὶ δὲ ἀφακόνα τίθεται. Quod cum verſu Callimachi comprobaverit, deinde addit: ἀφάκονον δὲ ἀφαγωγέα τῶν ψυχῶν.

[6] Σὺν τῷ Ι γράφεται. Sin cum *iota* ſcribatur; erit ἀφαπλίσσοντες, quod nuſquam apud Homerum. Extat ſimplex πλίσσοντο Od. Z. 318. At lapſum puto Librarium, & pro *iota* ſcribendum eſſe *rho*. Sic pro

Δήνεα. Conſilia.

Δησάντων. Ligent:

Ligent in navi celeri. ——

Δηλήμονες. Noxii.

Διαγνάψας. Exſculpens.

Διακέρσαι. Reſcindere.

Διάκτορε. Ferens nuncios. Sic autem vocat Mercurium.

Διαπλήσσοντες. Findentes. Sin vero cum *iota* ſcribatur; ſignificabit *trajicientes*.

Διαίνειν. Madefacere.

Διατρύγιος. Frugifer; quod habeat τρύγην. Τρύγη autem eſt triticeus fructus.

Διαπρύσιον. Valde intentum, vehemens.

Δι' ἄκριας. Per cacumina:

—— *Per cacumina ventoſa.*

Διακριδόν. Qui delectu habito eximius eſt.

Διδυμάονε. Gemelli fratres, quorum corpora in utero materno ſeparata & disjuncta ſunt. Ii vero quorum corpora cohærentia in unum coaleſcunt, vocantur Δίδυμοι.

Διαπλήσσοντες, Il. Φ. 120. ubi & alii legunt Διαῤῥήσσοντες, erit Διαπρήσσοντες. Quod quidem verbum apud Homerum perpetuo pro *tranſire* uſurpatur.

7 Διατρύγιον. Od. Ω. 341.

8 Τρύγεον. Lege τρύγην.

9 Ἀκρωρίας. Lege ἀκρωρείας.

10 Δι' ἄκριας. Od. I. 400.

11 Διακριδόν. Sic in Heſ. ὦν Διακρίσεως ἄριστον. Male uterque in accuſativo poſuit, obſervante etiam Kuſtero. Nam ſi referatur ad locum Homeri Il. M. 103. Διακριδὸν εἶναι ἄριστοι, in Heſ. legendum ἄριστοι, & in Apol. Διακεκριμένοι; ſin ad Il. O. 108. Διακριδὸν εἶναι ἄριστον, legendum in Heſ. ἄριστος, & in Apol. Διακεκριμένος. Sed optime omnium Lex. Manuſcriptum a me conſultum habet, Διακριδόν. Διακεκριμένως.

Διέπουσι. Διαπονῶσιν, ἐνεργῶσιν.

Διέσχε. [1] Διῆλθε.

Διέχειαν. Διεμέρισαν.

Διερῷ. Διύγρῳ.

Δίενται. Διώκουσι.

Διϊπετέος. Ἀπὸ Διὸς πεπληρωμένου. [2]

Διεπέφραδεν. Ἐνετείλατο.

Δίεται. Διώξει. [3]

Διῖψεν. [4] Ἐξήντλησεν, διέκοψεν.

Δικαεῖδες. [5] Δίθυροι.

Δίνειν. Συσρέφειν.

Δεινοτήν. [6] Στρογγύλλω.

Δεινωτοῖσι [7] λεχέεσσι. Στρογγύλοις. Ἀπὸ τῆς τῶν κλινοποίων φορᾶς.

Δίον. Ἐδιώχθην.

Τρὶς φεὶ [8] ἄσυ μέγα Πριάμοιο δίον. ——

Δῖος. Ἀπὸ Διὸς τὸ γένος ἔχων, ἢ ἀγαθὸς, ἢ γενναῖος. Ἀπὸ τῆς Διὸς ὑποροχῆς.

Διοτρεφέων. Τῶν ὑπὸ Διὸς τεθραμμένων.

Διπλῆν ἐκταδίην. [9] Διπλῆν καὶ μεγάλην.

---

[1] Διέχε. Il. E. 100. & Υ. 416.

[2] Πεπληρωμένου. Epithetum Nili & Xanthi. De Nilo præclarissime dicitur, eique peculiari quodam modo κατ' ἐξοχὴν attribuitur. Nam Nilus ideo tantum crescit, quod pluviis Æthiopiam certo quodam tempore irrigantibus augeatur; quibus desinentibus decrescit quoque. Ergo primus omnium hominum Homerus cognovit causam a tot veteribus Scriptoribus quæsitam exundationis Nili, qui, ut ait Horatius, *Fontium qui celat origines*. Vide Strabonem lib. 17. & ad eumdem Casaubonum qui ab eo dissentitur, Herodotum, Diodor. Sic. Senecam, Lucanum, Heliodorum, & Aristid. aliosque bene

Διέπουσι.

Διέπουσι. Elaborant, operantur.

Διέσχε. Pertranſivit.

Διέχευαν. Diviſerunt.

Διερῷ. Humido.

Δίενται. Perſequuntur.

Διΐπετέος. A Jove repleti.

Διεπέφραδεν. Mandavit; juſſit.

Δίεται. Perſequitur.

Διΐφυσεν. Exhauſit; abſcidit.

Δικλεῖδες. Fores bipatentes.

Δίνειν. Contorquere.

Δεινωτήν. Rotundam.

Δεινωτοῖσι λεχέεσσι. Lecto rotundo; ſic dicitur ob formam rotundam quâ effinguntur lecti pedes.

Δίον. Fugâ me a perſequentibus eripui:

Ter circa urbem magnam Priami fugi. ——

Δῖος. Ex Jove genus trahens; aut bonus, aut ingenuus & fortis: ſic dicitur ob ſummam Jovis præſtantiam.

Διοτρεφέων. A Jove nutritorum.

Διπλῆν ἐκτασίην. Duplicem & longam.

---

multos qui hoc indagarunt. Adeundus Etymol. Magnus in διΐπετέος.

3 Διώξει. Lege διώκει.

4 Διΐφυσεν. Lege διΐφυσεν. Extat Od. T. 450.

5 Δικλῖδες. Lege δικλίδες.

6 Δεινωτήν. Lege δινωτήν. Extat Od. T. 56.

7 Δεινωτοῖσι λεχέεσσι. Lege δινωτοῖσι λέχεσσι. Il. Γ. 391.

8 Τρὶς περί. Il. X. 251. ubi Πριάμοιο pro Πριάμοιο.

9 Διπλῆν ἐκτασίην. Etymologus Magnus: τὴν μεγάλην ὥστε καὶ διπλῆ αὐτῇ χρῶμα ἔχειν. Il. K. 134.

Δίπτυχα ποιήσαντες. Δύο σφεδόλας ἔχοντες.

Δίσκουρα. [1] Δίσκῳ ὅρια, [2] ὅσον ἄντις βάλοι δίσκον. [3]

Διφᾶν. Ψηλαφᾶν.

Δίφρον. Ὁμοίως ἡμῖν λέγει ὁ Ποιητής· τὸ δὲ θρόνον, [4] ὑδέποτε εἶπε δίφρον. λέγει δὲ καὶ τὸ ἁρμάτινον δίφρον.

Δίχα. Διχῶς, εἰς δύο.

Δίψιον. Βλαβερόν. [5]

Δμῶες. Δοῦλοι· ἀπὸ τοῦ δεδμῆσθαι ἢ ὑποτετάχθαι.

Δνοφερόν. Μέλαν, ἀφ' οὗ σημεῖον τὸ πολύ· [6]

——— Δνοφερὸν [7] χέει ὕδωρ.

Δνοπαλίξεις. Ἐκλινάξεις·

——— Τὰ σὰ ῥάκεα [8] δνοπαλίξεις.

ὃς δὲ τῇ λέξει κέχρηται. ἄναξ ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἢ ἄναξ ἐν Ἰλιάδι·

——— Ἀνὴρ [9] δὴ ἄνδρ' ἐδνοπάλιξεν. [10]

Ὀναὶ [11] γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν Ὀνείρων.

---

[1] Δίσκουρα. Il. Ψ. 523.

[2] Ὅρια. Potest tolerari, si sumatur pro ultimo illo termino quem attingit disci jactus. Sed pro ὅρια, mallem ἕρα; ut δίσκουρα fit δίσκου ἕρα, quemadmodum & ipse Hom. dixit Il. Ψ. 431:

Ὅσσα ἧ δίσκου ἕρα καλωμαδίοιο πέλονται.

[3] Δίσκον. Mallem δίσκῳ.

[4] Θρόνον. Contra Etymol. σημαίνει ἢ θρόνον, ὡς τό· (Il. Γ. 424.)

Τὴν δ' ἄρα δίφρον ἑλοῦσα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη.

[5] Βλαβερόν. *Noxium.* Potius tamen est cui damnum infertur, quam qui infert. Sic enim Hes. interpretatur: ὑπὸ Διὸς βεβλαμμένον. Ἵψαι γάρ, τὸ βλάψαι. Aristarchus autem intelligit, *valde desiderabile.* Διψᾶν enim, ut & Latinum *sitire*, significat vehementer expetere. Hæc vox nusquam in Hom. reperitur; sed compositum πολυδίψιον Ἄργος extat Il. Δ. 171. ubi mallem intelligere cum Scholiaste Æschyl. in Choeph. δίψιον Ἄργος, τὸ ποτὲ ἄνυδρον.

[6] Τὸ πολύ. Lege ἧ. Æolicam esse vo-

Δίπτυχα ποιήσαντες. Duo involucra habentes.

Δίσκουρα. Diſci jactûs meta ac terminus; quantum quis diſco jaciat.

Διφᾶν. Palpare, contrectare.

Δίφρον. Hâc voce in ſenſu apud nos recepto utitur Poeta; nuſquam vero eam pro ſolio accipit. Sic quoque vocat aurigæ ſedem.

Δίχα. Bifariam; in duas partes.

Δίφιον. Noxium.

Δμῶες. Servi; ſic dicti quod ſint domiti & ſubjecti.

Δνοφερόν. Nigrum; unde & multitudo denotatur:

——— *Nigram & abundantem fundit aquam.*

Δνοπαλίξεις. Excuties:

——— *Tuas laceras veſtes excuties.*

Bis hâc voce utitur Poeta; ſemel in Odyſſeâ, & ſemel in Iliade:

——— *Vir autem virum ſpoliabat.*

Δυαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν Ὀνείρων.

---

cem τὸ δνόφῳ docet Heſ. Utebantur & Dores, quorum affinis vel prope eadem eſt dialectus; & pro γνόφῳ uſurpabant. Nam, ut ait Schol. Æſchyl. οἱ Δωριεῖς τὴν γῆν, δᾶν φασὶ, καὶ τὸ γνόφον, δνόφον. Mihi vero τὸ δνοφερὸν profunditatem aquarum indicare videtur. Sic Hom. dixit μελαίνας φρένας, id eſt, τὰς ἐν βάθει; *quæ profundâ prudentiâ ſunt munitæ.* Cujus contrarium in 4ª. Pindari Pythiacâ legitur ἰσόδ. Ε. λελυκαῖς πεπιθόσυλα φρεσὶν, id eſt, ſtultis, levibus, nec profundâ prudentiâ præditis; unde & dicitur λελυπέω.

7 Δνοφερόν. Il. I. 15.

8 Τὰ σὰ ῥάκεα. Od. Ξ. 512.

9 Ἀνὴρ δέ. Il. Δ. 472.

10 Ἐδνοπάλιζεν. Sic quoque legitur in Heſ. at hodie extat ἐδνοπάλιζεν. Diſcrimen ortum eſt ob affinitatem conformationis ΓΖ & ΓΞ.

11 Δυαί. Lege δυαί. Extat hic verſus Od. Τ. 562.

ἔξοδον [1] ἐκ μεταφορᾶς. σημαίνει δὲ ἐλεφαντίνην [2] μὲν, τὴν ἡμέραν· κερατίνῃ δὲ, τὴν νύκτα. διὰ τοῦτο [3] δὲ ποιητὴν τὴν πορείαν οἱ Ὀνειροι. τινὲς δὲ ὅτι τῶν ὀδόντων ἢ τῶν ὀφθαλμῶν ἤκουσαν. βέλτιον δὲ τὸ πρότερον.

Δόνακας. Καλάμους.

Δουρικτητήν. Τὴν τῷ δόρατι κεκτημένην.

Δοροῖσι. Θυλάκοις·

——— Ἄλφιτα [4] χεῶν εὐρραφέεσι δοροῖσι.

Δολιχήρετμοι. Μακρόκωποι.

Δολιχαύλους. Μακρὸν τὸν αὐλὸν ἔχουσας.

Δουρινεκές. [5] Ὅσον δόρυ ἀλεῖναι.

Δουρικλυτός. Ἀπὸ μέρους, ἢ τὰς μάχας κλυτός.

Δολιχόν. Μακρόν.

Δολιχόσκιον. Ἤτοι μακρὰν σκιὰν ἔχον, ὃς ἢ τὸ μέγα δηλοῖ.

Δόχμια. Πλάγια·

Πολλὰ δ' ἀνάντια, [6] κάταντα, πάραντά τε, δάχμιά τ' ἦλθον.

Δόρπον. Τὸν [7] καθ' ἡμᾶς δεῖπνον. ἢ ἔστιν δαυόρτων, μεθ' ὃ ὅτι τὸ δαύειν ἔρωσμαι, ὃ ὅτι κοιμᾶσθαι.

Δόρυ. Τὸ μὲν σιδήρεος·

Πῆλ' αὐτῶς [8] ἐν χειρὶ κολὸν δόρυ. ———

---

[1] Ἔξοδον. Lege ἔξοδοι; aut adde εἶπε, ut Hes. habet: τὴν ἔκβασιν τῶν ὀνείρων εἶπε.

[2] Ἐλεφαντίνην. Pro ἐλεφαντίνην & κερατίνην, lege ἐλεφαντίνη, & κερατίνη; ut edidit Alberti qui hæc verba laudat.

[3] Τοῦτο. Mallem τοῦτον.

[4] Ἄλφιτα. Od. B. 354.

[5] Δουρινεκές. Il. K. 357. Lege δουρηνεκές. Ubi Hes. habet ὅσον δόρυ σκιεῖναι; ἢ ἐφ' ὅσον ἂν ἐπεγχθείη, διηνεκῶς. Et Etymol. δόρατος βολήν, δόρατος μῆκος, διάστημα, quæ verba fortasse ex Apollonio excide-

Metaphorice sic vocat Somniorum exitus. Porta eburnea, indicat diem ; cornea vero, noctem : per has enim iter faciunt Somnia. Quidam autem de dentibus & de oculis intelligunt. Prior autem sensus est potior.

Δόνακας. Arundines.

Δουρικτητήν. Hastâ acquisitam.

Δορῶισι. Saccis :

——— *Infunde farinam bene consutis saccis.*

Δολιχήρετμοι. Longis remis utentes.

Δολιχαύλους. Longum ferrum habentes.

Δουρινεκές. Quantum hasta extenditur.

Δουρικλυτός. Ex parte intelligit in pugnis celebrem.

Δολιχόν. Longum.

Δολιχόσκιον. Magnam umbram habens : unde magnitudo rei intelligitur.

Δόχμια. Obliqua :

Multa vero acclivia, declivia, præruptaque & obliqua transierunt.

Δόρπον. Quod hodie vocamus δεῖπνον, *id est*, cœnam. Et est quasi δαύορπον, *id est*, quo sumpto vadimus δαῖεν, *id est*, dormitum.

Δόρυ. In sensu quidem usitato :

Vibrabat frustra manu mutilam hastam. ———

---

rant ante ὄσον δόρυ ἀμφιβέηται, quod habet quoque Etymol. post ἀπόστημα.

6 Πολλὰ δ' ἄναυλα. Il. Υ. 116.

7 Τόν. Fortasse τὸ, quamquam & dicatur ὁ δεῖπνος. Nam apud Hes. legitur : Δόρπον. Βορὰ, δεῖπνος, quod male in δεῖπνον mutabat Kusterus, obstante hâc Apollonii anthoritate ; sed δεῖπνος merito retinuit Alberti. Etymol. habet quoque ὁ δεῖπνος.

8 Πὴλ' ἄυλος, Il. Π. 117.

ὅπὶ δὲ τ̃ ξύλῳ·

Ἀμφ' [1] ἐνὶ δόραλι βαῖνε. ———

ἀφ ὃ καὶ δόριος ἵππος, ὁ ξύλινος. καὶ ἔτι δορύξεσιν. [2] λέγομεν ἐν τῷ βίῳ, τὸ πᾶν ξύλον καταργαζόμενον.

ΔΟΥΠΗΣΑΙ. Ψοφῆσαι. ἐκ δὲ τ̃ ἀδακολουθοῦντος, ἀποθανεῖν πεσόντα ἐν πολέμῳ. ὅθεν καὶ τ̃· [3]

——— Δεδεγμότος [4] Οἰδιπόδαο,

ἀκούει ὁ Ἀρίσταρχος, ἐν πολέμῳ ἀνηρημένου.

ΔΟΞΗΣ. Δοκήσεως·

Οὐδ' ἐγὼ [5] οὐχ' ἅλιος σκοπὸς ἔσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης.

ΔΡΑΙΝΕΙΣ. [6] Ἰσχύεις. καί·

Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων. [7] ———

ἀντὶ τ̃ ὀλίγον ἰσχύων.

ΔΡΥΜΑ. Οἱ δρυμώδεις τόποι.

ΔΡΗΣΤΗΡΕΣ. Οἱ ὑπουργοῦντες ἢ ὑπηκονοῦντες θεράποντες· ἀπὸ τ̃ δρᾶν.

ΔΡΗΣΤΟΣΥΝΗΝ. [8] Διακονίαν.

ΔΡΥΟΧΟΥΣ. [9] Τῶν σιδηρῶν πελέκεων αἱ ὀπαὶ εἰς ἃς τὰ ξύλα ἐνιᾶσι· ἀδὲ τὸ τὰ ξύλα δρῦς λεγόμενα [10] σωρεύειν.

ΔΥΣΠΕΜΦΕΛΟΣ. Ὁ δυσάρεστος. [11]

---

[1] Ἀμφ' ἐνί. Od. E. 371.

[2] Δορύξεσιν. Vox in familiari usu posita, ἐν τῷ βίῳ, & vulgari sermone trita, quæ abest ab omnibus Lexicis; qualia multa intercidisse existimandum est, eaque præsertim quæ non litteris servata, sed vivâ voce usurpata tradebantur. Habet Hes. δορύξεον. ὅπερ τὰ δόραλα ξύλινα.

[3] Τ̃. Lege τό.

[4] Δεδεγμότος. Il. Ψ. 679.

[5] Οὐδ' ἐγώ. Il. K. 324. Lege σοὶ δ' ἐγώ.

[6] Δραίνεις. Il K. 96.

[7] Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων. Il. O. 246.

[8] Δρησοσύνην. In Manuscripto δρισοσύνην.

[9] Δρυόχους. Od. T. 574.

[10] Λεγόμενα. In Mſ. λεγομένας.

Et pro ligno:

* *In unum lignum conscendit.* ———

Unde & δόριος ἵππος est ligneus equus. Et nunc etiam in communi usu vitæ vocamus δορύξους, omne instrumentum quo conficitur & politur quodlibet lignum.

Δουπῆσαι. Sonitum edere; & ex consequentibus, mori occumbentem in bello. Unde &:

——— Δεδμωότος Οἰδιπόδαο,

intelligit Aristarchus, Œdipodæ in bello occisi.

Δόξης. Opinionis:

Tibi autem ego non vanus speculator ero, neque alius quam tua est opinio.

Δράινεις. Potes; &:

Hunc autem ὀλιγοδρανίων, ———

id est, languidus & viribus cassus.

Δρυμά. Loca silvosa, nemorosa.

Δρηστῆρες. Subservientes & ministrantes famuli; ex δρᾷν, quod est agere.

Δρηστοσύνην. Ministerium.

Δρυόχους. Ferrearum securium foramina per quæ manubria lignea immittantur; sic dicta quod contineant ligna vocata δρῦς.

Δυσπέμφελος. Morosus.

---

11 Δυσάρεστος. Intelligit de urinatore qui *multos ostreis satiaret, etiam si* δυσπέμφελος εἴη. Il. Π. 748. Alii vero de mari intelligunt, *etiam si tempestatibus jactatum esset.* Δυσάρεστον habet Lex. Ms. Sangermanense. Utrumque sensum sic conjungit Hes. ἐπὶ μὴ ἐν θαλάσσῃ, ἢ δυσχείμερος, καὶ τραχεῖα, καὶ παραχώδης· ἐπὶ δὲ τοῦ κολυμβητοῦ, δυσάρεστος. Hesiodus in Oper. versu 720. pro gravi usurpavit & molesto:

Μηδὲ πολυξείνῳ δύητον δυσπέμφελος εἶναι.

Supra dixerat versu 616:

Εἰ δέ τε ναυτιλίης δυσπεμφέλῳ ἵμερος αἱρῇ.

Vide Etymol.

Δυσωρήσωσι. [1] Δυσφυλακτήσωσι ἢ καπὼὼ νύκτα ἀϝέγωσι. [2]

Δυσαριστοτόκεια. Ἡ ὅτι κακὰ ἄριστον τεκοῦσα. οἱ δὲ μεταφράζουσι, δύσηνον ἄριστον τεκοῦσα.

Δυωδεκάβοιον. Δυόδεκα βοῶν ἄξιον.

Δυσαέος. Δυσπνόου.

——— Βορέαο [3] δυσαέος. ———

Δύσπαρι. [4] Δυσώνυμε, κακῶς παρωνομασμένε.

Δύη. Κακοπάθεια.

——— Ἦ γάρ [5] με δύη ἔχει πολλή.

ὁ δὲ Ἀπίων, κάκωσις. Ἀπὸ τοῦ εἰσδύνειν τὰ κακά.

Δυσηλεγέος. Ἐν τῇ Χ τῆς Ὀδυσσείας. ὁ Ἀρίσαρχος, ὅταν μὲν λέγῃ τὸ θάνατον, τοιοῦτον σημαίνει μακροχρόνιον· ὅταν δὲ ἄλλως καταστρέφει εἰς ταὐτὸν, τὸ κακοχρόνιον. ἢ δυσαλγές, κακὰ ἄλγη ἐπιφέρον.

Δυσμενέων. Τῶν ἐχθρῶν.

Δυσηχέος. Ἤτοι τὸ κακὸν ἦχον ἐπιφέρον ἐπιφέροντος θανάτου, [7] ἀϝὸ τὰς γινομένας ὀιμωγὰς δυσθρήνους· ἢ τῷ δυσαχέϊ, [8] κακὰ ἄχη ϝεϊποῦσιν.

Δυσθαλπέος. Κακῷ εἰς τὸ θάλπειν.

Ἢ ἢ χειμῶνος [9] δυσθαλποῦς. ———

---

[1] Δυσωρήσωσι. Hes. & hodiernæ Hom. editiones habent δυσωρήσουσι. Il. K. 183.

[2] Διάγωσι. Lege ἀϝάγωσι, cum Schol. qui eadem habet; & adde cum Hes. ad clariorem sensum, φυλάσσουσιν.

[3] Βορέαο δυσαέος. Nusquam extat in nostro Hom. hoc epithetum Boreæ accommodatum. Sed Il. ϕ. 200. & Od. M. 289. legitur Ζεφύροιο δυσκέος. Verum ex Apoll. apparet Veteres his in locis pro Ζεφύροιο, multo melius & convenientius legisse Βορέαο. Vide Strunzium in Glossarium Oppianicum quod primus edidit Rutgersius.

[4] Δύσπαρι. Il. Γ. 39.

[5] Ἦ γάρ με δύη ἔχει. Od. Ξ. 215. Post

Δυσωρήσωσι.

Δυσωρήσωσι. Ægre cuſtodient, & malam noctem traducent.

Δυσαριστοτόκεια. Quæ in malam ſortem optimum genuit filium; alii vero ſic interpretantur: infelix, quæ optimum filium genuit.

Δυωδεκάβοιον. Duodecim bobus dignum.

Δυσαέος. Graviter ſpirantis:

——— *Boreæ graviter ſpirantis.* ———

Δύσπαρι. O vir ſiniſtri & infandi nominis, male denominate.

Δύη. Moleſtia:

——— *Nam me moleſtia occupat abunde multa.*

Apion vero intelligit vexationem, calamitatem; ſic dicitur quoniam mala penetrant.

Δυσηλεγέος. Occurrit in libro Odyſſeæ viceſimo ſecundo. Ariſtarchus habet: quum de morte loquitur, ſignificat habentem ſomnum nimis continuandum. Quum vero aliis rebus applicat hoc epithetum; triſtem & infelicem ſomnum afferentem indicat. Aut ſumitur quaſi δυσαλγέος, *id eſt*, malos dolores inferentis.

Δυσμενέων. Inimicorum.

Δυσηχέος. Aut mortis malum inferentis ſonum, ob conſequentes ejulationes lamentabiles; aut quaſi δυσαχέος, *id eſt*, triſtes dolores inferentis.

Δυσθαλπέος. Qui male fovet aut calefacit.

Aut etiam hyemis quæ male calefacit. ———

ἴχει, ex Homero adde ἤλιθα. Quidam δύη deducunt ex דוה miſerum eſſe, dolere.

6 Legitur θάνατον δυσηλεγέα Od. X. 325.

7 Ἐπιφερονῖ ἐπιφερονῖ θανάτῳ. Tolle poſterius ἐπιφερονῖ, ut pote ſuperabundans, quodque Librarii incuriâ irrepſit. Reſpicit Apollonius Il. Π. 442. Σ. 464 & X. 180. ubi legitur θανάτοιο δυσηχέος. Heſ. habet κακὸν ἦχον ἐπιφέροντες, ἀλλὰ τὰς γινομένας ὀιμωγὰς καὶ θρήνους.

8 Δυσαχέα. Lege δυσαχέος.

9 Ἢ καὶ χειμῶνος. Il. P. 549.

Δῶρον. Ὁ παλαισής· [1]

Τῷ κέρα [2] ἐν κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει.

Δωδωναῖε. Ἐπιθετικῶς, ὁ Ζεὺς ἀπὸ Δωδώνης τῆς ἐν Θαλασσίᾳ, [3] ἐν ᾗ ἱερὸν αὐτῷ.

Δῶ. Κατὰ συγκοπὴν, δῶμα.

Δῶσι. Ὅτ' ἂν ἐν κοινῇ, ἀντὶ τοῦ δῷ·

——— Αἰνέ [4] ποθι Ζεὺς

Δῶσι. ———

Δώματα. Αἱ οἰκίαι· ἀπὸ τοῦ δεδομῆσθαι.

---

[1] Ὁ παλαισής. Sic Heſ. quoque ſcripſit. At Suidas & Euſtath. habent παλαιστὴ, *id eſt*, tertia pars ſpithamæ. Teſte tamen Pollvce, lib. 2. dicitur & ὁ παλαιστὴς, ἀρσενικῶς.

[2] Τῷ κέρα. Il. Δ. 109.

Δῶρον. Palmus minor qui est quaternûm digitorum.

Cujus cornua ex capite sexdecim palmorum nata erant.

Δωδωναῖε. Epithetum quo insignitur Jupiter; sic dicitur ex urbe Dodonâ in Thessaliâ positâ, in quâ erat ejus templum.

Δῶ. Syncope pro δῶμα, *domus*.

Δῴσι. Cum est communiter dictum; sumitur pro δῷ:

——— *Si quando Jupiter*

Det. ———

Δῶματα. Domus; sic dicuntur quod structæ ædificentur.

---

3 Θαλασσίᾳ. Lege mecum Θετταλίᾳ. Enim vero hæc urbs jacebat in regione Molossorum, Thessaliam inter & Epirum.

4 Αἰκτ. II. A. 129.

E

E. Ἐγκλινόμενον μὲν, αὐτὸν, ἢ αὐτὴν, ἢ αὐτὸ σημαίνει·

Οἵ ἑ μέγαν [1] περ ἐόντα. ——

καί·

—— Περὶ γάρ [2] ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεφεν.

ὀρθοτονούμενον δὲ, δηλοῖ ἑαυτὸν, ἢ ἑαυτῷ, οἷον·

—— Καλέων [3] τέ μιν εἷς ἕκαστος.

Ἑά. Ἀγαθά·

—— Δωτῆρες [4] ἐάων.

σημαίνει δὲ καὶ τὰ αὐτῶ·

Ὑιάσι [5] καὶ γαμβροῖσιν ἑὰ πρὸς δώματα καλά.

παρεμπέπτωκε ᾗ τὸ Α ἀφὲ τὸ μέτρον, ἀντὶ τοῦ ἑῶν· ὥσπερ κυανέων, κυανῶν. [6]

Ἑὰ δώματα. Ἀρέσκοντα.

Ἑάλη. Συνεσράφη.

Ἑανός. Ἔνδυμα γυναικεῖον· ἀφὲ τὸ ἕννυσθαι. σημαίνει δέ ποτε καὶ τὸ εὐδιάχυτον, ὅτ' ἂν λέγῃ·

—— Ἑανῷ [7] καστιτέροιο.

---

1 Οἵ ἑ μέγαν. Il. Δ. 534.

2 Περὶ γάρ. Il. Α. 236.

3 Κάλεον. Il. Ψ. 203.

4 Δωτῆρες. Od. Θ. 325.

5 Ὑιάσι. Od. Γ. 387.

6 Κυανῶν. Lege *κυανέων*. Hic enim est sensus: in *ἑάων donorum*, inseritur superabundans *alpha*; ita ut sit pro *ἑῶν*,

E

Ἑ. Si ſit encliticum, ſignificat illum, illam, illud:

Qui illum magnum licet exiſtentem. ——

Et:

—— *Ferrum enim undique illud delibravit.*

Cum recto vero accentu, notat ſeipſum aut ſeipſam:

—— *Vocaruntque ipſam ad ſe quiſque.*

Ἑᾶ. Bona:

—— *Datores bonorum.*

Significat & ſuî ipſius:

Filiis & generis ſuam ad domum pulchram.

Inſeritur autem *alpha* ob metrum; ita ut ἑάων ponatur pro ἑῶν: quemadmodum uſurpatur in χυανιάων pro χυανίων.

Ἑὰ δώματα. Domus placens.

Ἑάλη. Collectus fuit.

Ἑανός. Muliebre veſtimentum; ſic dicitur quod ad ἕννυσθαι, *id eſt*, veſtiendum profit. Significat aliquando & id quod facile diffunditur; ut cum dicit:

—— *Ex ductili & facile diffuſo ſtanno.*

---

quod revera reperitur apud Heſ. explicatum per τὸ ἀγαθῶν. Hoc deinde allato exemplo confirmat: ſic, ait, pro χυανέων dicitur, *alpha* ſimiliter inſerto, χυανιέων. Sic ex μισῶν formatur μισάων.

7 Ἑανὸς. Il. Σ. 612.

ἀπὸ τῦ κ᾽ τὼ χωνείαν ἀντὶ τῦ. ὅτ᾽ ἂν δὲ λέγει·

——— Ἑανῷ λιτὶ [1] κάλυψεν, [2]

ὑποβολαίῳ λιτῷ σημαίνει· ποτὲ [3] τῷ λεπτῷ ὑφάσματι.

Ἑάφθη. Ἐπηκολούθησεν. ἔνιοι δὲ, καθηνέχθη.

Ἐβεβρύχει. [4] Ἐπήχει.

Ἐβιόσσαο. [5] Τὸ ζῆν ἀβιωτοίησας.

Ἔβλυε. [6] Τῶν πεπονημένων ἡ λέξις.

Ἔβρισαν. Ἐβάρυναν, παντὶ τῷ βάρει ἐφώρμησαν.

Ἐγγείνωνται. Ἐγχωρήσωσιν·

Ἔυλας [7] ἐγγείνωνται, ἀεικίσωσι [8] δὲ νεκρόν.

Ἐγκοσμεῖτε. Ἐν τάξει ἦτε.

Ἐγχεσίμωροι. [9] Οἱ ἀβιοὶ τὰ ἔγχη μεμορημένοι, ὅπερ ὅσι πεπονημένοι. ἔνιοι δὲ, ἀβιοὶ τὰ ἔγχη τὸ μόρον ἔχοντες, ἢ ὑποφέροντες τὸ μόρον.

Ἔγχος. Δόρυ· ἀπὸ τῦ ἐν χειρὶ εἶναι. λέγει ὃ κ᾽ ἠλυκῶς, ἐγχείη.

Ἐγχριμφθήτω. Ἐμπελαθήτω·

——— Ἵππῳ [10] ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω.

---

[1] Ἑανῷ λιτί. Il. Σ. 352. Male edidit Montfauconius λιτῷ, quum legatur λιτὶ per compendium in Manuscripto.

[2] Κάλυψεν. Lege κάλυψαν. Etymol. addit: ἀντὶ τῦ ἐπιβολαίῳ καὶ λεπτῷ ὑφάσματι.

[3] Ποτέ. Post ποτὲ addendum est δέ.

[4] Ἐβεβρύχει. Male descripsit Montfauconius ἐβεβρέχει. Extat Od. M. 242.

[5] Ἐβιόσσαο. Sic legebant olim veteres Critici in versu Odyss. Θ. 468. ubi pro ἐβιόσσαο hodie habetur ἐβιώσαο. Pariter Schol. hanc vocem explicat per τὸ ζῆν, ἀβιωτοίησας, ἴσως. Vide p. 242. in βιόσαο.

[6] Ἔβλυε. Omissa hîc glossa ex Hes. restituenda est: ἀνέφυσε, ἀνέζει καὶ ποιᾷ ψόφῳ.

[7] Ἔυλας. Il. Τ. 26.

[8] Ἀεικίσωσι. Male Montfauconius edi-

Sic dicitur quod in fusoriâ fornace conflatum diffundatur. Quum vero dicit:

——— Ἐανὰ *tenui texerunt*,

significat subtile velamen. Aliquando vero subtile textum notat.

Ἐάφθη. Subsecutus est. Alii vero intelligunt, in præceps devolutus est.

Ἐβεβρύχει. Resonabat.

Ἐβιόσσαο. Vitam servasti.

Ἔβατε. Vox conficta.

Ἔβρισαν. Incubuerunt; cum omni pondere irruerunt.

Ἐγγείνωνται. Ingenerent:

Vermes ingenerent, fœdentque cadaver.

Ἐγκοσμεῖτε. Ordine disponite.

Ἐγχεσίμωροι. Qui circa hastas occupantur: aut, secundum alios, hastis mortem accipiunt, vel ipsi aliis inferunt.

Ἔγχος. Hasta; sic vocatur quod sit semper in manu. Dicitur & in fœminino genere ἐγχείη.

Ἐγχριμφθήτω. Accedat, appropinquet:

——— *Equus sinister appropinquet.*

---

dit αἰχίσωσι.

9 Ἐγχεσίμωροι. Vide Etymol. in ὑλακόμωροι qui docet τὸ μόρον apud Cyprios significare ὀξύ; forte ex מרר quod in omnibus Orientalibus linguis notat *amarum esse*: unde מר *mor*, id est, σμύρνα seu potius μύρρα secundum Æolicam dialectum; hinc Latini fecerunt *myrrham*, quæ sic dicta est ob amaritudinem quam designat apud Mysticos. מרה quæ est proprie amaritudo animi, consonat cum Latinâ voce *mæror*. Aliorum aromatum nomina cum ipsis rebus in Græciam per Phœnicum navigationes importata pervenerunt; ut κασσία, quod profluxit ex קציעות Ps. 45, 9. λίβανος ex לבונה, ἀλόη ex אהלות, κρόκος ex כרכם, νάρδος ex נרד, &c.

10 Ἵππος. Il. Υ. 338.

Ἐγκέκληται. [1] Ἐνήρεισαι. [2] ἔγκεισαι.

Ἔδραθεν. Ὑπνωσεν.

Ἐδεύησεν. [3] Ἐνδεὴς ἐγένετο.

Ἐδηλήσαντο. Ἐκακοπάθησαν, [4] ἔβλαψαν.

Ἐδητύος. Βρώσεως.

Ἔδησεν. Ἐνδεὴς ἐγένετο.

——— Ἐμεῖο δ' ἔδησεν [5] ἀρῆς. ———

Ἐδίνευον. Περιεδίνησε καὶ ἀφειορχῆτο.

——— Ἐδίνευον κὴν μέσσῃς. [6]

Ἔδνα. [7] Τὰ ὑπὸ τῶν μνηστήρων ἢ μεμνηστευμένοις διδόμενα δῶρα.

Ἕδος. Ἕδρα.

——— Θεῶν [8] ἕδος ἀσφαλές. ———

ποτὲ δὲ ὑπόῤῥημα, ἀντὶ τοῦ ἑδρασέον.

Οὐχ' ἕδος [9] εἰμι γὰρ ἄυθις ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα.

Ἔδυνον. Ἔδυσαν.

Ἐδωδή. Βρῶσις.

Ἐδανῷ. [10] Ἡδεῖ.

Ἀμβροσίῳ, [11] ἐδανῷ, τό ῥά οἱ θυόμενον [12] ἧεν.

Ἐέ. Κατ' ἐκτάσιν τοῦ Ε, ἀντὶ τοῦ αὐτόν.

——— Ἐὲ [13] δ' ἔξοχα πάντων

Ἀθανάτων κεχολῶσθαι. ———

---

1 Ἐγκέκληται. Lege ἐγκέκλιται. Il. Z. 78.

2 Ἐνήρεισαι. Lege ἐνήρεισαι.

3 Ἐδεύησεν. Od. I. 483.

4 Ἐκακοπάθησαν. Mallem Ἐκακοπάθησαν. Nunquam enim passive, sed semper active sumitur τὸ ἐδηλήσαντο. Vide Il. A. 156. Od. K. 459. Λ, 400. 407. & Ω, 111.

5 Ἐμεῖο δ' ἔδησεν. Il. Σ. 100. In Homero hodie legitur δὲ δῆσεν pro δ' ἔδησεν.

Ἐγκέκληται.

Ἐγκέκληται. Infixus eſt, inhæret.

Ἔδαρθεν. Dormivit.

Ἐδεύησεν. Parum abfuit.

Ἐδηλήσαντο. Malum intulerunt, nocuerunt.

Ἐδητύος. Cibi.

Ἔδησεν. Opus habuit:

——— *Me vero opus habuit ut necem.* ———

Ἐδίνευον. Circum choros agitabant, & tripudiabant:

——— *Saltabant inter medios.*

Ἔδνα. Munera quæ ſponſis a procis dabantur.

Ἕδος. Sedes:

——— *Deorum ſedes firma.* ———

Aliquando vero ſumitur adverbialiter, pro ſedendum eſt:

Non ſedendum eſt: vado enim rurſus ad Oceani fluenta.

Ἔδυνον. Subierunt.

Ἐδωδή. Cibus.

Ἑδανῷ. Dulci:

Divino, dulci, quod ei odoriferum erat.

Ἑέ. Per ſuperextenſionem ἕ E, pro ſemetipſum:

——— *Seque maxime omnium*

Immortalium iratum eſſe. ———

---

6 Ἐδίνεον κατὰ μέσσας. Od. Δ. 19. Pro μέσσας, in vulgatis Hom. Editionibus legitur μέσον.

7 Ἔδνα. Quibuſdam derivatur ex אתנה *donum, præmium, merces*, & אתנן *merces largiſſima*. Vide Pollue. 3. 36.

8 Ἕδος. Quibuſdam derivatur ex Hebraico ארן *baſis*; unde ארון dominus, & אדני nomen Dei proprium: ut ex Græco βάσις formatur βασιλεύς. Vide Thomam Magiſtrum in Ἕδος.

9 Θεῶν. Od. Z. 42.

10 Οὐχ' ἕδος. Il. Ψ. 205.

11 Ἑδανῷ. Quidam deducunt ex עדן *mollities, voluptas*, unde ἡδονὴ derivatur.

12 Ἀμβροσίῳ. Il. Ξ. 172.

13 Θυόεντα. Lege τεθυωμένον.

14 Ἐὶ ὅ. Il. Ω. 134.

καὶ ἀντὶ τῦ αὐτόν.

Καί ἑ κακὴ [1] βύβρωσις ὀπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει.

Ἑείσατο. Ὡμοιώθη. τῦτο ὀπὶ τῦ ὡμοιώθη.

Ἴσατο [2] δὲ φθογγὴν υἱεῖ Πριάμοιο Πολίτη.

ὀπὶ δὲ τῦ φανῆναι.

Ἀλλ' ὅ, τι οἱ εἴσατο [3] γελοῖον Ἀργείοισιν

Ἔμμεναι. ———

ὀπὶ δὲ τῦ διελθεῖν.

Εἴσατο [4] δὲ νηῶν ἐπ' ἀριστερά. ———

ἐπὶ δ' μέλλοντος, ἀντὶ τῦ γνώσομαι.

Ἴσομαι [5] ἄμμε μ' ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης.

Ἐέλδωρ. Ἐπιθύμημα.

Ἑελμένοι. Συγκεκλεισμένοι.

——— Ἑελμένοι [6] ἰάχουσιν.

Ἑέργων. Ἀφορίζων, χωρίζων.

Ἑέρσας. [7] Δρόσους.

Ἑερσήεις. Δροσώδης ἢ ἁπαλός.

Οἷον ἑερσήεις [8] κεῖται. ———

καὶ

Λωτόν θ' ἑρσήεντα, ἴδε [9] κρόκον, ἠδ' ὑάκινθον.

Ἑῆος. Ἀγαθῦ, προσηνῦς. ἐπὶ μὲν τῦ ἀγαθῦ· ἐπεὶ καὶ τὰ

---

[1] Καί ἑ κακή. Il. Ω. 532.

[2] Εἴσατο. Il. B. 791.

[3] Ἀλλ' ὅ, τι οἱ εἴσατο. Il. B. 215. Pro εἴσατο, lege ἔσατο.

[4] Εἴσατο δὲ νηῶν. Il. M. 118.

[5] Ἴσομαι. Il. Θ. 532.

Et pro illum:

Et illum mala fames in terrâ almâ exagitat.

Ἐείσατο. Aſſimilatus eſt. Cum ſumitur pro aſſimilatus eſt:

Aſſimilatus eſt quoad vocem filio Priami Politæ.

Et pro videri:

Sed quodcumquè ei viſum eſſet ridiculum Achivis Fore. ——

Et pro tranſire:

Tranſivit enim navium ad ſiniſtram partem. ——

Et in futuro, pro experiar:

Experientiâ cognitum habebo an me Tydides fortis Diomedes.

Ἐέλδωρ. Votum.

Ἐελμένοι. Concluſi:

—— *Concluſi detinebantur.*

Ἐέργων. Segregans, ſeparans.

Ἐέρσας. Rores.

Ἐερσήεις. Roſcidus, mollis ac tener:

Qualiter roſcidus ac tener jacet. ——

Et:

Lotumque roſcidum, & crocum, & hyacinthum.

Ἐῆος. Boni, mitis. Sumitur pro bono, quod derivetur ex

---

6 Ἐελμένοι. Il. M. 38.

7 Ἐέρσας. Cretes, teſte Heſ. dicebant ἄερσα pro rore.

8 Ὅιον ἐερσήεις. Il. Ω. 419.

9 Λωτόν θ' ἑρσήεντα, ἠδὲ. Il. Ξ. 348. Pro ἠδὲ, lege ἰδὲ, ob metrum.

ἐὰ, τὰ ἀγαθά. τὸ δὲ [1] προσινῦς·

——— Ἐι δύνασαί [2] γε, πεῖχεο παιδὸς ἐῆος.

Ἐθάμιζεν. Ἐωύκναζεν·

——— Ἐπεὶ [3] ὅτι κακιζόμην [4] ἐθάμιζε.

Ἔθεεν. Ἔτρεχεν.

Ἐθελοντῆρας. Ἑκουσίους.

Ἔθλιραι. Αἱ ἐξ ἔθους ἐπιμελείας ἀξιώματα τρίχες. ἢ τὸ ἐθείρῃ, τὸ ἐξ ἔθους κοσμεῖ [5] ἢ θεραπεύῃ·

——— Χάρει [6] δέ μιν ὅτις ἐθείρῃ. [7]

Ἔθεν·

Οὓς ἔθεν [8] εἵνεκ' ἔπαχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων.

ἀντὶ τοῦ ὃς αὐτῆς. καὶ

Θύνοντ' [9] ἀμπεδίον, πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας.

ἀντὶ τοῦ, τὰς πρὸ αὐτοῦ κλονέοντα τάξεις.

Ἔθηκεν. Προκατέθηκεν, ἤτοι ἐποίησεν·

——— Ἦ μυρί' [10] Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε·

ἀφ' ὧν ἢ θεοὶ υἱοὶ, ὅς τις ἐποιήσατο.

Ἔθοντες. Ἐθισμένως ὑποφοιτῶντες. τὸ αὐτὸ καὶ

——— Ἔθων [11] Οἰνῆος ἀλωϊοῦ.

---

[1] Τὸ δέ. Lege Ὃ δέ.

[2] Ἐι δύνασαί γε. Il. A. 393.

[3] Ἐπεὶ ὅτι. Od. Θ. 451.

[4] Κακιζόμην. In vulgatis Homeri Editionibus legitur:

— Ἐπεὶ ὅτι κεκμηζόμενός γ' ἐθάμιζεν.

—*Quoniam neutiquam curatus frequenter fuerat.*

scilicet *ex quo reliquerat domum Calypsus.* Si legas κακιζόμην, sensus erit: quoniam vir liberaliter educatus, nunquam antea male curatus frequenter fuerat, & gaudebat cum ad pristinas rediret delicias. Legendum saltem κακιζόμενός γ', ob metrum. Sed vulgata Lectio

ἰὰ, quæ ſunt bona. Sumitur & pro miti:

——— *Si quidem potes, fer opem filio miti.*

Ἐθάμιζεν. Frequenter fuerat:

——— *Quoniam neutiquam male curatus frequenter fuerat.*

Ἔθεεν. Currebat.

Ἐθελοντῆρας. Voluntarios.

Ἔθειραι. Qui ex ἔθω, *id eſt*, conſuetudine, curâ digni habentur capilli. Et ἰθείρῃ ſignificat, capillos in uſu habeat ornare & curare:

——— *Gaudet vero quiſquis ipſum comere & curare ſoleat.*

Ἔθεν.

Quos ſuî cauſâ ſuſtinebant e Martis manibus.

Ἑθεν hîc ponitur pro αὐτῆς, ſuî. Et:

Ruentem per campum, ante ſe turbantem ordines.

πρὸ ἑθεν hîc ſignificat, ante ſe.

Ἔθηκεν. Conſtituit, aut fecit:

——— *Quæ infinitos Græcis dolores fecit.*

Unde & vocantur θέτοι υἱοὶ, ii filii quos quis adoptavit.

Ἔθοντες. De more ſupervenientes. Idem eſt & hoc:

——— *De more ſuperveniens in Œnei ſata.*

---

præſtat.

5 Κοσμεῖ. Lege κοσμῇ, ob ἰθείρῃ præcedens, & τὸ θειραπόδῃ ſequens.

6 Χαίρει. Il. Φ. 347.

7 Ἐθείρῃ. In verſu pro ἰθείρῃ, quod reperitur etiam apud Heſ. & a veteribus Criticis lectum fuit, hodie occurrit ἰθείρει, De horto loquitur. Sic dicitur Latine, *hortus bene comptus*; & Gallice, *un jardin bien peigné.*

8 Ὅυς ἔθεν. Il. Γ. 128.

9 Θύνουτ'. Il. Ε. 96.

10 Ἤ μυρί'. Il. Α. 2.

11 Ἔθων. Il. Ι. 536.

ἐξ ἔθος πᾶσαγλυόμην. καί·

——— Ὅυς παῖδες [1] ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες.

Ἐιαμενή. Ὁ τῷ ποταμῷ ὑποβαίνοντι ὑποφύεται. ἢ ἕλος πᾶσαποτάμιον ἄνυδρον. αἱ ποταμῶν ἀναβολαὶ φυτὰ ἔχουσαι. [2]

Ἔιβει. Καταῤῥεῖ· [3]

——— Θαλερὸν [4] κῆ δάκρυον ἔιβει.

——— Ἐιδαλίμας, [5] ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἐλέσθαι,

ἐν Ω Ὀδυσσείας.

Ἔιδατα. Βρώματα.

Ἔιδεται. Φαίνεται.

Ἔιδητε. [6] Ἀντὶ τοῦ, εἰδῆτε·

Ὄφρα κῆ ὔμμ' εἰδεῖτε, ἐὼ εἰδομαι. [7]

Ἐικοσινήριτ' [8] ἄποινα.

Οὐδ' εἴ κεν δεκάκις [9] τε κῆ εἰκοσινήριτ' ἄποινα.

Ἐίκτην. Ὡμοιῶντο, δυικῶς·

——— Πυρὶ [10] λαμπετόωντι εἴκτην.

Ἔικτο. [11] Ὡμοιῶτο.

Ἐικυῖα. Ἐοικυῖα·

——— Ἐικυῖα [12] Θεῇσι.

---

1 Ὅυς παῖδες. Il. Π. 260.

2 Αἱ ποταμῶν] ἀναβολαὶ φυτὰ ἔχουσαι. Apud Hes. ἢ ἀναβολὴ ποταμοῦ, φυτὰ ἔχουσα. Editum primo fuerat φύγα. Alii φύκα, alii φύκος, alii ὄρυγα præferebant: sed legendum esse φύτα evincit Apollonius.

3 Καταῤῥεῖ. Ἔιδει non significat καταῤῥεῖ, defluit; sed defluere facit, σάζει, ut habet Hes.

4 Θαλερόν. Extat Il. T. 323. τέρεν, non vero θαλερὸν, κατὰ δάκρυον ἔιβει. At Il. Ω. 9. θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶδεν, pro εἶδει.

5 Ἐιδαλίμας. Solus extat versiculus. Omissum est caput articuli, quod sic cons-

Et:

——— *Quas pueri irritant de more ſupervenientes.*

Ἐιαμενή. Quod flumine deſcendente naſcitur. Aut palus ad flumen ſita, aquâ carens. Aut fluminum rivuli plantas adnatas habentes.

Ἔιβει. Profundit:

——— *Calidam lachrymam profundit.*

Ἐιδαλίμας. Pulchras:

——— *Pulchras, quas voluerit ipſe eligere.*

Ἔιδατα. Cibi.

Ἔιδεται. Videtur.

Ἔιδετε. Videatis. Ponitur pro εἰδῆτε:

Ut & vos videatis, & videamus.

Ἐικοσινήριτ' ἄποινα.

Neque ſi decieſque & vicies tanta dona.

Ἐίκτην. Aſſimilabantur; in Duali numero:

——— *Igni ardenti aſſimilabantur.*

Ἔικτο. Aſſimilatum fuerat.

Ἐικυῖα. Similis:

——— *Similis Deabus.*

---

true: Ἐιδαλίμας. Καλὰς, εὐόψεις. Od. Ω. 278. εἰδαλίμας, ὡς &c. Schol. εἰδαλίμας explicat εὐεργεῖς; ἢ ἐπιτηδείους.

6 Ἔιδῆτε. Lege εἴδετε. Extat Il. Θ. 18. — Ἵνα εἴδετε πάντες.

7 Ἔιδωμεν. Legendum εἴδομεν, quod ſæpe ponit pro εἴδωμεν. Il. N. 327. Ὄφρα τάχιστα εἴδομεν. Il. A. 363. & Π. 19. Ἵνα εἴδομεν ἄμφω.

8 Ἐικοσινήριτ' ἄποινα. Omiſſa gloſſa ex Heſ. reſtituenda eſt: Ἐικοσαπλᾶ. πρὸς εἴκοσιν ἐξισούμενα. ἰρίζειν γὰρ, τὸ ἐξισοῦσθαι. Vide Schol.

9 Οὐδ' εἴ κεν δεκάκις. Il. X. 349.

10 Πυρί. Il. A. 104.

11 Ἔικτο. Il. Ψ. 107.

12 Ἐικυῖα. Od. Θ. 305.

Ἐιλαπίνη. Ἐυωχία.

Ἔιλαρ. Ἔρκος ἢ φυλακή· ἀπὸ τοῦ εἰλεῖ.

Ἔιλει. Σωπήλαυνεν·

——— Ἐπεὶ κακὸν, [1] ἢ ὅτε Κύκλωψ
Ἔιλει ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ. ———

Ἐιλίποδας. [2] Διὰ τὸ ἐλιγμὸν ἀπολελεῖν ἐν τῇ πορείᾳ τὰς πόδας.

Ἐιλεῖντα. Συγκλείοντα·

Θῆρας [3] ὁμῷ εἰλεῦντα. ———

Ἔιλυμα. Ἐνείλυμα. [4]

Ἐιλυφόων. [5] Σωειλῶν. τὸ πῦρ μετὰ συτροφῆς ἀποφέρεσθαι ποιῶν.

Ἔιμι. Πορεύομαι.

Ἐινάνυχες. Ἐπ' ἐννέα νύκτας.

Ἐινοσίφυλλον. Κινησίφυλλον. κατ' ἐπέκτασιν ἢ εἰρήσθαι, ἀντὶ τοῦ ἐνοσίφυλλον. ἔνωσις [6] γὰρ, ἡ κίνησις· ὁ ἐνοσίχθων, ὁ κινητὴς τῆς γῆς. ὄρος δὲ εἰνοσίφυλλον, τὸ συμπένδρον θέλει σημαίνειν.

Ἔιομεν. Πορευθῶμεν.

Ἔιρερον. Δυλείαν.

Ἔιρερον [7] εἰσανάγκην. ———
ἧς δ' ἄπαξ εἰρημένων λέξεων.

---

[1] Ἐπεὶ κακόν. Od. M. 209. In vulgatis Hom. Editionibus legitur ἔπει, pro ἔπεσι.

[2] Ἐιλίποδας. Fortasse omissum Οὕτως λέγει τὰς βοῦς, &c. aut aliquid simile.

Ἐιλαπίνη.

Ἐιλαπίνη. Epulum.

Ἔιλαρ. Septum, cuſtodia; ex verbo εἴλω.

Ἔιλει. Compulit:

——— *Adeſt malum, quam cum Cyclops*
Compulit nos in ſpeluncam cavam. ———

Ἐιλίποδας. Boves; ſic dicuntur quod flexuoſum anfractum in incedendo efficiant eorum pedes.

Ἐιλεῦντα. Includentem:

Feras ſimul includentem. ———

Ἔιλυμα. Involucrum.

Ἐιλυφόων. Convolvens; ignem cum turbine abripiens in gyrum.

Ἔιμι. Vado.

Ἐινάνυχες. Per novem noctes.

Ἐινοσίφυλλον. Movens folia. Per ſuperextenſionem autem dicitur pro εἰνοσίφυλλον: etenim ἔνωσις eſt commotio; & εἰνοσίχθων, concuſſor terræ. At vero ὄρος εἰνοσίφυλλον ſignificat montem arboribus frequentem.

Ἔιομεν. Proficiſcamur.

Ἔιρερον. Servitutem:

Servitutem inducunt. ———

Hæc vox ſemel occurrit.

---

3 Θῆρας. Od. Λ. 572.

4 Ἐνείλυμα. Fortaſſe ἐνείλημα.

5 Ἐιλυφόων. Il. Λ. 156. Vide Clar. Ruhnkenium ad Timæum, voce εἰλυφόωσιν.

6 Ἔνωσις. Lege ἔνοσις.

7 Ἔιρερον. Od. Θ. 529.

Εἰρετο. Ἐπηρώτα·

Εἰρέτο [1] δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.

σημαίνει δὲ καὶ τὸ λέγειν·

——— Εἰρετο [2] δεύτερον αὖτις.

καί·

——— Εἰρόντο [3] δὲ κήδε' ἑκάστῳ.

σημαίνει ὃ καὶ τὸ ἠρώτων, οἷον·

Εἴρομαι [4] παῖδας. ———

Εἰρύαται. Φυλάσσουσι·

Πρὸς [5] Διὸς εἰρύαται. ———

Εἰρυσθαι. Νῦν ἰδίως τὸ εἴρυσθαι ἀντὶ τοῦ εἰδέναι παρείληπται. ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ φυλάσσειν καὶ σώζειν·

Μᾶτα φίλη, [6] χαλεπόν σε Θεῶν ἀμεμφετάων
Δήνεα εἴρυσθαι, μάλα περ πολυΐδριν ἐοῦσαν.

Εἰρω. Λέγω·

———Νημερτέα [7] εἴρω.

Εἰς. Ἀντὶ μὲν τοῦ προθέσεως· [8]

Εἰς Ἀγαμέμνονα [9] δῖον ἄγον. ———

ἀντὶ δὲ τοῦ ὅπι·

Εἰς ἐλάτῃσι [10] ἀναβὰς ὠδυμήκεϊ. ———

---

1 Εἰρέτο. Od. P. 120.

2 Εἰρέτο δεύτερον. Hodie ἤρετο. Il. A. 513.

3 Εἰρόντο. Od. A. 541.

4 Εἰρόμην παῖδας. Initium versûs corruptissimum. Pejus Etymologus qui cum Apollonio ad verbum fere consentiens, hæc habet in Εἴρετο: Σημαίνει.... καὶ τὸ ἠρώτων, οἷον· Εἰρόμην παῖδας ὃ κακῶς. Quæ postrema verba qui inemendata interpretari conabitur, is erit mihi magnus Apollo. Legendum est in utroque, ut

Ἔιρετο. Interrogabat :

Interrogabat autem ſtatim poſtea in prælio bonus Menelaus.

Significat & dicere :

——— *Et iterum dixit.*

Et :

——— *Dicebat autem curas unaquæque.*

Indicat & interrogabant, quale hoc :

Interrogantes de liberis. ———

Ἐιρύαται. Cuſtodiunt :

A Jove cuſtodiunt. ———

Ἔιρυσθαι. Nunc proprie τὸ ἴεμαι ſumitur pro noſſe. Dicitur enim pro cuſtodire & ſervare :

Nutrix dilecta, difficile eſt te Deorum immortalium Conſilia noſſe, valde licet multiſciam.

Ἔιρω. Dico :

——— *Vera dico.*

Ἐις. Pro præpoſitione *ad :*

Ad Agamemnonem divinum duxerunt. ———

Et pro ἐπί :

Super abietem aſcendens proceram admodum. ———

---

ipſe Etymologus ſupra in vocem ἴεμαι attulit, ex Il. Z. 239 :

Ἐιρόμθμαι παῖδάς τε, καὶ ἀγκοίτας τε, ———

5 Πρὸς Διός. Il. A. 239.

6 Μαῖα φίλη. Od. Υ. 81.

7 Νημερτέα. Od. Λ. 136.

8 Προθέσεως. Poſt hanc vocem omiſſum puto πρὸς, quæ eſt præpoſitio pro quâ εἰς ſumitur in exemplo ſubſequenti.

9 Ἐις Ἀγαμέμνονα. Il. H. 312.

10 Ἐις ἐλάτην. Il. Ξ. 287.

σωνήθως δὲ ἡμῖν·

Εἰς εὐνὴν [1] φοιτῶντε, φίλως λήθοντε τοκῆας.

Εἴσας. Τὰς νῆας τὰς ἐξ ἑκατέρω μέρως ἴσως πλεώσας. ὅτ' ἂν δέ·

—— Φρένας [2] ἔνδον εἴσας,

εὐκράτως, ἀγαθάς.

Ἔισεν. Ἐπὶ μὲν τῷ ἵδρυσεν·

Ἔισεν δ' ἐς Σχερίην [3] ἑκὰς ἄλλων [4] ἀλφισάων. [5]

ἐπὶ δὲ τῷ ἐκάθισεν·

Ἔισεν ἀνασήσας [6] ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα.

Εἴσης. [7] Πρὸς ἴσον ἑκάστῳ διδομένης.

Εἰσθι. Πορεύσῃ·

Εἶτε [8] κὴ ὕστερον εἶσθα θοάς. ——

Εἶναι. Ὁ Ἡσίοδος, ἀντὶ τοῦ ἰέναι·

—— Καὶ τᾷ προσιόντι [9] προσεῖναι.

Εἰσίθμη. Εἴσοδος·

Λεπτὴ [10] δ' εἰσίθμη· νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι.

Εἴσκοντες. Ὁμοιοῦντες. καὶ·

Ἶσκεν ἑκάστῳ ἀνήρ. [11] ——

---

[1] Εἰς εὐνήν. Il. Ξ. 296.

[2] Φρένας. Od. Σ. 248.

[3] Ἔισεν δ' ἐς Σχερίην. Od. Z. 8. In vulgatis Hom. Editionibus legitur ἐν Σχερίῃ.

[4] Ἄλλων. Homerus ἀνδρῶν.

[5] Ἀλφισάων. Lege ἀλφησάων.

[6] Ἔισεν ἀνασήσας. Od. H. 170. Sic versus legitur apud Homerum:

— Ἐπὶ θρόνου εἷστο φαεινοῦ
Υἱὸν ἀνασήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα.

[7] Εἴσης. Sic in Hesychio ἰσομοίρως, *aequaliter distributa*. Alludit ad hanc vo-

Et in uſu etiam apud nos communiter recepto :

In cubile aſcendentes, ſuis clam parentibus.

Εἴσας. Naves quæ ex utrâque parte æqualiter navigant. Quum vero dicit :

——— *Mentem intus ἴσας,*

bene conſtitutam, temperatam ac ſanam indicat.

Εἶσεν. Pro ſedem conſtituit :

Sedemque eis fixit in Scheriâ procul ab hominibus ingenioſis.

Et pro ſedere fecit :

Sedere fecit, cum erexiſſet amantem fortitudinis Laodamantem.

Εἴσης. Æqualiter ſingulis datæ.

Εἶσθα. Proficiſceris :

Certe & poſthac venies celeres. ———

Εἶναι. Uſurpat Heſiodus pro ἰέναι, ire :

——— *Et ad accedentem accedere.*

Εἰσίθμη. Introitus :

Arduſque introitus: & naves per viam utrinque agitatæ.

Εἴσκοντες. Comparantes ; & :

Comparabat quiſque vir. ———

---

cem in Hom. tam frequentem, δαιτὸς ἰούσης.

8 Εἶσι. In Homero ἦτε. Il. K. 450.

Ἦτε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

9 Καὶ τῷ προτιόντι. Heſiod. in Operibus & Diebus, verſu 351.

10 Ἀστή. Od. Z. 264.

11 Ἀμή. Poſt hanc vocem omiſſa eſt gloſſa, ſcilicet ἀμαὶς, quam reſtitue ex Etymologo Magno qui de hâc voce adeundus eſt. Legitur hic verſus Od. X. 31.

Ἐισοιχνεῦσιν. [1]

Οὐδέ μιν [2] εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, οἵ τε καθ' ὕλλω.

Ἔισω. Ἔσω. τοπικῶς μοὶ καὶ ἡμῖν σωνήθως.

Ἔισω [3] δ' ἀσπίδ' ἔαξε βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ.

ἀντὶ δὲ τοῦ εἰς προθέσεως.

——— Καὶ δ' αὐτὸν [4] ἀγοίμεθα Ἴλιον ἔισω.

Ἐκάεργος. Ὁ μακρόθεν ἔργων τοῖς βέλεσιν.

Ἐισωποί. Ἔισω τῆς ὀπῆς.

Ἐισωποὶ [5] δ' ἐγρύοντο νεῶν. ———

Ἐκαίνυτο. Ἐνίκα.

Οἷος [6] δή με Φιλοκτήτης ἀπεκάλυπτο τόξῳ.

Ἔκαμον. Προέκαμον. [7]

Ἐκάμοντο. Κατειργάσαντο.

——— Καὶ νῆσον εὐκτιμένην [8] ἐκάμοντο.

Ἑκάτερθεν. Ἑκατέρωθεν.

Ἑκατηβόλου. Ἑκάθεν προϊεμένου καὶ βάλλοντος.

Ἑκατόγχειρον. [9] Ὁ Ἀρίσταρχος καὶ τὸ Μυθικὸν, ἑκατὸν χεῖρας ἔχοντα, οὐ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν χειρῶν, ἀλλὰ κατὰ τὸ μέγεθος· οἷον ἑκατόμπαχυν. χεῖρες γὰρ καὶ οἱ πῆχυς [10] συνωνύμως λέγεται. ὅτι ὃ ξ'.

Ἀμφὶ δὲ παιδὶ [11] φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα.

---

1 Ἐισοιχνῦσιν. Omissa glossa ex Hes. explenda est: εἰσπορεύονται, καὶ εἰσδρόμοσιν.

2 Οὐδέ μιν. Od. I. 120.

3 Ἔισω. Il. H. 270.

4 Καὶ δ' αὐτόν. Occurrit Il. P. 162. Sic legitur Ἴλιον ἔισω Il. A. 71. P. 159. Σ. 58 & 439. Ω. 145. Od. T. 182 & 193.

5 Ἐισωποί. Il. O. 653.

6 Οἷος. Od. Θ. 219.

Εἰσοιχνεῦσιν.

Neque ipſam ingrediuntur venatores, qui per ſilvam.

Εἴσω. Intra. Adverbium quidem loci, & in eodem ſenſu quo apud nos ſumptum:

Intra autem ſcutum fregit percutiens rotundo lapide.

Et pro præpoſitione εἰς:

——— *Et ipſum duceremus ad Ilium.*

Ἑκάεργος. Qui procul arcet ſagittis.

Εἰσωποί. Intra conſpectum:

Intra conſpectum fuerunt navium. ———

Ἑκαίνυτο. Vincebat:

Solus autem Philoctetes me vincebat arcu.

Ἕκαμον. Ante defatigabantur; aut ante defatigabar.

Ἑκάμοντο. Colebant:

——— *Et inſulam bene ædificatam colant.*

Ἑκάτερθεν. Utrinque.

Ἑκατηβόλου. Longe jacientis & ferientis.

Ἑκατόγχειρον. Ariſtarchus ſecundum Mythologiam intelligit centum manus habentem; non ob multitudinem, ſed ob magnitudinem manuum: quaſi qui habet centum ulnas. χεῖρες enim & πήχεις communi & eâdem ſignificatione promiſcue uſurpantur. In hoc autem verſu:

Circa autem filium dilectum jecit manus lachrymans.

---

7 Προέκαμον. Il. Δ. 244. & Od. M. 232. eſt in tertiâ perſonâ plurali; at Od. Φ. 426. eſt in primâ ſingulari.

8 Καὶ νῆσον ἐϋκληῖδα. Od. I. 130. Lege ἐϋκλειδα.

9 Ἑκατόγχειρον. Legitur ἑκατόγχειρον Il. A. 402.

10 Οἱ πῆχυς. Lego οἱ πήχεις, vel ὁ πῆχυς.

11 Ἀμφὶ δὲ παιδί. Od. P. 38.

ἐν ἴσῳ τῷ τὰς χεῖρας ὠθεῖβαλεν.

Ἑκέκαστο. Ἐκεκόσμητο. [1]

Ἑκεχάνδει. [2] Ἐκεχώρει.

Ἕκλεο. Κλέος εἶχες.

Ἔκμθλεν. Ἐξέδραμθ, ἐξεπήδησεν.

Ἑκολώα. [3] Ἐθορύβει· μεταφορικῶς ἀπὸ τῦ κολοιῶν.

Ἔκπαγλον. Θαυμάσιον ἢ ἔξοχον.

Ἐκπεπαταγμένος. Ἐκπεφοβημθμένος.

Ἑκταδίην. Ἐκτεταμθμένω, μεγάλω.

Διωλῆν, [4] ἐκταδίην. ——

Ἑκυρός. Ἀνδρὸς πατήρ· ἢ ἑκυρὰ, ἡ μήτηρ τῦ ἀνδρός.

Ἔκυρσεν. Ἐπέτυχεν.

Ἔκυσεν. Καταφίλησεν τῷ στόματι· ἀφ' ὃ ἢ ἡμεῖς τὸ προσκυνῆσαι [5] λέγομθ.

Ἐλάτησιν. Ἐλατίνας πώτας. λέγεται δὲ ἐλάτη, ἢ αὐτὸ τὸ δένδρον.

Ἐλαύνωσι. Θερίζωσι. [6] ἡ γὰρ ἐκ χειρὸς τύψις, ἔλασις μεταφορικῶς. ἐλάσας γὰρ, τὸ ἐκ χειρὸς τύψας.

Ἐλαφηβόλος. [7] Κυνηγός.

Ἐλεαίρει. Ἐλεεῖ.

Ἐλέγξεις. [8] Ἐλέγχει ὠφελήσεις, ὀνείδη [9] ὠφελήσεις.

---

1 Ἐκεκόσμητο. Apud Hesych. ἐνίκα. ἐδοξάζετο, ἐκεκόσμητο.

2 Ἐκεχάνδει. Il. Ω. 192. Ubi pro γλήνεα πολλὰ κεχάνδει, Apollon. legebat πάλλ' ἐκεχάνδει.

3 Ἑκολώα. Il. B. 212.

4 Διωλῆν. Il. K. 134.

5 Προσκυνῆσαι. Latine adorare, *id est*, manum ori admovere.

6 Θερίζωσι. Non per se solum ἐλαύνειν significat metere; sed cum ὄγμον post se habet; ut Il. Λ. 68:

Οἱ δ', ὡς τ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν,
Ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν.

Πήχεε

πήχεα hîc idem eſt quod χεῖρας, manus.

Ἐκέκαστο. Ornabatur.

Ἐκεχάνδει. Capiebat.

Ἔκλεο. Gloriam habebas.

Ἔκμολεν. Advolavit, deſiliit.

Ἐκολώα. Tumultuabatur; metaphorâ ſumptâ a graculis.

Ἔκπαγλον. Admirandum & excellentem.

Ἐκπεπαταγμένος. Attonitus.

Ἐκταδίην. Extenſam, magnam:

Duplicem, extenſam. ——

Ἑκυρός. Mariti pater; & ἑκυρὰ, mater mariti.

Ἔκυρσεν. Incidit.

Ἔκυσεν. Oſculatus eſt ore; unde & nos dicimus προσκυνῆσαι, *id eſt*, adorare.

Ἐλάτῃσι. Abiegnis remis. Vocatur quoque ἐλάτη, ipſamet arbor, *id eſt*, abies.

Ἐλαύνωσι. Metant. Quæ enim manu fit verberatio, metaphorice vocatur ἔλασις; etenim ἐλάσαι eſt manu verberare.

Ἐλαφηβόλος. Venator.

Ἐλεαίρει. Miſeretur.

Ἐλέγξεις. Opprobrio obnoxium reddas, ignominiæ notam inuras.

---

7 Ἐλαφηβόλῳ. Male legendum cenſebat Iſ. Voſſius ἐλαφοβόλῳ. Non animadverterat hanc vocem in Heſ. ut hîc in Apollonio, deſumptam eſſe ex Il. Σ. 319:

— Ἐλαφηβόλῳ ἀρτέμιδι ἀνάκτι.

in Sophocl. Trachyn. hoc epithetum Dianæ attribuitur.

8 Ἐλέγξεις. Idem in Heſ. Lege ἐλέγξῃς, ob ſequens ὀφρύσι. Reſpicit Il. I. 518:

— Τῶν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξῃς.

9 Ὀνείδη. Lege ὀνείδει.

Ἐλεγχείη. Ἡ αἰχύνη καὶ ὄνειδος.

Ἐλέλιξε Σωυέσρεψεν. σωυέσειεν.

Ἐλελιχθέντες. Συσραφέντες, μεταβαλλόμενοι.

Ἔλεξα. Ἐκοίμισα·

Ἦτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα [1] Διὸς νόον αἰγιόχοιο.

Ἐλεοῖς. Τοῖς μαγειρικοῖς τραπεζίοις·

Αὐτὰρ ἐπεί [2] ῥ' ὤπτησε, καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευεν.

Ἐλέτην. [3] Εἷλον, ἔλαβον, δυϊκῶς.

Ἐλεφίρονται. [4] Βλάπτωσι καὶ ἐξαπατῶσι· καὶ ἐλεφηράμενος, ἀντὶ τοῦ βλάψας.

Ἐλέφαντα. Τὸ ἐλεφάντινον. [5]

Ἔλεψεν. Ἐλέπτυσεν. ὠφέλησεν.

Ἐλιάσθη. Ἐκλίθη. καὶ τὸ ἐλιάζετο, ἐξέκλινεν. καὶ τὸ λιασθεὶς, ἐκκλίνας.

Ἑλικας. Οὐκ ὀπὴ τοῦ, ἕλικας βοῦς, ἀλλ' ὀπὴ τοῦ Ἡφαίστου·

Πέρπας [6] τε, γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυπάς τε, καὶ ὅρμους.

κόσμου τί φησί. οἱ μὲν, δαιδαλίους ποιοὺς, ὃς δρακοντώδεις καλοῦσιν. οἱ δὲ, ἐνώτια [7] ἃ καλοῦσιν ἑλικτήρια. οἱ δὲ, τὰ περὶ τοὺς καρποὺς φύλια. [8] ἐπεὶ δὲ τὰς ἕλικας βοῦς, ἤτοι τὰ κέρατα ἑλικοειδῆ ἐχούσας· ἢ, ὡς ἔνιοι, ἀπὸ τοῦ καὶ τοὺς πόδας ἑλιγμοῦ.

Ἑλικώνιος. Τὸν Ποσειδῶνα· ἀπὸ Ἑλικῶνος τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, [9]

---

[1] Ἦτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα. Il. Ξ. 252. Pro ἔλεξα, hodie legitur ἔθελξα.

[2] Αὐτὰρ ἐπεί. Il. I. 215.

[3] Ἑλέτην. Il. E. 576.

[4] Ἐλεφέρονται. Lege ἐλιφαίρονται.

[5] Ἐλεφάντινον. Post ἐλεφάντινον, in Hes. & Schol. legitur ὀστέον. Et hoc ex Apollon. exciderat.

Ἐλεγχείη. Pudor & probrum.

Ἐλέλιξε. Concuſſit, commovit.

Ἐλελιχθέντες. Converſi, mutati.

Ἔλεξα. Sopivi:

Certe ego ſopivi Jovis mentem ægida habentis.

Ἐλεοῖς. Culinariis menſulis:

Verum poſtquam aſſavit, & in menſas culinarias fudit.

Ἕλλην. Occiderunt, ceperunt. In duali numero.

Ἐλεφαίρονται. Nocent & decipiunt. Et ἀλιφηράμβροτος ſumitur pro eo qui nocuit.

Ἐλέφαντα. Ebur.

Ἔλεψεν. Delibravit, decorticavit, circumcidit.

Ἐλιάσθη. Averſus fuit; & ἐλιάζετο, declinabat: & λιασθείς, declinans.

Ἕλικας. Non quum de bobus uſurpatur, ſed de Vulcano:

Fibulaſque, tortileſque ἕλικας, fiſtulaſque, & torques.

Eſt aliquod ornamenti genus. Alii intelligunt annulos quoſdam quos vocant δρακοντώδεις; alii inaures quæ dicuntur ἑλικτῆρια; alii armillas circa manus. Quod vero ſpectat ad ἕλικας βοῦς; ſignificat habentes cornua flexuoſa & in orbem convoluta: aut, ut quidam dicunt, ob inflexos pedes ſic vocantur.

Ἑλικώνιος. Neptunum intelligit, ob Heliconem in Bœotiâ

---

6 Πέρπας. Il. Σ. 401.

7 Ἐνάτια. In Harpocratione: ἑλικτῆρες, ὠνατίων εἶδος. Λυσίας.

8 Ψέλια. Schol. habet ψέλλια.

9 Βοιωτίᾳ. Poſt Βοιωτίᾳ omiſſum ἔνθα, *id eſt*, ubi. Il. Υ. 404:

— Ἑλικάνιον ἀμφὶ ἄνακτα.

ἱερὸν τῦ Θεῦ. οἱ δέ φασι, ἀπὸ Ἑλίκης τῆς Διὸς τροφοῦ.

Οἱ δέ τοι [1] εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν.

Ἑλίκωπες. [2] Οἱ ἑλικοὶ κατὰ τὸν πρόσοψιν.

Ἑλίσσετο. Ἐπὶ μὲν ἑλιτάνευεν καὶ παρεκάλει·

——— Ἑλίασθε [3] πάντες Ἀχαιοί.

ἐπὶ δὲ μετεβάλλετο·

Ὡς ἄρ' ὅγ' ἔνθα [4] καὶ ἔνθα ἑλίασθε, μερμηρίζων.

Ἑλκυστάζων. Ἕλκων. παράσυρων.

Ἑλλεδανοί. Οἱ δεσμοὶ οἱ [5] συνειλήμματα δεῖται τὰ δράγματα·

Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες [6] ἐν ἑλλεδανοῖσι δέουσι.

Ἑλλόν. Τὸν ἔγγονον τῦ ἐλάφου·

——— Κύων ἔχον [7] ποικίλον ἑλλόν.

Ἕλπεται. Ἐλπιδοφοιεῖ.

Ἑλπωρή. Ἐλπίς.

Ἕλσαι. Συγκαταπλεῖσαι· ἢ ἀντὶ τῦ συστρέψας [8] καὶ ἐνειλήσας.

Ἑλύσθη. Παρεχύθη καὶ ἔπεσεν.

Ἑλοίμην. Ἐλυσθώην.

Ἕλον. Ἤλαυνον.

Ἑλώρια. Ἑλκύσματα.

Ἐμπλάζεται. [9] Ἐπιτροφιὰ ποιεῖται καὶ σέβεται.

---

[1] Οἱ δέ τοι. Il. Θ. 203.

[2] Ἑλίκωπες. Apud Hesychium explicatur, μελανόφθαλμοι. ἢ ἑλικοὶ κατὰ πρόσοψιν, ἀνακεκλασμένα ἔχοντες τὰ βλέφαρα, ἢ ἀξιφερῆς τὰ πρόσωπα. Et ἑλικοβλέφαρος, καμπυβλέφαρος. Quæ vox extat apud Pindarum Pyth. Od. 4. versu 305. Habet Hesiod. in Theogoniâ, versu 307. ἑλικώπιδι κούρῃ.

[3] Ἑλίασθε. Il. Α. 15.

[4] Ὡς ἄρ' ὅγ' ἔνθα. Od. Υ. 28.

ſitum, ubi templum eſt hujuſce Dei. Alii denominatum volunt ab urbe Helice, de quâ dicit:

At illi tibi in Helicen & Ægas dona adducunt.

Ἑλίκωπες. Volubiles in oculis, in aſpectu.

Ἐλίσσετο. Aliquando quidem ſumitur pro ſupplicabat, advocabat:

——— *Precabatur omnes Achivos.*

Et pro, mutabatur, convolvebatur:

Sic & ille huc & illuc vertebatur, cogitans.

Ἑλκυστάζων. Trahens, dilanians.

Ἑλλεδανοί. Vincula quibus collecti colligantur manipuli:

Alios vero manipulorum ligatores vinculis conſtringebant.

Ἐλλόν. Hinnulum:

——— *Canis habebat varium hinnulum.*

Ἕλπεται. Sperat.

Ἐλπωρή. Spes.

Ἕλσαι. Concludere; aut ſumitur pro contorquere & involvere.

Ἐλύσθη. Devolutus eſt, cecidit.

Ἑλοίμην. Liberarer.

Ἕλον. Agitabant, compellebant.

Ἑλώρια. Tractiones, lacerationes.

Ἐμπλάζεται. Curam agit & reveretur.

---

5 Ὅι. Lege ὐν ὅις. In Herculis Scuto verſu 291:

Ὅι δ' ἄρ' ὐν ἰλεδωνῆσι δέον. —

6 Ἀλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες. Il. Σ. 553. Vitioſe in Manuſcripto ἀμαλλοδοτῆρες, pro ἀμαλλοδετῆρες.

7 Κύων ἔχον. Od. T. 228. Pro ἔχον, lege ἔχε. Porro ἰλὸς eſt Hebraicum & Arabicum חיל. Hinc Diana ἐλαφόνος dicta apud Etymologum Magnum & Suidam.

8 Ἀντὶ δ' συρέψας. Pro συρέψας & ἐνειλήσας, lege συρέψαι καὶ ἐνειλήσαι.

9 Ἐμπλάζεται. Lege ἐμπάζεται.

Ἐμάτησεν. Ἐματαιοπονήσεν.

Ἐμβαδόν. Ἐμβάντες πεζῇ.

Ἐμβήη. Ἐμβῇ.

Ἐμβήη· [1] μάλα τές γε φιλεῖ ἑκάεργος Ἀπόλλων.

Ἐμεῖ, ἐμέο, ἐμεῖο. Συνάρθροι ἀντωνυμίαι ἰσοδυναμοῦσαι ἀλλήλαις.

Ἐμέλλετε. Ἐοίκατε· [2]

Ὡς ἄρ' [3] ἐμέλλετε τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης;

Ἐμίστυλλεν. Εἰς ὀλίγα διήρει, οἷον εἰς μείονα.

Ἐμμαπέως. Ἐπιδεξιότητος.

Ἔμμορε. Ἔμοιρε. κατὰ μοῖραν εἴληφεν.

Ἐμνήμυκε. Συνθέτως λέγεται μετὰ τοῦ ἀνά·

Πάντα δ' [4] ἀνεμνήμυκεν. ———

μεταφράζεται δὲ εἰς τὸ καταπένυκται.

Ἔμπεος. [5] Ἔμπειρος·

——— Κακῶν [6] ἔμπεος ἀλήτης.

Ἔμπεδον. Ποτὲ μὲν τὸ ἰσχυρόν·

Ἔμπεδον [7] αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον. ———

ποτὲ δὲ ἐν τῷ πέδῳ, οἷον τῷ ἐδάφει·

Τόφρα [8] δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν.

Ἔμπης. [9] Ποτὲ μὲν ὅμως·

——— Σὺ δὲ χαῖρε [10] καὶ ἔμπης.

---

[1] Ἐμβήη. Il. Π. 94.

[2] Ἐοίκατε. Sic in Hesychio: ἐφάνητε, ἐδάμητε. ἐδαμᾶτο γὰρ ἐπὶ χρόνου κέχρηται τῇ λέξει. Hom. hîc respicit, nec nominat.

[3] Ὡς ἄρ'. Il. Λ, 816.

[4] Πάντα δ'. Il. X. 491.

Ἐμάτησεν. Incaſſum egit.

Ἐμβαδόν. Pedibus incedentes.

Ἐμβήη. Irruat :

Irruat ; valde illos diligit procul cohibens ſagittis Apollo.

Ἐμεῦ, ἐμέο, ἐμεῖο. Mei ; ſunt articulo copulata pronomina quæ inter ſe æquivalent.

Ἐμέλλετε. Videmini :

Siccine videmini procul ab amicis & patriâ?

Ἐμίστυλλεν. In minimas & in minutas partes diſſecabat.

Ἐμμαπέως. Cum ſtudio, ardenter.

Ἔμμορε. Sortitus eſt ; per partes cepit. Dicitur pro ἔμοιρε.

Ἐμνήμυκε. In compoſitione jungitur cum præpoſitione ὑπό :

In omnibus ὑπεμνήμυκε, ———

id eſt, dolore compungitur.

Ἔμπεος. Sciens :

——— *Malorum ſciens erro.*

Ἔμπεδον. Aliquando quidem notat firmum :

Firmum uſque tenens ſcutum varium. ———

Aliquando vero quod ſtat ἐν τῷ πέδῳ, *id eſt*, in pavimento :

Tamdiu & magnus murus Achivorum in ſolo integer ſtabat.

Ἔμπης. Aliquando quidem nihilominus :

——— *Tu vero vale nihilominus.*

---

5 Ἔμπε⊙. Lege ἔμπαι⊙, ut & in verſu ſequenti.

6 Κακῶν. Od. Φ. 400.

7 Ἔμπεδον. Il. Π. 107.

8 Τόφρα δέ. Il. M. 12.

9 Ἔμπης. Vide Strunzium in Gloſſarium Oppianicum Rutgerſii.

10 Σὺ δὲ χαῖρε. Od. E. 205.

ποτὲ δὲ ἀντὶ τῦ ὁμοίως, ἢ ἐῳίσης·

Τῦ κ᾽ κινυμβρίοιο [1] Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ
Ἔμπης ἐς γαῖάν τε κ᾽ οὐρανὸν ἵκετ᾽ ἀϋτμή.

καί·

Ἔμπης [2] μοι τοῖχοι μεγάρων, καλαί τε μεσόδμαι.

Ἐμπλήγδην. Ἐμπληκτικῶς, [3] ἀ μὴ κρίσεως. ἐν δὲ τῷ Υ τῆς Ὀδυσσείας ὑπομνήματι, ὁ Ἀρίσταρχος ἐυμεταβόλως. [4]

Ἔμπλην. Ἐμπελάδην, σωρηδόν· ἢ ὡς ἔνιοχω [5], κ᾽ Ἀρχίλοχος, ἐπὶ τῦ χωρίς·

Ἔμπλην ἐμοί [6] τε κ᾽ φίλῳ. ———

τῆμ᾽ ἄπαξ εἰρημένων.

Ἔμπορος. Ὁ μὴ ἰδίας νεὼς πλέον, [7] ἀλλὰ μισθῦ·

Ἔμπορος· [8] ἀ γὰρ νηὸς ἐπίβολος [9] ἠδ᾽ ἐρετάων.

Ἔμφυλον. Ἔμφύλιον, οἷον ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς.

Ἔναξε. [10] Ἔσαξε ἢ συνεπλήρωσε.

Ἔναρα. Σκῦλα.

Ἐναρίζει. Κυρίως μὲν σκυλεύει. ἔναρα γὰρ, τὰ σκῦλα·

Οὐδέ μιν ἔξεναρίξεν. [11] ———

καταχρηστικῶς δὲ, ἀνεῖλεν·

Τὸν δ᾽ ἐπεὶ [12] ἔξεναρίξεν. ———

---

[1] Τῦ κ᾽ κινυμβρίοιο. Il. Ξ. 173.

[2] Ἔμπης μοι. Od. Υ. 37.

[3] Ἐμπληκτικῶς. Schol. habet ἐκπληκτικῶς.

[4] Ἐυμεταβόλως. Extat ἐμπλήγδην, Od. Υ. 132. ubi hæc explicatio convenit. Telemachus de matre profitetur:

Ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τίει μιρόπων ἀνθρώπων
Χείρονα, τὸν δέ τ᾽ ἀρείον᾽ ἀτιμήσασ᾽ ἀπαπίμπει.

[5] Ἔνιοχω. An ἐνιαχῦ, seu ἔνιαι, χωρίς?

[6] Ἔμπλην ἐμοί τε. In hoc Iambi vestigio, pro ἐμοὶ legendum ἐμῦ, ob φίλῳ sequens. Hes. habet χωρὶς, ἐγγὺς, πλησίον. Extat Il. Β. 526;

Βοιωτῶν δ᾽ ἔμπλην ἐπ᾽ ἀριστερὰ θωρήσσοντο.

In Herculis Scuto, versu 372:

Pro

Sumitur pro ſimiliter & pariter:

Hujus etiam commoti Jovis in ſolidâ domo
Pariter ad terramque & ad cœlum pervenit odor.

Et:

Æqualiter mihi parietes domûs, pulchraque intertignia.

Ἐμπαήγαην. Attonitâ mente & vecordi; ſine judicio. At Ariſtarchus in ſuis commentariis ad viceſimum Odyſſeæ librum, mutabili & inconſtanti animo interpretatur.

Ἔμπαην. Prope; in contiguo. Aut, ut aliquando ſumitur, & Archilochus uſurpat: abſque, ſine:

Sine me & meo amico. ———

Hæc vox ſemel occurrit.

Ἔμπορος. Qui non propriâ navi, ſed pretio vehitur:

Navem alienam conſcendens: neque enim navem poſſideo, neque remiges.

Ἐμφύλιον. Contribulem; tanquam ex eâdem tribu.

Ἔναξε. Oneravit & implevit.

Ἔναρα. Spolia.

Ἐναρίζει. Proprie quidem ſpoliat. Ἔναρα enim ſunt ſpolia:

Neque ipſum ſpoliavit. ———

Abuſive vero, ſignificat occidit:

Hunc poſtquam occidit. ———

Ἠνίοχοι δ' ἔμπλην ἔλασαν καλλίτριχας ἵππους.

7 Πλέον. Lege πλέων.

8 Ἔμπορον. Od. B. 319.

9 Ἐπήβολον. Vitioſe in Manuſcripto ἐπίβολος. Hîc Schol. habet: ἔμπορον, ὁ Ποιητὴς δὲ ἀλλοτρίας ἐπιβαίνοντα λέγει, ἢ ὅλως τοῖς ὕστερον ἐπιβάτην. ὡς ἐμπόρῳ παρ' αὐλοῖς λεγομένῳ ἢ μεταβολέως, καὶ πραγματευτῇ.

10 Ἔναξε. Od. Φ. 122.

11 Οὐ δέ μιν ἐξενάριξεν. Il. Z. 417.

12 Τὸν δ' ἐπεί. Il. X. 376.

Ἐντεσιεργούς. [1] Νῦν λέγει εἱλεσιν ἐργαζομένους, καὶ μὴ φιλᾶς ναυφόρους· ἐοικὸς δὲ τοὺς ἅμαξαν ἕλκοντας ἡμιόνους ἔχουσι πείρινθον ἐπὶ τῆς ἁμάξης, ἐν ᾧ φέρουσι τινά.

Ἐννέωροι. Ἐννεαετεῖς. ὅτ' ἂν δὲ λέγει ἐν τῇ Τ τῆς Ὀδυσσείας·

——— Ἔνθά τε Μίνως [2]
Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής.

δι' ἐννέα ἐτῶν λέγων τὸν Δία προσομιλεῖν, ἢ ἐννέα ἔτη [3] βασιλεύων. λέγεται γὰρ ὁ Μίνως δι' ἐννέα ἐτῶν συμμίσγειν [4] τῷ Διὶ καὶ ὀαρίζειν, ὅ ἐστι προσομιλεῖν· εἴτε μυθικῶς τοῦτο, [5] ἢ δὲ διδομένου, εἴτε καὶ τῷ ὄντι. καθάπερ τινὲς φασὶ τὸν Μίνωα προσποιούμενον πρὸς τοὺς ἀρχομένους, ὅτι παρὰ τοῦ Διὸς φέροι τὰ προστάγματα καὶ τοὺς νόμους αὐτοῖς, ὡς μᾶλλον πείθεσθαι. [6] ὀαριστὴς δὲ, ὁμιλητής.

Ἐνοπή. Φωνή.

Ἔνοσις. Σεισμὸς, κίνησις.

Ἐνδίεσαν [7] ταχέας κύνας ὀτρύναντες.

δυνάται εἶναι κυρίως τὸ δίεσαν, ἀνῆκαν τοὺς κυνηγέτας τοὺς δὲ [8] κυνὰς πρὸς τὸ διωγμόν.

Ἔναυλοι. Οἱ ὑπὸ τοῦ χειμάρρου [9] ποταμοὶ καταράσσοντες,

---

[1] Ἐντεσιεργούς. Alii legunt ἐνλεσιεργούς. Utrumque habet Hesychius. τοὺς μὴ ψιλᾶς ναυφόρους, ἀλλ' ἅμαξαν ἕλκοντας. Et Schol. τοὺς ὑποζυγίους, μὴ ψιλᾶς ναυφόρους, ἀλλὰ τήν τε ἅμαξαν καὶ τὴν πείρινθον ἕλκοντας· ἅπερ καὶ Ἕλλη φησι. Il. Ω. 277.

Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιεργούς.

[2] Ἔνθά τε Μίνως. Od. T. 179.

[3] Ἔτι. Lege ἔτη.

[4] Συμμίσγειν. Minus bene in Manuscripto legebatur συμμίσγων.

[5] Τοῦτο. Lege τόδε, *sive hoc fabulosum sit*, ἔστι δὲ διδομένου, *neque concessum*. Fortasse legendum est: τόδε ἔστω διδόμενον, seu

Ἐντεσιεργούς. Nunc vocat tanquam ὑπὸ ἐργαζομένων, & non ſimpliciter humeris ferentes; quoniam muli currum trahentes habent alveum ex viminibus currui impoſitum, in quo ferunt quædam.

Ἔννεωροι. Novem annorum. Cum vero dicit in undevigeſimo Odyſſeæ libro:

——— *Hîc & Minos regnavit*
Qui ſingulis novem annis volventibus cum Jove magno
ſermones familiariter miſcebat.

Aut qui novem annis volventibus cum Jove, ut dicebat, converſabatur: aut qui novem annos regnavit. Dicitur enim Minos ſingulis decem annis volventibus cum Jove familiaria colloquia habuiſſe, & ὀαρίζειν, *id eſt*, ſermones miſcuiſſe; ſive quod hoc fabuloſum ſit neque receptum; ſive reipsâ dictum fuerit: quemadmodum quidam tradiderunt Minoa finxiſſe erga ſubditos ſuos ſe a Jove acceptas iis afferre leges & ſermones; ut magis fidem ſibi adſtrueret. Ὀαριστὴς autem indicat eum qui cum alio familiariter converſatur.

Ἐνοπή. Vox.

Ἔνοσις. Concuſſio, commotio.

Ἔναιεσαν. Immiſerunt:

——— *Immiſerunt celeres canes excitantes.*

ἐνέηκαν poteſt proprie ſignificare, ex repagulis emiſerunt canes ad inſectationem.

Ἔναυλοι. Flumina ex torrentibus erumpentia; ſic dicuntur

ὀχηδίευται, *id eſt*, ſive hoc fabuloſe ſic divulgatum & traditum fuerit.

6 Πεπάσθαι. Lege πέπανσθαι, ob ὡς quod ſubjunctivum poſt ſe poſtulat.

7 Ἐνέηκαν. Omiſſum eſt caput articuli ex Heſ. repetendum: Ἐνέηκαν. ἐπιτίθεσαν, ἐπάγουσιν. Verſus ſequens legitur Il. Σ. 584. ubi ἐπιστήσας pro ἐπιστάσας.

8 Δέ. Tolle δὲ quod officit.

9 Χειμάρροι. Lege χειμάῤῥοοι.

ἀπὸ τῦ ἐν τοῖς ἀυλῶσι [1] γίνεσθαι τὰς καλαφοράς. ἀυλῶνες δὲ, οἱ ὀπιμήκεις ἢ κοῖλοι τόποι, τῦτ' ἔστι, οἱ εἰς μακρὸν ἢ στενὸν διήκοντες πόταμοί.

Ἔνδειος. [2] Μεσημβρινός.

Ἐναλίνων. [3] Τῶν ἐλοδεικτικῶν, [4] οἷον τῦ ἐντὸς χρωτός. τῶν ἁπαξ λεγομένων.

Ἐνῆκαι. Καταὶ μὴ τὸ προσφερόμενον, [5] καί τις Θεὸς, ἴσον τὸ ἐνέγκαι. ὅτ' ἂν δὲ λέγει·

——— Καί τις Θεὸς αὐτὸν ἀνῆκαι, [6]

τοιῦτόν τι λέγει· ἄρας ἐκ τόπου ἐνταῦθα θείη.

Ἔνεροι. Νεκροί.

Ἐνισκίμφθη. [7] Ἐνεπέλασεν καταπαγῆ τὸ δόρυ.

Ἐνέστακται. Ἔνεσι κατά τι μέρος·

——— Τῦ σῦ [8] πατρὸς ἐνέσταται μηρῷ ἠΰ.

Ἐνετῆσι. Πόρωσι, ἀπὸ τῦ ἐνίεσθαι·

Χρυσείης [9] δ' ἐνετῆσι. ———

Ἐνεύναιον. [10] Ἐγκοίτιον. ἢ ἐνευναίων, [11] τῶν ἐγκοιμησομένων.

Ἐνηΐος. [12] Προσηνῆς, προσφιλῆς.

---

[1] Ἀυλῶσι. Quidam deducunt τὸ ἔναυλον ex Hebraico חצר.

[2] Ἔνδειος. Lege ἔνδιος. Od. Δ. 450:

Ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἦλθ' ἐξ ἁλός. —

[3] Ἐνδείνων. Lege ἐνδίνων. Il. Ψ. 806:

Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων ἀμφ' ἔγχεα καὶ μέλαν αἷμα.

[4] Ἐλοδεικτικῶν. Lege ἐνδοδικτικῶν. Hesychius interpretatur: τῶν μελῶν, ἀπὸ τῦ ἐνδύεσθαι τῷ θώρακι καὶ τοῖς ἄλλοις ὅπλοις. Schol. τῶν ἐντὸς ὅπλων μελῶν· ἀπὸ τῦ ἐνδύεσθαι θώρακι καὶ τοῖς λοιποῖς ὅπλοις.

[5] Καί τις Θεός. Ex hoc loco dele hæc verba καί τις Θεὸς, quæ mox sequentur, & hîc alieno loco posita sunt. Legitur ἐνῆκαι Il. Σ. 334. & Od. Σ. 285.

quod eorum impetus devolvatur ἐν τοῖς ἀυλῶσι. At vero ἀυλῶνες sunt cavi & longi loci, *id est*, in longum & arctum porrecti fluvii.

Ἔναειος. Meridianus.

Ἐναείνων. Inteſtinorum; quaſi internæ cutis. Hæc vox ſemel occurrit.

Ἐνεῖκαι. Sumitur pro his quæ offeruntur; & idem eſt quod ἐνίηκαν. Cum vero dicit:

——— *Et aliquis Deorum ipſum* ἐνείκῃ,

quaſi, ſublatum ex alio loco huc poneret.

Ἔνεροι. Mortui.

Ἐνισκίμφθη. Appropinquavit infixa haſta.

Ἐνέστακται. Ineſt ex parte:

——— *Tibi tui patris ineſt ex parte animus fortis.*

Ἐνετῆσι. Fibulis; ſic dicuntur ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι, *id eſt*, quod immittantur:

Aureis vero fibulis. ———

Ἐνέυναιον. In quo quis cubat. Et ἐνευναίων, dormientium, vel qui dormient.

Ἐνηέος. Mitis, amabilis.

---

6 Καί τις Θεὸς ἄυτὸν ἀνείκαι. Od. Φ. 196. Lege ἐνείκῃ cum Homero.

7 Ἐνισκίμφθη. Legitur Il. Π. 612. & P. 612:

— Τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
Οὐδὲι ἐνισκίμφθη. —

8 Τῷ σῷ πατρός. Od. B. 271. Sic legitur integer verſus:

Εἰ δή τοι σῷ πατρὸς ἐνίσσακται μένος ἠΰ.

ubi vides melius legi τοι σῷ quam τοῦ σῷ πατρός.

9 Χρυσείης. Il. Ξ. 180.

10 Ἐνευναίων. Extat Od. Ξ. 51:

Ἑσάρτησν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίδος αἰγὸς,
Αὐτῇ ἐνδυναίων, μέγα δ' ἄκρον. —

11 Ἐνδυναίων. Loquitur de Ulyſſis thalamo Od. Π. 35.

Κεῖται ἐνδυναίων κάκ' ἀράχνια κεῖται ἔχοντα.

12 Ἐνηέος. Il. Υ. 252.

Ἔνθα. Ἐπὶ μὲν τῶ τότε χρονικῶς·

Ἔνθ' ἄν [1] Τυδείδη. ———

καί·

Ἔνθ' [2] ἄλλοι μὲν πάντες. ———

ὅπου δὲ τῶ τοπικῶ, εἰς τοῦτον ἢ τόπον·

Ἔνθα καταπολέμοιμι, [3] καί τις Θεὸς ἡγεμόνευεν.

ἐπὶ δὲ τῶ ἐν τούτῳ ἢ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ·

Ἔνθα μὲν Αἴας [4] κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεὺς,

Ἔνθα δὲ Πάτροκλος. ———

Ἐνίησι. Ἐπιτέμπει. ὅτ' ἂν δὲ λέγει ἐνήομεν, [5] ἀντὶ τοῦ καθελκύσομεν.

Ἐνικᾶν. Ἐγκόπτειν καὶ ἐμποδίζειν.

Ἔνισπεν. Εἶπεν.

Ἐννεσίησι. Ἐννοήσεσι, βουλήσεσιν.

Ἔντεα. Τὰ ὅπλα. κυρίως, τὰ ἐντὸς περιέχοντα τὸν ἄνδρα· οἷον ἀσπὶς καὶ θώραξ, καὶ κνημίδες. λέγει δὲ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ τὰ ἀγγεῖα, ἔντεα· [6] ἀπὸ τοῦ ἐντὸς αὐτῶν τινα περιέχειν, οἷον·

——— Ἀμφίπολοι [7] δ' ἀπενήσμεον ἔντεα δαιτός.

Ἐντρέπεται. Ἐπιστρέφει ποιεῖται, ὅ ἐστι μεταστρέφει λαμβάνει.

Ἐντροπαλιζομένη. Ἐπιστρεφομένη.

---

[1] Ἔνθ' ἄν Τυδείδη. Il. E. 1. Hinc emenda Etymol qui hîc cum Apollon. in cæteris consentiens habet ἔνθ' ἄν Τυδείδης, pro Τυδείδη.

Ἔνθα. Sumitur pro adverbio temporis ſignificante *tunc*:

Tunc vero Tydidæ. ——

Et:

Tunc cæteri quidem omnes. ——

Et pro adverbio loci indicante *in hunc locum*:

Huc appulimus, atque aliquis Deus dux viæ fuit.

Et pro in hoc, aut in illo loco:

Illic quidem Ajax jacet Mavortius, illic Achilles;
Illic & Patroclus. ——

Ἐνίησι. Immittit. Quum vero dicit, ἐνήσομεν; ſignificat, tractam immittemus.

Ἐνικάᾶν. Incidere & impedire.

Ἔνισπεν. Dicebat.

Ἐννεσίῃσι. Cogitationibus, conſiliis.

Ἔντεα. Arma. Proprie quæ intus circumdant hominem; ut ſcutum, lorica, ocreæ. Eâdem de causâ vocat vaſa ἔντεα, quod aliquid intra ſe contineant; ut in hoc verſu:

—— *Famulæ autem auferebant vaſa convivii.*

Ἐντρέπεται. Reſpicit; curam & reverentiam habet.

Ἐντροπαλιζομένη. Se convertens.

---

2 Ἔνθ' ἄλλοι. Il. A. 22.

3 Ἔνθα καλεσπλέομεν. Od. I. 142.

4 Ἔνθα μὲν Αἴας. Od. Γ. 109.

5 Ἐνήομεν. Lege ἐνήσομεν. Od. B. 295. De nave dicitur:

Ὦκα δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνήσομεν ἐυρέϊ πόντῳ.

6 Ἔντεα. Sic כלי Hebraicum notat inſtrumenta bellica & muſica, arma & vaſa.

7 Ἀμφίπολοι. Od. H. 232.

Ἐντύνεαι. Παρασκευάζῃ.

Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ. [1] Τῶν ἁπαξ εἰρημένων ἐν τῇ Ω τῆς Ἰλιάδος. οὐχ ἁπλῶς, [2] οὐδὲ πεπικαλυμμένως, ἀλλ' ὡς τετυπωμένης τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ὅλον σῶμα.

Ἐνῶμα. Διέφερεν· καὶ νωμῆσαι, διενεῖμαι. νώμησαν [3] δὲ, ἀντὶ τοῦ διένειμαν.

Ἐνωπῇ. [4] Προσόψει· [5]

——— Ὡς εἴ τι κακὸν ῥέζωσαν [6] ἐνωπῇ.

Ἐξ. Κυρίως ἡ πρόθεσις·

Ἐξ ἀκαλαρρείταο [7] βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο.

ἀντὶ τῆς ἀπό·

——— Ἐξ ἵππων [8] ἅλτο χαμᾶζε.

ἀντὶ δὲ τοῦ ὑπέρ·

Ἥρη, [9] τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν
Ἐξ ἄλλων; ———

ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους.

Ἐξέτους. [10] Ἐξαρέτους.

Ἐξαλός. [11] Ἐκ τοῦ ἁλός.

Ἐξανύω. [12] Ἐξανύσω.

---

1 Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ. Il. Ω. 163.

2 Οὐχ ἁπλῶς. Schol. ὅτως φησὶν αὐτὸν κεκαλύφθαι τῇ χλαμύδι, ἐνειλυπωμένοις ἱματίοις ὅλον τὸ σῶμα, ὥστε μόνον τὸ τοῦ μελῶν τύπον φαίνεσθαι.

3 Νώμησαν. Sumitur pro diviserunt Il. I. 176:

Νώμησαν ἔπειτ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.

4 Ἐνωπῇ. Convenit Chaldaicum אנפא.

5 Προσόψῃ. Mallem ἐν ὄψει.

6 Ὡς εἴ τι κακὸν ῥέζωσιν. Il. E. 374. Vitiose in Manuscripto legitur ῥέζωσι.

7 Ἐξ ἀκαλαρρείταο. Il. H. 422.

8 Ἐξ ἵππων. Il. Ω. 469.

9 Ἥρη. Il Φ. 369.

Ἐντύνεαι. Prærepararis.

Ἐντυπὰς ἐν χαλκῇ. Hæc vox ſemel occurrit in libro Odyſſeæ vigeſimo quarto. Notat non ſimpliciter, neque ita ut contegatur, ſed expreſſa ſit facies & reliquum corpus.

Ἐνῶμια. Movit; & ναμῆσαι, movere; & νάμησαν ſignificat diviſerunt.

Ἐνωπῇ. Palam, in conſpectu:

——— *Tanquam aliquid mali facientem palam.*

Ἐξ. Proprie eſt præpoſitio in communi ſenſu accepta:

Ex leniter fluente profundo Oceano.

Pro ἀπὸ, id eſt, ab:

——— *Ab equis deſiliit in terram.*

Et pro ſupra:

Juno, cur tuus filius meum fluxum invaſit ut torqueat
Supra cæteros & præ aliis? ———

Ἐξέτους. Eximios.

Ἐξαλὸς. Ex mari.

Ἐξανύω. Conficiam.

---

10 Ἐξίτους. Lege ἐξαίτους. Od. B. 307:

Νῆα δὲ ἐξαίτους ἐρέτας. —

11 Ἐξαλὸς. Duplicis lectionis meminerunt Euſtath. parvus Schol. & Etymologus. Quidam enim unâ voce exarant ἔξαλος, quæ vox non ſemel apud Oppianum occurrit. In Heſ. legitur ſeparatim; ſed mihi Heſ. & Apollonius conjunctim ſcripſiſſe videntur ἔξαλ⊙, eamque vocem ut raram explicaſſe. Cur enim ſubjeciſſent ſtatim ἐκ τῆς ἁλὸς, quod idem eſt ac ἐξ ἁλὸς, iiſdemque concipitur verbis? Legitur Od. A. 133:

— Θάνατ⊙ δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
Ἀδληχρὸς μάλα τῶιος ἰλάσσεται. —

12 Ἐξανύω. Il. A. 365.

Ἐξέμεν. Ἄξειν.

——— Μήδ' ἐξέμεν [1] Ἀχαιούς.

Ἐξαπάφοιτο. Ἐξαπατήσει. [2]

Ἐξέφθιτο. Κυρίως ἐξέφθαρτο· μεταφορικῶς δὲ, καὶ ἐδεδαπάνητο.

Ἐξερεείνων. Ἐξερευνῶν, διερχόμενος.

——— Πόρες [3] ἀλὸς ἐξερεείνων.

Ἐξεσίην. Καταπρεσβείαν. ἀπὸ τοῦ ἵημι, ἥσω, ἐσία καὶ ἐξεσία.

Ἐξερεείνων. [4] Ἐξερευνῶν, διερχόμενος.

Ἐξερίπῃ. Ἐκπέσῃ ἐκ τῆς ἔρας.

——— Ἐξερίπῃ [5] δρῦς

Πρόῤῥιζος. ———

Ἐξέσσυτο. Ἐξώρμησεν.

Ἐξήλατο. [6] Ἐξ ἐλασμάτων συγκειμένη, ἐξ πτύχας ἔχουσα.

Ἐξηρώησαν. Ἐξώρμησαν.

Ἐξονομακλήδην. Ἐπ' ὀνόματος.

Ἔξυσ' ἀσκήσασα. [7] Λεπτῶς κατειργάσατο.

Ἐξώφελλεν. Ἐπὶ πολὺ ἠύξησεν.

Ἔοι. Ἀντὶ τοῦ εἴη.

Πῶς κ' ἔοι [6] εἴτις νῶϊ Θεῶν ἀμειλιχετάων;

Ἔοργεν. Εἰργασμαι.

---

[1] Μήδ' ἐξέμεν. Hæc verba, unde aliquid excidit, desumpta sunt ex Il. Λ. 141. ubi habetur;

— Μήδ' ἐξέμεν αὖτις ἐς Ἀχαιούς.

— Neque dimittere rursus ad Argivos.

[2] Ἐξαπατήσει. Lege ἐξαπατήσει.

Ἐξέμεν. Dimittere:

——— *Neque dimittere rursus ad Argivos.*

Ἐξαπάφοιτο. Decipiat.

Ἐξέφθιτο. Proprie quidem periit; metaphorice vero consumptus fuit.

Ἐξερεείνων. Investigans, transiens:

——— *Vada maris transiens & investigans.*

Ἐξεσίην. Legationem. Ex verbo ἵημι, ἥσω, *mittere*, formatur ἐσία & ἐξεσία.

Ἐξερεείνων. Investigans, transiens.

Ἐξερίπῃ. Exciderit ex terrâ:

——— *Ceciderit quercus*
Funditus eradicata. ———

Ἐξέσσυτο. Erupit.

Ἐξηλατο. Ex laminis ductis conflata, sex sinuosas concavitates habens.

Ἐξηρώησαν. Eruperunt.

Ἐξονομακλήδην. Nominatim.

Ἐξυς' ἀσκήσασα. Subtiliter contexuit.

Ἐξώφελλεν. Multum auxit.

Ἔοι. Sumitur pro ἐη, *id est*, esset:

Quomodo esset, si quis nos Deorum semper existentium?

Ἔοργεν. Fecit.

---

3 Πόρυς. Od. M. 259.

4 Ἐξερεείνων. Oscitans Librarius bis idem repetit.

5 Ἐξερίπῃ. Il. Ξ. 414.

6 Ἐξήλατο. Lege ἐξήλατον. Extat ἐξήλατον, Il. M. 295. & compositum dicitur ex voce ἓξ *sex*, & ἐλατόν.

7 Ἔξυσ' ἀσκήσασα. Il. Ξ. 179.

8 Πῶς κ' ἔοι. Il. Ξ. 333. Versus corrupte in Manuscripto legebatur.

Ἑοῖο. Τῦ ἑαυτῦ·

Πατρὸς [1] ἑοῖο φίλοιο. ——

Ἑοῖ. Αὐτῷ·

Ὡς ἴδε λαῶν [2] ἔθνος ὑπαπόμψιον ἑοῖ αὐτῷ.

Ἑοῖς [3] Τοῖς ἑαυτῦ, ἢ τοῖς αὐτῦ.

Ἐπαιγίζοντα. Ἀρίσαρχος, τὸ σφοδρότερον πνέοντα ἄνεμον. Ἀφ' τύτυ φανερὸν, ὅτι καὶ Ὅμηρος ὕτως οἶδεν αἰγίδα λεγομένην τὴν τοιαύτην πνοὴν, ἣν ἡμεῖς καταιγίδα.

Ἐπακτῆρες. Θηρευταὶ, οἱ τὰς κυνὰς ἐπάγοντες τοῖς θηρίων κοίταις.

Ἐπαλαστήσασα. Ἐπιχαλεπήνασα, [4] ὑπιδεινοπαθήσασα.

Ἐπαλλάξαντες. Ἐπιπλέξαντες, [5] ἐξαμματίσαντες. [6]

Ἐπιάλμενος. Ἐφαλλόμενος.

Ἐπάλυνεν. Ἐλεύκανεν, ἀνέδευσεν, ἐπότρεξεν. ἢ ἀπὸ τῦ πάλης, ὡς εἰρῆται, λέγει τὸ ἐλεύκανε. ἐπεπάλθη τὸ ἀρύραις, [7] ἢ χιὼν τῇ γῇ.

Ἐπάροτρος. [8] Ἐπίγειος.

Ἐπαρτέας. Ἀπηρτισμένους. ἑτοίμους.

Ἔπασσεν. Ἐνεποίκιλλεν. σημαίνει καὶ τό· [9]

Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο. [10] ——

---

[1] Πατρός. Od. Ξ. 177.

[2] Ὡς ἴδε λαῶν. Il. N. 495.

[3] Ἑοῖς. Occurrit in priori sensu Od. Ξ. 23:

Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα.

& in posteriori Od. A. 218:

Ἀνέρος, ὃν κλεύτοσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτελμε.

[4] Ἐπιχαλεπήνασα. Lege ἐπιχαλεπηνάσασα.

[5] Ἐπιπλέξαντες. Il. N. 359:

Πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν.

[6] Ἐξαμματίσαντες. Hes. habet ἐφαμματίσαντες, ἐπιπλέξαντες, ἐναλλάξαντες, ἐξ ἀνθεμβολῆς ἐπεκτείναντες.

[7] Ἀρύραις. Legitur Il. K. 7:

— Χιὼν ἐπάλυνεν ἀρύρας.

ad hunc versum respexit Lexicographus. Et hæc fortasse citatio excidit, solâ re-

Ἑοῖο. Suî :

Patris ſui chari. ——

Ἑοῖ. Sibi :

Ut vidit copiarum agmen ſequens adhærere ſibi ipſi.

Ἑοῖς. Quæ ſunt ſuî ipſius, aut illius.

Ἐπαιγίζοντα. Ventum vehementius flantem interpretatur Ariſtarchus. Unde manifeſtum eſt Homerum ſic cognoviſſe hunc flatum dictum ἀιγίδα, quem nos vocamus καλαιγίδα.

Ἐπακτῆρες. Venatores; qui canes in luſtra ferarum immittunt.

Ἐπαλαστήσασα. Cum indignata fuiſſet, cum graviter tuliſſet.

Ἐπαλλάξαντες. Cum intorſiſſent, cum alligaſſent.

Ἐπιάλμενος. Inſiliens.

Ἐπάλυνε. Dealbavit, madefecit, humectavit. Aut ἀπὸ τῆς πάλης, *id eſt*, ex farinâ tenuiſſimâ quæ ſic vocatur, dicit *dealbavit*; campis & terræ nix aſperſa fuit.

Ἐπάροτρος. In terrâ exiſtens.

Ἐπαρτέας. Adornatos, præparatos.

Ἔπασσεν. Variegavit. Significat & inſperſit :

Inſperſit autem ſale ſacro. ——

---

manente gloſsâ.

[8] Ἐπάρυρος. Extat Od. A. 488. ubi habet duos ſenſus. Loquitur Achilles mortuus, vitamque deſiderans dicit :

Βελοίμην κ' ἐπάρυρος ἐὼν θητεύεμεν ἄλλῳ.

Alii intelligunt, ut Apollonius, in terrâ exiſtens, *id eſt*, vivus : alii mercede conductum & olitori ſervientem interpretantur. Duas explicationes ſic complectitur Heſ. ἐπίγειος, ἢ κηπουρὸς ἐπιμίσθιος.

[9] καὶ τό. Hîc omiſſam puto gloſſam promiſſam his verbis, σημαίνει καὶ τό. Credo addendam eſſe ſignificationem, ſcilicet κατέχοδι, ſeu κατέσπειρε, aut aliquid ſimile.

[10] Πάσσε. Il. I. 214. Sic in Theocriti

Ἐπασσύτεροι. Ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις·

Θνῆσκον [1] ἐπασσύτεροι. ———

Ἐπάυλους. Τὰς ἐπαύλεις & μάνδρας.

Ἐπαυρεῖν. [2] Ἀφόνευσ, ἀπολαύειν. καὶ ὅτι δ' ὀπτυχεῖν·

——— Λίθῳ [3] δ' ἀλέασ ἐπαυρεῖν.

Ἐπείγετον. Δυϊκῶς, ἐπείγωσι καὶ καταπιδάζωσι, διώκωσιν.

Ἐπελώβετον. Ἐπελώβων. διέπαιζον·

Οἱ δ' ἐπελώβευον [4] & ἐκερτόμεον ἐπέεσι.

κερτόμεον δὲ, ἠρέθιζον εἰρωνευόμενοι.

Ἐπεμάιετο. Ἐφήπτετο [5] καὶ ἐπιθύμει.

Ἐπέμυξαν. Ἐπεμύχθησαν· [6] οἷον ἀγανακτοῦντες καὶ μὴ δυνάμενοι ἢ ποιῆσαι, ἢ εἰπεῖν [7] ὧν πάσχουσιν.

Ἐπενήνεον. Ἐπεσώρευον·

——— Νεκρὸς δ' [8] ἐπενήνεον ἀχνύμενοι κῆρ.

Ἐπενήνοθεν. Ἐπῆν, ἐπέκειτο.

Ἐπεπωλεῖτο. [9] Ἐπετροχάζετο.

Pharmaceutriâ occurrit verſu 18:

Ἄλφιτά τοι πρῶτον πυρὶ τάκεσθαι· ἄλλ' ἐπίπασσε.

ubi verſio Latina quæ vulgo circumfertur male habet, *ſed aſperge*; reddendum eſt: *aliam aſperge*. Et in verſu vigeſimo primo addit:

Πάσσ' ἄμμα καὶ λίγε ταῦτα· τὰ δίλφιδ' ὀσία πάσσω.

hæc eſt communior ſignificatio. At prior ab Apoll. allata Cypriorum propria erat, teſte Euſtathio. Occurrit Il. X. 441:

— Ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε.

[1] Θνῆσκον. Il. A. 383.

[2] Ἐπαυρεῖν. Sumitur aliquando pro involvi aliorum pœnis. Sic Heſiodus dixit in Oper. verſu 238:

Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ,
Ὅστις ἀλιτραίνει καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται.

Sic in tertiâ Pyth. ſecundâ Antiſtrophe Pindarus dixit de Coronide:

Δαίμων δ' ἕτερος
Ἐς κακὸν τρέψας ἐδαμάσσατό νιν, καὶ γειτόνων
Πολλοὶ ἐπαῦρον, ἁμῶς
Δ' ἔφθαρεν. ——

Ἐπασσύτεροι. Alii ſuper alios:

Moriebantur alii ſuper alios. ——

Ἐπαύλους. Stabula & caulas.

Ἐπαυρεῖν. Frui, fructum percipere. Et pro incurrere:

—— *In lapidem vero vita incurrere.*

Ἐπείγετον. In duali numero, inſtant & urgent; perſequuntur.

Ἐπελώβεον. Contumeliâ afficiebant, illudebant:

Illi autem ludificabantur & cavillabantur verbis.

Κερτόμιον autem ſignificat, irritabant cavillationibus.

Ἐπεμάιετο. Attingebat & appetebat.

Ἐπέμυξαν. Tacite fremuerunt. Quaſi indignantes, quique non poſſunt aliquid eorum facere aut dicere quæ patiuntur.

Ἐπενήνεον. Coacervabant:

—— *Mortuos autem coacervabant dolentes corde.*

Ἐπενήνοθεν. Supra poſita erat.

Ἐπεπωλεῖτο. Obibat.

At in quintâ Nemeor. tertiâ Antiſtroph. ſimpliciter ſumitur pro frui, fructum percipere:

Ἴσθι γλυκείαν τοι Μενάνδρᾳ
Σὺν τύχᾳ μόχθων ἀμοιβὰν
Ἐπαύρειν. —

quod ἐκαρπώσω recte interpretatur Schol.

3 Λίθῳ. Il. Φ. 340.

4 Οἱ σ' ἐπελώβεον. Od. B. 323.

5 Ἐφήπτελο. Nihil mutandum; ſed poſſet legi ἰφήπτελο. Schol. in Od. I. 441. habet ἰφήπτελο, & recte quidem in hoc loco.

6 Ἐπεμύχθησαν. Sic in Heſ. ubi Kuſterus legendum cenſet ἐπεμύχθισαν, per *iota*, ex ἐπιμυχθίζω. Il. Δ. 20:

— Λί σ' ἐπίμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.

7 Ὧν πάσχομι. Lege τι ὧν πάσχομι.

8 Νεκρός. Il. H. 428.

9 Ἐπιπώλεῖτο. Il. Δ. 231.

Ἐπέρασας. Ἀπόδυ. [1]

Καί μ' ἐπέρασας [2] ἄνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε.

Ἐπερρώοντο. [3] Ὅτ' ἂν τις τῇ ῥώμῃ ἐμπίπτῃ καὶ ἁλῇ. ἐν τῇ Υ τῆς Ὀδυσσείας.

Ἐπερρώσαντο. Ἐσείσθησαν.

Ἐπεσβόλος. Τοῖς ἔπεσι βάλλων, λοίδορος.

Ἐπελήκεον. Ἐπεκρότουν.

——— Κῶροι [4] δ' ἐπελήκεον ἄλλοι.

Ἐπεσσεύοντο. Ἐφώρμων.

Νῆας [5] ἐπεσσεύοντο. ———

Ἐπεστέψαντο. Οἷον ἐπλήρωσαν. [6]

Ἐπετράπετο. Ἐπεγράφη.

Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα [7] θυμὸς ἐπετράπετο. ———

Ἐπέχραον. [8]

Ἐπηετανός. Παρατεταμένη, [9] συνεχής.

——— Ἐπεὶ ἐ κομιδὴ [10] κῆ νῆα

Ἦεν ἐπηετανός. ———

Ἐπηγκενίδεσσι. Τῆς σχεδίας τὰ διηνεκῆ ξύλα.

---

[1] Ἀπόδυ. Lege ἀπόδυς.

[2] Καί μ' ἐπέρασας. Il. Φ. 178. In Homero legitur ἐπέρασσας per duplex *sigma*.

[3] Ἐπερρώοντο. Od. Υ. 107:

Τῇσι δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπερρώοντο γυναῖκες,
Ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.

[4] Κῶροι. Od. Θ. 379.

[5] Νῆας. Il. B. 150.

[6] Ἐπλήρωσαν. Optime *impleverunt*. Non vero, ut quidam inepte vertunt, *floribus coronant*. Et idem dicendum de hoc Virgiliano: *vina corónant*. Sic optime Hes. πλήρεις ἐποίησαν, ἐπλήρωσαν. Et Schol. ἄχρι δ στεφάνης ἐπλήρωσαν, ὅ ἐστι, μέχρι τέλους. Apud Hes. habetur quoque Ἐπιστέφει. κεραννύει. Et Ἐπίστεφες. πλῆρες. κεκραμμένον. Unde dicitur Il. Θ. 232:

Ἐπέρασας.

Ἐπέρασας. Vendidiſti :

Et me vendidiſti procul abducens a patre & ab amicis.

Ἐπερρώοντο. Cum quis totis viribus incumbit & molit, in Odyſſeâ.

Ἐπερρώσαντο. Concuſſi ſunt.

Ἐπεσβόλος. Dictis contumelioſis impetens, conviciator.

Ἐπελήκεον. Applaudebant :

——— *Juvenes autem applaudebant cæteri.*

Ἐπεσσεύοντο. Contendebant :

Ad naves contendebant. ———

Ἐπεστέψαντο. Quaſi impleverunt.

Ἐπετράπετο. Curam habuit :

Tibi vero meas ærumnas animus curam habuit. ———

Ἐπέχραον. Aggreſſi ſunt, irruerunt, denſi imminuerunt.

Ἐπηετανός. Extenſus, continuus :

——— *Quoniam commeatus in navi*
Non erat perpetuus. ———

Ἐπηγκενίδεσσιν. Ratis ligna ſibi continuâ ſerie adhæreſcentia.

Πίνοντες κρητῆρας ἐπισσαφέας οἴνοιο. *Bibentes crateras plenos vino.* Ut Il. A. 470 :

— Κρητῆρας ἐπεσσεύαντο πότοιο.

&, ut ait Ariſtoteles in *Sympoſio* apud Athenæum, l. 15. τὸ σίφειν πλήρωσίν τινα σημαίνει. Sic Pſ. 65, 12. עטרת שנת טובתך *coronas annum bonis tuis*, id eſt, largiter imples & cumulas.

7 Σοὶ δ' ἐμά. Od. I. 12.

8 Ἐπέχραον. Solum reſtat articuli caput; omiſſa eſt gloſſa in Heſ. quærenda : ἐπέθεντο, ὥρμησαν, ἀθρόοι ἐπέστησαν. Extat hæc vox Il. Π. 352. ubi Schol. explicat μὴ βίας ἐπελθόν, ἐφόρμησαν.

9 Παραλεταμβήν. Poſt παραλεταμβήν, mihi addendum videtur, ut eſt in Heſ. παρὰ πάντων ἢ χρόνῳ.

10 Ἐπεὶ ἡ κομιδή. Od. Θ. 232. Κομιδὴ, quod aberat ex Manuſcripto, reſtitui.

Ἐπημοιβοί. Ἕτερ☉ ἑτέρῳ ἐναλλάσσων.

Ἐπί τ' ἠμύει. [1] Ἐπικαλακλίνει. τὸ γὰρ ἐξῆς, ἐπιμύειε. [2]

Ἐπήρατος. Ἐπέρασ☉; ἢ ἔρωτα ἔχων.

Ἐπηρεφὲς. Ἐπισεσαρωμένον. καὶ ἐπηρεφεῖς. [3]

Ἐπήρκεσεν. Ἐβοήθησεν.

Ἐπήσκηται. Ἐπικεκαλλώπισται.

Ἐπῆρσεν. Ἐφήρμοσεν.

Ἐπητῆ. Λογίῳ, ὡσεὶ [4] τὰ ἔπη·

——— Ἐπητῆ [5] δ' ἀνδρὶ ἐοικας.

ἐν ᾗ τῇ Φ τῆς Ὀδυσσείας·

——— Οὐ γάρ τευ [6] ἐπητύ☉ ἀντεβόλησεν. [7]

Ἀρίσταρχ☉ δὲ, ἐπητέως. ἀφὸ δὲ τοῦ Ε, καὶ λόγ☉ ὑποκείται τοιοῦτ☉· ἐπητέως, [8] ὅιον εὐγνώμον☉. τίθησι δὲ καὶ τὸ λέξιν ἐπίπαν, ὅπερ τὸ σωφρονοῦντ·

Οὕνεκ' [9] ἐπητής τ' ἐστὶ ☾ ἀγχίνο☉ καὶ ἐχέφρων.

☾ οὐκ ἐπητύ☉.

Ἐπήτριμα. Ἀλλ' ἐπ' ἀλλήλοις·

——— Ἐπήτριμα [10] πίπτον ἔραζε.

Ἐπί. Κυρίως μὴν·

Αὐτὰρ ὅπερ κρατὸς [11] λιμνή☉ ταναύφυλλ☉ ἐλαίη.

---

[1] Ἐπί τ' ἠμύει. Hinc ἐπημύει habet Heſychius. Hom. Il. B. 148. de Zephyro ait: — ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσι. quod Heſ. explicat ἐπικαλακλίνει, *id eſt*, inclinat ſpicas. Schol. vero habet ἐπικαλακλίνει τὰς ἀστάχυας τοῖς στάχυσιν. Heſ. interpretatur ἐμπίπτει, *id eſt*, quaſi incumbit in ariſtas.

[2] Ἐπιμύειε. Lege ἐπημύει ἑ. Docet in conſtructione & analyſi Grammaticâ unâ voce legendum eſſe conjunctim ἐπημύει ἑ, id eſt, *& inclinat*, quod Poeta per figuram uſitatam ſeparaverat in ἐπί τ' ἠμύει. Occurrit ſimplex apud Heſ. Ἠμύει. Κλίνει, πίπτει.

[3] Ἐπηρεφὲς. Non reperitur apud Hom. ἐπηρεφὴς contractum, ſed Od. K. 131. πίτρας ἐπηρεφέας. Hujuſce poſterioris voca-

Ἐπημοιβοί. Alter alterum excipiens.

Ἐπί τ' ἠμύει. Inclinat. Legendum unâ voce conjunctim ἐπημύει τε, *id est*, inclinatque.

Ἐπήρατος. Amabilis; aut amorem habens.

Ἐπηρεφές. Opertum; & ἐπηρεφεῖς, opertos.

Ἐπήρκεσεν. Opem tulit.

Ἐπῆρσεν. Adaptavit.

Ἐπήσκηται. Adornatus fuit.

Ἐπητῆ. Eloquenti; sic dicitur ἀφὸ τὰ ἔπη, *id est*, ex verbis.

——— *Eloquenti viro similis es.*

Et in libro Odysseæ vicesimo primo:

——— *Non enim inveniens* ἐπητύν.

Aristarchus legit ἐπητέως, per *epsilon*; & hoc argumento inniti potest: Ἐπητέως significat benevolum. Quin & hanc dictionem semper usurpat pro ingenioso:

Quoniam ingeniosus es & solers & prudens.

Ergo non legendum est ἐπητύν, quod nusquam alibi reperitur.

Ἐπήτριμα. Alia super alia:

——— *Alia super alia cadebant in terram.*

Ἐπί. In proprio quidem sensu:

Verum in vertice portûs patula oliva.

---

buli glossa omissa est apud Apoll. sed reperitur in Hes. qui habet, ἐπεσεγασμένας.

4 Παρά. Sic quoque legitur apud Hes. ubi frustra ἀφὶ volebat Kusterus. Nam, ut egregie observat Alberti, sic indicatur etymon vocis, & huic lectioni favent Schol. Phavorinus, & Etymologus.

5 Ἐπητῆ. Od. Σ. 127.

6 Οὐ γάρ τευ Od. Φ. 306.

7 Ἀνλεβόλησιν. Lege ἀντιβολήσεις.

8 Ἐπητέως. Pro ἐπητέως, legerem ἐπητίος.

9 Οὐκέτ'. Od. N. 332.

10 Ἐπήτριμα. Il. Σ. 552.

11 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατός. Od. N. 346. Pro αὐτὰρ in Hom. legitur ἤδε δή.

ἀντὶ δὲ τ' ὠδῇ·

Ἡ μὲν ἐπ' ἐχάρη [1] ἧσο. ———

ἀντὶ δὲ τῆς πρός·

Τλῶ μὲν ἕπεσθ' [2] ἐπὶ βωμὸν ἄγων. ———

ἀντὶ δὲ τῆς ἐν·

Οὐκ ἂν ἔγωγε [3] Θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.

Ἐπί. Κατὰ ἀναστροφήν. κυρίως μέν·

Ὤ ἔπι πολλ' [4] ἐμόγησα. ———

ἀντὶ δὲ τῶν ἕπεσιν·

——— Ἐπεὶ ἤ τοι [5] ἔπι δέδρομε. ———

——— Οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ [6]

Ὅιος Ὀδυσεὺς ἔσκεν ἀρὴν ἀπὸ οἶκον ἀμῦναι.

Ἐπιβαλλόμενος. [7] Ἐπιβολὴν, καλαπρόθεσιν [8] ἔχων.

Ἐπίβαθρον. Μισθὸν τῆς ἐπιβάσεως τῆς εἰς τὴν ναῦν, ἤγουν τὸ ναῦλον.

Ἐπιβλής. Μοχλὸς ἐπιβεβλημένος·

——— Θύρην [9] δ' ἔχε μύνος ἐπιβλής

Ἐλάτινος, ἣ τρὶς [10] μὲν ἐπρήσεσκον Ἀχαιοὶ,

Τρὶς δ' ἀνάϊγεσκον. ———

---

1 Ἡ μὲν ἐπ' ἐχάρη. Od. Z. 52.

2 Τὴν μὲν ἕπεσθ'. Il. Α. 440.

3 Οὐκ ἂν ἔγωγε. Il. Z. 129.

4 Ὤ ἔπι πολλ'. Il. A. 162.

5 Ἐπεὶ ἤ τοι. Il. A. 515.

6 Οὐ γὰρ ἔπ' ἀνήρ. Od. P. 537.

7 Ἐπιβαλλόμενος. Extat Il. Z. 68:

Μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος, μετόπισθε,

Nemo nunc exuviis intentus retro.

8 Καλαπρόθεσιν. Hinc corrigendus Hes. ubi legitur ἐπιβολὴν κατὰ πρόθεσιν ἔχων. Lege cum nostro, ἐπιβολὴν καλαπρόθεσιν: vel potius divisim in utroque, κατὰ πρό-

Et pro *propter*:

Illa quidem propter focum ſedebat. ——

Et pro *ad*:

Hanc deinde ad aram ducens. ——

Et pro *in*:

Non ego cum Diis in Olympo habitantibus pugnarem.

Ἐπί. Per inverſionem. In proprio quidem ſenſu:

Pro quo multa ſuſtinui. ——

Et pro ἔστι, ſcilicet, adeſt:

—— *Nam non tibi ineſt timor.* ——

Et:

—— *Non enim adeſt vir*
Qualis Ulyſſes erat, qui cladem a domo arceat.

Ἐπιβαλλόμενος. Inſtitutum, propoſitum habens.

Ἐπίβαθρον. Pretium conſcenſionis in navem, ſcilicet naulum.

Ἐπιβλής. Vectis injectus:

—— *Januam autem continebat unus vectis*
Abiegnus, quem tres quidem claudebant Achivi,
Tres vero aperiebant. ——

θεσιν. Nam, ut ait Euſtathius, τὸ ἐπιβάλλειν πρόθεσίν τινα δηλοῖ. Vide ejus Commentarios in primum Odyſſeæ librum. Male in Heſ. καὶ πρόθεσιν emendabat Salmaſius ad Simplic. Miror doctiſſimum Alberti hîc auctoritate Apoll. quem exſcribi curaverat, uſum non fuiſſe ut locum Heſ. depravatum reſtitueret. Ἐπιβολὴ autem eſt proprie ἔννοια καὶ ἐπιχείρησις, ut explicat Sangermanenſe Lex. Manuſcriptum.

9 Θύρην. Il. Ω. 453.

10 Τρὶς. Hîc ut in ſequenti verſu melius apud Hom. legitur τρῆς δέ. In ἐπιβλῆς vide Pollux. 1. 77.

Ἐπιβώτορι μήλων. Ἤτοι βοσκήτορι, ὅιον [1] ἐφιππασῆρι. οἱ τῆ βασιλέων υἱοὶ πρῶτον ὅπη κριῶν εἰώθασιν ὅπιβαίνειν, ὡς καὶ Ἡρόδοτός φησι·

——— Ἐπιβότωρι [2] μήλων
Παναπάλῳ, ὅιοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν.

Ἐπιγνάμψασα. Ἐπικαλακλάσασα, συμπεῖσασα.

Ἐπιγουνίδα. Τὸ σεσαρκωμένον [3] μέρος τῆ μηρῆ πρὸ τῆ γόνατος· ἀπὸ τῆ ὅπιγεγονέναι ἐκ τῆ ὤμων σάρκωσιν.

Ἐπιγράμβην. [4] Ὅσον ὅπικαλαξύσαι·

——— Πῆχυν [5] ὅπιγράβδιν βάλε χειρός.

καὶ τὸ ἐπέγραψεν, [6] ἐπεκατέξυσεν.

Ἐπιδημεῦεις. [7] Ἐν τῷ δήμῳ ἀνεςράφης.

Ἐπιδίφρια. [8] Ἐπὶ τῷ ἅρματι.

Ἐπιδραμέτην. Ἐπεδίωκον φεύγοντα.

Ἐπιδώμεθα. Ἐπιδῶμεν. [9]

Ἐπιδωσόμεθα. Ἐπιδόσει τιμήσωμεν.

Ἐπιβωσόμεθα. Ἀντὶ τῆ ὅπιβησόμεθα. [10]

---

[1] Ὅιον. Omissa certe particula disjunctiva ἤ. Ut habet Hes. βοσκήτορι τῆ ποιμένων, ἐπισάτῃ· ἢ ἐφιππασῆρι. Deinde que eamdem ac Apollonius adfert rationem. Optime a Relando & Josepho Scaligero animadversum est interpretationem τῆ ἐφιππασῆρος pertinere ad ἐπιβότορι, quomodo nonnulli in Homero legebant. Infra pro Ἡρόδοτος, legerem Ἡρόδωρος. In versu ἐπιβότωρι pro ἐπιβώτορι male ponitur.

[2] Ἐπιβότωρι. Od. N. 222.

[3] Σεσαρκωμένον. Lexicon Manuscriptum habet: τὸ πρὸ τῆ γόνατος ἄνω σαρκώδες τῆ μηρῆ. ἔνιοι δέ, τὴν ἐπωμίδα. Extat Od. Σ. 73:

Ὅιην ὑκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγνύδα φαίνει.

ubi Hes. λέγει δὲ τὸ μέρος, ἀφ' ὃ ὑκδικτέον τὴν τῆ σώματος ὀύξίαν.

[4] Ἐπιγράμβην. Lege ἐπιγράβδην. Schol. ἄχρι τῆ ἐπιξέσαι μόνον τὸ δέρμα.

[5] Πῆχυν. Il. Φ. 166.

[6] Ἐπέγραψεν. Od. X. 280.

[7] Ἐπιδημεῦεις. Invenitur Od. Π. 28.

Ἐπιβώτορι μήλων. Ovium paſtori, aut inſeſſori. Regum enim filii equitare diſcentes primum ovibus inſidere ſolent, ut dicit Herodorus:

——— *Juveni paſtori ovium*
Delicato, quales regum filii ſunt.

Ἐπιγνάμψασα. Cum inflexiſſet, cum perſuaſiſſet.

Ἐπιγουνίδα. Carnea & corpulenta pars femoris ante genu, ſic dicta quod ex humeris proveniat corpulentia.

Ἐπιγράμβην. Tanquam leviter perſtringere:

——— *Cubitum leviter perſtrinxit manûs.*

Et ἐπίγραψιν ſignificat leviter delibavit.

Ἐπιδημέτεις. In populo manes.

Ἐπιδίφρια. In curru.

Ἐπιδραμέτην. Perſequebantur fugientem.

Ἐπιδώμεθα. Videamus.

Ἐπιδωσόμεθα. Acceſſione ad munera honorabimus.

Ἐπιβωσόμεθα. Invocabimus.

---

ubi alii legunt ἐπιδημούης. Heſ. habet Ἐπιδημούει. Ἐν τῷ δήμῳ ἀναστρέφει. Sed certiſſime reſpexit ad hunc Hom. locum, quod animadverſum non fuit; & legendum, Ἐπιδημούεις. Ἐν τῷ δήμῳ ἀναστρέφεις.

8 Ἐπιδίφρια. Od. o. 51:

— Δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείη.

quod Heſ. interpretatur: τὰ ἐπὶ τῷ ἁρμαλιᾷ δίφρῳ.

9 Ἐπιδώμθ. Legitur Il. x. 254:

Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεὸς ἐπιδώμεθα. —

ubi ſcite Heſ. habet, ſaltem quemadmodum a Sopingio emendatus fuit: ἐπιδῶμθ θεὸς μάρτυρας, ἢ δῶμθ. Incertum enim ex utro verbo derivetur hæc vox.

10 Ἐπιδησόμεθα. Lege ἐπιδωσόμεθα. Schol. & Etymologus habent: ἐπιδωσόμεθα, εἰς βοήθειαν ἐπικαλεσόμεθα. γράφεται καὶ ἐπιδωσόμεθα· ἵν' ᾖ δώροις τιμήσομθ. Reſpiciunt Il. κ. 463:

— Σὲ γὰρ πρώτιστον ἐν Ὀλύμπῳ
Πάντων ἀθανάτων ἐπιδωσόμεθα, aut ἐπιδωσόμεθα. Apollonius ante ἐπιδωσόμεθα, habebat ἐπιδωσούμεθα, ἐπιδόσει τιμήσομθ. Ubi vides eum utramque hujuſce verſûs variantem Lectionem conjungere voluiſſe.

Ἐπιεικέα. Ἐγχωρῦντα, πρέποντα.

Ἐπιεικές. Ἐοικὸς, προσῆκον, ἐγχωρῦν.

Ἐπιειμένε. Ἐσθημφιεσμένε. ὅθι δὲ τῆς I Ὀδυσσείας·

——— Μεγάλῳ ὑπειμένῳ [1] ἀλκὴν,

Ἠλιόδωρος ὑποδίδωσι, πεποιημένον.

Ἐπιείσομαι. Ἐπελεύσομαι.

Ἐπιζάφελος. Ὁ λίαν ἠυξημένος. ἔγκειται γὰρ τὸ ὀφέλλειν·

——— Ὅτε κέν [2] τιν' ὑπιζάφελος χόλος ἵκοι.

Ἐπίηλεν. [3]

——— Αὐτὸς γὰρ ἐπίηλεν. ———

Ἀρίσταρχος, ἐπεισέπεμψεν.

Ἐπίηρα. Τιὼ μετ' ὑπικυρίας χάριν·

Μητρὶ φίλῳ [4] ἐπίηρα φέρων. ———

ἐν δὲ τῷ·

Οὐδέ τι μοι [5] ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπίης' ἀνὰ [6] θυμῷ.

τὰ ὑπικυρητικὰ δ' ψυχῆς. ὕτως Ἀρίσταρχος.

Ἐπιθήσομεν. Ἐπιβαλοῦμεν. [7]

Ἐπιθρέξαντος. [8] Ἐπισταμένως. εἴληπται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθρεξεν, τοῦτ' ἔστιν παρελήλυθότος χρόνου τοῦ τρέχει ἐνεστῶτος· ὡς ἔθρεψεν, τρέφει.

---

[1] Μεγάλην ἐπιειμένος. Od. I. 214. Lege ἐπιειμένον.

[2] Ὅτε κέν τιν'. Il. I. 521. Pro ἵκοι, in noſtris Hom. Editionibus legitur ἵκοι.

[3] Ἐπίηλεν. Omiſſa prior gloſſa quæ hoc vocabulum immediate ſequi debuerat. In Heſ. cernere eſt: ἐπιξίτεινεν. ἔπεμψεν. ἐπήγαγεν. ἐπηύξησεν. Pro αὐτὸς in verſu Homerico legitur ἕτος. Od. X. 49.

[4] Μητρὶ φίλῳ. Il. A. 572. Lege φίλῃ.

[5] Οὐδέ τι μοι. Od. T. 343.

[6] Ἐπίης' ἀνά. Alii pro ἐπίης' ἀνὰ θυμῷ legunt unâ voce ἐπιήρανα. Longe aliter

Ἐπιεικέα,

Ἐπιεικέα. Conceſſa, decentia.

Ἐπιεικές. Conveniens, decens, conceſſum.

Ἐπιειμένε. Indute. At in Odyſſeâ :

——— *Magnam* ἐπιειμένον *fortitudinem*;

Heliodorus vertit, qui fecit magnam vim.

Ἐπιέισομαι. Adibo.

Ἐπιζάφελος. Valde auctus. In hoc enim vocabulo includitur verbum ἐφίκω, *id eſt*, augere :

——— *Quando aliquem vehemens & valde aucta ira occuparet.*

Ἐπίηλεν.

——— *Hic enim induxit.* ———

Ariſtarchus interpretatur, immiſit.

Ἐπίηρα. Voluptatem cum auxilio conjunctam :

Matri charæ opem & voluptatem afferens. ———

Et in hoc verſu :

Neque mihi lavacra pedum ἐπίηρα *animo.*

Animo opem afferentia hîc interpretatur Ariſtarchus.

Ἐπιθήσομεν. Imponemus.

Ἐπιθρέξαντος. Incurrentis. Formatur ex verbo ἔθρεξεν, ex præterito præſentis τρέχω : ut dicitur ἔθρεψεν ex τρέφω, *id eſt*, nutrio.

Apollonius. At in Heſ. legitur : Ἐπιήρανα. Ἐπικουρητικὰ τ̃ ψυχῆς. Etymologus in verſu Homeri legit conjunctim unâ voce ἐπιήρανα. Videſis eum in ἄρανος & in ἐπίηρα. Hanc lectionem alteri ſic præfert Euſtathius : τὰ ἐπιήρανα θυμῷ, κρεῖττον ἔστω γράφεσθαι, ἅπερ ἐπίηρ' ἀνὰ θυμῷ. ἡ γὰρ ἀνὰ πρόθεσις οὐκ εἴωθεν ἁπλῶς ἐπὶ τοιούτων σημαινομένων συντάσσεσθαι.

7 Ἐπιβουλᾶμι. Loquitur de pœnâ impoſitâ. Od. B. 192 :

Σοὶ γ̃ γέρον θῶκν ἐπιθήσομεν ἦν κ' ἐνὶ θυμῷ Τίνων ἀχάλλης. —

8 Ἐπιθρέξαντος. Il. N. 409 :

Καρφαλέον δέ οἱ ἀσπὶς ἐπιθρέξαντος ἄυσεν Ἔγχεος. —

Ἐπιθύοτσιν. Ἐπ' εὐθείας ὁρμῶσι.

Ἐπικάρα. [1] Ἐπὶ κεφαλῇ. Σχὸν τοῦτο σημαίνει τὸ καταφερὲς ἢ ῥεῦμα τοῦ, ὥστε δοκεῖν ὅτι κεφαλῇ φέρεται·

Ἐξ ὀρέων [2] ἐπὶ κάρ· μινύθει δέ τοι ἔργ' ἀνδρῶν.

Ἐπικάρσια. Πλάγια, ἢ κατ' εὐθύ.

Ἐπικέλσαντας. Ἐπὶ ξηρὸν ἀγαγόντας, ὁρμήσαντας.

Ἐπικέτευ. Ἐπικρύψω καὶ ὑποσκελίσμα.

Ἐπίκλοπος. Ἐπιθυμητής· [3] ἢ κλέπτων καὶ ἁρπαλῶν τοῖς λόγοις.

Ἐπιλίγδην. Ὅσον ὀπτῆσαι·

Ἄκρον ἐπιλίγδην. [4] ———

Ἐπιλλίζουσι. Ἐπιλλίζειν ἐστὶν τὸ τὰς ὀφθαλμὰς ὑπαλακλᾶν·

Οὐχ ὁρᾷς [5] ὅτι δή μοι ὑπιλλίζουσιν ἅπαντες;

Ἐπιμασσάμενος. Ἐφαψάμενος.

Ἐπίμαστον. Τὸν ὀπτηθέντα καὶ ὑπομασσόμενα τροφήν. [6] σημαίνει καὶ τὸ ἐπίπλεκτον.

Ἐπιμίξ. Ἐπιμεμιγμένως. [7]

Ἐπίνυσσεν. [8] Ἐσωφρόνησεν.

Ἐπίουρος. [9] Εἰ μὲν ἡ πρώτη ὀξυτονοῖτο, δύο μέρη λόγου εἰσίν·

---

[1] Ἐπικάρα. Apud Hes. ut in Hom. ἐπὶ κάρ. Alii scribendum censent unâ voce, ἐπίκαρ, ἐς τὸ κάτω μέρος; cui opponitur in Galeni Glossario: Ἀνάκαρ. Εἰς τὸ ἄνω. Vide Etymologum Magnum.

[2] Ἐξ ὀρέων. Il. Π. 392. In Apollon. pro ἀνδρῶν lege ἀνθρώπων.

[3] Ἐπιθυμητής. Apud Hes. ἐπιθυμῶν ἢ κλέπτειν. Legitur Il. X. 281:

Ἀλλά τις ἀριστῆας καὶ ἐπίκλοπον ἔπλιο μύθων.

Et Od. Φ. 397:

Ἦ τις ξεινὸς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων.

Ad quod alludit illud Apollonii ἐπιθυμητὴς, post quod omissum puto, aut ἢ κλέπτειν quod optime habet Hes. aut ἢ ἁλωπίων, quod legitur in Lexico Manuscripto ab Alberti laudato. Etymologus Magnus: Ἐπίκλοπος. Ἀσύνετος καὶ σοφιστικὸς, ἢ ἁρπαλέων, ἴσον· ξεινὸς ἐπίκλοπος. Hæc ultima verba corrupta sunt ex illo versu quem supra laudavimus:

Ἦ τις ξεινὸς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων.

Ἐπιθύουσι. Recta irruunt.

Ἐπικάρα. In caput. Et ſic innuit pronum & proclivem ſecundi fluminis lapſum, ita ut videatur in caput præceps devolvi:

Ex montibus in caput: minuuntur vero labores hominum.

Ἐπικάρσια. Obliqua, non recta.

Ἐπικέλσαντας. In ſiccum adducentes, appellentes navem.

Ἐπικεύθω. Celabo & diſſimulabo.

Ἐπίκλοπος. Appetens; aut qui furatur & decipit verbis.

Ἐπιλίγδην. Ita ut leviter perſtringatur ſumma pars:

In ſummâ parte leviter perſtrictus. ———

Ἐπιλλίζουσι. Verbum ἐπικλίζειν eſt oculos inflectere innuendo:

Non vides quod mihi innuunt omnes?

Ἐπιμασσάμενος. Cum attigiſſet.

Ἐπίμαστον. Quæritantem victum. Significat & vecordem, attonitum.

Ἐπιμίξ. Promiſcue.

Ἐπίνυσσεν. Sapientem reddidit.

Ἐπίουρος. Si prima ſyllaba accentu acuto notetur, duæ vo-

---

4 *Ἄκρον ἐπιλίγδην.* Indicat hunc locum Homeri Il. P. 599:

Βλῆτο γὰρ ὄμον δεξιὸν, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ,
Ἄκρον ἐπιλίγδην. —

5 Οὐχ ὁρᾷς. Od. Σ. 11. Lege ἄϊεις ut hodie habetur; aut ſequendo lectionem Apoll. ad metrum tamen accomodatam, ſcribe ὁρᾶις; quod præterea alibi legitur, & hîc multo præſtat. Quod enim innuitur, magis cernitur quam auditur.

6 Τροφήν. Legitur Od. Υ. 377, ubi Schol. ſimpliciter habet ἐπιμασσάμενος τὴν ἐπιζητῆσαι. Ex Apollonio repone τροφὴν quod in Schol. exciderat.

7 Ἐπιμιγδῶ. Lege ἐπιμιγδῶς. Extat Il. Λ. 525.

8 Ἐσωφρόνησεν. Mallem ἐσάφρόνισεν.

9 Ἔπιερος. Extat Od. N. 405. & O. 39:

Αὐτὰς ἐπεὶ πρῶτιστα συβώτην ἐσαφικάνθην,
Ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος. —

Si accentu acuto notetur prima ſyllaba, ἔπι eſt pro ἔπεστι, *adeſt cuſtos.*

ἔπ. σι ὄρ., ὁ ὅσι φύλαξ. ὡς μεταφορικῶς ὁ ξύλιν. ἐπίσρ. [1]

Ἐπιῤῥήσεσκον. [2] Ἐπιπαπῶνῖο, ἐπιβαλλον.

Ἐπισκύνιον. Τὸ ὑπὲρ [3] τὰς ὀφρῦς μέρ.

Ἐπισμυγερῶς. Ἐπιπόνως.

——— Ἐπισμυγερῶς [4] ναυτίλλεαι. ———

Ἐπίσπαστον. Ἀυθάιρετον.

Ἢ τάχα Ἱρ. ἄειρ. [5] ὀπίσασον κακὸν ἄξει. [6]

Ἐπισπέσθαι. Ἐπακολυθῆσαι, ὀπιδιώξαι.

Ἐπισεύας. [7] Ἐφορμήσας.

Ἐπισσώτρων. Τὴν [8] ἣ ἁρμαΐ. τροχῶν κύκλων σιδηρῶν, ὅιον, τὴν ὑπὸ τὶω γῆν σομφύων.

Ἐπισταδόν. [9] Ἐφεσῶτες.

Ἐπιστάμενος. [10] Ἐπὶ σίχῳ ἐν τῇ Ξ τ Ὀδυσσείας. Ἀρίσταρχ., ἢ ὀπισήμον.

Ἐπίστηται. Δύναται. [11]

---

[1] Ξύλιν. ἐπίσρ. Hîc ἐπίσρ., *cuſtos* dicitur metaphorice, ἀπὸ ἢ ξυλίνα ἐπίσρα, ἤγουν ἥλα; ſic dicti quod conjuncta revinciat & firmâ cuſtodiâ contineat. Poſt ξύλιν. omiſſum puto ἥλ.; & ſenſus erit: *ut metaphorice ligneus clavus dicitur* ἐπίσρ. Hinc nata vox ἐρῆς cuſtodes. Nam verſum illum primi Iliados Libri:

Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο, κ) κύνας ἀργούς,

vulgo ſic redditum:

Mulos quidem primum invaſit & canes celeres,

cum cauſa non appareat cur potiſſimum muli corripi eo morbo dicantur, Ariſtoteles in Poet. c. 25. de cuſtodibus primo peſtilentiâ correptis intelligit; præſertim quum ſtatim canum mentionem faciat Poeta: quos etiam cuſtodiæ causâ ut accerrimos excubitores adhibebant.

[2] Ἐπιῤῥήσεσκον. Il. Ω. 454.

[3] Τὸ ὑπὲρ. Heſ. habet, τὸ ἐπάνω τῆς ὀφθαλμῶν ὀφρύδιον. Lex. vero Manuſcriptum a me conſultum: τὸ ἐπικείμενον τοῖς ὄφρυσι δέρμα.

ces ſeparandæ ſunt: & idem eſt ac ἔπεσι ἔρω, *id eſt*, adeſt cuſtos; ut metaphorice ligneus clavus dicitur ἐπίρρω.

Ἐπιῤῥήσεσκον. Attrahebant, imponebant.

Ἐπισκύνιον. Pars ſupra ſupercilia poſita.

Ἐπισμυγερῶς. Laborioſe:

——— *Laborioſe navigat.* ———

Ἐπίσπαστον. Sponte arceſſitum:

Certe mox Irus non jam Irus ſponte arceſſitum malum ſibi adducét.

Ἐπισπέσθαι. Sequi, perſequi.

Ἐπισεύας. Cum immiſſos excitaſſet.

Ἐπισσώτρων. Currûs rotarum circuli ferrei; ſic dicuntur quaſi ſupra terram σοάμενοι, *id eſt*, agitati.

Ἐπισταδόν. Adſtantes.

Ἐπιστάμενος. In verſu decimi quarti Odyſſeæ Libri. Ariſtarchus interpretatur prudentem.

Ἐπίστηται. Poteſt.

---

4 Ἐπισμυγερῶς ναυτίλλειαι. Od. Δ. 672. Lege ναυτίλλεται.

5 Ἡ τάχα Ἶρος ἄνρος. Od. Σ. 72. In Hom. ἄιρος pro ἄειρος.

6 Ἄξει. In vulgatis Homeri Editionibus legitur ἴξει. Sed ἄξει melius convenit cum ἐπίασσεσον. Metaphorâ ductâ ut ait Schol. ἀπὸ τῶν ὀρνίθων τῶν δελεαζομένων καὶ ἐπιασσομένων ἑαυτοῖς τὸ ὅλεθρον. Conſonat Euſtathius.

7 Ἐπισσεύας. Legitur Od. Ξ. 399. Δμῶας ἐπισσεύσας, non vero ἐπισσεύσας; at alii volunt, ἐπισσεύας.

8 Τήν. Lege τῶν; aut forſan omiſſum eſt vocabulum, ſcilicet κανθόν, & legendum: τὴν δ' ἅρμαλος.... κανθόν. Sed prius mallem.

9 Ἐπισαδόν. Reſpicit ad Od. Π. 453:

— Οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισαδὸν ὡπλίζοντο,

ubi alii legunt, ἐπὶ σαθμόν.

10 Ἐπισάμβου. Lege ἐπισαμβοῦ, ut occurrit Od. Ξ. 359:

Ἀνδρὸς ἐπισαμένου. —

11 Ἐπίσηλαι. Il. Π. 243:

— Ἦ ῥα καὶ ἔτος ἐπίσηλαι πολεμίζειν.

Ἐπιστάτῃ. [1] Τῶν ἀέθλων εἰρημένων. λέγει δὲ τῷ ἐφεσμένῳ καὶ ἐπαγτῆνλι.

Ἐπιστεφέας. Πλήρεις·

——— Κρητῆρας [2] ἐπιστεφέας οἴνοιο

Ἐπιστροφάδην. Μετ' ἐπιστροφῆς δ' σώματος.

Ἐπίστροφος. Ἐπιστρεπτικὸς, [3] οἷον ἐπιμελής. [4] ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα.

Ἐπισφυρίοις. Τὰ ἐπιτιθέμενα μὲν τὰς κνημίδας τοῖς σφυροῖς ἐπισφύρια καλεῖται·

——— Ἐπισφυρίοις [5] ἀραρύιας.

Ἐπισχερώ. [6] Ἐφεξῆς.

Ἐπισχεσίην. Πρόφασιν·

——— Οὐδέ τιν' ἄλλην [7]

Μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύναντο.

Ἐπιτάρροθοι. Οἱ τοῖς κυσὶν ἐπιθαρρύνλες. [8] τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπικούρων.

Ἐπιτεῖλαι. Ἐπιτάξαι, ἐντεῖλασθαι.

Ἐπιτειλαμένῳ. Ἐπιτάξαντι.

---

[1] Ἐπισάξῃ. Od. P. 455.

[2] Κρητῆρας. Il. Θ. 232.

[3] Ἐπιστρεπτικὸς, ut fusius explicat Hes. ὡς ἑαυτὸν ἐπιστρέφων τοὺς ἀνθρώπους. Alludit ad Od. A. 177:

— Ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
Ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.

quod vertunt: *Nam & is in se convertebat studia hominum, eosque ad se allicie-bat.*

[4] Ἐπιμελής. Sumitur pro inspectore curam gerente, Od. Θ. 163:

Φόρμιγξ τε μνήμων, καὶ ἐπίστροφος ἦεν ἀοιδαῖν.

Hîc tamen alii legunt, ἐπίσκοπος, quod glossam fuisse puto. Sumitur pro nomine proprio, Il. B. 517 & 856.

[5] Ἐπισφυρίοις. Il. Σ. 459.

[6] Ἐπιχερώ. Extat in Pindari primâ Nemeâ, ut jam animadversum est; αὐτὸν μὲν οὖν εἰρήνας τ' ἄπαυστα χρόνον χερῶν ἡσυχίαν, καμάτων μεγάλων ποινὰν λάχοντα, Errorem

Ἐπιστάτη. Hæc vox ſemel occurrit. Intelligit eum qui aſtat & mendicat.

Ἐπιστεφέας. Plenos :

——— *Crateras plenos vino.*

Ἐπιστροφάδην. Cum converſione corporis.

Ἐπίστροφος. Vim habens ad ſe convertendi. Aut curam habens. Eſt autem & nomen proprium.

Ἐπισφυρίοις. Quod malleolis pedum injicitur poſt ocreas vocatur ἐπισφύρια :

——— *Fibulis adaptatas.*

Ἐπισχερώ. Ex ordine, deinceps.

Ἐπισχεσίην. Prætextum :

——— *Neque ullum alium*
Seditionis facere prætextum potuiſti.

Ἐπιτάρροθοι. Qui canes incitant. Sumitur & pro ſociis atque djutoribus.

Ἐπιτεῖλαι. Mandare, jubere.

Ἐπιτειλαμένῳ. Ei qui mandavit.

---

in metro manifeſtum, deeſſeque ſyllabam optime annotavit Joannes Benedictus ; ſed male legit δυχερῶν pro χερῶ. Melius ἰχερὼ emendat Alberti.

7 Οὐδέ τιν' ἄλλην. Od. Φ. 71.

8 Ἐπιθορρῶνλις. Lege tranſpoſitis litteris ἐπιῤῥοθῶνλις, ut habetur in Etymologo Magno, pag. 365. Ed. Sylburg. Videſis eumdem voce ἐπίῤῥοθος, pag. 363. ex quo apparet ἐπιῤῥοθεῖν proprium eſſe veterum in venatione. Formula τῆς ἐπιῤῥοθῶνλων eſt apud Xenophontem *de venatione*, pag. 575. Editionis quæ prodiit Lutetiæ apud Henricum Stephanum, anno 1581. Ἐμβοώνλων δὲ αὐτῷ διακομῴμ, ἰὼ κύνες, ἰὼ κακὰς, σαφῶς γε ὦ κύνες, καλῶς γε ὦ κύνες. Clar. Alberti ad Heſychium perperam edidit ἐπιθαῤῥῶνλες. Il. M. 180. Πάνλες ὅσοι Δαναῶισι μάχης ἐπιτάῤῥοθοι ἦσαν. Eadem hæc actio canes adhortandi vocatur quoque ἐπίσισον, teſte Etym. qui habet: τὸ συρίζονλας ἐπολρύνειν τὲς κύνας ἐπὶ τὰ ἔργα ἐν τοῖς κυνηγεσίοις, ἐπίσισον καλοῦνλαι. Simplici σίτλα paſtores utebantur. Theocrit. εἰδ. Ε. σίτλ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω. Et εἰδ. Η. σίτλα νέμεσθι, νέμεσθι. Pro quo apud Euripid. in Cyclope, verſu 49 : Ψύτλα, ὲ τάδ' ὲ, ὲ τάδὲ νέμη.

Ἐπιτετράφατε. [1] Ἐπιτετραμμένοι εἰσίν. ἴαχχον δὲ τὸ χεῖμα.

Ἐπιτηδές. [3] Ἐπιτηδεῖς, ἐπιτηδείως.

Ἐπίτονος. [4] Ὁ ἱμὰς ὁ δεσμοῦων τὸ πρὸς τὸ ἰσίον κέρας, ὅιον ἡ κεραία ἥτις δεσμοῦεται πρὸς τὸ ἱστόν.

Ἐπιτρέψαι. Ἐπιτροπὴν δοῦναι.

Ἐπίφρονα. Φρόνιμον.

Ἐπιφαύσῃ. Ἐπιθιγγάνῃ.

Ἐπιωγαί. Οἱ ἀλίμενοι [5] τόποι, ὑπαγωγὰς δὲ ἔχοντες ὑπὸ πνεόντων ὑπὸ ἀνέμων.

Ἔπαλτο. Ἐχώσατο.

Ἐπιβαλλόμενος. [6] Ἐπιβολὴν, καταπρόθεσιν ἔχων.

Ἐπλίσσοντο. Διέβαινον, ἀπὸ τῆς πλιάδος. [7]

——— Ἐν δ' ἐπλίσσοντο [8] πόδεσσι.

---

1 Ἐπιλελράφαλε. Lege ἐπιλελράφαλμαι. Il. B. 25:

Ὦ λαοί τ' ἐπιλελράφαλμαι, καὶ τόσσα μέμηλε. —

2 Ἴαχχον. Lege Ἴακον.

3 Ἐπιληδές. Legitur Il. A. 142:

Ἐς δ' ἐρέτας ἐπιληδὲς ἀγείρομεν. —

quod vertitur, *remiges idoneos*. Optime poſt Euſtathium annotaverunt L. Bos & Kuſterus τὸ ἐπιληδὲς non eſſe adverbium, aut neutrum ſingulare pro adverbio poſitum; ſed accuſativum pluralem Poeticum & Ionicum pro ἐπιληδεῖς, per eliſionem τῆς Ι, quæ littera in diphtongo ΕΙ Ionice & Dorice omitti ſolet; ut in δαΐδεξις pro δαΐδειξις, ποιὴν pro ποιεῖν, χέρως pro χεῖρας. Sic Il. H. 100. ἀκλεὲς pro ἀκλεῆς ſcribitur. Quibuſdam ἐπιληδὴς derivatur ex Hebr. עתיך *paratus*, & Chald. Syr. & Ar. עתד *paratus*, *præſto fuit*.

4 Ἐπίτονος. Sic corrige Heſ. locum ἐπίτονος interpretantis, quem miror nunquam antea emendatum fuiſſe: δέρμα (lege δέσμα) ᾧ καθησφάλισαι τὸ ἱστὸν τῆς νεώς: lege τὸ ἰσίον, vel πρὸς τὸ ἰσὸν τῆς νεὼς τὸ κέρας; ut & habet Suidas.

5 Ἀλίμενοι. In Heſ. ἀνείμενοι. Od. E. 404:

Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι, ἠδ' ἐπιωγαί.

6 Ἐπιβαλλόμενος. Vide ſupra ubi idem iiſdem occurrit verbis.

7 Πλιάδος. Hæc vox non eſt Græca. Legendum πλιχάδος quæ eſt pars corporis inter inguina & femur, quæ ſcilicet incedendo veluti divaricetur. Pollux, lib. II. 173. τὰ μὴν μεταξὺ ποδὸς καὶ ὀχέως καὶ μηροῦ πλιχάδες καλοῦνται. οὕτω καὶ τὸ ἀμφοτερίζειν οἱ ποιηταὶ ἀμφιπαλίσσειν λέγουσι. καὶ τὸ ἀμφιδάδυν ἀμφιπαλίξ, ὡς Σοφοκλῆς καὶ ἐχρήσατο ἐπὶ δρακόντων εἰπών, θαμὰ δὲ ἀμφιπαλίξ εἰλήφατα· ὅιον ἀμφιδυόμενα.

Ἐπιτετράφατε.

Ἐπιτετράφατε. Commiſſi ſunt. Ionica eſt hæc orationis figura.

Ἐπιτηδὲς. Paratos, diſpoſitos.

Ἐπίτονος. Funis colligans antennam ad velum, tanquam antenna quæ revincitur ad malum navis.

Ἐπιτρέψαι. Committere.

Ἐπίφρονα. Prudentem.

Ἐπιψαύσῃ. Attingeret.

Ἐπιωγαί. Portu carentia loca, ſed ſeceſſum habentia & a vento munita tectaque.

Ἔπλετο. Fuit.

Ἐπιβαλλόμενος. Inſtitutum, propoſitum habens.

Ἐπλίσσοντο. Tranſibant:

——— *Et pulchre tranſibant pedibus.*

διὸ καὶ Σιράτλις, τὰ θυγάτρια ἀπὸ τὴν λεκάνην ἀπιόντα ἀποπαλιγμὸν, τουτέστι, ἀφισχόνται τὰ σκέλη. καὶ Ὅμηρος δέ·

—Ἓυ δ' ἐπλίσσοντο πόδεσσι,

τουτέστι διέβαινον. Euſtathius ad Od. Z. τὸ ἢ πλίσσοντο, λέξις μία ὅλη ἐστὶν Ἰωνική. κατὰ δὲ τὸν πλείονας, Δωρική. δηλοῖ δὲ τὸ βηματίζειν καὶ μεταφέρειν σκέλος ἀπὸ σκέλους. ὅθεν καὶ πλίξ, τὸ βῆμα. καὶ πλίξας, ὁ βηματίσας. καὶ ἀποπαλιγμὸν, τὸ ἀποβηκός. καὶ ἀποπαλίξαι, τὸ ἀπόβη, ὡς καὶ τῷ Κωμικῷ ἐν Ἀχαρνεῦσι. καὶ Ἱπποκράτης δέ φασι πλίγμα λέγει, τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν ἀφέστημα. ὅθεν καὶ ἀφαποπαλίχθαι, τὸ ἀποβῆναι τὰς πόδας. In hanc vocem Ariſtophanis in Acharn. ab Euſtathio laudatam ſic habet ejus Scholiaſtes: Ἀποπαλίξαι. Ἀποσείσαι, ἀποφυγεῖν. πλίξ δὲ, τὸ βῆμα· καὶ πλίγματα, τὰ πηδήματα· ἔνθεν καὶ τὸ ἀποπαλίσαι ἀμφιπλὶξ ὡς καὶ Σοφοκλεῖ ἐν Τριπτολέμῳ. καὶ Ὅμηρος·

Αἱ δ' οὗ μὰν τρώχων, ἂι δ' ἐπλίσσοντο πόδεσσιν.

Rufus Epheſius πληχάδα (ſeu fortaſſe πλιχάδα) τὸ μεταξὺ ὀχεῖ, καὶ ὑποσήμαλος, καὶ μηρῶ vocat. Etymologus Magnus: Εὐπλίσσοντο. (Lege diviſim οὗ πλίσσοντο) Καλῶς ἐδάδιζον καὶ διέβαινον· πλίσσεσθαι γὰρ, τὸ βάδην ἀλλοιοῦσθαι· καὶ πλίγμα, τὸ ἀφέστημα τῶν ποδῶν. Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ·

Δράκοντα δ' εἶρον ἀμφιπλὶξ εἰληφότες.

ποδιβάδην. Sic Pſeudodydimus in eumdem Homeri locum habet: Πλίσσοντο. Διέβαινον. πλίσσος γὰρ, τὸ ὑπὸ τὰ ἀιδοῖα δέρμα ὁ δεῖται (ſeu potius τείνεται, ut optime legit Clariſſimus Alberti ad Heſychium) ἀφαιρῆσθαι. Notandum hîc eſt Apollonium, Pollucem, Etymologum & Scholiaſt. Ariſtophanis legiſſe οὗ δ' ἐπλίσσοντο pro οὗ δὲ πλίσσονται quod hodie habetur, & Euſtathio ac Pſeudodydimo placuit. Leve diſcrimen.

[2] Ἓυ δ' ἐπλίσσοντο, Od. Z. 318.

τῷ δ' ἄπαξ εἰρημένων.

Ἐπορεξάμενος. [1] Ἐφορμήσας, ἐπεκτείνας.

Ἔπορον. Ἔδωκαν.

Ἔπουσαν. [2] Ἀπὸ τοῦ ἕπεσιν ὅ ἐστι συνδρομαῖς.

——— Μετὰ Τυδέος. [3] υἱὸν ἕπεσθαι, οἷον πονεμένῳ.

Ἑπταβόειον. Ἑπτάβυρσον.

Ἑπταπόδην. [4] Τηλικαύτῳ τῷ μεγέθει, οἷον ἑπτὰ ποδῶν βάραθρον. [5]

Ἕπταχα. Εἰς ἑπτὰ μέρη.

Ἑπτύσσοντο. Ἐκραδάνοντο.

Ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο. ———

Ἐπώχατο. Τοῖς ὀχεῦσι λεγομένοις ὅπερ ἐστὶ μοχλοῖς, ἐπεὶ κεκλιμένοι [7] ἦσαν, ἐπωχλισμένῃ, ὅ ἐστι ἠσφαλισμένῃ πᾶσαι. τὸ γὰρ πᾶσαι, ἀντὶ τοῦ ὅλαι.

——— Πᾶσαι γὰρ ἐπώχαλτο. ———

Ἐπαλλάξαντες. Ἅμμα ποιήσαντες καὶ ἀντεπιβαλλόντες.

Πεῖραρ [10] ἐπαλλάξαντες. ———

Ἔραζε. Χαμαὶ, εἰς τὴν γῆν.

Ἐρανῆς. Ἐπεράσῃ, καλῆς.

---

[1] Ἐπορεξάμενος. Il. E. 335.

[2] Ἔπεσαν. Omissa est prior glossa: πεσεμένην, φοιτώσην, ποιεμένην, ut habet Hesychius.

[3] Μετὰ Τυδέος. Il. K. 516.

[4] Ἑπταπόδην. Il. O. 729:

Ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὁμήλικος ἀκέα θοῦρος Θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην. —

Vide Etymol. in Θρῆνυς.

[5] Βάραθρον. Mallem ἄμβαθρον; ut Θρῆνυν explicat Schol. ἄμβαθρον ἀπὸ νηὸς ἐπὶ γῆν. Et Apollon. ἡ ἐν τῷ πλοίῳ ἀπὸ τοῦ τοίχου ἐπὶ τοῖχον ἄμβασις.

[6] Ἔγχεα. Il. N. 134.

[7] Ἐπεὶ κεκλιμένοι ἦσαν, ἐπωχλισμένῃ

Hæc vox ſemel occurrit.

Ἐπορεξάμενος. Inſiliens, cum extendiſſet haſtam.

Ἔπορον. Dederunt.

Ἔπουσαν. Occupatam; ex verbo ἔπειν, quod eſt *adeſſe:*

——— *Circa Tydei filium quaſi occupatam.*

Ἑπταβόειον. Ex ſeptem bubulis pellibus factum.

Ἑπταπόδην. Cujus talis eſt magnitudo, quaſi ſeptempedalem foſſam.

Ἕπταχα. In ſeptem partes.

Ἐπτύσσοντο. Criſpabantur:

Haſtilia autem criſpabantur. ———

Ἐπώχατο. Vectibus reclinatis ἐπωχλισμέναι, *id eſt*, munitæ erant. In hoc enim loco *omnes* dicitur pro *totæ:*

——— *Omnes enim vectibus munitæ erant.* ———

Ἐπαλλάξαντες. Cum nexum feciſſent & injeciſſent:

Funem cum innexum alligaſſent. ———

Ἔραζε. Humi, in terram.

Ἐρανῆς. Amabilis, pulchræ.

Fortaſſe legendum, μοχλοῖς ἐπικεκλιμένοις ἦσαν ἐπωχλισμέναι. Parvus Schol. habet, ἐπῳγμένοι, ἐπικεκλιμένοι ἦσαν. Euſtathius vero: πάσας γὸ ἐπώχελο ὁ κτύπος δηλαδὴ, ἢ ἐπώχαλο, ἤγουν ἐπιπορεύθησαν οἱ Τρῶες. ἢ μᾶλλον ἐπώχαλο, ὁ ὅτι δι' ὀχέων ἦτοι μόχλων ἠσφαλίσαντο κλείσαντες οἱ Ἀχαιοί.... ἰσέον ὃ ὅτι τὸ ἐπώχαλο σημαίνει ποτὲ μὲν ἄλλοις καὶ τὸ ἀνεῳγμένας ἦσαν, ἀπὸ τοῦ ὤκλο, ὡς τέτυκλο τελεύχαλο Ἰωνικῶς φασὶ καὶ Ἀττικῶς. Etym. Ἐπώχαλο. σὺν ταῖ Ι. ἡ ἐπὶ πρόθεσις ἀντὶ τῆς ἀπὸ, ἀπῳγμαι καὶ ἀπώγμην. τὸ τρίτον πρόσωπον κατὰ ἀφαίλυσιν, ἀπώχαλο, ἀπὸ τοῦ ὄιγω, ἀντὶ τοῦ κεκλεισμένοι ἦσαν.

[8] Πᾶσαι. Il. M. 340. Ubi alii legunt πάσας.

[9] Ἅμμα. Vide ſupra p. 332.

[10] Πεῖραρ. Il. N. 359.

Ἐρατίζων. Ἐπιθυμῶν.

Ἔργον. Ὅτ' ἂν φιλῇς Ὅμηρος ἔργον λέγει, μηδενὸς ἑτέρου συμπραξοῦντος, μηδ' ἐκ τῆς ἀξιολογωτάτων δημιουργῶν [1], τὴν γεωργίαν δηλοῖ.

Ἔρδειν. Ἐπὶ μὲν τοῦ ποιεῖν·

Ἔρδον [2] δ' Ἀπόλλωνι. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ πράττειν·

Ἔρδ', ἀτὰρ [3] ὃ τοι πάντες ἐταίρῳ Θεσὶ ἄλλοι.

Ἐρέθοντες. Ῥιζοῦντες.

Ἐρεμνή. Σκοτεινὴ, οἷον ἐρεβεννή· ἀπὸ τοῦ ἔρους, ὃ ἐστι σκότος.

Ἐρεπτόμενον. [4] Ἀπὸ τοῦ ἔρας ἐσθίουσιν, ὃ ἐστι κυσίν· [5]

Λωτὸν [6] ἐρεπτόμενοι. ——

Ἐρετμόν. Κώπην.

Ἔρεσσον. Ἐλαύνετον, ἀντὶ τοῦ ἤλαυνον.

Ἐρεῦσαι. Ἐρυθρὰν ποιῆσαι.

Ἔρεψα. Ἐστέγασα· ἀπὸ τοῦ ἔρος τὴν ὀροφὴν, ἡ στέγη. καλῶς δ' ἀπέδωκαν τινὲς, τὸ ἐστεφάνωσα. [7]

Ἐρέων. Σημαίνων·

—— Φόως [8] ἐρέων ἐπὶ γαῖαν.

---

[1] Δημιουργῶν. Clariſſimus Alberti qui hæc verba laudat, legendum cenſet δημιουργοῦσι. Æque probarem δημιούργων, cum ad ἔργον referretur. Quibuſdam ἔργον deducitur ex Hebraico ארג *texere*, unde & derivant ἐργάνη, id eſt, opificium, ſpecialiter lanificium.

[2] Ἔρδον. Il. A. 315.

[3] Ἔρδ', ἀτάρ. Il. Δ. 29.

[4] Ἐρεπτόμενον. Lege ἐρεπτώμενοι.

[5] Κυσίν. Poſt hoc verbum, κυσίν, aliquid manifeſte deeſt. Supple: ὃ ἐστι κυσὶν ἐπὶ τῶν ἡμερίων τετραπόδων, ut habet Heſychius: ἐπὶ τῶν ἡμερίων τετραπόδων

Ἐρατίζων. Appetens.

Ἔρτον. Cum ſimpliciter hanc vocem uſurpat Homerus, nec aliud addit, nec eam definit a circumſtantibus, agriculturam indicat.

Ἔρδειν. Uſurpatur pro ſacrum facere:

Sacrificabant autem Apollini. ——

Et pro facere:

Fac; ſed non cæteri approbabimus Dii.

Ἐρέθοντες. Irritantes.

Ἐρεμνή. Obſcura, quaſi ἐρεβεννή; ex ἔρεβος, quod eſt obſcuritas.

Ἐρεπτόμενον. Ex terrâ comedentes, quod proprie de brutis dicitur:

Lotum ex terrâ comedentes. ——

Ἐρετμόν. Remum.

Ἔρεσσον. Remos agitabant; ſumitur pro ἤλαυνον, *id eſt*, remigabant.

Ἐρεύσαι. Rubefacere.

Ἔρεψα. Texi; unde & ὀροφὴ dicitur, *id eſt*, tectum. Male autem quidam interpretati ſunt, *coronavi*.

Ἐρέων. Indicans:

—— *Lucem indicans terræ.*

τάσεσιν ἡ λέξις. Vel ſcribe κυρίως ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων cum Schol. Pindari qui in hæc quartæ Pyth. (verſu 427) verba, στεφάνοισί τε ποίας ἔρεπτον, ſic habet & interpretatur: κυρίως δὲ τὸ ἐρέπτειν, ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων τάσεσιν, ὅτι ἐπὶ τῇ ἔρᾳ, τουτέστι τῇ γῇ, ἐσθίουσιν.

6 Λωτόν. Od. I. 97.

7 Ἐστεφάνωσα. Alludit ad verſum Iliadis A. 39:

Σμινθεῦ, εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα;

quod quidam explicabant *coronavi*, ut Heſ. qui habet: Ἐστεφάνωσα. Ἔστεψα.

8 Φόως. Il. Υ. 226.

σημαίνει δέ ποτε, τὸ ἐρευνήσων, [1] ζητήσων.

Ἐρηρέδαται. Ἐρηρισμένοι εἰσίν. Ἰακὸν ἢ τὸ σχῆμα τῶ ῥήματος.

Ἐρητύειν. Κωλύειν. τὸ δ' αὐτὸ ἐστὶ ὅπερ τὸ, ἐρητύσασκε. [2]

Ἐρήτυθεν. [3] Διακατέχον.

Ἐρχθέντα. [4] Ἐν ὕδατι πνιγέντα.

Ἐριαύχενας. Μεγαλαύχενας. ἐοικότως δὲ ὅτι ἵπποις.

Ἐριγδούπου. Μεγαλοδόξου. καταστρέφει δὲ εἰς ἴσον τοῦ ἠχήεσσης. ἢ αἰθέσης ἔριδος. [5]

Ἔριζεν. Ἐξίστο.

Ἐριθηλέας. Μεγάλως θάλλοντας.

Ἐρικόμενος. [6] Διαῤῥηγνύμενος, ἀλλαχιζόμενος· ἀφ' οὗ καὶ ἐριγμὸς, ὁ παραγεγραμμένος ὑπὸ τῆ συνηθείας ἐρεγμὸς, [7] ὁ λεγόμενος διεχισμένος κύματος.

Ἐρικυδέα. Μεγαλόδοξα.

Ἐριούνιος. Ἐοικότως τῶ ρωῦ. ὁ μεγάλως ὀνίσκων, τοῦτ' ἔστι, ὀφελῶν. οἱ δὲ νεώτεροι, τῶ χθονίῳ· [8] παρὰ τὴν ἔραν.

Ἔρις. Ἐστὶ μὲν τῆς φιλονεικίας·

Λῆγ' ἔριδος κακοτῆτος. [9] ———

---

[1] Ἐρευνήσων. Hoc ſenſu legitur, Il. H. 128:

Πάντων Ἀργείων ἱερὸν χθυσήν τε τόκον τε.

& Od. Φ. 31:

Ἵππους δ' αὐτὸς ἔχε κραιπνώνυχας ἐν μεγάροισι.

Τὰς ἱερὸν Ὀδυσῆι συνήλιτο. —

[2] Ἐρητύσασκε. Il. B. 189. & Δ. 566.

[3] Ἐρήτυθεν. Il. B. 99. & 211.

— Ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας.

Occupabant autem ſubſellia. —

[4] Ἐρχθέντα. Il. Φ. 282:

Ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ. —

[5] Ἔριδος. Lege ἐριδέσσης quod occurrit Od. Γ. 493.

Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθέσης ἐριδέσσης.

Ἔριδος in Apollon. abſurde ponitur. Αἰθέσης ἐριδέσσης legitur quoque Il. Ω. 323.

[6] Ἐρικόμενος. Lege ἐρεικόμενος. Il. N. 441:

Significat aliquando & inveſtigaturus, quæſiturus.

Ἐρηρέαται. Infixi ſunt. Ionica autem eſt hæc orationis figura.

Ἐρητύειν. Impedire; idem quoque dicendum de ἐρητύσασκε, *id eſt*, retinebat.

Ἐρήτυθεν. Occupabant.

Ἐρχθέντα. In aquâ ſuffocatum.

Ἐριαύχενας. Qui habent magnum collum. Epithetum autem eſt equorum.

Ἐριγδούπου. Qui magnum ſonitum edit. Significat autem idem a ἠχήεις, *id eſt*, reſonans & ſonorus:

——— *Sonori porticûs.*

Ἔριζεν. Æquabatur.

Ἐριθηλέας. Valde florentes.

Ἐρικόμενος. Ruptus, fiſſus; unde & dicitur ἐριγμὸς, quod vulgo male ſcribitur ἐρεγμὸς, *id eſt*, faba freſſa & fracta.

Ἐρικυδέα. Valde glorioſa.

Ἐριούνιος. Epithetum Mercurii qui valde ὀνίσκει, *id eſt*, utilitatem affert. Recentiores vero intelligunt ſubterraneum, ex ἔρας quod eſt terra.

Ἔρις. Sumitur pro contentione:

Ceſſabat a contentione validâ. ———

Δὴ τότε γ' ἄυσεν ἀΰσην ἐρεκόμβρος πρὶ δορί.

7 Ἐριγμός. Apud Heſ. dicitur ἐριγμὸς, ὁ κύαμος ὁ Δραχεκομβρίας, qui apud eumdem vocatur quoque ἐρικὰς, & ἐρίθων pro quo dicitur & ἐρίχθων, *id eſt*, Δραχόντων. Quin & nominatur ἔτνος; & quæ hujuſmodi fabas præbet, appellatur ἐμψιθέα.

8 Χθονίω. Τὸν χθόνιον legendum eſſe optime monuit Alberti. Apud Æſchyl. in primo Choeph. verſu legitur, Ἑρμῆ χθόνιε.

9 Λῆγ' ἔριδος κρατερῆς. Il. A. 319. λῆγ' ἔριδος; non vero additur κρατερῆς quod ſolummodo cum ἔριδος conjunctum reperitur in hoc verſu, Il. N. 358:

Τὼ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοίΐου πολέμοιο.

Sed hoc leve eſt μνήμης σφάλμα.

ἐπὶ δὲ τ' Θεῷ·

Ζεὺς δ' Ἔριδα [1] προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

Ἐρισθενέος. Μεγαλοσθενῦς.

Ἐριτίμοιο. Μεγαλοτίμυ·

——— Ἐριτίμοιο [2] χρυσῆιο.

Ἔρκίον. [3] Τῷ κῷ τ' οἰκίαν ἐντὸς ὄντος ἕρκυς. Διὸς δ' ὄξὶν ἐπίθετον·

Ἐρκείυ [4] πρὸ βωμὸν ἐριθενέως Κρονίωνος.

Ἔρκος. Ἐπὶ μὴ τ' ἀσφαλείας·

Ἕρκος ἔμμ [5] πολέμοιο. ———

ὅτε δ' ἐπὶ τῷ τείχυς·

Αἰμασιὰς λέξαντες [6] ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος.

ὅτε δ' ἐπὶ λείνυ· [7]

Ἔρκει ἐνιπλήξωσιν, [8] ὃ θ' ἑσπέρι ἐπὶ θάμνῳ.

ὅτε δὲ ἐπὶ τῷ φράγματος τῆς ὀδόντων·

Ἀτρείδη, [9] ποῖόν σε ἔπος φύγε ἕρκος ὀδόντων.

Ἔρματα. Τὰ ἐρείσματα·

Ὑψῷ [10] ἐπὶ ψαμάθοις· ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσεν.

---

[1] Ζεὺς δ' Ἔριδα. Il. A. 3.

[2] Ἐριτίμοιο. Il. I. 126.

[3] Ἐρκίυ. Sic quoque habet Etymologus per ſimplex *iota*. Sed lege ἕρκείυ. Ex affinitate pronunciationis oritur hoc mendum. Pejus infra in verſu ſcribitur, ἐρικείυ.

[4] Πρό. Lege πρὸς, & ἐριθενέος, loco ἐριθενέως. Sic tamen hic verſus legitur apud Hom. Od. X. 335:

— Διὸς μεγάλυ ποτὶ βωμὸν
Ἕρκείυ. —

Memoriter citavit Apollon. & lapſus eſt.

[5] Ἕρκος ἔμμ. Il. Δ. 299.

[6] Αἰμασιὰς λέξαντες. Od. Ω. 223. In

Et

Et pro Deâ :

Jupiter autem Diſcordiam immiſit in celeres naves Achivorum.

Ἐρισθενέος. Qui habet magnam vim.

Ἐριτίμοιο. Quod in magno pretio habetur :

——— *Auri quod habet magnum pretium & in magno honore habetur.*

Ἔρκίον. Qui eſt in domo, intra ſeptum domûs. Jovis aute m eſt epithetum :

Domûs præſidis ad aram præpotentis Saturnii.

Ἕρκος. Aliquando quidem ſecuritas :

Belli eſſe propugnaculum. ———

Et quum pro muro accipitur :

Sentes collecturi vineti futuras ſepem & murum.

Aliquando retia ſignificat :

Reti impingunt, quod ſtat in fruticeto.

Et pro munimento dentium :

Atride, quale tibi verbum fugit ex ſepto dentium?

Ἔρματα. Fulcra :

Alte ſuper arenas : ſubtus vero fulcra longa tetenderunt.

Homero legitur λίξονλες. Vide Thomam Magiſtrum in ἔρκος, ubi docet hanc vocem propriam Atticorum eſſe.

7 Λείνε. Lege λίνε. Sic in Pindari Nem. Od. γ. 3. ἀνλίσῃ. ἐθάμβεεν Ἄρλαμίς τε καὶ θρασεῖ' Ἀθάνα, κλείνοντ' ἐλάφῳ ἄνδ' κυνῶν δολίων θ' ἑρκέων. At in decimâ Nemeor. ſumitur pro thecis : Ἐν ἀσγέων ἕρκεσιν παμπετηλοις.

8 Ἕρκα ἐνιπλήξωσιν. Od. X. 469. In Homero pro ἐνιπλήξωσιν ὀθ', legitur ἐνιπλήξωσι, τόθ'.

9 Ἀτρείδη. Il. Δ. 350.

10 Ὑψῦ. Il. Α. 486.

ἐπὶ δὲ τῶν ἐνωτίων·

Ἐν δ' ἄρα [1] ἔρματα ἦχεν εὐτρήτοισι λοβοῖσι.

Καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ·

Ἔρματα [2] δ' Ἐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν.

ἐπὶ δὲ τοῦ·

——— Μελαινάων [3] ἔρμ' ὀδυνάων,

ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ τὸ σίχον, λέγων· οἷον γάρ φησι ἔρεισμα τῶν ὀδυνῶν λέγεσθαι, ἔπαινον δὲ ἂν ἔχει τοῦ δυναμένου ὀδυνῆσαι; ὁ δὲ Σιδώνιος βοηθῶν τῷ λεγομένῳ, ἀκούει τὸ ἐρεῖδον [4] πρὸς τὰς ὀδύνας.

Ἔρμῖν'. Ἀπὸ τοῦ ἐρείδεσθαι·

Ἐρμῖν' ἀσκήσας· τέτρηνε [5] δὲ πάντα τερέτρῳ.

σημαίνει δὲ καὶ πόδα κλίνης. ὁ γοῦν Ἀρίσταρχός φησι· ἑρμῖνας ἐκάλουν τοὺς πόδας τῶν κλινῶν. εἶτοι δὲ ἦσαν σφηνοειδεῖς τῇ κατασκευῇ. τῶν ἄκρων εἰρημένων.

Ἔρνεϊ. [6] Δένδρῳ γάλλοντι·

——— Ὁ δ' ἀνέδραμεν [7] ἔρνεϊ ἶσος.

Ἔρεξεν. Ψιλῶς τὸ ἔρξαν. [8]

---

[1] Ἐν δ' ἄρα. Il. Ξ. 182.

[2] Ἔρματα δ' Ἐρυδάμαντι. Od. Σ. 296. Lege Ἐυρυδάμαντι. Etymol. εἰ μὲν θασύνεται, σημαίνει ἐρείσματα, στηρίγματα, βασάνισματα.... εἰ δὲ ψιλᾶται, σημαίνει τὰ ἐνώτια. Derivatur ex Ar. ערם, *id est*, aggeres obicesque aquarum, & ערמת *accumulatæ arenæ, cumulus frumenti.*

[3] Μελαινάων. Il. Δ. 117.

[4] Ἐρεῖδον. Schol. interpretatur ἔρεισμα, τὸ ἐνερεῖδον τὰς ὀδύνας, *alte infigens dolores*, quod mallem quam ἐρεῖδαν πρὸς τὰς ὀδύνας.

[5] Ἐρμῖν' ἀσκήσας τέτρηνε. Od. Υ. 198. Lege τέτρηνα. Pro ἑρμῖνα alii scribunt ἔρμινα. Hesychius habet: Ἔρμις. Τόρνος. πᾶς κλίνης.

[6] Ἔρνει. Notandum est quosdam spiritu

Et pro inauribus :

Inaures autem immiſit in ſcite perforatas auriculas.

Et in Odyſſeâ :

Inaures autem Eurydamanti duo famuli ferebant.

Et in hoc loco :

——— *Gravium fulcrum dolorum*,

Ariſtarchus hunc verſum delendum cenſet ; quale enim ait dici fulcrum dolorum ? nunquam enim id laudat quod poteſt dolorem inferre. Sidonius vero, ut dictum defendat, interpretatur : firmans adverſus dolores.

'Ερμῖν'. Sic dicitur fulcrum, λὰ τ ἐρείδεσθαι, *id eſt*, quod infixum inhæreat :

Fulcrum faciens : terebravi autem omnia terebrâ.

Notat & pedem lecti. Ariſtarchus vero dicit : ἐρμῖνας vocabant pedes lectorum ; hi enim erant conſtructione ad cunei figuram accedente. Hæc vox ſemel occurrit.

*Ερνεϊ. Arbori vireſcenti :

——— *Hic autem crevit arbori vireſcenti ſimilis.*

*Ερεξεν. Idem quod ſimplex ἔρξειν, *fecit.*

---

aſpero notare τὸ ἔρνος. Comparatio Homerica non multum abludit ab hâc Davidicâ : *Filii tui ſicut novellæ olivarum.*

z Ὁ δ' ἀνέδραμε. Il. Σ. 437.

* Ἔρξαν. Lege ἔρξειν, quod extat Od. Φ. 312.

Ἦσ' ὅτε Κύκλωψ ἔρξε, —

idem quod ἔρεξε Il. Ε. 375. Fortaſſe invertendus eſt ordo, & legendum, ut ſeries Alphabeti ſuadet : *Ερξεν. Φιλῶς τὸ ἔρξειν. Sed prior lectio retineri poteſt. Cum enim ſupra ἔρδειν interpretatus fuerit θύειν, hîc innuit hoc verbum aliquando & ſumi pro ſimpliciter *facere.*

Ἐρπύζων. Ἀντὶ τῦ ἕρπων, πορδύμῳ. [1] κατ' ἐκτάσιν ἢ λέγεται ἢ ἑρπυζάζων.

Ἔρρε. Φθείρυ.

Ἐρρίγησι. Πεφρίκῃ, φρίξῃ, φοβεῖται. [2]

Ἔρρων. Μετὰ φθορᾶς πορευόμῳ.

——— Τὰ κάλλιστον [3] ἐνθάδε ἔρρων.

Ἔρσα. Δρόσ. λέγεται δὲ ἔρσα ἢ τὰ ἁπλᾶ [4] τῦ προβάτων.

Ἐρυμνήν. [5] Ὑψηλήν.

Ἐρύουσι. Ἀντὶ τῦ ἐρύσωσιν. σημαίνει δὲ τὸ ἕλκυσι, δι' ἧς δηλῶται τὸ κατέδονται. τοιῦτοι γὰρ οἱ γύπες [6] ἀντιβάινοντες τοῖς ποσὶ, τοῖς σώμασι ἐσθίυσι.

Ἐρύσομεν. Ἑλκύσομῳ.

Ἔρωδιός. [7] Εἶδ. ὀρνέυ. τῦ ἅπαξ εἰρημένων.

Ἐσεμάσσατο. Οἷον καθήψατο [8] τῆς ψυχῆς.

Ἐσήκασθεν. Κατὰ σπυρὸς ἠλάθησαν. ἐστὶ [9] τῦ προβάτων.

Ἔσθος. Ἔσθημα. ἱμάτιον.

Ἔσκε. Ἦν.

---

[1] Πορδύμῳος. Simpliciter vadens. Il. Υ. 225. de Achille:

Ἑρπύζων ὦκὺς πυρκαϊήν. —

& Od. N. 220:

Ἑρπύζων ὦκὺς θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

Sic in Pindari Isthm. Od. 4. στροφ. Γ. τῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἕρπει, ἔστις οὖ ἔπαγέ τι. Sic & apud Sophocl. in Ajace, ὀξύδες ἕρπειν κενάς.

[2] Φοβεῖται. Lege φοβεῖται.

[3] Τὰ κάλλιστον. Il. I. 364.

[4] Ἁπλᾶ. Nullo sensu. Lege ἀπαλά. Locus est Hom. Od. I. 221:

— Χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δ' μέτασσαν, Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαν. —

Sic dixit Æschyl. in Agamemnone, versu 145:

Δρόσοισιν ἀέκατοι μαλερᾶν ὄνων.

Sic Gallice dicimus: *tendre comme de la rosée.*

[5] Ἐρυμνήν. Vide præstantissimum Ruhnkenium ad Timæum, voce ἐρυμνά.

[6] Ἕλκυσι. Mallem ἑλκύσκει, ut habet Schol.

Ἐρπύζων. Dicitur pro ἴφων, *id est*, incedens, vadens; per superextenſionem dicitur quoque, ἑρπυλάζων.

Ἐρρε. Abi in malam rem.

Ἐρρίγῃσι. Horreat, tremat, timeat.

Ἐρρων. In malam rem vadens:

——— *Quæ reliqui malis avibus huc veniens.*

Ἔρσα. Ros: ſic vocantur & mollia pecora.

Ἐρυμνήν. Altam.

Ἐρύουσι. Sumitur pro ἰρύσσι. Significat & trahunt; unde notatur *vorant*. Tales enim ſunt vultures qui pedibus renitentes, ore vorant.

Ἐρύζομεν. Trahemus.

Ἐρωδιός. Species avis. Hæc vox ſemel occurrit.

Ἐσεμάσσατο. Vehementius animum tetigit.

Ἐσήκασθεν. Stabulo incluſi ſunt. De pecoribus proprie dicitur.

Ἕσθος. Veſtis, veſtimentum.

Ἔσκε. Erat.

---

7 Γύπες. Sic in Heſ. At in omnibus verſibus ubi reperitur ἰρύσσι, ſemper conjungitur cum κύνες. Il. O. 351:

Ἀλλὰ κύνες ἰρύσσι —

& Il. X. 66:

— Κύνες πρώτησι θύρῃσι
Ὤμησαὶ ἰρύσσι. —

Sed fortaſſe Heſ. & Apoll. legebant χύσις pro κύνες.

8 Ἐρωδιός. Il. K. 274.

9 Καθήψαλο. Explicat Schol. καθῆψι τῇ ἐλύπησε τὴν ψυχήν. Sic illud apud Euripidem adeo frequens ἴθιγες, ἴθιγες φρενῶν. Il. P. 564:

— Μάλα γάρ με θανὼν ἰσιμέσσατο θυμόν.

10 Ἐπί. Omiſſum eſt κυρίως. Nam proprie quidem de pecudibus dicitur; ſed Trojanis attribuitur, ut in illo verſu quem reſpexit:

Καί νύ κε σήκασθεν,

pro quo legiſſe videtur Il. Θ. 131.

Καί νύ κ' ἰσήκασθεν κατὰ Ἴλιον ἠύτε ἄρνες.

Ἐσήκασθεν autem, ut animadverſum eſt ab Henrico Stephano, eſt Boeotica ſyncope pro ἰσηκάσθησαν.

Ἕσπερος. Ὅτε μὲν ὁ αὐτὸς ἀστὴρ, ὁ Ἕωσφορος·[1]

——— Ὅς κάλλιστος[2] ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ.

ὅτε δὲ ἡ ἑωσφόρος, ἀρσενικῶς·

——— Μέλας[3] ἐπὶ ἕωσφορος ἦλθε.

Ἔσσο. Γίνου·

Ἄλκιμος ἔσσο.[4] ———

Ἔστέ. Γινέσθε·

Ἄνέρες[5] ἔστε φίλοι. ———

ἐὰν δέ ἐστε ὁρισικῶς, ὑπάρχετε·

——— Ἔστε δὲ πάντες[6]

Μάρτυροι. ———

Ἕστορι.[7] Τὸν πρὸ τῆς κρίκης ὃν ῥυμῷ τόπον.

Ἐστόρεσεν. Ἔρρωσεν.

Ἐστυφέλιξεν. Ἐκίνησεν, ἔσεισεν, ἐδόνησεν, ἐσρόμβησεν.

Ἔσχάρα. Βωμὸς ἰσόπεδος, ὃθι ἐκ λίθων ὑψωμός. ὅτ' ἂν δὲ λέγει·

Τὼ μὲν ἔπειτ' ἐσήσαν ἐπ' ἐσχάρῃ, ———

τὼ ὀξίαν λέγει, ὑφ' ἣν οἶκον ὅλον.

---

1 Ἕσπερος. Post hoc Ἕσπερος, omissum est alterum Ἕσπερος initium versûs sequentis: Ἕσπερος ὃς κάλλιστος. — Prius Ἕσπερος pertinet ad ὁ αὐτὸς ἀστὴρ, ὁ Ἕσπερος. Ipsamet stella, scilicet ea quæ dicitur Hesperus, de quâ eleganter Moschus: Ἕσπερε, πᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφρογενείας, Ἕσπερε, κυανέης ἱερὸν φίλε νυκτὸς ἄγαλμα, Τόσσον ἀφαυρότερον μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρων, Χαῖρε φίλος. — Clericus deducit ex Phœn. אשפירי *espiri. pulcherrimus*, & affert versum Homeri supra laudatum.

2 Ὅς κάλλιστος. Il. X. 318.

3 Μέλας. Od. A. 423.

4 Ἄλκιμος ἔσσο. Od. A. 302.

5 Ἄνέρες. Il. P. 185.

6 Ἔστε δὲ πάντες. Il. B. 301.

[v]Ἔσπερος. Aliquando quidem ipſamet ſtella Heſperus dicta:

Heſperus, quæ pulcherrima in cœlo ſtat ſtella.

Quum vero eſt veſpera, in maſculino ponitur:

——— *Nigra veſpera ſupervenit.*

[w]Ἔσσο. Eſto:

Fortis eſto. ———

[x]Ἔστέ. Eſtote:

Viri eſtote, o amici. ———

Quum vero eſt in indicativo, ſignificat *eſtis*:

——— *Eſtis autem cuncti*

Teſtes. ———

[y]Ἔστορι. Locum temonis annulo præpoſitum.

[z]Ἐστόρεσεν. Stravit.

[a]Ἐστυφέλιξεν. Movit, concuſſit, circumegit, in turbinis modum verſavit.

[b]Ἐσχάρα. Ara plana & æqualis, neque ex lapidibus exaltata. Cum vero dicit:

Hanc quidem poſtea poſuerunt in foco, ———

focum intelligit, non vero totam domum.

---

7 Ἔστι. Invenitur Il. Ω. 272:

—— Ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστι βάλλον.

Videſis Heſ. & Schol. Pro ἕστι mallem ἕστα, aut in gloſsâ τῷ.... τόπῳ.

8 Ἰσχιόθεν. Photius in Lexico Manuſcripto ab Alberti laudato definit ἐχάρα, ἡ περὶ γῆς ἐσία τροχυλοειδής, ὁ δὲ βωμὸς, τὸ ἐν ὕψει εἰς θυσίαν οἰκοδόμημα. Ergo βωμὸς erat aliquid altius & ſublimius. Et revera derivatur ab Hebraico במה locus excelſus, & in ſpecie delubrum excelſum in colle religionis causâ conſtitutum. In excelſis locis Iſraelitæ ſacrificabant, ut toties illis a Deo exprobatum fuit. Hinc docet Euſtath. propriè dici βωμὸς θεῶν, ἐχάρας δ' ἡρώων. In ſecundo verſu pro τὴν μὲν ἔστιν, hodie legitur τὸν. Vide Harpocrationem in vocem ἐχάρα, & Etymologum.

9 Τὴν μὲν ἔστιν. Od. Ξ. 420.

Ἔσφηκοντο. [1] Ἐδέδοντο. [2]

Ἔσχεν. Ἐπέσχε· σημαίνει δέ ποτε καὶ ἔχισε, [3] ἀντὶ τοῦ προσέσχεν.

Ἔσχοντο. Κατεσχέθησαν.

Ἕται. Πολῖται, ἑταῖροι, σεσωσμένοι.

Ἑταῖροι. [4] Φίλοι.

Ἐτάλασσεν. Ἐτόλμησεν, ὑπέμεινεν.

Ἑταιρίσσαι. Ἑταίρῳ χρήσθαι καὶ συνεργῷ·

Ἀνδρὶ [5] ἑταιρίσσαι. ———

Ἐτεκμήραντο. [6] Ἐπὶ τέκμαρ ἤγαγον, ὅ ἐστι σταθμὸν πέρας.

Ἑτεοκρῆτες. Οἱ αὐτόχθονες καὶ γνησιώτατοι Κρῆτες.

Ἑτεραλκέα. Τὸν τοῖς ἑτέροις μᾶλλον ἀνθισομένων ἀλκὴν παρεσχόμενον. [7]

Ἑτερήμεροι. [8] Παρ' ἡμέραν· [9]

Ἄλλοτε [10] μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Τεθνᾶσιν. ———

Ἐτέταλτο. Ἐπετέλλετο, ἐπετέτακτο·

Τῷ δ' [11] ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο. ———

---

1 Ἐσφήκοντο. Sic & apud Hes. Lege cum Homero Il. P. 52. ἐσφήκωντο.

2 Ἐδέδοντο. Lege ἐδέδεντο.

3 Ἔχισε. Nullo sensu. Fortasse legendum ἠχλύσε. Facilis mutatio ob affinitatem pronunciationis; & sic conveniret cum προσέχε.

4 Ἑταῖροι. Ἑταῖρος plus est quam ἕτης, & sæpissime accipitur pro comessationum & libidinum socio; unde ἑταίρα est φίλη, πόρνη: & ἑταιρίσμαι Attice dicuntur τριβάδες, ut observat Mœris Atticista. Vide Photium Ms. Suidam, ac Timæum. Erat & ἑταίρας Ἀφροδίτης templum Athenis & Ephesi, docente Athenæo, lib. 13. ut & Ἀφροδίτης πόρνης, Abydi. Quidam ἑταῖρος deducunt ex חתרעה, *id est*, se socium & amicum præbere.

5 Ἀνδρί. Il. Ω. 335.

Ἔσφηκοντο.

Ἔσφηκοντο. Revincti erant.

Ἔσχε. Inhibuit. Significat aliquando *appropinquavit*; & idem eſt ac προσέσχεν.

Ἔσχοντο. Detenti fuerunt.

Ἕται. Cives, amici, familiares.

Ἑταῖροι. Amici.

Ἐτάλασσεν. Auſus eſt, ſuſtinuit.

Ἑταιρίσσαι. Amicum & adjutorem eſſe:

Viro adjutorem eſſe. ——

Ἐτεκμήραντο. Perduxerunt ad τέκμας, *id eſt*, ad finem.

Ἐτεοκρῆτες. Indigenæ & legitimi germanique Cretenſes.

Ἑτεραλκέα. Quæ oppoſitæ hoſtium parti victoriam præbet.

Ἑτερήμεροι. Alternis diebus:

Alias quidem vivunt alternis diebus, alias autem rurſus
Moriuntur. ——

Ἐτέταλτο. Mandabatur, committebatur:

Huic autem omnia erant commiſſa. ——

---

6 Ἐτεκμήραντο. Reſpexit ad verſum Il. Z. 349:

Αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,

pro quo legebat Apoll. κακ' ἐτεκμήραντο.

7 Περιῶσαν. Optime ex Heſ. corrigit Alberti ὠφέλησαν. Occurrit Il. H. 26:

— Μάχης ἑτεραλκέα νίκην.

8 Ἑτερήμεροι. De Caſtore & Polluce loquitur, de quibus ait Pindarus in decimâ Nemeâ:

— Μέλαμπεδόμβροι δ' ἐναλλὰξ, ἁμέραν τὰν μὲν ἔνδον παλίρροφ φίλᾳ Διὶ νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαίας.

9 Παρ' ἡμέραν. Schol. poſt ἡμέραν addit, ἀμφότεροι, ἢ μίαν ἔνδον μίαν ἡμέραν ζῶντες; quæ ultima verba ex Apollon. excidiſſe puto.

10 Ἄλλοθι. Od. Λ. 302.

11 Τῷ δ' ἐπί. Il. B. 643.

Ἔτετμεν. Κατέλαβεν·

—— Χαλεπὸν [1] δ' ἐσὶ γῆρας ἐτεῖμαι.

Ἐτύχανεν. Ἐπετύγχανεν.

Ἑῆος. Σημαίνει τὸ ἑαυτὸ, [2] ἑαυτῆ, ἢ αὐτῆς·

Εἴ πως ἔυ πεφείδοιτο. [3] ——

καί·

—— [4] Ἔυ κράτῳ [4] ὄξὺ μέγιστον.

σημαίνει δὲ καὶ τὸ καλῶς·

Ἢ ἔυ, ἢὲ [5] κακῶς. ——

Ἔτορε. Διέτρωσεν.

Εὗδεν. Ἦρεσεν.

Εὐδίελον. [6] Ἤτοι ἔυ πρὸς τῷ δείλῳ [7] κειμένην ἢ Ἰθάκῃ· ὑπφέρει γὰρ πρὸς δύσιν. ἢ ἀντὶ τῦ εὐδέελον, εὔδηλον, εὐσφιόριστον. νῆσος γάρ ὄξιν.

Εὐηγενέων. [8] Κατὰ παρέμπτωσιν τῦ Η.

Εὐηγεσίης. Εὐαρχίας· [9] ἀπὸ τῦ ἡγεῖσθαι.

Εὐήνορα. Τὸν ἄνδρα εὖ ἀμπεπλεγμένα καὶ δυνάμιν σφισιγμένα·

—— Φέρον [10] δ' εὐήνορα οἶνον.

ὅτ' ἂν δ' εὐήνορα χαλκὸν [11] εἴπῃ, σημαίνει ἢ εὖ ἀμπεπλεγμένον

---

[1] Χαλεπόν. Sic versus legitur in Homero Od. A. 218:

—Οὐ κλεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἐτεῖμαι.

Sæpe memoriter laudabant veteres Critici, nec semper ita accurate; ut & ipsi Longino accidit.

[2] Ἑαυτό. Lege ἑαυτόν.

[3] Εἴ πως ἔυ πεφείδοιτο. Il. Υ. 464. Pro πεφείδοιτο, lege πεφίδοιτο.

[4] Ἔυ κράτῳ. Il. Ω. 293.

[5] Ἢ ἔυ, ἢὲ κακῶς. Il. B. 253.

[6] Εὐδίελον. Lege δύδιελον. Apud Pindarum quoque legitur quarta Pyth. & prima Olymp. Δ. ἐπφδ.

— Ἐπίκυρον δ' ἐρέων
Ὁδὸν λόγων, πᾶς' εὐδιέλου ἐλθὼν
Κρόνιον. —

Ἐτέτμιεν. Occupavit:

——— *Difficilis vero ſenectus occupavit.*

Ἐτύχανεν. Incidit.

Ἑϝ. Significat ſe ipſum, ſui ipſius, aut illius:

Si quomodo ſibi parceret. ———

Et:

——— *Illius robur eſt maximum.*

Significat & *bene*:

An bene, an male. ———

Ἔτορε. Perforavit.

Ἔϝαδεν. Placuit.

Ἐϝαίελον. Aut optime ad occaſum ſitam: de Ithacâ loquitur; vergit enim ad occaſum. Aut ſumitur pro ἰωδίλον, *id eſt*, manifeſtam, quæ facile terminari ſeu circumſcribi poteſt; nam eſt inſula.

Ἐυηγενέων. Nobilium; per inſertionem τῦ η.

Ἐυηγεσίης. Optimæ adminiſtrationis; ex verbo ἡγεῖσθαι, quod eſt præeſſe.

Ἐυήνορα. Viros bene afficientem & diſponentem, & illis vires acquirentem:

——— *Afferebantque vinum bene confirmans viros.*

Quum vero æs vocat ἐύηνορα, ſignificat ferrum optime diſpoſi-

---

quod Triclinius exponit: ἢ μετέωρον, ἢ καλῶς ἔχοντα ἢ ἡλίῳ κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν, ἢ τὰ ὀψὲ τὴν ἡμέραν.

7 Δείλην. Eſt δείλη, ex Schol. ἡ ὀψὶς, τετέστι ἑσπερία.

8 Ἐυηγενέων. Omiſſa eſt gloſſa, ſcilicet ἐσθλῶν. Il. Ψ. 81. Τρώων ἐυηγενέων. Theocritus Idyl. KZ, 42:

Ἐξ ἐυηγενίων· ἀλλ' ὃ σίδευ αἱμὶ χερείων.

9 Ἐυαγχίας. Alii, teſte Heſ. & Etym. ἐυδημονίας intelligunt.

10 Φέρον. Od. Δ. 622.

11 Ἐυήνορα χαλκόν. Od. N. 19.

πρὸς τὴν ἠνορέην σίδηρον, ἤτοι πρὸς τὴν ἀνδρίαν. [1]

Ἔυλάς. Σκώληκας·

Ἔυλὰς [2] ἐγκείνοντας. ———

Ἔυληρα. [3] Τῶν ἄκρων ἐρημνῶν. σημαίνει δὲ τὰς ἡνίας, οἱονεὶ εἴληρα· ἀπὸ τῶ ἕλκειν τὰς ἡμάντας χερσὶ τῶν ἡνιόχων

Ἔυνάς. Ἑῳὶ μὲν τῶν ἀγκύρων·

——— Ἔυνὰς [4] δ' ἔβαλον. ———

ἑῳὶ δὲ τῶν κοιτῶν·

Πλησίον ἀλλήλων εὐνάσασι. [5] ———

λέγει δὲ ἓ κατ' ἐκτάσιν ἀγκύρας, εὐναίας. ἐρηνται δ' εὐναὶ αἱ ἄγκυραι κ) μεταφορὰν τῶν ἀπὸ τῶν κοιτῶν. τὸ γὰρ σκάφος ἐσὸς κ) ἠρεμεῖν ὥσπερ ἐκτεινάζεται τ ἀγκύρας.

Ἔυνήσαιμι. Κοιμήσαιμι·

Οὐδὲ κατευνήσαιμι, [6] ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων. [7]

Ἔυνις. Ἐκτικὸς, ἐσερημένος·

Αἱ γὰρ δὴ ψυχῆς [8] τε κ) αἰῶνός σε δυνάμην
Ἔυνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἄϊδος εἴσω.

σημαίνει κ) τ γαμετὴν γυναῖκα, ὠνομὰ τ εὐνῆς.

Ἔυπηγέες. Εὖ τετραμμένοι.

Ἔυπρηστον. Εὐφύτευτον· ἀπὸ τοῦ πρῆσαι.

Ἔυρὰξ. Πλαγίως.

---

1 Ἀνδρίαν. Lege ἀνδρείαν.

2 Ἔυλάς. Il. T. 26.

3 Ἔυληρα. Il. Ψ. 481.

4 Ἔυνάς. Legitur Il. A. 436. ἐκ δ' ἐύνας ἔβαλον.

5 Πλησίον ἀλλήλων εὐνάσασι. Quid sibi vellet hæc citatio diu quæsivi. Sed extat Od. Ξ. 14:

Πλησίον ἀλλήλων εὐνὰς συνίει. —

Prope inter se, cubilia suibus. Ergo le-

tum πρὸς τὴν ἀνορίαν, *id est*, fortitudinem.

Ἔυλαὰς. Vermes:

Vermes ingenerent. ——

Ἔυληρα. Habenas. Dicitur quasi ἕλληρα; quod lora circumvoluta implicentur manibus aurigarum.

Ἔυνάς. Sumitur quidem pro anchoris:

—— *Et anchoras ejecerunt.* ——

Et pro cubilibus:

Prope inter se cubilia suibus. ——

Vocat & per superextensionem anchoras ἐύναξας: per metaphoram autem ductam a lecto anchoræ dicuntur ἐύναι. Scapha enim stans firma & inconcussa anchoris veluti lecto innixa requiescit.

Ἔυνήσαιμι. Sopirem:

Neque sopirem, nisi ipse jussisset.

Ἔυνις. Orbatus, privatus:

Utinam enim animâ & vitâ te possem
Orbum faciens mittere Plutonis intra domum!

Significat & mulierem connubio junctam, ex ἐύνης, *id est*, lecto.

Ἔυπηγέες. Bene compacto corpore pingues.

Ἔυπρηστον. Bene sufflatum; ex verbo πρήθω, quod est inflare.

Ἔυρὰξ. Ex obliquo.

---

gendum est ἐύνας συείν. Pollux, c. 5. 66. habet ἐύναι λαγῶν.

6 Οὐδὲ καθυνήσαμι. Il. Ξ. 248.

7 Κρυίων. Lege κιλδύοι.

8 Αἱ γὰρ δὴ ψυχῆς. Od. I. 523.

9 Ἔυπρηστον. Il. Σ. 471, de follibus dicit:

Παυλοίην ἔυπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι.

Ἔυρος. Ὃν ἡμεῖς Ἀφηλιώτην καλέομεν. σημαίνει δὲ καὶ ἡ φωνὴ καὶ ἑτέρως τὸ πλάτος, εὖρος.

Ἐυρυναν. Εὐχωρον ἐποίησαν·

——— Καλὸν [1] δ' εὔρυναν ἀγῶνα.

Ἐυρύοπα. Ἐπίθετον Διός. ἤτοι τὴν μεγάλως ἐφορῶντα, ἢ τὴν μεγάλης ἠχῆς καὶ φόβης [2] ἀποτελοῦσαν, ἢ τὴν μεγαλόφθαλμον· ἐπίθετον Διός.

Ἐυρυπόροιο. [3] Τὰς εὐρεῖς πόρους ἐχούσης.

Ἐυρώεντα. [4] Εὐρέα; ἀναπεπταμένα.

Ἐΰς. Ἀγαθός·

——— Ἐὺς [5] παῖς Ἀγχίσαο.

Ἐὐσκαρθμοι. Εὐκίνητοι. ἐπὶ τῆς·

——— Πολυσκάρθμοιο [6] Μυρρίνης,

τὴν πολὺ ἐπαρίστα, [7] ἢ πολυκινήτου. καταχρᾶται δὲ εἰς τὸ πολεμικῆς.

Ἐὔσκοπον. [8] Ἐπίθετον Ἑρμοῦ. τὸν εὖ πάντα σκοπούμενον.

Ἐὐσταθέος. Εὖ καὶ καλῶς βεβηκότος.

Ἔυτε. Ἡνίκα.

Ἔυφρων. Εὖ τὰς φρένας ἔχοντι ἐν χαρᾷ.

Ἐυχωλήν. Ἐπὶ μοῦ τῶν καθ' ἡμᾶς εὐχῆς·

Εἰτ' ἄρ' οὖν εὐχωλῆς. [9] ———

---

[1] Καλόν. Od. Θ. 260.

[2] Φόβης. Sic Sangermanenſe Lexicon Mſ. habet : μεγαλόφθαλμον, ἢ μεγαλόφωνον. Heſ. habet quoque : μεγάλης ἠχῆς ἀποτελοῦσαν ἢ τῶν βροντῶν.

[3] Εὐρυπόροιο. Epithetum maris, Il. O. 381. Od. Δ. 432. & M. 2.

[4] Ἐυρώεντα. Reſpicit Il. Υ. 65. ubi de infernis ſedibus dicitur : σμερδαλέ' εὐρώεντα. Aut Od. Ω. 10

Ἑρμείας ἀκάκητα κατ' εὐρώεντα κέλευθα.

quod alii vertunt *tenebroſas*, *obſcuras*, ut & Lexicon Manuſcriptum a me conſultum ubi habetur : σκοτεινὰ, ζοφώδη.

[4]Ευρος. Ventus quem nos dicimus Subſolanum. Hæc vox quoque in neutro genere notat latitudinem.

[5]Ευρυναν. Latum fecerunt:

——— *Pulchrumque latum fecerunt circum.*

[6]Ευρυόπα. Valde inſpicientem; aut magnos ſonitus & ſtrepitus edentem: aut magnis præditum oculis. Jovis epithetum.

[7]Ευρυπόροιο. Latas vias habentis.

[8]Ευρώεντα. Lata, extenſa.

[9]Εὖς. Bonus:

——— *Bonus filius Anchiſæ.*

[10]Εὐσκαρθμοι. Agiles; & in hoc verſu:

——— Πολυσκάρθμοιο *Myrinnes;*

Valde agilem aut mobilem ſignificat; ſicque bellatricem deſignat.

[11]Εὐσκοπον. Epithetum Mercurii. Qui recte omnia inſpicit.

[12]Εὐσταθέος. Stabilis & firmiter innixi.

[13]Ερτε. Quando.

[14]Ερφρων. Qui mentem in gaudio bene conſtitutam habet.

[15]Ερχωλήν. In ſenſu apud nos recepto ſumitur pro precibus:

Sive ille ob preces. ———

At Apollonius *latas*, *late extenſas* interpretatur, ex εὖρος, *latitudo*. Heſ. vero ſic utrumque ſenſum conjungit: πλατέα, σποδεινά.

5 Εὖς πάϊς. Il. B. 819.

6 Πολυσκάρθμοιο Μυρίνης. Il. B. 814. Lege Μυρίννης, ſeu Μυρίνης.

7 Ἐκαρίσω. Lege δύσκαρίσω. Habet enim Etymologus: Εὐσκαρθμοι. Εὐσκάριστοι. Et Heſ. δύκαμροι, pro quo legendum δύσκαμροι, ταχεῖς.

8 Εὔσκοπον. Hîc ſignificat cantum; unde in Theocriti Idyllio 25, 143. de tauro dicitur in Herculem attente inſpicientem irruente:

Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἐϋσκόπῳ Ἡρακλῆϊ.

9 Εἰτ' ἄρ' ὀγ' ὀχωλῆς. Il. A. 65.

ἐωὶ δὲ τ᾽ καυχήσεως·

Ἔλθα δ᾽ ἄμ᾽ [1] ὁιμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.

Ἐφέπεσκον. [2] Ἐπεωρεύοντο.

Ἐφέποντες. Ἐπερχόμενοι.

Ἐφετμή. Ἐντολή.

Ἐφεψιόωνται. Ἐμπαίζουσιν.

Ἐφημοσύνης. Ἐντολῆς.

Ἐφήσω. [3] Ἐπισκέψω, ἐνθελῆμαι.

Ἐφιέμενος. Ἐνθελλόμενος.

Ἔφλυε. [4] Τῶν πεπονημένων ἡ λέξις·

——— Ἀνὰ δ᾽ ἔφλυε [5] καλὰ ῥέεθρα.

Ἐφόλκεον. [6] Ἐφόλκειον, ἀπὸ τῦ ἀφὸ τῦ ἐφέλκεσθαι τὴν ναῦν. σημαίνει δὲ παράβια [7] μικρά. οἱ δὲ, τὸ πηδάλιον. ἢ μᾶλλον τῦτ᾽ ἂν εἴη. ᾧ γὰρ ἐφολκίῳ ἐχρῶντο τότε.

Ἐφράσθην. [8] Ἐνόησας.

Ἔφυδρος. [9] Ὕδωρ ἐπάγων.

Ἐφύρους.

Τὼ μὲν ἄρ᾽ ἐκ Θρήκης [10] Ἐφύρης μέτα ἰωρήσεσθον. [11]

---

1 Ἔνθα δ᾽ ἄμ᾽. Il. Θ. 64.

2 Ἐφέπεσκον. Od. M. 330:

Καὶ δὴ ἄγχι ἐφέπεσκον ἀληθείῃσι ἀνάγκῃ.

3 Ἐφήσω. Usitatius est in hoc sensu ἐφήσομαι, quod Hes. interpretatur ἐνθελῆμαι, ἐπισκέψω. Nusquam vero in hâc significatione usurpatur τὸ ἐφήσω, quod hîc in ἐφήσομαι mutandum censeo. Il. Ψ. 82. ἐφήσομαι explicatur ἐπισκέψομαι, ἐνθελῆμαι.

4 Ἔφλυε. Omissa est glossa. Apud Hes. ἀνέβλυζεν, ἀνέζη, ἀνέβαλλεν.

5 Ἀνὰ δ᾽ ἔφλυε. Il. Φ. 361.

6 Ἐφόλκειον. Sic quoque in Hes. Lege ἐφόλκαιον, ut habetur Od. Ξ. 350:

Ξεστὸν ἐφόλκαιον καλαβὰς ἐπέλασσε θαλάσσῃ.

At secundum Hes. ἐφόλκιον ἀπὸ τῦ Ι, τὸ πηδάλιον. In Lex. Manuscripto a me consulto legitur: Ἐφόλκιά. Καράβια μικρὰ, ἀπὸ τὸ ἕλκεσθαι ἐπὶ τῶν καταγλάτων ἢ τῶν μεγάλων πλοίων. Melius Hes. ὑπὸ τῶν καταγλάτων, &c. Deinde addit quod notatu

Et

Et pro gloriatione :

Tunc vero simul ejulatusque & gloriatio erat virorum.

Ἐφίπεσκον. Petebant, persequebantur.

Ἐφιόντες. Petentes, proficiscentes ad aliquem locum.

Ἔφετμή. Mandatum.

Ἐφεψιόωνται. Irrident.

Ἐφημοσύνης. Mandati.

Ἐφήσω. Mandabo, præcipiam.

Ἐφιέμενος. Præcipiens.

Ἔφατε. Vox conficta :

——— *Ebulliebantque limpida fluenta.*

Ἐφόλκεον. Sic dicitur quod eo navis attrahatur. Significat autem parvos carabos. Alii autem gubernaculum intelligunt ; quod quidem verius videtur. Non enim tunc temporis utebantur navi parvâ quæ a majori traheretur.

Ἐφράσθην. Intellexisti.

Ἔφυδρος. Aquam afferens.

Ἐφύροις.

Qui quidem e Thraciâ in Ephyros armantur.

---

dignissimum, nusquam in Hesychio comparet : καλῶνται δὲ καὶ οἱ τῶν πόλεων τὰ ὤνια ἐπισκοπούμενοι.

7 Καράβια. Hæc vox Latina quoque est; & sic habent Isidori glossæ ab Alberti laudatæ : *Carabus. Parva scapha ex vimine & corio.* Pro λαὶ δ' ἀλὶ δ' ἐφέλκεσθαι νεῦν, mallem λαὶ δ' ἀλὶ τότε ἐφέλκεσθαι νεῶν.

8 Ἐφράθην. Lege ἐφράσθης, ut melius respondeat sequenti glossæ ; ἐνόησας. Extat Od. T. 485. & Ψ. 260.

9 Ἔφυδρος. Od. Ξ. 458 :

— Αὐτὰρ ἀπὸ Ζέφυρος μέγας αἶψ' ἔφυδρος·

10 Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης. Il. N. 301.

11 Θωρήσσεσθον. Homerus addit :

Ἠὲ μὲν Φλέγυας μεγαλήτορας. —

de Phlegyis loquitur Virgilius in sexto Æneidos libro :

— *Sedet, æternumque sedebit*

Ἔφυροι ἢ, Φλεγῦαι [1] βάρβαρα ἔθνη. οἱ δὲ Ἐφύρας εἶναι τὰς νῦν Ἀκαρνάνας λεγομένας· Φλεγύας δὲ, τὰς πάλαι Γυρτώνην [2] οἰκοῦντας.

Ἐχάνδανεν. Ἐχώρει.

Ἔχεαι. Συνέχῃ.

Ἐχεπευκές. Ἔχον πικρίαν· πευκεδανὸν [3] γὰρ, τὸ ἔχον πικρίαν· ἀπὸ τῆς πεύκης.

Ἔχῃ. [4] Κατέχει.

Ἔχματα. Κωλύματα, ἀπὸ τοῦ ἐπέχειν·

Χερσὶ [5] μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων.

Ἐχόμην. Ἐξειχόμην, κατεῖχον·

Τῷ προσφὺς [6] ἐχόμην. ——

Ἐχώμεθα. Ἀπεχώμεθα.

Ἔψεαι. Ἀκολουθήσεις.

Ἐψιάασθων. Παιζέτωσαν.

Ἐω. Ὦ, ὑπάρχω.

Ἔωμεν. Κορεσθῶμεν·

—— Ἐπεί τ' κ' ἐῶμεν πολέμοιο.

Infelix Theseus, Phlegyaſque miſerrimus omnes
Admonet. —

Hi erant quidam Bœotiæ ſceleſti quorum meminit Pauſanias, qui cum Delphis templum Apollinis ſpoliare voluiſſent, fulmine, peſte, & terræ motibus extincti ſunt. Per Ephyræos vero Schol. intelligit τὰς Ἐφυραίας πάλαι καλυμένας, νῦν δὲ, Κραννωνίας. ἰσέον δὲ, inquit, ὅτι Ἐφύρα, εἰσὶ τέσσαρες· μία μὲν, ἡ κατὰ Θεσσαλίαν· δευτέρα δὲ, ἡ κατὰ τὴν Ἤπειρον· τρίτη δὲ, ἡ τοῦ Ἠλιδος· καὶ τετάρτη, ἡ νῦν καλυμένη, Κόρινθος. νῦν δὲ λέγει τὰς καλυμένας Κραννωνίας ἐν Θεσσαλίᾳ.

[1] Φλεγῦαι. Lego καὶ φλέγυαι. Omiſſum fuerat τὸ καί. Infra pro Ἀχαρνάνας, lege Ἀχαρνάνας.

[2] Γυρτώνην. Male edidit Γορτύνην Alberti qui hæc verba laudat. Legendum

Ephyri autem & Phlegyæ ſunt barbaræ gentes. Quidam exiſtimant Ephyros eos eſſe qui nunc Acharnanes dicuntur; Phlegyas vero, antiquos Gyrtones incolas.

Ἐχάνδανεν. Capiebat.

Ἔχεαι. Teneris.

Ἐχεπευκές. Habens amaritudinem. πτόκεδανον enim amarum eſt; dicitur ἀπὸ τῆ πτόκης, *id eſt*, ex piceâ quæ eſt amara.

Ἔχῃ. Detinet.

Ἔγματα. Obices; dicuntur ex verbo ἐπέχειν, quod eſt retinere:

Manibus ligonem habens, & alvei obices removens.

Ἐχόμην. Tenebar, retinebam:

Huic implicitus tenebar. ——

Ἐχώμεθα. Abſtineamus.

Ἕψεαι. Sequeris.

Ἑψιάασθων. Ludant.

Ἕω. Sim, exiſtam.

Ἐῶμεν. Satiemur:

—— *Ubi ſatiati fuerimus bello.*

---

eſt Γυρτώνην, ut habet Apollonius. Nam Phlegyæ incolebant urbem Gyrtonen ad Olympi pedem & Penei oſtium poſitam, & perpetuo cum vicinis ſuis Ephyræis bello collidebantur; Gortyne autem erat urbs Cretæ. Unde Ovidius dixit:

Nec Gortyniaco calamus levis exit ab arcu,

Quod Cretes arcu præſtarent.

3 Πτόκεδανον. Lege πτόκεδανον. Eſt πτόκεδανον herba quædam nomen ſortita ab amaritudine, de quâ vide Theoph. Hiſt. Plant. l. 9. c. 15. & Dioſc. l. 3. c. 92.

4 Ἔχῃ. Lege ἔχει, ut reſpondeat τῷ κατέχει; quemadmodum & habet Heſ.

5 Χερσί. Il. Φ. 259.

6 Τῷ προσφύς. Od. M. 433.

7 Ἐπεί κ' ἐῶμεν. Il. T. 402. Alii legunt cum ſpiritu aſpero:

— Ἐπεί χ' ἑῶμεν πολέμοιο,

ſeu etiam ἕωμεν.

Z

Ζαής. Μεγαλόπνους·

Ὡς δ' ἄνεμος [1] ζαὴς νέφεα σκιόεντα. ———

Ζάκοτος. [2] Μεγαλόπολις, μεγάλως ἐγκοπτικός.

Ζατρεφέων. Μεγάλως τεθραμμένων.

Ζαφλεγέες. [3] Μεγάλως φλέγοντες.

Ζαφελῶς. [4] Ὁ μὲν Ἀσώιων, μεγαλοπότως. ἐπιφέρει δὲ, τὸ μενεαίνειν· [5] δι' ὃ σημαίνει τὸ ἐγκοτεῖν. ὅθεν κρεῖττον νοεῖν ἐπὶ τῶ ΖΑ· ἢ τὸ ὀφέλλειν [6] ἐπὶ τῶ αὔξειν τίθεται. μεγάλως ἤτοι ἢ ὑγρομόως μαινόμενοι ἢ χολῶται.

Ζαχρειῶν. Τῶν μεγάλως ἐπιζαρόντων, [7] οἷον ἐμπεπτεώντων ἀθρόως.

Ζείδωρος. Ἡ τὸ ζῆν δωρουμένη γῆ. ταύτης γὰρ ἐπίθετον·

——— Κύσε [8] δὲ ζείδωρον ἄρουραν.

Ζοφερή. Σκοτεινή.

Ζόφον ἠερόεντα. Τὸν ἐν Ἅιδου τόπον, οἷον ὁμιχλώδη. λέγει [9] δὲ ζόφον, ἢ τὸ δύσιν·

Εἶτ' ἐπ' ἀριστερὰ [10] τοίγε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.

---

[1] Ὡς δ' ἄνεμος ζαής. Il. M. 157. Sic versus integer legitur in Homero:

Ἀΐς τ' ἄνεμος ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσας.

Derivatur ζαὴς ex voce Cypriacâ ab Hesychio servatâ, Ζάει. βιεῖ ἢ πνεῖ. Κύπριοι. Ex ζα particulâ intensivâ & ἄω *spiro*.

[2] Ζάκοτος. Pindarus dixit Nemeor. sextâ, ἐπεὶ περ Γ. φαεννὰς υἱὸν ὤτ' ἐνάριξεν Ἄρης αἰχμᾷ ἔγχεος ζακότοιο: quemadmodum Horatius dixit *iracunda fulmina*.

[3] Ζαφλεγέες. Il. Φ. 465. De hominibus loquitur:

Ζαφλεγέες τελέθουσιν ἀρήιος καμάτου ἔδοντες.

[4] Ζαφελῶς. Quidam per transpositionem deducunt ex זלעפה æstus vehemens sive iræ, sive famis, sive venti.

[5] Ἐπιφέρει δὲ τὸ μενεαίνειν. Il. I. 512.:

——— Ἀϊὴν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνει.

Z

Ζαής. Vehementer ſpirans:

Ut ventus vehementer ſpirans nubes atras. ———

Ζάκοτος. Valde iratus, vehementer iracundus.

Ζατρεφέων. Valde nutritorum.

Ζαφλεγέες. Valde fulgentes.

Ζαφελῶς. Apion intelligit *cum magnâ ira.* Subſequitur autem in Homero verbum ἀφύσσειν, quod ſignificat *iraſci.* Melius ergo derivaretur ex ζα particulâ intenſivâ, & ὀφέλλειν quod ponitur pro *augere.* Explicandum eſt igitur: magnâ & vehementer auctâ irâ iraſcitur.

Ζαχρειῶν. Valde irruentium & incumbentium, quaſi uno impetu ſpirantium.

Ζείδωρος. Vitam dans terra; hujus enim eſt epithetum:

——— *Et oſculatus eſt almam tellurem.*

Ζοφερή. Caliginoſa.

Ζόφον ἠερόεντα. In Erebo locum quemdam quaſi caliginoſum; vocat autem & occidentem ζόφον:

Sive ad ſiniſtram, verſus occaſum obſcurum.

Vel potius reſpexit Il. Z. 330:

— Ὅς οἱ ἐπιζαφελῶς ἀφύσσῃσι.

6 Τὸ ὀφέλλειν. Forte legendum ἢ ὀφέλλειν ὅπως.

7 Ἐπιζαρσίων. Ex dialecto dicitur pro ἐπισπερχῶν. Malunt Grammatici adhibere verbum glollematicum, quoniam ei propius ad ζαχρειῶν accedere videbatur. Sed fortaſſe vulgaris forma ἐπισπερχῶν reponenda. De verbo ἐπιζαρσίων vide Clar. Valckenær. ad Euripid. Phœniſſas, verſu. 45.

8 Κύστ. Od. E. 463.

9 Λέγει. Male cudit Montfauconius λέγεται, ſequente accuſativo. Quidam ζόφος deducere voluerunt ex Hebraico צפון *ſeptentrio.*

10 Εἶτ' ἐπ' ἀριστερά. Il. M. 240.

Ζυγόδεσμον. [1] Ὁ ἱμὰς τῷ ζυγῷ.
Ζωάγρια. Τὰ τῆς ζωῆς ἀγρεύματα.
Ζώγρει. Ζῶντα λάμβανε. καὶ πληθυντικῶς·

Ζωγρεῖτε. [2] ——

καὶ ὁριστικῶς·

Ζώγρει [3] ὑπανείκασα. ——

Ζωή. Ἡ τὸ [4] πρὸς τὸ ζῆν χορηγία.
Ζώνη. [5] Ὁ ὠεὶ τὴ γαστέρα τόπος, ὃν οἷόν τε ζώννυσθαι. λέγεται δὲ ζώνη καὶ ἡ ζωννύμενθα·

Ζώσαιο [6] δὲ ζώνῃσι. ——

καί·

—— Ζώνην, [7] ἣν Θώρηκος ἔνερθε.

Ζώννυσθαι. Ἀπὸ μέρους καθοπλίζεσθαι.
Ζωρότερον. Ἀκρατότερον. [8]
Ζωστήρ. [9] Ὁ ἐπάνω τῷ θώρακος ἢ χρῶνται·

Λῦσε [10] δὲ οἱ ζωστῆρα παναίολον, ἠδὲ ὑπένερθε
Ζῶμά τε καὶ μίτρην. ——

ζῶμα δὲ καὶ αὐτὸς ὁ θώραξ, κατὰ Ἀρίσαρχον. ἀντι-

---

[1] Ζυγόδεσμον. Apud Homerum reperitur Il. Ω. 270. Dicitur quoque ὁ ζυγόδεσμος. Ideo in versu Homeri alii legunt ὑπεκάπηχυν: alii ὑπεκάπηχυ. Vocatur quoque ζυγοδέτης.

[2] Ζωγρεῖτε. Il. K. 378.

[3] Ζώγρει. Il. E. 698.

[4] Τό. Lege ΤΟΥ vel ΤΟΥΤ. Sangermanense Lexicon Manuscriptum explicat τὴν κτῆσιν, τὴν ὕσιαν.

[5] Ζώνη. Mœris: Ζώνιον. τὸ γυναικεῖον, Ἀττικῶς. ζώνη, ἡ δὲ ἀνδρός. Vidē Ammonium & Thomam M.

[6] Ζώσατο. Il. Ξ. 181.

[7] Ζώνην. Il. Λ. 234.

[8] Ἀκρατότερον. Alii, teste Hesychio,

Ζυγόδεσμον. Lorum quo temo illigatur jugo.

Ζωάγρια. Vitæ pretium quo redimatur.

Ζώγρει. Vivum cape; & in plurali numero:

Vivum me capite. ——

Et in indicativo:

Recreabat vitalem auram afflans. ——

Ζωή. Erogatio ſumptuum ad vitam ſuſtentandam neceſſariorum.

Ζώνη. Locus circa ventrem qui poteſt cingi. Sic quoque dicitur & cingulum quo cingimur:

Et ſe ſuo cinxit cingulo. ——

Et:

—— *Ad cingulum, thoracem ſubter.*

Ζώννυσθαι. Armari. Hîc pars pro toto ſumitur.

Ζωρότερον. Purius.

Ζωστήρ. Quod eſt ſupra loricam quâ utuntur:

Solvit autem ipſi balteum varium, & ſubter
Loricamque & laminam. ——

ζῶμα autem eſt ipſamet lorica, ſecundum Ariſtarchum.

---

explicant τάχιον. Sic Ariſtot. de Poetic. c. 25. Nam cum Ulyſſes & Phœnix ab Agamemnone ad Achillem legati mitterentur, is Patroclo imperans ut convivium curaret, inſuper addit Il. I. 203:

Ζωρότερον δὲ κέραιρε. —

quòd non meracius ſignificat: abſurdum enim videtur viris gravibus de rebus maximis acturis, eo tempore vinum obtrudi quo eos maxime ſobrios & ſui compotes eſſe oporteret; ſic illis turpiſſimum ebrioſitatis exprobraretur vitium. Sed ζωρότερον notat velocius, ſeu feſtinantius; quo quidem promptiſſimum in amicos Achillis ſtudium aperte demonſtratur. Videſis Etym. & Plutarchi Sympoſ. Quæſt. l. 5. c. 4.

9 Ζωστήρ. Vide Thomam Magiſtrum ad ζῶμα.

10 Αὖτε δ'. Il. Δ. 215.

γράφων [1] γᾶν φησί·

Διὰ μὲν ἄρ [2] ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο,
Καὶ ἀφὶ θώρηκος πολυδαιδάλου. ———

λέγεται δὲ ζῶμα, καὶ τὸ θῆλυ ζωμα·

Ζῶμα [3] δέ οἱ πρῶτον ὑπαγκάβαλεν. ———

Ζῶστρα. Ἀσσίων, τὰ ἐνδύματα [4] τῶν ἀνδρῶν·

Ζῶστρά [5] τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.

ὁ δὲ Ζηνόδωρος βέλτιον τὰ ζώματα, τὰς ζώνας.

---

[1] Ἀντιγράφων. Male Etymologus Magnus qui cum Apollonio hîc ad verbum fere consentit, habet ἀντίγραφον pro ἀντιγράφων.

γραφων

Sic enim interpretatur:

Perque balteum adacta eſt affabre ſagum,
Et in thorace valde pulchro inhæſit.

Vocatur ζῶμα & ὀφίζωμα:

Subligaculum ei primum circumpoſuit. ——

Ζῶστρα. Apion interpretatur veſtes hominum:

Veſteſque & peplos & pallia admirabilia.

Zenodorus vero melius explicat cingula, zonas.

---

[2] Διὰ μὲν ἄρ'. Il. Δ. 135.
[3] Ζῶμα δέ. Il. Υ. 683.
[4] Ἐνδύματα. Lexicon Manuſcriptum Sangermanenſe habet: ἐνδύματά τινα ἀνδρῶν. χιτῶνας βαθεῖς ὡς ζώννυσθαι.
[5] Ζώστρά τε. Od. Z. 38.

H

H. Ψιλόμψιον καὶ βαρυπόμψιον δηλοῖ σύνδεσμον παραπληρωματικὸν ἴσον τῷ δή·

——— Ἐπεὶ ἦ [1] παλὺ φέρτερόν ἐστι καί·

Ἦ δὴ λοίγια [2] ἔργα. ———

δηλοῖ καὶ ἀποῤῥηματικὸν σύνδεσμον·

———Ἦ ἀχ' Ἑλένης [3] ἕνεκ' ἠὐκόμοιο;

Ἦ μᾶνοι φιλέασ' ἀλόχους; ———

δηλοῖ δὲ καὶ ῥῆμα, τὸ ἔφη·

Ἦ, ᾧ κυανέῃσιν [4] ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων·

ψιλόμψιον δὲ καὶ βαρυνόμψιον δηλοῖ σύνδεσμον ἀμφιβολικόν·

Ἦ εὖ, ἢὲ [5] κακῶς. ———

ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ Ε [6] τοῦ συναπτικοῦ τίθεται·

Οὐδ' ἀφαμαρτοεπὴς, [7] εἰ καὶ γλύει ὕστερος ἦεν·

ποτὲ δὲ παρέλκει·

Ἀλλά τίη με [8] ταῦτα διεξερέεσθον [9] ἕκαστα;

---

1 Ἐπεί ἦ. Il. A. 169. Alii conjunctim legunt, ἐπειή.

2 Ἦ δὴ λοίγια. Il. A. 518.

3 Ἦ ἀχ' Ἑλένης. Il. I. 339.

4 Ἦ, καὶ κυανέῃσιν. Il. A. 528.

5 Ἦ οὖ, ἢὲ. Il. B. 253.

6 Τοῦ Ε. Quid sibi vult illud Ε copulativum cujus nulla in versu mentio? Credo legendum esse εἰ, ita ut ἦ sumeretur pro εἰ; ut statuit Hes. his verbis eodem ordine dispositis: Ἦ ψιλόμψιον καὶ βαρυνόμψιον, δηλοῖ σύνδεσμον ἀμφιβολικὸν, ubi, quemadmodum Apollonius, alludit ad versum, ἦ οὖ, ἢὲ κακῶς. Deinde addit: καὶ συναπτικὸν τῷ εἰ, supple ἴσον: ut Apoll. dixerat: ἔστιν ὅ ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ Ε συναπτικοῦ

H

Ἦ. Cum ſpiritu tenui & accentu circumflexo notat conjunctionem expletivam æqualem τῇ δή:

——— *Quandoquidem certe multo utilius eſt.*

Et:

Certe mala opera. ———

Significat & conjunctionem dubitandi:

——— *An non Helenæ cauſâ pulchricomæ?*

An ſoli diligunt uxores? ———

Sumitur & pro verbo ἔφη, *dixit:*

Dixit, & nigris ſuperciliis annuit Saturni filius.

Cum ſpiritu vero tenui & accentu gravi, notat particulam disjunctivam:

Aut bene, aut male. ———

Aliquando quidem ponitur pro εἰ conjunctivo:

Neque in ſermone verbis peccans, etſi ætate poſterior eſſet.

Aliquando vero ſuperabundat:

Sed cur tandem me hæc ſingula percontamini?

τίθεται. Etymologus habet, ἀντὶ τοῦ συναπτικῆς τοῦ ΕΙ τίθεται. Lexicon Manuſcriptum Sangermanenſe ſic interpretatur: ἢ ἀντὶ τοῦ εἴπερ. Ex εἰ in ε facilis lapſus. Verſum ſic certe legit & ſcripſit Apollonius:

Οὐδ' ἀφαμαρτοεπὴς, ἢ κ̣ γένει ὕστερ̣ον ἄλλων.

ἢ pro vulgari εἰ eſt varians Lectio.

7 Οὐδ' ἀφαμαρτοεπής. Il. Γ. 215.

8 Ἀλλὰ τίη μι. Il. Κ. 432. Lege ἐμέ. Mihi vero hîc τὸ Η ſuperabundare non videtur; ſed ex eo hunc quaſi colorem trahit oratio: *ſed cur tandem, quare ergo, cur nam igitur?* Nullam prorſus in totâ Linguâ Græcâ particulam ſuperabundantem & omnino ſenſui inutilem eſſe cenſendam.

9 Διεξερέεσθαι. In. Hom. διεξερέεσθε.

δασυνόμενον δὲ ☾ ὀξυτονούμενον ἄρθρον προτακτικὸν δηλοῖ

Ἡ δ' ἑτέρη [1] θέρεϊ προρρέει εἰκυῖα χαλάζῃ

δηλοῖ δὲ καὶ ἄρθρον ὑποτακτικόν.

——— Ἡ μυρί' Ἀχαιοῖς. [2] ———

δασυνόμενον καὶ ψειλούμενον ἄρθρον ὑποτακτικὸν δηλοῖ.

Ἦ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. [3] ———

καί.

Ἦ ἔπι [4] πόλλ' ἔπαθον Δαναοί. ———

καὶ ἀντωνυμίαν δὲ σύναρθρον ἤτοι τρίτου προσώπου.

Ἦ πως [5] ἱμείρετο [6] ψιλαφᾶσθαι φιλότητι.

Ἥβης. Σημαίνει μὲν καὶ τὸ ἀκμῆς. [7] σημαίνει καὶ τὴν Θεάν.

——— Πότνια Ἥβη. [8]

Ἡγάθεον. Ἅγιον θεῖον.

Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον. [9] ———

Ἡγηλάζει. Ἄγει.

——— Πάγχυ [10] κακὸς κακὸν ἡγηλάζει.

Ἡγίνεον. Ἧγον.

Ἡγίνεον [11] καὶ ἄσυ. ———

---

[1] Ἅ δ' ἑτέρη. Il. X. 151. Ubi προρέει, pro προρρέει.

[2] Ἅ μυρί' Ἀχαιῖς. Il. A. 2.

[3] Ἦ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. Hîc memoriâ lapsus est Apollonius. Nusquam in Hom. legitur,

Ἦ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. —

Sed Il. A. 162.

[4] Ὦ ἔπι πόλλ' ἔπαθον. Il. Z. 67.

[5] Ἦ πως. Extat hic versus Il. Z. 163. Ubi pro ἦ πως legitur ἤ πως. Sed potius Nisi forte hîc ἦ non referatur ad γέρας, sed ad concubinam quæ erat præmium; & tunc esset varians Lectio.

Cum ſpiritu autem aſpero & accentu acuto articulum præpoſitivum indicat:

Hic vero alter æſtate defluit ſimilis grandini.

Notat & articulum poſtpoſitivum:

——— *Quæ ſexcenta Græcis.* ———

Cum ſpiritu aſpero & accentu circumflexo deſignat articulum poſtpoſitivum:

Pro quâ multum laboravi. ———

Et:

Pro quâ multa paſſi ſunt Græci. ———

Et pronomen copulativum in tertiâ perſonâ:

Si quâ tandem viâ deſiderio tangi poſſet ſecum coeundi.

[6]Ηβης. Aliquando quidem ſignificat vigorem ætatis; aliquando vero Deam:

——— *Veneranda Hebe.*

[7]Ηγάθεον. Valde divinum:

Perſequebatur per valde divinum Nyſſeium. ———

[8]Ηγηλάζει. Ducit:

——— *Omnino malus malum ducit.*

[9]Ηγίνεον. Ducebant:

Ducebant per urbem. ———

---

hîc reſpexit Apollon. verſum ſequentem, ubi habetur ἦ χροιῇ.

6 Ἰμείρελε. Pro ἰμείρελε, lege cum Homero ἰμείρασθε ob metrum.

7 Ἀχμῆς. Poſt τὸ ἀχμῆς aliquid omiſſum; fortaſſe ὠθ@. A quibuſdam derivatur ex Hebr. אב *eb* viror, flos, & Chald. fructus recens, אביב ſpica viridis, &c.

8 Πότνια Ἥβη. Il. Δ. 2.

9 Σοῦ..... Νυσήϊον. Il. Z. 133. Lege Νυσηΐον.

10 Πάγχυ. Od. P. 217.

11 Ἠγίνεον. Il. Σ. 493. Ubi legitur ἀνὰ pro κατά.

Ἠγνόιησεν. [1] Ἠπείθησεν.

Ἠδέ. Σύνδεσμος [2] τῷ καί·

Ἡ μὲν [3] ἐνὶ πτολέμῳ. ———

Ἤδη. Τοῦτο ἀόριστον ἢ χρονικὸν [4] δηλοῖ. ὅτε μὲν οὖν παρωχημένου·

Ἤδη γάρ [5] ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἠέριος ὑμῖν.

ὅτε δὲ ἐνεστῶτος·

Ἤδη οὖν νῦν [6] μοι τόδ' ἐεικοστὸν ἔτος ἐστίν.

ὅτε δὲ μέλλοντος·

Ἤδη λοίγια [7] ἔργα. ———

Ἧδος. [8] Ὠφέλημα·

——— Οὐδέ τι δηΐοις [9]

Ἑστηῶς ἔσεται ἧδος. ———

Ἠέ. Βαρυτονουμένης τῆς προτέρας, σύνδεσμος ἀποζευκτικὸς γίνεται·

Ἠὲ ἀφιεμῆξαι [10] κοῖλον δόρυ νηλεῖ χαλκῷ,

Ἠὲ καὶ πέτρῃσιν βαλέειν. ———

---

[1] Ἠγνόιησεν. Respexit versum Iliadis Il. B. 807:

—Ἔκλυε δ', ἔστι θεὸς ἔπος ἠγνοίησεν.

[2] Σύνδεσμος. Male edidit Montfauconius, σύνδεσιν. Deceptus fuit compendio litterarum sæpius tamen in hoc Codice occurrente, & ab ipso multis in locis observato. Post σύνδεσμος omissum fuit ἴσος quod sic restitue: σύνδεσμος ἴσος τῷ καί. Sic se habent versus Homerici quorum initium tantum indicat Apollonius:

Ἡ μὲν ἐνὶ πτολέμῳ, ἡδὲ ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ,
Ἡ δὲ οὐ δαήθη. —

[3] Ἡ μέν. Il. Δ. 258.

[4] Χρονικόν. Hoc quoque de νῦν observavit Etymol. & post eum Mauſſacus & Henricus Stephanus. Docuerat Heraclides in suâ Prosodiâ universali, τὸ νῦν pro præsen-

Ἠνοίησεν. Non paruit.

Ἠέ. Conjunctio æqualis τῇ καί:

Et tum etiam in bello. ———

Ἦδη. Hoc infinitum & finitum tempus notat. Etenim pro præterito sumitur:

Jam enim olim ego cum fortioribus quam vos estis.

Et pro præsenti:

——— *Jam enim ei vicesimus annus est.*

Et pro futuro:

Jam pernicioſa opera. ———

Ἦδος. Utilitas:

——— *Neque ulla convivii*
Boni erit utilitas. ———

Ἦέ. Quum prima syllaba accentu gravi notatur, est conjunctio disjunctiva:

Aut discindere cavum lignum sævo ferro,
Aut de rupe dejicere. ———

---

ti præterito & futuro accipi posse; νυνὶ vero ad solum præsens restringi. Et annotavit Henricus Stephanus τὸ νῦν idem esse quod τοτέ; idque Plutarchi loco ex vitâ Fabii allato comprobat. Sic dixerat Demosthenes in Oratione *pro coronâ*: νῦν τοτέ γε. Sic apud Latinos Terentius dixit:

Idem Menandri phasma nunc nuper dedit.

8 Ἤδη γάρ. Il. A. 260.

6 Ἤδη γὰρ νῦν. Od. T. 222. Sic lego versum cum Homero:

— Ἤδη γάρ οἱ εἰκοστὸν ἔτος ἐστίν.

7 Ἤδη λύγια ἔργα. Il. A. 573. Ubi vulgo ἦ δὴ pro ἤδη.

8 Ἥδε. Alii scribunt cum spiritu tenui ἧδε.

9 Οὐδέ τι δαιτός. Il. A. 576.

10 Ἠὲ ἁλαλκήσει. Od. Θ. 507.

ἀδιαπωμφύης δὲ τ' προτέρας, ἀποῤῥηματικὸς [1] σύνδεσμος γίνεται, οἷον·

Ἦ ἀδὶ [2] πτόλιος μαχεώμφοι; ———

Ἠερέθονται. [3] Διασείονται.

Ἠερίη. [4] Ὀρθρία, πρωϊνή. ἠέριαι· πρωϊναὶ, ὀρθριναί.

Ἠεροειδέα. Μέλανα, ἠεροειδῆ.

Ἠεροφοῖτις Ἐρινύς. [5]

Ἠεροφώνων. Τὸν ἀέρα πληρούντων φωνῆς.

Ἤθεα. Τὰς συνήθεις τόπους.

Ἠθεῖε. [6] Προσφώνησις φιλοφρονητικὴ νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον ἀδελφόν.

Ἴϊα. Ὅτε μὲν τὰ τῶν ἀλόγων ζώων καθ' ὁδὸν βρώματα·

Θώων, [7] πορδαλίων τε, λύκων τ' ἴϊα πέλονται.

ὅτε δὲ τὰ ἄχυρα·

Ὡς δ' ἄνεμος [8] ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξει.

ὅτε δὲ τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐφόδια·

——— Ἐν δὲ κῆ [9] ἴϊα

Κωρύκῳ. ———

καί·

Δεῦτε φίλοι, [10] ἴϊα φερώμεθα. ———

---

[1] Ἀποῤῥηματικός. Sic in Hes. ubi recte emendat Kusterus ἀπορηματικὸς, *dubitativa*, ab ἀπορεῖν *dubitare*. Sic supra, ubi dixit H cum spiritu tenui & accentu circumflexo esse conjunctionem ἀποῤῥηματικὸν, legendum est ἀπορηματικόν; ut habet Etymologus qui τὸ ἦ vocat ἀπορηματικὸν σύνδεσμον.

[2] Ἦ περί. Od. Ω. 113. Forsan legendum ἦε, ut sibi constent Hes. & Apoll. qui unâ voce affirmant τὸ ἦε primâ gravi notatâ esse conjunctionem disjunctivam; at τὸ ἦ primâ circumflexâ esse conjunctionem dubitativam: & tamen sive ipsi, seu potius ipsorum Librarii, ἦε scribunt conjunctionem illam dubitativam, quam ἦ scribendam esse contendunt. At in versu præcedenti ἦε κατὰ πεῖρατα βάλλειν, stare non potest ob metrum τὸ ἦε, & in ἦ mutandum est.

[3] Ἠερέθονται. Il. Γ. 108:

Αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται.

At

At primâ circumflexâ, ἦ est conjunctio dubitativa; quale hoc:

An pro urbe pugnantes? ——

Ἠερέθονται. Agitantur.

Ἠερίη. Matutina, summo mane surgens. Ἠέριαι: matutinæ, summo mane surgentes.

Ἠεροειδέα. Obscurum, nigrum.

Ἠεροφοῖτις Ἐρινύς. In aere errans Erynnis.

Ἠεροφώνων. Auras voce suâ replentium.

Ἤθεα. Loca consueta.

Ἠθεῖε. Compellatio amica junioris ad fratrem natu majorem.

Ἤια. Aliquando quidem brutorum in viâ esca:

Cervariorum, leopardorumque & luporum escæ fiunt.

Aliquando & paleæ:

Ut cum ventus vehementer spirans palearum acervum dissipat.

Nonnunquam vero hominum commeatum significat:

——— *Viatica autem*

In perâ. ———

Et:

Adeste amici, viatica feramus. ———

Quod Hes. explicat: μετέωροι εἰσὶν, εἰς ἀέρα ἄιρονται. Etymologus Magnus: ἀιωρῶνται, ἀθροίζονται, πλανῶνται, ἀμφισείονται, ὅτιον ἐπηρμένοι, καὶ οἱ ἀστήρικτοι εἰσίν.

4 Ἠερίη. Il. A. 497:

Ἠερίη δ' ἀνίσχε μέγαν ἀρανὸν ἄλυμπόν τε.

Et Il. Γ. 7. de gruibus:

Ἤεριαι δ' ἄρα ταί γε κακὴν ἔριδα προφέρονται.

Quod vulgo vertitur, *aeriæ*.

5 Ἠεροφοῖτις Ἐρινύς. Omissa est glossa. Hes. habet: Ἡ ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶσα, ἢ ἀέρα ἠμφιεσμένη, ἢ ἀοράτως φοιτῶσα, ἢ ἀερόπλανον· οἱ δὲ, ὅτι ἐν Ἅιδου, ἐν σκοτίᾳ. In Sangermanensi Lexico Manuscripto legitur: ἡ ἀοράτως ἐρχομένη κατὰ τὸν ἀέρα.

6 Ἤθεῖε. Hoc vocabulum in hoc sensu usurpatum fuisse docet Lexicon Photii Manuscriptum ab Alberti laudatum.

7 Θόων. Il. N. 103.

8 Ὡς δ' ἄνεμος. Od. E. 368. Ubi legitur τινάξῃ pro τιναξει.

9 Ἐν δὲ καὶ ἤια. Od. I. 212.

10 Δεῦτε φίλοι. Od. B. 410.

Ἤκα. Πραέως. ἡσύχως.

Ἤκα [1] πρὸς ἀλλήλας. ———

Ἤκαχεν. Ἐλύωησεν.

Ἤκιστος. Ἐλάασων.

Ἤκισ@ [2] δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν. ———

Ἠλακάτη. Ὁ μὲν Ποιητὴς ἀπὸ τ῀ τ῀ γυναικείων ἔργων νομίζει τίθησι τὴν εἰλακάτην. [3] ἐργαλεῖον γάρ τι ἐστὶν τ῀ν ἐριούργων γυναικῶν.

Ἠλακάτη [4] τετάνυσο ἰοδνεφὲς εἶρ@ ἔχουσα.

καὶ [5] ὀθετέρως.

Ἠλάκαθα [6] στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα. ———

καί.

Τῇ δὲ παρ' ἠλάκαθα στρωφαλίζεται. [7] ———

Ἤλασαν. Ἔσκαψαν. ὅπου δὲ τ῀.

——— Τάφρον [8]

Ἤλασαν, ———

ἀντὶ τ῀ ὤρυξαν. ὅτι γὰρ ἔλάσαι, ὃ ὅτι ἐκ χειρὸς πατάξαι. ἢ ὁ σκάπτων δὲ ἐκ χειρὸς πάσσει. [9]

Ἠλάσκουσαι. Περὶ τ῀ αὐτὸν ἡγούμενοι [10] τόπον. ἀπὸ τούτου ἡ

---

[1] Ἤκα. Il. Γ. 155.

[2] Ἤκισ@. Il. Υ. 531.

[3] Εἰλακάτην. Lege ἠλακάτην. Est instrumentum fœmininum. Nam, ut ait Theocritus in aureo ἠλακάτας Idyllio, quemadmodum vocat Tanaquil. Faber ad *Concionatrices* Aristophanis:

Γλαυκᾶς, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δᾶρον Ἀθανάας,
Γυναιξὶ νόσ@ οἰκωφελείοισι σὸς ἐπῆλθ@.

Post ἀπὸ τ῀ δ῀ γυναικείων ἔργων νομίζει deficit nomen substantivum fœmininum, quod puto esse συνηθείας.

[4] Ἠλακάτη. Od. Δ. 135.

[5] Ὀυδετέρως. Sic ἠλακάτη & ἠλάκαθα distinguuntur a Grammaticis: Ἠλακάτη est colus; & ἠλάκαθα sunt τὰ περὶ τὴν ἠλακάτην ἔρια.

[6] Ἠλάκαθα. Od. Ζ. 53.

[7] Τῇ δὲ.... στροφαλίζεται. Od. Σ. 314. Lege στροφαλίζεται. Notavit quoque Hes.

[7]Ηκα. Placide, tranquille :

Placide inter se. ——

[8]Ηκαχεν. Tristitiâ affecit.

[9]Ηκιστος. Nimis parvus :

Nimis parvus erat ad agendum. ——

[1]Ηλακάτη. Poeta inter consueta mulierum opera ponit colum. Est enim instrumentum mulierum lanificium exercentium :

Colus extensa erat violaceam lanam habens.

Et in neutro :

Lanas versans purpureas. ——

Et :

Apud illam vero lanas versate. ——

[2]Ηλασαν. Foderunt ; ut in hoc loco :

—— *Fossam*

Foderunt. ——

[3]Ηλασαν hîc est pro ὄρυξαν. Etenim ἐλάσαι proprie est manu percutere ; & hoc facit fossor.

[4]Ηλάσκουσαι. In eumdem locum coactæ. Hinc & verbum

---

hanc vocem ἐν συνθέτῳ, *id est*, compositam, notare telum. Unde Ἄρτεμις dicitur Il. Υ. 70. χρυσηλάκατος κελαδεινὴ, *id est*, ἡ τὸ χρυσῆν βέλος ἔχουσα.

[8] Τάφρον. Il. Μ. 6.

[9] Παῖμα. Certe vocabulum corruptum. Legendum putem παίει. Habet Hes. Ἐλάσαι. Τὸ ὀκ χειρὸς πλῆξαι. In Apoll. pro ἐπὶ γὰρ ἔ ἐλάσαι, mallem λὰπ γὰρ ἔ ἐλάσαι.

[10] Ἠγέρθαι. Saltem ἠγέρθαι legendum est, cum sit fœmineum, τὸ ἠλάσκεσθαι. Sed mallem ἀγόρθαι quod sensui melius respondet. Extat enim Il. Ν. 104. de cervis fugitivis :

Ἄυλως ἠλάσκεσθαι, ἀνάλκιδες, ἐσθλὴ ἐπὶ χάρμῃ.

quod Hes. interpretatur in vocem ἠλασκάζει : περὶ τὸ αὐτὸν ἐιλέρθαι τόπον. At vero ἠλασκάζει reperitur Od. I. 457 :

Εἰσᾶν ὅππη κεῖνος ἐμὸν μετὰ θυμὸν ἠλασκάζει.

τὸ ἠλασκάζει.

Ἠλάστεον. Ὠρηίζοντο.

——— Ἠλάστεον [1] δὲ Θεοί. ———

Ἠλεέ. Μάταιε.

Μαινόμενε, φρένας ἠλεέ. [2] ———

Ἠλέκτωρ. Ἐπιθετικῶς [3] ὁ ἥλιος, ἤτοι ὁ λαμπρός· ὡς καὶ τὸ τῶ ἠλέκτρου ὑσίαν, ὡς ἔ φησιν·

Ἠλέκτωρ [4] ὑπολάμπεθ'. ———

ἢ οἷον ἀλέκτορος, ὁ λέκτρων μέτοχος· ἢ ὅτι ἡμᾶς ἐκ τῶν λέκτρων ἀνίστησι.

Ἠλέυμενος. [5] Περὶ τὸ αὐτὸν τόπον ἐκκλίνων.

Ἠλίβατος. Ὑψηλή· ἐφ' ἧ ὁ Ἥλιος πρῶτον βάλλει.

Ἤλιθα. Ἀθρόως καὶ χύδην·

——— Ἤλιθα [7] πολλή.

Ἠλιτόμηνον. Οἱ τὰ [8] ἁλιτόντα τῶν ἠθῶν [9] ἐν τῇ κυήσει μηνῶν, ὅ ἐστιν ἐκπαρθενεύσαντα. [10]

Ἤλυξεν. Ἐξέκλινεν, ἐξέφυγε.

Ἠμαθόεντος. Ἤτοι τὸ ἄμαθον πολλὴν ἔχοντος, ἐξ οὗ ὁ

---

[1] Ἠλάστεον. Il. O. 21.

[2] Μαινόμενε, φρένας ἠλεέ. Il. O. 128. In Homero legitur & legendum est ob metrum, ἠλέ. Nam idem sunt ἠλεὸς, ἠλὸς, ἀλεὸς, ἠλαὸς, ἄλιος, ἀλαὸς; & ἠλίθιος; quæ omnia quibusdam deducuntur ex לָלָה *insanire*.

[3] Ἐπιθετικῶς. Videsis Præstantissimam Hesychii Editionem p. 1622, ubi hæc verba ab Alberti sub nomine Photii laudantur.

[4] Ἠλέκτωρ. Hæc nusquam in Homero. Fortasse corrupta sunt ex illo versu qui legitur Il. Z. 513. & ab Etymol. in ἠλέκτωρ affertur:

Τοὔχεται παμφαίνων, ὡς' ἠλέκτωρ ἐβεβήκει.

[5] Ἠλεύμενος. Hoc nusquam in Homero. At ἀλεύμενος Il. E. 444. O. 223. ac Y.

ἡλιακάζει, id est, *fugit.*

Ἠλάστεον. Irascebantur:

——— *Ægre autem ferebant Dii.* ———

Ἠλεέ. Stulte:

Furiose, mentibus stolide. ———

Ἠλέκτωρ. Epithetum Solis. Sic dicitur fulgidus ob electri naturam de quo ait:

Electrum fulgebat. ———

Aut quasi ἀλέκλιτος, *id est*, expers lecti; aut quod nos e lecto jacentes erigat.

Ἠλεύμενος. Circa eumdem locum declinans.

Ἠλίβατος. Alta; quam primam Sol radiis suis ferit.

Ἤλιθα. Affatim & copiose:

——— *Affatim multa.*

Ἠλιτόμηνον. Quasi ἀλιτοῦλα, *id est*, fœtum immaturum, aberrantem a justis partûs mensibus.

Ἤλυξεν. Effugit, declinavit.

Ἡμαθόεντος. Aut arenam plurimam habentis; unde intel-

---

281. & passim ἡλοῦλο.

6 Βάλλει. Hesychius habet: ἦν ἡλιος πρῶτον βάλλει. Alberti mavult legere, ἐφ' ἣν ἡλιος πρῶτον βαίνει seu ἐάλλει. In Etymologo: ὅτε πρῶτον ὁ ἥλιος βαίνει. Lexicon Manuscriptum Sangermanense explicat: ὑψηλή· ἐφ' ἣν πρῶτον ὁ ἥλιος ἀφ' τὸ ὕψος βαίνει. Aliquando & profundum significat; ut & Stesichorus, teste Hes. & Etymol. Τάρταρον ἠλίβατον vocant; & Euripides in Hippolyto dixit, ἠλιβάτοις κεύθμωσιν.

7 Ἤλιθα πολλά. Od. E. 483.

8 Ἐλεγον. Legerem ἔλεον.

9 Ἠθῶν. Mallem ἠθάδων. Sangermanense Lexicon Manuscriptum habet: τὸ ὄξυ μῆνα γεννηθέν. Vide Etymol.

10 Ἐνημαρληκότα. Lege ἐξημαρληκότα.

πιδυεῖς δοίητο τέκνον. ἢ παρ' ἃς μὴ ὁ μαθοεις [1] πο-
ταμός.

[2]Ημαρ. Ἡμέρα.

Ἡμιάτιαι. Δι' ὅλης τ[3] ἡμέρας.

Ἡμερίς. Ἄμπελος.

Ἡμερὶς ἠεώωσα. [2] ———

ὁ δὲ Αἰσχίων, ἀπὸ τῆς ἡμερῶν ἡμᾶς.

Ἡμιπέλεκκα. Τὰ μὲν ἀμφίστομα. πελέκεις [3] γὰρ ἑκάτερα λέγουσι τὰ ἀμφίστομοι.

Τεῦχρος [4] δ' ἡμιπέλεκκα φέρεν κείλας ὅτι πῆας.

Ἡμιτελὴς. Ἤτοι καθ' ὃν δεῖ τρόπον ἔδει τὰ τέλεια τὰ συμπληρώματα καὶ συγκυρήματα τῷ γάμῳ συντελεσθῆναι, ἢ καθ' ὃν ἔστι ἐφ' ἑκάστης κλισίνης. τέλειος [5] γὰρ ὁ γάμος, ὁ γνήσιον τέκνων ποι-

---

[1] Μαθόεις. Lege Ἄμαθ⊙, ut habet Hesychius. Vide Etymol. & Strab. l. 8. Est epithetum urbis Pyli. Od. A. 93: Πύλον ἠμαθόεντα. Alii quoque teste Hes. derivant ἀπὸ Ἠμάθου ἥρω⊙. Posset quoque simpliciter legi pro μαθοεις, ἠμαθοεις; ita ut generaliter intelligatur de quâlibet urbe præter quam fluit fluvius secum arenas convolvens.

[2] Ἡμερὶς ἠεώωσα. Od. E. 69.

[3] Πελέκεις. In Homero hæc oppositio reperitur:

Ἀξὶ δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δίκα πάλλε ἄμαρτε,
Τεῦχρο⊙ δ', &c.

Hes. explicat ἡμιπέλεκκα, τὰ μὲν ἑκατέρωθεν ἰσομεγέθη; ut Sangermanense Lexicon Mss. αἱ μαίσεμαι ἀξιναί.] Idque notatu dignissimum observat Hes. τὸ δεκάεσσι, πέλεκυς καλεῖται ὑπὸ Παφίοις.

[4] Τεῦχρο⊙ δ'. Il. Υ. 883.

[5] Τέλει⊙. Sic, teste Polluce, γάμο⊙ dicitur τέλει⊙, ὡς πρὸς τὸ βίου τελῶν τὸ ἄπρακτον. Hinc in Pindari Nemeorum decimâ Juno dicitur, τελεία μήτηρ, idem quod Latine pronuba Juno. Maritus quoque dicitur ἀνὴρ τέλει⊙ passim apud Poetas. In Æschyli Agamemnonis loco nunquam antea intellecto, & summis Criticis intacto, extat versu 976, ubi insidiosa Clytemnestra reducem Agamemnonem sic alloquitur:

— Σὺ μέλλοι⊙ δωματῖται ἐξίσω,
Θάλπο⊙ μὲν ὡς τὸ χειμῶνι σπαράγνοις μολών.

quod clarius luce. Sed deinde addit:

Ilgitur pedestris locus : aut præter quem fluit fluvius secum arenas convolvens.

'Ημερ. Dies.

'Ημαται. Per totum diem.

'Ηλυπτε. Vitis :

Vitis pubescens. ——

Sic dictus quod nos cucurri, secundum Aplonis sententiam.

'Ημιμαλλεα. Quæ non sunt ex utrâque parte acuta ; nam quæ ex duplici parte ferium, vocantur ἀμφίστομοι :

Tenuit autem securis una tantum parte scindentes portavit concavas in naves.

'Ημιτελης. Aut in quâ domo nondum omnia ædificia & matrimonio convenientia perfecta sunt. Aut in quâ nondum sponsus nomine patris vocatus fuit ; tunc enim domus

---

'Ομως μάλιστα Ζεὺς τ' ἀπὸ ἰσόθεον τιμᾶσι
'Ομως, τοῦ ἥδη ἔργον ἐν δόμοις πέλει,
'Ἀνδρὸς πόσις δίκαι' ἀποστομοῦσθαι.
Ζεῦ. Ζεῦ τέλειε, τοὺς ἐμοὺς ὄρους τέλει.

Quod versatur nullo sensu : sed cum Jupiter ex aquâ accipiat unum ducens vaticinium præbet, tum pars frigus in domo primum appetere incipit, quamvis maritus in domo sit. Jupiter, Jupiter perficiet, mea vota perfice. Ex vinculâ interpunctione oritur obscuritas. Post δόμοις nolo punctum, non virgulam ; & post δίκαι' ἀποστομοῦσθαι neque punctum neque punctum inserenda sunt. Unde hæc sensus exurgit : *Sed cum Jupiter*, &c. *nunc jam primum in domo frigus appetere incipit.* Deinde difficultate motus hæc secum Clyt. temnestra perlustrat : *Quem maritus meus tandem redux adsit, o Jupiter perfector, (seu pacias conjugii præses) mea vota perfice.* Gaudet multa occultionem dudum expetitam accumulatam, quam abstinentem interimere non poterat. Verbis ambiguis utitur, quemadmodum & in quodam Electræ Sophoclis loco, suâ filiâ præsente, metuit, ut ait Juvenalis, aperto vivere voto. Lusus est vocum inter ἀνδρὸς πόσις, Ζεῦ τέλειε, & τέλει. Deinde addit :

Μάκαρ δὲ τις σὺ τῶνδε δωμάτων τελῶν,

quod quid sit non explicat quidem, sed tamen cernitur. Vide Timæum, & ad eum Clar. Ruhnkenium in vocem ἀμφίστομα.

δεξάμβων.

Καὶ δόμος [1] ἡμιτελής· ἢ δ' ἔπλανε Δάρδανος ἀνήρ.

ὡδὲ τοῦ Πρωτεσιλάου λέγει, δόμος ἡμιτελής.

Ἡμιονες. Ἀκοντισμά. καὶ ἥμαλα, τὰ ἀκοντίσματα·

Ἦλ' ὅσον [2] δυνάμει τε καὶ ἥμασι ἕπλευ [3] ἄριστος.

Ἥμισε. Ἐκλίθη· ὀξὺς δὲ τὸ πεσεῖν δηλοῖ. ἐπὶ δὲ μόνου τοῦ κλιθῆναι·

——— Ἐπὶ τ' ἠμύει [4] ἀσαχύεσσιν.

Ἦν. Ἐὰν δασέως ἢ ὀξέως, ἤτοι ἄρθρον ὑποδακτικὸν, ἢ σύναρθρον ἀντωνυμίαν τρίτου προσώπου·

Γυψὶ δὲ ἢ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων

Ἦν ἄτην. ———

ψιλούμενον δὲ καὶ περισπώμενον, τὸ ὑπῆρχεν δηλοῖ.

Ἤνοπα. Τὸν δυσαῆτο θάλαμον [6] ὀξὺ λαμπρότητα, οἷον ἄνοπα. ὡς τὸ χαλκὸν ἤνοπα λέγειν εἰώθεν.

Ἤπειρος. Ποτὲ μὲν εἰς ἄπειρον διήκουσα γῆ καὶ μὴ νῆσος, οἷον·

——— Ἐριβώλακος [7] ἠπείροιο.

---

1 Καὶ δόμος. Il. B. 701.

2 Ἦλ' ὅσον. Il. Φ. 891. Lege ὅσσον, ob metrum.

3 Ἕπλευ. Est imperfectum positum pro præsenti πέλῃ; quod quidem apud Græcos usitatissimum est. Sic Il. A. 418:

Νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων

Ἕπλεο. —

Et X. 281:

— Ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων.

Et Il. I. 54:

— Μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλου ἄριστος.

& Π. 29:

— Σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλου Ἀχιλλεῦ.

Et Φ. 69:

— Ἐμεῖο λελακυῖος ἔπλου Ἀχιλῆος.

Sic apud Horat.

Non tu corpus eras *sine pectore*, —

pro *es*. Et:

Nunc est bibendum.... nunc saliaribus
Ornare pulvinar Deorum
Tempus erat *dapibus, sodales.*

Sic quidam explicant & hoc:

dicitur

dicitur ἤλασεν, quum in lucem ſuſceptos recepit infantes :

Et domus imperfecta : hunc autem interfecerat vir Trojanus.

De Proteſilao loquitur, & ejus domum vocat imperfectam.

Ἥμονες. Jaculatores ; & ἵεμαται jaculationes :

Et ut viribuſque & jaculandi arte es præſtantiſſimus.

Ἥμυσε. Inclinatus fuit ; unde notat & cadere. Uſurpatur & pro ſolummodo inclinare, ut :

——— *Et incumbens inclinat ariſtas.*

Ἥν. Cum ſpiritu aſpero & accentu acuto eſt articulus poſtpoſitivus, aut pronomen articulo copulatum tertiæ perſonæ :

Cognoſcat autem & Atrides late dominans Agamemnon Suam culpam. ———

Cum tenui vero ſpiritu & accentu circumflexo ſignificat idem quod ἦεν, *id eſt*, fuit.

Ἤνοπα. Cujus aſpectus ob ſplendorem vix ſuſtineri poteſt ; quaſi ἄνοπα, *id eſt*, qui non poteſt aſpici. Sic æs vocare ſolet.

Ἤπειρος. Aliquando quidem terra in immenſum pertingens, nec inſula, quale hoc :

——— *Gleboſæ continentis.*

Sed nunc non erat *his locus*, — ubi *erat* pro *eſt* poſitum volunt.

4 Ἐπί τ' ἠμύει. Il. B. 148.

5 Γυαλὸν δέ. Il. Π. 274.

6 Δυσαγλο θάλμιλον. Optime corrigit Alberti δυσαγλοφθάλμιλον, quâ voce, ut plurimis, carere Lexica obſervavit. Exulant enim ex omnibus Lexicographis editis infinitæ voces prorſus ignotæ, quæque multum negotii faceſſerent, ſi novi eruerentur & publici juris fierent autores. Linguæ Græcæ quamvis ampliſſimæ, in arctis tamen, pro ſuâ priſtinâ copiâ, cancellis circumſcriptæ magna pars in Codicibus Mſſ. conſepulta jacet ; ejuſque fines latiſſime proferrentur, ſi in lucem prodirent tot tamque utilia Gloſſaria, quæ paſſim blattis tineiſque permittuntur.

7 Ἐριθώλακα. Od. N. 235.

καταχρησικῶς δὲ, πᾶσα γῆ.

Ἠπεροπέυει. Ἐξαπατᾷ τὰς φρένας.

Ἠπιόδωρος. [1] Ἤπια καὶ προσηνῆ δωρεμένη, καὶ τὰ παιδοτροφίαν.

Ἠπύει. [2] Φωνεῖ· ἀφ' οὗ καὶ ἠπύτα [3] κῆρυξ, ἀντὶ τοῦ φωνητής. καὶ βριήπους, ὁ φωνητικὸς καὶ μεγαλόφωνος.

Ἤραρον. Ἥρμοσαν.

Ἤρι. Πρωΐας·

Ἀλλὰ μάλ' [4] ἦρι νέοντας. ———

Ἠριτένεια. Ἤτοι ἡ τὸ ἦρι γεινῶσα, ἢ ἐν τῷ ἦρι γεινομένη.

Ἤρικε. Διεχίαθη, διερράγη.

Ἠρίον. Τάφος·

Φάσσονται [5] Πατρόκλῳ μέγα ἠρίον. ———

Ἠρώων. Πάντες οἱ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἥρωες ἐκαλοῦντο.

Ἠρώησαν. Ἀνεχώρησαν·

——— Αἱ δ' ἠρώησαν [6] ὀπίσσω.

Ἠρτύνετο. [7] Καθηρτύνετο, ἡτοιμάζετο.

Ἧς. Τοῦτο ἄρθρον ὑποταικτικὸν καὶ σύναρθρον ἀντωνυμίαν. [8] τὸ μὴν οὖν ἄρθρον·

Ἧς τε πλείσην [9] μὴν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν.

---

1 Ἠπιόδωρος. Extat Il. Z. 251:
Ἔνθά οἱ ἠπιόδωρος ἐκυσίη ἤλυθε μήτηρ.

2 Ἠπύει. Hinc emenda Etymol. qui habet ἠπύη, φωνεῖ, pro ἠπύει.

3 Ἠπύτα, Il. H. 384.

4 Ἀλλὰ μάλ'. Od. Υ. 156.

5 Φάσσονται. Il. Ψ. 126. Lege φράσσαιτο. Vide Harpocrationem in ἠρία. Quidam deducunt hanc vocem ex ארון Hebraico. Arabice ארא arca lignea, peculiariter

Aliquando vero abusive significat omnem terram.

[5]Ηπεροπέτει. Mentem decipit.

[5]Ηπιόδωρος. Mitia & dulcia dans in puerili educatione.

[5]Ηπύει. Clamat; unde & dicitur vocalis præco. Ηπύτα hic ponitur pro φωνητὴς, *id est*, magnam vocem habens; & βριήπυτα, magnâ & altâ voce præditus.

[6]Ηραρον. Adaptaverunt.

[6]Ηρι. Mane:

Sed admodum mane venient. ——

[5]Ηριγένεια. Matutinum tempus gignens, aut mane genita.

[6]Ηρικε. Discissus, disruptus fuit.

[5]Ηρίον. Tumulus:

Designaverat Patroclo magnum tumulum. ——

[5]Ηρώων. Omnes hoc tempore heroes vocabantur.

[5]Ηρώησαν. Recessérunt:

—— *Illæ vero recessérunt.*

[5]Ηρτύνετο. Struebat, præparabat.

[6]Ης. Articulum postpositivum & pronomen articulo copulatum designat. Articulum quidem, ut:

Cujus plurimam quidem stipulam ad terram fudit ferrum.

---

feralis, vel feretrum ligneum cui impositum effertur funus.

[6] Ἀς οἱ ἠρώησαν. Il. Ψ. 433.

[7] Ἠρτύνετο. Il. B. 55. & K. 302: — Πυκινὴν ἠρτύνετο βυλήν.

[8] Ἀνσωμείαν. Omissum est verbum ἐγλοῖ.

[9] Ἣς τε πάλαισην. Il. T. 222.

τὴν δὲ ἀντωνυμίαν·

Ὡς ὐδὲν γλύκιον [1] ἧς παῖρίδῳ ὐδὲ τοκήων.

Ἥσατο. Ἤθη.

Ἧστην. [2] Ἀντὶ τοῦ ἐκαθέζοντο, ἢ ἀντὶ τοῦ ἦσαν.

Ἦτοι. Καθ' Ὅμηρον ἰσοδυναμεῖ τῷ μὴν συνδέσμῳ· [3]

Ἦτοι ὅγ' ὡς [4] εἰπών. ———

ὡδὲ δὲ ἡμῖν ἢ ἄλλοις ποιηταῖς, ἀμφιζευκτικῷ συνδέσμῳ· ἤτοι στρατεύσει σημάντωρ [5] ἔσῃ κακός.

Ἡΰκομος Εὐκόμῳ. [6] Ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους, τὸ ὅλον.

Ἠΰς. Καλοκἀγαθός. ἐσχημάτισαι ἀπὸ τοῦ εὖς.

Ἠΰτε. Ὡς·

Ἠΰτε [7] πῦρ αἰθηλον. ———

Ἥφαιστος. Οἱονεὶ ἄφαιστος ὤν, καὶ στέρησιν τοῦ ἁφῆς. [8] σημαίνει δὲ τὸ Θεόν. ἀπὸ δὲ τοῦ πυρός·

Σκολάγχια [9] δ' ἄρ' ἐμασσάντες, ἐπείρεχον ἠφαίστοιο.

---

[1] Ὡς ὐδὲν γλύκιον. Od. I. 34.

[2] Ἧστην. Quum significat ἐκαθέζοντο, spiritu aspero notandum est.

[3] Συνδέσμῳ. Hîc aliquid omissum puto. Hes. sic definit quænam sit hæc conjunctio: ἰσοδυναμῶν τῷ ΔΕ· quod & ab Apollonio factum existimo; & post συνδέσμῳ, legendum δέ.

[4] Ἦτοι ὅγ' ὡς. Il. A. 68.

[5] Σημάντωρ. Locum corruptissimum sic emendo: Ἀμφιζευκτικὸν σύνδεσμον σημαίνει·

Ἦτοι στρατεύσεις, ἢ γ' ἔσῃ κακὸς....

Metro & sensu sic restituto jam vides manifesta Iambi vestigia. Itaque hunc locum existimo depromptum ex quâdam Tragœdiâ ubi exhibebatur Palamedes Ulyssem, aut ipse Ulysses Achillem, vel Philoctetem arma fugientem, ad Trojanam expedi-

Et pronomen:

Adeo nihil dulcius eſt ſuâ patriâ neque parentibus.

Ἥατο. Delectatus eſt.

Ἧστην. Sumitur pro ſedebant, aut pro erant.

Ἦτοι. Apud Homerum idem valet quod conjunctio δέ:

Et ille quidem ſic locutus. ——

Apud nos vero & cæteros Poetas, ponitur pro conjunctione disjunctivâ:

Aut in bellum ibis, aut ignavus eris. ——

Ἠΐκομος. Bene comata. Ex unâ parte totum intelligendum præbet.

Ἠΐς. Bonus & fortis. Formatur ex ἐὺς, *bonus*.

Ἤϊτε. Sicut:

Sicut ignis valde perniciosus. ——

Ἥφαιστος. Quaſi ἄφαιστος, *id eſt*, qui non poteſt tangi; ſignificat quidem Vulcanum. Sumitur vero pro igne:

Inteſtina autem verubus fixa tenebant ſuper ignem.

---

tionem adhortans.

6 Ἐυκόμοιο. Poſt εὐκόμοιο credo reponendum quod excidit vocabulum, ſcilicet, καλή. Suadent enim ſequentia: ἀπὸ ἧς ἑνὸς μέρους τὸ ὅλον, ubi ſubauditur λέγεται, ſeu νοεῖται.

7 Ἤϋτε. Il. B. 455.

8 Ἄφῃ. Etymologus habet: ἄψαυστος, παρὰ τὸ ἅπτω, ἄψω· ἔστι γὰρ πυρὸς οὐκ ἔστιν ἅψασθαι. Nugæ Græculorum. Bochartus derivat ex אב אשתא *abeſchto*, id eſt, pater ignis; Clericus vero ex אף אשתא *epheſchto*, id eſt, qui coquit in igne.

9 Σαλάγχνα. Il. B. 426.

ὁ δὲ τρόπος, μεταφυμία.

Ἤφυσε. [1] Διέκοψε.

Ἠχή. [2] Θηλυκῶς, ὁ ἦχος.

Ἠχῖ. Ὅπως.

Ἤχλυσεν. [3] Ἐσκότισεν.

Ἤψατο. Πολλάκις Ὅμηρος χρῆται τῷ ἄφασθαι, ἀντὶ τοῦ βαλέσθαι·

Ἑλανῷ ἀπολομφύλῳ. [4] ——

καί·

Ἄφαλο [5] δ' ἡμιόνῳ ταλαεργῷ. ——

ἢ δυϊκῶς, ἀφάσθην. [6]

Ἠώς. [7] Ἑως μὲν τῆς Θεᾶς·

Ἠὼς [8] δ' ἐπὶ λεχέων. ——

ἑως δὲ τῆς ὅλης ἡμέρας·

—— Ἥδε δέ μοι [9] νῦν

Ἠὼς ἐνδεκάτη ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλυθα.

ἑως δὲ τῆς πρωΐας ἕως ὥρας ἕκτης·

Ἕσπερος, [10] ἢ ἠὼς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ.

καί·

Ἦμος [11] δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς.

καί·

Ἠῶθεν [12] δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.

---

[1] Ἤφυσε. Il. N. 508:

— Διὰ δ' ἔντεα χαλκὸς
Ἤφυσε. —

quod Hes. interpretatur: διέτεμψε, ἀπήντλησεν, διέκοψεν, ἔπιεν, ἐξεφύσησεν.

[2] Ἠχή. Mœris: Ἠχὴ, Ἀττικῶς· ἦχος, Ἑλληνικῶς. Ubi vide doctissimum Piersonium & Thomam Magistrum.

[3] Ἤχλυσεν. Lege ἤχλυσεν, ut est in Hesychio & Homero Od. M. 406:

— Ἤχλυσε δ' ὄρεος ὑπ' αὐτῆς.

[4] Ἑλανῷ ἀπολομφύην. Il. Π. 9. Lege ἀπορομφύῃ.

Hæc figura vocatur metonymia.

Ἥψατο. Abscidit.

Ἠχή. Nomen fœmininum, idem quod ἠχώ.

Ἦχι. Ubi.

Ἡχάτεες. Caligabat.

Ἥψατο. Sæpe Homerus utitur hâc dictione pro ἐπιλάβεσθαι, *id est*, arripere:

Vestem arripiens. ——

Et:

Attigit autem mulam patientem laboris. ——

Et in duali numero dicitur ἀψάσθην, *id est*, apprehenderunt.

Ἠώς. Sumitur quidem pro Deâ:

Aurora autem ex lectis. ——

Et pro totâ die:

—— *Hæc autem mihi nunc*
Dies undecima postquam in Ilium veni.

Et pro matutino tempore usque ad horam sextam:

Erit, vel matutino tempore, vel crepusculo, vel meridie.

Et:

Quum autem mane geni ta apparuit roseis digitis Aurora.

Et:

Mane autem Idæus ivit concavas ad naves.

---

5 Ἄψαιο. Il. Ψ. 666.

6 Ἀψάσην. Il. K. 377.

7 Ἠώς. Attici, teste Etymologo, dicebant ἴως, Æoles ἄυως, & Iones ἠλιώτης: Dores vero, teste Eustathio, ἀώς. Vide Thomam Magistrum.

8 Ἠὼς δ'. Od. E. 1.

9 Ἠδὲ δέ μοι νῦν. Il. Φ. 156.

10 Ἔσεται. Il. Φ. 111.

11 Ἦμος. Il. A. 477.

12 Ἠῶθεν, Il. H. 381.

Θ

Θάασσεν. Ἐκάθεζε. [1]

Θαιρός. [2] Ὁ διήκων ἀπὸ τῦ ἄνω μέρυς ἕως κάτω τροφεύς.

Θαλάμη. Κατάδυσις·

Ὡς δ' ὅτε πυλύποδος [3] θαλάμης ἐξελκόμενος. [4]

Θαλαμηπόλος. Ἡ περὶ τὸ θάλαμον πολυμυία, ἤτοι ἀναστρεφομυία.

Θαλερόν. Θάλλον, οἷον ἀκμάζον. καὶ οἱ ἀκμάζοντες νεανίαι, θαλεροί.

Θαλέων. Τῶν πρὸς θάλλειν [5] ἐπιτηδείων.

Θαλεία. [6] Εὐθηνία. μεταφέρεται δὲ ἀπὸ τῦ καρπῶν.

Θάλος. [7] Πᾶν τὸ χλωρόν·

Σηκοφόρον [8] τ' ἔμπυαι, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι.

Θαλπωρή. Χαρά. ὁ δὲ Ἀττικῶν, ἡδονή. ἐστὶ δὲ τὸ χαρᾶς, ὑγιῶς. ἡ γὰρ ἀφάχυσις τῆς ψυχῆς ἀφομοίωται τοῖς θαλπομένοις. καὶ ὥσπερ τὸ ἰένεσθαι [9] ὅτι ἀφαχεῖσθαι καὶ θερμαίνεσθαι, καὶ τὸ

---

[1] Ἐκάθεζε. Lege ἐκαθέζετο. Extat Il. I. 194:

— Λιπὼν ἕδος ἔνθα θάασσον.

[2] Θωρός. Il. M. 459.

[3] Ὡς δ' ὅτε πυλύποδος. Od. E. 432. Male in Manuscripto πολύποδος.

[4] Ἐξελκόμενος. Lege ἐξελκομένοιο.

[5] Θαλέων. Τῶν πρὸς θάλλειν. Il. X. 504. de puero Astyanacte:

Ἐννῆ ἐνὶ μαλακῇ, θαλίων ἐμπλησάμενος κῆρ.

Alii explicant: *Ludicris postquam animum oblectasset.* Schol. πάντων τῶν πρὸς τὸ θάλλειν. Adde ex Apollon. ἐπιτηδείων.

[6] Θαλεία. Lege θαλίη. Il. I. 143:

Ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.

Quem versum laudat Pollux 3. 20.

[7] Θάλος. Lege θαλλός. Vide Doctissimum Ruhnkenium ad Timæum voce θαλλὸς, & Polluc. I. 237. 244.

[8] Σηκοφόρον. Lege σηκοκόρον τ'. Quidam

Θάασσεν.

Θ

Θάσσειν. Sedebat.

Θαιρός. Cardo pertingens a ſuperiori ad inferiorem partem.

Θαλάμη. Receſſus :

Ut quando polypus e receſſu extrahitur.

Θαλαμηπόλος. Quæ circum thalamum verſatur.

Θαλερόν. Virens, quaſi florens. Et florentes juvenes dicuntur θαλεραί.

Θαλέων. Quæ ad id apta ſunt ut faciant florere.

Θαλειή. Abundantiâ. Hæc metaphora ducitur a fructuum proventu.

Θάλος. Omne virens :

Cortis purgator ut ſit, frondemque virentem hædis ferat.

Θαλπωρή. Gaudium; Apion vero voluptatem explicat. De gaudio optime intelligitur : animi enim diffuſio comparatur blando calori. Et quemadmodum ἰαίνεσθαι eſt calore

---

derivant θάλος ex טל *ros*, טלה *agnus tenellus*. Apud Syros טל eſt infans, puer, adoleſcens, & טליתא eſt puella; unde Æolice apud Heſych. dicitur τέλις pro virgine nubili mox ducendâ, ſeu Nymphâ, ſeu conjuge. Poſſet θάλος & derivari ex Arab. טלע *florere, gemmare cæpit palma*; unde טלע ſubſtantive, flores, gemmæ, arboris proventus. Vide Od. p. 224.

9 Ἰαίνεσθαι. Sic in Manuſcripto; quamvis ediderit Montfauconius, ut legendum eſt, ἰαίνεσθαι. Sic in Pindari primâ Pythiacâ, primâ ἀντιστρ. Καὶ γὰρ βιατὰς Ἄρης ἰαίνει καρδίαν κώμασι; & in ſecundâ Olymp. primâ ἀντιστρ. Ἰανθεὶς ἀοιδᾷς. Quam quidem metaphoram deſumptam obſervat Joannes Benedictus a plantis & herbis quæ, cum imbribus & rore perfunduntur ac deinde ſole caleſiunt, geſtire & exhilarari quodammodo videntur.

καὶ ψυχὴν δὲ χάρειν καὶ ἀμφιμάχεσθαι [1] ἰενέσθαι [2] λέγουσι· δι' ὧν φησί·

——— Ἰδῶσά γε θυμὸν ἰάνθη. [3]

Θαλύσια. [4] Ἡ ἀπὸ τῶν καρπῶν συγκομιδῆς θυσία ἢ ἀπαρχὴ τῶν καρπίμων·

——— Ὅ οἱ ἔτι θαλύσια [5] γυναῖ' ἀλωῆς
Γὰρ [6] Οἰνεὺς ἔρεξεν. ———

Θάμνοι. [7] Οἱ ὑλώδεις τόποι·

——— Οἱ δέ τε θάμνοι [8]
Πρόῤῥιζοι πίσσουσι. ———

Θαμέες. Πυκνοί. καὶ θηλυκῶς θαμειαὶ, πυκναί. καὶ ὁπῤῥηματικῶς τὸ θαμὰ, ἀντὶ τοῦ ταχέως· [9]

——— Θάμ' ἐβάδιζε. [10] ———

καὶ τό·

——— Πάρος [11] γε μὲν ἔτι θαμίζεις.

---

[1] Διαμάχεσθαι. Nullo sensu ἀμφιμάχεσθαι; lege mecum ἀμφιχεῖσθαι.

[2] Ἰενέσθαι. Hîc quoque lege ἰαίνεσθαι.

[3] Ἰδῶσά γε θυμὸν ἰάνθη. Lege cum Homero Od. φ. 47:

— Ἰδῶσά κε θυμὸν ἰάνθης,

pro ἰάνθη. Post hæc verba in Apollonio deesse credo ultimum comparationis membrum, quod sic restituo: ἔτως καὶ θάλπεσθαι ὅτι θερμαίνεσθαι, καὶ τὸ θερμαίνεσθαι κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ χαίρειν, θάλπεσθαι λέγεται. Apud Pindarum θάλπεσθαι proprie dicitur de calore solis qui fovet & recreat. Unde in quartâ Nemeorum, prima ἀντιστρ.

— Εἰ δ' ἔτι ζαμενῆ
Τιμόκριτος ἀλίῳ
Σὸς πατὴρ ἐθάλπετο. —

Idem est ac, *si viveret*. Et in primâ Olymp. 1ª. στρ.

Μηκέθ' ἁλίᾳ σκόπει
Ἄλλο θαλπνότερον
Ἐν ἀμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον.

Unde per aphæresin τοῦ Θ in quintâ Isthm. 1ª. ἀντιστρ. format adjectivum ἄλπνιστον:

Δύω δέ τοι ζωᾶς ἄωτον
Μᾶνα τοιμάνοντι τὸ ἄλ-
πνιστον δύανθεῖ σὺν ὄλβῳ,
Εἴ τις οὖ πάσχων, λόγον ἐσλὸν ἀκούῃ.

diffundi & foveri; & in animo gaudere ac veluti lætitiâ diffundi ac foveri vocatur θάλπεσθαι, ut cum dicit:

——— *Si vidisses, gaudio diffusa fuisses;*

Sic & θάλπεσθαι quod est calore foveri, sumitur quoque pro gaudio diffundi.

ΘΑΛΥΣΙΑ. Sacrificium post comportatas fruges peractum, & primitiæ frugum:

——— *Quod non ei primitias in ubere solo*
Œneus sacrificaverat. ———

ΘΑΜΝΟΙ. Loca arboribus frequentia:

——— *Et loca arboribus consita*
Radicitus cadunt. ———

ΘΑΜΙΕΕΣ. Densi; & in fœminino θαμειαὶ, densæ. Et adverbialiter θάμα sumitur pro frequenter:

——— *Frequenter dicebatis.* ———

Et:

——— *Antea sane non frequenter veniebas.*

Hinc formatur ἔπαλπνος quod habetur in octavâ Pyth. στροφ. Ε.

— Τοῖς ὅτε νόσες ὁμῶς
Ἔπαλπνος ἐν Πυθι-
άδι κρίθη. —

4 Θαλύσια. Septimum Theocriti Idyllium inscribitur Θαλύσια. Nam, ut ait Theocritus: Τᾷ Δηοῖ γὰ ἔτυχε θαλύσια ὁ Φρασιδαμος. Et infra versu 31:

— Ἀ δ' ὁδὸς ἅδε θαλυσίας· ἢ γὰ ἐτᾶιρε
Ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δᾶῖα τελοῦντι,
Ὅλῳ ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι κῖονι μέτρᾳ
Ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.

5 Ὅ τε οἱ ἐλὶ θαλύσια. Il. Ι. 530.

6 Γάρ. Lege cum Homero γυνῷ ἀλωῆς Οἰνοδς ῥέξ'. Male edidit Montfauconius suppressis aliquot verbis: γυνῷ ἀλωῆς ἔρεξαν. Hîc γυνὸν ἀλωῆς est pingue solum, quod alibi vocat ἔθαρ ἀρούρης, & Pindarus in quartâ Pythiacâ nominat ἀργινόεντα μαστόν.

7 Θάμνοι. Vide Pollucem 5. 15.

8 Οἱ δέ τε θάμνοι. Il. Λ. 156.

9 Ταχέως. Mallem πυκνῶς, ut infra θαμινὸν pro θαμνόν.

10 Θάμ' ἐβάδιζε non invenitur in Homero; sed Il. Π. 207:

— Θάμ' ἐβάζεν, —

quod in Apollon. legendum puto. Mœris: Θαμιὰ, Ἀτθικῶς· πυκνῶς, Ἑλληνικῶς. Vide Thomam Magistrum.

11 Πάρος γε, Il. Σ. 386.

πυκνῶς ὡδοιγίνη. καὶ τὸ θαμινὸν, πυκνόν.

ΘΑΥΜΑΝΕΟΝΤΕΣ. [1]

Ἐθαύμαζεν [2] πυρὰ πολλά. ———

καί·

Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων [3] ἦεν πτόλεμόν τε μάχην τε,

ἀντὶ τοῦ θεώμενος. τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς θαυμάζειν, θεῖσθαι. [4] καὶ θεητὸς, ὁ θαυμαστός.

ΘΕΕΙΟΥ. Τῷ κεραυνίῳ πυρὸς λέγει· Θεῖον δὲ τοῦτο. ὥστε καὶ παρεκδοχὴν εἰρῆσθαι·

Ἐν δὲ θείῳ [5] πλῆτο· πέσον δ' ἀπ' νηὸς ἑταῖροι.

προσυπακουστέον δὲ, ὑπὸ τοῦ πυρός.

ΘΕΕΙΩΣΩ. [6] Καθάρω·

———[7] Ὅισε [7] δέ μοι πῦρ

Ὄφρα θεειώσω μέγαρον. ———

ΘΕΛΙΟΠΕΔΟΝ. Ὁ τόπος ἐφ' οὗ ξηραίνεται ἡ σαφυλὴ καὶ οἱ καρποί. [8]

ΘΕΙΝΑ. [9] Τὸν αἰγιαλὸν, ἀπὸ τοῦ θένεσθαι [10] τοῖς κύμασιν, ὅ ἐστι τύπτεσθαι. καὶ δὴ τοῦτον τὸν λόγον γράφοι τὶς ἂν καὶ τῶν

---

[1] Θαυμανέοντες. Omissa est glossa. Restitue ex Hesychio : θεώμενοι, ὀψόμενοι. Verbum autem θεάομαι a quibusdam derivatur ex Syr. תוא *admirari*, & θαυμάζων ex Hebr. תמה.

[2] Ἐθαύμαζεν. Lege θαύμαζεν. Legitur hic versus Il. K. 12.

[3] Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων. Il. N. 11.

[4] Θεῖσθαι. Legerem ut apud Hom. θηῆσθαι. Post hoc vocabulum addendum est λέγει, ut habet Hes. quamvis apud hunc minus pateat de quo loquatur, cum plures laudet autores, solum vero Homerum Apollonius.

[5] Ἐν δὲ θείῳ. Od. M. 417. Lege θείῃ. Ὀδμὴν ἔχει ὁ κεραυνὸς θείη, ait Hes. unde, ut jam observatum est, apud Persium dicitur Sat. 2. 25.

— Cum tonat, ocyus ilex
Sulfure discutitur sacro. —

Hoc enim significat τὸ θαμίζειν. Et θαμὰ notat densum.

ΘΑΥΜΑΝΕΟΝΤΕΣ. Spectantes:

Spectabat ignes multos. ——

Et:

Etenim hîc spectans sedebat bellumque & pugnas.

Quod nos dicimus θαυμάζειν, ille vocat θηεῖσθαι; & θητὸς apud eum est admirandus.

ΘΕΕΙΟΝ. Fulminis ignem dicit; nam hoc a Deo proficiscitur: ita ut per parecdochen dicatur:

Fulminis igne implebatur; ceciderunt que ex nave socii.

Post θεείν subintelligendum est πυρὸς, *id est*, ignis.

ΘΕΕΙΩΣΩ. Lustrem:

—— *Ferque mihi ignem*
Ut lustrem domum. ——

ΘΕΙΛΟΠΕΔΟΝ. Locus in quo siccantur uvæ & fructus.

ΘΕΙΝΑ. Littus; sic dicitur quod fluctibus θείνεται, *id est*, verberetur. Eamdem ob causam scriberet quis ϑῆνα per *epsilon* & *iota*: sic enim vocatur quod per eum ex capite destillet

---

6 Θειώσω. Hinc emenda Hesychiana θειώσω & θειώσω quæ per καθάρω explicantur. Nam certe Hes. ad hunc Homeri locum alludit, quod a nemine animadversum est.

7 Οἶσε. Od. X. 482.

8 Καρποί. Etym. addit: τὴν μέρος τῆς ψυχῆς ψῦξιν τραπεὰν ἐκάλεν.

9 Θεῖνα. Sic scribendum; ut in Hes. pro θῖνες, θινῶν, legendum censet Isaac Vossius, θῆνες, θηνῶν, quemadmodum in hoc necessario postulat series litterarum. Et Sanctus Hieronymus ad Ezechiel. 47. 8. citante Alberti, sic habet: *galila* Aquila θῆνας interpretatur, quod tumulos arenarum significat.

10 Θῖνεσθαι. Hes. habet θίνεσθαι. Conjunge duo & lege θείνεσθαι quæ vera est lectio; cum dicatur θεῖνα, non θίνα. Et sic habet Schol. Il. A. 34.

ῥῖνα ἀφ' τοῦ Ε καὶ Ι. εἰρῆσθαι γὰρ ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς ῥεῖν τὴν φυσικὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς ὑγρῶν ὑπερβύσιν. ἀλλ' [1] ὁ γράφεται τῷ ὀνομαστικῷ εἶναι. τὸ δέ·

——— Πολὺς [2] δ' ἀμφ' ὀστέοφιν κεῖτο θὶς Ἀνδρῶν. ———

σημαίνει δὲ σορὸν [3] τῶν ὀστέων.

Θέλγειν. [4] Ὁ μὲν Ἀπίων, ἀνιᾶν, ἀμαυρῶν. οὐκ ἔοικε δὲ τοῦτο ἡ λέξις ὑπογράφειν, ἀλλὰ γλυκῶς τὸ μεταβολήν τινα ψυχῆς ποιεῖσθαι. ☾ ἔστιν τὸ ἔτυμον τοῦ θέλγειν, εἰς τὸ θέλειν ἄγειν.

Θέλειν. Τὸ δύνασθαι· [5]

Οὐδ' ἔθελε [6] προρέειν, ———

ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐδύνατο.

Θέμις. [7] Ἐπὶ μὲν τῶν σωματοειδῶς·

Ζεὺς [8] δὲ Θέμιστα κέλευσε θεὸς ἀγορήνδε καλέσσαι.

---

[1] Ἀλλ' ὁ γράφεται τῷ ὀνομαστικῷ εἶναι. Locus perdifficilis. Mihi scribendum videtur: ἀλλ' ὁ γράφεται ἐπὶ τέτταρα ὀνόματα τὸ εἰ. Vel potius: ἀλλ' ὁ πάντως γραφὴν τοῦ ῥῆματος ἐπὶ τῶν ῥηματικῶν ὀνομάτων φυλάττεται. Qui est ipsemet Apollonii nostri sensus, etsi non eadem sint verba, quæ parum moror. Mihi in hâc certissimâ conjecturâ facem prætulit Etymol. qui hæc habet in πέδιλα: Πέδιλα. Τὰ ὑποδήματα· παρὰ τὸ περιειλῆσθαι αὐτὰ τοῖς ποσίν· ἢ παρὰ τὸ ἐν τῷ πέδῳ εἱλεῖσθαι. Deinde addit hæc notatu dignissima, explicans cur non πέδειλα sed πέδιλα, ut hîc ῥῖνα, non ῥῆνα scribatur: ὁ πάντως δὲ τὰ ῥηματικὰ ὀνόματα φυλάττει τὴν γραφὴν τοῦ ῥήματος, ἔστιν εἴρω εἶρος, καὶ νείφω νιφάς. Idem in ῥῖν sic habet: ὤφειλε· Ἀφ' διφθόγγου γράφεσθαι· ἀπὸ γὰρ τοῦ ῥέω γίνεται. οὐκ γὰρ τὰ ῥῖνος ῥέουσι καὶ κατέρχονται τὰ περιττώματα τῆς κεφαλῆς. ἀλλ' ἡ παράδοσις ἀφ' οὗ Ι, ὡς δικατάληκτον.

[2] Πολὺς δ'. Od. M. 45. Sic lege versum cum Homero:

— Πολὺς δ' ἀμφ' ὀστέοφιν θὶς
Ἀνδρῶν πυθομένων. —

[3] Σορόν. Pro τὴν σορὸν, *tumulum*, lege τὸν σωρὸν *acervum*.

naturalis humorum effluxio. Sed nomina verbalia non eodem ſcribuntur modo quo verbum ex quo derivantur. At:

——— *Ingens autem circa oſſium acervus*
Virorum putrefactorum, ———

In hoc verſu θὶς ſignificat acervum.

ΘΈΛΓΕΙΝ. Apion intelligit dolore afficere, offuſcare: quod quidem non videtur ſignificare hæc dictio; ſed potius generaliter, aliquam animi mutationem inferre. Et hujus etymologia eſt, εἰς τὸ θέλειν ἄγειν, *id eſt*, inducere aliquem ut velit.

ΘΈΛΕΙΝ. Poſſe:

Neque poterat profluere, ———

ἤθελε hîc dicitur pro *poterat.*

ΘΈΜΙΣ. Pro Deâ quidem corporis formam habente:

Jupiter vero Themidem juſſit Deos ad concionem convocare.

---

4 Θέλγειν. Occurrit Il. M. 255:

— Ἀχαιῶν
Θέλγε νέον, Τρωσὶν δὲ κὴρ Ἕκτορι κῦδος ἀπαρξῇ.

Et O. 594:

— Θέλγε δὲ θυμὸν
Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαίνυσο. —

Quin θέλγει Il. Ω. 343. Od. E. 47. & Ω. 3. dicitur de Virgâ Mercurii:

— Τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει.

At θέλγε Od. Ξ. 387. Σ. 281. & θέλγει Od. Δ. 57. & Π. 195. ſumuntur pro decipere, mellitis verbis demulcere.

5 Δύναθαι. Sic Il. I. 353:

Οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἕκτωρ.

Ubi ἐθέλεσκε apud Schol. explicatur οὐκ ἠδύνατο. Contra apud Anacreont. ᾠδ. 7. δύῃ eſt pro θέλεις. Σὺ γὰρ οὐ δύῃ φιλῆσαι. *Tu enim non vis amare.* Vide hîc Annam Dacieram.

6 Οὐδ' ἔθελε. Il. Φ. 366.

7 Θέμις. Clericus deducit ex תמם; *juſtus, integer, perfectus fuit.*

8 Ζεὺς δέ. Il. Υ. 4.

ἐωὶ δὲ τῦ ἁρμόζοντ@· ἢ καθήκοντ@·

Ἡ θέμις [1] ὀξὺν ἄναξ, ἀγορῇ. ———

ἐωὶ δὲ τῷ νόμων·

——— Λιτωαρὰς [2] τελέεσι θέμιτας.

Θεοπρόπιον μάντευμα. Τὸ ὑπὸ Θεῦ προλεγόμενον.

Θεοειδής. Θεοειδὴς, [3] θεοῖς ἀρεσκόμεν@·.

Θιόφιν. Τὸ χῆμα δ' αὐτῆς λέξεως δηλοῖ, ποτὲ μὲν γλυκὺ, [4] ποτὲ δὲ δόλιον, [5] ὡς ἐωὶ τῦ·

——— Θεόφιν [6] μήτωρ ἀτάλαντ@·.

θέλει [7] γὰρ τοῖς θεοῖς ἴσ@·. ἢ ἐωὶ τῦ·

Ἕκλωρ ἶφι [8] βίηφι πιθήσας,

ὅιον, τῇ ἑαυτῦ βίᾳ πειθεὶς. ὅτε δέ φησι·

——— Τιλυσκόμεν@· [9] κεφαλῇφιν,

γλυκύ. θέλει γὰρ εἰπεῖν, καταστοχαζόμεν@· [10] τὴν κεφαλῆς. ἢ ὅτ' ἂν λέγει·

Δακρυόφιν [11] πίμπλαντο, ———

ἀντὶ τῦ δακρύων.

Καὶ δι' ὑπαταλόφιν, [12] ———

---

1 Ἡ Θέμις. Il. I. 33.

2 Λιτωαρὰς. Il. I. 156.

3 Θεοειδὴς. Contrarium affirmat Etymol. his verbis: Θεοειδὴς, ὁ θεοσεβὴς. οὐκ ἔστιν (ὡς τινες φασὶ) θεωειδὴς. Cætera videsis apud eum.

4 Γενικὴ. Lege γλυκύ.

5 Δόλιον. Lege δόλιον.

6 Θεόφιν. Il. H. 366.

7 Θέλει. Post θέλει, exple omissum δηλῶν, seu σημαίνειν.

Et

Et pro decenti ac convenienti:

Quatenus conveniens eſt, o rex, in concione. ——

Et pro legibus:

—— *Læta perſolvent jura & legibus morem gerent.*

Θεοπρόπιον μάντευμα. Quod a Deo prædicitur.

Θεοτάης. Deo gratus, qui Diis placet.

Θεόφιν. Figura ejuſdem dictionis notat aliquando quidem genitivum, aliquando vero dativum; ut in hoc loco:

—— *Diis par conſiliarius.*

θεόφιν hîc ſignificat *Diis*. Et in hoc verſu:

Hector robore & viribus fretus,

ἴφι & βίηφι hîc ſunt pro robore & viribus. Cum vero dicit[8]:

—— *In caput collimans,*

κεφαλῆφιν eſt in genitivo; nam regitur a τιτυσκόμενος[9], *id eſt*, collimans. Et quum dicit:

Lachrymis implebantur, ——

δακρυόφιν hîc dicitur pro genitivo δακρύων. Et:

Atque a paxillo. ——

---

8 Ἕκτορι ἴφι. Non de Hectore ſed de Ulyſſe dicitur Od. Φ. 315:

— Χερσίν τε βίηφί τε ἴφι πιθήσας.

9 Τιτυσκόμενος. Il. Λ. 350.

10 Καλασσοχαζόμενος. Quidam volunt τὸ κεφαλῆφιν non a τιτυσκόμενος regi, ſed ab ἀφάμαρτε; ita ut ſit ſenſus: *non aberravit a capite*; non vero, *in caput collimans*. Nam ſic habetur:

— Οὐδ' ἀφάμαρτε τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν.

11 Δακρυόφιν. Od. Κ. 248.

12 Καδ δ' ἐκ πασσαλόφιν. Od. Θ. 105.

ἀντὶ τῦ παρακάλε. πάλιν δὲ δοῦκα, ἡνίκα φησί·

Πρὸς κοτυληδονόφιν, [1] ———

ἀντὶ τῦ, πρὸς τᾶς κοτυληδόσι. καί τινες σημαίνει [2] τὰς ἐωϑυίας κοιλότητας τοῖς πολύποσι.

Θεράποντες. Οὐχ οἱ δοῦλοι· ἀλλὰ πάντας τὺς θεραπευτικῶς ἔχοντας ὕτως καλεῖ, καὶ τὸν ἐν τῇ δευτέρᾳ τάξει φίλον, ὡς Πάτροκλος [3] Ἀχιλλέως.

Θίρεσθαι. [4] Θερμαίνεσθαι. καὶ τὸ θερέω, [5] θερμαίνω. ἀφ' ὗ καὶ θέρος, καθὸ θερμαινόμεθα. ὁ τό·

Θερσόμενος, [6] ὑλὴν ἣ κε ῥακέεσσι κάλυψεν,

ἀντὶ τῦ θερμανθησόμενος.

Θέσθαι. [7] Ἐν τῇ Ν ῥαψῳδίᾳ τῆς Ὀδυσσείας· ὁ γὰρ ὁ θησαυρὸς, θυμὸς [8] λέγεται. καθάπερ ὁ Ἀνακρέων λέγει·

——— Ἀπὸ δ' ἐξείλετο θυμὸν μέγαν.

Θέσπιν. Θεῖον·

——— Θέσπιν [9] ἀοιδόν. ———

Θεσπέσιον. Ὁ μὲν Ἀπίων, ὡς συνθέτυ τῆς λέξεως ὕσης ὑπο-

---

[1] Πρὸς κοτυληδονόφιν. Od. E. 433.

[2] Σημαίνει. Lege σημαίνεσθαι θέλεσι.

[3] Πάτροκλος. Mallem Πάτροκλον Ἀχιλλέος θεράποντα. Paulo largius Etym. ἐχ ὥσπερ οἱ νεώτεροι, δοῦλος, ἀλλὰ πάντας τὺς θεραπευτικῶς ἔχοντας, ὡς· Il. T. 78:

— Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος.

Cætera cum Apollon. ad verbum consentiunt. Θεραπεύειν autem, *curare*, *ſanare*, a Caſtello derivatur ex Syriaco ריפא *ſanare*.

[4] Θέρεσθαι. Mœris: θερόμενος, Ἀττικῶς· θερμαινόμενος, Ἑλληνικῶς. Vide Interpretes.

[5] Θερέω. Od. P. 23.

[6] Θερσόμενος. Od. T. 507.

[7] Θέσθαι. Omiſſa eſt gloſſa ex Heſ. reſtituenda: ὑποθέσθαι. θησαυρίζεσθαι. Apud eumdem occurrit Θέσαι, θησαυρίσαι. Et Θέτης, ὁ προθέμενός τι, pro quo merito legit Hemſterhuſius, ὁ ὑποθέμενος; & Θήσει, ὑποθήσεται. Verſus Hom. reperitur Od. N. 207:

παυαλόφιν hîc eſt pro παυάλῳ. Rurſus vero dativi locum obtinet, quum dicit:

Ad cavitates pedum. ———

κοιλησδινόφιν hîc ſumitur pro κοιλησδίσι. Et quidam intelligunt cavitates quæ inſunt polypis.

ΘΕΡΆΠΟΝΤΕΣ. Non ſervi: ſed ſic vocat omnes eos qui alium obſequio demerentur; & inferiores amicos, ut erat Patroclus erga Achillem.

ΘΈΡΕΣΘΑΙ. Caleſieri. Et θήρω, caluero. Unde & θέρος ſignificat æſtatem, quod eo tempore calore diffundamur. Et:

Caleſaciendus, cicatricem autem pannis cooperuit.

θερσόμβῳ hîc eſt caleſaciendus.

ΘΈΣΘΑΙ. In decimo tertio Odyſſeæ libro. Etenim theſaurus dicitur θυμός; quemadmodum & Anacreon dicit:

——— *Et abſtulit theſaurum magnum.*

ΘΈΣΠΙΝ. Divinum:

——— *Divinum cantorem.* ———

ΘΕΣΠΈΣΙΟΝ. Apion quidem intelligit, quaſi compoſita eſſet

Νῦν αἰ' ὅτ' ἄρ πη θέσθαι ἐπίσαμαι, ἐδὲ μᾶλ' αὖτε
Καλύψω,

ait Ulyſſes in littore expoſitus, & ſollicitus ubi ſuas poneret divitias. Vide Thomam Magiſtrum in θέσθαι.

8 Θυμός. Forſan legendum eſt θωμός, ut legitur in Heſ. ac Euſtathio ad Od. E. pag. 229. & ſic in Mœride Atticiſtà: Θωμός. Ἀττικῶς, ὡς Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις. Θημῶνα, Ἑλληνικῶς. Dicitur quoque apud Heſ. θεσμός, pro ſtrue & præſertim lignorum; ac θεμὼς explicat Δημόσιος, quæ ex θέω, τίθημι, derivata conveniunt. Immo θεσμὸν legendum eſſe in Apollonio & verſu Anacreontis ab eo laudato his verbis docet Etymol. in θέσθαι. Τὸν θησαυρὸν Ἀνακρέων θεσμὸν καλεῖ. Reſpexit Etymol. verſum qui ſequitur in Apollon. & inter fragmenta Anacreontis reponendus eſt.

9 Θέσπιν. Od. P. 385.

δίδασι θεσπέσιον, τὸ ἐκ θεῦ ἐκπεμπόμενον, ἢ ἐκ θεῦ λεγόμενον. δύναται δὲ καὶ ἀπαγωγῶς θεῖον εἶναι.

ΘΕΣΠΙΔΑΙΣ. Θείως δαιόμενον, ὅπερ ἐστὶ καιόμενον.

ΘΕΣΦΑΤΟΝ. [1] Θεόφατα, ἐκ μαντείας λεγόμενα.

ΘΕΥΣΕΣΘΑΙ. Δραμεῖν·

——— Περὶ τρίποδος [2] καὶ ἔμελλον

Θεύσεσθαι. ———

ΘΗΕΙΤΟ. Ἐθαύμασεν.

ΘΗΛΥΤΕΡΑΩΝ. Τὸ μὲν χεῖμα συγκριτικὸν, [3] ὅτε φησὶ γυναικῶν θηλυτεράων, ἀντὶ τῦ εὐτρόφων. ἢ πρὸς τὰς ἀνδρὰς τῆς συγκρίσεως ὕσης, καὶ τὸ συγκριτικόν.

ΘΗΜΩΝ. [4] Τὸν σωρὸν τῶν ἀχύρων.

ΘΗΝ. Πῦ·

Ὡς θην [5] ἐ σὸν ἐγὼ λύσω μύθον. ———

ΘΗΡ. Κατ' ἐξοχὴν ὁ λέων· ἀπὸ τῦ θοῶς ὀρύειν, ὡς Ἀττίων.

ΘΗΣΑΤΟ. [6] Ἐθήλασεν.

ΘΗΤΕΣ. [7] Οἱ δουλεύοντες ὕτως λέγονται.

ΘΟΗΣΙ. Ταχείαις. καὶ τὸ θόωσα, ἀντὶ τῦ, ὤξυνα ἢ μοχλὸν μεταληπτικῶς· [8]

——— Ἐγὼ δ' ἐθόωσα [9] φυλακὰς

Ἄκρον. ———

---

1 Θέσφαλον. Lege θέσφατα.

2 Περὶ τρίποδος. Il. A. 700.

3 Συγκριτικόν. Fortasse legendum, ἐ συγκριτικόν; sed nihil muto. Vide Etymol.

4 Θημῶν. Lege θημῶνα, ut respondeat τῷ σωρὸν sequenti; & ἤιον θημῶνα occurrit Od. E. 368.

5 Ὡς θην. Il. P. 29.

6 Θήσατο. Sic & dicitur θῆσθαι Od. Δ. 89: — Παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι. Vide quæ annotavimus in ἐθήσατο. In hoc sensu τὸ θήσασθαι Oppianus adhibet, in libro primo Halieut.

Μᾶζον δ' ἀμφοτέροισι παρίσχεται, ὅσσον ἑκάστῳ Θήσασθαι γάλα λαρὸν· ἐπεὶ ῥά οἱ ὦπασε δαίμων Καὶ γάλα, καὶ μαζῶν ἑκάτερθεν φύσιν, ὅσα γυναικῶν.

7 Θῆτες. Optime explicat Lex. Mf.

hæc vox, quod ex Deo consequitur, aut ab eo dicitur. Potest simpliciter esse derivativum ϗ θῆον.

ΘΕΣΠΙΔΑΕΣ. Divine δαιμόνιον, *id est*, incensum.

ΘΕΣΦΑΤΟΝ. A Deo dicta, oraculo revelata.

ΘΕΥΣΕΣΘΑΙ. Cursurum:

——— *Pro tripode enim erant*

Cursuri. ———

ΘΗΕΙΤΟ. Admirabatur.

ΘΗΛΥΤΕΡΑΩΝ. Forma quidem est comparativa, quum dicit: mulierum θηλυτεράων, *id est*, pinguium: aut cum viris instituit comparationem; & est in comparativo.

ΘΗΜΩΝ. Stipularum acervum.

ΘΗΝ. Alicubi:

Sic certe ego alicubi tuum solvam robur. ———

ΘΗΡ. Per excellentiam leo; sic dicitur quod celeriter irruat, inquit Apion.

ΘΗΣΑΤΟ. Suxit lac.

ΘΗΤΕΣ. Servi sic dicuntur.

ΘΟΗΣΙ. Celeribus. Et θόωσα acui vectem, per metalepsin:

——— *Ego autem acui adstans*

Summum. ———

Sangermanense: Θηλείαι. Δυλείαι. θῆτες γδ, οἱ πένητες, οἱ ἐπὶ συντάξεσί τισι καὶ ἐπὶ μισθῷ δυλεύοντες. Aliudque pariter Manuscriptum: Θῆτες. Οἱ τροφῆς ἕνεκα δυλεύοντες. Sic in initio Alcest. Apollo dicit apud Euripidem:

Ὦ δῶματ' Ἀδμήτειʼ οὐ δίς ἔτλην ἐγὼ
Θῆσσαν τράπεζων αἰνέσας, θεὸς ὡς ὤν.

Et hinc apud Hes. legitur Θῆσσαν, Δυλικὴν, quod male in δυλὴν emendatum est. Sic Suidas habet: Θῆσσαν. Δυλικὴν τροφήν. Et ad hunc Euripidis locum alludebant, quod a nemine observatum fuit. Vide Harpocrationem in θῆτες.

[8] Μεταληπτικῶς. Schol. ἀπὸ ζύνης· ἐκ ϗ συνωνύμου τὸ ὁμώνυμον. ὁ τρόπος, μετάληψις.

[9] Ἐγὼ δ' ἰθύουσα. Od. I. 327.

τὸ δὲ νυκτὶ θοῇ, ἀντὶ τοῦ, ταχείᾳ. ἢ μὴν καὶ ἡμέρα πολύμοχθος ἔστα, διὰ τὰ ἔργα μακρὰ φαίνεται. ἡ δὲ νύξ, διὰ τὴν ἀνάπαυσιν, ταχεῖα.

ΘΟΥΡΙΔΟΣ ΛΑΚΗΣ. Τῆς πεδηλικῆς· ὡσὰ τὸ θορεῖν, ὅ ἐστιν πηδᾶν.

ΘΡΕΞΑΙ. Δραμεῖν.

ΘΡΑΣΥΜΕΜΝΟΝΑ. Θρασὺν καὶ τὸ μῦθον·

——— Θρασυμέμνονα, [1] θυμολέοντα.

ἢ, ἐπεὶ καὶ τῶν θείων ἔργων μεμνημένον.

ΘΡΕΨΑΣ. [2] Πήξας. σημαίνει δὲ καὶ τὸ σύνθες.

ΘΡΗΝΥΣ. Ὑποπόδιον· ἀπὸ τοῦ ἀράλλεσθαι ὑπ' αὐτοῦ. λέγεται καὶ ἡ μέση τῆς νεὼς καθέδρα, ἢ ἐν τῷ πλοίῳ, ἀπὸ δὲ τοίχου ἐπὶ τοῖχον βάσις·

Θρῆνυν ὑφ' [3] ἑπταπόδην, λίπε δ' ἵκρια νηὸς ἑίσης.

ΘΡΙΓΚΟΣ. [4] Ἡ στεφάνη καὶ τὸ περιχαράκωμα.

ΘΡΟΝΑ. [5] Ἄνθη·

——— Ἐν δὲ θρόνα ποικίλλεν. [5]

ΘΡΥΛΙΧΘΗ. [6] Ὁ μὲν Ἀττικῶν, συνεθραύσθη·

Θρυλίχθη δὲ [7] πρόσωπον. ———

ἔνιοι δὲ, παρεσύρθη. τινὲς δὲ, ἐδρύφθη.

ΘΡΩΣΜΟΣ. Βυνοειδὴς τόπος ἀφ' οὗ ἀποβαίνοντα θορεῖν. [8]

---

[1] Θρασυμέμνονα. Il. E. 639.

[2] Θρέψας. Od. I. 246.

Αὐτίκα δ' ἤμισυ μὲν θρέψας λάκκοῖο γάλακτος.

[3] Θρῆνυν. Il. O. 729. Ubi ἐφ' pro ὑφ' legitur.

[4] Θριγκός. Dicitur quoque θρίγκος & θριγκός. Vide Etym.

[5] Ἐν δὲ θρόνα ποίκιλλεν. Sic lege verſum cum Homero Il. X. 441.

— Ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἵπασται.

Significat quoque teſte Heſ. τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα. Unde epithetum quod Veneri tribuit Sappho, ποικιλόθρον' Ἀφροδίτα, diverſimode exponitur; ſeu habeus varias ſedes, ſeu varias veſtes & diverſis coloribus intertextas induta. Significat & φάρμακα, ut in ſecundo Theocriti Idyllio:

Νυκτὶ δοῇ vero ſignificat, nocte celeri. Dies enim laborioſa exiſtens ob opera longa videtur; nox vero ob requiem celer ac brevis.

Θουριδος ἀλκῆς. Vis quæ inſilit & irruit; ex verbo θορεῖν, quod eſt inſilire.

Θρέξαι. Currere.

Θρασυμέμνονα. Audacem ſecundum robur:

——— *Audaci robore præditum, leonis ſpiritus gerentem.*

Aut divina opera commemorantem.

Θρέψας. Cum compegiſſet. Accipitur & in ſenſu communiter uſitato.

Θρῆνυς. Scabellum; ſic dicitur quod ab eo ſoleamus deſilire. Sic vocatur & media navis ſedes; & in navigio tranſitus a latere ad latus:

Ad ſcabellum ſeptempedale, liquit autem foros navis æqualis.

Θριγκός. Pinna ſeu corona murorum, ſeptum, vallum.

Θρόνα. Flores:

——— *Et flores varios intertexebat.*

Θρυλίχθη. Apion quidem intelligit, confractus eſt:

Confractus eſt ad faciem. ———

Quidam vero intelligunt, abſtractus fuit; alii autem, laceratus, laniatus fuit.

Θρωσμός. Locus in modum tumuli elatus, unde deſiliendo deſcendendum eſt, & ex quo poſſumus ſpeculari.

Θέσυλι, νῦν δ' λαθοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ', ὑπόμαξον
Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον. —

6 Θρυλίχθη. Lege θρυλλίχθη.

7 Θρυλίχθη δὲ πρόσωπον. Il. Υ. 396. Pro πρόσωπον, hodie legitur μέτωπον.

8 Θορεῖν. Poſt θορεῖν, adde ἐστὶ quod omiſſum eſt. Et Suidas explicat illud θορεῖν, per θεάσασθαι; ita ut ſit pro θεωρεῖν:

Θυέσσι. [1] Θυσίαις.

Θύιαδαι. Αἱ καταγίδες· ἀπὸ τοῦ θύειν, [2] ἢ συνείλησιν τῆς γινομένης πνοῆς, ὅπερ ἐστὶν ὁρμητικῶς ἔχειν.

Θυέων. Θυσιῶν.

Θυμαρέα. Θυμάρεσον. ἢ θυμῆρες, τὸ ἀρέσκον τῇ ψυχῇ.

Θυμηγερέων. Ἀναπτώμενον τὴν ψυχήν.

Θυμοβόροι. [3] Τῆς τὴν ψυχὴν διαθείσης μεταφορικῶς ἔριδος.

Θυμοραϊστής. Διαφθαρτικὸς τῆς ψυχῆς. ῥῶσαι γὰρ, τὸ ἀξιφθεῖραι [4]

Θυοσκόος. [5] Εἰδὼς μάντεως· ὁ ἀφὴ τῶν θυμάτων ἢ θυμιαμάτων κοῶν, [6] ἃ ἐστι συνιεὶς τὰ μέλλοντα.

Θυρηθέα. [7] Ἔξω ἡμῶν·

——— Θυρηθέα [8] ἀμφὶς ἑκείνων.

ἐν τῇ Ξ τῆς Ὀδυσσείας.

Θυρεόν. [9] Οὕτως λέγει τὸ δ' Κύκλωπος λίθον τὸ ἐπικείμενον τῇ εἰσόδῳ δ' ἄντρου.

Θύσανοι. Κροσσοί.

---

quemadmodum pro θορεῖν legunt Portus & Kusterus. Sic Homeri Schol. ab Alberti laudatus Il. A. 56. interpretatur θρασμῷ, τόπῳ ὑψηλῷ ἐν τῷ πεδίῳ, ἀφ' ὃ ἦν καθορᾶν. At Il. Υ. 3. explicat: ὑψηλῷ τόπῳ, ὅθεν ἐστὶ καλαθορεῖν καὶ πηδῆσαι. Et in Lex. Manuscripto Sangermanensi legitur: βαυσειδὴς τόπος ἀφ' ὃ ἐστὶ (lege ἐστὶ, nisi sit pro ἔπεσι) καλαθαίνουσα θεωρεῖν, ὅ ἐστι θεᾶσθαι. Etym. σημαίνει δὲ ὑψηλὸν τόπον, ὅθεν ἔστι θεωρεῖν καὶ πηδᾶν... ἀπὸ τοῦ θόρω θορίζω, θορισμός. Unde videtur scripsisse θορεῖν, pro eo quod hodie legitur θεωρεῖν.

[1] Θυέεσσι. Hes. explicat quoque θυμιάμασι.

[2] Θύειν. Ex תעה & טעה *errare*; unde Θυάδες dictæ, quod vino tactæ huc & illuc vagarentur.

[3] Θυμοβόροι. Lege θυμοβόροιο ἔριδος, quemadmodum occurrit apud Hom. Il. H. 301. aut θυμοδόρε Il. H. 210. Cum enim fic effingatur τοῦ; uno fulcro detracto temporis injuriâ, aut minus bene perspecto,

Θυέλσσι.

Θυέεσσι. Sacrificiis, victimis.

Θύελλαι. Procellæ; sic dictæ ἀπὸ τῆς θύσεως, *id est*, quod cum impetu irruant convolvendo ventum.

Θυέων. Sacrificiorum.

Θυμαρέα. Qui animo placet & arridet: & in neutro θυμῆρες, quod menti suave ac jucundum.

Θυμηγερέων. Animum recipiens ac recolligens.

Θυμοβόροι. Metaphorice epithetum est animum rodentis contentionis.

Θυμοραϊστής. Qui animam corrumpit & perdit. Ῥαΐσαι enim, est destruere.

Θυοσκόος. Species harioli, qui per sacrificia & suffitus κοῦ, *id est*, futura prospicit.

Θυρηθέα. Foris sedebam:

——— *Foris sedebam circa illos.*

Θυρεόν. Sic vocat Cyclopis saxum antri ostio impositum.

Θύσανοι. Fimbriæ.

---

supereſt *iota*, & sic θυμοβόροι pro θυμοβόρῳ legitur.

4 Διαφθῆραι. Hoc sensu habetur τὸ ῥαῖσαι Od. N. 151.

5 Θυοσκόος. Θυοσκόοι, inquit Salmasius, vulgo sunt Aruspices. Hinc enim dictos fuisse Thuscos scribit Festus; a sacrificandi studio, ex Græco θυοσκόοι. Sic enim legendum pro θυσκόοι, apud eumdem Festum.

6 Κοῦν. Dicitur Ionice pro κοῦν.

7 Θυρηθέα. Pro Θυρηθέα. Ἔξω ἡμεῖν, lege Θυρηθέα. (Vel potius θύρηθ' ἕα divisim.) Ἔξω ἧμην. Hes. legit θύρηθεν. Alii cum Barnesio & Berglero, θύρῃφ' ἕα.

8 Θυρηθέα ἀμφίς. Od. Ξ. 352.

9 Θυρεόν. Phrynichus in Eclog. Dict. Attic. Θυρεὸν, τοῦθ' Ὅμηρος ἐπὶ λίθῳ τίθησιν ἀντὶ θύρας τὴν χρείαν παρέχοντι· οἱ δὲ πολλοὶ ἀντὶ τοῦ ἀσπίδος τιθέασιν, ἀδύνατος τοῦ δοκίμων καὶ ἀρχαίων χρησαμένου. χρὴ οὖν ἀσπίδα λέγειν.

Θύσθλα. [1] Τὰς θύρσους, ἢ κλάδους ὃς αἱ Βάκχαι κρατοῦσι. ἔνιοι δὲ, τὰ ἐπὶ τὴν θυσίαν ἀναφερόμενα· οἱ δὲ, τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου.

Θυώδεα. Εὐώδη· ἀπὸ τῶν θυμιαμάτων ποιοῦνται. καὶ·

——— Βωμός [2] τε θυήεις,

ὁ τεθυμιαμένος.

Θῶες. [3] Ζῶον ἄγριον.

Θωήν. Ζημίαν. ἔθεν καὶ ἀθῶος, ὁ ἀζήμιος.

Θῶκος. Καθέδρα καὶ συνέδριον· ἀπὸ τοῦ εὐθὺ εἶναι τὸ ἕδος. [4] συνέχει γὰρ ἡμᾶς ἐκ τοῦ θεῖον· [5]

Οἱ δὲ Θεοὶ [6] θᾶκόνδε καθίζανον. ———

Θώρηκος γύαλον. Καθόλου γύαλα λέγεται τὰ κοιλώματα καὶ τὰ ἀγκώδη τῶν τόπων·

Ῥῆξαι [7] δὲ θώρηκος γύαλον. ———

ὡς ἄν τις εἴποι· ῥῆξε δὲ τοῦ θώρακος τὸ κύτος. ἀπὸ τοῦ καὶ Ὅμηρος τὰ εἰς τὰ χεῖρα τιθέμενα ἐγχειρίδια λέγει.

Θωρῆξαι. [8] Ἀφ' ἑνὸς μέρους τοῦ σώματος, καθοπλίσασθαι.

---

[1] Θύσθλα. Il. Z. 134. de Bacchi nutricibus:

— Αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
Θύσθλα καμαὶ κατέχουαν. —

Derivatur ex Syr. טוטלא *toela* racemi uvæ, ut θύρσος ex תרזה *thirsa*, pinus, cupressus.

[2] Βωμός τε. Il. Θ. 48.

[3] Θῶες. Occurrit in primo Theocriti Idyllio:

Ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὄρεα φωλάδες ἄρκοι.

Sangermanense Lex. Manuscriptum explicat.: Θηρία ἐξ ὑαίνης καὶ λύκου γεννώμενα.

[4] Διὰ τὸ δοκεῖ θέσκον εἶναι. Fortasse scribendum θέσχον, quod compositum erit ex θεῖν *currere*, & ἔχειν *tenere*. Solent autem Grammatici, maxime Etymologus, in notationibus verborum tradendis ejusmodi voces confingere. Sed video Etym. in

Θύσθλα. Thyrsos aut ramos quos Bacchæ tenent. Alii quidem ea intelligunt, quæ ad sacrificium afferuntur : alii vero, folia vitis.

Θυώδεα. Odorata. Hæc vox formatur ἀπὸ τῶν θυμιαμάτων, quæ sunt suffimenta. Et :

——— *Araque odorata.*

θυήεις hîc significat aram thure vaporatam.

Θῶες. Animal ferum.

Θωήν. Damnum ; unde & ἀθῷος, *id est*, expers damni.

Θῶκος. Sedes & consessus. Dicitur quasi θέσκον ; nos enim a currendo cohibet :

Ipsi vero Dii ad consessum consederant. ———

Θώρηκος γύαλον. In universum omnes cavitates & prominentiæ locorum apud Poetas vocantur γύαλα :

Rupit autem thoracis concavitatem. ———

γύαλον hîc idem est ac τὸ κύτος, *id est*, cavitas. Unde Homerus in manus aliquid tradere ἐγγυαλίζειν dicit.

Θωρῆξαι. Ab unâ parte corporis dicitur totum hominem armare.

θῶ sic habere : Θῶ. Τὸ ἑδραιῶ, ἐξ οὗ καὶ θῶκος, ὁ θρόνος. Unde existimo nihil mutandum esse ; & θέσκον significare τὸ ἑδρεύσασθαι, seu ἵδρασθαι, ex θῶ, *id est*, ἑδραῶ.

5 Θεῖον. Nullo sensu. Lege θεῖν, ut habet Etym. Thomas Magister : θάκος, Ἀττικόν· θρόνος, Ἑλληνικόν. θῶκος δὲ, ποιητικόν. Sed ibi vide Trillerum.

6 Οἱ δὲ θεοί. Od. E. 3.

7 Ῥῆξαι. Il. P. 314. Lege ῥῆξε.

8 Θωρῆξαι. Il. B. 11 :

Θωρῆξαί ἑ κέλοντε καρηκομόωντας Ἀχαιούς.

Sed fortasse scribendum θωρήσσεσθαι, ut apud Hes. legitur ; ob sequens καθοπλίζεσθαι, quod magis armari quam armare significat. Vel si retineas θωρῆξαι, legendum cum Schol. in Il. B. 11. καθοπλίσαι, pro καθοπλίζεσθαι.

I

Ἰα. Μία·

Ἐν δὲ ἴα ψυχή. [1] ——

καὶ γλωχίνη·

Τῆς μὲν [2] ἰῆς στιχὸς ἦρχε. ——·

δολιχήν·

Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ [3] ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλός.

αἰτιατικήν· [4]

Τὴν μὲν ἴαν [5] Νύμφησι. ——

Ἰαίνετο. Διεχεῖτο·

Αἶψα [6] δ' ἰαίνετο κηρός. ——

καὶ ἰάιθη, ἴσον τὸ ἐχάρη· τάχα δὲ καὶ τὰ ἄνθη, ἴα· ἐοικὲ καὶ τῷ ψυχρῷ ἰαίνει καὶ ξηραντέρωσίν τῷ ὄψιν. ἐοὶ δὲ ἐθερμαίνετο·

—— Ὑσὸ τρίποδι [7] μεγάλῳ· ἰαίνετο δ' ὕδωρ.

Ἰαύων. Κοιμώμενος.

Ἰάψῃ. Διαφθείρῃ. καὶ προΐαψε, [8] προδιέφθειρε· ὅθεν καὶ τὸ μετ' ὠδύνης ἀπώλειαν σημαίνει καὶ ἐμφαίνει.

Ἴαλλον. [9] Ἐξέτεινον.

---

[1] Ἐν δὲ ἴα ψυχή. Il. Φ. 569.

[2] Τῆς μὲν ἰῆς. Il. Π. 173.

[3] Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ. Il. I. 319.

[4] Αἰτιατικήν. Male edidit Montfauconius αἰτιᾶται.

[5] Τὴν μὲν ἴαν. Od. Ξ. 435.

[6] Αἶψα. Od. M. 175.

[7] Ὑσὸ τρίποδι. Od. K. 359.

[8] Προΐαψε. Non significat perdidit, sed præmisit. Il. A. 3:

I

Ἰα. Una:

Ineſtque una anima. ——

Et in genitivo:

Unius quidem ordinis dux erat. ——

In dativo:

Inque eodem honore tum ignavus tum fortis.

In accuſativo:

Partem quidem unam Nymphis. ——

Ἰαίνετο. Diffundebatur:

Statim vero diffuſa liqueſiebat cera. ——

Et ἰάνθη, eſt gaudebat. Fortaſſe & ideo quidam flores, ſcilicet violæ, vocati ſunt ἴα; quod animam exhilarent & lætitiâ diffundant aſpectu oculos recreantes. Sumitur & pro caleſiebat:

—— *Sub tripode magno: caleſiebat autem aqua.*

Ἰαύων. Dormiens.

Ἰάψῃ. Perdat; & προΐαψε ante tempus perdidit: unde perniciem cum dolore conjunctam non ſine emphaſi ſignificat.

Ἴαλλον. Extendebant.

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν.

Ἰάπτει ſimplex in tertio Theocriti Idyllio ſumitur pro perdit, ſcilicet verſu 17. de amore:

Ὅς μι καλασμύχων ἐς ἰς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.

Et Il. B. 193:

Νῦν μὲν πειρᾶσθαι, τάχα δ' ἴψεται ὄσσας Ἀχαιῶν.

9 Ἴαλλον. Il. I. 91:

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείατ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.

Ἰάονες. [1] Οἱ Ἀθηναῖοι·

—— Καὶ Ἰάονες [2] ἑλκεχίτωνες.

Ἰδέ. Σύνδεσμος ἴσος τῷ καί·

—— Ἰδὲ [3] κλέος ἐσθλόν. ——

Ἴδιον. Ἵδρωσεν· [4]

Ἴδιον [5] ὡς ἐνόησα, δεδάκρυνΤο [6] δέ μοι ὄσσε.

Τῷ ἄναξ εἰρημένων παρ' Ὁμήρῳ. ἐν ᾗ τῇ ἀρχαίᾳ Κωμῳδίᾳ, πλειοάκις τὸ ἴδιόν [7] ἐστιν εὑρεῖν ἐπὶ τὸ ἱδρῶν.

Ἰανώθη. Εἰς τὸ πίσω ἐκάμφθη· οἱονεὶ, τὸ ἰνίον ἐδονώθη.

Ἰδρῶ. [8] Κατ' ἀποκοπὴν, ἱδρῶτα.

Ἰδυίησι πραπίδεσσι. Ἰδίαις, [9] εἰδητικαῖς, ὅιον εἰδήμοσι, ἐπιστήμοσι.

Ἴει. Ἄφιει. [10] τοῦτο ᾗ ὅιον ἀπέπεμπεν.

Ἴει. [11] Ψιλῶς προενεκτέον. θέλει γὰρ λέγειν, πορεύοιΤο.

Ἱερεύς. Ἐπὶ μὲν τοῦ προεστῶτος τῆς θεραπείας τῆς τοῦ Θεοῦ·

Χρύσης ἱερεύς. [12] ——

---

1 Ἰάονες. Ex יון *Græcia*, Daniel. 10, 20. & apud Arabes, יונאן gens Græcorum, peculiariter antiqua.

2 Καὶ Ἰάονες. Il. N. 685.

3 Ἰδέ. Il. E. 3.

4 Ἵδρωσεν. Lege ἵδρωσα. Male edidit Montfauconius ἱδρώς. Ut male etiam, obſervante Alberti, poſuit παρ' Ὁμήρῃ pro Ὁμήρῳ; & ἱδρῶσθαι pro ἱδρῶν. Vide Etymol. in Ἰδ.

5 Ἴδιον. Od. Υ. 204.

6 ΔεδάκρυνΤο. Lege δεδάκρυνΤαι.

7 Ἴδιον. Lege ἰδίων, quod Heſ. ſimiliter explicat per ἱδρῶν. In eodem Lexicographo reperitur quoque: Ἰδρῶι. Ἀγωνίᾳ, δέδοικεν. Pro ἐπὶ τὸ ἱδρῶν, lego ἐπὶ τῷ ἱδρῶν. Timæus: Ἰδίων. Ἱδρῶν. Ubi vide Eruditiſſimum Ruhnkenium.

Ἰάονες. Athenienſes:

——— *Et Athenienſes longas veſtes trahentes.*

Ἰαὲ. Conjunctio æqualis τῷ καί:

——— *Et gloriam inſignem.* ———

Ἴαιον. Sudavi:

Sudavi ut animadverti, lachrymæque mihi ſunt oculis obortæ.

Hæc vox ſemel occurrit in Homero; at in veteri Comœdiâ ſæpe invenire eſt ἴδιον, pro ſudare.

Ἰανώθη. Retro incurvatus fuit: quaſi reflexum habuit occipitium.

Ἰαρῶ. Apocope, pro ἱδρῶτα, *id eſt*, ſudorem.

Ἰατίῃσι πραπίδεσσι. Doctis, ſcientibus, tanquam peritis, prudentibus.

Ἴει. Idem quod ἀφίει, *id eſt*, emittebat.

Ἴει. Cum ſpiritu tenui proferendum eſt: ſignificat enim, *ibat*.

Ἱερεύς. Pro eo qui præeſt cultui Deorum:

Chryſes ſacerdos. ———

---

8 Ἰδρῶ. Mœris: Ἰδρῶ, Ἀττικῶς· ἱδρῶτα, Ἑλληνικῶς.

9 Ἰδίαις. Lege ἰδύαις, ut optime, contra tamen fidem Manuſcripti Codicis, edidit Alberti. Ἰδύαι in Solonis & Draconis legibus teſtes erant, referente Euſtathio. Occurrit Il. Σ. 482:

Ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.

10 Ἄφίει. Forte ἠφίει. Il. Γ. 221:

Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵππους τε μεγάλην τ' ἐπὶ σῆμ' ἴεν.

11 Ἴει... παροίσῃ. Legendum ἴε ſeu ἴεν; & pro παροίσῃ, ἐπαροίσῃ. Quo ſenſu occurrit ἴε Il. Γ. 383. & Od. H. 82. Etym. Εἰ δ' ἐνικὸν εἴη τὸ ἴεν ἀντὶ τοῦ ἐπαροίσῃ, ψιλοῦται ὁμοίως τῷ, ἕως ἴεν. Od. Ω. 220. Vide & Π. 41. & 155. P. 30. 256. T. 53. & Il. B. 872. Forte pro ἴει legendum ἴῃ, ut Od. Σ. 193.

12 Χρύσης ἱερεύς. Il. A. 370:

Χρύσης εἰ δ' αὖτ' ἱερεὺς ἐκάεργου Ἀπόλλωνος.

ἐπὶ δὲ τῶ ἀφὸ τῆς θυσίων μαντευομένω·

Ἀλλ' ἄγε [1] δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα.

Ἱερὸν ἰχθύν. [2] Ἤτοι τὸ μέγαν, ἢ τὸν ἄνετον, ἢ ἀφαίρουλα τῆς ἄλλων.

Ἴεν. Ἐὰν μὲν δασέως ἀναγνῶμεν, ὅτι τὸ πολαμὸν [3] ἀκυώμεθα, ἀντὶ τῦ ἴεσαν οἱ πολαμοὶ, τῆς ἰεὶς μετοχῆς. ψιλῶς ἴεν, [4] ἐνικῶς.

Ἴηος. [5] Ὁ Ἀπόλλων, ἀπὸ τῆς τοξείας. ἔνιοι δὲ, ψιλῶς ἀπὸ τῆς ἰάσεως·

——— Ἴηε [6] Φοῖβε. ———

Ἴθματα. Βήματα.

Ἰθύν. Τῆς ἀφνοίας τὴν ὁρμὴν, τετέσι, τὴν ἀφέθεσιν·

——— Σύτ' ἐγώ [7] τε γυναικῶν γνώμην ἰθύν.

θέλει γὰρ εἰπεῖν τὴν διάθεσιν.

Ἰθύντατα. Ὀρθώτατα.

Ἰθυπτίωνα. [8] Τὴν εἰς εὐθὺ πετομένην·

Δευτέρῳ [9] αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπτίωνα.

---

[1] Ἀλλ' ἄγε. Il. A. 62. Male Montfauconius edidit ἀλλά γε pro ἀλλ' ἄγε.

[2] Ἱερὸν ἰχθύν. Il. Π. 407:

— Ὡς ὅτε τις φὼς
Πίτρῃ ἐπὶ προβλῆτι καθήμενος ἱερὸν ἰχθύν.

Fuere, teste Hemsterhusio, qui capesent τὸ ἀεὶ ἐν ὕδατι βρεχόμενον, quasi διερὸν, κατ' ἀποκοπὴν τῦ Δ. Sed melius sumitur pro magno. Sic Euripides in Hyppol. dixit ἱερὸν κῦμα, magnum fluctum; & Virgilius, sacra fames, *id est*, magna fames. Nisi forte sacri pisces, sint pingues; ideoque cuidam maris Deo sacrati: ut existimabat apud Theocritum piscator ille qui magnum sibi piscem extraxisse videbatur. Idyl. 21. 53:

— Ἔιχε δὲ δεῖμα
Μήτι Ποσειδάωνι πάλιν πιφιλαμένον ἰχθύν;

Et

Et pro eo qui per ſacrificia vaticinatur :

Sed age, aliquem vatem conſulamus aut ſacerdotem.

Ἱερὸν ἰχθύν. Aut magnum piſcem, aut ſolutum libereque vagantem, & ab aliis differentem.

Ἴεν. Cum ſpiritu aſpero, de fluminibus intelligendum eſt, & pro ἴασιν ponitur. Ejus participium eſt ἰείς. At ἵεν cum ſpiritu tenui eſt in numero ſingulari.

Ἴηος. Apollo ſic dictus ob jaculationem : quidam cum accentu tenui ſcribentes, deducunt ἀπὸ τοῦ ἰάσεως, *id eſt*, a ſanatione :

——*Arcitenens Phœbe.*——

Ἴθματα. Inceſſus.

Ἰθύν. Mentis impetum, *id eſt*, ſtatum :

——*Tuque egoque mulierum cognoſcamus inclinationem animorum.*

Ἰθύντατα. Rectiſſime.

Ἰθυπτίωνα. Recta volantem :

Secundus vero Achilles haſtam recta volantem.

---

[1] Ἡ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτης.

[3] Ἐπὶ τ' πολαμόν. Lege ἐπὶ τῶν πολαμῶν. Alludit ad verſum Homeri Il. M. 32 :

— Πολαμοὺς θ' ἵκετο νιφόεντα
Καρπόν, ἧπερ πρόσθεν ἴεν καλλίρροον ὕδωρ.

[4] Φιλῶς ἴεν. Vide exempla ſupra indicata in ἴει.

[5] Ἴηος. Lege ἰήιος ; aut potius ἤιος, niſi obſtaret ſeries litterarum.

[6] Ἴης Φοῖβε. Lege ut Il. O. 365, & Υ. 152. ἴητε. Occurrit in Sophoclis Œdipo verſu 156. ἰήτε Δάλιε Παιάν.

[7] Σύ τ' ἐγώ τ' Od. Π. 304.

[8] Ἰθυπτίωνα. Ἰθυντίωνα legendum cenſet apud Euſtath. Ariſtarchus.

[9] Δεύτερος, Il. Φ, 169.

Ἰοαρ. Ἐυθέως. τινὲς δὲ διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγυ γράφουσιν·

——— Εἶθαρ [1] δὲ προσηύδα.

Ἰθὺς νηῶν. Ἐπ' εὐθεῖαν, ὡς ὀπὶ τὰς ναῦς·

Ἦ ῥ' ἰθὺς [2] τηῶν κονίην φέρεν. ———

τὸ δὲ ψιλωτικόν, ἢ ὀπὶ τοῦ·

Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος, [3] ———

κατ' εὐθὺς τῆς πόλεως. ὅτ' ἂν δὲ εὐθὺ χωρὶς τοῦ Σ λέγει ὁ Ποιητὴς, ἀντὶ τοῦ εὐθέως. ἢ ὀπὶ τοῦ·

Ἀλλήλων [4] ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,

ἐπ' εὐθὺ προϊεμένων τὰ δόρατα. τὸ δέ·

Ἀντίνοος [5] ἰθὺς γελάσας, ———

ἐπὶ τοῦ, ἐξ ἐναντίας.

Ἵκωμαι. Ἐπὶ μὲν τοῦ ψιλοῦμαι·

——— Ὅ δέ κεν [6] κεχολώσεται ὃν κεν ἵκωμαι·

ἐπὶ δὲ τοῦ, ἱκετεύω·

Μή μιν ἐγὼ [7] μὲν ἵκωμαι ἰών· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει.

Ἱκάνειν. Ἱκνεῖται, ψιλοῦται. ἢ ἵκανε, παρεγράφετο.

Ἰλαδόν. [8] Ἐν ἀθροίσει, ἢ ἴλας.

Ἰλάσσι. [9] Τοῖς ἐξ ἱμάντων σειραῖς. εἴρηται δὲ ψιλῶς τὴν εἴλησιν τῶν χοινίων, ἢ ἱμάντων.

---

1 Εἶθαρ. Il. M. 353.
2 Ἦ ῥ' ἰθύς. Il. M. 254.
3 Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος. Il. Φ. 540.
4 Ἀλλήλων. Il. Z. 3.
5 Ἀντίνοος. Od. B. 301.
6 Ὅ δέ κεν. Il. A. 139.
7 Μή μιν ἐγώ. Il. X. 123.
8 Ἰλαδόν. Sic Heſiodus dixit in Ope-

Ἰθαρ. Statim. Quidam per diphtongum EI ſcribunt:

——— *Statim autem allocutus eſt.*

Ubi εἴθεϊς pro ἴθεϊς ponitur.

Ἰθὺς νηῶν. Recta ad naves:

Quæ recta ad naves pulverem ferebat. ———

Idem eſt & in verſu ſequenti:

Illi recta ad urbem. ———

Quum vero ſine *ſigma* ſcribit τὸ ἰθὺ, ponitur pro ἀθέως. Et in hoc verſu:

Quum alii in alios dirigerent æratas lanceas,

ἰθυπτιδέων ſignificat recta immittentium. Et:

Antinous ex adverſo eum riſiſſet, ———

ἰὼν hîc notat ex adverſo.

Ἵκωμαι. Pro adero:

——— *Ille vero iraſcetur ad quem adero.*

Et pro ſupplico:

Non ipſum quidem ſupplex orabo iens; is autem meî non miſerebitur.

Ἱκάνειν. Venire, adeſſe. Et ἵκανε, adfuit, acceſſit.

Ἰλαδόν. Confertim; quaſi per ἴλας, *id eſt*, agmina coacervata.

Ἰλάσσι. Catenis quæ ex loris fiunt. Sic dicuntur ἀμφὶ τὴν ἕλκησιν; *id eſt*, quod convolvantur funiculi ex junco plexi, aut lora.

---

ribus & Diebus verſu 285:

Τὴν μὲν τὴν κακότητα καὶ ἰλαδὸν ὧδε ἰέσθαι.

Vide in hanc vocem Polluc. 9. 144.

9 Ἰλάσσι. Scribe Ἰλάσι.

Ἰαίτεω. Ἰλύϊ ἐπικαλύψω.

Ἰμάσθλην. Μάστιγα· ἀπὸ τοῦ ἱμάσσειν, ὃ ὅτι μάστιγι τύπτειν.

Ἱμάς. Ἐπὶ μὲν τοῦ συνήθως ἡμῖν νοουμένου·

——— Οἱ δέ τ' ἔνερθεν [1] ὑποσείουσιν ἱμάσιν. [2]

ἐπὶ δὲ καινοῦ τοῦ συνέχοντος τὴν ᾠδὴν·

Ἐς θάλαμον [3] δ' εἰσῆλθε σὺν κλητῖδι ἱμάντι.

ἐπὶ δὲ τῶν τομέων τῶν μυρμήκων· [4]

Δῶκεν [5] ἱμάντας εὐτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο.

Ἵνα. Ἐπὶ μὲν τοῦ τοπικοῦ·

——— Ἵνα γάρ [6] σφιν ἐπέφραδον ἠγερέθεσθαι.

ἐπὶ δὲ τοῦ αἰτιώδους συνδέσμου, κατ' ἴσον τὸ ὅπως·

Ἢ ἵνα ὕβριν [7] ἴδῃ Ἀγαμέμνονος; ———

Ἰνδάλλετο. Ὁμοιοῦτο. [8]

Ἰνίον. Τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου νεῦρον.

Ἶνες. Τὰ ἀγγειαμφῆ νεῦρα τοῦ σώματος.

Ἰξάλου. [9] Οἱ μὲν, τοῦ τελείου καὶ ἐλικοῦ ἐν τῷ ἄλλεσθαι· τοιοῦτο γὰρ τὸ ζῶον. οἱ δὲ, ἐπτομίου· ὡς οἱ νεώτεροι ποιηταὶ ἴξαλον τὸ εὐνοῦχον λέγουσιν. ὁ δὲ Ὅμηρος, ἐπὶ τῶν ἀγάγρων.

Ἰοδνεφές. Ἤτοι μέλαν, ἢ ἄνθει ὅμοιον.

---

[1] Οἱ δέ τ' ἔνερθεν. Od. I. 385.

[2] Ἱμάσιν. Lege ἱμάντι.

[3] Ἐς θάλαμον. Od. Δ. 802.

[4] Μυρμήκων. Μύρμηκες apud Pollucem sunt τὰ ὄπλα καὶ ἱμάντες. In ἱμάντες vide eundem Pollux. 3. 79. 150. & 4. 60. ac 10. 141. 146.

[5] Δῶκεν. Il. Ψ. 684.

[6] Ἵνα γάρ. Il. K. 127.

[7] Ἢ ἵνα ὕβριν. Il. A. 203.

Ἰαύσω. Cœno operiam.

Ἱμάσθλην. Flagellum ; ἀπὸ τοῦ ἱμάσσειν, quod eſt ſcuticâ ferire.

Ἱμάς. In ſenſu apud nos recepto :

——— *Illi vero infra torquent loro.*

Et pro clathris fores continentibus :

In thalamum vero ingreſſa eſt forium apud clathros.

Et pro ſectilibus pugilum cæſtibus :

Dedit lora affabrefacta bovis agreſtis.

Ἵνα. Aliquando quidem eſt adverbium loci :

——— *Ibi enim ipſis ſignificavi ut congregarentur.*

Et pro cauſali conjunctione, quæ eadem eſt ac τὸ ὅπως :

An ut contumeliam videas Agamemnonis? ———

Ἰνδάλλετο. Aſſimilabatur.

Ἰνίον. Occipitium ; nervus poſt collum poſitus.

Ἶνες. Tenſi corporis nervi.

Ἰξάλου. Quidam intelligunt perfectum & a naturâ comparatum ad ſubſiliendum ; tale enim eſt hujuſmodi animal. Alii intelligunt exſectum : ut & recentiores Poetæ eunuchum vocant ἴξαλον. Homerus vero intelligit de caprâ ſilveſtri.

Ἰοδνεφές. Aut nigrum, aut flori ſimile.

Ὁμοιῆλο. Lege ὡμοιῆτο, aut ὁμοιῆτην & ἰδάλλεται, ut habet Heſ. De hâc voce omnino videndus eſt eruditiſſimus Ruhnkenius ad Timæum.

Ἰξάλε. Il. Δ. 105 : Αὐτίκ' ἐσύλα τόξον ἰόξοον ἰξάλε αἰγὸς Ἀγρίε. —

Sangermanenſe Lexic. Mſ. habet πηδητικός. Vide Etymologum Magnum.

Ἰοειδέος. Μίλανος.

Ἰοί. Τὰ βέλη, ἀπὸ τῆς ἰάνας. [1]

Ἰόεντα. [2] Σίδηρον, ἢ εἰς ἰῶν χρείαν ὅ ἐστι τῶν βελῶν.

Ἰόμωροι. [3] Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος· οἱ τὰς ἰὰς ὀξεῖς ἔχοντες. καὶ τὸ ὑλακόμωροι ἀθροπλοϊκῶς, καὶ τὸ ἐγχεσίμωροι. βέλτιον ἦν ἀκύειν, οἱ περὶ τὰς ἰὰς μεμορημένοι, καὶ οἱ περὶ τὸ ὑλακτεῖν πεφορημένοι, καὶ οἱ περὶ τὰ ἔγχη. ἐστὶ δὲ τῆς, ἰόμωροι, Διονύσιος ὁ Θρᾷξ, δῖον ἰόντες ἐστὶ μόρον, δῖον ἄψυχοι· ἀπὸ τῆς προφανῶς ἐστὶ τελευτὴν ἀπώλειαν ἰάνας.

Ἰονθάδος. [4] Ὁ μὲν Ἀττικῶν, ἡ δασείας, δῖον ἡ ἰούθους ἐχούσης· ἢ ἡ ἰούσης θοῶς. τινὲς δὲ, ἀκμαίας. τῆς ἄφαξ εἰρημένων. ἀφ' ἧς δὲ τῆς Ἀριστάρχου ὑπομνήματος, ἰονθάδος ἔστι ἀποδιδόασι, τελείας. εἴη δ' ἂν λεγόμενον ἀπὸ τῆς ἰούθων. Τὰς γὰρ τῆς τριχῶν ῥίζας ἰόνθους λέγει Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ· [5]

Ἐγὼ μίαν μὲν ἐξιονθίζω τρίχας.

Ἰότητι. [6] Βουλήσει.

Ἰοχέαιρα. [7] Ἰοῖς χαίρουσα καὶ φέρουσα.

---

1 Ἰάνας. Hesychius addit: ἢ ἀπὸ Ϝ, ἰᾶς. ἐχρίοντο γὰρ φαρμάκῳ τινὶ αἱ ἀκίδες αὐτῶν.

2 Ἰόεντα. Il. Υ. 850:

Αὐτὰρ ὁ τοξδυτῆσι τίθει ἰόεντα σίδηρον.

3 Ἰόμωροι. Ingeniosissime & acutissime Antonius Askew, laudatus in editione Hesychianâ Alberti, hæc habet: ἰόμωροι non, inquit, ut vulgo putatur, ab ἰὸς, sagitta, sed ab ἴον, viola. Ἰὸς enim *sagitta* syllabam primam habet longam; ἴον vero *viola* semper correptam: quod liquido cuivis patebit, qui loca omnia, in quibus hæc vox occurrit, contulerit. Debet ergo in illo Homeri reddi, fato violæ destinati, *id est*, brevis ævi; sensu plano & perspicuo, atque integerrimo.

4 Ἰονθάδος. Od. Ξ. 50:

Εὑρέμεν οἳ ἐστὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίης αἰγός.

5 Χρύσῃ. Chryses, quam hîc citat, est Tragœdia deperdita Sophoclis, quæ laudatur ab Ammonio in vocem βωμός. Lege τρίχα pro τρίχας in versu Iambico Sophoclis. Ἐξιονθίζω. Hesychio est ἐκδίδωμι.

Ἰοειδέος. Nigri.

Ἰοί. Tela; sic dicta ἀπὸ τὸ ἰέναι, *id est*, quod vadant.

Ἰόεντα. Ferrum ad usum τῶν ἰῶν, *id est*, telorum.

Ἰόμωροι. Aristarchus intelligit, tela acuta habentes; similia sunt ὀλωκόμωροι & ἐγχεσίμωροι. Melius autem intelligitur, qui circa tela, circa ululatum, circa gladios occupantur. Quod vero spectat ad ἰόμωροι; hoc intelligit Dionysius Thrax, tanquam vadentes ad mortem, & exanimes, quod in apertam perniciem ruant.

Ἰονθάδος. Apion intelligit densam, quasi habentem pilos; aut euntem celeriter. Quidam vero explicant, ætate vigentem ac florentem. Hæc vox semel occurrit. At in Aristarchi commentariis alii interpretantur, perfectam; quod derivaretur ex ἰόντων. Pilorum autem enascentium radices ἰόντας vocat Sophocles in Chryse:

Ego vero unum emitto pilum.

Ἰότητι. Voluntate.

Ἰοχέαιρα. Telis gaudens eaque ferens.

---

7 Ἰότητι. Quidam deducunt ex יעץ *consulere*.

7 Ἰοχέαιρα. Epithetum Dianæ, quæ sic dicitur quod venatione gaudeat; vel potius quod sit Luna. Quemadmodum Sol vocatur ἑκηβόλος, ἑκαεργόλος, ἀργυροτόξος, κλυτότοξος, ἥλιος, & ἑκάεργος. Quin & quod huc usque annotatum non fuit, Judæi hâc eâdem metaphorâ delectati sunt. Rabbinorum Cicero & Demosthenes, Iedaia Happenimi, filius Abrahami Badreschi, qui vixit Barsellonæ in Hispaniâ, anno Christi clɔccvIII, in insigni libro qui vocatur בחינת עולם *Examen mundi*, quem, teste Joanne Buxtorfio patre in Bibliothecâ Rabbinicâ, tam eloquenter, polite, & docte scripsit, ut eloquentissimus habeatur quisquis stylum ejus imitetur, sic habet pag. 98. Editionis quæ anno M. D. C. XXIX. prodiit cum versione Gallicâ ad latus appositâ: את ריעי ראו כי ה' נתן את החצים ביד השמש בגבורתו ואת קשתו נתן בענן, *id est*, Vos amici mei, attendite quod Deus dedit sagittas in manu Solis per potentiam suam, & arcum ipsius posuit in nubi-

Ἶπες. Θηρίον τὸ λοιμαντικὸν [1] τῶν τόξων. τῶν ἀτταξ εἰρημένων.

Ἱππόται. [2] Οἱ μὲν νεώτεροι ἱππώτην [3] τὸ φυγάδα ἱππώτην λέγουσι. ἱππόλα Φοῖνιξ, [4] ὅτι φυγὰς ἀπὸ τῆς πατρίδος πρὸς Πηλέα ἦλθε. ὁ δὲ Ὅμηρος οὐκ ἔοικεν ὅπι τοῦτο τάσσειν. ἔστι γὰρ ὁ ἱππώτης, ἱππικὸς καὶ πόλεμον, ὡς Νέστωρ καὶ Οἰνεύς.

Ἱππηλάτᾳ. Ἀντὶ τῆς ὀρθῆς, [5] τῆς ἱππηλάτης, οἷον ἵππους ἐλαύνων.

Ἱππιοχάρμην. Ἤτοι χαίροντα ἵπποις, ἢ ἐφ' ἵπποων μαχόμενον. [6]

Ἱππόδασεια. [7] Ἵππιον λόφον ἔχουσα.

Ἱππόβοτον. Ἡ ἵππους βόσκειν δυναμένην· [8] ἢ, ὡς ἔνιοι, μεγαλόβοτον. τὸ γὰρ ἵππο, ὅπι τοῦ μεγάλου· ὡς ἱππομάρπον, τὸ μεγαλομάρπον.

Ἱππόκορυσταί. Ἵππους ὁπλίζοντες, ἢ ἐφ' ἵππων καθωπλισμένοι. ἔνιοι δὲ, μεγάλας κόρυθας ἔχοντες· οἱ δὲ, τοὺς ἐξ ἱππείων τριχῶν. [9] βέλτιον δὲ τὸ Α.

Ἱππόκομόν ΤΡΥΦΑΛΕΙΑΝ. [10] Τῶν ἐξ ἱππείων [11] τριχῶν κομῶντας

---

bus. Et infra Solem Ventos ac Tempestates emphatice vocat המלך רובי קשת, *jaculatores ſupremi Regis*. Deinde dicit de ſtellis, p. 106. יסובו עלי רביהם, *id eſt*, me circumdant eorum jaculatores.

1 Λοιμαντικόν. Lege λυμαντικόν. Dicitur quoque θρῖπες, quod legitur in Plutarchi Libello de adulatore ab amico internoſcendo. Οἱ θρῖπες, inquit, ἐμφύονται μάλιστα τοῖς ἀπαλοῖς καὶ γλυκέσι ξύλοις. Ἶπες in Homero habetur Od. Φ. 395:

Μὴ κέρα ἶπες ἔδοισιν. —

Vide Etymol.

2 Ἱππόται. Lege ἱπποτα.

3 Ἱππώτην. Tolle hoc ἱππώτην.

4 Ἱππότα Φοῖνιξ. Nuſquam in Hom. de Phœnice; ſed ἱππηλάτα Il. Ι. 432. Π. 196. Τ. 311. At ἱππότα de Neſtore paſſim dicitur, & de Œneo Il. Ξ. 417. De Phœnice vide Il. Ι. 447. uſque ad 476.

5 Ὀρθῆς. Errat Apoll. qui ſic paſſim

Ἶπες.

Ἵπες. Quoddam animalis genus quod arcus corrumpit. Hæc vox ſemel occurrit.

Ἱππόται. Recentiores fugitivum vocant ἱππότην. Phœnix dicitur ἱππότης, quod fugitivus a patriâ ſe ad Pelei ædes contulerit. Sed hanc vocem in hoc ſenſu uſurpare non videtur Homerus. Ἱππότης igitur eſt eques in bello, ut Neſtor, ut Œneus qui ſic apud eum vocantur.

Ἱππηλάτα. Pro nominativo ἱππηλάτης, *id eſt*, equos agitans.

Ἱππιοχάρμην. Aut gaudentem equis, aut ab equis pugnantem.

Ἱππολάσεια. Equinam criſtam habens.

Ἱππόβοτον. Quæ equos alere poteſt; aut, ut quidam intelligunt, magna habentem paſcua. Ἵππο enim ſumitur pro magno, ut ἱππουάρηϑ, qui magnas habet genas.

Ἱπποκορυσταί. Equos armantes, aut in equis armati. Quidam intelligunt, magnas galeas habentes; alii vero, conflatas ex pilis equinis. Primus autem ſenſus eſt potior.

Ἱπποκόμων τριφαλείων. Ex equinis pilis comatas haben-

---

vocativos pro nominativis poni falſo arbitratur. Hi enim ſunt Macedonum nominativi, qui cum *ſigma* tollerent ex nominibus in ΗΣ deſinentibus, Η quoque in Α Dorice permutabant.

6 Μαχόμβρον. Χάρμην γὰρ, τὴν μάχην φασὶν, appoſite addit Etymol. Magnus. Pindarus in primâ Olympiacâ Hieronem vocat, ἱππιοχάρμαν βασιλῆα. Ut Æſchylus in Perſis dicit: Ἀρίσμβαρης θ' ἱππιοχάρμης.

7 Ἱππολάσια. Infra hæc alterâ recentiori manu addita leguntur:

Τῷ λογισμῷ. Τῷ ἀριθμῷ.

Ἐυαγρίας. Καλῆς ἀγρίας.

Ὀρεφακίας. Ἀδεψήτους (ſic), ἤ ὅτι μικρούς.

Ἄνλῳ. Σημαίνει τὸ ἐν τῇ ἀνλίᾳ ὕδατι.

8 Δυνάμβρον. Lege δυναμβρήν.

9 Ἱππείων τριχῶν. Omiſſum eſt λόφους ἐχούσης.

10 Ἱππικόμων τριφαλείων. Il. M. 339.

11 Ἱππίων. Mallem ἱππείων, ut ſupra ἵππιον λόφον, pro ἵππιον, quod tamen, ſed poetice, dicitur.

τὰς λόφους ἐχόσων.

Ἱππομολγῶν. [1] Τῶν τὰς ἵππους ἀμελγόντων πρὸς τὸ τροφῇ ταύτῃ χρήσασθαι· διὸ ὑπιφέρει, γαλακτοφάγων. [2]

Ἱπποσυνάων. [3] Τῶν ἱππασίων·

——— Λελασμένῳ [4] ἱπποσυνάων.

Ἰερά̃ων. [5] Τῶν ἐκκλησιαστηρίων· ἀπὸ τοῦ εἴρειν, ὅ ἐστι λέγειν· ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγορεύειν, [6] ἀγορὴ δὲ ἡ ἐκκλησία.

Ἴρηρον. [7] Δωρεάν. γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ Ε ει διὰ τοῦ Ι. μαρτυρεῖ δὲ ὁ μέλλων χρόνος. ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ κείρω, κερῶ, καὶ ἀπὸ τοῦ φθείρω, φθερῶ, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ εἴρω, ἐρῶ·

——— Τὰ δέ τοι [8] νημερτέα εἴρω.

τὰ δὲ ὀνόματα διὰ τοῦ Ι γράφεται, εἴτε Ἶρις, καὶ ὁ Ἶρος·

Οὔνεκ' [9] ἀπαγγέλλεσκε κιὼν ὅτε πού τις ἀνώγοι.

Ἴρεσσιν [10] ἐοικότες. ὑ τῷ χρώματι, [11] ἀλλὰ τῷ σχήματι. οἱ γὰρ ὄφεις ἐφ' ὧν τέτακται, ὅλοι συνεσταλμένοι πλὴν τῆς τραχήλου. ἴριδας δὲ εἶπε, τὰς ἐν τῷ οὐρανῷ φαινομένας ζωνοειδεῖς. [12]

---

[1] Ἱπποµολγῶν. Lege ἱππημολγῶν. Infra pro διιπιφέρει, repoſui διὸ ἐπιφέρει.

[2] Γαλακτοφάγων. Lege γλακτοφάγων. Il. N. 6.

[3] Ἱπποσυνάων. Thomas Magiſter: ἱππασία, λογοποιοί. ἱπποσύνη δὲ, ποιητής.

[4] Λελασμένῳ. Il. Π. 776.

[5] Ἰερά̃ων. Lege ἱρά̃ων. Il. Σ. 531.

[6] Ἀγορεύειν. Sic ſcribe & interpunge: ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγορεύειν, ἡ ἀγορὴ, τουτέστιν ἐκκλησία. Dicitur apud Heſiod. Theog. verſu 804. εἰρέας, & conciones ſignificat: Εἰρέας ἀθανάτων ὀλυμπία δώματ' ἔχουσι.

[7] Ἴρηρον. Falſo apud Apollonium legi refert Alberti, ἴερηρον, δωλίαν. Scribitur enim, ut & eſſe debet, ἴρηρον, δωλείαν. Et ſic veteres Critici legebant pro εἴρηρον quod hodie extat Od. Θ. 529:

Εἴρηρον εἰσαν̃άγουσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀίζύν.

[8] Τὰ δέ τοι. Od. Λ. 136.

[9] Οὔνεκ'. Od. Σ. 7.

[10] Ἴρεσσι. Sic quoque in Heſychio habetur: at nunc legitur ἴριασιν. Daniel Heinſius in Ariſtarcho Sacro de-

tium criſtas.

Ἱπποµολγῶν. Equos mulgentium, ut hoc alimento veſcantur. Idcirco addit γλακτοφάγων.

Ἱπποσυνάων. Equitationum:

——— *Oblitus equitationum.*

Ἱεράων. Concionum; ἀπὸ τοῦ ἴρειν, *id eſt*, quod in iis dicatur. Quemadmodum ex ἀγορεύειν, *loqui*, formatur ἀγορὴ, *concio*.

Ἴρεπον. Servitutem. Scribitur per *epſilon* & per *iota*. Quod comprobat futurum tempus ἔρω. Quemadmodum enim ex κείρω, formatur κερῶ, & ex φθείρω, φθερῶ; ſic & ab εἴρω, ἐρῶ:

——— *Hæc tibi certa dico.*

Sequentia autem nomina per *iota* ſcribuntur, ſcilicet Ἶρις, & Ἴρος ſic dictus:

Quoniam renunciatum ibat, cum aliquorſum quis juberet.

Ἴρεσσιν ἐοικότες. Iridibus ſimiles, non colore, ſed figuræ ſimilitudine. Dracones enim de quibus hæc dicuntur, præter cervicem, ſunt toto corpore contorti. Iridas autem vocat eas quæ in cœlo ſub cinguli ſpecie apparent.

---

ducit Ἶρις ex עיר ἄγγελος, *id eſt*, nuncius, Dan. 10, 4.

11 Χρώμαλι. Contrarium affert Heſ. his verbis: τῷ χρώμαλι, ἀλλ' ὁ τῷ χήμαλι. ὅλοι γάρ εἰσι συνεσταλμένοι. At Clariſſimus Alberti, ob adjectam rationem ὅλοι γάρ εἰσι συνεσταλμένοι, præferendam cenſet Apollonii lectionem. Agitur enim de cæruleis Agamemnonii thoracis draconibus, Il. Δ. 27.

Κυανέοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχαλο ποτὶ δειρὴν
Τρεῖς, ἑκάτερθ' ἴριστιν ἐοικότες. —

Idem Alberti hîc dubium pendere monet Euſtathium, cujus hæc verba profert: τῷ κυρτώμαλι δηλαδή. ἴσως δὲ, τῷ χρώμαλι.

12 Ζωνοισδῆς. Male legit Alberti ζωνοδῆς. In Mſ. Codice habetur, quemadmodum legendum cenſet, ζωνοισδῆς, *id eſt*, ἴριδας, ut merito repetit Schol.

Ἴς. [1] Ἰχύς.

Ἴσασι. Γινώσκουσι.

Ἰσθμιος. [2] Κόσμος. σεμνὸς παχύλος. τῷ ἄπαξ εἰρημένῳ.

Ἴσκεν. [3] Ἔικαζεν, ὡμοίου.

Ἰσοφαρίζειν. [4] Ἐξ ἴσου φέρεσθαι.

Ἰσοφόροι. [5] Καθ' ἴσον ἕλκοντες, οὐχ ἑτεροζυγοῦντες. [6]

Ἴστωρ. Μάρτυς.

——— Ἐπίσκοπος [7] πίαρ ἐλαίῳ.

Ἱστός. Τὸ ὑφαντικόν. [8]

Ἰσὸν [9] ἐποιχομένη. ———

σημαίνει καὶ [10] τῆς νεώς.

Ἴσχεο. Ἀπέχου.

Ἱστοπέδη. Ξύλον ὀρθὸν ἀπὸ τῆς τρόπεως [11] ᾧ προσδέδεται ὁ ἱστός.

---

[1] Ἴς. Unde Latinum *vis*. In Heſiodi Theogoniâ, quod notandum eſt, cum βίης conjunctum reperitur verſu 332:

Ἀλλά ἑ ἶς ἐδάμασσε βίης Ἡρακληείης.

Quidam τὸ ἶς deducunt ex ἰτύς *roborari*.

[2] Ἴσθμιος. Od. Σ. 299.

[3] Ἴσκεν. Occurrit Od. Τ. 203:

Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα.

Ubi Euſtathius docet, τὸ ἴσκει a Lexicographis explicari ἔλεγεν; ſed ab accuratioribus Criticis ſumi pro ἴσκεν, *id eſt*, εἴκαζεν ἀπεικονίζων πρὸς ἀλήθειαν. Sic Heſ. explicat, εἴκαζε, ὡμοίου; & Schol. habet: τινὲς βέλονται τὸ ἔλεγε σημαίνειν· ἄλλοι δὲ τὸ ἴσκει, τὸ εἴκασιν, ὡμοίου. Et idem ſignificat ac in Heſiodi Operibus τὸ ἴσκειν, verſu 62:

— Ἀθανάτῃς δὲ θεῇς εἰς ὦπα ἴσκειν.

Docet Apollon. Rhodii Schol. l. 1. verſu 834. in hoc quidem quem explicat loco, ἴσκειν ſumi pro dicebat; at apud Hom. ſignificare, comparabat, aſſimilabat.

[4] Ἰσοφαρίζειν. Il. I. 390:

Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι.

In ſeptimo Theocriti Idyllio, verſu 30:

— Καί τοι κατ' ἰμὸν νόον ἰσοφαρίσδην

Ἔλπομαι. —

Et in Heſiodi Operibus hæc vox pariter reperitur.

[5] Ἰσοφόροι. Non ferre jugum pariter do-

Ἴς. Vis.

Ἴσασι. Cognoſcunt.

Ἰσθμιος. Ornamentum collare. Hæc vox ſemel occurrit.

Ἴσκεν. Comparabat, aſſimilabat.

Ἰσοφαρίζειν. Par referre, parem eſſe.

Ἰσοφόροι. Æqualiter trahentes, non in diverſam partem abſtracti.

Ἴστωρ. Teſtis:

——— *Apud teſtem litem dirimere.*

Ἱστός. Inſtrumentum textorium:

Inſtrumento textorio percurrens telam. ———

Significat & malum navis.

Ἴσχεο. Abſtine.

Ἱστοπέδη. Lignum erectum a carinâ cui alligatur malus nauticus.

---

loſi, ut ait Horatius. Occurrit apud Homerum de bobus Od. Σ. 372:

Ἥλικες, ἰσοφόροι; τῷ τε θέσμ᾽ οὐκ ἀλαπαδνόν.

6 Ἑτεροζυγοῦντες. Sanctus Paulus in ſecundâ ad Corinthios Epiſtolâ utitur hâc voce 6, 14. μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις. Pro æqualiter trahentes, quidam intelligunt, æqualiter ferentes.

7 Ἐπὶ ἴσῃ πίλῃ ἰλάσθαι. Locus valde corruptus. Lege, ut habetur Il. Σ. 501:

— Ἐπὶ ἴσῃ πείρῃ ἰλάσθαι.

8 Ὑφαυλικόν. Omiſſum eſt ξύλον. Sic Heſiodus dixit in Operibus, verſu 64:

— Πολυδαίδαλον ἰσὸν ὑφαίνων.

Ubi tamen vides ἰσὸν pro telâ, non vero pro inſtrumento textorio accipi, ut Apoll. & Heſych. explicant; & Euſtat. qui a ſimilitudine mali nautici dictum putat. Etym. ἰσὸς, τὸ μέγιστον ξύλον, ἢ κατάρτι© λεγομένη ὑπὸ τῶν ναυτικῶν. ἰστία δὲ, τὰ νηὸς ἡ ἀθόνη, ὁ ὅτι τὸ ἄρμενον.

9 Ἰσόν. Od. E. 62.

10 Καὶ τὸ νεώς. Lege καὶ τὸ τὸ νεώς. Subaudiendo ξύλον.

11 Τρόπις. Lege τρόπιος, ſeu τροπίδ©, ut habet Suidas; quod quidem Heſ. vocat τράπεζαν. Lex. Manuſcriptum Sangermanenſe eadem verba habet quæ Apoll. præter τροπίδ© pro τρόπις.

Ἰστοδόκη. [1] Τὸ διὰ μέσης δ' νεὼς φράγμα, εἰς ὃ καταχλινόμενοι τίθεται ὁ ἱστός.

Ἰσχανάασθαι. [2] Ἀνέχεσθαι.

Ἰσχανόωντο. Κατείχοντο. ἐκωλύοντο.

Ἴσαν. Ἐῶν μὲν τὸ ἐπορεύοντο·

Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν [3] σιγῇ. ——

ἐῶν δὲ τὸ ἐγίνωσκον·

Ἀλλὰ Θέτις τε [4] καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, [5] αἳ μ' ἐσάωσαν.

Ἴτυς. Ἡ ἐχάτη περιφέρεια δ' ἀσπίδος. καὶ ἡ τοῦ τροχοῦ ἁψίς. ἔστι δὲ ἓξ παντὸς δ' περιφερὲς τὸ τελευταῖον μέρος. ὅτ' ἂν δὴν λέγει·

—— Ὄφρ' ἴτυν [6] κάμψῃ, ——

τοῦτο σημαίνει.

Ἴτην. Δυικῶς, ἐπορεύοντο·

Ἐς δ' ἄρα [7] καὶ τὼ δμῶε ἴτην θείου Ὀδυσῆος.

Ἰΐζουσι. [8] Ποιῶσι φωνοῦσι.

Ἰῦγμῷ. Ἰαχῇ. φωνῇ·

Μολπῇ [9] τ' ἰύγμῷ τε. ——

---

[1] Ἰστοδόκη. Vide Polluc. in ἰστοδόκη 1, 93.

[2] Ἰσχανάασθαι. In Homero non legitur ἰσχανάασθαι; sed ἰσχαναάασθαι. Il. τ. 234:

— Μηδέ τις ἄλλη
Λαῶν ὀτρυντὺν πολιοῦ ἐγκαναάασθω,

id est, remaneat, a bello abstineat. Ἰσχάνει apud Hesiod. in Operibus versu 493. significat *desinet*:

— Ὁπότε κρύος ἀνέρας εἴργει
Ἰσχάνει. —

[3] Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν. Il. γ. 8.

[4] Ἀλλὰ Θέτις. Il. Σ. 405.

[5] Ἴσαν. Hodie legitur ἴσαν, quod Schol. explicat παρεγένοντο. Sed Apollon. ἴσαν, *noverant*, legisse videtur; quam quidem Lectionis varietatem se primum observavisse merito gloriatur Clarissimus Al-

Ἰστοδόκη. Per mediam navem ſeptum, in quod reclinatus injicitur malus nauticus.

Ἰσχανάασθαι. Abſtinuerit.

Ἰσχανόωντο. Detinebantur, impediebantur.

Ἴσαν. Aliquando quidem incedebant:

Illi quidem tacite procedebant. ———

Et pro cognoſcebant:

Sed Thetiſque & Eurynome ſciebant quæ me ſervaverunt.

Ἴτυς. Extrema circumferentia ſcuti, & rotæ curvatura. Eſt autem omnis rotundi ultima pars. Cum igitur dicit:

——— *Ut orbem rotæ incurvet,* ———

hoc ſignificat.

Ἴτην. In duali numero, ibant:

Tum etiam famuli iverunt divini Ulyſſis.

Ἰΐζουσι. Quemdam ſonitum edunt.

Ἰϋγμῷ. Clamore, voce:

Cantuque clamoreque. ———

---

berti, & favere præcedentia obſervat:

— Οὐδέ τις ἄλλος
Ἤδειν, ὅτε θεῶν ἔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

in Heſiodi Theogoniâ verſu 68. ἴσαν ſumitur pro ibant:

Αἱ τότ' ἴσαν πρὸς Ὄλυμπον. —

6 Ὄφρ' ἴτυν κάμψῃ. Il. Δ. 486:

—Ὄφρα ἴτυν κάμψῃ περικαλλεῖ δίφρῳ.

Apud Heſiod. in Scuto Herculis ponitur pro ſcuti circumferentiâ verſu 314:

Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥ' ἔσαν Ὠκεανὸς πλήθουσι ἐοικώς.

7 Ἔς δ' ἄρα. Od. Φ. 244.

8 Ἰύζουσι. Explicat Heſ. ἰύζει. κραυγάζει, βοᾷ, φωνεῖ. Occurrit Il. P. 66:

Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπίσσοθεν. —

Unde in Theocriti Idyllio 8. 30. ἰυκτὰ Μενάλκας: ubi vide ejus Schol. & Etymologum Magnum.

9 Μολπῇ. Il. Σ. 572.

Ἰφθίμους. [1] Ἰχυροψύχους.

Ἴφια μῆλα. Μεγάλα καὶ εὔτονα. μῆλα δὲ τὰ ἴένας σφοδρῶς ἐν τῷ σκιρτᾶν ἴφια καλεῖ, μηνύσιν οἱ ἔριφοι, καὶ ἡ αἴξ ἀπὸ τούτου ὠνομασμένη.

Ἰφθίμη. Ἀγαθή. ἔστιν δὲ καὶ ὄνομα κύριον Ἰφθίμη, ἡ τοῦ Πηνελόπης ἀδελφή·

Ἰφθίμη [2] κούρη μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο.

ἀναγνωστέον δὲ οὕτως·

Οὐνεκά μ' [3] αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτημένῃ [4] ταυσιόπλῳ Θυγατέρι· ἴφθιμη, τὴν ὀπλοτάτην τέκε παίδων.

Ἴφαι. Φθεῖραι. τὸ αὐτό, ἰάψαι.

Ἰωγή. Ὁ ἀγγιαλὸς καὶ ἡ ὑποκάτω γῆ. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ὑποσκέπων. [5]

Ἰωή. Ὑπὸ [6] μὲν τῆς φωνῆς [7] καὶ βοῆς·

Τὸν δ' ἅμα [8] πρὸς φρένας ἦλυθ' ἰωή.

ὑπὸ δὲ τοῦ πνοῆς·

Ὑπὸ Ζεφύροιο [9] ἰωῆς.

---

[1] Ἰφθίμους. Hoc epithetum Plutoni attribuit Heſiod. in Theogoniâ verſu 768. ἰφθίμου τ' Ἀΐδεω. Cum vero ſcripſit Apollon. ἰχυροψύχους, fortaſſe in mente habuit Il. A. 3. ἰφθίμους ψυχάς. Annotavit Etym. aliquando ἰφθίμην ſignificare τὴν συνετὴν, ut: (Il. E. 415.)

Ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδους ἱπποδάμοιο,

ubi legendum cum Homero ἱπποδάμοιο.

[2] Ἰφθίμη κούρη. Od. Δ. 797.

[3] Οὐνεκά μ'. Od. O. 362.

[4] Κτημένῃ. Lege κλυμένῃ. Vides illum punctum majus ponere poſt θυγατέρι, & tum ab initio legere Ἰφθίμη in nominativo; ut proprium nomen Ἰφθίμη ſit, non appellativum. Contra ſic ſe habet vulgata Lectio:

Οὐνεκά μ' αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένῃ ταυσιόπλῳ Θυγατέρι· ἰφθίμη, τὴν ὀπλοτάτην τέκε παίδων.

Ἰφθίμοτς. Qui habent fortem animum.

Ἴφια μῆλα. Magnæ pecudes & compacto corpore firmæ. Pecudes vocatas fuiſſe ἴφια, quod cum impetu vehementi ſubſiliendo eant, teſtantur hædi & capra inde nominata.

Ἰφθίμη. Bona. Eſt & nomen proprium, ſcilicet Iphthima ſoror Penelopes:

Iphthimæ filiæ magnanimi Icarii.

Legendum igitur ſic:

Quoniam me ipſa nutrivit una cum Ctimenâ longam veſtem trahenti.

Et tum ab initio legentes Ἰφθίμη in nominativo:

Filia Iphthima quam poſtremam peperit natarum.

Ἴφαι. Perdere, corrumpere; idem ac ἰάψαι.

Ἰωγή. Littus, & terra inferior. Ariſtarchus vero intelligit, tegmen.

Ἰωή. Pro voce & clamore:

——— *Illi autem continuo ad animum accidit vox.*

Et pro flatu:

——— *A Zephyri flatu.*

---

5 Ὑποσκίαν. Sic unâ voce legitur in Codice Mſ. ὑποσκίαν, quod vocabulum ab omnibus quidem Lexicis exulat, ſed ideo non rejiciendum eſſet; cum id multis aliis accidat. Sed vide an non melius ſcriberetur, ut & edidit Alberti, ὑπὸ σκιαῇ. Tunc enim alluderet ad hunc Homeri verſum ab Heſ. laudatum Od. Ξ. 533:

Πέτρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ δῦδον Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

Hîc vides τὸ ὑπὸ σκιαῇ eſſe gloſſam ℊ ὑπ' ἰωγῇ.

6 Ὑπό. Pro ὑπὸ, mallem ἰπί. Vide Strunzium ad Gloſſar. Oppian.

7 Φωνῆς. In Heſiodi Theogoniâ, verſu 682. ſumitur pro pedum ſtrepitu:

— Ποδῶν αἰπειάς τ' ἰαὴ
Καὶ ἐτε ἰαχμοῖο. —

8 Τὸν δ' αἶψα. Il. K. 139.

9 Ὑπὸ Ζεφύροιο. Il. Δ. 276.

Ἰωκή. [1] Ἡ δίωξις ἀπὸ τῆς εὐθείας, τῆς ἰώξ.

Ἰών. [2] Πορευόμενος, ἢ σωτελικῶς, ἐλθών. ἐπεὶ πᾶσα μετοχὴ ὀξύτονος εἰς ΩΝ λήγουσα, ἔστιν σωτελική·

Ἀλλ' [3] ὅτε δὴ ῥ' εἶν ἰὼν ἐπὶ οἶνοπα πόντον.

Ἰῷ. Ἐνί· [4]

Οἱ μὲν πάντες [5] ἰῷ χίον ἤματι κείνῳ.

---

[1] Ἰωκή. Non poteſt deſcendere *ἰωκὴ* ex nominativo *ἰώξ*, cum ſit ipſe nominativus. Scribe ergo *ἰῶκα*, ut legitur Il. Λ. 600.

Ἰακή. Perſecutio, ex nominativo ἰώξ.

Ἰών. Proficiſcens: aut in perfecto, cum iviſſet; quoniam omne participium accentu acuto notatum in ΩΝ deſinens, eſt perfectum:

Sed & ille ubi profectus in nigrum pontum.

Ἰῷ. Uno:

Hi quidem omnes uno iverunt die ad Orcum.

Εἰσορόων πόνον αὐτὸν ἰαχά τε δακρυόεσσαν.

2 Ἰών. Vide Thomam Magiſtrum in Ἰών.

3 Ἀλλ' ὅτε δή. Od. Γ. 286.

4 Ἐνί. Male in Cod. Mſ. ἔνιοι, pro ἐνὶ οἱ, ut ſeparatim edidimus.

5 Οἱ μὲν πάντες..... κείνῳ. Il. Z. 422. Tolle κείνῳ, & ſubſtitue Ἀιδῳ ἴσαν.

FINIS TOMI PRIMI.

3 8 y

6941
Homer - Concordances and dictionaries
Apollonius Sophista
Lexicon graecum Iliadis et Odysseae.
Vol.1.
LGr
H766
.Za

University of Toronto
Library

DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED

3 8 19